

Giới thiệu Thiên Mã Hành Không

Bạn đang đọc truyện Thiên Mã Hành Không của tác giả Lâm Tịch Ngữ trên trang đọc truyện online. Tôi rất say mê Tiêu Phong của 'Thiên Long bát bộ', nhận thấy chàng là một nhân vật mang sắc thái tối bi kịch của Kim Dung, cuộc đời chàng có quá nhiều điều đáng thương. Đọc truyện ấy đến lần thứ chín, tôi không sao dẫn lòng trước những mối thương tâm đó, chúng đã làm tôi đau xót trong tim gan, khiến tôi đặt bút viết nên bộ truyện. Đồng thời, cũng do thích thú khi đọc pho "Thần điêu hiệp lữ", nên tôi đã tạo dịp cho những nhân vật của hai bộ truyện đó cùng họp mặt trong tập "Thiên mã hành không" này. Những nhân vật của Kim Dung mà tôi ưa chuộng con số nhiều khôn xiết; tôi đã lồng một ít người họ vào truyện theo dòng hứng cảm của sáng tác, tuyệt không một ý định hý lộng các nhân vật đó. Ngoài những nhân vật mới khác của tôi thêm vào, tính cách của các nhân vật tôi vay mượn đều giữ y hệt khuôn khổ mà Kim Dung đã riêng tạo ra họ".Đôi lời vào truyện: Truyện này được Ngọc Diện Hồ đăng giới thiệu 4 hồi trên blog vào giữa năm 2007. Nay xin dịch lại từ đầu để gửi đến các bạn hâm mộ kiếm hiệp nói chung, và nhân vật anh hùng Tiêu Phong nói riêng. Hy vọng sẽ cùng tác giả khai triển thêm về một nhân vật kiệt xuất đã được tạo nên dưới ngòi bút thần kỳ của đại gia Kim Dung.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Mã Hành Không* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 1: Xuyên Việt Thời Không

Nói về A Từ ôm Tiêu Phong nhảy xuống vực thẳm, nàng chỉ nghe tiếng gió vu vu bên tai, thân hình rơi xuống vùn vụt, trong lòng không chút hãi sợ. Ôm thân hình hây còn ấm của Tiêu Phong trong tay, giờ đây nàng chỉ thấy nội tâm thư thái, yên ổn.

Bỗng từ đáy vực, một luồng khí mãnh liệt bốc lên, xoáy tròn, đánh bật rễ những cây cối mọc theo vách đá, làm cát, đá bay tứ tung, sức mạnh bài sơn đảo hải cuộn cuộn thổi vào nàng.

A Từ còn chưa kịp có phản ứng, trận quái phong đã mạnh bạo giật tung Tiêu Phong ra, cuốn hai người về hai ngả khác nhau. Như điên dại, hai tay A Từ khua loạn xạ giữa không trung, muốn chụp trở lại thân xác Tiêu Phong, nhưng trong chớp mắt, thân hình đó đã bị gió cuốn đi mất tung tích, còn đâu cho nàng nắm, bắt! Vừa hãi kinh, vừa đau đớn, A Từ chỉ kịp thấy người mình xoay vòng xoay thật nhanh trong không trung. Nàng rú lên một tiếng thảm thiết: "Tỷ phu!" rồi xỉu đi.

Ngất không biết đã bao lâu, A Từ cảm giác trước mắt thoáng có ánh sáng, nàng chậm chậm mở mắt, thấy đó là ánh nắng đang tràn ngập gương mặt nàng. Chớp chớp mắt trông kỹ, A Từ nhận ra tấm màn trắng tinh treo phía bên trên đầu, thân mình nàng nằm trên một cái giường tre, đang đắp một tấm chăn mỏng. Vừa chuyển mình, đầu A Từ bỗng nhức buốt, trí óc nàng trống rỗng, bỗng nhiên một bóng dáng cao lớn hiện ra trong tâm tư, nàng lẩm nhẩm:

- Tỷ phu ... ti phu ... huynh đang ở đâu?

Bám tay vào thành giường, A Từ định ngồi dậy, bỗng toàn thân đau kịch liệt, vừa mon men cử động, một cơn đau nhức nhối thấm vào tận tim gan, rồi nghe "phịch" một tiếng, nàng đã đổ sầm người xuống, nằm dài trên giường.

Trần định tâm thần xong, A Từ mơ hồ nhớ mình đã tự tay ôm Tiêu Phong nhảy xuống vực, sau đó bị một trận quái phong cuốn tung mỗi người một nẻo. Lòng nàng đau xót, nước mắt tuôn trào ướt đầm má. Chợt nàng nhớ ra mình đã móc mắt trả cho Du Thần Chi, vậy sao bây giờ vẫn có thể nhìn được? A Từ không nén nổi, rú lên một tiếng hoảng hốt, nàng sờ tay lên mắt, chỗ ngón tay chạm vào vẫn rất dày cộm, nhàu cầu khê gỗ lên. Mở mắt to ra lần nữa, A Từ nhìn quanh, rồi chăm chú vào đỉnh màn trắng muốt, nỗi sợ hãi dâng tràn ngập trong lòng. "Đôi mắt ta đột nhiên hoàn hảo trở lại, có khi mình đã xuống tới Âm tào Địa phủ rồi chăng? Âm hồn ti phu mình không biết có cùng ở đây không?" Nghĩ đến đây, nàng chợt vui mừng, "Vây rồi cuộc, mình đã được đồng sinh cộng tử với ti phu rồi, bất cứ ra sao, mình phải tìm gặp cho được ti phu dưới suối vàng này!"

A Từ nhìn xung quanh, thấy đây là trong một ngôi nhà nhỏ mái lợp tranh, giường tre ghé gỗ, không chút bụi bặm. Trên chiếc bàn tre cạnh giường có đặt một cây dao cạo, một ống ngọc tiêu và một tấm gương, vài tia nắng từ song cửa lọt vào, đang chiếu lên người nàng, nhìn cách nào đi nữa cũng không thể nghĩ đây là chốn Địa Phủ âm u đáng khiếp sợ. A Từ gắng nhịn đau, vịn vào thành giường, chậm chậm ngồi lên, đưa tay với lấy tấm gương trên bàn, soi qua, nàng chỉ thấy da mặt tuy hơi nhợt nhạt nhưng dung mạo thì vẫn thế, đôi mắt trong sáng. Kêu khẽ lên một tiếng, nàng ném tấm gương đi, nghĩ thầm: "Ma quỷ thì đâu có bóng, ta nhìn thấy bóng mình trong gương, vậy là ta là người sống, không phải ma, thế nhưng từ cao rơi xuống vực thẳm, lại bị cuồng phong cuốn đi xa thế này, làm sao sống sót cho được? Cả hai trông mắt mình cũng đã móc ra rồi, tại sao giờ vẫn còn thấy rành rành trên mặt? Ngay cả Hư Trúc cũng đâu thể ghép mắt khác trở lại ... Ủ ... Hư Trúc, nhất định gã tiểu hòa thượng đó đã nghiền cứu sách vở, rồi tìm ra phương pháp gì mới, ghép cặp mắt khác cho mình rồi đây! Tỷ phu ta chết rồi, ai cần hấn cứu ta chứ!" Nghĩ tới đây, nàng gào từ đáy cổ hòng:

- Hư Trúc, Hư Trúc, tiểu hòa thượng ... mau lên vào đây cho ta!

Tiếng bước chân gấp rút từ xa vọng dần đến, một bạch y nữ tử xinh đẹp đẩy cửa bước vào, A Từ tức giận, quát mắng:

- Ai kêu nguoi tới đây! Mau đi gọi tiểu hòa thượng Hư Trúc đó cho ta !

Bạch y nữ tử liếc sơ qua, rồi đưa tay sờ trán nàng xong, ả vui mừng gọi vọng ra bên ngoài:

- Biểu tỳ, đến đây nhanh lên, cô nương ấy tỉnh rồi! Còn đang hò hét quát tháo ầm ĩ ở đây đây này!

A Tử gạt tay ả ra, nói:

- Chính người mới đang hò hét ầm ĩ ấy, sao thuộc hạ của Hư Trúc lại thiếu lễ phép quá vậy?

- Cô nương, Hư Trúc là ai? - A Tử ngẩng trông, thấy một thanh y nữ tử đi vào. Nàng nhìn kỹ, nhận thấy nữ tử này còn thanh lệ thoát tục hơn bạch y nữ tử mấy phần, tự nghĩ: "Người này cước bộ đến nhanh dữ! Tiểu hòa thượng xem ra điềm phúc không ít, có bao nhiêu là thị nữ xinh đẹp tuyệt vời, hai người này ta chưa hề gặp!" Nhưng ngoài miệng lại hỏi:

- Hư Trúc chính là pháp hiệu của chủ nhân Linh Thửu Cung các người trước khi hoàn tục, lẽ nào các người không biết?

Bạch y nữ tử nói:

- Linh Thửu Cung, Hư Trúc là những cái gì vậy? Sao cô nương nói năng lung tung quá thế? Ta xem chừng đầu óc cô có lẽ bị hư hỏng cả rồi!

Thanh y nữ ngồi xuống bên cạnh bàn, mỉm cười, bảo:

- Cô nương, chắc cô nhìn lầm người rồi, hai ta chưa hề nghe nói đến Linh Thửu Cung hay Hư Trúc!

A Tử giật mình:

- Chẳng lẽ đây không phải đỉnh Phiêu Miểu?

Thanh y nữ tử lắc đầu:

- Đây là huyện Gia Hưng ở Giang Nam! Mười bữa trước, ta và biểu muội gặp cô nương nằm bất tỉnh ở chân núi sau nhà, toàn thân mang thương tích, bọn ta đã cứu, đưa cô nương về đây. Cô vẫn hôn mê bất tỉnh suốt, thân nhiệt bị sốt nóng không thôi, giờ thì thấy khá rồi, cuối cùng cô nương cũng đã tỉnh lại!

A Tử gắng hỏi:

- Lúc hai người cứu ta, có nhìn thấy tỷ phu ta không?

Bạch y nữ đáp:

- Tỷ phu của cô? Là người cô đã gọi mấy ngàn vạn lần trong lúc hôn mê? Chúng ta đã không thấy ai khác cả.

A Tử chụp tay nàng, rít lên:

- Cô nói bậy! Huynh ấy vừa rồi vẫn còn sát cạnh ta, chẳng ai có thể cách chia bọn ta được! Làm sao có thể không nhìn thấy người được kia chứ?

Bị A Tử bấu tay đau, bạch y nữ tử vội vàng vận sức hất ra, không dè cơ thể A Tử đang yếu ớt, nàng đã bị hất té lăn xuống đất.

Thanh y nữ tử thấy vậy nhanh chóng bước đến vực nàng lên.

A Tử cố sức vùng vằng thoát khỏi tay nàng, nhưng chẳng vượt ra được. A Tử khóc râm rĩ:

- Ai khiến các người cứu ta? Ta đang muốn được chết cùng chỗ với tỷ phu, giờ các người làm huynh ấy bơ vơ một mình dưới suối vàng, các người ... các người ... - A Tử đuối hơi, nghẹn thở, rồi ngất đi.

Thanh y nữ tử hốt hoảng bảo:

- Mau lấy Cửu Hoa Ngọc Lộ Hoàn!

Từ bên trong một hộp bọc gấm, bạch y nữ tử lấy ra một hoàn thuốc bọc sáp, đem hòa tan vào nước, khắp phòng sức nức mùi hương hoa. Thanh y nữ tử cạy miệng A Tử, bạch y nữ tử vừa chấm chút đồ tẩm thìa thuốc cho nàng, vừa nói: "Biểu tỳ, cô này đang muốn chết, tội mình tốn công cứu cô ấy làm gì! Làm uống phí bao nhiêu là Cửu Hoa Ngọc Lộ Hoàn!.

- Đừng nói nhảm! Gì thì gì, mình đều phải cứu người! Nội một tấm si tình của cô ấy đủ thấy thật đáng thương, đáng kính!

Thanh y nữ tử nói xong, áp tay vào lưng A Tử, giúp nàng vận khí liệu thương.

A Tử từ từ tỉnh lại, chậm chậm mở mắt nhìn xung quanh, vụt khóc òa. Thanh y cô nương móc khăn tay ra lau nước mắt cho nàng, nhưng bị A Tử ẩy mạnh ra, rồi nàng hét to:

- Tránh ra! Ai cần mấy người!

Bạch y nữ từ tức giận:

- Người ta có lòng tốt cứu giúp người, chưa thấy người nói được một tiếng cảm ơn, bây giờ còn quát tháo, rốt cuộc người có còn làm người nữa hay không?

A Từ nước mắt giàn giụa, hai tay chống xuống giường, nghiêng răng, nói:

- Ta không muốn làm người! Ta muốn làm ma cùng tỷ phu ta! Mấy người cứu ta làm gì?

Bạch y nữ từ liền hừ lạnh, đáp:

- Người nói sớm ra thì đâu đã khiến bọn ta cứu người làm chi! Người sống hay chết, thực sự có ăn nhằm gì đến bọn ta.

Nghe A Từ đòi chết, thanh y nữ từ ngẩn ngơ một lúc, rồi nàng u oán thở dài, khe khẽ ngâm:

- Ván thế gian tình thị hà vật,

Trực giáo nhân sinh tử tương hứa ...

Cô nương, cô căn cứ vào đâu mà khẳng định tỷ phu của mình đã chết? Có khi ông ấy cũng đã được người khác cứu giống như trường hợp của cô, hiện giờ vẫn đang sống khỏe mạnh thì sao?

A Từ rên rỉ:

- Chuyện đó là không thể! Huynh ... huynh ấy đâm hai đoạn tên gậy vào nơi ngực mình ...

Bỗng nhiên nàng động tâm, hỏi thanh y nữ từ:

- Là hai người đã chữa cho mắt ta bình thường trở lại, phải không?

Hai cô gái nọ cùng tròn mắt lên nhìn nhau, đồng một ý nghĩ: “Cô này chắc hẳn vì đau lòng quá mức, đến trở thành ăn nói lung tung!”

Thanh y nữ từ thấy thương tình, nàng bèn nắm tay A Từ, dịu dàng khuyên:

- Mắt cô nương trước giờ vẫn vậy mà! Cô nương đừng nghĩ ngợi vớ vẩn nữa, hãy nghỉ ngơi cho khỏe đi!

Nghe thế, A Từ dường như có sấm nổ bên tai, bật người ngồi dậy, nàng thảng thốt hỏi:

- Sao vậy được? Mắt ta không phải do hai người chữa lành à? Vậy thì ai chữa? Là ai ...?

A Từ tâm tình hoang mang, nàng đưa tay lên sờ vào mắt mình, bỗng run rẩy toàn thân, một ý nghĩ chớp nhoáng hiện ra trong óc: “Nhất định là thần tiên, ngài đã cứu ta, rồi hoá phép cho mắt ta lành trở lại như xưa! Ngoại trừ thần tiên ra, trên thế gian này đâu ai có bản lĩnh đó cơ chứ?”

Nghĩ tới đây, tâm tình nàng thấy ổn định phần nào: “Đúng rồi, nhất định là thế, đến ta mà thần tiên còn cứu, người tốt như tỷ phu nhất định cũng được các ngài cứu độ!” A Từ tự thuyết phục như vậy, mừng rỡ vô hạn, nàng bèn chấp hai tay lại, lẩm nhẩm khấn:

- Đại từ đại bi Quan Thế Âm Bồ Tát, nhất định ngài phải cứu tỷ phu, nếu như ngài chỉ có thể cứu độ một người, con nguyện đem mạng mình đổi lấy mạng tỷ phu con!

Hai nữ từ nghe nàng khấn nguyện như vậy, khước mắt cả hai chột uơu ướn, không hện mà cùng nghĩ đến người cụt một tay kia, cùng tự nhủ: “Nếu cần phải đem mạng mình đổi lấy mạng chàng, mình cũng nguyện ý cam tâm.”

Thanh y nữ từ đưa tay thu vén mớ tóc rối của A Từ, miệng dịu dàng nói:

- Ta tin là Quan Thế Âm Bồ Tát sẽ cảm động trước lòng thành của cô nương, thế nào ngài cũng cứu tỷ phu của cô, cô cứ yên tâm đi!

A Từ vươn tay ra nắm vào tay áo nàng, bụng mừng rơn, hỏi:

- Thật không? Bồ Tát ngài thật sẽ thực sự cảm động chứ?

Thanh y nữ từ vuốt ve tay nàng, đáp:

- Thật đó, Quan Thế Âm Bồ Tát là vị Bồ Tát cứu khổ cứu nạn cho nhân gian, tấm lòng ngài cực kỳ hiền hậu, nhất định ngài sẽ giúp cô thôi!

Trong lòng A Từ hết sức cảm kích, nàng bất giác tựa mái đầu vào vai thanh y nữ từ, nghẹn ngào nói:

- Đa tạ tỷ tỷ, nếu ông trời có mắt, thế nào cũng cho tỷ phu ta sống lại, huynh là người tốt ghê gớm ...

Cuộc đời nàng vốn cô độc, tuy có mẫu thân nhưng cũng chẳng được thân cận nhiều, dù nàng có được Tiêu Phong chiếu cố, nhưng cũng chỉ dừng lại ở khía cạnh ẩm thực, hay di chuyển đi lại, chưa khi nào thấy ai đã mềm mỏng dịu dàng với nàng như nữ tử này, lại thuyết phục rằng Tiêu Phong chưa chết, khiến lòng A Tử thập phần cảm kích, những thói gian ác, âm độc ngày trước cũng giảm đi không ít.

Có được một tia hi vọng rằng Tiêu Phong còn tại thế, cái ý niệm tìm chết của A Tử mất hẳn, nàng phấn chấn tinh thần, quay sang nói với hai nữ tử:

- A Tử đã tạ ơn cứu mạng của hai vị tỷ tỷ, còn chưa được biết cao danh quý tính của hai vị.

Thấy nàng không còn ý tìm cái chết nữa, thanh y nữ tử vui vẻ nói:

- Thì ra cô nương mang tên A Tử, tên ta là Trình Anh.

Rồi chỉ tay sang phía bạch y nữ tử, cô nói tiếp:

- Đây là biểu muội ta, Lục Vô Song.

Nguyên Trình Anh, Lục Vô Song từ sau khi chia tay với Dương Qua ở Tuyệt Tình Cốc, đã trở về cố hương Giang Nam, ẩn cư ở huyện Gia Hưng.

A Tử chấp tay thưa:

- Trình tỷ tỷ, Lục tỷ tỷ, A Tử đã quá thất lễ, nếu tỷ phu ta chưa chết, ơn cứu mạng đó nhất định sẽ báo đáp, chỉ là ... chỉ là giờ bụng ta đang rất đói, không biết có thức gì ăn được không?

Bạch y nữ tử cười xoa:

- Coi cô nương kia! Hết mắng mỏ người thì lại đòi ăn, lẽ nào kiếp trước bọn ta mắc nợ cô?

Trong số các công phu A Tử học được ở Tinh Túc phái, giỏi nhất vẫn là nghề vỗ mông ngựa, nghe Lục Vô Song nói thế, lập tức nàng nặn ngay ra một nụ cười, ngồi trên giường, chấp tay cúi đầu, nói:

- Hai vị tỷ tỷ tốt bụng này, cả hai đều mỹ lệ thoát tục, làm điên đảo chúng sinh, mang tâm địa thiện lương như vàng thái dương rạng chiếu khắp nơi, sưởi ấm lòng người!

- Được rồi, được rồi ..., - Trình Anh cười bò ra giường, rồi nàng ôm bụng bảo Trình Vô Song - Mau đi lấy thức gì cho cô nương ấy ăn đi, nếu không, chả biết cô ấy sẽ còn tương ra thêm giống gì khác nữa!

Lục Vô Song chỉ ngón tay vào trán A Tử:

- Quý a đầu, đúng là loại cổ quái tinh linh, hãy đợi đấy, để ta lấy đồ ăn nhét đầy miệng cô xem còn nói lung tung gì nữa không?

Nói xong, liền ra ngoài cầm vào hai đòn bánh lá đưa cho A Tử.

A Tử ngẩn người:

- Bộ hôm nay là tết Đoan Ngọ à?

Trình Anh thoáng đỏ mặt, đáp:

- Không, chẳng qua ...

Lục Vô Song cướp lời:

- Chẳng qua chúng ta thích ăn, lại không có quy định nào bắt buộc đến tết Đoan Ngọ mới được ăn bánh lá cả, huống hồ Tết Đoan Ngọ vừa mới qua gần đây thôi, bọn ta ba, bốn tháng sau tết ấy vẫn cứ ăn bánh lá như thường!

Thì ra đạo đó, hỏi Dương Qua dưỡng thương, Trình Anh từng gói bánh lá cho chàng ăn, tuy biết rằng trong lòng họ Dương kia chỉ có hình bóng Tiêu Long Nữ, nhưng từ lúc ẩn cư tại đây, cả Trình Anh lẫn Lục Vô Song đều không thể dẫn lòng, hai trái tim vẫn dôi về chàng họ Dương, họ thường gói bánh lá ăn, thực ra là để nghĩ, hướng về Dương Qua.

A Tử nhìn đòn bánh lá, rồi phát run, nàng tự nhủ: “Cô ấy bảo vừa qua tết Đoan Ngọ, nhưng khi ta và tỷ phu nhảy xuống vực thì trời còn đang tiết trọng đông giá rét, sao có thể nhanh như chớp mắt đến thế được? Hơn nữa, lại nghe Trình tỷ tỷ nói đây là Giang Nam, rõ ràng mình nhảy xuống vực trước ai Nhậm Môn Quan, hai nơi này cách xa nhau cả vạn dặm, làm sao mình lại lọt đến đây? Nhất định là thần tiên, chẳng còn nghi ngờ gì nữa, ngoài các ngài, còn ai làm được chuyện đó kia chứ! Được thần tiên cứu độ, nhất định tỷ phu ta vẫn hãy còn sống!.

Càng nghĩ càng vui mừng, nàng nghiêng ngấu ăn, hai cái bánh trong tay chẳng mấy chốc đã sạch nhẵn.

A Tử đâu có ngờ, lúc nàng ôm Tiêu Phong nhảy xuống vực thăm bên vách núi, trận cuồng phong từ dưới đáy vực cuộn lên đã thổi nàng giạt đến một thời điểm khác, một không gian khác! Đây là Nam Tống của hơn một trăm năm sau, Đại Liêu sớm đã bị Kim Quốc diệt vong, và ngay nước Kim cũng đã

mất vào tay người Mông Cổ.

--- Đón xem hồi 2 ---

Bạn đang đọc truyện *Thiên Mã Hành Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 2: Thần Điều Đại Hiệp

Nghỉ ngơi được thêm vài ngày nữa, thần sắc A Từ dần dần khá ra. Bữa đó, Trình Anh hỏi A Từ làm sao đã bị thụ thương như vậy, A Từ đáp:

- Nguyên muội tương tỹ phu muội đã chết, nên muội đã ôm huyênh ấy nhảy xuống vực thăm...

Một câu nói, A Từ thốt ra thật nhẹ nhàng, dễ dàng, với nàng, nó thuận lý thuận lẽ, nhưng khi lọt vào tai Trình Anh cùng Lục Vô Song, cả hai đều kinh hãi không ít. Trình Anh hỏi:

- Vậy chị ruột của muội đâu?

- Chị ấy đã chết từ lâu rồi, nhưng không sao hết, muội đã thay chị chăm sóc thật tốt huyênh ấy.

Lục Vô Song hỏi:

- Tỹ phu của muội rốt cuộc là người như thế nào, đã khiến muội muốn cùng sống, cùng chết như thế?

A Từ ngẩng cao mái đầu, nàng nghĩ nhớ về khí thế anh hùng của Tiêu Phong, đã không khỏi bị một thoáng xuất thần ngơ ngẩn, rồi chậm rãi đáp:

- Tỹ phu muội là hào kiệt đương thời, thân mang võ công vô địch thiên hạ, đã làm quan ở Đại Liêu đến chức Nam Viện đại vương, nhưng không ham giàu sang phú quý, do đó, đã không tiếc gì sinh mạng, và đã hy sinh khi gắng khuyên Liêu để dừng động binh khỏi can qua cùng Đại Tống...

Nhớ đến cái chết tự vẫn của Tiêu Phong bên bờ vực thăm, A Từ không sao ngăn được dòng lệ nóng tuôn trào, chảy xuống đầm đìa.

Về mặt dày nghi hoặc, Trình Anh hỏi:

- Đại Liêu? ... Trăm năm trước đây, Liêu quốc đã bị diệt vong vào tay Kim quốc, giờ đây, nơi phương bắc, chỉ còn duy nhất nước Mông Cổ, làm sao tỹ phu của muội làm được đến chức đại vương của Đại Liêu?

A Từ kinh ngạc, hỏi lại:

- Sao thế được? Đâu vậy được? Sao lại như thế được ... À ... muội hiểu rồi .. Muội được thần tiên cứu, ngài thích đưa muội trở lại trần thế, nên đã hoá phép cho muội sống lại tại nơi đây.Ồi .. chẳng biết thần tiên các ngài có đem tỹ phu muội đặt sang chỗ thế giới khác hay không nữa?

Lục Vô Song hừ lạnh một tiếng, nói:

- Thần tiên nào đã đưa cô về đây? Cô thị bọn ta là trẻ lên ba chắc? Cô không thích nói thì thôi, đừng bịa chuyện hoang đường đó ra với bọn ta!

A Từ tức giận, quạ lại:

- Ta việc gì mà phải đi lừa gạt hai người? Những chuyện ta kể đều là sự thực, tin hay không tin, tùy mấy người!

Trình Anh vội vàng nói:

- Bọn ta không phải không tin tưởng muội, chỉ có điều, chuyện đó quá sức ly kỳ, hai ta đúng là chưa từng nghe qua!

A Từ xuất thần một lúc, ngẩn ngơ, rồi u uất nói:

- Muội cũng đâu có thường thấy cái ly kỳ đó, bữa ấy, lúc muội ôm tỹ phu đang rơi xuống giữa chừng vực thăm trước Nhạn Môn Quan, một trận quái phong nổi lên từ đáy vực, đánh bật tỹ phu muội ra, rồi muội bị thổi giật về đây. Lúc muội vừa tỉnh ra, muội cứ tưởng đã đi đến địa phủ rồi, lúc muội soi vào gương đó, thấy mặt mũi muội như vậy, lại nữa, hỏi trên bờ vực, muội đã móc hai mắt ném ra đất, thế mà giờ đây, nhãn châu vẫn còn rành rành trong mắt, muội cho là y thuật cao minh đó của Hư Trúc đã chữa lành mắt muội. Đến khi hai vị bước vào, muội vẫn còn cứ nghĩ hai vị là thị thiếp của hần đấy, ngờ đâu sai bét! Hai vị nói xem, chẳng phải thần tiên đã ra tay, thì ai có thể phục hồi đôi mắt cho muội? Ai đã có thể một lèo đưa người từ Nhạn Môn Quan đến chỗ Giang Nam này?

Nghe nàng nói, Trình Anh và Lục Vô Song hỏi tương lúc A Tử vừa tỉnh ra đã nói và làm ra sao, đều thấy cô ta tuyệt không chút ý định lừa gạt thiên hạ. nhưng muốn cả hai cùng tin đây là sự thực, thì là chuyện không thể! Họ đưa mắt nhìn nhau, cùng một ý nghĩ: "Sao trên đời lại có chuyện ly kỳ đến thế kia!"

Lục Vô Song bảo:

- Cô hãy thuật lại hết những gì đã xảy ra, nếu không có kẻ hở, bọn ta sẽ tin cô!

A Tử bĩu môi, đáp:

-- Hai người tin hay không tin, muội không cần, nhưng chẳng qua do hai người nghi ngờ sự tích anh hùng của tỷ phu, vậy để muội thuật lại đầu đuôi cho nghe!

Rồi nàng đem chuyện từ lúc theo Đình Xuân Thu học đạo nơi Tinh Tú Hải, đến khúc Tiêu Phong do can gián Liêu để khỏi quân xâm phạm Đại Tống mà bị bắt cầm tù, rồi hào kiệt Trung nguyên vì muốn cứu thoát Tiêu Phong đã kịch chiến Liêu binh ra sao...

Trình Anh và Lục Vô Song mê man nghe nàng kể chuyện, đồng lên tiếng hỏi:

- Rồi sau đó có cứu được Tiêu đại hiệp không?

- Cứu được khỏi ngục, khi tất cả kéo nhau chạy về đến trước ái Nhạn Môn quan, quân Tống không chịu mở cửa ải, Liêu binh đuổi đến, ca ca muội và Hư Trúc giữa đám ngàn vạn quân Liêu, đã ra tay bắt giữ được Liêu đế. Tỷ phu sau đó buộc Liêu đế triệt quân, và buộc y tuyên thệ suốt đời y không được xâm phạm giang sơn Đại Tống. Vì Liêu đế chẳng chịu ưng thuận, tỷ phu muội đã đem y đến sát bờ vực, bảo "Hai ta lúc kết nghĩa, đã có lời thề chẳng sinh cùng ngày, cùng giờ nhưng nguyên chết cùng giờ, cùng ngày! Nếu bệ hạ không khứng, vậy cả hai ta cùng nhảy xuống vực cho ứng với lời thề!" Tên cầu Liêu đế biết tỷ phu muội nói được là làm được, y sợ rún cả người, bèn buông lời thề không xâm phạm... Tỷ phu muội thả y ra, chỉ hận một điều, tên cầu hoàng đế đó lúc trở về giữa quân đội của y rồi, đã quay đầu lại, lớn tiếng bảo tỷ phu muội: "Tiêu Phong, người đã lập công to lớn đó cho Đại Tống, chức quan cao quyền trọng nhất định sẽ vào tay người thôi!" Tỷ phu muội là người thế nào, sao lại có thể chịu đựng ỏ nhục to tát như vậy? Thế nhưng giữa ngàn vạn hùng binh Liêu quốc nhìn vào, dẫu cho tỷ phu muội có đem hết nước sông Hoàng hà cũng không thể gột rửa được nỗi oan đó! Tỷ phu muội chỉ tay lên trời, lớn tiếng nói: "Tiêu Phong ta hôm nay trở thành đại tội nhân của người Khiết Đan, từ đây, làm sao còn mặt mũi nào đứng giữa trời đất!" Nói xong, đã thò tay nhặt hai mẩu tên gậy, dụng lực đâm sâu vào lồng ngực của mình!

- Ô!

Trình Anh và Lục Vô Song la lớn, đồng lúc với một giọng nam từ bên ngoài cũng kinh hãi kêu lên!

Trình Anh và Lục Vô Song cùng cất tiếng hỏi:

- Ai đấy?

Một bóng xám từ ngoài cửa tiến vào, đáp:

- Là ta! Hai nghĩa muội vẫn khỏe chứ?

A Tử thấy người mới vào lông mày như kiếm vát ngang tận tóc mai, mắt phượng kiêu hùng, có điều sắc mặt trắng nhợt nhạt, mang đôi phần tiều tụy.

Trình Anh cùng Lục Vô Song đồng thanh "a" lên một tiếng, cùng đứng nhòe dậy, chạy về phía người đó.

Trình Anh đi vài bước rồi đứng lại, đã thấy Lục Vô Song ào ào chạy đến chụp vào tay người kia, vui mừng như muốn phát điên:

- Đồ ngốc, sao lại đến đây?

Người đó vui vẻ nói:

- Ta tiện đường ngang qua đây, hay tin hai muội ẩn cư chốn này, nên ghé thăm hai muội!

Trình Anh lặng ngắm người nọ, nàng tự nhủ: "Chàng gầy đi nhiều!", rồi mở miệng hờn hờ nói:

- Đại ca, huynh biến đâu mất tiêu!

Chẳng chờ người nọ trả lời, Lục Vô Song đã hỏi tiếp:

- Đồ ngốc, huynh đến tự bao giờ vậy? Sao đến cửa rồi lại chẳng chịu vào nhà ngay?

Người nọ trả lời:

- Lúc ta đến đây, hai muội còn đang say sưa nghe câu chuyện của cô nương đây đến xuất thần, ta không muốn làm mất hứng, đã đứng chờ bên ngoài. Đầu dè, người cô nương đây đang kể chuyện lại là một vị anh hùng! Hồi bé, lúc còn ở đảo Đào Hoa, ta từng nghe Quách bá mẫu đề cập đến Tiêu đại

hiệp, bảo rằng vị anh hùng đó đã có công đẩy lùi xâm lược Liêu binh, thế nhưng chẳng hiểu tại sao các sử sách của Cái Bang đã chỉ chép sơ sài có đôi dòng về người! Hôm nay, được nghe cô nương đây bảo rằng ông gốc người Khiết Đan, cái chuyện tại sao bọn người Trung nguyên ghi chép ít lời về người, giờ ta mới minh bạch! Hừm... Uống cho Cái Bang tự xưng là bang hội hạng nhất trong thiên hạ, vậy mà lại đi phân biệt người Hồ, người Hán, làm cho uy phong một đời của đại anh hùng đó đã bị vùi lấp mất!

Nghe người nọ xưng tụng Tiêu Phong đại anh hùng, A Tử lập tức nảy sinh hảo cảm, nài nỉ chấp tay thưa:

- Tiểu nữ tên A Tử, đa tạ vị đại ca này đã hết lời ngợi khen tỷ phu tiểu nữ. Nhìn thân thủ của ngài, nhất định ngài phải là một anh hùng võ công cao cường!

Người nọ đáp:

- Tại hạ Dương Qua, bản sự tầm thường, không làm anh hùng gì đâu!

Lục Vô Song bảo:

- Đồ ngốc, học được thói khiêm tốn từ hồi nào vậy? Nói đến danh hiệu "Thần Điều đại hiệp" của huynh, khắp giang hồ ai mà không thán phục? Có ai mà chẳng giờ một ngón tay cái lên mà hô "anh hùng" một tiếng không?

A Tử nói:

- Nguyên Dương đại ca đây anh hùng như thế, tiểu muội đúng là đã thất kính quá rồi!

Dương Qua vội vàng chấp tay đáp lễ:

- Ta làm sao xứng danh anh hùng kia chứ? Tỷ phu của cô nương vì nước vì dân, tạo phúc cho dân đen trong thiên hạ, cái đó mới thực là anh hùng chân chính đấy! Tiêu đại hiệp đâm hai mũi tên gãy vào ngực, không hiểu sau đó có được cứu sống hay không?

A Tử thở dài, đem nốt việc nàng đã ôm Tiêu Phong nhảy xuống vực ra sao, rồi bị quái phong thổi giật đến đây như thế nào, nhát nhát thuật lại.

Ba người nghe kể chuyện, trầm ngâm hồi lâu, cùng nghĩ đến cái khí phách anh hùng của Tiêu Phong, đều thấy trong lòng trào dâng một nỗi bi thương khó nén nhịn.

- Giận nhất là cái tên cầu hoàng đế đó của Liêu quốc, tệ đến mức bức tử chính người anh em kết nghĩa của y. - Lục Vô Song hậm hực nói.

Trình Anh bảo:

- Cầu hoàng đế dĩ nhiên đáng ghét rồi, nhưng bọn quân Đại Tổng cũng đáng giận nữa. Bọn nó mà không đóng kín cửa thành, tất cả các vị anh hùng đã vào được trong ải, Tiêu đại hiệp chẳng bị bó buộc đối mặt gã cầu hoàng đế, thì đâu có chuyện người phải tự vẫn!

Dương Qua thở dài, bàn:

- Nếu mà Tiêu đại hiệp vào được trong ải, tên cầu hoàng đế tất nhiên sẽ xua quân nam hạ, gây đồ thán cho sinh linh, đó là chuyện mà Tiêu đại hiệp tuyệt đối không muốn thấy xảy ra. Nếu đại hiệp có được lựa chọn, thế nào người cũng sẽ chọn hy sinh vì bách tính thiên hạ.

A Tử nói:

- Dương đại ca đúng là tri kỷ của tỷ phu tiểu muội. Huynh ấy mà còn tại thế, hai người nhất định sẽ kết thành một đôi huynh đệ tuyệt vời!

Nghe nàng nói, Dương Qua gượng một nụ cười buồn, đáp:

- Ta chỉ là kẻ phàm phu tục tử đang khốn đốn vì tình, làm sao xứng đáng kêu huynh gọi đệ cùng Tiêu đại hiệp! Chỉ hận một điều, ta sinh sau đẻ muộn, không được chiêm ngưỡng cái phong thái của Tiêu đại hiệp, thật đáng tiếc lắm thay!

A Tử đáp:

- Tiểu muội từ trăm năm trước trôi giạt đến đây, muội cũng tin tỷ phu nhất định hiện đang còn trên đời này! Để khi muội lành mạnh lại rồi, muội sẽ đi tìm tỷ phu, dù nơi chân trời góc biển nào, muội nhất quyết tìm ra huynh ấy, lúc đó, sẽ đưa tỷ phu đến ra mắt các vị, thế nào huynh ấy cũng sẽ vui mừng lắm đấy!

Dương Qua, Trình Anh và Lục Vô Song tuy cảm thấy chuyện đó mang màu sắc hoang đường, nhưng cả ba đều bị cái khí phách anh hùng của Tiêu Phong làm xúc động, họ thực tâm rất muốn tin rằng Tiêu Phong cũng vẫn còn tại thế giống như trường hợp A Tử.

Dương Qua rầu rầu nói:

- Tấm tình si của A Tử cô nương cũng thật giống như Dương mỗ, cái ước hẹn mười sáu năm của nàng cùng ta đã qua được mười năm rồi! Mười năm đó, ta cũng đã đi khắp nẻo chân trời góc biển, vẫn chẳng có được một âm hao nào của nàng. Người giang hồ đều bảo là Tiểu Long nữ thân thể trúng kịch độc, đã buông mình tự tận dưới đáy vực từ dạo ấy rồi, nhưng ta nhất quyết không tin lời đồn nhảm đó! Ta biết chắc, nàng không gạt ta, nhất định

nàng vẫn còn sống, nhất định sẽ đến gặp ta tại cái hẹn mười sáu năm ấy!

Giọng Dương Qua tràn ngập xúc động, đôi mắt rướm lệ, thanh âm nghẹn ngào, dường như vừa để tự an ủi, vừa để nói cho Tiểu Long Nữ nơi phương xa xôi ấy cũng được nghe!

Thấy ý trung nhân tâm tình đau khổ, Trình Anh và Lục Vô Song trong lòng sầu thảm, nhưng biết chẳng thể nào khuyên giải được cho chàng vui nổi sầu, lại nghĩ đến bóng hình khả ái dịu dàng của Tiểu Long nữ, hai nàng đều chẳng khỏi thấy tan nát tim gan.

Trông thần thái của ba người, A Tử cũng hiểu được bảy, tám phần, nàng nghĩ thầm: "Xem tình hình này, rõ là Trình tỷ tỷ cùng Lục tỷ tỷ đều si mê Dương đại ca, nhưng trong tim của Dương đại ca chỉ in đậm nhất hình ảnh một nữ tử tên Long Nữ đó, không hiểu nàng ấy dung nhan ra sao, đến cả Trình tỷ tỷ cũng không sánh kịp! Ôi ... ta cũng đâu có xấu xí hơn tỷ A Châu đâu! Thế sao huynh đã chỉ thương yêu cố mình chị ấy thôi!" Nàng lập tức phát phiền muộn trong lòng. Cùng một lúc, cả bốn người đều mang tâm sự trùng trùng, căn nhà nhỏ chợt trở nên im ắng.

Dương Qua bỗng cười vang một tiếng, nói:

- Thế này là thế nào vậy? Ta đã lâu không gặp hai nghĩa muội, lại được xảo ngộ A Tử đây nữa, cả nhà phải vui vẻ lên chứ! Lỗi ở ta cả thôi, làm mọi người ai nấy mặt mày u ám quá đi! Vô Song muội tử, hãy mau đem rượu ra đây, ta phải tự phạt ba chén mới được!

Lục Vô Song vỗ tay một phát, reo lên:

- Được lắm! Minh đã lâu không gặp, bữa nay phải say một trận cho thật thống khoái mới được!

Nói xong, nàng quay mình định đi lấy rượu, Trình Anh đã nhanh chóng đứng lên cản lại, vui vẻ nói:

- Biểu muội, muội cứ ở lại đây hàn huyên với Dương đại ca đi, để ta làm vài món, rồi cả nhà cùng ăn với nhau!

Quay sang Dương Qua, nàng bảo:

- Dương đại ca, bụng trống uống rượu hại người lắm! Muội đi lo com tói đây, huynh ưa ăn món gì, cứ nói, để muội nấu cho!

Nghe giọng nói dịu dàng đó của nàng, nhìn thấy má thắm môi hồng của nàng, mừng rỡ nhớ lại tình cảnh đường thương kẻ cạnh nàng mười năm về trước, lòng gã chợt quặn thắt, Dương Qua bèn cười nụ, đáp:

- Ta muốn ăn bánh lá!

Trình Anh thoáng sững sờ, ánh mắt rung rung, đúng lúc chạm vào ánh mắt Dương Qua nhìn mình, nàng bất chợt đỏ mặt, vội vàng xoay người đi nhanh ra ngoài.

Dương Qua trong lòng bỗng dưng hối hận: "Dương Qua hối Dương Qua, trong lòng người rõ ràng chỉ có một người, tại sao cái tính lãng tử vẫn không thay đổi, người hại họ đến khổ a!"

Nghĩ đến nỗi niềm hai nàng vô vớ ở vậy, thâm tâm gã cực kỳ áy náy. Ở bên cạnh, Lục Vô Song cứ một điều "Đồ ngốc", hai điều "Đồ ngốc", chuyện trò lia lịa, Dương Qua đang lúc bứt rứt vì đối xử Trình Anh quá khinh bạc, nên những gì Lục Vô Song nói, gã đều chẳng dám đối đáp, chỉ ngồi đờ người ra đấy, ngẫm nghĩ về ngày sau ... Lục Vô Song cũng thấu hiểu tâm tình Dương Qua, trong lòng nàng hết sức chua xót, dần dà cũng ít nói đi!

Nhìn tình trạng hai người, A Tử đoán được chút ít, lòng nàng thấy vui vui, bèn cất tiếng hỏi:

- Dương đại ca, có chuyện này muội muốn hỏi, mong huynh đừng phiền!

Dương Qua đang lúc muốn đổi hướng câu chuyện, bèn vui vẻ bảo:

- A Tử muội tử, muội cứ hỏi đi, ta sẽ không phiền hà gì đâu!

Chỉ vào ống tay áo trống rỗng của gã, A Tử hỏi:

- Muội muốn hỏi có sao cánh tay này của huynh lại bị cụt đi vậy?

Dương Qua còn chưa kịp đáp, Lục Vô Song đã nổi giận, bảo:

- A Tử, muội sao chuyện khác không hỏi, lại đi hỏi cái đó? Lại khơi lên nỗi thương tâm đã qua của đồ ... của Dương đại ca!

Trong lòng Lục Vô Song và Trình Anh, chuyện bị chặt cụt tay là chuyện cực kỳ đau lòng cho Dương Qua, rất ít khi một ai trong hai người muốn nhắc đến nó.

Dương Qua cười xoà:

- Không có gì đâu! Chuyện cũng đã qua hơn mười năm rồi, đâu còn gì là đau lòng nữa đâu! Giờ đây nghĩ lại, cũng tự ta làm ra, tự ta phải chịu! Ai biểu ta ham chuyện bao đồng!

Lục Vô Song bực tức:

- Cái gì mà bao đồng! Đó là huynh tốt bụng muốn cứu người, muốn tránh cảnh huynh đệ tương tàn, đến đũa trề lên ba còn hiểu nữa là, sao ả Quách Phù đó lại chẳng minh bạch gì hết! Á chỉ cậy có bố mẹ ả là đại hiệp, tự cao tự đại, muốn làm gì là làm, sau này có cơ hội, muội nhất định cũng sẽ chặt đi của ả một tay cho tiêu đi mối hận này!

A Từ càng nghe càng khó hiểu, hiểu kỳ quá, nàng vội hỏi:

- Ủa ... Hai người nói qua nói lại, rốt cuộc muội là chẳng có hiểu chuyện gì đã xảy ra vậy?

Lục Vô Song lập tức một mạch thuật lại chuyện hai anh em nhà họ Võ vì si mê Quách Phù đã đi đến chỗ động võ với nhau, Dương Qua vì muốn tránh cảnh hai người huynh đệ tương tàn, đã đặt điều là bố mẹ ả, đôi phu phụ Quách Tĩnh đã hứa gả nàng cho gã, hòng làm hai anh em mất đi cái si tưởng về Quách Phù. Quách Phù hay được, nổi giận, lại gặp lúc Dương Qua đang mang trọng thương, không sức lực đâu tự vệ, ả đã chặt đứt đi một tay của Dương Qua. Hết sức căm giận Quách Phù, Vô Song vừa kể vừa lớn tiếng thóa mạ, mà cũng không sao tiết hận được! Ở bên cạnh, Dương Qua gắng khuyên giải:

- Vô Song muội tử, chuyện đó đã là quá khứ cả rồi, mình cũng nên nể mặt Quách bá bá mà tha thứ cho nha đầu đó đi!

Từ đầu đến giờ vẫn giữ im lặng, khi nghe rõ ràng mọi sự, A Từ lúc ấy bèn nói:

- Dương đại ca, Lục tỷ tỷ, hai người đều có uyên nguyên cùng nhà họ Quách, chẳng thể tự tay trả thù, vậy món nợ đó để cho muội gánh, cũng là để báo oán ơn đức cứu mệnh của các vị!

Lục Vô Song mừng rỡ, đáp:

- Hảo muội tử! Chúng ta thật chẳng uổng phí công sức đã cứu muội! Nếu muội mà vì Dương đại ca báo được mối thù chặt tay đó, ta, Lục Vô Song, nguyện làm thân trâu ngựa báo đáp cho muội một đời!

Dương Qua thấy hai cô muốn vì mình rửa hận, trong lòng gã hết sức cảm kích, nhưng gã đã sớm vứt bỏ ý niệm trả thù Quách Phù từ lâu, và gã cũng không muốn từ chối làm hai cô phật ý, gã nhủ thầm "Quách Phù quanh năm suốt tháng ở kề cận bố mẹ ả, chỉ sợ người đương thời chẳng ai có khả năng đến chặt đi một tay của ả!" Gã nghĩ vậy, liền xem câu nói xin trả thù hộ của A Từ như một lời nói chơi!

--- Xem tiếp hồi 3 ----

Bạn đang đọc truyện *Thiên Mã Hành Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 3: Trúc Ốc Dạ Thoại

Trình Anh làm cơm xong, vì A Từ chưa thể xuống giường, Trình Anh dọn thức ăn trên một đĩa để nàng dùng bữa trên giường.

Dương Qua ăn một mẫu thịt xào chua ngọt, khen:

- Nghề nấu nướng của Trình Anh muội tử ngày càng giỏi, sắp bắt kịp tài nghệ của Quách bá mẫu rồi, đúng là nước danh môn nhân đảo Đào Hoa!.

Trình Anh vui vẻ đáp:

- Dương đại ca quá khen rồi! Một chút nghề mọn này làm sao sánh kịp được cùng sư tỷ!

Mặt đối mặt với cô nhân, lòng Dương Qua nhàn nhả, lại thêm chênh choáng sau vài chén rượu, chàng than thở:

- Lúc còn bé, trên đảo Đào Hoa, dầu thức ăn của Quách bá mẫu nấu có ngon, nhưng không sao vui vẻ bằng bọn mình cùng ăn với nhau!

Lục Vô Song bảo:

- Lại là ả Quách đại tiểu thư! Á ức hiếp đại ca chớ gì! Ở đâu có mặt ả, ở chỗ đó đại ca làm sao vui vẻ được!

Nhớ nghĩ về những ngày tháng sống ăn nhở ở đậu trên đảo, Dương Qua không sao nén nổi một nụ cười buồn:

- Ta hồi nhỏ ranh ma lắm, người lớn, trẻ con, thấy đều không ai ưa ta! Duy nhất Quách bá bá lúc nào đối xử ta cũng thật lòng tốt bụng!

Tướng tượng đến những ngày tháng linh đình cô khổ Dương Qua thời ấu thơ, bị người ức hiếp, Trình Anh thấy xót xa trong lòng, nói:

- Nếu đại ca ưa thích, muội sẽ nấu thường xuyên cho huynh ăn. Sao bọn mình đã không được gặp nhau sớm hơn nhỉ?

Dương Qua mỉm cười:

- Đúng đấy! Gặp nhau sớm hơn, ba đứa nhỏ cô đơn khổ sở tụi mình sẽ hợp thành một đội ăn mày, ta dẫn cả bọn đi xin ăn, ai ai trông thấy hai cô nương xinh đẹp dễ thương trong đội khiêu hoá mình, là đều tranh nhau cho, e rằng mình lượm hoài không hết tiền!

Trình Anh, Lục Vô Song nghe thế bò lăn ra cười.

A Tử cũng vui vẻ nói:

- Dương đại ca, đại ca hợp ý với hai tỷ tỷ vui vẻ thế, mà cái ước hẹn mười sáu năm hầy còn xa, thay vì đại ca đi lang thang khắp chốn, sao đại ca không lưu lại đây, thường xuyên được tỷ tỷ nấu cơm cho ăn?

Nghe nàng nói thế, Trình Anh cùng Lục Vô Song đều ửng hồng đôi má, điều A Tử nói đó cũng chính là ước vọng của cả hai, và cũng vì hiểu rõ mình cùng Dương Qua hữu duyên vô phận, nhưng ngày ngày được trông thấy chàng, cũng đã lấy làm mãn nguyện lắm rồi! Cả hai lập tức đổi nhìn Dương Qua, cùng hy vọng chàng nhận lời ở lại.

Biết tình cảm hai nàng dành cho mình sâu đậm, Dương Qua hiểu mình quyết chẳng thể nào lưu lại, và cũng không nỡ buông lời khước từ khiến họ đau lòng, chàng nhất thời không biết nói năng gì!

Nhìn Dương Qua se sẽ chau mày, Trình Anh không sao nén nổi thở dài trong lòng, và không đành lòng làm chàng khó xử, nàng gượng một nụ cười, nói:

- Dương đại ca đi hành hiệp tứ phương, làm sao có thể lưu lại đây được! Huống hồ đại quân Mông Cổ vẫn còn vây ngoài thành Tương Dương, đại ca có muốn ở lại đây, trong lòng sợ không yên!

Dương Qua nghe Trình Anh đề cập đến đại quân Mông Cổ, thần sắc chàng nghiêm trọng hẳn lại, gật đầu, đáp:

- Đúng thế! Quốc gia hưng vong, thất phu hữu trách, một ngày mà Mông Cổ chưa lui binh, là một ngày Đại Tổng ta còn mang mối đại hoạ trong lòng. Ta tuy chẳng làm được như Quách bá bá đang trấn thủ Tương Dương, nhưng cũng phải cố gắng góp một phần sức lực nhỏ nhoi của mình mới được!

Trình Anh bảo:

- Dương đại ca nào đâu đã chỉ góp một phần nhỏ nhoi sức lực! Mùa xuân năm ngoái, quân Mông Cổ gửi đi tăng viện cho đạo binh ở Tương Dương đã bị trúng phục kích ở Nam Dương, tên tướng cầm đầu là Hoắc Nhi Xích bị đâm ngã ngựa mà chết, quân binh Mông Cổ tử thương vô số, lũ sống sót bỏ chạy khắp, không sao tụ tập lại được nữa! Mùa đông năm rồi, bọn vận lương Mông Cổ tiếp tế cho đạo quân Tương Dương đã bị trúng kế diệu hổ ly sơn ở nơi giáp ranh Hà Nam và Hồ Bắc, tên tướng áp tổng lương thảo là Hốt Đồ Hiệp Biệt bị chém chết tại trận, mất sạch toàn bộ xe cộ vận lương! Mấy sự kiện đó đã làm chấn động giang hồ, ai nấy đều truyền tụng người cầm đầu quân hào là vị Thần Điều đại hiệp, kể rằng ông ta túc trí đa mưu, anh dũng cái thế, một nhát thương đâm Khoát Nhân Xích ngã ngựa, một lần kiếm chém chết Hốt Đồ Hiệp Biệt, đại hiệp tuy chỉ có một tay, nhưng lợi hại gấp ngàn lần các cao thủ hạng nhất trên giang hồ! Tướng mạo đại hiệp tuy có phần xấu xí, nhưng trong lòng người Đại Tổng, đại hiệp còn tuấn tú gấp ngàn vạn lần Phan An. Chỉ là đại hiệp lai vô ảnh, khứ vô tung, không ai biết đại hiệp là người như thế nào thôi!

Nói đến đây, Trình Anh liếc sang Dương Qua, tủm tỉm cười:

- Ai khác đâu có dè Thần Điều đại hiệp là huynh, đến ngay cả Quách bá bá, Quách bá mẫu của huynh cũng không ngờ tới!

Dương Qua đáp:

- Dương Qua chỉ là một tên vô danh tiểu tốt, không dám nhận cái danh đại hiệp ấy!

A Tử bỗng hỏi:

- Muội có một điều không rõ, Dương đại ca tướng mạo tuấn tú, tề tề cũng chỉ kém Phan An chút xíu, có sao mọi người lại bảo tướng mạo huynh có phần xấu xí vậy?

Dương Qua cười ầm, đáp:

- A Tử muội tử, muội đã tán tụng ta thái quá rồi đấy! Tướng ta ngốc nghếch đàn độn thế này, làm sao đem sánh với Phan An cho được!

Lục Vô Song vỗ tay reo:

- Đúng thế thật! Đúng là một tên ngốc chẳng sai! A Tử muội tử, Dương đại ca của muội tử có phép biến hoá vui lắm. Trước mặt bọn mình thì biến ra hình dạng tuấn tú, trước mặt kẻ khác thì lại hoá thành một tên xú quái đàn độn, ngốc nghếch!

Trình Anh nhoen miệng cười, nhìn Dương Qua, bảo:

- Sao huynh vẫn còn cứ đeo cái mặt nạ da người cũ rích đó làm gì vậy? Doạ người ta sợ đến chết khiếp!

Dương Qua chiều một ngụm rượu to, giọng có phần say say, vui vẻ đáp:

- Lúc ta gặp muội lần đầu, chẳng phải muội cũng đã đeo một tấm mặt nạ da người sao? Muội dung nhan hoa nhường nguyệt thẹn mà còn đeo nó, kẻ thô lậu xấu xí như ta sao lại không được mang?

Được ý trung nhân ngợi khen sắc đẹp, Trình Anh không sao ngăn nổi gò má ửng hồng, trong lòng nàng cảm thấy cực kỳ vui sướng!

Lục Vô Song cười nói:

- Biểu tỷ đẹp tựa thiên tiên, nếu không đeo mặt nạ thì không biết sẽ kéo đến biết bao nhiêu là bọn háo sắc, suốt ngày cứ vo ve luẩn quẩn bên mình, phiền chết đi được!

Dương Qua gật gù, nói:

- Chí lý! Chí lý!

A Tử thắc mắc:

- Mặt nạ da người? Là món đồ chơi gì vậy? Muội chưa hề nghe qua!

Dương Qua lấy từ trong bọc ra một tấm da mỏng tang tựa cánh ve sấu, trải lên mặt, lập tức gương mặt tuấn tú hiện thành xấu xí khôn tả!

A Tử dòm thấy, nàng vỗ tay cười ầm:

- Thật quá sức thần kì a! Muội nhìn đi nhìn lại cũng không biết là huynh đang đeo mặt nạ kia!

Lục Vô Song chau mày kêu lên:

- Mau bỏ nó ra đi! Coi ghê rợn quá hà!

Dương Qua vừa tháo nó ra, A Tử đã vươn tay chớp lấy, chăm chú xem xét, rồi nàng vui vẻ hỏi Dương Qua:

- Dương đại ca, huynh còn cái nào khác không? Cho muội cái này đi, được không?

Dương Qua còn chưa trả lời, Trình Anh đã mỉm cười, bảo:

- A Tử muội tử, cái đó do sư phụ ta đã tặng cho Dương đại ca đấy! Nếu muội không xiềm, ở đây ta cũng có một tấm, để ta tặng cho muội nè!

Nói xong, nàng thò tay lấy từ trong người ra một tấm mặt nạ, đưa cho A Tử.

A Tử trước hết trao trả lại cho Dương Qua tấm của chàng, rồi nàng vươn tay nhận tấm mặt nạ của Trình Anh, hớn hở đến hít mát mát, nàng hết ướm nó lên mặt lại tháo xuống mấy lần!

Lục Vô Song cười đùa:

- Biểu tỷ, tỷ cho cô ấy tấm mặt nạ rồi, mai mốt không còn cái để đeo nữa, chắc chắn tỷ sẽ đẹp ra hơn đấy!

A Tử nghe qua, nàng nín vào tay Trình Anh, nói:

- Trình tỷ tỷ, tỷ thiệt tốt với muội quá! Tỷ chỉ có độc một tấm, lại đem cho muội!

Trình Anh vỗ vỗ vào tay nàng, đáp:

- Không có chi! Không mấy khi làm muội vui sướng, ta mà muốn có cái khác cũng dễ thôi, để khi nào gặp sư phụ, ta sẽ xin người một tấm là xong!

Từ ngoài cửa vọng vào tiếng gió đêm xào xạc thổi qua rừng trúc, mọi người trông qua khe song, thấy vầng trăng đã lên cao, đều biết đêm đã khuya, cùng chia tay, đi nghỉ.

Mười mấy ngày sau đó, Dương Qua giúp A Tử vận khí liệu thương, khi rảnh rỗi lại cùng hai người Trình Lục hàn huyên chuyện xưa, tâm tình thung dung tự tại, chỉ xiềm nỗi nhớ Tiểu Long nữ ngày càng day dứt trong lòng hơn lên.

Trình Anh, Lục Vô Song mỗi ngày mỗi được gặp ý trung nhân, cả hai trong lòng vui sướng, cả hai cùng lấy lễ huynh muội đối đãi chân tình cùng Dương Qua, có đôi lúc, họ để lộ tấm chân tình, Dương Qua chỉ còn cách giả vờ không hay biết mà thôi.

Hơn mười ngày nữa, thương thế A Tử biến chuyển có mùi tốt, thấy nó không còn gì đáng ngại nữa, Dương Qua bèn ngỏ lời cáo từ.

Trình Anh, Lục Vô Song tuy chẳng nở rời tay, nhưng biết không thể lưu người lại được, đành đỡ A Từ ra ngoài tiền sảnh. Sợ thân thể A Từ còn hư nhược, Dương Qua không muốn nâng đi đưa tiễn quá xa.

Chẳng biết đến khi nào mới gặp lại, Trình Anh và Lục Vô Song đều rân rân nước mắt.

Lục Vô Song cứ dặn đi dặn lại:

- Dương đại ca, ngày sau, nếu đại ca rảnh rồi, nhớ đến thăm bọn muội thường nhé!

Thấy hai nàng u sầu, Dương Qua trong lòng xót xa, không muốn họ thêm thương tâm, bèn gật gật đầu, bảo:

- Rồi ta sẽ thường đến thăm hơn, hai muội khá giữ gìn sức khỏe!

A Từ nói:

- Dương đại ca, khi huynh đi lại trên giang hồ, nhờ huynh để ý theo dõi tin tức tỷ phụ muội. Nếu có manh mối gì, phiền huynh báo giúp cho muội một tiếng!

Dương Qua đáp:

- Tiêu đại hiệp là người ta hết sức kính phục, ta nhất định sẽ tận tâm tận lực dò hỏi, xin muội cứ yên tâm!

Ba người dừng bước, đưa mắt dõi theo hình ảnh Dương Qua mỗi lúc một xa dần, rồi cùng nhau trở về nhà.

Ở thêm nửa tháng nữa, thương thể A Từ căn bản đã gần lành. Một hôm, A Từ lên tiếng xin từ giả, lên đường đi tìm Tiêu Phong.

Trình Anh và Lục Vô Song vì thấy nàng vừa mới tạm khá, đều khuyên nàng nghỉ thêm ít hôm nữa, nhưng A Từ quá tha thiết với việc tìm Tiêu Phong, không chịu ở thêm một phút giây nào nữa!

Hai người Trình, Lục lập tức sửa soạn hành trang, ra chợ mua một thớt ngựa và một ít lương khô, rồi đưa tặng A Từ toàn bộ mấy trăm lượng bạc mà hai nàng đã dành dụm được.

Tuy A Từ hành sự tàn độc, nhưng nàng vốn cơ khổ lênh đênh từ bé, lại bị ảnh hưởng của Tinh Túc phái, sau này ở gần Tiêu Phong, do nàng hết sức ngưỡng mộ ông, ít nhiều cũng thấm nhuần được một ít cái chính khí từ ông. Mà một tháng qua, nàng lại được hai người Trình Lục tận tâm chăm sóc, đặc biệt có Trình Anh, ăn nói dịu dàng mềm mỏng cùng nàng, sự đối đãi đó nàng chưa hề tiếp nhận trong đời, đã làm cho A Từ thấy gần gũi vô cùng, coi Trình Anh như người thân thiết nhất trên đời. Nàng đã bất tri bất giác, cảm nhiễm được cái dịu hiền đó từ Trình Anh, giảm nhiều thói điều ngoa quỷ quái. Trước giờ, nàng chưa từng hiểu thế nào là tri ân, thế nào là báo đáp, bây giờ chứng kiến hai người Trình Lục hết lòng, nhanh chóng sắp sửa hành trang cho mình, lòng nàng thật sự cảm động, nàng thầm tính, tìm cách mai đây sẽ đền đáp.

Sáng sớm hôm sau, sương mù chưa tan, những hạt sương còn long lanh đọng trên đầu cành lá, A Từ đã lên ngựa, vẫy tay chào từ biệt Trình Anh, Lục Vô Song rồi nàng bắt đầu cuộc hành trình lên bắc tìm kiếm Tiêu Phong.

--- Xem tiếp hồi 4 ----

Bạn đang đọc truyện *Thiên Mã Hành Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 4: A Châu Phần Tiền

Mùa hạ ở Giang Nam, phong cảnh hoa mỹ, ve kêu, chim hót, nhưng dường như A Từ không thấy, không nghe, nàng chú tâm dò hỏi tin tức Tiêu Phong. Bữa đó, lúc gần đến thành Vô Tích, A Từ nhớ lại, từng nghe Tiêu Phong kể chuyện ông đã bị người ta phanh phui thân thể nơi rừng cây lê trong thành. Nàng suy luận, có khi Tiêu Phong đã tìm về chốn cũ, nên nàng đã đi một vòng trong, ngoài thành tìm kiếm, nhưng cũng vẫn không tìm ra chính xác khu rừng lê đó ở đâu, cũng như không có được chút manh mối gì của Tiêu Phong.

Ngồi bên bờ Thái Hồ, A Từ nhìn ra mệnh mang sóng nước ngoài xa, sóng lòng cũng trào dâng trong nàng. Đời người đã qua bao lần tang điền thương hải, một trăm năm sau, giữa biển người mệnh mông, Tiêu Phong không biết lưu lạc chốn nào, rồi lại nghĩ đến tỷ A Châu, sinh trưởng nơi Giang Nam, nhưng kiếp hồng nhan bạc mệnh, đã vui thân nơi xứ người. Nghĩ tới ngang đó, A Từ vỗ tay, buột miệng kêu lên: "Đúng rồi! Tiểu Kính hồ, tỷ phụ nhất định là ở Tiểu Kính hồ."

Nàng phấn khởi, đứng bật dậy, leo lên mình ngựa, ra roi lên đường nhắm hướng phủ Tín Dương nơi tỉnh Hà Nam đi một mạch. Nguyên nàng nghĩ đến

chỗ A Châu mai táng bên bờ Tiểu Kính hồ, tình nghĩa Tiêu Phong dành cho A Châu sâu rộng tựa biển khơi, nếu ông còn tại thế, thế nào ông cũng đến viếng phần mộ A Châu, cho dù nàng không gặp ông ở đây, ít ra cũng có thể thăm dò được một chút tin tức.

A Từ ngày đêm gian khổ, rong ruổi trên đường, cũng đến được Tín Dương. Tiểu Kính hồ là một nơi hẻo lánh ít người biết, nhưng A Từ từng trú ngụ ở đây một thời gian, cho dù cách xa trăm năm rồi, nhưng nàng vẫn có thể nhận ra đường đất. Sau khi gióng ngựa quanh co rẽ phải, quẹo trái theo một con đường nhỏ, lúc đến chỗ cây cầu đá xanh lớn, nàng đã không khỏi nhớ đến cái đêm mưa ấy, Tiêu Phong một chường đánh chết A Châu, rồi ông ôm tỷ tỷ nàng khóc lóc thảm thiết, nàng nấp xem một bên, nào ngờ từ đó đã đem lòng yêu ông, vĩnh viễn không sao đưa mình ra thoát lưới tình. Thế gian giờ là thế gian của một trăm năm sau, nhưng chiếc cầu đá xanh vẫn y như xưa, có điều người năm ấy giờ không biết đang ở đâu, A Từ đứng ngẩn ngơ bên thành cầu, suy tư miên man.

A Từ buộc ngựa tại thân một cây liễu ven cầu, vượt qua cây cầu gỗ nhỏ bên cạnh thạch kiều, bước lần theo lối mòn, đường mỗi lúc một hẹp, cỏ dại mọc đầy. Đi chừng nửa canh giờ, phía trước đột nhiên khoáng đạt, một mặt hồ sáng như gương soi hiện ra trước mắt. Rừng trúc ken dày bao bọc hồ, tường chừng trăm năm đó, trúc đã lún lút mọc phủ kín khắp cả, Gian nhà nhỏ bằng tre trúc không còn nữa, A Từ luẩn quẩn hàng nửa ngày mới thấy mộ của tỷ tỷ mình, cũng thật kỳ quái, hơn một trăm năm đã qua, mà ngôi mộ A Châu vẫn không bị mưa gió vùi lấp, vẫn ở nguyên chốn cũ, tường chừng đang chờ đợi người thân trở về từ nơi xa. Trước mộ cỏ mọc xanh um, quanh đây có vài đoá đỗ quyên nở hoa rực màu đỏ như máu.

A Từ dùng tay vạch cỏ hoang trước mộ, lòng thầm nghĩ: "A Châu tỷ tỷ, cuộc đời tỷ cô khổ, nhưng tỷ đã chiếm được trái tim tỷ phu, xem ra tỷ cuộc sống như thế cũng là đầy đủ, phần mộ đầu tiên được kẻ cận tỷ phu, nhưng huynh ấy không hề để mộ trong lòng. Tỷ nói cho mộ nghe đi, rốt cuộc mộ có chỗ nào không bằng tỷ ..." Nghĩ đến đây, nàng bỗng kêu "ai da" một tiếng, rồi đứng bật dậy, đôi chân lão đảo suýt bị ngã. Thì ra nàng vừa nghĩ, nếu Tiêu Phong đã có đến đây, ông đâu dễ có trước mộ mọc cao như vậy. Từ nàng thọ thương đến giờ đã qua hơn ba tháng, nếu Tiêu Phong còn sống, thế nào ông cũng tìm đến đây trước tiên. Giờ người chưa thấy tới, có lẽ đã không còn tại thế nữa kia?

Nghĩ đến khả năng đó, A Từ run bắn người, nàng ngước nhìn lên cao, bầu trời vẫn xanh thắm như xưa. Năm đó nàng lần đầu gặp Tiêu Phong cũng là dưới bầu trời xanh thắm này, bên khoảnh nước hồ trong vắt này, tại A Từ như còn vang vọng tiếng rầy la của ông. Nàng lầm thầm: "Tỷ phu, tỷ phu, cho mộ được nghe huynh rầy la thêm một lần nữa, đầu phải chết lập tức, mộ cũng nguyện ý cam lòng."

Nước mắt tuôn ra, nhạt nhòa hình ảnh Tiêu Phong tựa hồ đang đứng trước mắt, nàng nhồm đậy, bỏ nhào ra trước, nhưng chỉ thấy toàn gió thổi lá trúc lay động, nào đâu là bóng dáng Tiêu Phong?

"Mộ biết huynh còn sống, mộ biết mà." A Từ tận sức gào lên, nàng lao ra khỏi rừng trúc, nhắm hướng đường mòn chạy tới. Vừa khỏi bệnh xong, thân thể còn yếu ớt, lối mòn lại khó đi, nàng đã vấp ngã không biết bao lần, nhưng A Từ chẳng cảm giác chút đau đớn nào, vượt ngang cây cầu gỗ nhỏ, nàng cỡi giây buộc, nhảy lên ngựa, phóng đi ào ào.

Chạy không biết được bao xa, trời đang tối dần, A Từ dừng ngựa, thấy toàn thân đau nhức, người lão đảo dường muốn ngã. Nàng định thần, nhìn xung quanh, chỉ thấy ruộng đồng khắp chốn, ngựa của mình đang xéo nát một khoảnh đất trồng hoa cải vàng rực. Từ bé, A Từ vốn chẳng mấy biết tiếc của, nàng không có phản ứng gì, vừa định kéo cương cho ngựa đi tiếp thì A Từ bỗng nghe giọng một thiếu niên hét lên: "Hê! Xú a đầu kia, sao dám xéo nát hoa cải của lão tử, còn không mau lăn xuống đây!"

A Từ ngoái trông, thấy một thiếu niên đầu bù tóc rối đang chạy tới. Trong lòng đang đau xót gần chết, lại bị y hò hét cho một chặp, nàng bèn quay đầu ngựa lại, hừ lạnh, hỏi:

- Ta không xuống đây, ngươi làm gì được ta nào?

Thiếu niên kia hồng hộc tức giận, chạy đến, mắng:

- Xú a đầu, xéo nát cả cái nhà lão tử! Biết điều thì mau mau bồi thường tiền cho ta, nếu không ... hừ hừ ...

A Từ bĩu môi, bảo:

- Hừ hừ! Khiếp quá ... Sợ quá, nhưng ta cóc bồi thường đây, thì làm gì ta nào?

Gã thiếu niên đó giận quá, nhảy ào ra trước đầu ngựa A Từ, mắng ầm ỹ:

- Chớ tưởng lão tử đây không dám đụng vào nữ nhân! Ta lôi cổ ngươi xuống đây, xem ngươi có bồi thường hay không cho biết!

Vừa nói, y vừa vươn tay ra nắm vào chân A Từ.

A Từ quơ roi vụt xuống, thiếu niên kia đau nhói, y vội vàng rút lại, trên tay đã hiện một vết thương toé máu đỏ tươi. Y vội thụt lui, cả tiếng mắng:

- Xú a đầu, ngươi thật ác độc, để xem bữa nay lão tử ra tay thu thập ngươi như thế nào nhé!

Vừa nói y vừa cúi xuống, bốc một tảng bùn lớn ném vào nàng.

A Từ né mình tránh, nhưng thiếu niên kia vẫn không ngừng ném, bùn đất ào ạt tới như mưa. A Từ vừa khỏi bệnh, lại đường xa vất vả nên nàng mệt mỏi vô cùng, trên mình trúng phải mấy tảng bùn đất, bức tức quá sức, máu huyết dồn nhanh lên óc, rồi nàng ngất xỉu, té ngã xuống mình ngựa. Thiếu niên dùng tay, miệng lầu nhàu mắng:

- Xú a đầu! Không biết sống chết là gì, dám đấu với lão tử hả? Hỏi xem xem ngươi đã phục ta chưa?

Miệng nói mạnh mẽ lắm vậy, nhưng y không dám đến gần, sợ lãnh thêm một roi nữa.

- Này, mau đứng dậy đi, muốn nằm già chết ở đây mãi sao?

Y gọi liên mấy tiếng, vẫn không thấy A Từ trả lời, từ ruộng đồng xung quanh chỉ nghe tiếng chim sẻ chim chíp kêu.

“Chẳng lẽ à bị mình ném chết rồi?” Thiếu niên kia phát hoảng, y nhảy đến gần A Từ, thấy nàng hai mắt nhắm nghiền, nằm thẳng cẳng trên mặt đất, mặt trắng bệch, y run tay, đưa ra thăm hơi thở nơi mũi nàng: “Đừng có chết đi đấy nhé !” Khi tay y thấy nàng vẫn còn thở, y thở phào nhẹ nhõm, tự vỗ vỗ vào ngực nói: “Làm ta sợ chết khiếp, cứ tưởng người tiêu rồi chứ!” Nói đoạn lại lườm A Từ, “Trông kia kia, kiểu đó, còn ra oai được nữa không, giờ ta mà đem bán người đi, người cũng không biết nữa a.”

Bỗng cảm giác đau rất nơi bàn tay, y lại bốc giận, đưa tay nhặt sợi roi lên, tính quất vào A Từ, nhưng chợt nhìn thấy gương mặt tú lệ của nàng, thiếu niên lại không nỡ đánh xuống, y vất cây roi đi, giậm chân, bảo: “Ta hồng thêm lý tới người, thầy kệ cho đã cầu tới ăn thịt người.”

Nói xong, y quay người bước đi, nhưng chỉ được vài bước, đã lại thấy bứt rứt trong lòng, y đành quay trở lại, vừa nhắc A Từ đặt lên mình ngựa, vừa lầm nhảm: “Đúng là kiếp trước ta nợ người sao đó, người vừa xéo nát cả rau cải ta, vừa quất ta một roi, mà giờ ta lại còn phải cứu người. Con bà nó, đúng là số kiếp mình bị rui thật.”

Sau đó, y quay ra chặt mấy nhánh dây mây, đem buộc chặt chẽ A Từ lên mình ngựa, đưa nàng về nhà.

--- Xem tiếp hồi 5 ----

Bạn đang đọc truyện *Thiên Mã Hành Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 5: Hương Thôn Thiếu Niên

Trong cơn mơ màng, A Từ thấy nhột nơi mũi, bắt giác nàng hắt xì, rồi tỉnh giấc. Khi mở mắt ra, dưới vầng sáng đèn, nàng thấy gã thiếu niên đó đang cầm một cọng cỏ chọc ngoáy vào lỗ mũi mình, mặt gã in một nụ cười tinh quái. A Từ ngồi nhòm người lên, thét to:

- Mi làm gì vậy?

Gã thiếu niên đó nhảy lui ra sau một bước, ngoài ra ngoài cửa, gọi to:

- Bà nội ơi, bà vào đây mau lên, nha đầu thói tha đã tỉnh lại rồi kìa!

Từ ngoài cửa, một bà lão bước vào, da mặt bà nhăn nheo, nhưng đôi mắt bà sáng và rất có thần. Thấy A Từ đang ngồi, bà giơ hai tay lên, nói to:

- Cảm ơn trời đất, cuối cùng cô nương cũng đã tỉnh lại rồi. Trong lúc cô nương mê man, bọn ta thật đã chẳng biết làm sao đánh thức cô dậy! Thôn xóm này lại không có thầy thuốc, làm bọn ta lo quá sức!

Gã thiếu niên cười hi hi:

- Bà ơi, bà có thấy cháu giỏi không? Cháu chỉ cần lấy cọng cỏ chọc nhẹ nhẹ, cô ta ngồi nhòm dậy tức thì!

Bà lão liếc xéo gã, mắng:

- Mày lại còn khoe giỏi! Nếu mày không lấy bùn đất ném vào cổ ấy, thì người ta đâu có bị té ngựa, bị bệnh đến mê man như vậy chứ!

Gã thiếu niên đó giơ tay lên:

- Cô ta đã lấy roi ngựa đánh cháu, lại còn để ngựa xéo nát mấy luống cải của cháu, cháu chỉ đối phó, đánh trả lại thôi.

Bà già bảo:

- Mày lại còn cãi, người ta con gái nhỏ tuổi, mày là nam tử hán, đại trượng phu, lẽ ra phải nhường nhịn người ta chứ!

Gã thiếu niên thè lưỡi, làm mặt khỉ với A Từ, gã không dám đôi co với bà lão nữa.

A Từ tuy giận thiếu niên đã làm mình ngã ngựa, nhưng nàng nghe hai bà cháu nói chuyện, lại thấy nơi bàn tay gã còn dấu vết thương xạm màu, trong lòng

nàng bình tĩnh trở lại. Nàng ngược nhìn bà lão, hỏi:

- Thưa bà, đó là cháu nội của bà hả? Sao nó chẳng có lấy một chút hảo tâm nào của bà hết vậy?

Gã thiếu niên tròn mắt, la lớn:

- Ta mà chẳng có chút hảo tâm nào? Nếu ta chẳng giúp cô tỉnh lại, bây giờ liệu cô có còn ngồi đó nói lăng nhăng hay không? Hay sớm đã bị hoang cầu nó làm thịt từ đời nào đời nào rồi! Cô đừng tưởng có tướng mạo xinh đẹp là gạt được người ta nhé, ta biết tâm địa a đâu nhà cô xấu xa lắm ...!

Bà lão hét lên:

- Giang xuân Lam, cháu đừng ăn nói bậy bạ vậy!

Thiếu niên bị gọi tên Giang xuân Lam nhanh chóng ngậm miệng lại, bước lùi ra đằng sau.

A Từ vốn biết thiếu niên không ý xấu, và vốn nàng thường bị Tiêu Phong chê trách hành xử tàn ác, khi nghe gã bảo mình tâm địa xấu xa, nàng cũng không lấy đó làm giận, lại nghe gã có cái tên thật hay ho, nhìn cái mặt đầy vẻ kỳ quái của gã, nàng thấy thật đáng tức cười, liền bảo gã:

- Giang xuân Lam, tên ngươi là Giang xuân Lam, làm người ta nghe thấy mà tức cười muốn chết! Ngươi thử nhìn lại cái tình quái của ngươi xem, có được điểm nào xứng với cái tên đó?

Giang xuân Lam không lấy thế làm giận, cười hi hi nói:

- Ông già ta đặt cho ta cái tên đẹp như vậy, cô không cần phải ganh tỵ!

Bà lão mắng:

- Xuân Lam, ăn nói phải có phép tắc, đừng gọi bố cháu là ông già này, ông già kia như vậy!

Rồi bà quay sang A Từ, nói:

- Cái tên đó vốn cha nó đặt cho, hy vọng nó ham thích đọc sách vở, làm người quân tử khiêm cung, đâu biết được nó lại hư đốn vậy. Nhà ta ít phúc phận, cha mẹ nó đều theo nhau qua đời, không người dạy dỗ, làm cho nó ngày nay ra tính tình như thế! Ài...

Bà thở dài, rồi tiếp:

- Nhưng được cái nó khác người, tâm tính không tệ, ăn ở cực kỳ hiếu lễ, dù tuổi chưa quá mười sáu, nhưng nó suốt ngày quần quật đồng áng, lo toan miếng ăn cho lão đây, ta về già còn có phước, nó chẳng để ta làm bất cứ việc nặng nhọc gì, thật tội cho nó quá!

Nói xong, trong mắt bà thấy long lanh giọt lệ.

Giang xuân Lam vội chạy đến bên, đưa tay áo lau mắt cho bà, nói:

- Bà ơi, bà đừng buồn như vậy. Cháu làm lụng vậy, nhưng rất vui vẻ, không nề hà gì đâu!

A Từ và bà lão nghe thế không nhịn được cười, A Từ bảo gã:

- Thằng quý nhỏ! Chỉ giỏi nói!

Bà lão thân thiết đưa tay vò đầu gã, cười nói:

- Thằng cháu của bà, chả có tài năng gì, chỉ giỏi chọc phá thiên hạ.

Giang xuân Lam đứng lên, thò đầu ra ngoài cửa sổ, nhìn nhìn, rồi nói:

- Bà à, trời tối rồi, mình sắp ăn chưa, cháu đói lắm rồi.

Bà lão vỗ tay, thốt:

- Ô, ta quên mất, tối nay có nồi nấu cháo khoai lang, tính chờ cô nương đây tỉnh dậy rồi cùng ăn một bữa! Xuân Lam, cháu hãy mau vào đem ra đây đi.

Giang xuân Lam đem nồi cháo hũy còn nóng hổi ra, bà lão múc cho A Từ một bát đầy, rồi cùng Giang xuân Lam ăn cháo. Bà cười cười, bảo:

- Nhà ta nghèo, chẳng có món ngon, cô nương dùng tạm.

A Từ ăn vài hớp cháo, đã thấy tỉnh người, nàng bèn đưa mắt nhìn quanh, thấy dưới ánh đèn, bốn bề vách đất, trong góc bày đồ nông cụ, có một cái bàn thấp, hai chiếc giường, vài món lặt vặt, ngoài ra không còn gì khác nữa, nàng nghĩ bụng: "Hai bà cháu này quả thật là nghèo!"

Bà lão thấy A Tử nhìn quanh, bèn cười nói:

- Chẳng sợ cô nương cười, toàn bộ gia sản bọn ta đều ở cả đây!

A Tử thưa:

- Tên cháu là A Tử, xin bà đừng gọi cô nương này, cô nương họ.

Giang xuân Lam bò lẩn ra cười, bảo:

- Ta biết ngay mà! Tưởng cô có cái tên hay, đẹp thế nào, hóa ra trùng tên với con mụ điên trong làng!

A Tử nổi giận:

- Giang xuân Lam, sao dám bảo ta là con mụ điên?

Bà lão rầy:

- Xuân Lam, cháu chớ nói xàm, trong làng mình có ai tên A Tử đâu nào!

Giang xuân Lam vỗ bụng, trả lời:

- Bà nội không biết đấy thôi, làng mình có một mụ cứ gặp đàn ông con trai thì gọi bằng chồng, mụ chuyên môn vận quần áo rách nát màu tím, không ai biết tên thực của mụ là gì, bèn đặt cho mụ cái tên A Tử!

Gã vừa nói, vừa cười cợt nhìn A Tử.

A Tử nổi xung, đưa tay ra và Xuân Lam. Giang xuân Lam né tránh, chạy trốn vào sau lưng bà lão. A Tử đặt bát cháo xuống bàn, đứng dậy, rảo bước về phía đằng sau bà lão. Giang xuân Lam lòn mình chui xuống dưới bàn. Hai người rượt đuổi nhau quanh bàn. Bà lão chột dang hai tay ra, mỗi người bị bà nắm chặt, đều bị chặn đứng lại.

Bà lão cười, nói:

- Đừng chạy náo động, làm ta hoa mắt! Cháo đang nguội cả rồi kia, mau ăn đi.

A Tử nói:

- Bà ơi, bà thấy đó, nó tìm cách khác chọc phá cháu kìa, cháu phải trị nó mới được!

Bà lão cả cười:

- Ủ ... Thì trị nó! Xuân Lam, mau xin lỗi chị A Tử đi.

Xuân Lam cười hì hì, đùa cợt:

- Cháu chẳng chọc phá gì cô ấy cả, cô ấy nhào ra đánh cháu, cháu phải chạy trốn, cháu có cách gì khác đâu?

A Tử trước giờ chỉ chuyên quậy phá thiên hạ, chưa hề bị người khác bỡn cợt mình! Lúc đó, nàng nổi giận toé khói, giầy giụa muốn vùng thoát khỏi bà lão để vào miệng Xuân Lam, nhưng thân trên nàng bị bà lão kèm chặt như đóng đai sắt, không vùng vẫy thoát ra được, nàng nhủ thầm: "Bà lão này coi vậy mà tay khỏe gớm, chẳng phải như mấy bà nhà quê bình thường ..."

Lại nghe bà lão mắng:

- Xuân Lam, cháu mà còn ăn nói bậy bạ nữa, ta vả vào miệng bây giờ. Còn không mau xin lỗi đại tí A Tử ngay đi?

Giang xuân Lam thè lưỡi, nói nhỏ:

- Xú ... Xin lỗi ...

A Tử gióng tai, nghe không rõ, nàng bực tức hét lên:

- Mi nói gì? Ta chẳng nghe tiếng nào hết!

Giang xuân Lam thấy dung nhan nàng kiều diễm, nghĩ bụng, gọi ả là chị cũng chẳng thiệt thòi gì, cuối cùng gã nhìn nàng, nói:

- Tí tí A Tử, đệ xin lỗi!

A Tử mỉm cười:

- Giỏi, tự giờ trở đi phải nghe lời tí ti dạy, nghe chưa!

Xuân Lam trừng mắt nhìn nàng, bỏ đi.

Bà lão buông tay, nhìn A Từ ngập ngừng định nói gì đấy, cuối cùng bà bảo:

- Ăn cháo đi!

A Từ nói với bà:

- Bà ơi, bà có đôi tay khoẻ quá, bà nín chặt làm con đau!

Bà lão vuốt tay A Từ, cười bảo:

- Nhà ta ai nấy đều mạnh tay cả, ta làm đau cô nương, thật lỗi quá!

A Từ thoát đầu định dò hỏi lai lịch của bà, nàng thấy bà có ý giấu, lại nghĩ bà đối đãi với mình từ ái, không chút ả ý xấu, bèn thôi không nghĩ đến chuyện hỏi han nữa.

Ba người dùng bữa xong, ngồi chuyện vãn một lúc, bà lão sợ A Từ tinh thần mỏi mệt, bèn giục mọi người đi ngủ sớm.

Qua hôm sau, A Từ cáo từ xin đi, bà lão bảo:

- Cô nương còn yếu, sao không ở lại nghỉ thêm vài hôm nữa, nhà lão tuy nghèo, nhưng cũng có trà lạt, cơm hẩm đỡ cô ít hôm?

A Từ thưa:

- Cảm ơn bà, cháu còn phải đi tìm tí phu cháu gấp, chẳng thể ở lại lâu hơn được!

Vừa hay lúc ấy, Giang xuân Lam gánh về một gánh rau, A Từ nhìn qua, thấy trong giỏ có một ít rau bị mình cho ngựa dầy xéo hôm trước. Giang xuân Lam đặt gánh cạnh giếng, kéo lên một gầu nước rửa rau, rồi gãi quay qua hỏi bà lão:

- Bà à, cháu nhặt rau héo khô này, đem về nuôi heo còn hơn để bị thối uống, bà thấy được không?

Bà lão cười:

- Tốt lắm!

A Từ thấy vậy, nàng móc trong bọc ra một đỉnh bạc, đưa bà lão, nói:

- Cháu vô ý làm nát rau của nhà ta, giờ xin cho cháu được bồi thường!

Bà lão vội nhét đỉnh bạc trở lại vào tay A Từ, bảo:

- Cô nương cất tiền đi, một chút rau đó có đáng gì! Cô còn phải du nhập giang hồ, rất cần món ngân lượng đó.

A Từ đành cất đỉnh bạc vào bọc.

Giang xuân Lam thấy A Từ chuẩn bị bao phục, hỏi:

- Tỷ đi bây giờ à?

A Từ gật đầu. Giang xuân Lam bèn vào trong đem ra một gói, đưa cho A Từ và bảo:

- Bà nội thấy tỷ lương khô ít ỏi, bà sợ tí đòi đi sớm, hôm qua đã có sai đệ ra chợ mua thêm cho tỷ một ít lương khô nữa, để tí dùng đi đường.

A Từ vô cùng cảm động, nàng đưa mắt nhìn bà lão, nhất thời nghẹn ngào chẳng nói nổi lời tạ ơn!

Bà lão cười hiền hoà, bảo cô:

- Hải từ, cầm lấy đi, lúc nào hàng quán đóng cửa thì nó tiện dụng lắm. Xuân Lam, cháu vào dắt ngựa ra cho cô ấy đi.

Giang xuân Lam trao gói lương khô cho A Từ, ra ngoài dắt ngựa vào, đặt dây cương tận tay A Từ:

- Đệ thấy cưỡi ngựa của tỷ không dễ dàng như cưỡi bò! Nguyên sáng nay, đệ định cưỡi nó đi chợ, nó vừa thấy đệ lại gần, đã giơ chân đá, quấy đuôi xua đuổi, không cho đệ chạm vào nó, làm đệ phải cưỡi bò đi chợ.

A Tử không nhịn được cười:

- Tại nó thấy đệ tinh quái, nó sợ đệ còn hơn sợ bị ruồi muỗi chích.

Giang xuân Lam cười hì hì:

- Vậy nó dễ tỳ cười dễ dàng, chẳng phải nó coi tỳ quen như ruồi muỗi ư?

A Tử đưa tay gõ vào đầu hấn:

- Thằng tiểu quý này, cái miệng lách chách thật lợi hại, coi chừng ta lại lấy roi ngựa quất cho bây giờ!

Nói xong, nàng dắt ngựa đi qua cổng, rồi ngược nhìn bà lão, nàng nói:

- Bà ơi, tiểu quý ơi! Mọi người bảo trọng, ngày sau còn gặp lại!

Dứt lời, nàng nhảy lên mình ngựa, ra roi nhắm hướng đường làng quanh co rong ruổi.

--- Xem tiếp hồi 6 ---

Bạn đang đọc truyện *Thiên Mã Hành Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 6: Khóa Việt Thời Không Đích Cử Triền

Hơn ba tháng trường, mặc A Tử đi tìm khắp nơi phương Bắc, Tiêu Phong vẫn biệt vô âm tín. Lúc này, nàng đang trên đường về địa phương cư ngụ của người Mông Cổ, mà chiến loạn với người Tống kéo dài triền miên không dứt, vùng đất nàng đang qua mang nhiều dấu vết binh lính thiện chiến Mông Cổ thường xuyên lui tới. Đang tiết trọng đông, gió bắc rét cắt da, hoa tuyết rơi phơi phới, toàn thể không gian, mặt đường, cây cối, nhà cửa phủ toàn tuyết, đất trời mênh mông một màu trắng xóa.

Ngày hôm đó, A Tử ghé một tiểu điểm, vì khí trời lạnh lẽo, khách hàng trong quán thưa thớt. A Tử gọi một hồ rượu nhỏ, một cân thịt bò, chậm rãi ăn uống. Nhớ đến hồi mới quen Tiêu Phong, nàng bám theo sát ông lên phương Bắc, cả hai cũng dừng chân nơi một quán nhỏ như thế này, Tiêu Phong gọi nhà hàng đòi mười cân rượu trắng, hai cân thịt bò, một con gà béo, nàng cũng cũng bắt chước chọc phá ông, cũng đòi mười cân rượu trắng, hai cân thịt bò và một con gà béo, lúc đó bực mình tên tiểu bảo nói năng lung tung xem thường nàng, nên đã ra tay cầm chủy thủ cắt mắt của y nửa miếng lưỡi, sau đó, khi bị hai sư huynh đuổi theo tới nơi, nàng toàn nhờ Tiêu Phong ra tay chống đỡ cho ... Bây giờ một thân một mình, đi tìm chàng rồng rã gần nửa năm trời, vẫn không một chút tin tức. Ông thân hình khôi vĩ, mang tuyệt thế võ công, chỉ cần ông còn tại thế, nhất định phải có chút tăm hơi trên trên giang hồ. Trừ phi ông căn bản không còn sống trên đời nữa, tất cả hy vọng tìm ra ông rốt cục đều là huyền tưởng trong đầu? Nghĩ đến đây, A Tử thấy trời đất quay cuồng, toàn thân yếu ớt không chút khí lực, nàng gục đầu xuống bàn, cất tiếng khóc nức nở!

Tiểu bảo thấy nàng đang ngồi ăn ăn uống uống, bỗng dưng khóc lóc thổn thức, hấn lấy làm kỳ quái, bèn bước đến gần thăm hỏi:

- Cô nương có tâm sự gì đau thương lắm sao? Ôi, trên đời này, thường mười điều thì đến chín làm người ta bất như ý, cô chẳng biết sao?

A Tử vung tay đập mạnh vào mặt bàn, các thức trên mặt bàn va chạm loảng xoảng, hét to:

- Cút đi!

Nghe tiếng hét đó, một nhân ảnh chạy nhanh như tên bắn lại phía bàn của nàng, rồi một giọng nói run rẩy cất lên:

- A Tử, cô đây à?

A Tử ngẩng đầu lên, thấy một người đứng trước bàn, nàng bỗng kêu "ồ" một tiếng lớn, đứng bật dậy, mặt mày tái mét, đẩy về khung khiếp.

Gã trai đó đứng ngơ ngẩn tại chỗ, đôi mắt dán chặt vào A Tử, miệng lẩm nhẩm:

- A Tử, A Tử, đúng là cô rồi đây mà!

Rồi gã bỗng phát cuồng, ngồi thụp xuống, nắm chặt hai chân của nàng, gã giằng giụa nước mắt, kêu lên:

- Tôi cuối cùng cũng tìm ra được cô, cuối cùng cũng gặp lại được cô!

A Tử vận sức vào hai chân, định vùng vẩy hất hân ra, nhưng tay hân nắm chặt vào đôi chân nàng như đóng đai sắt, một luồng nội lực từ gã ập vào khiến nàng toàn thân như bị băng hàn tê dại! Nàng bèn đưa tay nắm đầu tóc gã, lôi gã ra, miệng thét to:

- Thằng đầu sắt thối tha, buông ta ra mau!

Nguyên đó chính là người từng bị nàng trừng phạt nhốt vào đầu, đã từng bị nàng đem đi làm trò tha điều người, đích thị Du Thần Chi.

Ngày đó, Tiêu Phong tự vẫn trước mặt hai người, A Tử ôm xác Tiêu Phong đến gần bờ vực thẳm, Du Thần Chi ruột gan đau đớn khôn cùng, khi gã thấy A Tử buông mình rơi xuống vực, gã cũng nhảy xuống theo, rồi gã cũng bị luồng khí lưu nơi đáy vực thổi giật về một thời gian và không gian khác, cuối cùng, xuất hiện, gặp nhau ở thế giới này. Gã có ý nghĩ giống A Tử, cho rằng A Tử rồi sẽ trở về cùng một thế giới với gã, nên cũng đã trải bao gian khổ đi tìm nàng khắp nơi, cuối cùng đã tìm ra nàng trong tửu quán đây!

Du Thần Chi nghe A Tử quát tháo ra lệnh buông thả, gã vội vàng bỏ chân A Tử ra, lùi lại vài bước, khoanh tay đứng kể bên bàn.

A Tử ngồi vững trở lại xuống ghế, nàng nghĩ bụng:

- Tỷ phu tìm hoài không thấy, lại va vào cái của nợ mặt mày xấu xí biến dạng này, rõ thật xui xẻo quá trời!

Nàng lập tức cúi đầu chán nản, hỏi:

- Ngươi làm sao cũng đến được nơi đây?

Du Thần Chi đột ngột gặp lại A Tử, gã vui mừng quá sức, líu lưỡi, lắp bắp trả lời:

- Tôi cũng nhảy theo ... nhảy xuống theo, tự dưng tôi nhảy xuống theo mà chẳng hiểu tại sao ... Không biết tại sao tôi lại trôi giạt về thế giới này, rồi tôi đi tìm cô khắp nơi, tưởng là ... cứ tưởng là không còn ...

A Tử mắt kiên nhẫn, ngắt lời hân:

- Ồ ... được, được ... Ta biết rồi! Ta chỉ hỏi ngươi một câu, tại sao ngươi lại nói huyền thuyên nhiều chuyện quá thế?

Nàng ngoái đầu, liếc sơ qua hân một phát, thấy Du Thần Chi da mặt trơn nhẵn, đôi mắt sáng long lanh hữu thần, hiển nhiên gã cũng đã khôi phục lại diện mạo cũ trước lúc bị đóng khung sắt vào đầu, nàng lấy làm lạ, hỏi gã:

- Da mặt ngươi tự nó cũng trở lại nhẵn nhụi tốt đẹp, phải không?

Du Thần Chi vui mừng đáp:

- Đúng thế, lúc tôi tỉnh dậy, chẳng những phục hồi thị giác, mà còn phát hiện rằng da dẻ trên mặt cũng tốt ra nhiều, rồi lại thấy thể thái trên đời ... - gã bỗng nhớ lại A Tử mắng mình huyền thuyên lắm điều, bèn vội vã ngậm miệng lại.

- Phát hiện rằng thể thái đã thay đổi hẳn, phải không? Thời gian đã cách xa hơn trăm năm, điều đó thật khó tưởng tượng nổi!

A Tử nâng cốc rượu lên, khẽ nói:

- Ta hỏi ngươi, tại sao ngươi lại cũng theo ta nhảy xuống vực, bộ ngươi không sợ chết sao?

Du Thần Chi đáp:

- Sợ chứ, nhưng thấy cô đã chết đi, tôi còn sống lại trên đời làm gì? Tôi lúc đó chỉ cầu mong được chết chung với cô một chỗ!

A Tử dang tay tát hân "bốp" một tiếng, trên mặt Du Thần Chi lập tức hiện rõ dấu năm ngón tay, nàng giận dữ:

- Ai cho phép ngươi được chết cùng chỗ với ta? Ta chết, mặc ta, can gì đến ngươi! Mai này ta chết, cấm ngươi chết theo, nếu không, ta sẽ thành ác quỷ, sẽ không buông tha ngươi đâu!

Du Thần Chi vội vàng liền miệng đáp:

- Được, được, tôi không dám nữa đâu, cô nương đừng bực tức!

Nhưng trong lòng gã lại tự nhủ "Cô chết rồi, làm sao còn khăng khăng cấm ta chết theo được! Cô biến thành quỷ bám theo ta, ta vui mừng còn không hết!

Gặp lại Du Thần Chi, A Tử bỗng thấy hy vọng tìm ra Tiêu Phong tại thế tăng lên gấp bội, nhưng nàng chợt nhớ khi xưa, Tiêu Phong từng thúc giục mình gã cho Du Thần Chi, trong lòng nàng nảy sinh bất ổn, thậm chí tính toán làm cách nào bỏ rơi gã Du Thần Chi này, nếu không, lúc tìm gặp được Tiêu Phong, chỉ e bị ông bó buộc, đem gã mình cho hân!

Đúng lúc ấy, từ ngoài cửa tiến vào hai người, một nam, một nữ, người nam nghiễm nhiên đường đường, người nữ xinh đẹp tuyệt thế. Từ bảo liền chạy ra

chào họ, cất tiếng hỏi:

- Xin hỏi vị đại gia và vị tiểu thư đây muốn mượn phòng trọ hay muốn dùng cơm?

Nam tử trả lời:

- Ăn cơm! Cho ta một hồ rượu, chút ít thức ăn đặc biệt của quán!

Tiểu bảo giờ mấy ngón tay lên, đếm đếm:

- Bảng thực đơn quán chúng tôi có nhiều món lắm, có thịt bò kho này, có gà quay này, có thịt dê hầm, có gà tây cầm, có thịt cợn ...

Nữ tử không khỏi mắt kiên nhẫn, nàng ngắt lời hắn:

- Chỉ cần dọn ra vài món ngon nhất là được, đâu cần lắm lời thế!

Tiểu bảo cười, đáp:

- Tiểu thư đây nói sai rồi, thứ nhất, quán này món ăn nào cũng đều ngon vào hàng thượng hạng, chứ vị phải lựa thứ nào trong số đó, không thể lấy hết tất cả, vì chẳng thể nào ăn hết được, thứ nữa, tiểu thư bảo một vài món, vậy một vài là ba hay là bốn thứ ...

Cô nương nọ đập bàn, nhướng mày liếc lên, toan động thủ, nhưng đã bị nam tử nọ nhanh chóng đưa tay chặn lại, bảo:

- Phù muối, muối chẳng nên tức giận, chẳng nên tranh hơi với chúng nhân như vậy!

Rồi quay qua tiểu bảo, gã nói:

- Cho món ngỗng xào rau cải, bò kho, gà hầm tay cầm và hai bát mì nấu rau, làm nhanh lên nhé.

Tiểu bảo ứng tiếng nhận lời, quay người đi vào trong, miệng lầu bầu cái gì không ai hiểu rõ.

Nam tử cúi đầu xuống, thấp giọng trò chuyện cùng cô nương đó, chợt từ ngoài cửa, một tên khất cái tiến vào. Hắn rào bước, đi thẳng đến chỗ hai người đang ngồi, cung kính chấp tay, thưa:

- Kính chào Gia Luật thiếu hiệp cùng Quách cô nương! Hoàng Bang chủ sai tiểu nhân đến thông báo tin tức cùng hai vị.

Nam tử đó liền đưa tay khoát, ra hiệu cho khất cái hạ thấp giọng xuống.

A Tử chợt động tâm:

- Vừa rồi, nghe nam tử gọi cô kia Phù muối, giờ lại nghe khất cái xưng hô Quách cô nương, còn thêm thiếu hiệp với bang chủ, chẳng phải cô ta là Quách Phù, cừu nhân của Dương đại ca hay sao? Họ không phải ngụ tại phương Nam à? Lý do gì khiến họ xuất hiện nơi vùng đất băng giá này vậy?

Nghĩ đến đây, ánh mắt lay chuyển, trong lòng nàng bèn sắp đặt kế sách. A Tử lớn tiếng bảo Du Thân Chi:

- Trước đây ít lâu, ta có tham dự một cuộc họp của hàng vạn người tại Hà Bắc, thật là một cuộc tụ hội náo nhiệt, chắc người chưa từng thấy trong đời!

--- Xem tiếp hồi 7 ----

Bạn đang đọc truyện *Thiên Mã Hành Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 7: Quách Phù Bính Thượng A Tử

Khi nam tử và nữ tử nghe nàng nói thế, họ cùng ngoảnh nhìn về phía A Tử. Du thân Chi được A Tử chủ động chuyện trò cùng mình, cao hứng quá, gã lấp ba lấp bắp trả lời:

- Đúng ... đúng thế ... tiểu nhân sao có được phúc phận đi dự một cuộc tụ họp đông người như vậy.

A Tử hỏi:

- Người đoán thử xem đông đảo người tụ tập lại như thế để làm gì không?

Du thần Chi trả lời "Nhất định để khai mạc Đại hội võ lâm, tuyển cử Võ Lâm Minh chủ.

Nữ tử nghe gã nói vậy, bèn "hừ" lạnh một tiếng.

A Tử cũng chẳng thèm để ý đến ả, nói tiếp:

- Nói như người, bị người ta chê kiến thức tầm thường, thật không oan uổng chút nào! Đâu phải cứ khai đại hội là để bầu Minh chủ đâu? Cũng là để bình chọn Võ lâm Mỹ nhân, Võ lâm quái nhân chẳng được hay sao?

Du thần Chi cười cười, đáp:

- Cô nương dạy thật đúng, tiểu nhân kiến thức thô lậu, mong được cô nương chỉ giáo nhiều thêm.

A Tử bảo gã:

- Được rồi! Để ta nói cho nghe, cũng là dịp cho người được mở mang kiến thức.

Lúc đó, tất cả mọi người trong quán đều im lặng, ai nấy đều chú tâm lắng tai xem tụ họp đông đảo để làm gì!

A Tử hết sức nghiêm trang nói:

- Anh hùng khắp thiên hạ, từ vạn dặm xa xôi rủ nhau, đã trào non lợi suối tìm về Hà Bắc, chính là để bình bầu ra người 'Xấu Xí đệ nhất Võ Lâm'

Cả quán đồng loạt cười rộ! A Tử đứng thẳng người lên, nói:

- Chư vị đừng cười, chính bản thân ta đã tham dự ở đây, đúng chuyện có thật mà.

Một hán tử mặt bự thịt, nom thật xấu xí, lên tiếng hỏi:

- Vậy cuối cùng tuyển được ai thế?.

A Tử cười cười, nói tinh bơ:

- Người bị bình chọn đó có gốc gác khá bự, chư vị chắc hẳn đều từng nghe danh Quách Tĩnh, Quách đại hiệp, tiếng nổi như cồn?

Nữ tử đó "Xi" một cái, đứng bật dậy, trở ngón tay vào A Tử, bảo:

- Cô kia. Cô nói năng vớ vẩn gì lắm thế!

Nam tử vội vàng đưa tay kéo ả, khó khăn lắm mới khiến ả ngồi trở xuống ghế, hẩn nhỏ giọng:

- Phù muội, bọn mình có chuyện lớn khẩn yếu phải làm, chẳng thể sinh chuyện dây dưa.

Lại nghe hán tử xấu xí hỏi:

- Vậy cuối cùng có phải đại hội đã bình chọn Quách đại hiệp không? Nghe nói ông ta người gian dị chất phác, chưa từng thấy nói ông ta là người xấu xí bao giờ!

A Tử cười đáp:

- Đương nhiên chẳng phải vậy! Quách đại hiệp anh dũng thần vĩ, khí phách hiên ngang, làm sao lại làm người xấu xí đệ nhất được? Chẳng qua kẻ được bình chọn có liên can mật thiết tới đại hiệp thôi.

Hán tử đó trả lời "Người có can hệ mật thiết với Quách đại hiệp đếm được một nhúm, từng theo học võ công với đại hiệp có hơn mười vị; từng vào sinh ra tử với đại hiệp, giao tình sâu đậm với đại hiệp, con số cũng không rõ, vậy cô bảo là người nào trong số đó?

A Tử nói:

- Đừng nóng, rồi từ từ ta sẽ nói cho nghe! Cái người đó, nhờ dung mạo cực xấu, vậy mà nhờ thế đã từng lập một chiến công nho nhỏ trong quân Tống. Nghe nói người đó, tuy xấu xí mặt mày, nhưng tối ưa thích cái đẹp, thường xuyên ra ngoài thành tìm hái hoa đẹp. Có một lần, thấy một tiểu đội quân Mông cổ từ xa chạy đến, người đó hoảng sợ, tính tháo lui, quân Mông trông thấy, ruổi ngựa đuổi theo, đuổi gần tới sau lưng, người đó liệu chừng không chạy thoát, cuối cùng quỳ mình, tuốt kiếm, định ở lại quyết chiến sinh tử một phen, ai dè mười mấy tên quân binh Mông cổ lúc trông rõ dung nhan người đó, thấy đều ngã ngựa, có đứa bị té chết, có đứa bị ngựa xéo, mấy đứa may mắn thoát chết đều bảo nhau bỏ chạy, miệng la um sùm: "Có quý, có quý". Mấy đứa quân binh đó lúc trở về trại, bẩm báo chủ tướng là đã bị quý hù! Chủ tướng không tin, rầy rằng: "Giữa thanh thiên bạch nhật, làm gì có quý ma!", rồi sai thám báo đi dò xét. Lúc thám tử trở về, đều báo cáo là tại thành Tương Dương có một người mặt mày tuy xấu xa quý mị, nhưng thực sự là người, không phải quý. Nhóm binh lính đã gặp quý thoát chết trở về đều không tin, cùng nói là trên đời, không có ai mà xấu như quý đến thế cả, giữa ban

ngày sáng trưng, rõ ràng mười phân chắc chắn quý dữ không còn nghi ngờ gì nữa!".

Người trong quán nghe kể đều bò lẩn ra cười!

Gã hán tử xấu xí ôm bụng, nhin cười, hỏi:

- Cô nương, vậy cái người đó rút cục là ai thế?

A Tử nhìn quanh, hỏi lại "Quả tình chư vị đều không biết đó là ai hay sao?

Hán tử đó vội đáp:

- Bọn ta ở nơi hẻo lánh, ít hiểu biết, ít tin tức, xin cô nương làm ơn mau mau bảo cho biết với!

A Tử nâng chung rượu lên nhấp một ngụm, dềnh dang nói:

- Cái người ấy à ...- bỗng nàng đặt mạnh chung rượu xuống, ngồi thẳng lưng dậy, chúng nhân thấy đều nín thở, trong quán không một tiếng động.

A Tử lớn tiếng nói:

- Cái người đó là thiên kim tiểu thư của Quách đại hiệp, đích danh Quách Phù.

Cả bọn đồng thanh khai khẩu, bàn cãi râm ran.

Nữ tử kia xạm mặt lại, bật người đứng lên, "xoạt" một cái, rút kiếm nhắm A Tử xông tới, miệng hét lớn:

- Xem ta tới lấy mạng ngươi đây!.

Du thần Chi lập tức văng mình ra, đưa tay chụp đúng vào tay cầm kiếm của nữ tử lại! Gã vận sức, kéo mạnh một cái, nữ tử tuột tay đánh rơi kiếm xuống đất.

A Tử cười:

- Ta có bảo người đó là cô nương đâu, có sao cô nổi giận quá vậy?

Nữ tử cực kỳ giận dữ, nói "Ta đây đích danh Quách Phù, ta chẳng làm gì đắc tội với nhà ngươi, sao nhà ngươi lên giọng miệt thị bôi nhọ ta vậy?

Nguyên nữ tử đó đúng là Quách Phù, nam tử kia tên Gia Luật Tề.

A Tử cười rộ, nói:

- Thì ra ngươi là Quách Phù, đúng là đi mòn gót giày sắt tứ xứ tìm chẳng thấy, tự dung gặp gỡ chẳng tốn công!

Mặt A Tử đột nhiên biến sắc, nàng quát:

- Đầu sắt, mau ra chặt đứt một tay của thị xuống cho ta!

Du thần Chi ứng tiếng, cúi đầu, thò tay nhặt thanh kiếm của Quách Phù đang nằm trên sàn nhà, hốt nhiên nghe tiếng kiếm phong tấp vào ngay đầu. Gã nhanh nhẹn trườn mình tránh sang một bên, chỉ thấy Gia Luật Tề bảo kiếm trong tay, mũi kiếm hướng vào Du thần Chi, hỏi:

- Tồn giá là ai, yại sao muốn làm khó dễ bọn ta?

Du thần Chi trả lời:

- Ta và bọn ngươi chẳng hề quen biết, chỉ vì ả này đắc tội với cô nương A Tử đây, cũng như đã đắc tội với chính ta, cô nương A Tử hạ lệnh chặt tay ả, ngươi tự dung xen vào, bộ muốn cùng ta động thủ chăng?

Gia Luật Tề cực kỳ tức giận, hét to:

- Được lắm! Ngươi muốn chặt tay nội tử, để ta xem xem ngươi có đủ bản lĩnh hay không đã!

Tay huy động, mũi kiếm vạch thành một màn hoa kiếm, nhắm thẳng ngực Du thần Chi công tới. Du thần Chi chuyển người tránh, lui bước, vung kiếm chặn, chỉ nghe một tiếng "cạch", thanh kiếm trên tay Du thần Chi bị chém gãy đôi. Du thần Chi trong bụng biết đôi phương có bảo kiếm, gã ném nửa mẩu kiếm còn lại về phía Gia Luật Tề, nhón gót, phóng mình lên, hữu thủ vung thành chưởng, phản công đánh vào trán Gia Luật Tề. Gia Luật Tề được Quách Tĩnh và Hoàng Dung đích thân dạy bảo, võ công cũng vào loại khá, nhưng nội lực thì kém nội lực thâm hậu của Du thần Chi, và lại công phu Du thần Chi gốc gác võ công âm nhu của Tĩnh Tú phái, chưởng phong cực kỳ hàn độc, hai người đấu được mười hiệp, Gia Luật Tề lợt dần xuống thế hạ phong, hẳn chỉ dựa vào lợi thế bảo kiếm để cố chống chọi. Trong quán, bàn ghế gãy đổ, bát đĩa tung bay, người người ôm đầu tìm đường trốn chạy, chủ quán không ngớt giậm chân, đập ngực.

Quách Phù mắt thấy trượng phu bất lợi, ả phóng mình tới, song thủ huy động thành chưởng nhằm Du thân Chi tấn công, các chiêu thức trở ra đúng là ngón "Lạc anh thần chưởng" gia truyền, hiểm vì ả tư chất kém cỏi, lại chẳng chịu khổ công tập luyện, môn chưởng pháp tinh diệu đó ả chẳng học được bao nhiêu, đem sử dụng trước Du thân Chi đã không chút công hiệu, lại còn làm cho Gia Luật Tề phân tâm để ý lo cho ả, tình thế hai người càng lúc càng trở nên bất diệu. Gia Luật Tề nói khẽ:

- Phù muội, muội chạy đi, thỉnh nhạc mẫu đến đối phó ác tặc này.

Quách Phù trả lời:

- Không, muội nhất quyết ở lại, cùng chàng chết chung một chỗ.

Nói vừa xong, đã thấy Du thân Chi tiến lên một bước, huy động song cước quét vào ngang chân Quách Phù, ngang chân của nàng, đồng thời hét một tiếng "hò", tung một chưởng vào nơi tiểu phúc Gia Luật Tề. Gia Luật Tề thăm nghĩ bất hảo, gắng tránh nhanh sang một bên, nhưng vùng bụng đã bị kích trúng một chưởng lẫm lệ đó. Gia Luật Tề cảm thấy một luồng hàn khí xâm nhập vào tận gan ruột, toàn thân hân lập tức mềm oặt xuống, chân bước loạng choạng, bảo kiếm trong tay vụt rơi xuống đất, rồi hân oằn người ngồi xuống một cái ghế kế bên! Tự biết mình đã trúng kịch độc, lại chẳng thể vận khí liệu thương, mắt hân lại thấy Quách Phù đang bị đánh bại, trong lòng kinh hoàng, lập tức hân độc công tâm, làm hân ngã lăn, bất tỉnh tại chỗ.

--- Xem tiếp hồi 8 ---

Bạn đang đọc truyện *Thiên Mãi Hành Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 8: Đoạn Tý Chi Cừu

Du thân Chi điểm huyết Quách Phù xong, gả nhặt thanh bảo kiếm lên, nhắm cánh tay trái Quách Phù bỏ xuống. Dù đang mặc tấm Nhuyễn Vị giáp, nhưng nàng dư biết thanh bảo kiếm "Thương Lăng" này của trượng phu chặt sắt như cắt bùn, trong lòng Quách Phù vẫn thắc thóm không hiểu dưới lưỡi kiếm, tấm áo giáp đó có thể cản được nhất chém hay không, mắt nàng nhìn vào làn kiếm Du thân Chi sắp hạ xuống, sắc mặt nàng vụt chuyển qua màu trắng bệch. Ngay lúc đó, A Từ bỗng thét lên:

- Dừng tay!

Du thân Chi vội cố thu sức tay, trì lại, lưỡi kiếm chỉ còn cách cánh tay Quách Phù chưa tới một tấc! Quách Phù tưởng A Từ đổi ý, trong lòng chột mừng khôn xiết. Chi thấy A Từ cười hi hi, bảo:

- Đầu sắt, nguoi chặt sai chỗ rồi, ta bảo chặt tay phải, sao nguoi lại đi chặt tay trái của thị? Đưa kiếm đó đây, để chính ta ra tay!

Du thân Chi bèn đưa kiếm cho A Từ. Đây Quách Phù ra đằng trước A Từ, nói:

- A Từ cô nương, mời cô nương ra tay!

A Từ giờ kiếm lên cao, nhắm vai phải Quách Phù chém xuống, khi thấy Quách Phù tuy mặt mày thất sắc, nhưng trong mắt không có lấy một nét khẩn cầu, nàng bèn dùng lưỡi kiếm cọ quẹt vào má Quách Phù vài lần, cười nói:

- Nguoi không chịu tự nhận mình là đệ nhất Xú nhân, bây giờ nếu ta rạch vài đường trên má này, nguoi xem thử xem có phải nguoi sẽ đáng mang cái danh hiệu Xú Bát quái đó hay không?

Quách Phù dù thậm yêu quý dung mạo của mình, nhưng vốn tính tình ương ngạnh, chưa từng khuất phục ai bao giờ, ả tức giận bảo:

- Nguoi muốn giết, cứ giết, nói năng chi lảm lòi thế!

A Từ thấy ả ta chẳng có vẻ sợ hãi, nghĩ bụng: "Phải tìm cách làm cho ả sống chẳng được, chết chẳng xong, cho ả thấy bản sự của cô nương ta đây!" Mắt liếc sang Du thân Chi đang thông tay đứng bên cạnh, trong lòng rung động, nàng lập tức nảy sinh chủ ý, cười nói:

- Đầu sắt, hay mình diễn lại cái trò đeo mặt nạ sắt, nguoi nghĩ sao?

Du thân Chi nghe A Từ dọa dẫm, gả chột hồn phi phách tán, định co giò bỏ chạy, nhưng lòng còn chút hy vọng, gả liền quỳ thụp ngay xuống đấy, thân hình run rẩy, lặc giọng năn nỉ:

- A Từ, A Từ cô nương, xin tha mạng ... cô nương tha mạng tiểu nhân đi mà!

A Tử đưa tay vỗ vỗ vào đầu gã, bảo:

- Đừng lo, lần này người mang nạ sắt sắt chẳng phải là ngươi!

Rồi nàng quay sang, chỉ tay vào Quách Phù, nói:

- Ta muốn nói người mang nạ là ả này này!

Du thần Chi thờ ra một hơi dài, gã bèn đứng dậy, nói:

- Tạ ơn A Tử cô nương!

Thấy một tay võ nghệ cao cường như Du thần Chi, vừa nghe tới đeo nạ sắt đã quỳ thụp ngay xuống xin tha mạng. Quách Phù biết ngay đây là một trò hành hạ cực kỳ phi nhân, trong lòng nàng bắt đầu phát sợ hãi to, nhưng khi nhìn Gia Luật Tề nằm bất động thẳng cẳng trên sàn nhà, không rõ sống chết ra sao, lòng nàng rộ lên thù hận hoà với tức giận, nàng quên phát ngay mọi sợ hãi của trò hành hạ, lớn tiếng quát tháo:

- Ngươi cứ mặc sức giết ta đi, gia gia, má má ta nhất định sẽ xúm nhau lại băm vằm ngươi ra vụn mảnh, báo thù cho ta!

A Tử dang tay bật cho cô ta một cái tát, cười gằn:

- Người thiên hạ ai cũng sợ cha mẹ ngươi, duy chỉ có ta là chẳng ngán!. Cho ngươi hay, khi ta bảo ngươi im miệng rồi, tốt nhất là ngươi ngậm chặt cái miệng lại cho ta!

Trong đời Quách Phù, chỉ trừ lần bị Dương Qua tát tai, chưa khi nào nàng bị vũ nhục đến thế, nộ khí ngập tràn tâm can, nàng lớn tiếng chửi A Tử:

- Xú a đầu, có bốn sự thì chờ gia gia ta tìm đến đây, thừa lúc ta thất thế mà đánh đập ta, đó là bản sắc anh hùng nổi gì, hừ, hừ, chẳng cần gia gia ta, chỉ mỗi má má ta thôi cũng đủ đánh cho ngươi nhào té lăn quay!

Lời còn chưa dứt, A Tử đã lấy một vật gì đó thật hôi thối nhét vào miệng nàng; nguyên đó là Du thần Chi theo lệnh nàng, cời giấy, tuột đôi vớ mang đã lâu ngày ở chân ra đưa cho, gã dứt bàn chân trần vào giấy!

A Tử sai Du thần Chi đi lấy một sợi thừng dài, một đầu dây quấn trói Quách Phù như ràng đòn bánh tét, tay nàng cầm đầu kia kéo đi. Nàng ra khỏi cửa quán, leo lên mình ngựa, nhìn Du thần Chi bảo:

- Đầu sắt, ngươi còn nhớ chứ, hồi ấy, cái vụ ta bắt ngươi đi làm con điều giấy đó? Chỉ tiếc rằng bây giờ, ở đây, con ngựa này chạy không nhanh lắm, nếu không, bọn mình sẽ cho Quách đại tiểu thư ném mũi bay bổng trên không xem xem tư vị đó ra sao!

Rồi A Tử quỳ lại, neho mắt liếc Quách Phù, dẫu mờ, nói:

- Nhưng xem ra ả này vừa béo vừa đàn, cho dù có thiên lý mã ở đây, quá nửa phần, chưa chắc ả đã bay bổng lên được!

Du thần Chi nhớ lại ngày ấy, trong thời gian bị A Tử giam giữ, cổ gã đã bị tròng nhiều sợi dây, nhiều người cùng cầm dây cưỡi ngựa chạy, thân mình gã bị dây kéo căng bay bổng trong không trung hết như một con điều giấy bay lượn, bọn người Khiết Đan đứng chung quanh vỗ tay reo hò tán thưởng trò "thả điều người". Dù sự việc xảy ra đã lâu, giờ nhớ lại cái tình huống kinh tâm động phách đó, hai hàm răng trong miệng gã không rét mà run, chúng va vào nhau kêu lộp cộp. Bỗng gã nghe A Tử hô to "phì", con ngựa phát chạy, kéo Quách Phù lết xệt dưới đất; Du thần Chi vội dề khí tung mình chạy theo.

Quách Phù cảm thấy thân mình bị quay mòng mòng, bên tai nghe tiếng gió vù vù, còn may là mặt đất quanh đấy được tích lũy tầng tầng lớp lớp là tuyết, lúc bị kéo đi, hiem khi nàng bị va chạm vào đá, chỉ có điều đầu cô, mặt mày bám dính tinh là tuyết, mắt mũi đều không mở ra được, trong miệng lại bị nhét vớ hôi thối gần muốn nôn. Nàng từ nhỏ được mẹ cưng chiều, chưa từng trải qua một chút đau khổ nào, bữa nay đầu dè bị lãnh biết bao khổ nhục như vậy, trong lòng nàng lập tức nổi hung, chẳng mấy chốc đã ngắt xiu!

Quách Phù đang con mê man, hốt nhiên cảm giác toàn thân giá lạnh, nàng chậm chạp mở mắt ra, thấy A Tử đang bung một cái chậu, miệng cười tùm tùm, rồi nàng thấy toàn thân mình ướt mem đang nằm trên đất, bề lõm rên ở giữa nhà đang hừng hực lửa, một người hình dạng tựa thợ rèn đang cầm một cái kim to xoay trở một món đồ sắt đen nhơang nhơang phía trên lửa lò bễ. Quách Phù định thần, nhìn kỹ vật bằng sắt đen nhơang nhơang đó, thấy có nhiều lỗ hồng, vị trí phân bố các lỗ hồng giống như các lỗ khoét trên một mặt nạ. A Tử thấy Quách Phù chăm chú nhìn cái mặt nạ, nàng cười, bảo:

- Ngươi chẳng cần nhìn kỹ vậy, ta đã cho đo kỹ kích thước mặt ngươi, bảo đảm vừa khít.

Lại thấy nàng đưa tay sờ sờ vào mặt Quách Phù, nói: "Chờ ta gắn cho ngươi cái mặt nạ sắt này vào xong, nhất định ngươi sẽ nói là toàn thiên hạ chẳng ai dám so cái xấu xí với ngươi!

Quách Phù tròn tròn đôi mắt, bị dọa, thâm tâm nàng cực kỳ khủng bố, nước mắt rùng rùng, nàng cố ngồi lên, xoay đầu định đập vào tường, nhưng tay chân đều bị đã trói chặt, nàng vận dụng tất cả khí lực trong người, mà chỉ đưa thân mình nhích tới được có một chút. A Tử cười mát, bảo:

- Định tự tử à. Đầu có dễ vậy, ta còn chưa xong với ngươi mà!

Quách Phù thét, lặc giọng:

- Ngươi, con đàn bà ác độc! Ta đã làm gì đắc tội với ngươi mà ngươi hành hạ ta như vậy?

A Tử nói:

- Ngươi chẳng đắc tội gì với ta cả, chỉ là ngươi có tội với người vừa là ân nhân cứu mạng ta, vừa là bằng hữu của ta, bọn họ không thể tự tay báo thù, ta chỉ dụng công giúp họ chút đỉnh thôi!

Quách Phù nhất thời nào nghĩ ra á này nhắc tới món nợ chặt tay Dương Qua, hơn nữa, cho tới giờ, nàng vẫn nghĩ mình đã không làm gì quá đáng trong chuyện chặt tay đó, lúc nàng nhìn cái mặt nạ sắt bị nung nóng đến đỏ hồng, trong lòng cực kỳ hãi sợ, thấy đúng là sống mà phải đeo mặt nạ sắt như vậy, thà chết đi còn hơn!

Người thợ rèn nghe nói phải trông cái mặt nạ sắt nóng bỏng đó lên bộ mặt xinh đẹp của Quách Phù, y sợ quá, bảo A Tử:

- Cô nương, chuyện này chẳng phải chuyện đùa, trông cái đó lên mặt, da thịt sẽ cháy tiêu rục hết sao?

A Tử đáp:

- Đừng quan vào chuyện người khác! Ta bảo ngươi nung đốt, ngươi cứ việc nung đốt thôi!

Người thợ rèn lại bảo:

- Nếu cô ta đã đắc tội với cô, cô chỉ cần đánh đập, mắng mỏ là được rồi, đâu cần ...

Lời nói chưa dứt câu, ông ta kêu thảm lên một tiếng, thân trên đã bị A Tử quát trúng một roi ngựa. Ông ta đau quá, hét ầm lên, tuốt tay đánh rơi cái mặt nạ sắt vào lửa đang cháy phừng phừng.

A Tử quát:

- Ngươi mà còn lảm lòi, ta sẽ cắt phăng cái đầu lười đó đi bây giờ! Mau nhặt cái kim sắt lên cho ta, liệu hồn, còn nói lung tung nữa, ngươi xem ta sẽ xử ngươi ra sao!.

Người thợ rèn bị dọa đến đôi chân run lập cập, ông không còn dám hó hé gì nữa, hai tay lóng cọng lấy kim gấp cái mặt nạ sắt lên, tiếp tục nung trên lửa hồng. Một lúc sau, ông thợ rèn run giọng, nói nhỏ:

- Cô . . . Cô nương ... được rồi đây.

A Tử nhìn Du thần Chi, bảo:-

- Ngươi đem á lại đây. Ta giữ chặt cái đầu á, ngươi ráp cái mặt nạ sắt vào cho nó.

Du thần Chi thấy cái mặt nạ sắt bị nung nóng đỏ rực, gãi nhớ lại hồi trước, lúc chính mình cũng đã bị người ta giữ chặt lại để trông lồng sắt vào đầu, da thịt cháy bỏng xèo xèo, cực kỳ đau đớn; Gã bỗng rên lên một tiếng lớn, đưa hai tay ôm vào đầu, ngã gục vào góc tường, toàn thân mình gãi, từ đầu đến chân thấy run như cây sậy!

A Tử mắng gã:

- Đồ vô tích sự gì đâu! Cầm lấy này - nàng vừa nói, vừa ném cái roi ngựa cho Du thần Chi, rồi cẩn thận đón lấy cái kim trong tay người thợ rèn, mẩu đó rực của cái mặt nạ sắt bị nung phản chiếu lên gò má, đôi mắt nàng cũng rực ánh lửa. Nàng đi từng bước một đến bên Quách Phù, cười nói:

- Quách đại tiểu thư, từ giờ trở đi, cô nên đổi danh tánh, cô bảo xem, cái tên Quách đầu sắt hoặc cái tên Quách Thiết Phù, tên nào nghe hay hơn?

Quách Phù thấy mặt nạ sắt rực đỏ mỗi lúc một đưa vào gần, hơi nóng phả vào da mặt, nàng giận tới mặt mày đánh lại, chẳng thốt nên lời. A Tử thấy biểu tình Quách Phù, nàng chợt rung động tâm can: "Mình làm thế này liệu có quá tàn ác không? Nếu tỷ phụ hay được, huynh ấy sẽ tức giận đến đâu?". Nghĩ đến đây, tay kim cầm cái mặt nạ sắt chừng lại giữa khoảng không.

--- Xem tiếp hồi 9 ----

Bạn đang đọc truyện *Thiên Mã Hành Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 9: Du Thần Chi Đầu Hoàng Dung

Đúng lúc ấy, chợt có tiếng kêu lớn: “Chết này!”, hoà cùng tiếng rít xé gió của một món ám khí từ ngoài cửa sổ bay thẳng vào.

A Từ chưa kịp phản ứng, cái mặt nạ sắt nung đỏ trong tay bỗng bị đập trúng, kêu "keng" một tiếng, tuột rời khỏi tay, đồng thời thấy một cây gậy lục trúc xanh bóng loáng vụt tới, rồi thân hình Quách Phù bị kéo ra xa, A Từ đang tỉnh lùi nhanh lại, không ngờ, cái mặt nạ sắt đã vẽ ra một vòng hồng quang trong không khí, từ trên cao rơi xuống, chiếu đúng vào đầu A Từ.

Trước biến cố đột ngột đó, A Từ còn chưa kịp hoàn hồn, nàng nhất thời chưa biết tránh đỡ ra sao, mắt thấy sắp bị nguy, nhưng đã may mắn được Du Thần Chi vụt nhanh ngon roi ngựa quán vào thân mình, gã vận sức tay, kịp thời kéo nàng sang một bên, cái mặt nạ sắt rơi cách xa thân mình A Từ có vài tấc!

Hốt nhiên, nghe Quách Phù kêu:

- Má má.

Rồi ả cất tiếng khóc ầm.

A Từ quỳ đầu lại nhìn, thấy một trung niên mỹ phụ vận áo vải thô màu xám đang đứng bên cạnh Quách Phù, trên y phục có vài mảnh vá, nhưng chẳng làm giảm đi chút nào vẻ đẹp tự nhiên, chẳng làm giảm đi khí độ phi phàm bẩm sinh. Người đó chính là Hoàng Dung, ở đại bản doanh Cái Bang tại nơi phương Bắc. Tuy đang lúc Mông cổ tiến hành xâm lược, dù nhà Đại Tống đã bị chiếm đi mất một phần lãnh thổ miền Bắc, nhưng Cái bang và bang chúng đã không chịu lùi về phía Nam, cố bám trụ lại miền Bắc, để hoặc hành hiệp trượng nghĩa, hoặc dò thám địch tình.

Hoàng Dung lần này lên xử lý công việc của Cái Bang, có vợ chồng Quách Phù theo cùng. Sau vụ đại hội Hà Bắc, theo mật báo của bang chúng, nội tình Mông cổ vừa xảy ra biến cố lớn, chúng đang điều binh khiển tướng, có khả năng sẽ lại tiến công xuống miền Nam lần nữa. Hoàng Dung lên đường đi miền Bắc, chuẩn bị ngăn chống Mông cổ. Ngày hôm nay, bà đã triệu tập các đầu mục Cái Bang bàn thảo nghị sự quân tình, chợt được báo tin Quách Phù gặp nạn lớn, Gia Luật Tề bị đá thương, bà rất kinh hãi. Vừa thoáng nghe thuật lại tình cảnh Gia Luật Tề, Hoàng Dung qua hiểu ngay con rể đang trúng độc không nhẹ, trong bụng bà nghĩ địch nhân ra tay cực kỳ ác độc, rồi lo lắng Quách Phù gặp nạn, bà lập tức cưỡi Tiểu Hồng mã, lần theo dấu chân ngựa và vết kéo người Quách Phù còn in trên tuyết, thẳng đường đuổi theo.

Đi đến lò rèn, từ ngoài song cửa, khi bà thấy A Từ gí cái mặt nạ sắt nung nóng lại gần Quách Phù, bà kinh hoàng, nhắm tính nếu phi thân vào cứu sẽ không kịp, bà nhanh chóng phóng ám khí Đạn chỉ thần công gia truyền, đẩy cái mặt nạ sắt tuột khỏi A Từ, sau đó phi thân vào, tung Đả Cầu bổng kéo Quách Phù ra xa. Bây giờ làm xong mọi việc, bà tự nghĩ, nếu tâm trí không lạnh lẽ, võ công xuất ra chỉ cần suy suyển một chút, có khi cái mặt nạ đã trùm lên Quách Phù mất rồi!

Hoàng Dung cời dây trói cho Quách Phù, bà tiến tới vài bước, hần học liếc nhìn A Từ, gằn giọng:

- Cái nhà cô nương này, ra tay thật độc ác!

A Từ cười lạnh, trả lời:

- Ta độc ác, nhưng chẳng hề động thủ chặt đứt cánh tay người khác!

Hoàng Dung cau mày, thét to:

- Ngươi là gì của thằng Dương Qua vậy? Có phải nó nhờ ngươi đi báo thù không?

A Từ chợt nhận ra mình đã nói hớ, nàng vội bĩu môi, trả lời ngay:

- Dương Qua là ai? Y làm sao nhờ ta báo thù? Nói cho bà hay, trước đây không lâu, có người bạn kể ta nghe rằng, đứa con gái bảo bối của bà đã chặt đứt một cánh tay bằng hữu của họ, và nhờ ta sau này có dịp, ra tay giáo huấn thị giùm.

Hoàng Dung thấy nàng nói láo chẳng chút ngượng miệng, coi chuyện này như đùa, bà nhớ lại vẻ mặt thật đáng ác của cô lúc cầm mặt nạ sắt, nên bà không nén nổi cơn giận, cười rằng:

- Được lắm! Cô muốn giáo huấn con gái ta, trước hết, ta hãy xem bản lĩnh cô ra sao đã!

Nói vừa dứt lời, huy động Đả Cầu bổng tiến vào tấn công, A Từ tránh mình sang một bên, chỉ thấy bốn phía bóng gậy màu xanh dày đặc, không đường tránh né, trong lòng cực kỳ hoảng loạn, hốt nhiên thấy hoa mắt, Du Thần Chi đã phóng người ra đứng đằng trước mình, tung chưởng liên miên, khí âm hàn cực lạnh của chưởng phong buộc Hoàng Dung phải nhanh chóng thối lui vài bước. Hoàng Dung ngày xưa từng bị trúng thương nơi chưởng Thiết Sa của Cừu thiên Nhận, từng nếm đau khổ khôn cùng, suýt nữa đã không còn giữ được tính mạng, bây giờ gặp song chưởng của Du Thần Chi thoáng hiện màu đen. chưởng phong có phần làm người ta rét buốt không cùng, biết ngay là thứ kịch độc khôn tả, Gia Luật Tề đại khái chỉ bị lướt qua, giả mà trúng nặng ắt là đã tăng mạng rồi! Lòng nghĩ trước hết phải bắt sống địch thủ, rồi sẽ bắt y đưa giải được ra cứu chữa, lập tức thi triển ba mươi sáu lộ Đả Cầu bổng pháp, chiêu thức lăng lẹ. Du Thần Chi tuy chiêu thức tầm thường, nhưng nội lực đưa vào chưởng là xuất xứ từ chất tối độc của con Băng Tầm, đầu chẳng hề thua kém Hoàng Dung. Hai bên qua lại chừng mười chiêu, thấy rõ Hoàng Dung nội lực sút kém, chiêu thức xuất ra bắt đầu có phần lơ lửng.

A Từ đứng bên cạnh theo dõi cuộc chiến, rồi liếc về phía Quách Phù, nghĩ bụng, bất kể Du Thần Chi thua hay thắng, phải nhân lúc y đang bị trói chân với Hoàng Dung, mình chặt tay Quách Phù, rồi bỏ chạy, luôn tiện bỏ roi y luôn. Bèn cử thanh Thương Lãng kiếm, tung mình về phía trước Quách Phù, một kiếm sả mạnh, nhắm ngay vai phải ả ta chém xuống. Quách Phù đang để hết tâm trí theo dõi trận đấu, chẳng đề phòng A Từ đột nhiên đánh lên một kiếm, tới khi phát hiện ra thì đã thấy kiếm quang một vết từ trên không chặt xuống ngay mình. Hoàng Dung thất kinh, la lớn:

- Quách Phù, coi chừng!

Đồng thời, bà đánh ra một hư chiêu, định bụng chạy đến cứu con gái, nào ngờ đã bị Du Thần Chi vung tay phải ra, chụp trúng ngay vào đầu bông. Đả Cầu bông vốn dĩ là vật báu trấn bang, Hoàng Dung nào dám buông tay. Chính ngay lúc đó, chỉ nghe "a" một tiếng thất thanh, kiếm Thương Lăng vù vù chặt ngay tại đầu vai Quách Phù, Hoàng Dung vội quay đầu lại nhìn, chỉ thấy Quách Phù ngời bệt xuống đất, hai cánh tay hoàn toàn nguyên vẹn, không bị vết tích gì. Bà không thể không thờ ra một hơi dài, nghĩ bụng Nhuyễn Vĩ giáp đúng là thần vật hiếm có trên đời, đến ngay bảo kiếm Thương Lăng cũng chẳng thể chặt đứt. Bà thò tay vào bọc móc ra hai hòn đạn, nhắm Du Thần Chi đang nắm đầu gậy Đả Cầu bông bắn tới, vì cự ly quá gần, Du Thần Chi chẳng làm gì khác hơn là buông tay nhảy ra tránh né, Hoàng Dung tay phải thuận thế thọc ra một gậy nhắm huyết Đản trung Du Thần Chi công tới, tay trái lại bắn tiếp theo một đạn nữa. "A", nghe A Tử kêu lên thất thanh, kiếm bị trúng đạn, tuột khỏi tay bay ra. Hoàng Dung định bồi theo một đạn nữa kết liễu tính mạng A Tử, nhưng Du Thần Chi đã múa song chưởng như vũ bão dồn dập đánh vào, Hoàng Dung không dám khinh thường, toàn tâm xuất lực ứng chiến.

A Tử cứ tưởng một kiếm đó đủ chặt đứt rồi cánh tay Quách Phù, đầu ngờ ả ta đao kiếm không phạm vào được, nàng còn đang hồ nghi, kiếm trên tay đã bị đạn của Hoàng Dung đánh rơi, nàg biết rằng hôm nay khó thể tiếp tục dự tính chặt tay Quách Phù được nữa, lại sợ dây dưa lâu ở đây, sẽ không có cơ hội trốn thoát khỏi Du Thần Chi bám riết, khoé mắt lay chuyển, lấy ngay quyết định. Cô cúi nhặt thanh Thương Lăng lên, hướng về Du Thần Chi nói:

- Đầu sắt, nguoi thay ta đánh bại mụ đó, nhưng đừng làm hại tính mạng mụ ta. Nếu nguoi không thắng được mụ, đừng tới gặp mặt ta nữa!

Nói xong, lập tức thò vào tay lấy một vật gì trong túi áo, nàng giơ cao lên, vung ra một đám bụi phấn màu tím nhắm vào mặt Quách Phù bay tới. Quách Phù kêu thảm một tiếng, hai tay bung mắt, ả lăn mình nhào xuống đất, gào thét âm ỉ. A Tử phóng nhanh ra ngoài cửa, nhảy lên mình ngựa, nhắm hướng Bắc đào tẩu.

Chạy như vậy không biết được bao lâu, đến lúc con ngựa kiệt sức không đi được nữa, A Tử xuống ngựa, nghĩ đến võ công của Hoàng Dung và Du Thần Chi, chỉ e mình cuối cùng không trốn thoát tay họ, nàng bèn móc ra tấm mặt nạ da nguoi mà Trình Anh đã tặng, nhanh chóng đeo cẩn thận vào mặt, lại trát thêm lên một lớp phấn mỏng nữa, rồi thung dung lên ngựa tiếp tục hành trình.

--- Xem tiếp hồi 10 ---

Bạn đang đọc truyện *Thiên Mã Hành Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.3 - Chương 10: Khách Sạn Ngộ Hiểm

Sắc trời tối dần, trên đường, lượng khách bộ hành mỗi lúc mỗi nhiều hơn, vì A Tử hiện đã vào đến một thị trấn nhỏ. Đến trước một khách sạn, nàng háng giọng gọi:

- Tiểu nhị, cho ta lấy một phòng thượng hạng.

- Ra ngay, ra liền ngay bây giờ - một người đầu bếp từ trong chạy ra, vừa thấy mặt A Tử, chân hấn bỗng loạn choạng như sắp ngã! Hấn dựa người vào khung cửa, đứng hồi lâu, tần ngần không thốt nên lời. A Tử trong lòng nực cười, to tiếng mắng:

- Bộ quán các nguoi không muốn làm ăn nữa hay sao? Còn không mau ra dắt ngựa cho ta!

Gã đầu bếp lấy lại tinh thần, vượt ngang qua nàng, ra dắt ngựa vào đằng sau khách sạn. A Tử đi thẳng vào bên trong, rào mắt tìm chỗ tốt, rồi đến ngồi kế bên cửa sổ, quanh đó có không ít người đang ngồi ăn bỗng kêu lớn:

- Tiểu bảo, tính tiền!

A Tử đập bàn, gọi:

- Tiểu nhị, đem cho món thịt dê đi!

Tiểu nhị bưng ra một tô thịt dê đặt trên bàn, lấp bắp nói:

- Khách ... Mời khách quan thông thả dùng!

Gã nói xong, quay mình bước đi, A Tử hét lên:

- Đứng lại đây, bộ sợ ta ăn thịt nguoi hả? Mau mang thêm ra đây một hồ rượu trắng !

- Dạ . . . Dạ - tiểu nhị luôn mồm đáp, bước từng bước ngắn, lùi vào trong.

A Từ cười thầm, nghĩ bụng: “Chắc mặt nạ quái dị lắm, ít ra cũng đã có thể làm nhiều người sợ hãi”. Nàng gấp một miếng thịt dê bỏ vào mồm, đưa mắt nhìn quanh, thấy không ít người Mông cổ thân hình khôi vĩ, cao lớn, nhưng chẳng một ai có dáng dấp như Tiêu Phong, bèn thò đầu ra ngoài cửa sổ, xem người đi lại trên đường, thấy họ phần lớn dắt ngựa, hốt nhiên bóng con hồng mã đập vào mắt, A Từ thất kinh, nàng nhìn kỹ lại, người ngồi trên lưng ngựa chính thị Hoàng Dung!

A Từ rút nhanh đầu vào, nghĩ: “Bà này rượt theo nhanh dữ a, không biết thằng đầu sắt có bị chết dưới tay bà ta hay không? Vậy cũng được, đỡ bị y bám theo quần chân!”. Nàng chợt nhớ, nhủ thầm: “Minh đang đeo mặt nạ, việc gì phải sợ Hoàng Dung nhận diện!”. Lại thò đầu ra, thấy Hoàng Dung cười ngửa đi xa dần.

A Từ ăn xong, nghỉ tại khách sạn một đêm, hôm sau, lúc đi xuống trà tiền phòng, nàng hốt nhiên thấy Du Thần Chi từ ngoài cửa bước vào, A Từ ngạc nhiên không ít, nàng đang đứng chình ịch trước gã, nhất thời chẳng thể tránh né vào đâu được. Du Thần Chi cũng có vẻ khá lạ lẫm nhìn nàng, mồm há hốc, rồi gã đi vào, chậm chậm vượt ngang qua bên cạnh nàng, chẳng dám ngoái đầu nhìn trở lại, gã tiếp tục đưa mắt tìm kiếm phía đằng trước. A Từ trong lòng cực kỳ vui mừng, vì gã đã chẳng nhận ra nàng, thầm nghĩ: “Bây giờ mình đi lấy ngựa ngay, chỉ e hắn trông thấy ngựa sẽ nhận ra mình, chỉ bằng chờ hắn đi xa rồi, mình sẽ tìm cách đổi ngựa khác, sẽ lại chạy tiếp.”

Do đó, nàng về ngồi tại cái chỗ cũ gần cửa sổ hôm qua, gọi một bình trà, chậm rãi ngồi uống, chỉ thấy Du Thần Chi chạy lên chạy xuống tìm kiếm một hồi, sau đó thấy gã bước đến hỏi thăm tiểu nhị. Gã tiểu nhị nheo nheo mắt như đang lục lọi trí nhớ, sau đó khoát tay, lắc đầu trả lời y. Du Thần Chi ra dáng thất vọng, quay người đi ra ngoài. A Từ thò đầu ra xem, chỉ thấy gã đứng trên đường, trước cửa khách sạn, nhìn ngược nhìn xuôi một lúc, rồi gã chuyển mình rảo bước về hướng đông.

A Từ đeo bao phục vào lưng, tính đi ra chỗ quầy khách sạn, chợt nàng thấy Hoàng Dung đang bước vào, thẳng đến chỗ tiểu bảo hoi han gì đó. A Từ vốn đeo mặt nạ, và cũng vì chính Du Thần Chi vừa rồi đã không nhận ra nàng, A Từ bèn chẳng sợ đụng độ Hoàng Dung, tiếp tục đi ra quầy, trả tiền. Hoàng Dung nhìn thấy nàng, mặt thoáng biến sắc. A Từ thanh toán tiền xong, qua chỗ Hoàng Dung đi ra, Hoàng Dung đột nhiên khua gậy Đả Cầu, quát hỏi:

- Môn nhân Đào Hoa đào kia, sao lại dùng tên giả?

A Từ tịnh không lý đến bà, chẳng thèm nhìn lại, tiếp tục bước đi.

Hoàng Dung bèn múa gậy Đả Cầu bông, nhảy chặn trước mặt A Từ, hỏi:

- Người là ai, mau tháo bỏ mặt nạ ra!

A Từ lúc đó mới nghĩ ra, mặt nạ đó do chính tay phụ thân Hoàng Dung chế tạo, làm sao bà chẳng nhận biết được! Nàng thất kinh, ý nghĩ trong đầu xoay chuyển cực nhanh, bèn quay lại, phất ống tay áo lên, bắn ra hai mũi độc châm vào mặt Hoàng Dung. Khoảng cách giữa hai người vốn gần, và lại Hoàng Dung chưa rõ nguyên ủy người lạ mặt có liên quan thế nào với phụ thân mình, nên bà không có ý nặng tay từ đầu, bà nhanh chóng lui tránh về đằng sau.

A Từ thừa cơ hội, vọt nhanh ra ngoài, sẵn dịp tiểu nhị kiêm đầu bếp đang lững thững dắt con Tiểu Hồng Mã về chuồng ngựa ở sau khách sạn, liền thò tay cướp dây cương. Nàng nhảy tót lên mình ngựa, hét lớn "phi!", giục ngựa phóng đi. Hoàng Dung đuổi theo ra ngoài khách sạn, gọi to một tiếng "hu", Tiểu Hồng Mã bèn cất đầu, hai chân trước bốc lên, dừng lại. Năm xưa, tại Liêu quốc, A Từ từng ngày ngày làm bạn với ngựa, ngựa trở chứng cách mấy nàng cũng có cách trị, bèn cất giọng hô lớn, tay dùng sức kéo mạnh cương ngựa, hai đùi kẹp chặt vào mình ngựa, hai vó trước Tiểu Hồng mã rạp mạnh xuống đất, rồi thừa thế phóng nhanh như gió ra đằng trước. Đúng lúc đó, A Từ vụt nghe sau lưng có tiếng thét, vội rạp mình, cúi đầu xuống, vừa chậm lại một chút, nghe "phập" một tiếng, lưng đã bị ám khí phi hoàng thạch đập vào, cũng may vận tốc chạy của Tiểu Hồng mã khá lớn, viên phi thạch hết đà, lực đạo giảm đi, kích trúng A Từ không nặng lắm. Nhưng dù vậy, A Từ suýt chút nữa bị ám khí đó làm ngã ngựa. Nàng cắn răng chịu đau, kèm chặt dây cương, nhắm hướng Bắc phóng đi, người trên đường hốt hoảng né tránh sang hai bên, còn may lúc đó sáng sớm, trên đường chưa nhiều bộ hành, trong chớp mắt, người vag ngựa đã biến mất dạng.

Hoàng Dung không hiểu tại sao Tiểu Hồng mã chẳng chịu đứng lại khi nghe bà gọi, giờ đây, chẳng thể làm gì được, dẫu có trở khinh công rượt theo cũng không kịp, bà nghĩ bụng phải tìm cách khác. Nguyên hôm qua, A Từ tung bụi phấn đã thương Quách Phù, Hoàng Dung thấy con gái cưng năm lần lộn kêu gào, lòng đau như cắt, bèn dùng tay, lui ra sau vài bước, bảo Du Thần Chi:

- Ta chịu thua! Vị cô nương đó đã buộc tôn giá không được đã thương ta, nếu tôn giá làm sai lỗi, sau này sợ không được phép gặp mặt cô ta nữa!

A Từ bắt Du Thần Chi đánh bại Hoàng Dung, nhưng cảm y không được đã thương bà, vào lúc khẩn trương này, Hoàng Dung liệu chừng Du Thần Chi ngờ nghệch, bà bèn chủ động chịu thua!

Du Thần Chi rất kinh ngạc khi nghe Hoàng Dung nói, y tưởng chừng như A Từ hãy còn đứng tại trước mặt ra lệnh, nghĩ bà nói có lý, dừng ngay lại, gã không đánh nữa, quay gót bỏ đi. Hoàng Dung nhanh chóng tiếp lời:

- Tôn giá đã làm nữ tỳ bị độc thương, làm ơn cho ta xin thuốc giải, được không?

Du Thần Chi cúi đầu đáp:

- Ta không có thuốc giải!.

Nói xong, đã đi mất tiêu.

Hoàng Dung vô phương, quay trở lại đỡ Quách Phù dậy, kéo hai tay Quách Phù ra khỏi mặt nàng, chỉ thấy mắt nhắm nghiền, máu tím bầm rì ra, gò má thâm đen, xem chừng trúng độc không nhẹ; Quách Phù khóc ầm, kêu la:

- Mất con chẳng nhìn thấy gì nữa!

Hoàng Dung ôm con gái, bà vừa sót ruột, vừa giận. Bình thường thông minh, nhanh nhẹn, bà giờ đây bụng dạ rối bời. Vừa may, có trưởng lão Cái Bang tìm đến, Hoàng Dung mau chóng nhờ họ cử bang chúng đưa Quách Phù về tổng đàn, tìm thầy thuốc chữa trị, còn mình thì cười Tiểu Hồng mã lên đường đuổi theo A Từ. Bà nghĩ bụng, phải tìm cách bắt nàng, để buộc nàng đưa ra thuốc giải độc. Không ngờ bây giờ lại bị A Từ cướp Tiểu Hồng mã, bỏ trốn mất.

--- Xem tiếp hồi 11 ----

Bạn đang đọc truyện *Thiên Mã Hành Không* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 11: Lang Khẩu Dư Sanh

A Từ cướp được Tiểu Hồng mã, nàng nhắm hướng Bắc giục ngựa chạy trốn, thầm hiểu Hoàng Dung hận mình tận xương tuỷ, lại sợ bà có đệ tử Cái Bang tai mắt khắp nơi, nàng mãi miết chạy không ngừng, dúi dừnng ngựa ăn lương khô, khát uống nước tuyết, không sao chăm sóc được vết thương đau nhức trên lưng. Nàng tiếp tục tiến về phương Bắc, mỗi lúc một thấy cảnh vật thê lương, lớp tuyết phủ mặt đất càng lúc càng dày. Cho đến chiều, người mồi ngựa mệt, A Từ nhắm tính Hoàng Dung giờ đây không thể bắt kịp được mình nữa, bèn xuống ngựa nghỉ một chập, nàng đưa mắt nhìn quanh, chỉ thấy toàn cây cối phủ đầy tuyết, thì ra nàng đã dẫn sâu vào một khoảnh rừng rậm. A Từ nghỉ một lúc, cảm giác hàn khí bức nhân đang thâm nhập vào mình, tay chân cóng như đá, chỗ trúng ám khí mỗi lúc một nhức hơn, nội tạng ngấm ngấm đau, nàng vừa định điều tức, bỗng một con đau ào đến muốn nghẹt thở. Không sao đề khí lên được, nàng tự biết đã bị nội thương, phải sớm tìm cách chữa trị.

Từng sinh sống tại những vùng mùa đông tuyết phủ, A Từ biết, càng về đêm, nhiệt độ sẽ càng lạnh hơn nhiều, nàng tự nhủ: "Phải cố tìm chỗ trú trước đêm tối, nếu không muốn bị chết còng nơi đây!". Nàng lập tức lên ngựa, nhắm phía trong rừng xuất phát, nghĩ bụng thể nào gần đây cũng có lều của thợ săn, làm chỗ tránh gió, tuyết rất tốt. Đi chưa được bao xa, trời chợt đổ tuyết, bông tuyết nhẹ nhàng rơi dính vào mặt A Từ, âm thầm bám đầy mặt đất, tứ bề chỉ nghe có tiếng bước chân "sào sào" của nàng và Tiểu Hồng mã gẫm trên tuyết, tiếng đó vọng vào rặng cây rừng, dội, chuyển về. A Từ lắng nghe, lắng nghe, dường như thấy thân mình như bay bổng, chập sau lại có cảm giác đang bị một đôi tay to lớn ôm chặt lấy, đầu nàng vô lực, rũ xuống tìm hơi ấm phía trước ngực, mi mắt nặng trĩu, không nhướng lên nổi, bên tai nghe rào rào tiếng bước chân trên tuyết; tiếng bước chân cứ vang dài, vang dài... Nàng gần như không thể đi thêm được nữa. Vài giọt nước từ trên mi lăn xuống, A Từ chẳng phân biệt nổi đâu là nước mắt của mình, đâu là nước tuyết tan ra. "Tỷ phu, tỷ phu", A Từ khe khẽ kêu, dừng phát ngay lại, ngẩng đầu lên trời cao, nàng thét lớn: "Tỷ phu!".

Một cơn gió thổi qua, nước mắt như những hạt trân châu rơi xuống, chưa chạm tới đất, chúng đã đông kết thành băng!

Đi được một quãng dài, vẫn chẳng thấy lều tranh đâu cả, màu trời dần dần tối lại. A Từ mặc thêm mấy lớp áo nữa, nhưng vẫn bị còng đến toàn thân phát run, đôi tay lạnh cứng không ngót xoa vào nhau, lòng nàng cực kỳ bối rối: "Cái vùng đất gì kỳ lạ, sao chẳng thấy một bóng dáng thợ săn, lẽ nào ta thật sẽ bị chết còng tại đây? Không! Tỷ phu chưa tìm thấy, ta chưa thể chết được!" Lập tức thấy trần tình tình thân, nàng tiếp tục dần bước.

Trời đã khuya lắm rồi, tuyết dần dần ngừng rơi, bốn bề tối tăm mù mịt, đưa tay ra trước mặt không nhận rõ được các ngón, nàng không đi thêm được nữa, bèn đứng tựa người vào một thân cây, vừa lạnh vừa mệt, tâm trí bắt đầu hoảng hốt, nàng chẳng nghĩ ngợi được gì, trong đầu chỉ hiện lên một nhân ảnh to lớn. Nàng lầm nhảm: "Tỷ phu, tỷ phu ... huynh ở đâu?"

Đôi mi nặng trĩu, mắt không mở ra được, trong cơn thăng thốt, A Từ dường như thấy Tiểu Phong đang đứng đấy nhìn mình, bảo: "A Từ ... muội đừng chết ... đừng chết!" A Từ gắng sức nhướng mắt, nàng dang tay chụp lấy, miệng kêu gào: "Tỷ phu, huynh đừng bỏ đi nữa!". Đôi tay chụp vào khoảng không, nàng ngã lún xuống đất, nhờ đó, nàng tỉnh lại, rồi khua tay bực tức đập dồn dập xuống đất, nàng cất tiếng khóc rống.

Hốt nhiên, từ xa phía sau vọng tới tiếng dã thú gào hú, Tiểu Hồng mã ké bên bỗng hí vang. A Từ thất kinh, lắng tai nghe, nàng nhận ra tiếng sói tru, tiếng tru đó mỗi lúc một lại gần, dường như sói đang nhắm chỗ nàng chạy lại. Nàng đứng bật dậy, tìm nhặt trên mặt đất ít cành khô, dùng hoả tập đánh lửa, cành khô cháy bùng, trước mắt lập tức có ánh sáng soi cảnh vật xung quanh. A Từ biết giống sói tuy sợ lửa, nhưng khi chúng bị đói quá, chút đỉnh lửa khó thể làm chúng tránh xa. Nàng nương theo ánh lửa sáng, nhanh chóng đi nhặt cành khô quanh đây về. Cũng may, mặt đất khu rừng này có rất nhiều cành cây khô rơi rụng. Phút chốc, nàng đã gom được một đồng cùi lớn. Tiếng sói mỗi lúc một gần. A Từ nhanh chóng dùng một phần cùi rai thành vòng tròn vây quanh, nàng và Tiểu Hồng mã đứng tại giữa, gần bên đồng cùi. Nàng dùng một cành nhỏ châm lửa, đốt vòng cùi. Lúc không còn nghe tiếng tru nữa, nàng biết chúng đang ở không xa, chúng ngừng tru vì bị sức lửa nóng ngăn không vào gần được, nhất định chờ cơ hội nhảy vào bên trong vòng.

Vòng lửa bắt đầu cháy mạnh, một đôi sói màu xám xậm hiện ra từ vùng tối, nhảy tới trước đồng lửa, chúng đồng thanh hú lớn, nhưng không dám xông vào. Đôi sói gầm rú, thể lửa ngày một lớn, chúng lùi lại vài bước, mắt chăm chăm vào A Từ và Tiểu Hồng mã, không chịu rời khỏi đấy. A Từ đứng nhìn vòng lửa, nàng không ngót thêm cùi vài chỗ nào cháy ít, mắt thấy thấy đôi sói cứ ngồi lì tại chỗ, không muốn bỏ mồi, trong lòng nàng lo lắng vô cùng, thầm nghĩ: "Đồng cùi này chỉ e không đủ đốt đến lúc trời sáng rõ, mình lại đang bị thương, một chút khí lực cũng chẳng còn, bằng không, đã phóng

châm độc giết hai con sói dữ này rồi. Giờ làm gì đây? Lũ sói vẫn ngồi yên đấy, chờ lửa tàn là xông vào thịt mình thôi. Giá mà có tỷ phu ở đây, huynh ấy nhất định không để bất cứ ai hiếp đáp mình, mình đã chẳng bị lạc bước vào khu rừng này, đã chẳng bị gặp sói dữ này". Nghĩ đến Tiêu Phong, lòng A Từ đau như dao cắt, "Chẳng biết tỷ phu còn sống hay đã chết, ta đi tìm huynh hơn nửa năm rồi, không một chút âm hao, hoặc có khi huynh ấy đã chết rồi, đã xuống địa phủ tìm và tái hợp A Châu! Trên đời này chỉ còn trơ trọi riêng ta, nghĩ cho cùng, sống như vậy chẳng một thích thú gì, thà để sói dữ ăn thịt mình cho xong!" Nghĩ đến đây, A Từ thấy tuyệt vọng cùng cực, nàng buông mình ngồi xuống, tiếp tục thêm củi vào lửa, bên tai vẫn nghe tiếng sói gào rú, bụng nghĩ sau khi chết, chẳng biết có còn được gặp Tiêu Phong hay không! Hốt nhiên, nàng "a" một tiếng lớn, tay nhanh chóng nhặt cành khô bỏ thêm vào vòng lửa, miệng nói thầm: "Không được, mình chẳng thể để bị sói ăn thịt, thân thể máu chảy ròng ròng như vậy, khi xuống địa phủ tất chả dám đến gặp một ai, còn nếu như tỷ phu chưa chết, mình cứ cố đi tìm thêm một năm nữa, chưa tìm ra, chưa chịu chết".

Cúi mỗi lúc một voi đi, chỉ còn một nhúm, mà hai con sói đen vẫn châu chực bên ngoài vòng lửa, rõ ràng chúng không chịu bỏ miếng mồi ngon này. A Từ nhìn Tiểu Hồng mã, nghĩ bụng: "Chỉ còn một cách cuối cùng, là giết ngựa vút cho sói ăn, mình may ra có cơ hội chạy thoát". Vừa nghĩ, nàng vừa rút đoản kiếm, cất bước, nhắm Tiểu Hồng mã chém xuống, đột nhiên dưới chân nàng vướng vào một cái gì đó, lúc cúi nhìn, thì ra bao lương khô Giang Xuân Lam đã tặng. A Từ trong lòng chợt rung động, nàng mở bao, lấy ra ba tảng thịt bò khô, đem đun sôi nhúng vào, chia thành hai khối, rồi nhìn Tiểu Hồng mã, bảo: "Ngựa ngoan à, để cứu mạng ta và người, cho ta xin người một ít máu tươi, người đừng lo, ta chẳng giết người đâu, chỉ nhờ vào máu người kiếm cách thoát chết thôi." Nói xong, đưa dao cắt một vệt nhỏ nơi móng ngựa, lập tức thấy máu tươm ra, Tiểu Hồng mã đau đớn hí dài, nhưng vẫn không dám nhảy ra ngoài vòng lửa. A Từ ra sức dùng máu ngựa trộn đầy vào hai khối thịt khô. Ngoài vòng lửa, hai con sói đánh hơi thấy mùi máu tanh, chúng xáp vào gần, chợt thấy từ trong ném ra hai khối thịt ướt đẫm máu, mùi máu toả ra nồng nặc trong không khí. Hai con sói chẳng chờ khối thịt chạm đất, đã phóng cao mình lên, mỗi con đón một khối. Chẳng bao lâu, hai con sói kêu gào thảm thiết, toàn thân chúng run rẩy, rồi ngã lăn ra chết trên đất.

A Từ nhìn xác hai con sói nằm bất động tại đây, nàng hít một hơi dài, ngồi phịch xuống đất, gân cốt mỏi mệt, trong người không còn một chút hơi sức. Nhưng sợ có sói khác tìm đến, nàng gắng gượng nâng cao tinh thần, đem một ít cành khô bỏ lại, châm lửa. Tay cầm bó đuốc soi đường, nàng leo lên mình ngựa, nhắm phía trước chăm chăm ra đi.

--- Xem tiếp hồi 12 ---

Bạn đang đọc truyện *Thiên Mã Hành Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.3 - Chương 12: Lâm Trung Tiểu Ốc

Vào lúc được tàn, A Từ cuối cùng trông thấy một gian nhà nhỏ, nàng mừng cuống cuống đến ngồi không vững trên ngựa! Nàng té nhào xuống đất, vội lồm cồm đứng dậy, chạy nhanh đến trước nhà, đưa tay gõ cửa, nhưng không có ai trả lời, đẩy cửa thì thấy bị khoá. A Từ buộc kỷ Tiểu Hồng mã lại, nàng dùng thanh Thương Lăng kiếm chặt khoá, đẩy cửa bước vào, đánh hoá cụ thấp ngon đèn trên bàn, rồi sợ đã thú xông vào nhà, nàng vội vàng quay ra đóng cửa, cài then cẩn thận. A Từ ước chừng đó là một gian nhà nhỏ, gần lò sưởi có một cái giường trên trải nệm thêu hoa, bốn góc giường thu vén gọn gàng tề chỉnh bằng bốn chéo góc một tấm chăn bông. Đằng trước giường là một cái bàn gỗ hồng, chạm trổ hoa văn, trên mặt bàn có bày bút lông, nghiên mực và giấy. A Từ nghĩ thầm: "Gian nhà này trần thiết bất tục, xem ra chủ nhà không phải hạng dân dã tầm thường". Ngưng đầu lên nhìn thêm lần nữa, nàng thấy trên tường có treo một cây cung, một túi tên lớn ăm ắp những mũi tên, vài ngoài túi tên có thêu chỉ ngũ sắc hình một kỵ sĩ đang giương cung bắn tên. A Từ không còn hứng thú nào nhìn thêm nữa, nàng cởi áo choàng, rồi nằm dài trên giường, kéo chăn đắp lên người, cảm giác thoải mái dễ chịu như thuở còn làm quận chúa tại Liêu quốc. Hiện thời tuy không còn làm quận chúa nữa, nhưng cả ngày hôm nay nàng dùng sức nhiều, bị nhọc mệt, bèn nhắm mắt thả hồn vào giấc mộng.

Mấy ngày kể đó, trời nổi bão tuyết lớn, bên ngoài gian nhà, trừ tiếng gió thổi, nàng chẳng nghe thấy thanh âm nào khác. A Từ đoán là chủ nhà chắc chẳng thể về trong thời tiết đó, nàng yên tâm dưỡng thương. Kế bên lò sưởi có một thùng nhỏ, A Từ mở nắp ra xem, thấy đựng đầy ấp lương khô, đủ cho nàng dùng trong vòng nửa tháng, góc nhà thấy có mấy bầu rượu, dùng uống chống giá rét thật tốt.

Năm sáu ngày sau, về cơ bản, vết thương A Từ tương đối khá, bão tuyết đã ngưng. Chiều hôm đó, A Từ mở cửa, để nắng tà chiếu vào, tia nắng chiếu đúng vào chỗ treo tú tên. A Từ nhìn hình cung thủ thêu trong bức tranh, nàng mừng rỡ thấy hiện trước mặt hình ảnh Tiêu Phong cười ngựa đi săn, chàng thì giương cung bắn đã thú, còn mình thì đang ruổi ngựa phía sau, miệng không ngớt gọi: "Tỷ phu, đợi muội với!"

- Đợi muội với ... Đợi muội với!

Đang lúc lệ nóng tuôn trào giàn giụa làm mờ mắt, A Từ lại nghe rõ có tiếng kêu như vậy, hoà cùng tiếng vó ngựa từ xa đang tiến lại gần, thanh âm truyền đến thật nhanh, con số người đang đi đến xem chừng không ít.

A Từ đoán là Hoàng Dung đang thống suất đệ tử Cái Bang đuổi theo đến đây, nàng chẳng chần chừ, phóng mình ra ngoài, cười Tiểu Hồng mã nhắm hướng Bắc bỏ chạy.

Chạy được vài dặm đường, vẫn chẳng thấy có ai rượt theo, tiếng người la hét, tiếng ngựa hí cũng không còn nghe thấy nữa. A Từ cảm thấy thật kỳ lạ, nàng tự hỏi: "Bọn họ không thấy mình trong gian nhà đó, thế nào cũng lần theo vết chân ngựa in trên tuyết mà rượt theo mình, vậy tại sao lại chẳng nghe tiếng người ngựa nào hét?". Trong lòng nghi hoặc, nàng đi ngựa chậm lại, trước mặt bạt ngàn cây rừng, màu trời đã bắt đầu sẫm tối. A Từ sợ lại gặp sói

đừ, không dám đi tới nữa, rồi vì nàng bỏ chạy đột ngột, cả bao phục lẫn túi lương khô đều đã chẳng kịp đem theo, A Tử ngồi trên mình ngựa, chần chừ một hồi, cuối cùng, nàng nghiêng rương, quảy đầu ngựa, trở về .

Trời mỗi lúc một tối, A Tử ngạc nhiên khi từ xa, nàng thấy phía gian nhà có ánh lửa đang được thắp lần lượt trên độ chục cái đèn, rồi khi nàng vào đến gần, thấy có vài lều vải dựng quanh ngôi nhà, trong mỗi lều có ánh sáng đèn, binh lính Mông Cổ tay đao tay mác ra vào không ngớt, lại thấy có lính đứng canh trước lều. Thấy rõ không phải Hoàng Dung đang đuổi mình, A Tử bớt sợ, nhờ đã sinh sống khá lâu tại Liêu quốc, thấy tình hình xuất phát nhiều quân binh ra ngoài, đến đây hạ trại, nàng biết nhất định là có vương tôn quý tộc nào đó đi săn bắn. A Tử thò đầu ra quan sát, thấy duy nhất gian nhà nhỏ là không có đèn lửa, dường như không có người ở, nàng mừng quá, bèn đem Tiểu Hồng mã buộc ở một nơi xa, thi triển khinh công, vào gần khu lều trại. Nàng ẩn mình sau một thân cây, nhón vài hòn sỏi, lựa thời cơ, nàng nhắm mắt rặng cây nơi xa, dụng lực ném gây tiếng động. Lập tức có nhiều tiếng quát hỏi "Ai đó?", rồi vài tên binh lính Mông Cổ ủa chạy đến đây. A Tử nhanh chóng lách mình, vô thanh vô tức tiến vào phía gian nhà.

Nhờ nhiều thân cây che khuất, lợi dụng lính canh không để ý, A Tử dùng khinh công chuyển từ cây này sang cây khác, chầm chậm tiếp cận gian nhà nhỏ. Khi nàng đi ngang một gian lều lớn, A Tử chợt nghe tiếng một nữ tử nói:

- Tiểu Nhạn à, mi mau đến bảo đầu bếp nấu vài món ăn Nam triều, mà phải nấu cho thật ngon đa.

Rồi nghe có tiếng nữ tử khác khúc khích trả lời:

- Công chúa bình thường ghét đồ ăn Nam triều lắm mà, sao hôm nay lại hăm hở đòi nấu mấy món đó?

Nàng công chúa bị trêu chọc, nổi xung, nói:

- Ta lúc trước không thích đồ ăn đó, bữa nay đổi ý, không được sao?.

- Được chứ! Dĩ nhiên là được, vì Đại Tướng quân, công chúa sao chẳng thay đổi cho được?

- Ta đập vào cái con tiểu nha đầu ngớ ngẩn nhà người! Còn hồ ngôn loạn ngữ nữa, xem xem ta có cắt phăng cái mỏ đó đi hay không!

Tiểu Nhạn cười hi hi, đáp:

- Công chúa tha tội, nô tỳ chẳng dám nữa đâu!

Công chúa nhè nhẹ run giọng, thờ dãi

- Tiểu Nhạn, mi nói thử xem, tại sao Đại Tướng quân đến giờ cứ suy tư cái gì hoài vậy? Tại sao chàng cứ phiền muộn, không vui hoài vậy?

Tiểu Nhạn trả lời:

- Đến công chúa còn không biết, ai khác mà biết cho được!

Công chúa trầm mặc một hồi lâu, bỗng nàng nói:

- Ôi chao, mi sao hãy còn ở đây làm gì thế! Đi mau đi thôi!

Tiểu Nhạn dạ một tiếng, công chúa đột nhiên lại bảo:

- Khoan đã, chờ ta đi cùng! Ta chỉ e nha đầu người nói năng không rõ ràng, thôi, được rồi, để tự ta đến gần họ làm đúng món thang giả rượu cho tốt.

Vừa dứt lời, đã thấy có tiếng rảo bước, hai nữ tử Mông Cổ từ trong lều đó bước ra, tay cầm đèn soi phía trước, đi về phía vành ngoài khu lều trại.

Ngay tại lúc đó, một bóng xám vụt từ trên cao một thân cây nhảy xuống, nhằm hướng A Tử phóng đến. A Tử tỉnh mắt, nhận thân ảnh đó giống hệt hình dạng Hoàng Dung, nàng kinh hãi, bèn nhanh chóng trở khinh công lẩn vào vùng bóng tối.

Nguyên người đó đích thị Hoàng Dung, sau khi bị A Tử cướp mất ngựa, bà trở về Cái Bang, mời thầy thuốc trứ danh nhất trong vùng đến chữa trị cho Quách Phù và Gia Luật Tề. Thầy thuốc chỉ có thể giữ cho tình trạng bệnh không xấu đi, chẳng thể trị dứt bệnh được. Hoàng Dung quá lo lắng, ban đầu, bà định lập tức lên đường đưa hai vợ chồng Quách Phù về thành Tương Dương, hồng mời danh y nổi tiếng trên giang hồ đến chữa trị. Bỗng bà nghe mật thám Cái Bang đến báo tin vương tử Hốt Tất Liệt của Mông Cổ thống xuất toàn bộ tướng lĩnh ở đây ra ngoài săn bắn. Hoàng Dung, thứ nhất đang lo liệu công việc của Cái Bang, thứ nhì muốn đi dò thám quân tình. Bà biết Hốt Tất Liệt là nhân vật tối quan trọng trong quân Mông Cổ, người này hùng tài đại lược, rất khó đối phó. Bây giờ y huy động quân binh đi săn bên ngoài, chưa rõ mục đích tối hậu của y ra sao, Hoàng Dung quyết định tự mình đi thăm dò, ngay cả Hốt Tất Liệt đích thực có đi săn chăng nữa, chắc bà cũng có thể dò la nghe ngóng tin tức từ những trò chuyện của họ. Và lại lúc đó, số hạo thủ trong bang hiện ở tại đây không nhiều, Hoàng Dung muốn tránh quân binh Mông Cổ phát hiện, đã một mình một thân đột nhập đến thăm dò khu lều trại, bất ngờ lúc vào gần, phát hiện còn có một nhân ảnh khác cũng đang trốn trốn tránh tránh. Bà âm thầm đến gần xem, nhận ra A Tử , không nên nổi con giận dưng dưng, tâm trí lập tức hết muốn tiếp tục dò thám địch tình nữa, bà quyết lòng bắt A Tử cho bằng được.

A Tử sống tại đây năm sáu ngày liền, nàng quen thuộc địa hình nơi đó, lại nhờ có các lều trại cùng cây to che chắn, nàng trong bóng tối, lẩn tránh như chạch, rồi Hoàng Dung vốn sợ bị quân binh Mông Cổ phát hiện, trong thời gian ngắn, muốn nhanh chóng thu thập A Tử thật không phải dễ. Và lại A Tử tự biết rõ, càng kéo dài, nội lực nàng chưa khôi phục, cuối cùng sẽ không thoát tay Hoàng Dung, trong lòng nàng cực kỳ lo lắng, khi bỏ xa Hoàng Dung được một ít, thấy gần gian nhà, lập tức nàng chẳng lưỡng lự, chạy ngay vào trong nhà để trốn.

--- Xem tiếp hồi 13 ----

Bạn đang đọc truyện *Thiên Mã Hành Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.3 - Chương 88: Bạn Sư Chi Nhân

Tay phải gã siết chặt cằm A Từ, tay trái gã vung lên, nhét một thứ gì đó vào miệng A Từ. Gã hành động cực nhanh, ngoài dự liệu của tất cả, dẫu Tiêu Phong có muốn can thiệp, cũng không kịp.

Lâm Yên Bích lạnh lùng nói:

- Ngươi cho cô ta uống thuốc độc, định bắt bí ta chứ gì?

Gã áo vàng cười rộ, gã đẩy A Từ đến chỗ Lâm Yên Bích, đáp:

- Không dám! Chỉ cần Lâm đại tiểu thư đưa đầy đủ bí kíp Tiêu Diêu chương pháp, một tháng sau khi kiểm soát không phải của giả, ta sẽ cho thuốc giải.

Lâm Yên Bích liếc sơ A Từ, bảo cô:

- Cô nương đi nhanh lên, càng xa càng tốt! - Nhấn châu loé sáng, cô ngẩng mặt nhìn trời, một giọt lệ lăn xuống gò má, cô khe khẽ nói tiếp - Sau khi ta chết, khi cô gặp lại chàng, đừng kể sự việc hôm nay!

Giọng nghẹn ngào, cô chột tắt tiếng!

Tiêu Phong giật mình, ông hiểu Lâm Yên Bích dự tính xả thân cứu A Từ, cô mới trời trần vậy. Nghe câu nói thảm thiết, ông biết trong lòng cô mang đau khổ khôn cùng. Lòng Tiêu Phong cũng nát tan chẳng kém, ông nhóm dậy, phi thân đến đứng đằng sau Lâm Yên Bích, ông dịu giọng hỏi:

- Sao muội phải khổ vậy!

Lâm Yên Bích rùng mình, cô quay người, khi thấy Tiêu Phong sừng sững trước mặt, miệng há hốc, cô không thốt nên lời, nước mắt tuôn chảy đầm đìa trên gò má. Bỗng một thân ảnh nhảy xổ vào ông, hai nắm tay không ngớt đâm vào ngực ông, miệng nức nở:

- Tỷ phu! Huynh đi đâu vậy? Sao huynh bỏ rơi A Từ?

Tiêu Phong đưa tay vuốt tóc cô, ông cúi nhìn nét tiều tụy trên mặt cô, y hết hồn cô vạn dặm lận lợi tìm ông nơi phương bắc, bất giác chua xót trong lòng, ông nói:

- Máy ngày qua, muội đã cực khổ nhiều quá!

Ngước đôi mắt mờ lệ, A Từ nghẹn ngào:

- Bọn họ đều nói huynh đã chết, muội . . . muội hết muốn sống nữa!

- Coi chừng!

Tiêu Phong hét to, ông tung mình lên cao, vung tả thủ, hữu thủ xuất chiêu, chỉ thấy một bóng người vút qua, gã áo vàng đã bắn tung về phía sau hơn trượng, hiển nhiên gã đã lãnh trọn ngọn chiêu Tiêu Phong. Tay ôm ngực, hơi thở phập phều, sắc mặt gã biến thành ửng đỏ.

Tiêu Phong nhảy ngược về sau, tay trái ông ôm eo lưng Lâm Yên Bích, cả hai nhẹ nhàng đáp xuống, đứng cạnh A Từ.

Nguyên vừa rồi gã áo vàng thấy Tiêu Phong đột ngột xuất hiện tựa thiên thần trên trời hạ xuống, rồi Lâm Yên Bích quay đi, bật khóc nức nở, còn A Từ đã nhảy xổ vào với tỷ phu, khóc lóc ầm ĩ. Nảy nhanh ý nghĩ trong đầu, gã áo vàng biết chắc người vừa đến là Tiêu Phong, đồn đại giang hồ về ông bị chết là sai. Gã 'tiên hạ thủ vi cường', thừa lúc ba người thiếu cảnh giác, định bắt Lâm Yên Bích làm con tin, dự tính nếu không đem cô trao đổi lấy võ công bí kíp được, ít ra cũng có lá bùa an toàn. Gã lập tức vung quạt điểm vào lưng Lâm Yên Bích. Thủ pháp cực kỳ ác độc, Lâm Yên Bích đang lúc bối rối, không đề phòng, gã chỉ không ngờ Tiêu Phong lanh tay lẹ mắt, đã tung chiêu đánh gã bay ra xa.

Tiêu Phong nhẹ nhàng buông Lâm Yên Bích ra, khi thấy chiêu thức gã áo vàng có phần quen mắt, sức nhớ đến một người, ông quát hỏi gã:

- Mi là đệ tử của Kim Luân pháp vương?

Gã áo vàng biến sắc, đứng thờ giấc. Vừa qua, chương Tiêu Phong tung ra cứu Lâm Yên Bích, lực đạo không mạnh lắm, nhờ thân pháp linh hoạt, gã đã phản ứng cực nhanh, đầu bị đánh trúng, chỉ bị nội thương nhẹ. Giờ đây, gã hoảng hốt, lớn tiếng nói:

- Không sai! Gia sư chính thị Kim Luân pháp vương, người cũng đang phục vụ dưới trướng vương gia Hốt Tất Liệt, mình có khi ở cùng một phe!

Nguyên hời gặp hiểm nạn dưới chân núi Chung Nam, Hoắc Đô đã phản bội sư môn, đã đào tẩu một mình. Mười năm sau này, gã không dám trở về gặp sư phụ cùng sư huynh ở Mông Cổ, gã lẩn trốn trong Cái Bang, âm thầm kết giao các nhân vật tam giáo cứu lưu giang hồ, rù cả bọn kết bè lập đảng. Nhờ võ công cao cường, Hoắc Đô được chúng tôn làm lão đại, Bình thường bọn chúng tàn ác, tự hành nghề trộm cướp, chặn đường đòi tiền mãi lộ. Nhờ vai vế khá cao trong Cái Bang, Hoắc Đô có thể nhanh chóng liên lạc đồng đảng, khi cần, có thể tụ tập chúng bất cứ nơi nào. Lần này bắt giữ A Từ, gã dụng ý dùng cô làm con tin trao đổi cùng Tiêu Phong, nếu không kiếm được ít bí kíp võ lực, cũng đòi được vàng bạc châu báu, vì gã nghĩ ông làm Đông Liêu đại tướng quân cho Mông Cổ, hẳn ông có thừa mấy thứ đó. Đòi được tiền chuộc, cùng đồng bọn chia chác xong, chúng sẽ lại tàn ác như cũ. Ở Trung nguyên, Tiêu Phong người ít, lực mỏng, gã không nghĩ ông truy được nguồn gốc Hoắc Đô của gã. Nhưng Tiêu Phong oai chấn thảo nguyên, ông xuống Trung Nguyên, không một ai cản trở được ông, Tiêu Phong không có ai địch thủ. Vừa rồi, nghe Cái Bang loan truyền tin Tiêu Phong đã chết, đang lúc bán tin bán nghi, chợt phát hiện Lâm Yên Bích theo đuổi đến đây, Hoắc Đô bèn lập tức triệu tập thủ hạ đến Lư Sơn. Tối qua, ba tên cướp đường nhận ra cô từng chung xe với Tiêu Phong, cùng lúc với tin tức môn nhân Bích Vân cung giúp đỡ thoát từ Mông Cổ trốn chạy ngàn dặm. Hoắc Đô nghĩ thầm, nếu đích thực Tiêu Phong đã chết, gã không còn dùng A Từ đổi chác được gì nữa, nếu bắt giữ Lâm Yên Bích, gã sẽ buộc cô tiết lộ bí truyền Tiêu Diêu chương pháp. Rồi gã sẽ cố công học tuyệt kỹ đó của Bích Vân cung, sẵn lúc Cái Bang không có nhân tài, dự định đoạt chức Bang chủ của gã sẽ dễ thực hiện hơn. Gã đoán, dù Tiêu Phong chết đi, Lâm Yên Bích là bạn sinh tử của ông, gã có thể dùng A Từ uy hiếp cô, cho nên gã đã sắp đặt các màn vừa rồi. Đến lúc bị Tiêu Phong nhìn ra thân phận gốc gác, gã không còn giấu được bí mật bản thân, lại thêm được chứng kiến thân pháp, võ công của Tiêu Phong, cả trăm vạn đại quân Mông Cổ còn chưa làm ông sờn lòng, gã vốn vốn có hơn trăm người, nhất định gã sẽ không đương đầu nổi ông, chưa kể ba tên trại chủ đã từng đại bại trong tay Lâm Yên Bích. Nhận định chẳng đủ sức kháng cự, gã bèn thừa dịp, dùng ngón 'thuận thủy thìu châu', đứng ra nhận đệ tử Kim Luân pháp vương, gã hy vọng Tiêu Phong nể tình đồng môn cùng sư phụ gã mà sẽ nhẹ tay, không cạn tầu ráo máng.

Tiêu Phong cười nhạt, bảo:

- Lúc ta ở Mông Cổ, đã từng nghe nói quốc sư có một tên đồ đệ khi sư diệt tổ, ắt là nguoi, chẳng sai?

Hoắc Đô giật mình, gã không dè Tiêu Phong biết rõ sự việc đến vậy. Mặt tái xanh tái xám, gã đáp:

- Đâu có gì đâu! Chỉ là chuyện đồ đệ tham phú quý, ham danh lợi!.

Nhìn A Từ, gã giờ giọng đe dọa:

- Tiêu đại tướng quân, lệnh muội trúng độc "Tàng Hồng Lăng thảo" của ta, không thuốc giải, một tháng sau toàn thân sẽ rữa nát mà chết. Ông và ta vô oán vô cừu, từ giờ trở đi, đường ai nấy đi, nếu ông không đã động chuyện sư môn của ta, một tháng nữa, ta sẽ cho ông thuốc giải.

Tiêu Phong chưa kịp trả lời, bỗng nghe Lâm Yên Bích lạnh lùng nói:

- Độc gì khác, có khi ta không chữa được, chớ cái thứ "Tàng Hồng Lăng thảo" đó, ta đây thừa sức, chẳng phiền các hạ!

Hoắc Đô biến sắc, biết hôm nay dữ nhiều lành ít, gã quát to:

- Bắn tên!.

Từ chung quanh, cung thủ đồng loạt nhắm ba người bắn tên. Chẳng ngoảnh đầu, Hoắc Đô co giò chạy vù ra cửa cốc.

Tiêu Phong phát hai ống tay áo gom hết các mũi tên, rồi vùng ngược tay, bắn các mũi tên trở về bọn cung thủ. Lực đạo các mũi tên cương mãnh, chỉ nghe tiếng kêu la thảm thiết, bên trong khu rừng, người người đồng loạt ngã đổ. Đằng sau Tiêu Phong, Lâm Yên Bích dùng ngọc tiêu đỡ gạt tên, hai người che chắn cho A Từ ở giữa, cô trong tay không một tác sát, lại vừa bị ép uống thuốc độc.

Đánh lui một loạt tên xong, Tiêu Phong quay sang phía Lâm Yên Bích, dùng cách đó, dẹp tan bọn bắn tên. Lũ cung thủ thấy Tiêu Phong hành động như đang làm pháp thuật, chúng hãi sợ, hết dám bắn tên, rù nhau ôm đầu bỏ chạy. Ba trại chủ thấy tình hình bất diệu, đang nâng đỡ gã mà tìm đường tẩu thoát ngoài cốc. Nhìn Hoắc Đô cùng đồng bọn tháo chạy, Lâm Yên Bích kêu to:

- Tiêu đại ca, đừng để tội nó chạy thoát!

Cô phóng một loạt châm vào đám ba trại chủ. Vốn không muốn làm sát, khi thấy chúng bỏ chạy, Tiêu Phong đã không cản trở. Nghe tiếng cô, Tiêu Phong lập tức chạy theo gã áo vàng, một cái chớp mắt, ông đã đến sát Hoắc Đô. Tay trái ông vươn ra, chộp vào cổ Hoắc Đô. Nghe tiếng gió, gã thất kinh, định né tránh, nhưng chưa kịp làm gì, chợt thấy thân hình nhẹ hẫng, gã đã bị ông tóm cổ, xách đi.

Tiêu Phong xách Hoắc Đô về, ông thấy gã tam đệ vùng quạt đứng che chắn cho hai tên huynh trưởng, đỡ gạt loạt châm của Lâm Yên Bích. Thấy hai huynh trưởng đều bị thương, không tránh né được, không chạy trốn kịp, gã muốn đem sức lực một thân mình bảo vệ cho họ. Còn đang lo vùng quạt gạt châm cho họ, không ngờ gã lãnh một mũi châm vào bắp vế. Tiêu Phong chạy đến, điểm huyệt cả hai huynh trưởng gã, rồi một tay cặp Hoắc Đô, tay kia túm cổ áo cả hai, ông lôi chúng về bỏ trước mặt Lâm Yên Bích.

Kính trọng nghĩa khí gã tam trại chủ, ông không dụng đến gã, vì biết gã sẽ không bỏ đồng bạn tẩu thoát một mình. Quả nhiên, lúc Tiêu Phong ném ba thân người xuống, gã thu quạt, dù chân bị trúng châm, cử động khó khăn, gã gắng loạng choạng theo ông. Gã lớn tiếng:

- Thả hai ca ca ta ra! Nếu không, dù không địch lại, ta quyết liều chết!

- Người xem ra khá có nghĩa khí đấy!

Tiêu Phong cười cười, ông chìa tay ra trước Lâm Yên Bích. Hiểu ý, Lâm Yên Bích lấy từ trong bọc ra một hoàn thuốc, đưa cho ông. Tiêu Phong nhìn gã tam trại chủ, bảo:

- Đây! Thuốc giải đây! Độc châm của Bích Vân cung, người không thể coi thường!.

Gã tam trại chủ đón lấy hoàn thuốc, chẳng chút khách khí, gã bỏ vào miệng nuốt chửng, rồi nói:

- Dù ông cho ta thuốc, hai ca ca vẫn còn bị bắt, ta chưa chịu!

Tiêu Phong bảo gã:

- Được lắm! Người có nghĩa khí với huynh trưởng như vậy, ta sẽ tha chết cho cả hai, nhưng còn phải chờ xem vị Lâm đại tiểu thư này đồng ý hay không nữa!

Ông quay sang Lâm Yên Bích, cười cười:

- Lâm đại tiểu thư, xin cô nê mặt ta, tha họ một phen, được không?

Lâm Yên Bích trước đó đã bị ông kẹp ngang eo lưng, bị ông ôm sát vào người, dù thoáng qua một chút, nhưng sự đụng chạm mạnh vào người ông đã làm nổ tung bao nhiêu tình cảm bị dồn nén trong cô bấy lâu nay! Bây giờ, ông còn cười đùa với cô, chẳng khác hồi trước, hai người nói cười không giữ kẽ!

Cô lập tức vứt bỏ hết những ưu sầu chất chứa trong tâm tư mấy ngày qua, nhướn miệng cười, nói:

- Tiêu đại tướng quân đã tuyên bố tha, ta còn nói gì khác được! Chỉ có điều, ta muốn họ thề hứa một lời, trước khi được tha!

---- Xem tiếp hồi 89 ----

Bạn đang đọc truyện *Thiên Mã Hành Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.4 - Chương 13: Cách Thế Trùng Phùng

Vừa vào trong nhà, A Từ bỗng nghe tiếng bước chân khác nhau của nhiều người cùng tiến đến, nàng thầm kêu khổ, chỉ còn cách khom lưng chui xuống dưới gầm giường, mới kịp giấu mình, nàng đã nghe tiếng đẩy cửa. Một giọng nữ tử nói:

- Đại ca, huynh để ý nhé, đây là bức cửa đẩy.

A Từ nhận ra tiếng cô công chúa vừa rồi; một nam tử âm ỉ trả lời duy nhất một tiếng: "ừ", sau đó, có người soi đèn, từ dưới gầm giường, trong vầng ánh sáng, A Từ thấy vài ba người đang tiến thẳng về nàng. A Từ nín thở, sàn giường vọng tiếng "cột kẹt", nghe một người nằm buông mình, nằm xoải dài trên đó. Rồi tiếng công chúa gấp rút nói nhỏ:

- Tiểu Nhạn, hãy mau mang món thang giả rượu lại đây. Tiểu Vân, đi lấy khăn nóng đi.

Hai nha hoàn ứng tiếng, mở cửa đi ra ngoài.

A Từ thấy đôi chân nữ tử lần đến đứng trước giường, rồi tiếng nàng công chúa nói khẽ:

- Huynh uống chỉ cho đến say mềm như vậy, uống rượu nhiều như vậy hại cho sức khỏe đó huynh!.

Chẳng nghe tiếng trả lời, chỉ tiếng ngáy nhẹ từ trên giường. Công chúa trầm giọng hỏi:

- Đại Tướng quân, Đại Tướng quân, sao huynh ngủ nhanh thế?

Nàng nhẹ bước, rồi có tiếng kéo sọt soạt kéo chân đắp, tiếng nàng khẽ than thở:

- Cả ngày hôm nay nói chuyện với muội vốn vẹn có ba câu, có sao huynh cứ tìm cách lẩn tránh muội vậy? Muội có gì đáng sợ đâu?

Nghĩ một lúc, lại nghe nàng nói:

- Huynh biết đấy, trong lòng muội chỉ có huynh thôi, ngoài ra, chẳng hiểu tại sao không ai khác khiến muội quan tâm, và tại sao huynh chẳng vui gì hết, suốt ngày cứ dăm dăm? Ai da, bắt kẻ muội hỏi han ra sao, huynh đều không trả lời! Chỉ cần huynh nói ra, ngay cả muội không giúp được gì, huynh cũng nên cho muội chia sẻ buồn khổ cùng huynh chứ, muội tuyệt không muốn một mình cá nhân huynh rầu rầu vậy! Ôi, thật muội nghĩ không ra, huynh anh hùng như vậy, làm quan to quyền lớn, vì lẽ gì cứ rầu rĩ hoài thế?

A Tử nghe cô thở ngắn than dài không dứt, nàng nghĩ bụng: "Cô công chúa đây thật quá si tình, nhưng xem ra, cái ông Đại Tướng quân này không mặn mà gì lắm!"

Vào lúc ấy, có người đẩy cửa bước vào, rồi tiếng Tiểu Nhạn nói:

- Công chúa, món thang giả rượu đã đem đến rồi.

Lại có tiếng khác:

- Thừa công chúa, khăn đây.

"Suyt", một tiếng khê, công chúa đứng lên, nói nhỏ:

- Đại Tướng quân ngủ say rồi, bọn mình đi thôi, đừng làm ồn đánh thức người dậy!

Mắt A Tử chợt tối sầm vì đèn tắt, nàng nghe tiếng bước chân nhẹ nhàng rón rén của ba người đang đi xa dần.

A Tử thở một hơi dài, nàng bỗng nghe người trên giường cũng thở nhẹ ra một tiếng, như thể người đó chẳng nhin lâu hơn nữa được. Lúc đó A Tử mới biết vừa rồi, giả giả vờ ngủ, nàng bèn ngưng thần, ngừng thở, chú tâm kê tai vào sàn giường nghe ngóng động tĩnh, nhưng sau một lúc lâu, thấy truyền lại tiếng khò khò, ngáy đều đều, lần này, đích thực giả đã ngủ say rồi.

A Tử trốn dưới gầm giường, nàng hết sức mỏi mệt, giữa lúc thần trí mông lung, bỗng có tiếng mở cửa thật khê, nàng nhìn ra ngoài, trong ánh sáng mờ mờ hắt ra từ đèn dóm các gian lều chung quanh, thấy một bóng người đang rón rén, âm thầm tiến vào, trong chớp mắt đến ngay trước giường, chỉ nghe "hự" một tiếng nhỏ, người trên giường rên lên, giả đã bị điểm huyết. Lập tức, kẻ đột nhập quát khê:

- Tiểu yêu nữ, để xem xem hôm nay mi chạy đi đâu?

Bóng gậy Đà Cầu bỗng hoa lên, nhắm ngay dưới gầm giường đánh vào. A Tử thất kinh, nàng nhận biết người đó là Hoàng Dung. Nàng vội phóng mạnh một mũi độc châm, nhưng Hoàng Dung đã liệu trước, bà nhanh nhẹn né tránh, đồng lúc một viên phi thạch xé gió bay tới, kích trúng ngay vào giữa bắp chân phải A Tử. Nàng thét "Ồ!" một tiếng, máu tươi bắn ra. Hoàng Dung hai chân đứng tấn cung bộ, tay phải cầm gậy, tay trái khoa lên, quát "hồ" một tiếng, tung chưởng mãnh liệt đánh vào gầm giường. A Tử đang bị thương nơi chân, gầm giường chật hẹp, nàng vô phương tránh né, mắt thấy nếu trúng chưởng đó, tất sẽ trọng thương. Đột nhiên có tiếng "phạch", người trên giường múa tay ngạnh tiếp chưởng của Hoàng Dung, khiến bà bị đẩy lùi mấy bước, trong khi người nọ hoàn toàn chẳng thấy bị chấn động gì.

Hoàng Dung hải thâm trong bụng, chưởng vừa rồi, bà đã vận dụng mười thành công lực, vậy mà đối phương chỉ nhẹ nhàng đưa tay đã hoá giải, và lại rõ ràng bà đã điểm huyết, nhưng giả tự vận công xung phá giải huyết, rồi còn nhanh chóng đổi chưởng, tu vi đó, bà khó hình dung có người đạt được cao đến thế, tuyệt đối không nghĩ ra được ai trong quân Mông Cổ có công lực cao cường như vậy.

Hoàng Dung hỏi nhỏ:

- Các hạ là ai?

Người trên giường thở dài, nhỏ nhẹ trả lời:

- Chỉ là một người đang hết muốn sống!

Thanh âm cực nhỏ cực nhẹ đó, A Tử vừa nghe vào tai, nàng kích động như bị sét đánh ngang trời, toàn thân lập tức ngây dại!

Người ngồi trên giường trầm giọng hỏi lại:

- Mà bà là ai, sao nửa đêm đột nhập vào doanh trại ta?

Hoàng Dung tự biết đêm nay gặp đại cường địch, muốn toàn mạng rút lui sẽ rất khó, bà lập tức quyết đoán thật nhanh, múa mạnh Đà Cầu bỗng tấn công vào các chỗ yếu hại của giả.

Người đó ngạc nhiên, "uà" một tiếng, chuyển thân đứng dậy, chiết chiêu qua lại vài hiệp, rồi giả bỗng cất tiếng hỏi:

- Bà làm Bang chủ Cái Bang, phải không?

Hoàng Dung nghĩ bụng, người này kiến thức võ công uyên bác, nhận ra Đả Cầu bổng pháp, thế nhưng bà không trả lời, càng ra sức tấn công bạt mạng. Nhưng bà nhận thấy người đó dường như biết rõ Đả Cầu bổng pháp, chiêu thức lợi hại nào của Hoàng Dung thì triển ra cũng đều chẳng đặng được tới một chéo áo của gã, đến ngay như Quách Tĩnh cũng khó lòng linh hoạt đối phó được như vậy! Người kia tựa hồ có ý nhân nhượng, gã chỉ tránh né, hoàn thủ rất ít. Hoàng Dung càng đánh càng hải, bà nghĩ thầm, Đả Cầu bổng pháp xưa nay chỉ truyền cho bang chủ Cái Bang, tại sao người này lại thành thạo quá vậy! Gã hốt nhiên phi thân nhảy lên, đá tạt ngang một cước, đồng thời hữu chưởng đánh nhanh về chưởng trái của Hoàng Dung, tả thủ quai ngược lại, giựt cây gậy Đả Cầu bổng thoát khỏi tay Hoàng Dung, một chiêu thức tuyệt mỹ cực nhanh, Hoàng Dung hoảng sợ, bà nhận ra chiêu "Phi Long tại thiên" trong mười tám lộ chưởng pháp Hàng Long! Chưởng lực gã cực kỳ mãnh liệt, khiến bà tuột tay, bị giật mất bổng.

Người đó cầm Đả Cầu bổng trong tay, nhẹ nhàng vuốt thân gậy, bổng gã đưa trả lại cho Hoàng Dung, nói:

- Bà đi ngay đi, ở lại đây lâu sợ có chuyện không hay, bên ngoài đã nghe tiếng động rồi, sớm có người tìm đến đấy!

Hoàng Dung cầm Đả Cầu bổng, trong đầu xoay chuyển cả trăm ý nghĩ, "Sao hán ta biết sử Hàng Long thập bát chưởng? Sao hán ta thủ hạ lưu tình? Tại sao ...".

Đang lúc bà hoang mang chưa biết tính sao, trước mắt hốt nhiên sáng lên ánh đèn, bà nghe một giọng run rẩy kêu nhỏ:

- Tỷ phu . . . Tỷ phu ...

Người kia quay phắt đầu lại, dưới ánh đèn, bà thấy đó là một nam tử khôi ngô, mắt sáng như điện, đích thực Tiêu Phong!

Ông nhìn A Từ đang đứng trước đèn, thân mình ông run lên, không ngăn được tiếng kêu buột khỏi miệng "A Từ !".

Tiếng chưa dứt, một thân mình mềm mại đã nhảy xổ vào lòng ông. Mắt nhắm lệ, ông dang rộng hai tay áo ra. A Từ giúi mặt vào lồng ngực to rộng, nàng mềm người như không còn sức lực nữa, khóc không thành tiếng:

- Tỷ phu, tỷ phu, có phải đích thực là huynh không?

Nghe hơi thở quen thuộc, A Từ thấy như đang lạc vào trong mộng, vì nhiều lần, nàng từng nằm mơ được ôm như vậy!

Tiêu Phong đưa tay nhẹ vuốt mái tóc mềm của A Từ, dịu dàng nói:

- Là ta ... Ta đây ... tỉ phu của tiểu A Từ đây!

Nghe giọng nói trìu mến đó, phút chốc, bao nhiêu cay đắng của suốt nửa năm qua vụt dâng lên trong đầu, nàng dang hai tay đâm vào ngực ông, cất tiếng khóc oà.

Tiêu Phong cúi nhìn, thấy vẻ tiều tụy, võ vàng trên mặt A Từ, lòng ông cực kỳ xót xa, nghĩ bụng: "Cô ấy một thân một mình lưu lạc giang hồ, chắc đã chịu khổ đau không ít!". Ông không cầm lòng được, đưa tay vỗ nhẹ nhẹ vào lưng cô, nói thầm thì:

- Đều tại ta không tốt, đã không quan tâm chăm sóc muội, khiến muội đã phải chịu biết bao gian nan cực khổ!

A Từ nghe thấy thế, nàng càng khóc to hơn nữa, rồi ngẩng đầu, thỏn thức:

- Tỷ phu, tỷ phu .. từ giờ trở đi, đừng bỏ muội nữa ...

Tiêu Phong trong lòng chưa xót, ông đưa tay ôm cô, nghẹn ngào nói:

- Được ... được rồi ... Ta sẽ không bỏ muội nữa đâu!

--- Xem tiếp hồi 14 ----

Bạn đang đọc truyện *Thiên Mã Hành Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.4 - Chương 14: Tân Nguyệt Công Chúa

Bên ngoài bỗng vang vọng tiếng bước chạy rầm rập nhiều người, Tiêu Phong biết Hoàng Dung giờ đã ở khá xa, ông chăm chú nhìn nữ tử trong tay mình, nhất thời không nỡ đẩy cô ra. Cùng lúc đó, một nữ tử chạy vào, hắng giọng, gấp rút hỏi:

- Tiêu đại ca, huynh không sao chứ?

Nhìn thoáng thấy tại giữa phòng, có một cô gái đang phủ phục trong lòng Tiêu Phong, nữ tử ngạo nhiên đến há hốc miệng ra, rồi vừa tức, vừa ghen, nàng cất giọng gay gắt hỏi:

- Đại Tướng quân, người này là ai vậy? Vừa rồi, không phải nơi đây phát hiện ra thích khách sao?

Tiêu Phong nhẹ nhàng đẩy A Tử ra khỏi vòng tay, ông cười nụ, đáp:

- Công chúa, người này là tiểu di tử (em vợ) ta, cô ấy vừa từ miền Nam lên đây tìm ta. Mới rồi, trong bóng tối, không nhận ra nhau, bọn ta đã có giao thủ, chứ ở đây không có thích khách nào đâu!

Thấy Tiêu Phong bỗng dung nét mặt tươi cười, Công chúa trong lòng vui sướng, định ý với A Tử do đó giảm đi không ít, cười nói:

- À ... thì ra là tiểu di tử của Đại Tướng quân, sao muội chưa bao giờ nghe huynh nhắc đến? Chẳng phải huynh đã bảo là các người thân của huynh đều chết cả rồi sao?

A Tử vội nói:

- Hai ta lạc xa nhau đã lâu, nên huynh ấy cứ tưởng ta đã chết rồi!

Nói xong, A Tử nắm Công chúa từ đầu đến chân, nàng giật mình, nghĩ thầm: "Công chúa đây diện mạo xinh đẹp, ta trông thấy còn động lòng, vậy mà tỷ phu chẳng chút để ý, hiển nhiên lòng huynh đến chết cũng không nhạt phai tình cảm dành cho tỷ tỷ A Châu. Trong mắt chàng, con gái toàn thiên hạ chừng như không hiện hữu!"

Tâm trí ngổn ngang trăm mối, nàng chẳng biết vui hay buồn nữa!

Công chúa rào bước đến trước A Tử, nắm tay nàng, nói:

- Tên ta là Tân Nguyệt, cô nương tên gì vậy?

A Tử cười, trả lời

- Tên ta là A Tử, ta hết lòng cảm ơn cô nương đã thay ta chăm sóc cho tỷ phu ta cho tới giờ.

Tân Nguyệt quỳ đầu nhìn Tiêu Phong, gò má chột ửng hồng, nói:

- Không, ta đã chẳng chăm sóc tốt cho chàng đâu, sau này còn mong được cô nương chỉ bảo giúp ta với!

Nghĩ một chút, nàng tiếp:

- Đêm khuya lắm rồi, cô nương hãy theo ta về ngủ, đừng làm rộn Đại Tướng quân nữa, lúc chiều tối, huynh ấy đã uống rượu say lắm đấy!

A Tử vừa trùng phùng Tiêu Phong, nàng chẳng muốn rời xa ông, buột miệng đáp nhanh:

- Không, ta chỉ ở cùng chỗ với tỷ phu ta thôi!

Tân Nguyệt thấy kỳ, bèn hỏi:

- Cô nương và huynh ấy? Chẳng phải ...

Tiêu Phong mới gần bó của A Tử với mình ra sao, từ khi bị mình vô ý đã thương trầm trọng, ngày đêm đã quen luôn có mình bên cạnh, căn bản chẳng tị hiềm chuyện nam nữ chung đụng, ông lập tức nhìn cô, trầm giọng, dịu dàng nói:

- Muội hãy đi theo Công chúa đi nghỉ đi, ngày mai, huynh sẽ lại gặp muội!

A Tử thấy ông nói vậy, tuy lòng thực chẳng muốn đi cùng Công chúa chút nào, nàng vừa dợm tiến tới, chợt thấy nhức nhối nơi chân, không nhịn được, nàng rên lên "ui chao", rồi, không gượng lại nổi, nàng xiêu vẹo thân mình, sắp ngã xuống.

Tiêu Phong lập tức chạy nhanh đến đỡ cô, cúi đầu, thấy vết máu đỏ thẫm trên váy A Tử, ông tức thì đặt cô ngồi nơi giường, xắn váy lên, chỉ thấy nơi vết thương cô máu không ngừng rỉ ra.

"Ồ ...", Tiêu Phong kêu lên, ông nhanh tay xé một mảnh vạt áo bào của mình, mau chóng thận trọng băng bó vết thương, chặn máu ngừng chảy, rồi cất giọng gọi to:

- Đi gọi thầy thuốc, mau lên!

Lập tức có người ứng tiếng, nhận lệnh chạy đi ngay.

Tân Nguyệt đứng đấy, theo dõi sự việc, nhìn Tiêu Phong chẳng chút do dự xé toạc vạt áo, nàng chợt thấy trong lòng nhói lên, cảm giác chua cay tuôn trào. Tấm áo đó đã do chính tay nàng khâu từng đường chỉ, mũi kim, lần đầu tiên nàng may áo, mấy ngón tay đã bị không biết bao nhiêu vết kim đâm để hoàn thành tấm áo, giờ đây tấm áo ấy bị Tiêu Phong xé rách, làm sao lòng nàng tránh khỏi thương cảm? Nàng ngơ ngẩn, ánh mắt dõi nhìn Tiêu Phong, thấy ông chỉ chú tâm vào A Tử, nàng không ngăn nổi nỗi thương tâm, thầm ước: "Mình mà được huynh ấy khảm trượng chăm sóc như vậy, dầu có phải chết vì, cũng cam tâm!"

Thầy thuốc đến thật nhanh, rửa sạch vết thương, bôi thuốc và băng bó lại, giúp A Tử giảm đau nhiều, thấy Tiêu Phong đã yên tâm, Tân Nguyệt sai người cáng A Tử đi nghỉ.

Nhìn phía sau lưng A Tử khi cô đi xa dần, trong lòng Tiêu Phong chợt nổi sóng nổi gió, ông mơ hồ tưởng chừng thấy chính hình ảnh A Châu đang quay lưng bước đi, hai mắt nhạt nhoà, ông ngẩng đầu nhìn trời cao, u uẩn than:

- A Châu nàng hỡi, nàng tại cỏi linh thiêng trên ấy, sợ ta cô đơn, đã cử chính muội muội nàng đến làm bạn với ta! Nàng cứ yên tâm, ta sẽ không để tiểu muội ấy khổ sở nữa đâu!.

Hôm sau, A Tử dậy thật sớm, nàng xuống giường, chống gậy đi ra khỏi lều, chậm chậm bước về gian nhà nơi Tiêu Phong đang trú chân. Hốt nhiên, đằng sau nàng vang tiếng chân bước dồn dập, rồi một đôi tay thon nhỏ ôm choàng lấy mình, nàng nghe tiếng cười giòn tan của Tân Nguyệt hỏi

- A Tử cô nương, đi đâu sớm thế?

- Ta đã chẳng ngủ được, chỉ chờ mau đến sáng để đi gặp tỷ phụ. Công chúa vì sao cũng dậy sớm thế. Bộ Công chúa cũng đã không ngủ được à?.

Tân Nguyệt Cong chúa đôi má ửng hồng, hàm hồ đáp:

- Ta ... ta vừa đến hạ trại nơi đây, lạ chỗ ...- rồi đổi đề tài, nàng nói - Khí trời giá rét, sợ cô nương người miền Nam không chịu nổi lạnh, ngày mai, ta sẽ cho người lo sửa soạn vài len may y phục cho cô nương.

Nói đến đây, hai người đã vượt ngang một gian lều, thấy xa xa, dưới tàng cây cổ thụ cao cạnh gian nhà, một thân ảnh to lớn, tay chấp sau lưng, đang đứng đấy, gió bắc thổi phát phơ tà áo trước, từ trên cây, tuyết đọng trên cành nhẹ rơi xuống, bông tuyết phôi phôi như cùng múa may với vạt áo của người nọ trong gió. A Tử và Tân Nguyệt không hẹn cùng dừng bước, ngơ ngẩn ngẩn nhìn.

A Tử nghĩ thầm: "Trên đời này chẳng một nam tử nào khả dĩ sánh được với huynh ấy, khí độ đó làm người ta thấy họ thấp kém khi họ đứng cạnh huynh!"

Công chúa Tân Nguyệt tự nhủ: "Từ người huynh, toát ra một ma lực thật mạnh mẽ! Tại sao, mỗi khi nhìn chàng, mình không thể tự chủ được? Dù chàng chẳng có tình ý gì với mình, chỉ cầu mong mỗi ngày mình đều được từ xa nhìn chàng như lúc này, thấy đủ mãn nguyện rồi!"

Thình lình, giữa doanh trại Mông Cổ nổi lên một hiệu tù và, Tiêu Phong nhanh chóng xoay mình, nhìn thấy A Tử cùng Tân Nguyệt, ông rào bước đến trước hai người, cất giọng tha thiết hỏi:

- A Tử, vết thương muội không sao chứ?

A Tử nhẹ lắc đầu, Tiêu Phong lại nói:

- Vừa có chuyện gì đó xảy ra trong quân doanh, ta phải đi họp ngay bây giờ. Trời lạnh đấy, hai cô hãy mau vào trong nhà trước đi.

Vừa hay có một thân binh dẫn ngựa tới, thưa:

- Thịnh tướng quân lên ngựa!

Tiêu Phong bước đi, khoát tay, bảo:

- Không cần!.

Lời nói vừa dứt, thân hình đã tách xa ra hơn ba trượng, một chớp mắt, ông mất dạng giữa khu lều trại.

Trong gian nhà nhỏ, Tân Nguyệt đỡ A Tử ngồi xuống, nàng đưa tay chỉ vào túi tên trên tường:

- Đại Tướng quân ưa thích săn bắn, ta đã sai người sửa chữa gian nhà nhỏ này, rồi ta học may thêu, tự tay làm ra cái túi tên này. A Tử cô nương, cô nương xem ta thêu hình Đại Tướng quân này có giống không?

A Tử ngắm hình thêu kỵ sĩ bắn cung, nàng nhớ lúc mình thấy nó lần đầu tiên, đúng khi ấy, trước mắt cũng đã vụt hiện ra thân ảnh Tiêu Phong, bây giờ nàng chợt hiểu, chính hình ảnh Tiêu Phong cô Công chúa đã tự tay thêu, nắn bắt giác gặt đầu nói:

- Giống, giống lắm...

Công chúa Tân Nguyệt đôi mắt loé sáng rực, cười bảo:

- Vậy à? Ta đã bỏ ra mất một tháng để thêu nó đấy, mà lúc thêu xong, thực chẳng biết giống nhiều ít ra sao!.

Tân Nguyệt nắm chặt đôi tay A Từ, tha thiết hỏi:

- A Từ cô nương, cô nương làm ơn nói cho ta hay, phu nhân của Đại Tướng quân, cũng là tỷ tỷ cô nương, hình dáng sinh thời ra sao? Tính tình như thế nào?

A Từ đáp:

- Hồi lớn lên, tỷ tỷ ta hình dung khá giống ta, tính tình tỷ ấy tốt vô cùng.

Tân Nguyệt thở một hơi dài, nói:

- Ôi, ta hỏi đây thật là thừa, nếu dung mạo và tính nết của nàng mà không tuyệt hảo, làm sao mà xứng với huynh ấy chứ! Vậy nàng làm sao mà chết vậy?

A Từ trả lời:

- Tỷ tỷ bị trúng chưởng của tỷ phu mà chết!.

Tân Nguyệt hết sức kinh ngạc, kêu lên:

- Sao lại thế được? Chẳng thể nào, nhất định chẳng thể nào!.

- Cô nương không tin lời ta, cứ đích thân đến hỏi tỷ phu ta!

- Mà cô nương không hận tỷ phu chuyện ấy sao?.

- Không, ta không hận chút nào cả. Nói thực cho nghe, ta từ lúc chứng kiến huynh ấy một chưởng đánh chết tỷ tỷ, ta mới đem lòng thương huynh ấy!.

- Sao ? - một lần nữa, công chúa lại giật mình, một lúc nghe cả hai chuyện khó tin, lại thêm dính dáng đến người nàng hằng tơ tưởng, trong lòng nàng đầy thắc mắc, không biết đặt câu hỏi ra sao, chỉ liên miện nói - Sao lạ vậy, lạ quá vậy?.

A Từ thần sắc nghiêm trọng, trả lời:

- Cô nương tưởng người như tỷ phu ta phải có lý do để làm vậy sao?

Công chúa Tân Nguyệt nói:

- Ta thật sự không muốn biết lý do, chỉ vì thấy kỳ quái ở chỗ sao cô nương lại yêu huynh ấy từ khi ra tay giết chết tỷ tỷ của cô nương?

A Từ đôi mắt nhìn xa xăm, u uẩn đáp:

- Buổi tối hôm đó, trời đổ cơn mưa cực to, như trút nước, tỷ phu ta ôm trong tay tỷ tỷ A Châu của ta, khóc lóc thật là thương tâm, ta chưa từng thấy một nam tử nào khóc lóc đến độ thương tâm như vậy, trong tim ta lúc đó đã quyết định, tỷ tỷ A Châu giờ đã mất, hãy còn A Từ cho tỷ phu đây, A Từ so với A Châu đâu có thua sút chút nào? Vậy mà ... Vậy mà bất kể ta đối với huynh ấy thậm tốt đến đâu, huynh chẳng thèm có chút tình ý với ta, vĩnh viễn trong tim chỉ có hình bóng A Châu ...

Tân Nguyệt nghe nàng thảm thiết tâm sự, đã mơ hồ hiểu phần nào Tiêu Phong ngộ sát A Châu, Tiêu Phong vì thế đau khổ khôn cùng, thường ngày, ông buồn rầu chẳng vui. Tân Nguyệt nghĩ thầm: "Tự mình làm chết người yêu quý nhất đời của mình, thế gian này không nỗi khổ đau nào lớn hơn, đại ca vốn người tình thâm nghĩa trọng, cái nỗi đau khổ của huynh ấy lớn gấp trăm lần khổ đau của người bình thường!".

--- Xem tiếp hồi 16 ----

Bạn đang đọc truyện *Thiên Mã Hành Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.4 - Chương 15: Tổ Ly Tình

Đang lúc hai người theo đuổi tâm tư riêng của mình, Tiêu Phong bước nhanh đến, nói với Công chúa:

- Từ Vương gia thỉnh Công chúa cùng ra ngoài đi săn, mời Công chúa mau chóng dời bước!.

Tân Nguyệt cao hứng, đứng dậy, kéo tay Tiêu Phong nói:

- Tốt quá, vậy thì mình đi ngay đi!.

Tiêu Phong trả lời:

- A Tử đang mang thương tích, huynh không đi sẵn được, và đã có bẩm báo với Tứ Vương gia rồi.

Tân Nguyệt thất vọng quá, nói:

- Huynh không đi cùng, nếu có thích khách đến hành thích Vương huynh của ta thì làm thế nào?.

Tiêu Phong cười đáp:

- Đây là đất phong hầu của Vương gia, lại có Pháp Vương, Tiêu Tương tử theo bảo vệ, Công chúa không cần phải lo lắng gì lắm!.

Tân Nguyệt bĩu môi, nói:

- Nếu huynh không đi, muội cũng sẽ ở lại đây trò chuyện cùng A Tử cô nương!

Tiêu Phong nhẹ lắc đầu, ông dờ cười dờ khóc, chẳng làm gì khác được.

A Tử chợt hỏi:

- Công chúa, cô nương có biết tỷ phu ta thích ăn món gì nhất không?.

Tân Nguyệt trả lời:

- Món gà nướng kiểu khiêu hoá của Nam Triều.

A Tử lắc đầu, bảo:

- Chẳng phải, đó là món thịt hoả hồ ly nướng! Bắt một con hoả hồ ly lột da, moi ruột, rồi nướng trên lửa đến khi vàng rộm, lại dùng dao sắc thái miếng mỏng, tẩm xì dầu pha giấm, đường hoa lên, dùng đường, mật ong và pha hương pha vào nước chấm, ui chao ... mùi vị món đó nếm vào, thật là một món ăn cực ngon! Đáng tiếc, từ khi tỷ tỷ của ta qua đời, chẳng còn ai nấu cho tỷ phu ta thưởng thức nữa!

Tân Nguyệt nhìn Tiêu Phong, cười nói:

- Thì ra huynh thích món đó, sao huynh không nói cho muội hay với?

Tiêu Phong liếc nhìn A Tử, cười nhẹ, đáp:

- Hoả hồ ly loài linh vật của người bản xứ, ta nào dám đòi ăn?

Tân Nguyệt cười, bảo rằng:

- Huynh đừng lo, chừng nào muội trở về nhà, nhất định sẽ cho kiếm một con hoả hồ ly nấu thử cái món đó liền!

Nói xong, lập tức ra đi.

A Tử thấy nàng Công chúa đã đi xa, nói:

- Cái cô công chúa này là chúa hay làm phiền, suốt ngày cứ quẩn rịt lấy huynh!.

Tiêu Phong đưa tay chỉ mạnh vào đầu mũi cô, cười bảo:

- Muội, nha đầu tiểu quỷ này, kẻ nào bị muội quấy rối mới là bị phiền to!.

A Tử thừa thế, chụp lấy tay Tiêu Phong, nói:

- Tỷ phu, huynh ngồi xuống đi, muội có nhiều điều muốn nói cùng huynh.

Tiêu Phong bèn ngồi xuống bên cạnh cô, hỏi:

- Trong lòng ta cũng có nhiều điều muốn hỏi muội, làm sao muội cũng đã về được cái thế gian này vậy?.

A Tử ngả đầu dựa vào vai ông, nói nho nhỏ:

- Tại bờ vực thẳm trước Nhạn Môn quan, sau khi huynh lấy hai mẩu tên gãy đâm vào ngực tự tận, ở đây ai nấy cũng đều hết sức thương cảm, duy chỉ một mình muội là không, tại vì khi đó, muội ôm huynh trong tay mà không còn bị huynh đẩy muội ra nữa! Huynh hứa lời với tỷ A Châu là trên đời này, nhất nhất chiếu cố cho muội, nên huynh đã ở kề cận muội cho tới trước đó, nhìn nhìn đám mù sương trắng toả lên từ đáy vực, muội nghĩ là từ đây về sau, muội và huynh sẽ cùng được sống bên nhau trong đám mây trắng đó, muội lại sợ huynh bảo muội còn nợ gã đầu sắt đôi tròng mắt, sẽ bắt muội phải sống với gã, nên khi trông thấy gã, muội đã móc mắt trả lại cho gã!

Tiêu Phong nghe cô nhỏ giọng kể chuyện, ông cảm giác tự trên không một quả tạ vừa giáng thẳng vào đầu mình, càng nghe ông càng kinh hãi, trước mắt phảng phất hình ảnh A Tử hồ mắt ứa đầy máu ướt giàn giụa trên mặt, cô dang tay vút mạnh đôi tròng mắt xuống đất!

Rồi ông nghe A Tử kể tiếp:

- Dù lúc đó muội chẳng còn nhìn thấy mây trắng nữa, lòng muội tự biết huynh vĩnh viễn không còn ngăn cản muội chạy lại với huynh nữa, huynh sẽ ngoan ngoãn nghe theo lời muội. Muội đau lòng nhìn huynh, bảo huynh: "Một khi chúng mình vào đám mù sương trắng đó rồi, sẽ chẳng còn ai có thể làm hại đến huynh được nữa!", nên muội ôm huynh chầm chậm tiến ra đằng trước, đi được vài bước, huynh và muội cùng rơi xuống vực, vào đám mù sương xoá đó!

Tiêu Phong thất thanh kêu "ồ", toàn thân ông rung động, nhìn ánh mắt A Tử, ông ấy đầu cô đang tựa vào vai mình ra.

A Tử chặn tay ông, thấy tay run rẩy, nàng ngạc nhiên hỏi:

- Huynh, sao vậy?

Tiêu Phong không cách nào trấn áp niềm hồi hận bột phát trong lòng, nhìn ánh mắt của cô, cổ họng ông tựa hồ bị một vật gì chặn nghẹn lại, một lúc lâu sau, khàn giọng, ông nói:

- Tại sao muội khổ sở làm chuyện ngu ngốc đó? Ta chẳng đáng cho muội liều mình như thế!

A Tử cất cao giọng cãi:

- Huynh không đáng thì còn ai đáng? Trên trần gian này, nếu không còn huynh nữa, thử hỏi muội còn sống ở lại để làm gì?

Tiêu Phong không ngờ A Tử lại chí tình với mình đến thế, ông ngẩng đầu, tự nghĩ mình suốt đời cô khổ, không nơi nương tựa, chỉ có hai chị em này đến chết vẫn hết lòng với mình, A Châu vì mình mà chết. A Tử thì cuối cùng chẳng ngăn ngại tự cô tìm cái chết theo mình, trong lòng cực kỳ cảm khái, ông nghĩ thầm: "Tiêu Phong hỡi Tiêu Phong, mi tự thị là anh hùng cái thế, cuối cùng lại làm hại đến hai người thật tốt trên đời này đều vì mi mà chết!". Nghĩ đến đây, ông chẳng thể ngăn được tiếng kêu la thất thanh, nước mắt tuôn trào như mưa!

A Tử nghe tiếng kêu thất thanh của Tiêu Phong, trong lòng cảm động, nàng cũng buồn bã kêu lên: "Tỷ phụ", rồi nhào vào lòng ông.

Tiêu Phong đưa tay ôm, để đầu cô dựa vào trước ngực của mình, giống hệt tình trạng lúc cô thụ thương trầm trọng nơi tay mình thuờ nào, thầm nghĩ: "Cô tiểu muội này rốt lại cũng vẫn tính nét trẻ con, càng ngày càng gắn bó với mình! Chẳng có gì lạ hết, trên đời, cô chỉ còn mỗi mình ta là thân thuộc, ta phải hết lòng hết sức lo cho cô!"

A Tử hai tay ôm vòng vào lưng Tiêu Phong, nói:

- Tỷ phụ, hãy hứa với muội huynh sẽ không bỏ rơi muội nữa nhé, đừng chối bỏ lời hứa đó nhé!.

Tiêu Phong dịu dàng vỗ nhẹ vào đầu cô, bảo:

- Ta không nuốt lời hứa đâu, có điều tỷ phụ của muội là một hán tử thô lỗ, bắt muội suốt ngày chịu đựng ta, sợ muội rồi sẽ sinh ra buồn chán thôi!.

A Tử lập tức nói:

- Không, chỉ cần có huynh bên cạnh, muội vĩnh viễn chẳng giận, chẳng buồn phiền.

Tiêu Phong trong lòng phát rét, nhẹ nhàng đưa tay ấy cô ra, nói:

- A Tử, muội nên biết là suốt đời, trong lòng huynh chỉ có hình bóng A Châu.

A Tử vội nói:

- Thế giới này chẳng phải thế giới trước đã qua. A Châu tỷ tỷ xương cốt giờ đã hoá thành tro bụi, huynh vẫn chẳng thể quên đi được sao?.

Tiêu Phong nhú mày, ánh mắt ông dời về xa xăm, nói:

- A Tử, ta nói cho muội hay, A Châu vẫn chưa chết, nàng trước giờ vẫn ngự trong lòng ta, bất kể thế gian thay đổi ra sao, A Châu vẫn là A Châu, chẳng ai có thể thay thế nàng được!

A Tử khóc, nói:

- A Châu, A Châu, huynh chỉ biết nói đến A Châu, chẳng lẽ trong mắt huynh, muội chả đứng đến gót chân tỷ tỷ? Muội ra sức đi tìm huynh, trải qua không biết bao nhiêu gian khổ đắng cay, suýt bị chết trên đường đi tìm, huynh có biết không?

Tiêu Phong bỗng mềm lòng, đưa tay áo lau nước mắt cho cô, ông nói nhỏ nhỏ:

- Ta cũng biết muội đã trải trăm ngàn gian khổ, vậy, nghe tỷ phu nói đây, bọn mình từ rày về sau, có ơn trả ơn, có oán báo oán!

A Tử nghe vậy, cười qua làn nước mắt, rồi nàng đem sự tình từ lúc bị luồng khí lưu tách rời khỏi Tiêu Phong, chuyện gặp được Trình Anh, Lục vô Song ra tay cứu giúp, chuyện một thân một mình vạn dặm tìm ông, chuyện gây thù kết oán với Hoàng Dung, bị bà rượt đuổi, chuyện gặp hiểm nguy trong rừng nhất nhất đem kể cho Tiêu Phong nghe. Tiêu Phong nghe đến đâu, ông đổ mồ hôi đến đấy, thầm nghĩ: "Nếu chẳng may cô ấy bị mất mạng trên đường đi tìm mình, thật ta làm sao biết được ... ôi ... ôi ... " Ông không dám nghĩ tiếp nữa, nhìn mặt A Tử vàng vồ, cầm lòng chẳngặng ông đưa tay ra vuốt tóc cô, nói:

- Cũng vì ta, muội chịu quá nhiều đau khổ!.

A Tử nở nụ cười tươi tắn, nói nhỏ:

- Chịu khổ đau nữa cũng không sao, muội chỉ sợ không tìm lại được huynh thôi!

Tiêu Phong than thở:

- Cái thế giới này thực kỳ lạ! Có quá nhiều chuyện bọn mình chẳng hiểu nổi. Ta rõ ràng tự sát, muội rõ ràng nhảy xuống vực sâu, đúng lý ra chẳng thể nào sống sót được, nhưng chỉ nhờ một luồng khí lưu đưa đẩy mình quá trăm năm về sau, không hiểu .... chắc tại trên trời cao xanh đã có vị thần linh nào đó ra tay phù trợ bọn mình!

A Tử nói:

- Nhất định thế! Tỷ phu người thiện lương, bỏ tất do bị huynh cảm động đã ra tay cứu vớt, tiện thể cứu muội luôn, từ giờ trở đi, muội nhất tâm làm việc thiện, không làm ác nữa!

Tiêu Phong cười nói:

- Hay lắm! Tiểu A Tử giờ đã trưởng thành rồi đấy!.

A Tử cười đáp:

- Muội sớm đã trưởng thành, huynh không biết đấy thôi. Bây giờ nói cho muội nghe, huynh trôi giạt về thế giới này, sự tình ra sao?.

Tiêu Phong nâng chén uống một ngụm rượu, đôi mắt nhìn về nơi xa xăm, ông nói:

- Chuyện cũng khá dài ...

--- Xem tiếp hồi 16 ----

Bạn đang đọc truyện *Thiên Mã Hành Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.5 - Chương 16: Hoạch Cứu

Nguyên ngày đó, Tiêu Phong bị cuồng phong thổi giạt, rơi về nằm dưới chân một quả núi, gặp lúc Công chúa Tân Nguyệt đi săn ngang đấy, nàng phát hiện ra ông, bèn cho người xem xét kỹ, thấy ông tuy thân thể bị thương nặng, nhưng vẫn còn thở, nàng đã cho cứu mang về. Sau đó, ngự y được triệu đến chuyên tâm chữa trị, cộng thêm Tiêu Phong thân thể cường tráng, cuối cùng, nửa tháng sau ông tỉnh lại..

Tiêu Phong lặng lẽ hé mắt, thấy mình đang nằm dài trên tấm da hổ trải bên trên một giường lò sưởi, cạnh giường có một nữ tử mặc trang phục bộ tộc. Ông cựa mình một chút, cảm giác một cơn đau kịch liệt trong ngực. Lúc ông cúi nhìn, thấy thân trên để trần, ngực quần đầy vài băng dính vết máu. Trong đầu đau nhức, ông dần dần nhớ lại sự việc trải qua, rằng mình đã dùng máu tên đâm vào ngực tự tận trước ải Nhạn Môn quan. Ông thầm nghĩ: "Mình đã đâm thẳng hai mũi tên vào chỗ ngực này, sao hãy còn sống được?".

Từ bên ngoài vọng vào tiếng một nữ tử hỏi:

- Người đó đã tỉnh dậy rồi à?

Rồi khi rèm cửa vén lên, một nữ tử diện mạo xinh đẹp trong trang phục bộ tộc bước vào phòng. Nàng thấy Tiêu Phong đang mở mắt, bèn vui vẻ nói:

- Ô, đúng là ông đã tỉnh rồi, ta cứ sợ ông chết luôn thôi!

Tiêu Phong cố nhìn con dao kịch liệt trong ngực, hỏi nàng:

- Đây là đâu vậy? Có sao ta lại ở đây?

Nữ tử đó trả lời:

- Đây là ở trong nước Mông Cổ ta, nửa tháng trước, ta gặp ông bị thương nằm mê man dưới chân núi và ta đã cứu, đem ông về đây.

- Mông Cổ? - Tiêu Phong chưa từng nghe đến tên nước đó, ông buột miệng hỏi - Nước Đại Liêu ở cách đây bao xa?.

Nữ tử đó cười, đáp:

- Đại Liêu còn đâu nữa mà hỏi! Ông có phải bị té nặng đến long óc chẳng? Liêu quốc đã hoàn toàn bị huỷ diệt lâu rồi!

- Ôi! - Tiêu Phong mặc dù trong đầu như búa bổ, ông vụt ngồi nhòe dậy, chụp tay nữ tử, hét lên - Cô nói cái gì vậy? Đại Liêu làm sao bị huỷ diệt được?

Lập tức từ bên ngoài, một vài nữ tử tuốt kiếm chạy vào, hét to:

- Không được vô lễ với Công chúa!.

Nữ tử bị Tiêu Phong nắm chặt tay đau đến sa nước mắt, nàng quát bảo ông:

- Buông ta ra mau! Ông điên rồi sao? Liêu quốc đã mất vào tay người Kim hơn một trăm năm nay rồi!

Tiêu Phong nghe thế, ông bất giác buông nàng ra, rồi ông cười, bảo:

- Cô gạt ta, ta chính là người Liêu, cô nói ta bị hôn mê cả nửa tháng nay, vậy làm sao lại bảo Liêu quốc đã bị tận diệt cả trăm năm nay được?.

Nữ tử được gọi là Công chúa chăm chú nhìn Tiêu Phong, nàng bỗng thối lui một bước, giọng thất thanh:

- Người này đích thực đã hoá điên rồi!

Tiếng nhiều nữ tử khác chung quanh liên thanh truyền miệng:

- Mau, mau cho mời ngự y tới, rõ ràng người này đang lên cơn điên!.

Tiêu Phong nhìn vẻ kinh hãi trên mặt nàng, tuyệt không có một chút giả dối, ông rất hoài nghi hoặc, khi ông đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, chỉ thấy thảm cỏ xanh xanh, trăm loại hoa nở rộ khắp nơi đẹp như gấm thêu, lòng chợt ông chấn động, bèn hỏi:

- Bây giờ là tháng mấy rồi?.

Nàng Công chúa liếc nhìn ông, chậm rãi đáp:

- Đầu tháng bảy.

Trong óc Tiêu Phong vụt rộ lên tiếng "ò", tức khắc ông thấy mê muội, mình rõ ràng đã cùng hào kiệt Trung Nguyên liều chết đột phá vòng vây chạy khỏi vùng đất băng giá, thậm chí, sau đó, vào cái lúc nhặt mẩu tên gãy từ dưới mặt đất để tự tận, ông còn nhớ rành rành tuyết giá đóng đầy tràn mặt đất, có sao giờ lại đang giữa mùa hè? Tiêu Phong trong đầu có trăm mối nghi vấn không lời giải, ông buột miệng hỏi:

- Có phải cô nương đã tìm ra ta trước ải Nhạn Môn quan không?.

Cô Công chúa đó lạ lùng, trả lời:

- Nhạn Môn quan ở đâu vậy? Ta đã chỉ từng đọc thấy địa danh ấy trong sách vở, chưa hề lai vãng nơi xa xôi đó. Ta đã tìm thấy ông trong lúc đi săn, tại ngay chân núi Nguyệt Nha sơn của nước ta.

Tiêu Phong nghe thấy thế, ngạc nhiên quá sức, ông tự như: "Thời gian, địa điểm đều không khớp, thế giới này toàn bộ đều đã thay đổi cả hay sao?"

Đang lúc ông còn nghi hoặc, hai thầy thuốc tiến đến, cùng đưa tay chẩn mạch Tiêu Phong, xong rồi, họ quay qua Công chúa, chấp tay thi lễ, thưa:

- Bẩm Công chúa, người này kinh mạch bình ổn, không có triệu chứng gì là loạn thần, chẳng có bệnh chứng cuồng điên.

Công chúa hỏi:

- Vậy tại sao y nói năng lung tung quá vậy? Y xưng là người Liêu, mà chẳng hề biết Liêu quốc đã bị tiêu diệt từ hơn trăm năm qua?

Hai thầy thuốc tròn tròn mắt nhìn Tiêu Phong!

Ông nhú mày, ngó hai vị đại phu, hỏi:

- Xin hai vị nói thật cho, phải chăng Liêu quốc đích thực đã bị diệt vong? Và đã hơn trăm năm rồi?.

Hai thầy thuốc cùng gật đầu, cùng nói:

- Không sai.

Một người bảo:

- Tráng sĩ nếu không tin, có sử sách làm bằng.

Vị kia nói tiếp:

- Dòng dõi hoàng tộc của nước Liêu hãy còn sót lại một người, nếu tôn giá không tin, có thể gặp họ để hỏi thêm.

Công chúa liền nói:

- Hoa viên có người làm vườn họ Tiêu, chẳng phải lão ấy gốc Khiết Đan hay sao? Gọi lão đến đây, để lão chính miệng nói ra cho ông đây rõ, nếu không, ông cứ điên khùng bảo ta lừa gạt ông.

Sau một lúc, một ông già gù lưng bước vào phòng, cô Công chúa nhìn Tiêu Phong bảo:

- Đây là người Khiết Đan, ông hãy đích thân hỏi chuyện lão ấy đi.

Tiêu Phong nhìn ông lão làm vườn đó, dùng tiếng Khiết Đan hỏi:

- Lão bá có bằng chứng gì xác nhận là người Khất Đan?.

Người làm vườn kêu "ò" một tiếng, rồi đưa tay vạch áo nơi ngực ra, cho ông thấy xâm hình một đầu sói hung tợn.

Tiêu Phong gật đầu nói:

- Quả thực lão bá người Khất Đan!. Mà nghe nói lão bá mang họ Tiêu?

Người làm vườn gật đầu.

Tiêu Phong dịu giọng hỏi:

- Máy người này đều bảo là nước Đại Liêu đã bị tuyệt diệt, điều đó đúng không?.

Ông lão lớn tiếng:

- Ông xưng là người Khất Đan, sao đặt câu hỏi tựa hồ ông không biết gì hết vậy? Liêu quốc đối với người Khất Đan vĩnh viễn là niềm kiêu hãnh, người Khất Đan ta không bao giờ quên lịch sử huy hoàng của đất nước, lão đây chẳng nguôi nỗi hờn mất nước!.

Tiêu Phong nghe nói, như bị sét đánh, người ông đờ ra, hốt nhiên ông ngừng đầu, thét lên, rồi hoà theo một tràng cười dài đau khổ, nước mắt ông tuôn trào. Mọi người bị tiếng thét to lớn chấn động, may Tiêu Phong đang trọng thương, nội lực suy giảm còn chừng hai thành, uy lực tiếng thét giảm nhiều, ai nấy đều không tự chủ được, đều bị thấm thía nỗi bi lụy ấy vào tâm hồn, trong lòng họ bỗng buồn bã theo ông.

Tiếng cười vụt tắt, Tiêu Phong "ò" một tiếng, rồi thổ huyết.

Hai vị đại phu vội bước đến nâng đỡ, bắt mạch cho ông, khuyên ông:

- Tráng sĩ buồn giận quá mức, đã làm nặng thêm vết thương cũ chưa lành, gây ra thổ huyết, từ giờ phải lấy thân mình làm trọng, gắng đừng để bị xúc động quá độ. Chúng ta tạm thảo một đơn thuốc, trước hết làm giảm đau, ngày mốt sẽ trở lại chẩn bệnh tiếp.

Tiêu Phong ngơ ngẩn nhìn ra ngoài song cửa, ông không trả lời hai vị thầy thuốc, bỗng tầm mắt bị che khuất, ông nghiêng đầu, thấy đó là người làm vườn đang rào bước đến gần. Ông lão gù chăm chú nhìn vào mắt Tiêu Phong, rồi trầm giọng nói:

- Nghe nói ông là đại anh hùng, người Khất Đan chúng ta sống xa xứ bị thường chúng khinh khi, nếu ông đích thực đại anh hùng, mong ông bình tâm giữ

sức khỏe cho tốt, để còn lấy lại danh dự cho giống nòi!

Tiêu Phong nhìn hình sói xâm trên ngực lão, dường như bao khí huyết bốc hết cả lên đầu, ông gượng nhếch mép, cố lấy hết sức lực gạt đầu. Người làm vườn họ Tiêu đưa tay vỗ vỗ nhẹ vào ông, rồi quay người chậm chậm bước đi.

Tiêu Phong chợt gọi:

- Lão bá, Đại Liêu bị diệt vong vậy đã được bao nhiêu năm rồi?.

Người họ Tiêu ngẩng đầu lên, thờ dãi đáp rằng:

- Hơn một trăm năm nay rồi.

Tiêu Phong biết ông lão không lừa gạt mình, trong lòng ông mang nhiều nghi vấn, có nhiều sự kiện đầu nói ra cũng chẳng ai tin, đến ngay cả mình cũng không dám cho là đúng, ông chậm chậm nhắm mắt, như thăm mình đành đem chúng chôn sâu trong lòng.

Mấy ngày sau đó, thị nữ thường xuyên phục dịch thuốc thang, thương tích Tiêu Phong mỗi lúc mỗi khá hơn, nhưng chưa thể ra khỏi giường, ông chỉ tạm gắng vận khí tự liệu thương.

Ngày nọ, Công chúa đến thăm, nhìn Tiêu Phong, nói:

- Thương thế ông xem ra lành mau nhỉ.Ồ, giờ ông đã chịu tin lời ta chưa, không còn bảo ta gạt ông nữa chứ?

Tiêu Phong chấp tay, nói:

- Đa tạ ơn cứu mạng của cô nương, ngày trước ta đắc tội, mong cô nương tha thứ.

Thị nữ đứng bên nói:

- Đùng có mà cô nương này, cô nương nọ nữa! Đây là Công chúa Tân Nguyệt của Mông Cổ!

Tiêu Phong cười mỉm, thưa:

- Ôi ... đã quá thất lễ!

Công chúa Tân Nguyệt hỏi:

- Tên ông là chi?.

Ông trả lời:

- Ta tên Tiêu Phong.

Tân Nguyệt cười, nói:

- Ông họ Tiêu, đúng là Khất Đan. Ông có võ công? Hôm trước, ta nghe ông hét to một tiếng, nội lực xem ra bình bình!

Tiêu Phong đáp:

- Chỉ là một chút công phu sơ sài!.

Công chúa vui vẻ nói:

- Tốt lắm ... ta chờ ông mau lành bệnh để giúp ta luyện võ. Bọn hầu cận của ta chẳng thực lòng quá chiều với ta, ta mới chỉ vừa động vào người họ một đầu ngón tay là họ đã ngã lăn quay ra, thật chán!

Tiêu Phong hỏi:

- Cô làm Công chúa mà lại đi luyện võ ư?.

Tân Nguyệt nhướn đôi mày liễu, nói:

- Công chúa bộ chẳng được phép học võ sao? Sư phụ của ta là đệ nhất cao thủ Mông Cổ đấy!

“Ừ” - Tiêu Phong hờ hững đáp một tiếng. Tân Nguyệt nhìn ông, ngạc nhiên hỏi:

- Chẳng lẽ cả đệ nhất cao thủ của Mông Cổ chúng ta là ai, ông cũng không biết à?

Tiêu Phong chậm rãi đáp:

- Đúng là ta không biết.

Tân Nguyệt bèn cười cười nói:

- Ông đúng là hiểu biết nông cạn, ông hãy thử đi hỏi khắp mà xem, dưới vòm trời này còn ai không biết Mông Cổ đệ nhất cao thủ là nhân vật nào? Cả ở nơi cực nam của Nam triều bên kia người ta còn biết nữa là, rốt cuộc ông từ ở đâu chui ra vậy? Đầu óc khù khờ, cái gì cũng chẳng biết!

Ánh mắt Tiêu Phong sáng rực lên như điện, quét qua mặt Tân Nguyệt một lượt:

- Công chúa nói rất phải, ta chẳng biết gì cả.

Tân Nguyệt bị ánh mắt ông chạm vào, không hiểu sao gương mặt bỗng đỏ bừng, nàng vội vàng quay nhìn ra ngoài cửa sổ, trong lòng cảm thấy kỳ lạ:

- Sao mình lại đỏ mặt nhi ? Ánh mắt của y có ma lực hay sao vậy?

Chính bản thân nàng cũng không sao hiểu nổi tâm sự chính mình.

Lại qua một tháng nữa, Tiêu Phong thương thế đã hoàn toàn bình phục. Suốt trong thời gian đó, Tân Nguyệt lui tới thăm ông ngày càng nhiều, nàng thấy toát ra từ Tiêu Phong một cái gì đó khó xác định, một thứ gì đó hấp dẫn nàng, ngay cả khi ông hoặc chỉ ngồi yên bình lặng, hoặc nhẹ nhàng trò chuyện, nàng vẫn cảm được từ ông một khí độ bất phàm.

Ngày hôm nay, Tân Nguyệt mời Tiêu Phong cưỡi ngựa cùng nàng đến thăm vùng núi Nguyệt Nha sơn, để ông tận mắt nhìn cái nơi chốn ông đã bị thương nằm hôn mê. Hai người ra khỏi thành, trước mắt là thảm cỏ xanh mơn mơn, xa xa điểm xuyết những căn lều gỗ rải rác đó đây, làn gió nhẹ mơn man trên mặt, không khí thoảng mùi cỏ non thanh tân ... Tiêu Phong phóng hết tầm mắt nhìn đồng cỏ, nỗi buồn nước mắt nhà tan chợt trào dâng mãnh liệt, ông hít một hơi chân khí, tay giật mạnh cương, miệng hô một tiếng lớn, ông giục ngựa phi nước đại.

Tân Nguyệt vội gọi:

- Chờ ta với!

Nàng cố sức đuổi, chỉ thấy Tiêu Phong người và ngựa phóng nhanh trên đồng cỏ.

Tân Nguyệt chạy theo, thấy hình ảnh Tiêu Phong dần dà trở thành một chấm đen nhỏ nơi xa. Tân Nguyệt vừa giận vừa bức, biết chẳng thể bắt kịp ông, nàng bèn dừng ngựa lại, xuống ngồi trên cỏ, chắc chắn Tiêu Phong không thấy mình theo, thế nào cũng sẽ quay ngựa trở lại tìm mình.

Tiêu Phong chạy một mạch trên đường, trước mặt bỗng hiện ra một quả núi chắn ngang nơi xa, ông kim cương, dừng ngựa, định sẽ chờ Tân Nguyệt tại đây. Ngẩng đầu nhìn thế núi, Tiêu Phong chỉ thấy nó có hình dạng cong cong rất giống mảnh trăng khuyết, nghĩ bụng núi ấy chắc hẳn Nguyệt Nha sơn, ông bèn rời mình ngựa, đến ngồi lên tảng đá dưới chân núi, đợi Tân Nguyệt để cùng nàng lên núi.

Dưới chân núi cỏ mọc rậm rạp, hoa dại nhỏ màu hồng nhạt nở khắp, nhẹ vờn theo gió, cánh hoa ngả nghiêng dập chòn, Tiêu Phong mừng rỡ thấy bóng dáng A Châu trong xiêm váy hồng đang lướt thướt đâu đây, tà áo của nàng tung bay trong gió, màu áo hồng nhàn nhạt tựa màu hoa rừng, gọi ông nhớ đến lời ước hẹn cùng nàng ra miền quan tái chốn bỏ, thả dê, ông chẳng ngăn được giòng lệ nóng tuôn trào!

.

Quá một tuần trà, mãi không thấy Tân Nguyệt đến, Tiêu Phong trong lòng không yên, vội leo lên ngựa, theo đường cũ trở về. Đi được nửa chừng, ông phát hiện có dấu máu trên đường. Ông xuống ngựa xem xét, thấy bốn bề quanh đây có dấu vết đánh nhau. Tiêu Phong liệu rằng tại nơi đây, nhiều khả năng Tân Nguyệt đã bị người ta tập kích, ông bèn cẩn thận quan sát dấu chân ngựa còn sót lại, thấy ngoài trừ dấu vết xuất phát từ phía cổng thành nơi hướng nam, còn lại tất cả đều đi về phía tây, ông nhanh chóng lên ngựa, lần theo dấu vết, trực chỉ hướng tây.

--- Xem tiếp hồi 17 ---

Bạn đang đọc truyện *Thiên Mã Hành Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.5 - Chương 17: Sơ Kiến Hốt Tất Liệt

Tiêu Phong giục ngựa nhắm hướng tây chạy mãi miết, một lúc sau, mặt cỏ mất hết dấu chân ngựa, bốn bề trống vắng, không một bóng người. Ông dừng ngựa, đưa mắt nhìn khắp mọi hướng, chỉ thấy bên tây nam có vài gian lều gỗ quay quần vào một nơi, mặt tây bắc đồng không mông quạnh, tro tro độc

nhất một căn lầu. Chẳng chút chần chừ, Tiêu Phong xuống ngựa, bước thẳng về bên tây bắc,

Đến trước gian lầu, ông bỗng nghe tiếng một nam nhân trầm giọng ra lệnh:

- Mau đem ả bỏ vào đấy!.

Tiêu Phong vén rèm cửa, xông vào, ông thấy Tân Nguyệt chân tay bị trói, trong miệng nhét giẻ, đang bị hai đại hán kèm hai bên lôi đến một cái rương gỗ lớn.

Tiêu Phong thét to:

- Thả cô ta ra!

Song chuông đồng lúc huy động, tấn công vào mỗi đại hán. Chỉ nghe hai tiếng kêu thảm, hai người đó đã bị kích trúng mạnh, họ loạng choạng, lùi vài bước ra sau. Tiêu Phong tung mình nhảy đến cạnh Tân Nguyệt. Hành động ông đột ngột quá, hán tử áo đen đang ngồi giữa lầu, không kịp phản ứng, gã trở mắt nhìn Tiêu Phong đang nhanh chóng rút nắm giẻ ra khỏi miệng Tân Nguyệt.

Nàng oà khóc.

Hán tử áo đen lớn tiếng hỏi:

- Ngươi là ai?.

Tân Nguyệt đưa tay đẩy mạnh Tiêu Phong ra, bảo ông:

- Người mau chạy đi, gã đó rất lợi hại, phóng phi đao bách phát bách trúng!

Vừa nói, nàng vừa đưa thân mình che chắn đằng trước Tiêu Phong! Rồi nàng bảo hán tử áo đen:

- Ngươi vốn chỉ muốn bắt ta, ta chịu đi theo ngươi, đừng làm khó dễ người này!.

Gã áo đen bĩu môi, cười mát, hỏi:

- Thì ra là người trong mộng của cô nương đấy à? Ta khôngg tha ai hết!

Tân Nguyệt mắc cở, mặt đỏ bừng đến tận mang tai. Tiêu Phong nhẹ nhàng kéo nàng ra xa, nói:

- Đừng sợ! Phi đao hán chả làm gì được ta đâu!

Ông gần giọng, dẫn từng tiếng với gã áo đen:

- Các hạ muốn bắt giữ ta, e chưa đủ bản sự!

Hán tử áo đen ngẩng đầu cười rộ, đáp:

- Ta không địch lại ngươi? Xem đây!

Lời vừa dứt, ba lưỡi phi đao như chớp giật, chia ra làm ba đường thượng, trung và hạ, nhắm Tiêu Phong bay nhanh tới.

Tiêu Phong không tránh né, chẳng lùi bước, hai tay ông hoa lên, kinh lực dôi non lấp biển ào ạt kích ra, ba lưỡi phi đao trúng chuông phong, lập tức đổi hướng, bay ngược trở về.

Người áo đen không liệu trước uy mãnh trong chuông lực Tiêu Phong, gã thất kinh, cúi nhanh mình né tránh. Hai ngọn phi đao ở trên bay sát trên đầu hán, nhưng gã chẳng tránh được lưỡi phi đao bên dưới. Gã bị đâm trúng ngay vào đùi, kêu thét lên, rồi ngã ngồi trên mặt đất. Bên ngoài, hai đồng bọn thấy tình thế bất diệu, họ cùng vung đại đao xông vào. Tiêu Phong phản kích mỗi tên một chuông, cả hai đều bị đánh vượt mất đao, cùng gào lên một tiếng, miệng phun máu, hiển nhiên đã bị chuông lực chấn thương.

Nhìn ba người ngã lăn trên đất, rồi chăm chú nhìn Tiêu Phong, Tân Nguyệt không tin mắt mình, nàng thấy ông chỉ cất tay động chân một chút đã đánh bại cả ba địch thủ. Nàng theo Pháp Vương học nghệ, tuy chưa dày công khổ luyện, cũng đã thu thập được chút ít kiến thức về võ công, nàng vẫn nghĩ Kim Luân Pháp Vương cao thủ hạng nhất, trong thiên hạ không ai có thể sánh được, nhưng nàng không hình dung Tiêu Phong thần dũng đến thế, xem ra chẳng kém Pháp Vương bao nhiêu. Trong lòng hết sức vui mừng, nàng nghĩ thầm: "Ta biết ta ái mộ ông, khi trước chẳng hiểu vì sao, giờ mới rõ, tại đây là một đại anh hùng siêu quần bạt tụy!"

Tiêu Phong quay sang Công chúa, hỏi:

- Công chúa, mấy người này là ai vậy? Tại sao họ muốn bắt giữ Công chúa?.

Công chúa bĩu môi:

- Người ta làm sao biết được? Tại huynh, ai bảo huynh giục ngựa chạy nhanh, bỏ mặc người ta đằng sau, gọi thì chẳng chờ gì cả, lại nữa, huynh rõ ràng có võ công lợi hại quá sức, tại sao huynh lại nói huynh chỉ có công lực thô thiển?.

Tiêu Phong thấy vẻ cong cớn của nàng, ông chợt liên tưởng đến A Tử. Ngày xưa, cô bé A Tử vẫn thường đôi co với ông như thế, giờ đây hai người âm dương cách biệt, trong lòng ông không tránh khỏi thương cảm, đôi mắt nhìn vào Tân Nguyệt, ông ngần ngừ đến xuất thần.

Tân Nguyệt bị ông nhìn đến đỏ mặt, lòng nàng mơ hồ thấy thật sung sướng, nàng cúi đầu hỏi:

- Tiêu đại ca, huynh sao vậy?

Tiêu Phong sực tỉnh, thoáng bối rối, ông mỉm cười, đáp:

- Ô, không có gì cả, ta để mặc cô nương đằng sau, thực là lỗi quá! Luận về võ công, thiên ngoại hữu thiên, chẳng ai có thể tự thị mình vô địch trong thiên hạ!

Tân Nguyệt nhoen miệng cười, nói:

- Thực ra, muội chẳng hề trách huynh! Tại sao ba người này tìm cách bắt cóc muội, muội chẳng nhận biết họ là ai.

Tiêu Phong nhíu mày, đáp:

- Ta nghĩ họ tìm cách bắt muội để sau đó dùng muội uy hiếp vương huynh muội.

Gã áo đen ngồi trên sàn lều giặt mình, gã liếc nhìn Tiêu Phong. Công chúa biết gã bị Tiêu Phong nói trúng tim đen, nàng lập tức cười mát, nói:

- Hừ! Dễ hăm dọa Mông Cổ ta vậy sao? Đừng tưởng bở! Nói cho ta nghe xem, bọn người làm vậy, cuối cùng muốn cái gì?.

Gã áo đen hừ một tiếng, quay ngoắt đi, chẳng thèm lý tới nàng.

Công chúa tức giận, nói:

- Giỏi! Cứng đầu á ... để ta đem bọn người về tra khảo trọng hình, xem bọn người cứng đầu tới đâu!

Nói xong, nàng bước tới nhặt sợi dây, trói quặt hai tay gã ra sau lưng, rồi tuốt kiếm buộc hai người kia dúi gã áo đen ra ngoài.

Trong lúc xung đột, Tân Nguyệt đã trúng thương nơi chân. Nàng tức giận, nói:

- Ba đứa này giáo hoạt ghê gớm, bọn chúng đề phòng bị theo dấu truy nã, đã xua tất cả ngựa đi, để đánh lạc hướng người đuổi! May là Tiêu đại ca huynh thông minh, nên không mắc mưu của bọn chúng! Nếu huynh đi trật đường, muội giờ đây đã bị bọn chúng bỏ vào rương đem đi mất rồi.

Tiêu Phong giắt ngựa của mình đến, giúp Tân Nguyệt lên yên. Nàng quay về phía gã áo đen, bảo:

- Có Tiêu đại ca ở đây, bọn người đừng hòng chạy trốn!

Gã đó cười thâm, trả lời:

- Ta học nghệ chẳng bằng người, thua trong tay hãn, ta hoàn toàn tâm phục, khẩu phục, muốn băm muốn mổ, cứ việc!

Tiêu Phong giơ một ngón tay cái lên, nói rằng:

- Hay! Võ công tuy tầm tạm, nhưng người đứng là một hảo hán!

Tân Nguyệt ghì cương ngựa, hỏi:

- Tiêu đại ca, huynh muốn lên ngựa ngồi không? Mấy đứa đó sẽ chẳng dám chạy trốn đâu!.

Xưa nay, Tiêu Phong đối với A Tử, ông ít câu nệ tiểu tiết, nhưng trước cô nương này, ông sợ nảy sinh tình ý, nên ông lác đác nói:

- Không cần đâu, để ta áp giải bọn chúng theo sau.

Tân Nguyệt không cách gì khác hơn là giục ngựa chậm chậm đi trước.

Về đến cổng thành, thấy có binh sĩ đến khẩn cấp báo tin:

- Công chúa, Tứ Vương gia vừa đến, đang chờ Công chúa tại phủ thự!

Tân Nguyệt rất vui vẻ, hỏi:

- Từ ca ta đến được bao lâu rồi?.

Binh sĩ thưa:

- Bẩm Công chúa, Tứ Vương gia vừa đến, ngài nghe nói Công chúa đi ra ngoài thành mà không đem theo tùy tùng, ngài rất lo lắng, đang chuẩn bị phái binh lính đi tìm Công chúa.

Tân Nguyệt xua tay, nói:

- Biết rồi! Ngươi về bẩm lại cùng Vương gia, ta đã trở về bình an vô sự! Ta đem giam mấy tội phạm này xong, sẽ thay áo đến gặp ngài.

Binh sĩ ứng tiếng tuân lệnh, lên ngựa phóng nhanh.

Tân Nguyệt lớn tiếng gọi:

- Ngươi đâu, mau điệu ba đứa này giam vào địa lao.

Lập tức từ trên đầu thành có một toán binh sĩ chạy xuống, áp giải ba người nọ đi liền.

Tân Nguyệt quay sang Tiêu Phong, nàng cười cười, nói:

- Tứ ca của muội đã đến, người ưa chiều hiền đãi sĩ, huynh và muội, mình đi gặp tứ ca ngay bây giờ nhé?.

Tiêu Phong nhẹ lắc đầu, đáp:

- Ta vốn ít thích gặp gỡ quý tộc quan quyền, Công chúa cứ đi đi, để ta nhập thành, tự trở về nhà thôi.

Tân Nguyệt thất vọng, nhưng chẳng thể ép buộc được ông, nàng đành nói:

- Được rồi, huynh không thích, muội chẳng ép, vậy huynh nhanh chóng về phủ, muội sẽ bảo nhà bếp sửa soạn bữa tối cho huynh.

Tiêu Phong gật đầu, Công chúa bèn giục ngựa ra đi.

Lúc đó gần hoàng hôn, nắng chiều chiếu xiên xiên trên đường, nhà nhà bắt đầu nổi lửa thổi cơm chiều.

Tiêu Phong thong thả bước trên đường, tai nghe tiếng cha mẹ gọi con trẻ về nhà ăn cơm, ông hồi tưởng thời niên thiếu người mẹ nuôi đã từng gọi ông như thế, giờ đây người thân mất đã hàng trăm năm, chỉ còn ông cô độc trên đời, thế gian mọi sự đều đã đổi thay, duy chỉ có chiến tranh, hiềm khích giữa các nước vẫn không thay đổi!. Tiêu Phong dõi mắt nhìn tứ phía, thấy cảnh thanh bình khắp nơi, ông chẳng khỏi khe khẽ than: "Trăm họ khắp thế gian, nếu ai ai cũng được an cư lạc nghiệp, thật tốt đẹp biết bao! Chỉ tại dục vọng của giới cầm quyền mãi không bờ bến, làm sao thế gian có được thái bình?"

Sau một hồi lang thang không định hướng, ông đến một túp lều, Tiêu Phong chọn ngồi nơi một bàn đằng trước, gọi tiểu nhị:

- Cho ta mười cân rượu!.

Tiểu nhị tròn mắt nhìn, hỏi:

- Khách quan, chỉ một mình ngài uống thôi, phải không?.

Tiêu Phong trả lời:

- Không sai, mau đem rượu ra đây!

Tiểu nhị liếc nhìn thân hình khôi vĩ của ông, rồi gã vào trong bưng ra một nậm rượu to. Tiêu Phong chẳng cần dùng chén, nhấc nậm rượu uống một hơi cạn gần nửa, rồi ông nhếch mép nói:

- Thật thống khoái!

Thấy gã tiểu nhị đứng bên đang tròn mắt nhìn mình, ông đưa nậm rượu cho gã, bảo:

- Mời chú uống!.

Tiểu nhị vội lắc đầu, đáp:

- Không, không, tiểu nhân không uống được rượu!.

Tiêu Phong cười vang, ông bưng nậm ông ọc uống một hơi cạn sạch số rượu, rồi ông thò tay vào túi lấy một đỉnh bạc ném cho tiểu nhị, đứng lên đi ra ngoài. Tiểu nhị ở đằng sau kêu thất thanh:

- Khách quan, chờ thôi lại tiền đã!.

Tiêu Phong chẳng ngoái đầu, bảo:

- Để đó, rồi ta lại sẽ đến uống nữa!

Khi ông về đến phủ, đèn đóm đã thấp sáng khắp nơi. Tiêu Phong vào sương phòng của mình, phút chốc có nha hoàn Tiểu Nhạn cầm đèn lồng đến thưa:

- Tiêu đại gia, đã có thiết yến tiệc nơi Tả Ngọc các, Công chúa sai nô tì đến thỉnh đại gia quá bước đến đây dùng bữa tối.

Tiêu Phong đáp:

- Tốt!. Nhọc công cô nương quá!.

Tiểu Nhạn cười nói:

- Tiêu đại gia khách khí, nô tì chẳng dám đâu, thỉnh ngài dời bước!.

Vừa nói, cô vừa cầm đèn đi trước dẫn đường. Vòng qua vòng lại vài lần, chợt nghe tiếng nước rì rào chảy, họ đi xuyên qua một nơi có nhiều cội cây cao to, cành lá trở đầy hoa, rồi tầm mắt chợt mở thoáng ra, khắp nơi đèn đóm sáng choang, ông thấy đám ba gian nhà nhỏ kiến trúc tinh xảo dựng ở giữa một hồ nước, bên cạnh hồ là một hòn núi giả, từ trên đây một dòng thác đang đổ nước chảy xuống hồ, tạo ra thanh âm rì rào vừa rồi.

Tiêu Phong dần bước vượt qua một tiểu kiều xây bằng đá cẩm thạch đại lý trắng muốt, thấy Tân Nguyệt đang cùng một nam tử, khí độ hiên ngang, đứng chờ mình.

Hai người rảo bước tiến ra đón ông.

Tiêu Phong vội nói:

- Công chúa đang bị thương, chẳng nên đi lại nhiều, không cần đón tiếp như vậy!.

Tân Nguyệt đỏ mặt, nàng đưa mắt liếc nam tử bên cạnh, nói nhỏ:

- Chẳng phải vậy đâu, chỉ mình tứ ca của muội muốn đón khách thôi!.

Tiêu Phong ồ lên một tiếng, ánh mắt lay động, ông nhìn nam tử thi lễ. Nam tử cũng chấp tay nói:

- Tại hạ Hốt Tất Liệt, tứ ca của Tân Nguyệt. Tính mạng xá muội được anh hùng ra tay cứu trợ, làm gì cũng phải thân đến gặp anh hùng để tạ ơn chứ.

Nói xong, nam tử nhìn Tiêu Phong, cúi mình vái dài. Tiêu Phong đưa tay nâng gãi dậy, nói:

- Chẳng nên quá khách khí, nếu Công chúa không vì tôi mà phải đi ra ngoài, Công chúa đâu đã bị người ta bắt giữ, Tiêu mỗ thật chẳng dám nói đến hai chữ công lao!

Tân Nguyệt đứng bên nói:

- Tiêu đại ca, tứ ca muốn gặp huynh, muội chẳng báo trước, mong huynh đừng trách!

Tiêu Phong trả lời:

- Công chúa quá nặng lời rồi, tính mệnh Tiêu Phong này là do Công chúa cứu vớt, đối với Công chúa cảm ơn còn chưa hết, ta nào dám trách móc gì!

Hốt Tất Liệt thân dắt tay Tiêu Phong vào bàn tiệc, sắp cho Tiêu Phong ngồi ghế trên, Tiêu Phong từ khước không được, buộc lòng phải ngồi xuống. Hốt Tất Liệt nâng ly nói:

- Tiêu đại hiệp, tiểu vương bất tài, ngày hôm nay rất may mắn được làm quen cùng đại anh hùng, thật là tam sinh hữu hạnh, mời, xin kính đại hiệp một chung!

Tiêu Phong nhìn chung rượu nhỏ bằng nắm tay, cười cười nói:

- Xin thứ tội mạo muội, tôi thật chẳng quen dùng loại chung nhỏ như thế để uống rượu, chỉ chuyên uống bằng chén to thôi!.

Hốt Tất Liệt cười ầm, đang tay ném chung rượu đi, nói:

- Thống khoái! Bay đâu, mau mang chén lớn ra đây, hôm nay ta phải cùng Tiêu đại hiệp uống một trận thoải thích!

Người hầu đem ra hai chén sứ to, đang định rót rượu vào, Hốt Tất Liệt giằng ngay lấy,

- Đề ta!

Rồi ông đứng dậy, tự mình rót đầy tràn hai chén rượu, đưa một chén mời Tiêu Phong, chén kia tự mình uống.

Cả hai làm một hơi cạn chén rượu.

Tuy vừa rồi Tiêu Phong đã uống nguyên một nậm rượu to tại tửu quán, nhưng vì không có bạn uống cùng, ông cảm thấy rượu đó vô vị, giờ đây Hốt Tất Liệt hào sảng, cư xử chẳng cầu nệ kiểu một bậc vương giả, Tiêu Phong trong lòng sinh hảo cảm, ông lập tức đứng dậy, nói:

- Hôm nay lần đầu gặp ngài, nguyện uống cùng ngài mười cân!

Hốt Tất Liệt cũng đứng lên, cười ha hả, đáp:

- Hay lắm! Hôm nay ta nhất định xả thân bồi tiếp quân tử!.

Hai cái bát to chạm mạnh vào nhau, hai người cùng nói:

- Cạn nào!

Uống một hơi cạn chén, hai người cất tiếng cười vang!

--- Xem tiếp hồi 18 ----

Bạn đang đọc truyện *Thiên Mãi Hành Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.5 - Chương 18: Đại Lao Cứu Nhân

Từ lúc Hốt Tất Liệt khá cao cường, hai người thi nhau uống đến độ Tân Nguyệt ngồi đấy phải cau mày, thấy họ uống mãi, dường chẳng cần biết say sưa là gì, cuối cùng, không nhịn được nữa, nàng đưa tay giằng lấy cái bát của Tiêu Phong, giận dữ nói:

- Tiêu đại ca, huynh vừa qua một cơn bệnh khá nặng, huynh đừng uống nữa, uống rượu nhiều quá thể nào cũng sẽ bị ốm lại cho mà xem!

Hốt Tất Liệt đặt bát xuống, cười bảo:

- Tiêu đại hiệp tửu lượng rất cao, ta trước giờ tự cho mình uống giỏi, vậy mà giờ đây, so với ông, ta thấy thua sút quá chừng!

Tiêu Phong đáp:

- Vương gia quá khiêm nhường rồi, tửu lượng ngài cũng mạnh lắm, Tiêu Phong vô cùng bội phục!

Hốt Tất Liệt liếc nhìn Tân Nguyệt, cười cười:

- Cô em gái của ta đã có ý kiến như vậy, cô không muốn bọn mình uống thêm, vậy để chốc nữa, khi cô ấy đi khỏi rồi, ta cùng ông, mình sẽ làm thêm một chầu nữa!

Tân Nguyệt giúi tay vào người Hốt Tất Liệt, nói:

- Từ ca, ca ca ham uống rượu, muội chẳng quản, nhưng ca ca đừng rủ rê Tiêu đại ca uống nhiều quá, huynh ấy vừa mới khỏi bệnh xong!

Hốt Tất Liệt cười ầm, nói:

- Cô chỉ quan tâm đến Tiêu đại ca của cô, chả thèm để ý đến từ ca này chút nào!

Tân Nguyệt đỏ mặt tía tai, nàng tức tối nói:

- Từ ca, sao ca ca nói nhảm quá thế! Muội chẳng thèm chơi với hai người nữa!

Nói xong, nàng đứng lên, được Tiểu Nhạn đưa tay nâng đỡ, dịu dàng chậm rãi bước đi.

Hốt Tất Liệt nhìn Tần Nguyệt đi xa, nói:

- Tiểu muội sống bên ta từ nhỏ, cùng ta trưởng thành, cô ấy có chút kiêu hãnh, nhưng rất thông tuệ, bản tính hiền lương. Từ khi phụ hãn mất đi, cô ấy thích ở tòa thành gần Nguyệt Nha sơn, vương huynh ta thấy thế liền cho xây cất phủ đệ Công Chúa này, để cô ấy cư ngụ thường trực tại đây.

Tiêu Phong đáp:

- Công Chúa cư xử với người rất tốt, tôi không thấy cô ấy kiêu hãnh hết, Với kẻ dưới, Công Chúa nhất nhất ôn hoà, bọn họ nhân đều kính trọng Công Chúa.

Hốt Tất Liệt buông tiếng thở dài, than:

- Cô ấy đúng là có kiêu hãnh đấy! Cô năm nay tuổi đầu còn nhỏ nữa, cứ không chịu kén phò mã, Mông Cổ ta có một vị tướng quân giỏi tài điều binh khiển tướng, thạo nghề chinh chiến, từ lâu để ý đến cô, nhưng muội muội ta mãi hững hờ hờ hờ, làm người ta khổ sở không ít!. Ta thấy cô ấy có vẻ nghe lời ông, mong ông nếu có dịp, tìm cách khuyên nhủ cô ấy giúp ta với.

Tiêu Phong do dự, rồi đáp:

- Công Chúa đối với tôi có ơn cứu mạng, tôi xin sẽ gắng sức.

Hốt Tất Liệt đứng dậy, cất giọng ngâm:

"Đại giang đông khứ , lãng đào tận,

Thiên cổ phong lưu nhân vật.

Cổ lũy tây biên,

Nhân đạo thị Tam quốc Chu lang Xích Bích,

Loạn thạch băng vân, kinh đào phách ngạn,

Quyển khời thiên đôi tuyệt.

Giang san như hoạ, nhất thời đa thiếu hào kiệt ?". (*)

Rồi ông ngồi xuống, than tiếp:

- Non sông đẹp như tranh vẽ, người xưa trôi giạt nơi đâu! Đối với văn hoá người Hán, ta trước giờ thập phần ngưỡng mộ, chẳng hay Tiêu đại hiệp có để tâm nghiên cứu?

Tiêu Phong đáp:

- Tiêu nỗ thuộc hạng võ biên, không rành nghề thảo văn, múa bút, lúc nhỏ, được thầy dạy bài từ của Tô Đông Pha ấy, tôi thấy lời văn tràn đầy khí thế, nên từ ấy đem lòng ưa thích!

Hốt Tất Liệt cười cười:

- Tiêu đại hiệp văn võ toàn tài, từ nhỏ được tiếp cận văn hoá người Hán, ta không có được cái may mắn đó. Mông Cổ chúng ta nhiều người chẳng ưa văn hoá người Hán, cho rằng nó nói chuyện lung tung, ta hồi nhỏ ít đọc sách người Hán, mười năm trước, ta ngẫu nhiên được đọc tập "Tôn Tử binh pháp", ta ngộ rằng tư tưởng người Hán có nhiều điều thật tinh thâm, ta tự nghĩ, muốn tranh đoạt thiên hạ, nhất định phải học tập văn hoá người Hán!

Tiêu Phong nhớ lại lúc còn bé, ông do Huyền Từ dạy dỗ, lớn lên được thêm bang chủ đời trước của Cái Bang Giang Kiếm Thông trọng dụng, những gì ba mươi năm qua ông ra sức học tập bản thân, quan trọng nhất là tư tưởng tận trung báo quốc chính thống! Trong trò chuyện đêm nay, những điều khó tâm thu lượm bỗng chốc sụp đổ tan tành, Lại nghĩ đến chỗ ngày nay, mang tiếng anh hùng trong thiên hạ, ông cuối cùng lạc vào tình cảnh thế lương thế này, Tiêu Phong chẳng ngăn được tiếng cười khổ, nói:

- Vương gia ngưỡng mộ văn hoá người Hán, chẳng hay có biết người Hán tối tôn sùng tư tưởng nào nhất không?.

Hốt Tất Liệt đáp:

- Bấy lâu nay, Trung Nguyên đưa tư tưởng Nho giáo Khổng tử lên ngôi chính thống. Phàm vua chúa nào thực hành tư tưởng Nho giáo, đều lấy nhân nghĩa làm gốc, phàm những hoàng đế nào lấy nhân nghĩa làm gốc đều giữ được bền vững giang sơn. Nếu như có ngày Mông Cổ ta vào làm chủ được Trung Nguyên, gồm thiên hạ về một mối, ta thế nào cũng khuyên nhủ hoàng huynh của ta tôn kính Khổng Tử làm thầy, lấy nhân nghĩa làm chính, ngõ hầu gìn giữ giang sơn muôn đời bền vững.

Tiêu Phong nghe nói vậy, thở dài nói:

- Vương gia không nghĩ rằng, khi quý quốc ra tay thống nhất thiên hạ, sẽ có không ít người lâm cảnh nhà tan cửa nát, không nơi nương tựa? Chiến loạn gây thống khổ cho trăm họ, tôi quả thật rất lo, vương gia không thấy mùi lòng trước những thảm cảnh đó sao?

Hốt Tất Liệt ngẩng đầu nhìn Tiêu Phong, nói:

- Ông là người đầu tiên nói cho ta nghe ý đó, ta đã không nhìn lầm người, ông đích thực anh hùng đội trời đạp đất...

Nghĩ một chặp, ông nói tiếp:

- Tiêu đại hiệp bản tính nhân hậu, đạo lý ông thuyết, Hốt Tất Liệt ta đều bắt tài, cũng tạm hiểu được. Ta chỉ vì muốn có thái bình vĩnh cửu, nên ta cho rằng thiên hạ tất phải gom về một mối. Như bây giờ, giả tỷ Mông Cổ chẳng đụng chạm đến ai, khó thể nói sẽ chẳng ai động đến Mông Cổ! Giao tranh hoàn toàn định đoạt nơi đã tâm kẻ cầm quyền thôi. Chỉ khi gom tụ thiên hạ về một mối, từ khắp bốn biển đến trong miền nội địa cùng cực này, không còn một thế lực nào phản kháng lại mình nữa, lúc đó mới có được thiên hạ thái bình, trăm họ vĩnh viễn an cư lạc nghiệp.

Tiêu Phong trầm tư hồi lâu, rồi trả lời:

- Thuyết đó tôi cũng mới nghe qua lần đầu, chừng như cũng có chút đạo lý. Chẳng qua, Tiêu Phong người thô thiển, tôi vì chẳng muốn thấy cảnh sinh linh đồ thân gây ra bởi tranh giành quyền lực, tôi thật không có hứng thú bàn luận.

Hốt Tất Liệt cười cười, nói:

- Tiêu đại hiệp cao nhân thế ngoại, Hốt Tất Liệt hôm nay được nghe lời luận của bậc hiền nhân, đúng tam sinh hữu hạnh. Nào, bọn mình lại uống thêm ba bát to nữa, từ giờ trở đi, ông làm bằng hữu tốt nhất của ta đây.

Tiêu Phong nghĩ thầm, "Người này tính tình hào sảng, nếu chẳng phải vương tộc, đích thực một bằng hữu khó gặp trên đời". Lập tức ông đứng lên, nói:

- Đã làm bằng hữu tốt, sao chỉ uống có ba bát thôi? Ít ra cũng phải cạn thêm mười cân nữa! .

Hốt Tất Liệt nói

- Hay lắm! Hôm nay xin xả mệnh bồi tiếp quân tử, không say không thôi! Chẳng qua, cái bụng này đầy ắp rồi, để ta giải quyết xong, rồi sẽ tính tiếp!

Tiêu Phong trả lời:

- Tại hạ cũng có ý đó, mình cùng đi một lượt!

Hai người bốn mắt nhìn nhau, cùng cất tiếng cười ha ha.

Tối hôm đó, hai người uống thâu đêm suốt sáng, vui vẻ, hứng thú tận tình.

Hai hôm sau, vào lúc tảng sáng, Tiêu Phong vừa ra khỏi giường, bỗng thấy ông lão làm vườn đang vội vàng vàng đi tới, nói nhỏ vào tai Tiêu Phong:

- Đại sự hồng rồi, ba người hôm trước ông bắt, họ là bộ tộc Khiết Đan.

Tiêu Phong nghe thế hoảng hồn, hỏi:

- Sao! Người Khiết Đan à?.

Ông lão làm vườn giậm chân, nói:

- Đúng người Khiết Đan. Người Mông Cổ đối xử với kẻ địch rất tàn bạo, suốt đêm qua đã tra khảo, cuối cùng một trong ba người không kham nổi trọng hình tra tấn, đã cung khai tất cả! Nguyên bọn họ dòng dõi Khiết Đan, cư trú tại thành Lâm Hoàng. Dân ở đây không khuất phục ách thống trị của Mông Cổ, người Mông Cổ sợ họ trở thành nguồn đe dọa, nên đã liên tục cho quân đến đàn áp. Ông cũng biết, Khiết Đan ta bất khuất không đầu hàng, quân Mông Cổ dù hùng mạnh thế nào, vẫn chưa đoạt được ưu thế. Bọn ta ở đây tổn thất cũng không ít! Nhân muốn buộc Mông Cổ ngưng chiến, bọn ta đã cử ba người võ nghệ cao cường, đến đây bắt cóc Công Chúa Tần Nguyệt, dùng Công Chúa tạo áp lực với Mông Hãn chúa. Ba người đó chờ lâu ngày, cuối cùng khi nghe tin Công Chúa và ông đơn độc xuất thành, đã định lợi dụng cơ hội ra tay, bất ngờ đụng phải ông. Ai da . . . thật là người cùng trong một nhà hại nhau, vì chẳng biết nhau!

Tiêu Phong nghe nói, trong lòng kích động, ông nghĩ, mình chuyển thế vào lúc Liêu quốc hưng thịnh, giờ gặp gỡ bộ tộc Khiết Đan lưu lạc đến đây, như ông già gù này, đối sang tình cảnh vong quốc hiện thời. Lại nghĩ đến người đồng tộc bị hiếp đáp vũ nhục, Tiêu Phong không ngăn nổi buồn giận, ông đang tay đập bàn, nghe "rầm" một tiếng, mặt bàn bằng gỗ hoa tử lê vỡ nát, toát ra trên đất.

Tiêu Phong đôi mắt lặng buồn, hỏi:

- Ba người đó hiện đang ở đâu?.

Ông lão làm vườn đáp:

- Họ đang bị giam giữ dưới đại lao, nghe nói, một trong ba người là nhân vật trọng yếu của bộ lạc Khiết Đan, bọn Mông Cổ đang chuẩn bị dùng người ấy làm con tin ngược trở lại

Tiêu Phong chẳng chờ ông lão nói hết, ông đứng ngay dậy, nói:

- Mình đi ngay đến đại lao, nhờ lão bá chỉ đường giúp.

Dứt lời, ông đưa tay ôm ông lão, chạy nhanh ra ngoài. Lão làm vườn chỉ thấy thân hình phiêu bồng như bay, chân không chạm đất, phút chốc họ đã ra khỏi phủ đệ Công Chúa.

Người làm vườn vừa hãi vừa mừng, lão biết võ công Tiêu Phong thừa sức đối phó tình hình kinh nhân hiện tại.

Vừa ra khỏi cổng, hai người gặp Công Chúa đang bước đến.

Nàng thấy Tiêu Phong chạy nhanh như bay, bèn cười, hỏi:

- Tiêu đại ca, huynh đi đâu sớm thế?.

Tiêu Phong đáp:

- Ta đang vội đến đại lao cứu ba người bữa trước bị ta bắt, họ vốn người Khiết Đan.

Tân Nguyệt giật mình, hỏi:

- Muội cũng vừa mới biết đây thôi, sao huynh hay tin mau vậy?.

Tiêu Phong cười nhạt, bảo:

- Mấy người tất nhiên hy vọng ta sẽ chẳng bao giờ biết chuyện đó, tại mấy người đâu có quên, ta cũng thuộc tộc Khiết Đan.

Tân Nguyệt nghe ông nói, đôi mắt nàng đăm đăm nhìn Tiêu Phong, rồi nàng đáp:

- Muội thề, hễ muội có ý như vậy, cho muội chết không toàn thây!.

Tiêu Phong thấy mắt nàng rướm lệ, trong lòng ông chùng xuống:

- Là ta sai, ta nhất thời gấp rút, đã trách oan Công Chúa!.

Tân Nguyệt buồn ngơ ngẩn, nước mắt không ngừng tuôn trào, nàng miễn cưỡng nở một nụ cười, nói:

- Không sao, chỉ cần huynh hiểu cho muội!.

Tiêu Phong bảo cô:

- Ta phải đi cứu ba người Khiết Đan đồng tộc đó, từ giờ trở đi, có khả năng ta và Công Chúa sẽ thành thù địch!

Tân Nguyệt thở dài, nàng buồn bã lặp lại:

- Thành thù địch?

Đôi mắt nàng vô thần nhìn ra trước, thần thờ!.. Tiêu Phong chợt chấp tay, quỳ xuống lạy, nói:

- Công Chúa đã cứu mạng ta, xin nhận nơi Tiêu Phong này một lạy!.

- Đừng . . . Đừng . . . - Tân Nguyệt lùi nhanh lại, nàng không ngớt lắc đầu.

Tiêu Phong đứng lên, cất tiếng nói rõ ràng:

- Tiêu Phong xưa nay ân oán phân minh, Công Chúa có ơn lớn với ta, thế nào cũng có ngày ta báo đáp.

Vừa nói, ông ôm người làm vườn chạy nhanh ra ngoài xa.

Tân Nguyệt chợt vùng cánh tay phải lên, ném một vật vàng chói lấp lánh sáng, về phía Tiêu Phong. Ông quai tay nắm bắt, giữ nó trong lòng bàn tay, nghe Tân Nguyệt bảo:

- Huynh dùng kim bài này của muội, có nó, sẽ không ai ngăn cản huynh đâu!

Nói xong, nàng đưa hai tay bưng mặt, chạy đi.

Được người làm vườn chỉ đường, Tiêu Phong nhanh chóng tìm đến đại lao. Ông lão nói:

- Trong đó, nhiều người biết tôi thuộc tộc Khiết Đan, tôi không tiện vào đây. Và lại, thân còm này sợ sẽ chẳng giúp được gì, còn gây thêm phiền phức nữa, chỉ mong ông cứu người được thuận lợi. Từ nay trở đi, người Khiết Đan ta có được anh hùng như ông, mong sẽ ít bị bọn Mông Cổ ức hiếp!

Tiêu Phong chấp tay nói:

- Lão bá yên tâm, Tiêu Phong tôi dầu bất tài, ngày nào tôi còn sống trên đời này, hễ Mông Cổ khí phụ người Khiết Đan, tôi quyết sống chết với chúng nó.

Ông lão làm vườn đưa tay vỗ vai Tiêu Phong, nói:

- Bảo trọng!

Rồi lão quay mình, chậm chậm bước đi.

Tiêu Phong đến trước cửa đại lao, xuất trình kim bài Công Chúa, người canh cửa vội vã nhường lối, dẫn ông vào trong. Ngục quan trông thấy kim bài, rất nể sợ ông, nhất nhất vâng lệnh Tiêu Phong. Tiêu Phong sai họ đưa tù nhân ra, nói Công Chúa muốn đích thân thẩm vấn. Ngục quan chẳng chút chần chừ, hạ lệnh điệu tù nhân đến.

Tiêu Phong nhìn ba người thân mình loang lổ vết máu, trong đó hai người chân đang bị cùm, bị lôi kéo sên sệt. Tiêu Phong nghiêng răng, nói:

- Mở xiềng cùm ngay lập tức.

Ngục quan lo ngại, bảo:

- Đại nhân, đây là trọng phạm, võ nghệ họ cao cường, tháo xiềng xích ra sợ là ...

Bỗng gã nghe "rầm" một tiếng, Tiêu Phong vỗ mạnh một chưởng lên tường, đánh thủng một lỗ lớn.

Tiêu Phong háng giọng, thét:

- Có ta đây, người dám nói đến sợ với chẳng sợ?

Ngục quan hoảng kinh, gã sững sờ, sau khi lấy lại thần hồn, gã gật đầu lia lịa, thưa:

- Được ... Được ...

Gã vừa nói vừa chạy đến, nhanh chóng cởi bỏ xiềng xích, rồi ra lệnh cho thuộc hạ:

- Bọn người hãy cùng tướng công đây áp giải phạm nhân về phủ Công Chúa.

Tiêu Phong trầm giọng bảo:

- Không cần!

Ông tiến đến, đưa tay nâng một người, quay qua hai người đôi chân còn di chuyển được, nói:

- Theo ta.

Cả đoàn rào bước đi ra ngoài ngục.

Lúc Tiêu Phong đến đại lộ, thấy trên đường tấp nập người qua lại, ông trông ba người kia, không khỏi nhíu mày, ông nghĩ thầm "Họ thân thể nhuốm máu me, đi đứng khó khăn, trên đường có nhiều tai mắt của địch. Tân Nguyệt dầu tha người, Hốt Tất Liệt lẽ nào lại không cho quan quân truy đuổi, ta một mình bảo vệ họ tìm đường trở về bộ tộc, khó lòng đi trên đại lộ đó".

Ông còn đang lưỡng lự, bỗng một cỗ xe ngựa chạy nhanh đến, dừng lại trước Tiêu Phong.

Người phu xe bước xuống thi lễ chào Tiêu Phong:

- Tiêu đại hiệp, Công Chúa sai tiểu nhân đem xe này đến đại hiệp thân nhận.

Tiêu Phong định thần nhìn kỹ, ông nhận ra quần gia tại phủ Công Chúa, trong lòng thầm cảm kích Tân Nguyệt, ông chấp tay đáp lễ:

- Thật khiến ông quá vất vả, nhờ ông chuyển lời tôi đến Công Chúa, ân trọng của Công Chúa, Tiêu Phong không bao giờ quên!

Nói xong, ông dìu ba người lên xe.

Tiêu Phong lên ngồi trước đầu xe, hướng về người quản gia:

- Xin từ biệt, hẹn sau này sẽ gặp lại! .

Tiêu Phong hô một tiếng "giá!", ông vút roi, ngựa chuyển bước, kéo chiếc xe chạy, nhanh chóng tiến về cổng thành.

(*)Chú thích: bài từ viết theo điệu Niệm Nô Kiều (念奴嬌):

赤壁懷古 (苏东坡)

Xích Bích hoài cổ (Tô Đông Pha)

大江東去,

Đại giang đông khứ,

浪淘盡千古風流人物。

Lãng đào tận thiên cổ phong lưu nhân vật.

故壘西邊,

Cổ lũy tây biên,

人道是三國周郎赤壁。

Nhân đạo thị Tam Quốc Chu Du Xích Bích.

亂石崩雲,

Loạn thạch băng vân,

驚濤拍岸,

Nộ đào liệt ngạn,

捲起千堆雪。

Quyển khởi thiên đồi tuyết.

江山如畫,

Giang sơn như hoạ,

一時多少豪傑。

Nhất thời đa thiêu hào kiệt. ...

Niệm nô kiều - Nhớ cảnh Xích Bích (Người dịch: Nguyễn Chí Viễn)

Dòng sông đông rót,

Đào thải hết ngàn thuở phong lưu nhân vật.

Lũy cổ tây biên,

Người bảo đầy Tam Quốc Chu Du Xích Bích.

Đá rơi mây xen,

Sóng tung bờ rạn,

Cuộc bốc ngàn trùng tuyết.

Non sông như vẽ,

Một thuở bao nhiêu hào kiệt.

--- Xem tiếp hồi 19 ---

Bạn đang đọc truyện *Thiên Mã Hành Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.5 - Chương 19: Quốc Phá Sơn Hà Tại

Xe vượt khỏi cổng thành, Tiêu Phong ra roi giục ngựa nhắm hướng đông chạy mãi miết. Người Khiết Đan chân không bị thương tích, cất tiếng hỏi:

- Chẳng hay ông ... ông định đưa chúng tôi đi đâu vậy?

Tiêu Phong chưa kịp trả lời, người áo đen cất tiếng nạt:

- Mày, thằng nhát gan, dẫu có đến núi đao vực lửa cũng chẳng có gì phải sợ! Tộc Khiết Đan ta đã bị mày làm cho ê mặt!

Tiêu Phong không nói gì, ông xoay người, “xoạc” một tiếng, phanh ngực áo, đưa hình xăm đầu sói hung tợn ra. Ba người nọ đồng thanh cất tiếng kêu kinh ngạc. Người áo đen nhìn Tiêu Phong, rồi nhìn vào hình xăm, cười, nói:

- Ông họ Tiêu, ông đích thực người Khiết Đan rồi! Chỉ họ ông thuộc hàng thượng lưu trong tộc Khiết Đan! Thật hay quá!

Tiêu Phong gật đầu, nói:

- Ta trước đây không biết, đã đánh các bạn trọng thương, làm các bạn bị nhiều đau khổ, thật ta có lỗi quá!

Người áo đen vỗ vai Tiêu Phong, bảo:

- Hào huynh đệ! Ông không nên đặt mình như người ngoài. Chúng tôi sao trách ông được! Chỉ đáng trách tôi học nghệ chưa tinh!

Rồi người có đôi chân bị tra tấn mạng thương tích, nói:

- Người Khiết Đan anh hùng như ông rất hiếm, khó tìm, đừng nói tôi bị khổ đau chút đỉnh, dẫu phải bỏ tính mạng để kiếm được ông, cũng đáng!

Tiêu Phong quay ra, vừa tiếp tục điều khiển ngựa, vừa nói:

- Tại hạ tên Tiêu Phong, chẳng phải anh hùng!

Hán tử áo đen nói:

- Tôi là Gia Luật Anh, người có chân mạng thương tích này họ Tiêu, tên Minh Dương, còn người này ... khả khả ... thôi không nói nữa, nói ra thêm nhục!

Tiêu Phong có nghe ông lão làm vườn cho hay một người trong bọn do không kham nổi cực hình tra khảo mà đã khai, ông đoán chắc là người có đôi chân còn lành lặn này.

Tiêu Minh Dương tiếp tục nói:

- Y tên Gia Luật Kiệt, đừng trách y nhiều, đòn tra khảo của Mông Cổ thái thậm tàn nhẫn! Y còn nhỏ, không chịu nổi đau đớn!

Người mang tên Gia Luật Kiệt đỏ mặt, nói nho nhỏ:

- Đa tạ Minh Dương ca, đệ chưa đáp ứng được kỳ vọng của mọi người, do đệ sợ chết, làm ca ca đệ nổi giận!

Gia Luật Anh quát to:

- Ta không phải ca của mi, ta không có đệ đệ tệt như mi!

Gia Luật Kiệt đỏ mặt, lệ trào như suối.

Tiêu Minh Dương khuyên:

- Nó mới có mười bảy tuổi, bình thường vẫn là hảo hán tử, ca ca đừng nói thế, nó chỉ nhất thời hồ đồ làm lỡ, ca ca đừng trách mắng thậm tệ vậy!

Nghe qua, Tiêu Phong biết Gia Luật Anh và Gia Luật Kiệt là hai anh em ruột.

Chỉ thấy Gia Luật Anh thở dài, nói:

- Nhà ta bất hạnh, để Tiêu đại hiệp trông thấy mà cười chê!

Tiêu Phong bảo:

- Nếu huynh đài coi trọng ta, chỉ nên xưng huynh đệ, đừng Tiêu đại hiệp này, Tiêu đại hiệp nọ nữa!

Gia Luật Anh nói:

- Được lắm! Nếu Tiêu huynh đã bảo thế, đệ không dám khách khí.

Tiêu Phong lại nói:

- Lệnh đệ tuổi nhỏ, đệ nên tha thứ cho nó một phen!

Gia Luật Anh thưa:

- Minh Dương tuổi có mười chín, so với người khác, đã rất khí phách, thà chết không mở miệng cung khai, sao nó lại không làm được như thế!

Tiêu Phong ngoảnh nhìn Minh Dương, thấy y mặt đỏ đến tận mang tai, tựa hồ nét trẻ con vẫn còn vương vất trong y, bất giác ông gật đầu nói:

- Khó tin đệ đã làm được như vậy!.

Tiêu Minh Dương bối rối, cười, đáp:

- Đệ ... Đệ thật tình chả làm được gì, vốn là một bị thịt tha hồ cho người ta dẫm dẫm! Kiệt đệ người thông minh, giỏi giết, đáng được tha thứ một phen, hơn nữa, giờ bọn mình đã thoát khỏi tù ngục rồi.

Tiêu Phong bèn khuyên:

- Ta thấy lệnh đệ ăn năn hối lỗi, từ giờ về sau, chỉ cần uốn nắn nhiều hơn, lỗi lầm đó, từ giờ trở đi đừng nhắc lại nữa!

Gia Luật Anh gục gặc đầu, nhìn Gia Luật Kiệt, bảo:

- Hôm nay, ta nể mặt Tiêu huynh tha thứ cho đệ một phen, đệ còn tái phạm, sẽ tự ta tay thu thập tính mệnh. Ta không thể sống khi thấy danh dự gia đình bị bôi nhọ như vậy.

Gia Luật Kiệt nói nhỏ:

- Dạ, ca ca yên lòng, đệ từ giờ hối lỗi, đệ sẽ đập đầu vào tường để chết tại chỗ, chứ sẽ không khuất phục trước kẻ địch nữa.

Gia Luật Anh nhìn y, dịu dàng nói:

- Đó tại ta vô dụng, đã chẳng bảo vệ nổi đệ, ta chỉ mong đệ giữ lời, thà chết còn hơn đi khuất phục địch nhân!

Gia Luật Kiệt gật đầu, đáp:

- Dạ, lời ca ca dạy, đệ sẽ không bao giờ quên!

Tiêu Phong nghe hai anh em nhà họ đối đáp, trong lòng ông chua xót, ông không thể không hiểu nỗi, năm đó, người Khiết Đan nước Liêu hùng mạnh là thế, sao giờ đây lại lâm vào cảnh ngộ bị người ngoài vũ nhục. Ông ngẩng đầu trông, trên bầu trời vô tận, từng cụm từng cụm mây trắng trôi qua, rồi nhìn đồng cỏ chạy dài tận cuối chân trời, mừng rỡ cảnh Liêu quốc ngày nào, trong lòng ông bất giác nổi hùng tâm, nhủ thầm: "Trời cao đừng bắt ta chết sớm, từ đây đến hết đời, Tiêu Phong này thề nguyện đem hết sức mình bảo vệ người đồng tộc, dầu phải trút hơi thở cuối cùng."

Tiêu Phong biết chắc Hốt Tất Liệt tinh minh, sẽ không dễ dàng bỏ qua, ông ra roi giục ngựa chạy quá nửa ngày, vào trời chiều, ngựa mỏi mệt không đi nổi nữa, ông tạm dừng lại nghỉ. Tần Nguyệt chuẩn bị chu đáo, trên xe sắp sẵn một túi lương khô lớn, vài bình nước uống.

Tiêu Minh Dương cười, nói:

- Tiêu đại ca rõ ràng lo liệu chu đáo, đã không gây ồn ào khi cứu thoát bọn đệ, lại còn sắp đặt ngựa, xe, lương khô, nước uống ... đầu vào đấy!.

Tiêu Phong gượng cười, nói:

- Ta vốn không khả năng làm mấy chuyện đó, chẳng giấu các đệ, cứu được người êm thắm, hoàn toàn nhờ kim bài Tân Nguyệt Công Chúa cấp cho, ta đã chẳng phải động võ, rồi ngựa, xe, lương khô và nước uống cũng do Công Chúa chuẩn bị!.

Gia Luật Anh lấy làm lạ, hỏi:

- Công Chúa Tân Nguyệt? Chẳng phải là người bọn đệ đã ra tay bắt được sao?

Tiêu Phong gật đầu. Gia Luật Anh nhẹ lắc đầu, hỏi:

- Tại sao cô giúp bọn ta? Chả phải bọn mình đang đối đầu với cô ư?

Tiêu Minh Dương cười cười, đáp:

- Gia Luật đại ca, đại ca chẳng biết gì hết! Cô ấy đâu có giúp ba đứa mình, cô ấy giúp Tiêu đại ca đấy chứ!

Gia Luật Anh ngơ ngác:

- Tiêu huynh người Khiết Đan, cô cung cấp đủ thứ cho Tiêu đại ca cứu bọn mình, vậy cô ấy rút cục muốn gì?

Tiêu Minh Dương liếc Tiêu Phong, nói:

- Huynh nhìn Tiêu đại hiệp nhà mình xem, anh dừng khỏi ngô, võ công tuyệt thế, lại trọng tình trọng nghĩa, huynh nói thử xem, con gái trong thiên hạ ai chẳng động tâm!

Gia Luật Anh đưa tay vỗ đầu, la lớn:

- Đúng rồi! Đến ta đây, nếu là con gái, nhất định ta cũng động tâm!

Tiêu Phong ra về chẳng nghe họ nói, ông quay người đi, neho mắt nhìn phương xa, nhẹ nhẹ thở dài. Chợt ông sững người, thần sắc nghiêm trọng, bảo:

- Có truy binh theo đuổi!

Gia Luật Kiệt hoảng hốt:

- Vạy lên xe mau lên!

Tiêu Phong lắc đầu, bảo:

- Chạy trốn không ăn thua gì đâu! Ngựa đã mỏi, mình có chạy cũng không nhanh. Ngựa bọn chúng đang khoẻ, chúng sẽ đuổi kịp thôi!

Gia Luật Anh nói:

- Vạy mình tử chiến bọn chúng.

Gia Luật Kiệt vội bảo:

- Ca ca, huynh và Minh Dương ca đang bị thương nơi chân, không thể động võ.

Gia Luật Anh lớn tiếng:

- Ta tuy không di chuyển được, vẫn có thể phóng phi đao.

Tiêu Phong đưa xe ra giữa mặt đường, nói:

- Nhân số người đuổi theo có vẻ không đông, hai đệ lên xe đi. Gia Luật tiểu huynh đệ, hãy đánh xe chạy càng xa càng tốt, lũ truy binh để ta lo.

Tiêu Minh Dương cùng Gia Luật Anh đồng lúc hỏi:

- Liệu thoát được không?.

Tiếng họ vừa dứt, văng vẳng đưa đến tiếng vó ngựa gần kề. Tiêu Phong vội bảo:

- Đừng chần chừ nữa! Các đệ không mau chóng chạy, sẽ làm ta bị phân tâm. Chạy mau đi thôi!.

Lúc đó, Gia Luật Kiệt đã lên ngồi đầu xe, Tiêu Phong đưa tay vỗ vào mông ngựa, con ngựa hí lên, tung bốn vó kéo xe đi tót thì.

Tiếng vó ngựa mỗi lúc một gần, bụi mù dâng lên nơi xa. Tiêu Phong ra đứng giữa mặt đường, chẳng mấy chốc, một đội nhân mã đến ngay trước mặt Tiêu Phong, ngồi trên mình ngựa toàn quân binh Mông Cổ mặc khôi giáp. Một người dong ngựa đến trước Tiêu Phong, giơ một tay lên, toàn bộ binh lính triển

khai đàn sau. Người chỉ huy hướng về Tiêu Phong chấp tay nói:

- Tưởng ai, hoá ra Tiêu đại hiệp!.

Tiêu Phong đáp:

- Tại hạ Tiêu Phong.

Viên tướng lĩnh đó nói:

- Tứ Vương gia hạ lệnh truy bắt tù Khiết Đan, Tiêu đại hiệp nếu chịu quy thuận Mông Cổ, Vương gia sẽ rất vui mừng, sẽ xoá bỏ hết mọi chuyện vừa xảy ra. Ông sẽ được trọng dụng.

Tiêu Phong cười nhạt:

- Người Mông Cổ chiếm đóng lãnh thổ ta, ức hiếp dân ta, bây giờ lại muốn ta vong thân quy phục? Người hãy trở về thưa lại, Tiêu Phong ta từ giờ chỉ có đôi đầu người Mông Cổ!

Viên tướng nói:

- Hay lắm! Rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt, để xem người bản lãnh ra sao!

Y vung tay lên, một toán binh lính đồng loạt thúc ngựa chạy đến, giương trường thương nhắm vào Tiêu Phong đâm tới.

Tiêu Phong vung tay, hai đầu quyền nhắm vào chỗ bầy, tám mũi thương, ông quát một tiếng, đám binh lính đó đồng loạt rơi thương, ngã ngựa, miệng không ngớt kêu la, họ đều bị thương kinh chấn thương nặng, những đứa còn trụ vững trên ngựa giạt ra bốn phía, bỏ sót lại trên mặt đất những tên ngã lăn đang bị vó ngựa giẫm lòi ruột.

Toàn nhóm quân binh thấy Tiêu Phong thần dũng, họ choáng người, chưa biết phải làm gì, viên tướng liền ra lệnh:

- Bắn tên .. Bắn tên!.

Lập tức thấy ba mũi tên nhắm bắn vào Tiêu Phong.

Tiêu Phong nhanh chóng tránh tên, ông không để chúng bắn tiếp, đã vụt thân mình bật dậy, xông vào viên tướng lĩnh. Y giục ngựa lùi ra sau, bỗng nghe con ngựa y hí to một tiếng, nó ngã đổ ập ra đất, quăng chủ tướng ra ngoài ba trượng. Chỉ thấy y nằm sóng xoài trên đất, không còn cử động nữa. Binh lính thấy chủ tướng từ thương, thấy Tiêu Phong lăm lăm thần uy đứng sừng sững, cả bọn khiếp đảm, đồng loạt quay ngựa bỏ chạy khắp mọi phía.

Tiêu Phong thò tay nhặt một viên đá, xạ trúng một tên quân lính, khiến y kêu thảm, ngã ngựa lập tức. Tiêu Phong nhảy lên mình con ngựa của y còn đang chạy nhanh, ông giật cương, xoay đầu con ngựa lại, nhắm hướng tây chạy đi.

Tiêu Phong lo bọn Gia Luật Anh gặp sự cố, ông gấp rút rút rượt theo, ước chừng một giờ sau, cuối cùng ông thấy cỗ xe đang rong ruổi trên đường. Gặp lại nhau, chẳng giấu nổi hoan hỉ, Gia Luật Anh hỏi tình hình đánh lui quân địch. Tiêu Phong vẫn tất kể sự việc, ông bảo, bọn binh lính Mông Cổ bị đánh tan tác đó, ít ra ba thời khắc nữa, chúng chưa đủ sức tiếp tục truy đuổi. Gia Luật Anh và Tiêu Minh Dương thấy Tiêu Phong không bị tổn hại, ông kể chuyện đánh lui địch dễ dàng như không, lòng họ bất giác nảy sinh cảm phục.

Nhìn con ngựa mồm sùi bọt trắng, Tiêu Phong bảo Gia Luật Kiệt dừng xe, tự ông tháo yên cương con ngựa vừa cướp được, rồi cho hai con uống nước, gặm cỏ, nghỉ ngơi một chập. Sau đó, họ tiếp tục hành trình.

Hai con ngựa thay phiên kéo xe, toán người theo hướng đông trực chỉ. Bảy, tám ngày sau, họ đã đến gần chỗ cư trú bộ tộc Khiết Đan, lúc ngẩng trông, đã có thể thấy ẩn hiện toà thành Lâm Hoàng nơi xa.

Thời xưa, Lâm Hoàng từng là đô thị lớn của Liêu quốc, Tiêu Phong hỏi làm Nam Viện đại vương cũng đã có dịp ghé thăm, bây giờ trước cảnh người tan, nhà nát, đất nước điêu tàn, trong lòng ông tràn ngập một nỗi thương đau! Nhìn bóng dáng toà thành nơi xa một lúc thật lâu, đôi mắt Tiêu Phong bỗng dưng nhoà lệ!

--- Xem tiếp hồi 20 ----

Bạn đang đọc truyện *Thiên Mã Hành Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.6 - Chương 20: Trọng Hồi Cổ Địa

Ngựa xe bốn người dừng trước cổng thành, một viên tướng mình vận khôi giáp từ trên vọng gác chạy như bay xuống, hướng về Gia Luật Anh thi lễ, rồi nói:

- Đại công tử, cuối cùng công tử đã trở về! Gia Luật tướng quân đang lo lắng đấy!

Gia Luật Anh hỏi:

- Phụ thân ta khoẻ không?

Viên tướng đáp:

- Tướng quân khoẻ, chỉ là ngài quá lo lắng công tử, ngày ngày ngài lên vọng gác đây từ sáng sớm, nói là để trông ngóng công tử trở về. Hôm nay bị gió to, tiểu tướng vừa mới thỉnh ngài trở về phủ đây thôi.

Gia Luật Anh nói:

- Đa tạ tướng quân.

Họ nhanh chóng vào thành, sau khi chạy vòng vèo xuyên qua vài con đường, xe đến trước một nơi treo tấm biển "Gia Luật Phủ". Gia Luật Kiệt vừa dừng xe, thị vệ ở trong cổng tiến ra chào hỏi, Gia Luật Kiệt nhờ họ nâng đỡ Gia Luật Anh và Tiêu Minh Dương xuống xe, rồi cung kính mời Tiêu Phong vào nhà. Tiêu Phong nhận ra toà phủ đệ đó xưa kia vốn làm dinh thự quan phủ doãn, một công trình kiến trúc chạm khắc tinh xảo, trải qua hơn một trăm năm gió dập mưa vùi, bây giờ tình trạng suy thoái, lớp sơn đỏ trên các cột gỗ bị tróc loang lổ, các khoen vòng bằng sắt đánh đai cửa đều đã rỉ sét, giữa sân đình viện vẫn còn sót lại cây cỏ thụ với tàn lá rộng như cái lọng to lớn. Lúc Tiêu Phong lênh mênh đi ngang đây, trong lòng ông vô cùng cảm khái.

Gia Luật Kiệt cùng mọi người đi theo hành lang vòng vèo để đến đại sảnh, một ông lão đầu tóc bạc trắng đang cùng hai người hầu từ trong đó bước ra. Gia Luật Anh và Gia Luật Kiệt cùng kêu: "Gia gia".

Gia Luật Kiệt rào bước đến trước ông, quỳ xuống, giọng run rẩy:

- Gia gia, con đã về.

Gia Luật Anh và Tiêu Minh Dương đang được người điu, cũng lúng túng tìm cách hành lễ. Lão nhân vội bảo hai người hầu đưa mình đến gần Gia Luật Kiệt.

Gia Luật Anh chấp tay thưa:

- Phụ thân đại nhân, hài nhi vô dụng, không bắt được Công chúa Mông Cổ.

Ông lão chăm chú nhìn Gia Luật Anh, ông xoa nhẹ vào mái tóc Gia Luật Kiệt, thở dài, nói:

- Về được đến nhà đã là khá! Ta vốn không tán thành hai anh em mi làm chuyện tối nguy hiểm đó.

Gia Luật Anh nói:

- Dạ phải, con không vâng lời cha, sa cơ bị bắt, thiếu chút nữa mất mạng, may được Tiêu đại hiệp đây cứu giúp, chúng con mới được bình yên trở về.

Ông lão thi lễ cùng Tiêu Phong, ông nói:

- Nhọc sức đại hiệp quá!

Tiêu Phong vội đáp lễ:

- Lão trượng chó nên đa lễ, anh em Gia Luật bị sa cơ đều tại tôi. Tiêu mỗ rất ân hận chuyện đó.

Ông lão nghe Tiêu Phong, ông ngó Tiêu Phong, rồi quay sang nhìn Gia Luật Anh, mặt lộ vẻ hoang mang.

Gia Luật Anh vẫn tắt kể đầu đuôi câu chuyện, rồi nói:

- Tiêu huynh võ công cái thế, anh dũng hơn người, tộc Khiết Đan được một người như vậy, đây là trời giúp mình.

Nghe nói, ông neho mắt nhìn Tiêu Phong từ trên xuống dưới, ông vỗ vai Tiêu Phong, cười cười, bảo:

- Đúng đấy! Ngoài tộc Khiết Đan ta, chỗ nào khác có thể sinh sản một nhân vật thế này được!.

Nói xong, ông dặt tay Tiêu Phong, cùng cả đoàn vào đại sảnh.

Mọi người phân ngôi chủ khách, cùng ngồi xuống. Ông nhìn Tiêu Phong, nói:

- Lão hủ tên Gia Luật Hoài Liêu, do tổ tiên từng làm Liêu Vương, lão đã được bá tánh thành Lâm Hoàng cử làm tộc trưởng, thống lĩnh tộc nhân chống Mông Cổ tàn bạo. Hôm nay được Tiêu anh hùng đến trợ giúp, lão hủ rất cảm kích.

Tiêu Phong chấp tay, đáp:

- Tiêu Phong tôi cũng người Khiết Đan, ra sức cho người đồng tộc, ấy là bổn phận, lão tướng quân đã quá lời rồi.

Gia Luật Hoài Liêu nhẹ gật đầu:

- Đúng thế! Chẳng hay Tiêu anh hùng thuộc về dòng nào? Lão hủ sống nơi xa xôi, không rõ bộ lạc Khiết Đan nào ở đâu đã tạo được anh hùng như ông?

Tiêu Phong nghĩ bụng: "Nếu khai rõ thân thế thực sự, thế nào họ cũng không tin, có khi còn cho mình mưu tính lừa gạt không chừng! Hay mình đổi lại lịch một chút..". Ông nói:

- Cha mẹ tôi người Khiết Đan, sớm đã qua đời khi tôi còn nhỏ, do đó tôi không rõ mình thuộc tộc bộ nào. Rồi tôi được gia đình người Hán nhận làm con nuôi, từ bé đến lớn sinh sống tại Trung nguyên, khi được bố mẹ nuôi cho biết mình dòng dõi Khiết Đan, tôi đã lên phương Bắc tìm gốc gác tổ tiên. Gặp lúc quân Tống giao tranh với Mông Cổ, gì thì gì, tôi lớn lên do Hán tộc nuôi dưỡng, không thể đứng nhìn người Hán bị quân Mông Cổ tàn sát, nên tôi đã ra tay trợ giúp. Hiềm quân Mông Cổ quá đông, kết cục tôi bị trọng thương, chạy trốn, rồi may được Công Chúa Tân Nguyệt cứu vớt, sau đó được gặp huynh đệ Gia Luật. Hôm nay về sống cùng người đồng tộc, đã chẳng uổng phí công sức tôi lặn lội đi tìm cội nguồn.

Gia Luật Hoài Liêu nói:

- Thì ra ông thân thế khá khúc chiết, điều hiếm có. Ông vẫn nhớ nguồn cội, dòng giống Khiết Đan giờ đang gặp kiếp nạn, đang rất cần người tài ba, trí dũng như ông.

Tiêu Phong hỏi:

- Khiết Đan ta lúc lập quốc, ngra khoẻ, người giỏi, bốn phương thần phục, tại sao lâm tình trạng ngày nay?

Gia Luật Hoài Liêu thở dài, đáp:

- Trang lịch sử huy hoàng Đại Liêu đã lật qua rồi! Thời Thánh Tông, nước Liêu cực thịnh, được Tống triều hàng năm tiến cống bạc vàng, do đó ngân sách thừa thãi, trong triều nảy sinh tham nhũng, xa hoa lãng phí, việc triều chính dần dần hủ bại, đưa đến thế nước suy đồi. Qua hai triều vua Hưng Tông, Đạo Tông, kế tiếp mấy đời sau, bị quân Kim lấn chiếm dần! Ôi, Đại Liêu của ta cuối cùng vong quốc!

Tiêu Phong nghe nói, ông trầm ngâm suy nghĩ, rồi than:

- Triều đại nào cũng vậy, bị hôn quân hủ bại làm mất nước. Đại Liêu ta không dè cuối cùng số phận thế thảm vậy!

Gia Luật Hoài Liêu nói:

- Sau khi mất nước, tăng tổ Gia Luật dẫn một số bộ tộc về hướng Tây, đến Hồ Tur Oát Nhĩ tránh nạn, đã gây dựng lại một phần đất nước, sau đó lại bị người Mông Cổ dẹp tan. Đất đai Khiết Đan ta nơi nơi in vết người Mông Cổ, đâu đâu cũng bị áp bức, Mông Cổ đẩy đoạ dân ta đến không còn đất sống. Chúng sợ Khiết Đan quật khởi trở lại, nên đã ra sức lừa dân tộc xuống phía nam nơi Trung nguyên.

Gia Luật Anh tiếp:

- Đến bước đường cùng, dân tộc ra sức chống cự, tuy nhiên lực lượng chênh lệch quá xa, phần lớn dân ta lúc sa cơ đều bị Mông Cổ xử quyết. Những năm sau này, người Mông Cổ bận rộn chinh chiến nơi khác, và họ đang tìm cách bành trướng xuống Trung Nguyên, nên đã không thể đem toàn lực đến đàn áp dân ta, chỉ lâu lâu đem binh lính quấy phá thành trì, cũng không chiếm được bao nhiêu thắng lợi. Phe mình bị tổn thất một phần binh lực, công thành ít dám mở, dân cư không ra ngoài săn bắn, chẵn dê được, lâm vào cảnh ăn không đủ no, mặc chẳng đủ ấm, còn phải cùng nhau ra sức giữ thành, tình hình càng ngày càng tệ. Bọn đệ đã nghĩ, tiếp tục sống như thế không phải sách lược tốt, cho rằng, thay vì chờ Mông Cổ đến tấn công thành trì, mình chủ động ra tay trước. Do đó đã quyết định mạo hiểm bắt cóc Công Chúa Tân Nguyệt. Nàng em ruột của Đại Hãn Mông Cổ đương thời, cũng là em viên đại soái cầm quân Hốt Tất Liệt, cả hai người anh đều hết sức yêu quý cô ta. Minh định bắt cóc rồi dùng cô uy hiếp họ phải nhượng bộ! Đại nhân phụ thân đệ không muốn bọn đệ mạo hiểm, bọn đệ cứ khăng khăng ra đi, đâu ngờ sự việc xảy ra tồi tệ đến thế!

Tiêu Phong nghe đoạn, ông im lặng suy nghĩ hồi lâu, rồi nói:

- Công Chúa Tân Nguyệt đã cứu mạng, ta không thể để cô bị hại. Ta đã từng trò chuyện rất lâu cùng Hốt Tất Liệt, ta thấy ông ta muốn gồm thu thiên hạ. Ông là một người lợi hại, theo ta thấy, ngay khi có bất cóc được Công Chúa, chưa chắc Hốt Tất Liệt đã chịu thỏa hiệp, chưa kể khả năng ông ấy huy động đại quân đến đây, nếu xảy ra bất trắc cho Công Chúa, thế nào ông cũng công phá thành trì, khi thành đổ, sẽ tàn diệt cư dân. Nếu diễn tiến là vậy, bọn mình sẽ lâm vào tiến thoái lưỡng nan!

Gia Luật Hoài Liêu gật đầu, bảo:

- Nói rất có lý, Tiêu anh hùng kiến thức thật hơn người!.

Tiêu Phong nhẹ lắc đầu, thưa:

- Suy nghĩ tôi có hạn, hiện thời, nơi phía nam, tình hình chiến sự không ở mức độ khẩn cấp, Hốt Tất Liệt hiện có mặt tại quê nhà, nếu hắn muốn tiêu diệt dứt điểm Khiết Đan, sẽ tìm có động binh, đồng thời tìm dịp tốt giúp gây danh thế cho riêng hắn. Trước mắt, biên thủy chưa bị quân Mông Cổ uy hiếp, nhưng tôi chưa nghĩ ra được kế sách lâu dài, giờ đây, mình chỉ có thể hành động theo tình hình mỗi lúc thôi.

Gia Luật Hoài Liêu giật mình, nói:

- Chẳng thế nào thế được! Bọn Mông Cổ đã không ghé mắt để ý đến ta, chưa chắc chúng đã tính chuyện hưng binh, đem đại quân đến công thành?

Tiêu Phong se sẽ thở dài, nhỏ giọng:

- Tôi cũng rất muốn thấy nhận định đó sai!.

Trời tối, cả nhà dùng bữa chiều. Sau đó, Gia Luật Hoài Liêu đích thân sắp đặt phòng ốc cho Tiêu Phong, rồi mọi người chia tay đi nghỉ.

--- Xem tiếp hồi 21 ---

Bạn đang đọc truyện *Thiên Mã Hành Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Q.6 - Chương 21: Lâm Ngụy Thụ Mệnh

Sau đó hai hôm, Tiêu Phong được Gia Luật Kiệt đưa đi thăm khắp nơi trong thành Lâm Hoàng. Ông thấy, qua hơn trăm năm chiến tranh liên miên không ngớt, phần lớn các kiến trúc ở Lâm Hoàng đều đã bị hủy diệt. Bốn công thành Đông, Tây, Nam và Bắc tuy vậy không cùng một mức độ tàn phá, cửa Nam bị hủy hoại nặng nhất. Theo Gia Luật Kiệt giải thích, vì sức người có hạn, họ đã không thể hoàn toàn sửa chữa các công thành chu đáo.

Tiêu Phong không ngớt thở dài, ông nghĩ bụng, khi địch nhân tấn công, thành quách như vậy làm sao giữ?. Các điện Tuyên Chánh, Ngũ Loan kiến tạo từ đời vua sáng nghiệp lập quốc, đã bị quân Kim tàn phá, chúng cướp sạch nhẵn các kho tàng, vật dụng quý giá. Đứng trước sân điện Tuyên Chánh, Tiêu Phong không khỏi nhớ đến những xa hoa thời Gia Luật Hồng Cơ tại vị, trong lòng ông bồi hồi khôn xiết.

Mấy bữa kể, Tiêu Phong tỉ mỉ đi quan sát tình hình sinh hoạt cư dân trong thành, thấy quá nhiều người có cuộc sống cực kỳ gian nan. Có lần, Tiêu Phong gặp một bé gái đứng khóc thảm thiết ven đường, ông đến hỏi thăm tự sự. Cô bé ngẩng đầu, nước mắt chan hoà, nức nở nói:

- Con đói quá, vừa rồi ở nhà, con thấy cái bánh bao, lỡ ăn mất, má con lúc về đã tát con ba cái, mắng con hư, ăn uống luông tuồng! Nguyên bánh đó để dành cho em và bố con, sao con dám ăn!. Con đang đói, thấy sẵn có bánh, con làm sao nhịn cho được?.

Tiêu Phong chưa xót trong lòng, ông đi đến đầu đường mua dăm ba cái bánh bao, đưa cho cô bé, nói:

- Cho con này, ăn đi!

Cô bé đưa tay nhận bánh, nhét ngay nguyên một cái vào miệng!

Tiêu Phong vừa quay gót bước đi, ông chợt nghe tiếng khóc thét, khi quay đầu nhìn, ông thấy một đám trẻ nít đang xúm lại giành giật bánh bao của cô bé. Tiêu Phong chạy lại, hét to:

- Bọn chúng bay làm gì vậy?

Lũ trẻ bị nạt, cả đám dừng tay lùi ra, cô bé chạy đến nép sau lưng Tiêu Phong, nắm góc vạt áo ông, giật giật:

- Tại tụi nó cũng đang quá đói!

Bọn trẻ đồng thanh nói:

- Đúng thế, tụi con đói bụng lắm!

Tiêu Phong nhìn lũ trẻ, ông thở dài, bảo:

- Các con chờ đây, ta đi mua thêm, đừng cướp giật bánh của tiểu muội này nữa nhé!

Lũ trẻ gặt đầu lia lia, cùng lên tiếng vang lời.

Tiêu Phong mua bánh cho bọn trẻ, ông thấy chúng nó ăn lấy ăn để, trong lòng rất buồn rầu, ông tự hỏi, thành này người người người thiếu ăn như vậy, khi quân thiết kỵ Mông Cổ đến, lấy đâu ra sức chống cự? Tiêu Phong đứng nhũn mày, suy tư hồi lâu, rồi ông rảo bước trở về phủ Gia Luật.

Đến trước cửa phủ, ông thấy Gia Luật Anh chống gậy từ trong đi ra, Tiêu Phong hỏi:

- Gia Luật huynh đệ đi đâu vậy? Chẳng hay Gia Luật Tướng quân có nhà không?

Gia Luật Anh trả lời:

- Thưa, hôm nay ngày mười lăm, gia gia đệ đi lăng tổ tiên từ sớm. Mỗi tháng, ngày mười lăm, phụ thân đệ đều tế lễ tổ tiên tại lăng, tuy rằng đây không phải đất nước Khiết Đan, gia gia vẫn bền lòng thờ kính tổ tiên, không chút sơ suất. Đệ ngồi nhà rảnh rỗi, đang định đi dạo, tiện thể ghé thăm công sự tường thành.

Tiêu Phong nói:

- Ta cũng ở đây về, thấy trong thành nhiều người thiếu ăn, ngoài đường lắm trẻ đói khát. Ta nghĩ, lúc này đang mùa thu, mình nên ra ngoài thành săn bắn kiếm miếng ăn cho họ. Thợ săn thợ quân Mông Cổ, vậy ta thống lĩnh một đội quân đi ra ngoài săn thú, trước kiếm thức ăn cho cư dân, sau luyện tập thuật bắn cung tên cho binh sĩ.

Gia Luật Anh vui vẻ nói:

- Huynh có ý rất hay, huynh không nói, bọn đệ không sao nghĩ ra. Đi, mình đi triệu tập binh lính ngay.

Tiêu Phong hỏi lại:

- Thế đệ không phải chờ lệnh tôn trở về?

Gia Luật Anh vừa ra hiệu cho tùy tùng dẫn ngựa đến, vừa trả lời Tiêu Phong:

- Không cần chờ, việc huấn luyện binh sĩ do đệ đảm nhiệm, bọn mình đem quân đi săn nơi gần lăng mộ, thân phụ đệ nếu gặp, chắc ông hài lòng lắm đấy.

Hắn lập tức mời Tiêu Phong lên ngựa, cùng đi theo xe hán, ra chỗ cổng thành hướng tây. Đến nơi, Gia Luật Anh hạ lệnh thủ thành triệu tập một tiểu đội binh lính, chọn ngựa khỏe, rồi tất cả lưng đeo cung tên, theo Tiêu Phong và Gia Luật Anh xuất thành.

Thành Lâm Hoàng nằm bên bờ sông Lâm Hoàng, cỏ nước mọc rậm rạp, đất đai bỏ hoang không người cấy cấy. Bấy giờ tiết mùa thu, vào lúc thu hoạch mùa màng, bởi chiến tranh liên miên, cư dân các khu vực ngoại thành đều di cư vào trong thành Lâm Hoàng, không còn ai canh tác. Tiêu Phong dạo mắt nhìn khắp nơi, chỉ thấy ruộng đồng hoang vu, cỏ dại mọc cao ngất, không một bóng người, dưới làn gió, cây cỏ xao động tựa những âm hồn đang than vãn mối hờn vong quốc. Tiêu Phong không còn hứng thú nhìn ngắm, ông giục ngựa chạy nhanh, bỗng một con thỏ rừng phóng ra từ bụi cỏ rậm. Tiêu Phong lắp tên vào cung, xuy ngựa chặn đầu, bắn một phát tên, vút một tiếng, con thỏ đang chạy nhảy, bị trúng tên rơi phịch xuống đất. Đám quân lính đồng thanh hò reo, trước đó, do đoàn người di chuyển làm động, thỏ chạy ra, cả bọn họ tuy thạo nghề săn bắn, nhưng đều biết thỏ rừng thân hình nhỏ nhắn, lanh lẹ, hơn nữa trong đám cỏ rậm, người đi săn vừa cản đường, vừa bắn, khó lòng bắn một phát tên trúng ngay đích. Bấy giờ, họ chứng kiến tài bắn Tiêu Phong, ai nấy đều khâm phục. Toàn binh lính thấy phấn khởi, rồi cùng nhau đi về hướng tây, họ được Tiêu Phong chỉ bảo tiền thuật, một số người trong bọn đã bắn được gà rừng, hươu nai nhỏ, cùng nhiều muông thú khác.

Đoàn người tiếp tục đi, bỗng phía trước hiện ra sơn cốc, có tiếng suối nước chảy rì rào. Gia Luật Anh nói:

- Đó là nơi mai táng các tổ tiên nhà đệ, Tiêu huynh chắc chưa có dịp ghé qua?.

Thời xưa, Tiêu Phong từng đến đây tế bái, ông chỉ ậm ừ. Thốt nhiên, Tiêu Phong biến sắc, ông dang tay ra hiệu cho đoàn sau lui lại, tự mình nhanh chóng tiến ra phía trước, leo đứng trên một tảng đá to, đảo mắt quan sát tứ phía. Ngay lúc đó, trong rừng bỗng chợt xao động mạnh, có tiếng gầm to, đột nhiên xuất hiện hai con cọp, chúng chạy ào ào tới, nhẹ nhàng, múa vuốt vồ chụp Tiêu Phong. Do cự ly quá gần, toàn thể quân lính cùng cất tiếng kêu kinh hãi. Tiêu Phong tay phải liên hồi nạp tên, tay trái kéo cung, ông bắn ra hai phát, hai mũi tên xé gió xạ vào hai con cọp. Chỉ sau mấy tiếng gầm rú khùng khiếp, hai con cọp ngã lăn, bốn vó cào đất một chập, rồi chúng nằm im, hết cựa quậy.

Bỗng có tiếng vó ngựa, tiếng hí, một đoàn người từ trong cốc tiến ra, đi đầu chính là Gia Luật Hoài Liêu. Gia Luật Anh gọi to:

- Gia gia, mau lại đây xem, Tiêu huynh thân dũng đã bắn một lúc hai phát tên, giết chết hai con cọp!

Vị lão tướng đến gần chỗ xe ngựa đang tùm tùm, vừa kinh hãi, vừa mừng rỡ, ông quay đầu ngựa hướng về Tiêu Phong, chấp tay nói:

- Hôm nay lão hủ được mở rộng tầm mắt, từ cha sinh mẹ đẻ đến giờ, mới được thấy uy vũ của người Khiết Đan anh hùng, giờ lão có phải chết, chết cũng mát lòng, hả dạ!

Tiêu Phong vội vàng hoàn lễ, trả lời:

- Tôi không dám!.

Gia Luật Hoài Liêu vung cao thanh kiếm, lão cất tiếng nói to:

- Nay các người, ông xanh thấy chúng ta không ngớt bị Mông Cổ vũ nhục, đã cho một vị đại anh hùng đến trợ giúp chúng ta, đây là lòng trời chưa muốn dứt giống Khiết Đan! Ta tuyên bố, từ đây toàn thể binh mã đặt dưới quyền cai quản Tiêu anh hùng, từ đây Tiêu anh hùng làm thống soái bọn ta!

Tiêu Phong vội xua tay, ông lớn tiếng nói:

- Không được đâu! Tận sức cho đồng tộc, chính bốn phận của Tiêu Phong, và lại, Tiêu Phong tôi một kẻ vũ biên, tuyệt chẳng dám thống lĩnh quân đội!

Gia Luật Hoài Liêu tụt nhanh xuống ngựa, lão quỳ xuống, nhắm Tiêu Phong vái lạy.

Đoàn quân thấy thế, họ nhất loạt xuống ngựa, cùng quỳ xuống vái lạy theo.

Tiêu Phong hoảng quá, ông cũng cấp tốc xuống ngựa, nói nhanh:

- Xin mời các vị đứng dậy cho, Tiêu Phong chẳng dám nhận đại lễ này!.

Rồi ông đến gần Gia Luật Anh và Gia Luật Hoài Liêu, nói:

- Xin hai vị đứng dậy! Tiêu Phong chẳng xứng đáng!

Gia Luật Hoài Liêu nói:

- Nếu anh hùng không nhận lời, chúng tôi quyết chẳng đứng lên!

Tiêu Phong thấy không thể nâng họ đứng lên được, làm như vậy có phần bất kính, ông đành nói:

- Tôi vừa chân ướt chân ráo tới đây, hoàn toàn xa lạ, không quen người, quen đất, sao thống soái cho được?

Gia Luật Hoài Liêu nói:

- Hiện thời, tộc Khiết Đan đang trong dầu sôi lửa bỏng, rất cần một anh hùng như ông diu dắt bọn ta chống Mông Cổ, trừ những điều ta không rành, kỳ dư ta đều có thể phụ giúp ông.

Tiêu Phong chau mày, đáp:

- Làm sao tôi nhận cho được!.

Gia Luật Anh nói:

- Tiêu huynh cứ nhận đi, tất cả chúng tôi đều muốn huynh làm chỉ huy mà!

Rồi y lớn tiếng hỏi tất cả:

- Máy người thấy thế nào, ta nói đúng không?

Chúng nhân cả tiếng đáp:

- Đúng thế, mong Tiêu anh hùng chấp thuận!

Gia Luật Hoài Liêu nói:

- Lão hủ già rồi, lão có nhiều việc muốn làm nhưng lực bất tòng tâm, ông nhất định phải giúp ta!

Tiêu Phong bảo:

- Tướng quân tìm hiền tài, lệnh ái đây lại đang thời sung sức, được nhiều người quý trọng, chính là nhân tuyển số một ở đây!

Gia Luật Hoài Liêu lắc đầu, nói:

- Nó làm sao sánh với anh hùng được. Hôm nay, tại đây, tướng sĩ ai ai cũng chứng kiến phong phạm tuyệt thế anh hùng của ông, Tộc Khiết Đan hằng ao ước được người như vậy, nếu ông đem nhường chỉ huy cho hạng tiểu nhân, sẽ không ai phục đâu! Ông đừng chối từ nữa, ta xin thay mặt trăm họ trong thành, van xin ông nhận lời!

Nói xong, lão quỳ dập đầu, phủ phục xuống.

Tiêu Phong vội đưa tay ra đỡ ông lão dậy, thở dài, nói:

- Thôi được, mang ân chư vị chiếu cố, Tiêu Phong bạo gan nhận lời!

Mọi người đồng thanh hoan hô, mặt mày đều hớn hớn. Tiêu Phong đỡ Gia Luật Hoài Liêu đứng lên, nói rõ từng tiếng:

- Mọi chư vị đứng cả dậy thôi!

Tất cả đều đồng loạt thưa:

- Tuân lệnh Tiêu tướng quân. Rồi họ cùng lúc đứng lên.

Tiêu Phong nhìn Gia Luật Hoài Liêu và Gia Luật Anh, nói:

- Tiêu Phong ta kiến thức thô thiển, hôm nay mạo muội nhận trách nhiệm, mong sau này sẽ được nhị vị hết lòng hướng dẫn.

Gia Luật Anh trả lời:

- Anh em trong nhà, chẳng nên khách khí! Đệ nguyện sẽ hết sức sống chết vì huynh!

Gia Luật Hoài Liêu nắm tay Tiêu Phong, lão bị kích động đến lạc giọng, run run bảo:

- Từ bao nhiêu năm qua, ta hằng cầu nguyện xuất hiện một anh hùng như ông để diu dắt tộc Khiết Đan đang ngày ngày suy thoái! Cuối cùng, hôm nay lời cầu nguyện đó đã được đáp ứng!

Tiêu Phong nắm tay ông lão, nói:

- Tướng quân yên tâm, tôi thề sẽ giốc hết sức lực bảo vệ tánh mệnh hàng vạn sinh linh thành Lâm Hoàng!

Nói xong, ông tung mình nhảy lên lưng ngựa, cất tiếng ra lệnh:

- Các vị huynh đệ, trời sắp tối, hãy trở về!

Mọi người lục tục lên ngựa, dắt các muông thú săn được lên xe, trong ánh nắng chiều, cả đoàn về thành, ai nấy đều hoan hỉ, nụ cười rạng rỡ trên môi.

Chiều hôm đó, Tiêu Phong cho xẻ thịt thú săn, đem chia những hộ nghèo khó nhất trong thành. Ngày hôm sau, Gia Luật Hoài Liêu triệu tập toàn thể tướng sĩ nơi giáo trường, lão tuyên bố nhường chức chỉ huy cho Tiêu Phong, cho niêm yết cáo thị thông báo khắp nơi. Cư dân Lâm Hoàng khi hay tin Tiêu Phong hai mũi tên bắn hạ hai mãnh hổ, rồi nhận chức tướng quân thống lĩnh quân sĩ, đem chia sẻ thịt săn cho các nhà nghèo khó, ai nấy đồng lòng cảm ơn Tiêu Phong. Tiêu Phong từ lúc tiếp nhận chỉ huy tướng sĩ, một mặt ông nhờ Gia Luật Anh cùng Tiêu Minh Dương giúp việc tập luyện sĩ tốt, một mặt ông tự mình tổ chức binh lính ra ngoài thành săn bắn, xạ thuật của quân sĩ tiến bộ vượt bậc, số lượng thú săn được ngày một nhiều hơn, trong thành dư giả thức ăn, cư dân no ấm, ai nấy đều rất vui mừng.

--- Xem tiếp hồi 22 ---

Bạn đang đọc truyện *Thiên Mã Hành Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.6 - Chương 22: Đại Quân Áp Cảnh

Ngày đó, Tiêu Phong đang trông coi binh sĩ luyện tập nơi giáo trường, bỗng có một kỵ sĩ giục ngựa xông vào, ngựa chạy quá nhanh, lúc y kìm cương trước Tiêu Phong, con ngựa cất vó, hất kỵ sĩ văng khỏi yên ngựa. Tiêu Phong phi thân đến đỡ y. Kỵ sĩ cũng không kịp cảm tạ, y hôn hển thở, lắp bắp:

- Bẩm... Bẩm Tiêu tướng quân, ngoài thành vô số quân Mông Cổ do đích thân Tứ Vương gia Hốt Tất Liệt cầm đầu, đang ở cách đây ba mươi dặm tiến về Tây môn!

Gia Luật Anh vội vã hỏi:

- Quân số ước chừng bao nhiêu người?

Kỵ sĩ đáp:

- Trước giờ chưa hề thấy đông quân Mông Cổ như vậy, khoảng chừng ba, bốn vạn người!

Lâm Gia Luật Anh hít mạnh một khẩu chân khí, gã thất thanh kêu:

- Sao nhiều người quá vậy?

Tiêu Phong chau mày, bảo:

- Cuối cùng ... chúng cũng đã đến! Cho truyền lệnh, cấp tốc đóng cửa thành!

Rồi ông nhìn Gia Luật Anh, nói:

- Đi nào ... mình lên vọng gác cửa Tây xem tình hình nào!

Các tướng sĩ đồng loạt theo ông đi ra cửa Tây.

Đến Tây môn, thấy cửa thành đã đóng lại, thủ thành đã cho dàn quân chuẩn bị nghênh chiến. Tiêu Phong lên vọng gác đầu thành, ông nhìn ra xa, chỉ thấy tình kỳ pháp phối, đầu người lớn nhỏ, ngàn vạn con ngựa dồn dập hướng về Lâm Hoàng thành, khí thế bức nhân, kinh người.

Gia Luật Anh buồn bã nói:

- Hết lời Tiêu Tướng quân đã bàn, Hốt Tất Liệt thừa cơ ra tay bình định hậu phương. Trước giờ, quân số Mông Cổ đến gây hấn không quá vài ba ngàn người. Bữa nay chúng huy động nhiều quân sĩ như vậy, chắc có ý định đập Lâm Hoàng thành bình địa!

Tiêu Phong không nói, ông nhớ tình cảnh năm xưa, đôi đầu ngàn vạn thiết kỵ của Gia Luật Hồng Cơ trước ải Nhạn Môn quan, tình cảnh so với ngày nay chẳng khác. Tiêu Phong suy nghĩ hồi lâu, chậm rãi nói:

- Kế sách hiện thời, chỉ có cách 'Cầm tặc, tiên cầm vương', ta sẽ tìm cách bắt sống Hốt Tất Liệt, hy vọng buộc y lui binh, lập trọng thệ, từ đây về sau không xâm phạm nữa

Gia Luật Anh lắc đầu:

- Như vậy cực kỳ nguy hiểm, hưởng hồ trong thiên quân vạn mã đó, không phải dễ bắt người! Hốt Tất Liệt dĩ nhiên biết Tiêu tướng quân anh hùng thần dũng, y thế nào chẳng đề phòng.

Tiêu Phong gật đầu nói:

- Gia Luật Anh huynh đệ rất có lý, Hốt Tất Liệt người tinh minh, nhất định y đã có đề tâm ngăn ngừa. Nhưng cuối cùng, ta chỉ có mỗi cách đó, không còn đường nào khác!

Gia Luật Anh giậm chân, nóng nảy:

- Tiêu huynh!

Tiêu Phong xua tay, bảo:

- Đừng nói nữa, vô ích! Ý ta đã quyết, tính mạng hàng vạn bá tánh Lâm Hoàng đáng để ta phải liều mình!

Tiêu Phong ban lệnh hạ điều kiệu, thám tử đến thông báo:

- Địch quân chỉ còn cách thành mười dặm.

Tiêu Phong khoát tay, truyền lệnh:

- Điều thêm quân đến Tây môn, lo liệu đá lăn, cung tên, gắng giữ vững cổng thành.

Toàn quân ứng tiếng nhận lệnh.

Tiêu Phong lưng đeo cung tên, ông nhảy lên mình ngựa, quay sang dặn Gia Luật Anh và Tiêu Minh Dương:

- Nếu thành công thì quá tốt, còn nếu gặp sự cố bất trắc, ta cấm các đệ ra cứu ta, các ngươi phải lấy đại sự làm chính!

Hai người kìm nước mắt, gật đầu. Tiêu Phong truyền mở cửa, một người, một ngựa xuất thành.

Trong tiếng vó ngựa, tiếng hí long trời dậy đất, quân Mông Cổ tiến vào gần, Hốt Tất Liệt hay tin duy nhất một người ra thành nghênh chiến. Hốt Tất Liệt rất kinh ngạc, truyền lệnh Kim Luân pháp vương cùng các cao thủ hộ vệ ra y trước trận quan sát. Khi nhìn thấy Tiêu Phong, Hốt Tất Liệt chấp tay lớn tiếng chào:

- Tiêu huynh đệ đi đâu biệt tích vậy?

Tiêu Phong đáp:

- Tại hạ vẫn bình thường, Vương gia có khoẻ không?

Hốt Tất Liệt trả lời:

- Ta cũng bình thường, Tiêu huynh ra đi không lời từ biệt, khiến trong lòng ta nghĩ nhớ huynh!.

Tiêu Phong nói:

- Nhọc công Vương gia bận tâm, Tiêu Phong mổ người Khiết Đan, ngày hôm nay, gặp ngài trong tình huống chiến tranh đôi bên!

Lời nói vừa, ông giục ngựa nhanh như con sóc xông vào Hốt Tất Liệt, khi vào đến tiền quân Mông Cổ, ông nhanh nhẹn, liên tiếp phóng tiễn. Địch quân vòng ngoài nhắm Tiêu Phong bắn trả, ông bèn cúi rạp người trên yên ngựa, xâm nhập vào trong, lập tức quân Mông Cổ ngừng bắn tên vì sợ trúng vào đồng đội,

Tiêu Phong huy động hai tay liên tục phát chưởng, trong tiếng người rên ngựa hí, quân Mông Cổ ngã đổ ầm ầm. Như vào chốn không người, Tiêu Phong xông xáo, gấp rút tiếp cận Hốt Tất Liệt. Hai bảo vệ Tiêu Tương tử và Doãn Khắc Tây kinh khiếp trước uy thế thần dũng Tiêu Phong, chúng trở mất nhìn, rồi đồng loạt huy động vũ khí tấn công Tiêu Phong.

Tiêu Phong quát to một tiếng, song chưởng ông vũ lộng, chưởng kinh mạnh bạo quét từ dưới lên, uy thế dõng mãnh lấp biển, kích vào hai người, làm họ liên tiếp thối lui, kinh mạch cả hai bị chấn động khiến chân tay rũ rượi, bình khí tuột tay, văng mạnh ra xa. Hai người trúng nội thương không nhẹ, kinh hãi: "Người này nội lực hồn hậu hiếm thấy!". Thấy Tiêu Phong dụng chưởng đánh lui hai người, Hốt Tất Liệt tuy trải qua hàng trăm trận chiến, mặt chẳng khỏi không biến sắc.

Tiêu Phong kèm đứng hai chân trên mình ngựa, ông tung mình xông vào Hốt Tất Liệt, bỗng bị ánh kim quang hoa mắt, một cái vòng vàng đang điểm vào trước mặt. Người đang lơ lửng trên không, Tiêu Phong thiếu chỗ mượn lực đề kháng, ông vội dùng thiên cân trụ, đáp chân xuống đất, thấy vòng vàng chuyển hướng đánh vào đầu mình. Tiêu Phong bám vững đôi chân trên đất, trong tháp thoáng bóng áo màu hồng đang nhập nội, đơn chưởng trong tay địch thủ kích tới ông một kinh lực nhanh như sấm chớp. Tiêu Phong chẳng chần chừ, ông vung chưởng phản kích. Chỉ nghe vang lên một tiếng khi hai chưởng giao tiếp, đôi bên đều đã bị chấn động, Tiêu Phong nghĩ thầm: "Không dè trong quân Mông Cổ có cao thủ tuyệt đỉnh cỡ này!" Ông nhìn kỹ, thấy đối chưởng với mình là một lão tăng Tây Tạng áo đỏ, thân mình cao gầy, vầng trán hơi lõm xuống, biểu hiệu tuyệt đại cao thủ nội lực cực kỳ hùng hậu, trán lõm đặc trưng của cảnh giới luyện công cao siêu. Tiêu Phong chợt nhớ Tân Nguyệt từng nói cao thủ số một của Mông Cổ, hiện giữ chức vụ Quốc sư, tên Kim Luân pháp vương. Ông nhủ thầm, cuối cùng đã gặp nhân vật đó, quả nhiên danh tiếng y không phải lời đồn huyền. Mắt nhìn Hốt Tất Liệt đang được chúng nhân bảo vệ lui về sau, Tiêu Phong quyết định cấp tốc giải quyết cuộc chiến.

Lão tăng Tây Tạng đứng là Kim Luân Pháp vương, y cũng kinh hãi thầm, trước giờ y tưởng ngoài Quách Tĩnh ra không ai có nội lực thâm hậu đến thế, cảm giác chưởng kinh bài sơn đảo hải của đối thủ dòn sang, y vội ngưng thần thôi động nội lực chống trả. Tiêu Phong đang hồi tráng niên, nếu chiến đấu lâu dài, Kim Luân Pháp vương tất sẽ bại, nhưng Tiêu Phong khó thể trong vòng vài phút thu thập được y. Lúc đó, Tiêu Tương tử lợi dụng thời cơ, mặc dầu đang mang nội thương, hân múa binh khí định xông vào lập công, bỗng nghe Hốt Tất Liệt ra lệnh:

- Dừng tay! Ta không muốn đả thương người đó!.

Tiêu Tương tử sững sờ, lập tức thu hồi binh khí, hần nghi nghi hoặc hoặc nhìn Hốt Tất Liệt. Hốt Tất Liệt trầm giọng, rõ ràng từng tiếng một:

- Ngươi nghe rõ đấy, hai người họ đang thí nội lực, cấm ai khác xen vào, trái lệnh xử chém chẳng tha!

Tiêu Tương tử mảy mặt ửng đỏ, vội rút lui ra đứng đằng sau. Đại quân Mông Cổ nhìn Tiêu Phong cùng Kim Luân Pháp vương quyết đấu, quân sĩ hàng hàng lớp lớp đang khựng người, khi nghe chủ tướng truyền lệnh, chẳng kẻ nào dám rục rịch động thủ.

Hốt Tất Liệt cất cao giọng, bảo Tiêu Phong:

- Tiêu huynh đệ, huynh đệ đã cứu mạng xá muội, ta và ông cùng kính trọng nhau, sao ông nhất quyết động võ?.

Tiêu Phong bận ngưng thần vận khí, không thể đáp lời.

Hốt Tất Liệt lại nói:

- Dù Tiêu huynh thắng được Quốc sư, với ngàn vạn đại quân ta, muốn đập Lâm Hoàng thành bình địa không khó, sao bằng huynh buông vũ khí hoà đàm?

Y rõ ràng hàm ý, dẫu Tiêu Phong thắng Kim Luân Pháp vương, liệu ông có vượt qua, đã bại được đại quân của y?

Tiêu Phong một mặt vận sức cự địch, một mặt nói:

- Các người ở ạt đến đây, bức bách Khiết Đan ta không còn đường sống, mà còn nói chuyện hoà đàm?

Tiêu Phong vừa nói, vừa tiếp tục thi đấu nội lực, trong khi Kim Luân Pháp vương mặt mày tái xám, đủ hiểu giữa hai bên, ai cao ai thấp! Hốt Tất Liệt lại nói:

- Trước đây, ta ít để ý đến vùng này, đã để thủ hạ đốt nhà giết người, người Khiết Đan chịu xiết bao thống khổ, đều do ta trị quân không nghiêm!

Tiêu Phong đáp:

- Hôm nay đình chiến, mai đây các ngươi đến xâm phạm nữa, cư dân Lâm Hoàng không còn đường sống, dưới áp bức như vậy, chúng ta không sao chịu đựng nổi, cuối cùng ta và ông lại sẽ thành thù địch nữa mà thôi!

Hốt Tất Liệt rút một mũi tên, đưa tay bẻ gãy làm hai, rồi cất cao giọng:

- Ta, Hốt Tất Liệt, hôm nay cùng trời đất, từ giờ trở đi, Mông Cổ ta cùng Khiết Đan ông vĩnh viễn giao hảo, đối xử như huynh đệ, một ngày còn sống, ta sẽ không gây chiến, nếu ta nuốt lời, số mạng sẽ kết thúc như mũi tên này!

Tiêu Phong lớn tiếng đáp:

- Được lắm!

Ông thầm nghĩ: "Tình thế hôm nay, mình hoàn toàn vô lực đương cự! Hốt Tất Liệt bỗng nhiên cầu hoà, khoan biết y âm mưu tính toán gì khác không, y dẫn hàng vạn quân sĩ đến đây, ta thấy không có khả năng y cầu hoà. Bây giờ, trước đông đủ vạn vạn người, y thề thốt, tất sẽ nói sao làm vậy. Dù gì đi nữa, hôm nay nếu được y nói ra một lời, tránh được một trường sinh linh đồ thán, quả là một kết cục cực kỳ tuyệt vời". Ông nói rõ từng tiếng:

- Lời nói Vương gia nặng như chín cái đỉnh, đã cứu mạng toàn thể cư dân Lâm Hoàng, Tiêu Phong vô cùng cảm kích. Xin Vương gia hạ lệnh cho Quốc sư của ngài cùng ta triệt chướng, tránh hai bên thọ thương!

Hốt Tất Liệt mừng rỡ, y vội nói:

- Quốc sư, hãy cùng Tiêu huynh thu hồi nội lực, đừng tiếp tục nữa!

Kim Luân Pháp vương gạt đầu, Tiêu Phong nói:

- Ta đếm một, hai, ba ... rồi cả hai cùng thu nội lực, được không?

Kim Luân Pháp vương gục đầu, Tiêu Phong đếm:

- Một .. hai ... ba! - rồi ông lập tức thu nội lực, đầu dè ông cảm giác lực đạo đối phương ồ ạt tấn công!

Nguyên Kim Luân Pháp vương không những không thu nội lực, mà mưu tính lợi dụng cơ hội trừ khử một địch thủ lợi hại. Tâm tư Tiêu Phong biến chuyển nhanh như điện chớp, ông quát một tiếng, đem mười thành công lực vỗ ra một chưởng. Kim Luân Pháp vương đang tưởng đánh lên thành công, chẳng ngờ bị Tiêu Phong phản kích mạnh một ngọn chưởng uy thế dũng mãnh tựa dùi non lấp biển, lão lập tức bị đẩy lui mấy bước, bị thổ huyết một vừng. Tiêu Phong cũng lùi lại, mượn thế giải khai lực đạo. Biến hoá bên trong đó, trừ các cao thủ, người đương trường không hề biết sự tình xấu xa ấy.

Hốt Tất Liệt dĩ nhiên không biết, y nhanh chóng xuống ngựa, đến gần Tiêu Phong, chăm chú nhìn ông, cười nói:

- Tiêu huynh hai phát tên hạ hai mãnh hổ, việc đó loan truyền khắp vùng thảo nguyên. Dân Mông Cổ vốn lấy xạ thuật làm gốc, nên hết sức kính phục đệ nhất anh hùng như ông, chưa kể ơn cứu mạng xá muội. Sau này, khi Hãn huynh ta với ông đến tương kiến, mong ông vì ngàn vạn sinh linh Lâm Hoàng, sẽ đáp ứng lời mời gọi đó!

Tiêu Phong đáp:

- Khiết Đan thật ra chẳng muốn khăng khăng đối đầu Mông Cổ, chỉ bị bó buộc, không thể không chống cự. Giờ đây, Vương gia cam đoan hai dân tộc sống chung hoà bình, là tốt quá rồi! Chẳng riêng mình Tiêu Phong mãi cảm ơn ngài, toàn thể cư dân Lâm Hoàng Thành cũng đều cùng hết sức cảm kích ngài!

Hốt Tất Liệt trả lời:

- Ông đừng lo, Hãn huynh ta sẽ tự tay thảo chiếu, bảo đảm từ giờ đối xử Khiết Đan ngang hàng Mông Cổ. Đến lúc đó, ta sẽ tự tuyên đọc thánh chỉ.

Rồi y cười cười, nói

- Thật ra, một cái thành còn con con như Lâm Hoàng chẳng cần ta phải hưng binh, huy động quân đội nhiều như thế! Ngàn vạn tướng sĩ đó, đích thực để đến nghênh đón Tiêu huynh đây!

--- Xem tiếp hồi 23 ---

Q.6 - Chương 23: Túy Ông Chi Ý

Tiêu Phong trong lòng còn nghi ngại, ông chấp tay nói:

- Không dám, Tiêu Phong tôi tài cán gì khiến Vương gia phải đích thân đem ngàn vạn quân đến nghênh đón, khiến tôi vô cùng xấu hổ!.

Ông nghĩ thầm "Y đem cả vạn người ngựa đến, tuyệt không chỉ vì hâm mộ muốn chiêu hàng ta, mà không kèm điều kiện nào. Đàng trước vạn vạn người đây, bất cứ điều kiện nào của y, ta đều bó buộc vì trăm họ Lâm Hoàng phải ung chịu hết!".

Hốt tất Liệt phát tay, tùy tùng được dặn trước, dẫn ra một con ngựa yên cương đầy đủ. Hốt tất Liệt vui vẻ nói:

- Tiêu huynh kiêu dũng, một người địch ngàn người, ông đừng khiêm nhượng quá. Hôm nay, ta và huynh đối thủ thành bạn, ta lỡ bắn chết ngựa huynh, xin tặng huynh con Hãn huyết bảo câu này, ngựa quý phối anh hùng, rất tương đắc!

Tiêu Phong rành xem ngựa, ông liếc qua, ông tự hỏi thật sự trong thiên hạ có thứ ngựa hiếm này ư? Lập tức, ông không từ chối, chấp tay đáp:

- Tạ ơn Vương gia, Tiêu mỗ thỉnh Vương gia lên ngựa, cùng tại hạ vào thành.

Hốt tất Liệt cười, bảo:

- Tốt lắm! Mời huynh dẫn đường.

Tiêu Phong nhú mày, nói:-

- Hàng vạn quân mã đến thành, sẽ khiến trăm họ sợ hãi. Nếu Vương gia thật lòng tin tưởng tại hạ, chỉ nên đem theo chừng ngàn người thôi, số còn lại dừng lều hạ trại bên ngoài.

Hốt tất Liệt khoát tay, bảo:

- Ủ ... Đúng thật! Tiêu huynh mà ta chẳng tin, thiên hạ còn ai có thể cho ta tin tưởng được?.

Tiêu Phong hết sức cảm động, ông nghĩ bụng:

- Người này hào khí ngất trời, bụng chứa đại lược, ý muốn thống nhất thiên hạ của y quá nửa có triển vọng thực hiện được!

Ông lập tức lên mình ngựa, cùng Hốt tất Liệt song song nhắm hướng Lâm Hoàng thành tấn phát. Bọn Kim Luân Pháp vương, Tiêu Tương Tử, Doãn Khắc Tây dẫn ngàn tướng sĩ theo sau. Số các lộ quân Mông Cổ khác lui ra sau mười dặm, hạ trại.

Khi họ đến gần Lâm Hoàng, binh sĩ nơi đầu tường thành thấy Tiêu Phong dẫn về hàng ngàn quân địch, chúng lưỡng lự, chưa biết đối phó thế nào, có nên bắn tên hay không. Bỗng Tiêu Phong vẫy tay, gọi lên tường thành:

- Gia Luật tướng quân, truyền lệnh cho mở cổng thành. Ta đã giảng hoà cùng Mông Cổ, thoả thuận đình chiến.

Gia Luật Anh và Tiêu Minh Dương vui mừng, đang sắp sửa cho mở cửa, bỗng Gia Luật Hoài Liêu hét to:

- Khoan! Coi chừng bị lừa gạt!.

Tiêu Minh Dương nói:

- Tiêu Tướng quân quyết chẳng lừa gạt mình! Tướng quân chẳng phải người như vậy!.

Gia Luật Anh cũng nói: "Đúng! Con tin Tướng quân.

Gia Luật Hoài Liêu nạt

- Y dĩ nhiên không phải hạng người đi thông đồng với địch, đi bán nước, ta không tin y hèn hạ vậy, nhưng ta xem tình hình, thấy Tiêu tướng quân đã bị đại quân Mông Cổ bức bách điệu về, một khi cửa mở, thiết kỵ Mông Cổ ào ạt xông vào, thế nào Lâm Hoàng sẽ máu chảy thành sông!

Gia Luật Anh lớn tiếng:

- Không phải! Tiêu Tướng quân là một hán tử kiên cường, ông quyết chẳng để bị khuất tất như vậy!

Gia Luật Hoài Liêu mắng:

- Anh nhi, hiện thời không phải lúc hốt hoảng làm liều! Hốt tất Liệt đem ngàn vạn quân đến đây, há chỉ để giảng hoà sao? Y nổi tiếng tinh minh, sao y có thể làm chuyện xuẩn ngốc vậy! Nếu con nghĩ kỹ, sẽ thấy!.

Gia Luật Anh tuy tin tưởng Tiêu Phong, nhất thời không biết phải trả lời sao!

Đang lúc hai cha con tranh luận, Tiêu Minh Dương chạy xuống dưới, nói to:

- Tiêu Tướng quân đang chờ, các người mau mở cổng đón tướng quân.

Đám quân lính bên dưới từng nghe Tiêu Phong gọi cửa, nay thấy tình hình xoay chuyển đột ngột, chúng sợ trái lệnh thượng cấp, đang khựng lại, chưa mở cổng. Bấy giờ có lệnh Tiêu Minh Dương, chúng nhanh chóng mở cửa thành. Lúc Gia Luật Hoài Liêu phát giác cửa đã mở, lão chẳng thể làm gì khác, đành nhìn Tiêu Phong cùng Hốt tất Liệt tiến qua cổng.

Gia Luật Hoài Liêu lệnh cho tùy tùng theo mình đến cản đường Tiêu Phong, lão vung tay ra lệnh:

- Bắn tên, bắt sống Hốt tất Liệt.

Tiêu Phong ở bên cạnh Hốt tất Liệt, quát lớn:

- Các người đừng hồ đồ vậy, không nghe ta nói mình đã giảng hoà cùng họ rồi sao?"

Gia Luật Hoài Liêu nhìn Tiêu Phong:

- Ta không tin! Ta chẳng bị lừa gạt! Rõ ràng người dẫn cướp vào nhà, đang giúp lũ Mông Cổ!

Lão lại hét:

- Bắn tên! Hôm nay nhất quyết bắt sống Hốt tất Liệt.

Tiêu Phong bảo:

- Có ta đây, đừng làm càn bậy vậy!.

Gia Luật Hoài Liêu cực giận dữ, hét lớn:

- Bắn chết tên phản loạn đi!

Tiêu Minh Dương xen vào giữa, xua tay lia lịa:

- Đừng bắn! Tiêu Tướng quân nhất định không phản đâu, tướng quân chẳng phải người bán nước cầu vinh!.

Quân sĩ Khiết Đan thấy vậy, đang chưa biết nghe lệnh ai, vài quân tâm phúc Gia Luật Hoài Liêu giương cung bắn tên vào Hốt tất Liệt. Tiêu Phong phát tay, ông lạng người vào chỗ các tên đang phóng tới, tay áo ông vung ra, nghe xoạt một tiếng, các mũi tên đều bị đẩy gạt ra ngoài,

Mọi người ngưng thở, lại nghe Tiêu Phong gằn giọng:

- Các huynh đệ, Tiêu Phong ta tuy bất tài, quyết chẳng phải hạ hèn hạ tham sống sợ chết! Đích xác người Mông Cổ đã cùng ta giảng hoà, các người thấy đó, bọn họ chỉ đưa đến đây có chừng ngàn nhân mã, số còn lại kia dựng lều hạ trại bên ngoài cách đây mười dặm.

Hốt tất Liệt bỗng mỉm cười, nói:

- Tiêu Tướng quân nói không sai, bản Vương gia đích thực đến cầu hoà, nếu ta muốn công thành, đâu có đứng đây nói chuyện với các người?.

Tướng sĩ Khiết Đan nghe y nói hợp lý, Gia Luật Anh bedn phi ngựa ra, lớn tiếng:

- Gia gia, Tiêu Tướng quân là nhân vật anh hùng như vậy, đâu có để người ta bức bách? Hải nhi cùng Tiêu Minh Dương đồng lòng, thế chết nhất định theo lệnh tướng quân!.

Tướng sĩ Khiết Đan tuyệt đại đa số kính mộ Tiêu Phong, khi họ nghe Gia Luật Anh nói, đều đồng loạt hô theo:

- Thế theo tướng quân đến cùng!.

Gia Luật Hoài Liêu nhìn Gia Luật Anh, mặt lão tái xanh, một lúc lâu, im lặng không nói gì, rồi lão thở dài một tiếng, quát ngựa bỏ đi.

Gia Luật Anh nói nhỏ:

- Kiệt đệ, đệ về phủ chăm sóc cho gia gia!.

Gia Luật Kiệt nhận lời, y giục ngựa chạy theo.

Trong khi đó, Tiêu Minh Dương lệnh quân sĩ nhường một lối đi. Tiêu Phong xoay qua Hốt tất Liệt, lên tiếng giới thiệu Gia Luật Anh và Tiêu Minh Dương. Hai bên làm lễ ra mắt. Hốt tất Liệt truyền lệnh:

- Tất cả tướng sĩ nghiêm giữ kỷ luật, không được sách nhiễu cư dân, kẻ nào vi lệnh trừng trị theo quân pháp.

Tướng sĩ Mông Cổ nhất loạt ứng tiếng vâng lệnh. Gia Luật Anh và Tiêu Minh Dương trước hành vi Hốt tất Liệt, cả hai rất mừng, bèn nhanh chóng mời toàn thể nhập thành.

Cả đoàn người về điện Tuyên Chánh, Tiêu Phong mời Hốt tất Liệt lên ngồi ghế trên, Hốt tất Liệt không khước từ, y ra lệnh các tướng lĩnh Mông Cổ nhập điện, Lấy từ trong bọc ra một đạo thánh chỉ, Y cầm hai tay giơ lên quá đầu, miệng hô:

- Tiêu Phong tiếp chỉ!.

Tiêu Phong quỳ xuống, nghe Hốt tất Liệt tuyên đọc:

- Khiết Đan và Mông Cổ nguyên một nhà, những chuyện xung đột sẽ là quá khứ, từ giờ hai dân tộc đối đãi nhau như huynh đệ. Khả hân ta nghe danh người anh hùng vô địch Khiết Đan là Tiêu Phong thần dũng trên đời, rất hâm mộ, nay sắc phong Tiêu Phong 'Đông Liêu Đại Tướng quân', dưới quyền Tứ Vương gia Hốt tất Liệt, Tiêu Phong tiếp được chỉ này lập tức nhận lãnh nhiệm vụ nơi Tứ Vương gia. Khâm thủ!

Người Khiết Đan nghe tuyên chỉ, họ biết đã chấm dứt chiến tranh, đều hết sức hoan hỉ.

Tiêu Phong vốn không nghĩ mình hội đủ điều kiện làm tướng quân cho Mông Cổ, ngày xưa, lúc làm Nam Viện đại vương, ông đã cực chán ngán làm quan, bây giờ phải làm tướng quân thiết kỵ Mông Cổ, sẽ phải đưa vó ngựa giầy xéo bốn phương. Tiêu Phong quỳ, ông nghe thánh chỉ, không nói nên lời, trong lòng ông hiểu, nếu ông kháng mệnh, số ngàn vạn quân Mông Cổ sẽ làm cỏ Lâm Hoàng, rõ ràng Hốt tất Liệt đang uy hiếp ông phải ưng thuận. Do đó, Tiêu Phong đành cắn răng, thốt:

- Tiêu Phong đã tiếp nhận chỉ!.

Tướng sĩ Mông Cổ từng chứng kiến vũ công kinh người nơi Tiêu Phong, không ai không phục, dân Khiết Đan thấy Tiêu Phong thụ phong Đại Tướng quân Mông Cổ, từ giờ, Đại hân Mông Cổ sẽ không gây hấn nữa, ai nấy đều mừng, họ đồng loạt cất tiếng hoan hô như sấm. Tiêu Phong nghe tiếng hoan hô, trong lòng ông buồn vui lẫn lộn, nghĩ thầm: "Ai ai cũng mong muốn mình làm Đại Tướng quân, họ chẳng biết nỗi khổ sở trong tâm mình!.. Thôi, để mua thanh bình cho nhiều người, dẫu Tiêu Phong ta ngày sau vì vậy có phải chết thảm, quyết chẳng sợ!"

Trời đang về chiều, Tiêu Phong sắp đặt tướng sĩ Mông Cổ cư trú tại ba điện Khai Hoàng, Tuyên Chánh, Ngũ Loan. Hốt tất Liệt lệnh cho quân sĩ Mông Cổ tự lo gây bếp nấu cơm, không quấy rầy cư dân Lâm Hoàng. Tiêu Minh Dương sẵn hôm qua đã có sẵn được và cho xả thịt một con hươu. y hạ lệnh đem thịt hươu nấu yến tiệc khoản đãi Hốt tất Liệt. Trong bữa tiệc, Hốt tất Liệt rất hưng phấn, y chuyện văn huyền thuyên. Gia Luật Anh và Tiêu Minh Dương tha hồ cạ chén, luôn miệng chúc rượu. Gia Luật Hoài Liêu thoái thác thân thể bị yếu, lão không tham dự.

Hốt tất Liệt nói:

- Hôm nay, Mông Cổ cùng Khiết Đan giao hảo, Hốt tất Liệt ta gặp gỡ các bạn, lòng ta rất cao hứng. Từ trước đến nay, ta bận chiến cuộc Nam chinh, đã không quan tâm đến nơi này, trị quân loi lỗi, khiến dân cư Lâm Hoàng gặp nhiều khổ nạn, ta đây có lời cáo lỗi.

Gia Luật Anh cùng Tiêu Minh Dương từng chứng kiến cung cách trị quân nghiêm nhặt của y, Hốt tất Liệt lại lễ phép khiêm cung, không phách lối kiêu Vương gia cao quý, hảo cảm trong họ càng tăng thêm.

Gia Luật Anh nói:

- Việc quá khứ, hãy dẹp qua luôn, chính yếu là, tương lai hai dân tộc cùng chung hưởng hoà bình.

Hốt tất Liệt đáp:

- Xin cứ yên tâm, Mông Cổ ta dấu hiệu chiến, nhưng rất trọng lời nói, Đại hân ta đã ban chiếu chỉ, đừng nói chúng thần từ chẳng dám trái lệnh, ngay con cháu muôn đời sau cũng không dám không tuân.

Tiêu Phong nói:

- Tốt! Để mừng hoà bình của hai dân tộc, xin cạ chén! Nhưng ... khoan đã ... hãy đem bát to lại đây, bọn ta chỉ uống bằng bát to thôi!.

Ngồi bên Hốt Tất Liệt, Kim Luân Pháp vương lão chẳng uống, cũng chẳng ăn thịt. Hốt tất Liệt bảo:

-Quốc sư, nếu ngài không ăn uống, chẳng dám phiền ngài ngồi lại đây bồi tiếp bọn ta!.

Kim Luân Pháp vương cúi đầu, thưa:

- Vương gia, thuộc hạ không đói, cũng không mệt nếu ngồi lại đây!.

Hốt Tất Liệt bảo:

- Vậy a! Minh đi đã hàng ngàn dặm đến đây, nhất định ông phải nghỉ một chút!

Kim Luân Pháp vương nhỏ giọng thưa:

- Thuộc hạ hoàn toàn không mệt, xin được ở lại hộ giá Vương gia.

Hốt tất Liệt bật cười, nói:

- Có Đại Tướng quân ở đây, Quốc sư đâu cần lo lắng cho ta! Mời ông cứ đi nghỉ, tối nay, ta sẽ nghỉ tại đây, vậy Quốc sư cứ tự nhiên cho.

Kim Luân Pháp vương thấy Hốt tất Liệt có vẻ hơi phiền trong giọng nói, lão chỉ còn cách vâng lệnh, cáo từ rồi đi nghỉ.

Người Khiết Đan có mặt hết sức khâm phục đảm lượng Hốt tất Liệt, Tiêu Phong nghĩ thầm:

- Người khí độ như vậy, tiếc thay lại làm Vương gia cảm đầu vụn vụn quân Mông Cổ hung tàn! Nếu y chỉ là một người võ lâm tầm thường giang hồ, hay biết mấy!

Từ lượng mọi người đều khá, họ uống đến tận canh ba, Hốt tất Liệt có hơi ngà ngà say, cười nói:

- Từ phong tri kỷ thiên bôi thiểu! Tối hôm nay, ta uống thật thống khoái! Ngày mai, ta cùng Tiêu Tướng quân lên đường trở về, hy vọng sẽ sớm được cùng chư vị uống một trận khác nữa!

Tiêu Minh Dương đáp:

- Vương gia từ xa đến, sao không nghỉ thêm ít ngày nữa?.

Hốt tất Liệt cười vui vẻ, lắc đầu:

- "Không! Lúc ta xuất hành, xá muội Tân Nguyệt đã dặn ta phải mau mau đem Tiêu tướng quân trở về! Ta nán nã ở đây, thế nào cô ấy cũng sẽ rất khác khoái!.

Nói xong, y đưa mắt nhìn Tiêu Phong, cười tủm tỉm. Gia Luật Anh cùng Tiêu Minh Dương hiểu ý, họ cũng gật gù cười theo.

Tiêu Phong chụp bát rượu, nói:

- Uống đi, uống đi! Ngày mai, ta đi rồi, sợ còn lâu mới có dịp cạ chén cùng các đệ.

Ba người thấy Tiêu Phong có vẻ ngại ngần trước chuyện tình cảm trai gái, họ đồng loạt nâng chén uống cạn, cùng cất tiếng cười vang.

Hai hôm sau, Tiêu Phong cùng Hốt tất Liệt cáo từ mọi người, đem đại quân lên đường trở về.

--- Xem tiếp hồi 24 ---

Bạn đang đọc truyện *Thiên Mã Hành Không* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.7 - Chương 24: Tình Ý Âm Lộ

A Tử dán mắt vào Tiêu Phong, tai cô lắng nghe ông chậm rãi thuật lại sự tình lúc hai người xa nhau, cô chẳng hay, bên ngoài trời đã đổ tuyết từ bao giờ. Tiêu Phong nhìn hoa tuyết phôi phới bay ngoài song, ông ngừng một chập, rồi nói:

- Lại đổ tuyết nữa rồi.

Chỉ lúc đó mắt A Tử mới rời khỏi gương mặt Tiêu Phong, cô lắng nghe tiếng gió gào hú ngoài cửa sổ, rồi hỏi Tiêu Phong:

- Sau đó ra sao?.

Tiêu Phong đáp:

- Cũng chẳng xảy ra gì nhiều, ta ở trong quân Mông Cổ, ngày ngày rảnh rỗi, giúp huấn luyện binh sĩ, hoặc đi săn.

A Tử cười cười, nói

- Hèn chi lúc muội vào nhà lần đầu, thấy người thêu trên túi tên sao quen quen, nhưng muội đã chẳng thể nghĩ ra huynh. Nhưng, lúc đó muội vừa lạnh, vừa mệt, mắt chẳng mở ra nổi, đầu có rãnh nghĩ ngợi đông dài. Cuối cùng trời xanh có mắt, cho muội gặp lại được huynh! Nếu muội cứ đi lang thang khắp chốn, vĩnh viễn chắc không thấy lại được huynh.

Bỗng A Tử kêu lên, cô đưa tay vịn vào cái ghế kế bên để đứng dậy, nói:

- Ngựa của muội! Muội cột nó trong rừng, bên ngoài doanh trại rồi quên băng đi mất. Mà không chừng giúp cho con tiện nhân đó có ngựa tẩu thoát!

Tiêu Phong nói:

- Muội ngồi xuống đi, cẩn thận, chân đang bị đau.

Rồi ông ra lệnh cho người đi tìm ngựa. A Tử ngồi xuống, nói: - Con ngựa đó chạy nhanh lắm, từ lúc ở Liêu quốc đến giờ, muội chưa thấy con ngựa nào tốt như vậy.

Tiêu Phong cười mỉm, nói:

- Giữ cho kỹ lắm, cũng bị lấy mất ngựa, mà nó cũng chẳng phải ngựa của muội!

Chẳng bao lâu, quân hầu đến báo tin:

- Bẩm Tướng quân, đã cho người đi tìm khắp nơi, nhưng chẳng thấy con Tiểu Hồng mã của A Tử cô nương.

Tiêu Phong gật đầu, cho tên quân đó lui ra.

A Tử hần học nói:

- Lẽ ra muội phải đề phòng từ sớm, để cho mụ ta cướp lại được ngựa, thật tệ quá!.

Tiêu Phong cười cười, bảo:

- A Tử, đừng giận nữa. Để ta đền lại cho muội một con Tiểu Hồng mã khác, được không?.

Mắt A Tử rục sáng, cô vui vẻ hỏi:

- Thật vậy sao?.

Tiêu Phong nói:

- Ta cũng có một con hãn huyết bảo mã, ngựa Vương gia tặng ta ngoài thành Lâm Hoàng, nếu muội thích, ta tặng cho muội.

A Tử nhẹ lắc đầu, nói:

- Không, muội chẳng lấy ngựa của huynh đâu. Huynh làm Tướng quân, phải cưỡi ngựa tốt, chỉ cần huynh đi đâu cho muội đi theo đấy là được rồi!.

Tiêu Phong nghe giọng nói ôn nhu của cô, trong lòng ông rung động, chẳng ngăn được, ông liếc nhìn cô, ánh dương quang từ ngoài song cửa chiếu rọi lên khuôn mặt, vẻ thanh nhã tú lệ giống A Châu vô cùng, đôi nhãn châu linh động đầy nhu tình, chẳng khác ngày xưa A Châu đã từng nhìn ông. Tiêu Phong trong lòng mê man, ông vừa muốn đưa tay vuốt nhẹ vào khuôn mặt đã từng bao đêm hiện về trong mộng, bỗng nổ tiếng sấm bên tai: "A Châu đã chết rồi mà! A Châu chết đã lâu rồi!". Tiêu Phong ngẩn ngơ rút tay lại, ông quay đi, thở dài!

A Tử thấy điệu bộ Tiêu Phong, cô biết Tiêu Phong vừa rồi nhìn nhầm mình với A Châu, trông vào tấm lưng to rộng của Tiêu Phong, cô u uẩn thở dài, hỏi:

- Tỷ phu, huynh lại nhớ đến tỷ tỷ A Châu đấy à?.

Tiêu Phong gật đầu nhẹ nhẹ, chẳng nói gì. Sau một lúc lâu, A Tử nói:

- Tỷ phu, nếu muội cũng cùng tính tình như chị A Châu, liệu tỷ phu đối với muội có được như với tỷ tỷ muội không?.

Tiêu Phong xoay lại, ông nhìn A Từ, nhỏ giọng:

- A Từ, ta tính tình thô lỗ, chẳng xứng với muội, ta sẽ không làm cho muội vui được, ta muốn muội phải được sung sướng, phải có hạnh phúc của riêng muội. Để rồi ta sẽ tìm gả muội cho một thiếu hiệp anh tuấn tiêu sái, A Châu tỷ tỷ muội trên cõi linh thiêng cũng được an ủi!

A Từ im lặng hồi lâu, hốt nhiên nước mắt cô trào ra, cô gục đầu xuống bàn khóc nức nở. Tiêu Phong hơi nhú mày, hỏi:

- A Từ, muội lại ương bướng nữa rồi, ta nói có gì sai chăng?.

A Từ đập tay xuống mặt bàn, cô khóc rống:

- Không! Muội chỉ theo huynh thôi, muội không rời xa huynh, sao huynh cứ muốn xua đuổi muội?

Tiêu Phong nói:

- Ả ngọc này, ta chỉ muốn tốt cho muội thôi, dù gì, cuối cùng muội cũng phải có một nơi để nương tựa suốt đời chứ?

A Từ lại rũ người, cô gục đầu xuống bàn, khóc thút thít:

- Tỷ phu, suốt đời muội không gả cho ai hết, muội chỉ theo tỷ phu thôi, huynh đừng xua đuổi muội đi!.

Tiêu Phong chưa xót trong lòng, ông đưa tay vuốt tóc A Từ, nói:

- A Từ, ta không thể lo cho muội suốt đời được, ta chen chân trong giang hồ, thân bất do kỷ, sợ về sau liên lụy đến đời muội. Ta phải tìm cho muội một chỗ tốt, ta mới yên tâm!

A Từ "xi" một tiếng, cô ngẩng đầu lên, mặt ửng đỏ, rồi lí nhí:

- Huynh đã chết rồi! Muội cũng chẳng còn sống nữa, Muội chỉ sống đây để ở bên huynh, nếu tỷ phu bây giờ lại roi xuống vực thăm như ngày xưa, trước ải Nhạn Môn quan, muội cũng sẽ nhảy xuống theo! Huynh ... tại sao huynh khó với muội quá vậy. chỉ khẳng khẳng muốn đuổi muội đi sống chỗ khác? Huynh sao cứ muốn bức tử muội!

Tiêu Phong trong lòng giá lạnh, ông nhớ chuyện cô tự tận trước ải Nhạn Môn quan, biết cô lòng dạ sắt đá, khó lay chuyển khi đã quyết rồi, ông thờ dài sườn sượt, nói:

- Sao muội phải khổ não quá vậy? Ta hứa với A Châu sẽ chiều cổ muội, chỉ vì ta muốn tìm cho muội một mái nhà, tìm cho muội có chỗ lui tới, ai da ... nếu muội chẳng chê, chẳng chán ghét ở bên ta sẽ bị lăm buồn phiền, thì cứ đi theo ta?.

A Từ gạt nước mắt, nói:

- Thật vậy sao? Huynh nói lời, huynh có giữ lời không?.

Tiêu Phong gật gật đầu, nói:

- Giữ! Muội không chịu lấy chồng, sống cơ khổ linh đình, ta chẳng yên tâm!

A Từ giậm chân nói:

- Từ giờ trở đi, đừng nói chuyện gả bán của muội nữa!.

Tiêu Phong bảo:

- Đừng giậm chân như vậy, cẩn thận chỗ vết thương kia! Được, từ giờ trở đi, ta sẽ không nói chuyện đó nữa!

Hai người đang trò chuyện, bỗng thấy một kỵ sĩ từ xa di chuyển đến, thân mình quấn trong một tấm chăn màu đỏ, trên đầu đội mũ lụa có kết lông vũ, đầy trời hoa tuyết bay phôi phôi xoay quanh người, chẳng mấy chốc, khi đến gần, thấy gò má ửng đỏ vì gió rét, thêm phản ánh màu đỏ tấm chăn khoác trên người, vẻ mặt cực kỳ kiều diễm. A Từ không vui, cô than:

- Coi kia, cô Công Chúa Mông Cổ đã lại tìm đến kia, sao cô cứ bám riết vào huynh!.

Tiêu Phong khẽ lắc đầu, ông gượng cười, không nói gì.

- Tiêu đại ca, muội về rồi đây này! - Tân Nguyệt khoát tấm chăn ra đằng sau, bước vào nhà.

A Từ thấy hai tay nàng trắng trẻo, cô chẳng ngăn được câu hỏi:

- Công chúa về sớm quá, cô đã không sẵn được hoá hồ ly sao?.

Tân Nguyệt đưa tay cời mũ, nàng thở dài, nói:

- Săn được chứ, được tới hai con, nhưng rồi đã phải thả chúng ra!

A Từ cười mát một tiếng, nói:

- Hừ ... hoá ra cô nương vẫn giữ tín ngưỡng, coi chúng là linh vật! Nếu sớm biết vậy, ta đã chẳng nói cho cô biết tỷ phu ta thích món đó, cô chẳng có được một chút phóng tâm nào!

Tân Nguyệt gỡ cái mũ ra khỏi đầu, nàng nhoèn miệng cười, nói:

- Khoan sốt ruột, chờ nghe muội nói rồi sẽ rõ. Sáng nay, đi chẳng lâu, trong khu rừng rậm, muội đã gặp ngay một con hoả hồ ly, bình thường giống thú đó lẩn trốn nhanh lắm, nhưng con hoả hồ ly này chân bước cả nhắc, nó đang bị thương. Muội bắn một phát tên, trúng ngay vào đuôi sau của nó, nó giật giữa, ngã lăn ra đất. Bỗng một con hoả hồ ly khác từ trong bụi rậm phóng chạy về phía con hoả hồ ly bị trúng tên, nó không ngừng kêu la. Con mới đến, khi nó thấy bọn muội, đã không bỏ chạy, mà chỉ lảng vảng bên cạnh con bị thương. Tiểu Nhạn định bước đến nhặt con trúng tên, nó liền xông ra định cắn chân Tiểu Nhạn. Tên quân sĩ đứng kế bên phóng trường mâu ra đâm, nó tránh phải, né trái, miệng không ngừng kêu la, dường như không nỡ bỏ đi. Muội thấy tội nghiệp, bèn bảo tên quân sĩ đừng làm nó bị thương. Muội xem kỹ con bị trúng tên, thấy nó chỉ bị vết thương nơi đuôi, không bị nguy đến tính mạng. Muội đoán chúng là một đôi, sợ muội bắt đi một, nó không muốn xa nhau. Người ta thường bảo, sống có đôi như chim, khi gặp hoạn nạn chim cũng kéo nhau bay vù, hai con vật nhỏ này chúng nó lại tận tình với nhau như thế, muội thấy bất nhẫn, muội sai quân sĩ buộc thuốc chữa trị vết thương của nó, xong rồi muội cho thả cả hai. Cuối cùng muội chỉ săn được có một đôi gà rừng đem về cho huynh dùng. Tiểu đại ca, muội thật ngốc nghếch, huynh thấy muội đáng trách không?.

Tiêu Phong lắc đầu, nói:

- Công chúa là một cô nương có lòng thiện lương, đâu có ngốc nghếch đâu!.

Rồi ông ngược nhìn A Từ, nói:

- A Từ, nếu là muội, thế nào muội cũng sẽ không thả đâu! Từ giờ, muội hãy học theo Công chúa, thay đổi tính khí hung hăng của muội đi!.

A Từ bĩu môi, cô lắc đầu lia lịa, nói:

- Cô ấy là cô ấy, muội là muội, muội nghĩ muội đâu có gì tệ hại đâu, việc gì muội phải đi học cô ấy! Bảo muội học cái dờ dẩn của cô à? Bắt được vào tay rồi lại thả đi, muội chẳng có ngờ ngẩn vậy!

Tiêu Phong không biết phải cười hay khóc, ông biết rõ tính nết chanh chua của cô, Tiêu Phong chỉ đành nhăn mặt nhủ mày, không làm gì khác hơn được!.

Tân Nguyệt được Tiêu Phong tán thưởng, nàng không khỏi thấy vui sướng trong bụng, bèn đến ngồi cạnh Tiêu Phong, nói:

- Tiểu đại ca, muội hứa kiếm hoả hồ ly cho huynh, muội chưa làm được, để mai muội sẽ nấu vài món Nam triều mời huynh cùng A Từ cô nương dùng thử. Chuyện kia, muội xin lỗi huynh!

Tiêu Phong xua tay, nói:

- Không cần đâu! Công chúa chẳng sai trái, đâu cần xin lỗi hạ thuộc, Tiêu Phong ngàn lần chẳng dám nhận!

Tân Nguyệt vội nói:

- Huynh dĩ nhiên khác, muội thật lòng xin lỗi huynh.

Lời thoát ra, Tân Nguyệt chợt thấy mình đã vô ý tỏ lộ tâm tình, nàng chẳng khỏi ngượng, đỏ bừng mặt!

Tiêu Phong từ lúc bị A Từ bám theo, ông truy ra nguyên nhân, do lúc trước vô ý đã thương cô, ông đã chẳng tị hiềm nam nữ, ngày đêm ôm cô bên mình để duy trì chân khí cho cô, lúc bấy giờ vì tình thế bó buộc, giờ đây, ông thấy A Từ bỏ phí tuổi thanh xuân đi tìm mình, trong lòng ông không khỏi hối hận. Tình ý Tân Nguyệt dành cho mình, dĩ nhiên A Từ thấy rõ từ lâu, bây giờ tiện có A Từ ở đây, Tiêu Phong quyết định giữ một khoảng cách nhất định với Công chúa, tránh tạo cơ hội cho Công chúa tiến đến gần; Giọng điệu, cung cách ông luôn giữ phận kẻ dưới, cộng một chút lãnh đạm, hy vọng tình cảm cô dần dần nhạt phai đi, lâu ngày, sẽ tự cô ta cắt đứt. Vừa rồi Tân Nguyệt bộc lộ tâm tình, Tiêu Phong giả vờ không để ý, ông thấy cô đỏ bừng mặt, cúi đầu xuống thấp, Tiêu Phong không biết phải nói gì, trong bụng ông thở dài sườn sượt. A Từ thấy tình cảnh đó, cô buồn vui lẫn lộn, buồn vì Tiêu Phong trong lòng chỉ có mỗi A Châu, con gái trong khắp cả thiên hạ chẳng ai làm ông động tâm, mình cũng trong số đó, rồi cô vui vì Tiêu Phong đã không để ý người khác, đến ngay Công chúa Mông Cổ này, đoan trang mỹ lệ là vậy mà ông cũng không để mắt tới. Mỗi người một tâm sự, họ trầm ngâm, không nói năng gì.

- Ha ha ha! - một tràng cười từ bên ngoài vọng vào, tiếng vén rèm cửa, rồi một nam tử mình vận chiến bào trắng bước rảo vào, cười nói:

- Tiêu tướng quân, ông thật tốt số quá, được hai mỹ nhân làm bạn, nên từ khước đi săn cùng ta!

Tiêu Phong đứng dậy nhường chỗ ngồi, ông nói:

- Vương gia chó cười, hôm nay ngài đi săn, sao trở về sớm thế? Ngài săn được những gì?.

Người mới vào là Hốt Tất Liệt, y vừa cười vừa vỗ vai Tiêu Phong, nói:

- Không có ông đi cùng, bọn ta chả săn được gì! Vắng mặt tay thiện xạ hạng nhất dưới trời, thu hoạch săn bắn đủ biết trước kết quả ra sao rồi. Ta đâu định về sớm, nhưng khi thấy cô em gái bảo bối đòi về trước, ta mới nghĩ nên mau đến thăm ông cùng cô tiểu di tử ông, để ông biết rằng, chẳng phải chỉ mỗi mình em ta nghĩ đến ông, mà còn có cả ta nữa!.

Nói xong, y ngó Tân Nguyệt, cười âm. Tân Nguyệt đang bối rối, nàng bị Hốt Tất Liệt nói một thôi như vậy, chẳng chịu nổi, nàng giậm chân kêu lên:

- Ca ca!.

--- Xem tiếp hồi 25 ---

Bạn đang đọc truyện *Thiên Mã Hành Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.7 - Chương 25: Tật Đồ (Ghen Ghét)

Hốt tất Liệt thu nét cười trên mặt, ông quay sang vui vẻ hỏi A Từ:

- Chắc cô nương đây là em gái của phu nhân Tiêu tướng quân?.

A Từ gắng đứng lên hành lễ, thưa:

- A Từ kính ra mắt Vương gia.

Hốt tất Liệt ngăn A Từ, bảo:

- Cô nương chân đang đau, không cần hành lễ. A Từ cô nương thật thanh nhã đẹp đẽ, chắc phu nhân Tướng quân là người tuyệt đẹp trên đời. Ôi, sao trời xanh ganh ghét, làm má hồng phận bạc!.

A Từ vội ghé sát vào Hốt tất Liệt, thì thào:

- Vương gia đoái lòng đến thuộc hạ, thực đáng quý, nhưng cái chết của tỷ tỷ in hằn nỗi đau không dứt trong tim tỷ phu, A Từ kính mong Vương gia từ giờ đừng nhắc đến tỷ tỷ trước mặt tỷ phu nữa, tránh cho tỷ phu đau lòng.

Hốt tất Liệt nhè nhẹ gạt đầu, ông nhìn Tiêu Phong, nói:

- Tiêu tướng quân, ta xin lỗi đã khơi dậy vết thương lòng ông.

Nội công Tiêu Phong thâm hậu, đã nghe rõ lời nói thâm của A Từ, ông thở dài, đáp:

- Tạ ân Vương gia quan tâm! Dẫu Vương gia không nói, lúc nào ta cũng da diết nhớ nàng. Nàng không phải mỹ nhân tuyệt thế vô song, nhưng trong tim óc ta, nàng đẹp nhất trên đời, con gái khắp thiên hạ không ai sánh bằng. Suốt đời này, ta không sao quên được!.

Tiêu Phong nói lời đó, để trả lời Hốt tất Liệt, nhưng thật ra ông dụng tâm mong Tân Nguyệt nghe, mong cô hiểu rõ, trong tim ông, vĩnh viễn chỉ có một A Châu!.

Hốt tất Liệt nói:

- Tiêu tướng quân tình thâm nghĩa trọng, lệnh phu nhân tuy mất lâu rồi, Tướng quân vẫn chung tình, khiến cho người người phải kính trọng.

Khi nghe Tiêu Phong, thoát tiền Tân Nguyệt trong lòng không khỏi buồn rầu, nhưng cô xoay chuyển ý nghĩ:

- Nếu chàng bạc tình, ta tất đã không để ý đến chàng, nhưng chàng chung tình vậy, thật khác người. Tuy thân mang võ công tuyệt thế, hào khí ngất trời, chàng lại cô khổ lênh đênh quá thế, ta nhất định phải gắng để ý chăm sóc tốt cho chàng hơn.

Suy nghĩ vậy, trong lòng cô vừa yêu vừa xót, tình cảm cô dành cho Tiêu Phong tăng thêm một tầng nữa.

Hốt tất Liệt nhìn Tân Nguyệt cúi đầu trầm ngâm như người mất hồn, ông vỗ nhẹ vào cô, hỏi cô:

- Tân Nguyệt, sao muội ngơ ngẩn vậy?.

Tân Nguyệt vội ngẩng đầu, hai má đỏ bừng, cô đáp:

- Không! Không có đâu ... Muội ngơ ngẩn gì đâu!.

Hốt tất Liệt cười cười, nói:

- Ngày mai sinh nhật muội được hai mươi tuổi, muội nhớ không?.

Tân Nguyệt liếc Tiêu Phong, má hồng còn ửng hồng, cô nghiêng nghiêng mái đầu, nói:

- Năm nào sinh nhật cũng nhiều đó, chả còn ý nghĩa gì ... năm nay chắc cũng vậy!

Hốt tất Liệt hỏi:

- Muội sao vậy? Muội đường đường Công chúa tối ư tôn quý ở Đại Mông Cổ ta, tổ chức mừng sinh nhật, sao có thể làm sơ sài qua loa được? Mấy hôm nay ta cố ý không nhắc đến, muội tưởng ta quên? Muội đừng lo, ta đã sớm sắp đặt mọi chuyện rồi, ngày mai bảo đảm muội sẽ thật mãn nguyện!.

Tân Nguyệt cười, đáp:

- Đa tạ tứ ca lưu tâm, muội sẽ không quên ơn ca ca!.

Trong lòng cô tự nhủ: "Ca ca muốn bảo đảm muội được mãn nguyện, liệu ca ca có thể khiến Tiêu đại ca ái mộ muội không?

Nghe đôi thoại hai người, Tiêu Phong mới vỡ lẽ, Tân Nguyệt mời mình ngày mai đến chơi, nguyên để ăn sinh nhật cô, tức thì ông trong lòng chẳng khỏi ân hận, ông nhìn Tân Nguyệt nói:

- Thì ra ngày mai là ngày vui của Công chúa, vừa rồi tôi đã phụ lòng thành của Công chúa, thật tệ quá.

Tân Nguyệt ngược nhìn Tiêu Phong, cô cười hỏi:

- Giờ đây huynh biết rồi, huynh có nhận lời muội mời không?.

Tiêu Phong gật gật đầu, nói:

- Mang ơn thịnh tình Công chúa, ngày mai nhất định tôi sẽ đến, mà còn được Công chúa đích thân nấu bếp, Tiêu Phong khổ ngàn vạn lần không xứng đáng nhận lãnh ân điển đó!.

Đang nhấp trà, Hốt tất Liệt dừng phắt ngay lại, lên tiếng ngạc nhiên:

- Gì cơ? Tân Nguyệt đích thân xuống bếp?.

Y lập tức đặt chén trà xuống mặt kỹ, rồi cười cười bảo:

- Tân Nguyệt, muội quá sức thiên vị đấy, muội chỉ mời Tiêu tướng quân và A Từ cô nương, không ngờ gì đến ta?.

Tân Nguyệt nói:

- Muội đang học nấu bếp Nam triều, huynh chẳng ưa mấy món đó, muội không dám mời huynh!.

Hốt tất Liệt gật gù, nói:

- À ... thì ra thế, cô chỉ nấu cho Tiêu tướng quân và A Từ cô nương, ta không có số được ăn ngon!.

Tân Nguyệt đứng lên, nhấc tấm chắn to màu hồng, nói:

- Tiêu đại ca, A Từ cô nương, muội đi đây!.

Hốt tất Liệt cười cười, hỏi:

- Sao tiểu muội bỏ đi sớm thế?.

Tân Nguyệt đưa tay khoác chắn lên mình xong, cô quay đầu, lườm Hốt tất Liệt, cầu nhàu:

- Huynh đó, thiệt không chịu nổi, cứ theo chọc phá người ta!.

Nói đoạn, cô làm mặt giận, buron bả nhắm cửa đi ra ngoài. Hốt tất Liệt vỗ tay cười ầm, ông đứng dậy, nói:

- Nè ... chờ ta một chút, để ta đưa muối về.

Rồi y quay sang bảo Tiêu Phong và A Tử:

- Chiều mai, ta tổ chức ca vũ mừng sinh nhật Tân Nguyệt, mời Tiêu tướng quân và A Tử cô nương vui lòng đến dự.

Tiêu Phong trả lời:

- Vương gia chóe khá khách khí, chúng tôi nhất định phải đến!.

Tiêu Phong tiễn Hốt tất Liệt xong, ông cùng A Tử chuyện vãn một lúc, sau đó, cả hai cùng dùng cơm chiều. Rồi Tiêu Phong đích thân đưa A Tử về lều Công chúa.

Được Tiêu Phong nhận lời ngày mai sẽ đến ăn mừng sinh nhật với mình, Tân Nguyệt trong lòng vui sướng, không ngủ được, cô cứ ráo riết dò hỏi A Tử chuyện đời Tiêu Phong, A Tử ngần ngẫm trong bụng, đã chỉ nói hàm hồ cho qua, rồi cô ngủ khi, Tân Nguyệt đành ngừng chuyện hỏi han.

Ngày hôm sau, mặt trời chiếu sáng rạng rỡ, trận bão tuyết liên miên kéo dài suốt mấy ngày qua chợt tạnh hẳn. Tiêu Phong đến lều Tân Nguyệt, thấy cô đang lui húi chiến xào, bộn nhả hoàn lãng xăng chung quanh, A Tử ngồi bên cạnh, miệng cô không ngớt tiếng khen chê. Tiêu Phong đến gần, chấp tay hành lễ, nói:

- Công chúa, Tiêu Phong chúc mừng sinh nhật tốt lành của Công chúa.

Tân Nguyệt ngược nhìn, cô vui vẻ bảo Tiêu Phong:

- Tiêu đại ca đừng giữ lễ quá, mời huynh vào ngồi chơi một chốc, rồi mình sẽ thưởng thức các món ăn.

Tiêu Phong đáp:

- Công chúa là bậc thiên kim, bữa nay ra tay nấu bếp, Tiêu Phong chẳng đáng hưởng ân huệ ấy. Thịnh Công chúa để đầu bếp làm, mời Công chúa mau chóng vào bên trong nghỉ ngơi.

Đang giữa mùa đông tuyết giá, nàng đứng trước hoá lò, trán Tân Nguyệt lấm tấm mồ hôi, vừa quạt tay lau mồ hôi, cô vừa nói:

- Không sao ... mấy năm trước, ăn sinh nhật chẳng có ý vị gì, hôm nay muội đứng ra nấu mấy món ăn, cũng muốn làm một ngày đặc biệt khác đi.

Tiêu Phong nghe cô cười nói, ông gật gù, tiến lại gần nhìn xem, chỉ thấy cô xào nấu đang những món nhiều màu nhiều sắc, ông chẳng dần được hiểu kỳ, bèn hỏi:

- Công chúa có thể nói tên mấy món này không?.

Tân Nguyệt cười cười, đáp:

- Đây món San hô, do thầy giáo muối ở phủ dạy muối nấu.

Rồi chỉ vào một món đang đặt trong quả hấp, cô nói:

- Đây là món đã nấu xong, giữ trong đó cho nóng! Mời huynh ngồi chơi, chờ muội làm xong món này rồi mình ăn.

Trong lúc mọi người truyện trò, từ xa chợt vẳng tiếng vó ngựa chạy nhanh đến. Bỗng hiện ra trước mắt một kỵ sĩ sắc phục bộ tộc Mông Cổ màu xanh lam, y dừng ngựa, vừa nhảy phốc từ trên yên xuống, vừa lớn tiếng nói:

- Công chúa Tân Nguyệt, xin thứ lỗi ta đã đến trễ!.

Tân Nguyệt nhìn y, mở miệng hỏi:

- Ba Đặc Nhĩ tướng quân, tướng quân vẫn mạnh khoẻ chứ?.

Ba Đặc Nhĩ rào bước đến gặp Tân Nguyệt, nói:

- Ta biết hôm nay sinh nhật Công chúa, năm nào ta cũng đến mừng, bữa nay đâu có không đến cho được?

Tân Nguyệt hỏi:

- Chẳng phải tướng quân đang trấn thủ biên thủy giúp phụ thân của tướng quân sao? Ta nghe nói quan ải đó cách đây cả mấy ngàn dặm.

Ba Đặc Nhĩ đưa tay vò đầu, gãi nhe miệng cười, nói:

- Để đến gặp Công chúa, đầu xa cách mấy ta đều đi được.

Tân Nguyệt quay đi, không để ý lời y nói, cô đưa tay chỉ Ba Đặc Nhĩ, bảo Tiêu Phong:

- Muội giới thiệu huynh, đây là Tướng quân Ba Đặc Nhĩ của Mông Cổ.

Tiêu Phong chấp tay, nói:

- Thì ra tướng quân Ba Đặc Nhĩ, tại hạ thất lễ rồi!.

Ba Đặc Nhĩ thấy thần thái Tân Nguyệt thân thiết với Tiêu Phong, trong lòng gãi động nộ, "hừm" một tiếng, rồi lạnh lùng hỏi:

- Ngươi là ai?.

Tân Nguyệt khẽ nhún mày, nói:

- Đây là Đại tướng quân Đông Liêu đã được Đại hãn thân huynh ngự bút sắc phong, tướng quân chưa từng nghe sao?.

Ba Đặc Nhĩ buột miệng hỏi:

- Là Đông Liêu Đại Tướng quân?.

Tân Nguyệt gật gật đầu, đáp:

- Ngoài ông ấy, ai khác xứng đáng với tước hiệu đó?

Ba Đặc Nhĩ liếc nhìn Tiêu Phong, hỏi ông:

- Thì ra ngươi là Đông Liêu Đại Tướng quân, trên thảo nguyên vang tiếng đồn hai phát tên hạ hai mãnh hổ, chả biết đúng hay sai!

Tiêu Phong cười cười, ông không trả lời. Tân Nguyệt tròn mắt, hỏi:

- Ba Đặc Nhĩ, sao anh nói vậy? Dĩ nhiên là ông ấy, Tiêu đại ca đây thần dũng vô địch, ông thật chẳng biết gì hết!.

Ba Đặc Nhĩ thấy Tân Nguyệt kém vui, gãi vội vàng cười cười, nói:

- Ta chỉ buột miệng, không có ý gì khác. Ai da .. sao Công chúa ra tay làm mấy cái việc nặng nhọc này, là việc của bọn nô tài kia mà!.

Bỗng ả nha hoàn bên cạnh nói:

- Ngươi mới là nô tài, càng ngày càng chẳng biết lễ phép ăn nói Thân phận Công chúa làm vậy, sao dám đem so đo cùng nô tài.

Tân Nguyệt trừng mắt nhìn ả, bảo:

- Ngươi đừng nói những thế! Đó tự ta muốn làm, chẳng liên quan đến người ngoài.

Ba Đặc Nhĩ sững sờ, cất tiếng hỏi:

- Công chúa ... Trước giờ, Công chúa vẫn ưa thích cười ngửa đi sẵn, sao bữa nay chơi cái trò chơi này?.

Y vừa nói, vừa thò đầu nhìn món trong nồi, ra vẻ kỳ lạ, hỏi:

- Mấy món này là gì vậy? Nhiều màu mè quá, ta chưa từng thấy qua!.

Tiểu Nhạn gất y:

- Đó là thức ăn ngon kiểu Nam triều, Ba Đặc Nhĩ Tướng quân chưa từng thấy sao?.

Ba Đặc Nhĩ thất thanh la lên:

- Đồ ăn Nam triều thì ngon lành nổi gì? Ta bình thường chẳng thèm để mắt đến, Công chúa sao lại hứng thú đi nấu mấy món kì cục của bọn Nam man?.

Tân Nguyệt lạnh lùng bảo:

- Ta thích nấu món gì, để tướng quân được chẳng?.

Thấy mắt Công chúa tối sầm, Ba Đặc Nhĩ không dám hó hé gì nữa, gãi kéo Tiểu Nhạn qua một bên, hỏi nhỏ:

- Tiểu Nhạn, nói cho ta hay, sao bữa nay thiên kim Công chúa đích thân nấu bếp, lại chỉ làm toàn đồ ăn Nam triều?.

Từ khi ra đời, Ba Đặc Nhĩ lớn lên cạnh Tân Nguyệt, tính tình gã bộc trực, Tiểu Nhạn cùng y giao tình khá tốt, thấy Ba Đặc Nhĩ bộp chộp, có phần thô lỗ, nhưng tâm địa thiện lương, Tiểu Nhạn lén nhìn Công chúa, ả mỉm cười, nói nhỏ:

- Công chúa nấu ăn đãi Tiều tướng quân đấy, ông ấy ưa thích món Nam triều.

Ba Đặc Nhĩ giật mình, lắp bắp:

- Vậy sao? Nấu đãi hần ăn? Công chúa làm vậy, đã không giữ thân phận à?.

Tiểu Nhạn vội lấy tay bịt miệng y, ra hiệu bảo Ba Đặc Nhĩ nhỏ giọng, rồi ả nói:

- Chỉ cần Tiều tướng quân vui vẻ, Công chúa sẵn sàng làm bất cứ gì, ta chưa hề thấy Công chúa đối xử tha thiết như vậy với ai khác! Chẳng nói đâu xa, Công chúa bỏ công học nấu đồ ăn Nam triều, đã gửi vào đấy khá nhiều tâm tư.

Bỗng Công chúa lớn tiếng gọi:

- Tiểu Nhạn, Tiểu Nhạn . . . ???.

Tiểu Nhạn vội ứng tiếng trả lời, ả chạy đến đứng bên Công chúa.

Ba Đặc Nhĩ cười ngửa bôn ba ngàn dặm về dự sinh nhật Tân Nguyệt, ai cũng biết y là chỗ thanh mai trúc mã cùng Công chúa. Tổ tiên Ba Đặc Nhĩ tên Triết Biệt, từng lập nhiều công trạng thống nhất Mông Cổ, dòng họ còn dây mơ rễ má sâu xa với gia tộc Thiết Mộc Chân, hai nhà đều có ý tác hợp hai người. Trong tâm tư Ba Đặc Nhĩ, y chắc chắn Tân Nguyệt cùng y trước sau cũng sẽ kết duyên phu phụ! Bây giờ, thấy nàng để ý người khác, ai ai cũng thấy y đang bốc lửa. Nắm chặt nắm tay, mặt mày tái xanh, y chăm chăm vào Tiểu Phong, nghiêng răng, tự nhủ: "Tiểu Phong, không dè người tiểu nhân, thừa lúc ta vắng mặt, dám dụ dỗ người ta yêu! Ta quyết chẳng dung tha người!"

--- Xem tiếp hồi 26 ---

Bạn đang đọc truyện *Thiên Mã Hành Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.7 - Chương 26: Tỉ Thí

Chẳng mấy chốc, thức ăn được dọn lên bàn. Tân Nguyệt đã thay áo chên hồng, dải áo viền hoàng kim, đôi gò má cô phản chiếu ánh lửa lò sưởi ánh màu hồng nhạt, càng tăng thêm màu trắng muốt của làn da. Mọi người phân ngôi chủ khách, cùng ngồi xuống. Ba Đặc Nhĩ không biết dùng đũa, y thấy đặt chêm chệch trên bàn nguyên một con gà, bèn quay qua nhìn Tân Nguyệt, hỏi:

- Mời Công chúa dùng trước?.

A Từ cười "hích" một tiếng nhỏ, Tân Nguyệt khẽ nhủ mày, nói:

- Không có dùng tay bốc đâu, Tiểu Nhạn, sao mi còn không mau lấy dao cắt thịt gà?

Tiểu Nhạn vội đem dao đến sẻ thịt gà thành từng miếng nho nhỏ, sắp đầy vun một đĩa.

Tân Nguyệt gấp vào bát Tiểu Phong một miếng, nói:

- Tiều dạ ca, mời huynh dùng, nếu không ngon, đừng cười nhé!

Ba Đặc Nhĩ nãy giờ dán mắt vào Tân Nguyệt, y thấy Tân Nguyệt chăm chú dòm Tiểu Phong nhai miếng thịt trong miệng, rồi Tiểu Phong vừa gật gù, vừa khen:

- Ngon lắm, Công chúa khéo tay quá, giỏi nhất ở chỗ lần đầu nướng gà, đã để lửa vừa độ, thịt gà nướng ngon không chê vào đâu được!

Tân Nguyệt nghe khen, mặt mày cô đang hớn hờ, bỗng Tiểu Nhạn bữu môi, nói:

- Chẳng phải lần đầu đâu, Công chúa từng nướng nhiều lần ở nhà, lúc đó tại chưa đúng độ lửa nướng, nên đã không dám mời Tiều tướng quân dùng đấy

thôi!

Tân Nguyệt tròn mắt, quát khê:

- Tiểu Nhạ, ai khiến ngươi lăm mồm lăm miệng thế!.

Ba Đặc Nhĩ nghe thấy, trong lòng y nóng hừng hực lửa ghen tuông, y hận chẳng thể phát tiết trước mặt Tân Nguyệt, y oang oang cất tiếng gọi:

- Tiểu Nhạ, mau đem cho ta một hồ rượu sữa ngựa!.

Tân Nguyệt cười cười, nói:

- Ba Đặc Nhĩ Tướng quân, ta biết ngay ông chẳng quen dùng mấy món đó! Tiểu Nhạ, mau vô bảo nhà bếp đem cho ít thịt cừ, hôm nay sinh nhật của ta, ta không thể để khách mời phải ôm bụng chịu đói!.

Tiểu Nhạ ứng tiếng nhận lệnh, ả đi xuống nhà bếp tức thì. Ba Đặc Nhĩ gật gù, nói:

- Đội ơn Công chúa thông cảm, ta đúng là không quen ăn mấy món gì gì đó, và đừng bắt ta phải tốn công sức chơi với cái trò này", y vừa nói, vừa cầm đôi đũa ngoáy tít trong tay. Mọi người chẳng ai nhìn được cười.

Tân Nguyệt nói:

- Cái ông này, từ nhỏ đến giờ, chẳng hề thích bất cứ thức gì của người Hán. Thực ra, người Hán có nhiều món ăn ngon, giống như đôi đũa đó, dùng gấp thức ăn, dùng và com, cầm nhẹ nhàng trong mấy ngón tay, lại giữ cho cả bàn tay được sạch sẽ, vừa tiện lợi, vừa cổ văn hoá, ta càng ngày càng ưa dùng đũa, lại thêm mấy thức ăn này, mùi vị vừa ngon, vừa nhiều phong cách khác lạ, ta ngày một ngày hai, càng thấy thích ăn.

Ba Đặc Nhĩ bỗng hỏi:

- Tiêu đại tướng quân, phải chăng ông là người Hán?.

Tiêu Phong lắc đầu, đáp:

- Không, ta người Khiết Đan.

Ba Đặc Nhĩ vung tay đập mặt bàn,

- Thế tại sao ông lại thích ăn ba cái món Hán này quá vậy? Thấy cách ông dùng đũa, chắc ông quen ăn mấy món này lâu rồi nhỉ?

Tiêu Phong nhăn tít hàng lông đôi mày, trong lòng ông vụt nổi cơn sóng bi thương, những hình ảnh quá khứ lướt nhanh trong đầu, ông chậm rãi nói:

- Tại ta sớm mồ côi cha mẹ, thưở nhỏ được người Hán nuôi dưỡng, sống và lớn lên cùng người Hán, do đó quen ăn mấy món ấy.

Ba Đặc Nhĩ cười nhạt, nói:

- Thì ra phân nửa ông là của bọn Nam man, hèn chi!

- Ba Đặc Nhĩ! - Công chúa dịu giọng mắng y, - Món thịt cừ của ông đã đem ra rồi kia, ông hãy nhét đầy nó vào cái miệng thối tha của ông đi, đừng nói năng bậy bạ như thế nhé!.

Ba Đặc Nhĩ không dám hó hé trả lời, y tròn mắt nhìn Tiêu Phong, rồi đưa tay chộp lấy một miếng thịt cừ, cố nhét vào miệng.

Sau một lúc, bốn người dùng xong bữa trưa, đã thấy Hốt tất Liệt sai người sang mời họ đến trung quân xem ca vũ.

Khi bốn người tiến vào trong trướng Hốt tất Liệt, họ thấy hai hàng các quan văn võ đang đứng châu chực hai bên, Hốt tất Liệt đứng giữa nghênh đón họ. Nhận ra Tân Nguyệt từ xa, Hốt tất Liệt chấp tay trước ngực, vui vẻ nói:

- Chúc mừng muội muội, ca ca đây thân chúc muội được vạn sự như ý!.

Hai hàng quan văn võ đồng lúc khom người, cất tiếng hoà theo:

- Kính chúc Công chúa được vạn sự như ý!.

Tân Nguyệt đôi má lúm đồng tiền hiện nét tươi cười rạng rỡ, cô cao giọng trả lời:

- Đa tạ chư vị, xin đừng quá phép tắc!.

Hốt tất Liệt mời Tân Nguyệt ngồi chỗ chủ vị ở giữa, các người khác tuân tự ngồi vào chỗ của mình. Tiêu Phong và A Từ được cất ngồi bên mé trái Tân Nguyệt, Ba Đặc Nhĩ ngồi phía bên phải.

Hốt tất Liệt giọng sang sảng, nói:

- Hôm nay sinh nhật Tân Nguyệt Công chúa tôn quý của Đại Mông Cổ chúng ta, vừa khéo lại được ông trời chiều lòng, đã ngừng trận gió tuyết, bản vương mời chư vị quá bộ đến đây, trước để mừng chúc Công chúa được hai mươi tuổi ngọc, sau nữa ta lợi dụng cơ hội này cảm tạ chư vị, đã cùng ta nhiều năm dài chinh Nam dẹp Bắc, Mông Cổ chúng ta lãnh thổ ngày càng mở rộng, toàn trông vào công sức chư vị. Chư vị là niềm kiêu hãnh của đất nước Mông Cổ của chúng ta! Nào, hãy cùng ta nâng chén uống cạn, cầu chúc cho Mông Cổ sớm thống nhất thiên hạ!.

Tất cả đồng thanh hoan hô, lớn tiếng đáp:

- Nhất thống thiên hạ!.

Chúng nhân đồng loạt nâng chén uống cạn. Tiêu Phong suy nghĩ miên man trong đầu: "Những người Mông Cổ đây toàn như cạp như sói, chỉ sợ khắp thiên hạ kiếm không ra đối thủ!". Lại nghe Hốt tất Liệt cười vang, vung tay đập mạnh vào mặt bàn, thốt:

- Chư vị hôm nay phải mở to cái bụng ra uống, hễ chưa say, chưa cho về!.

Nói xong, hai tay y vỗ vào nhau, hai hán tử thân thể to lớn nhanh chóng chạy ra, biểu diễn môn võ vật Mông Cổ tại giữa sàn trường. Mọi người lập tức vỗ tay hoan nghênh hai đối thủ đang quần nhau. Sau một lúc quần thảo, một trong hai người thắng trận, Hốt tất Liệt sai người ban thưởng cho y.

Ba Đặc Nhĩ bỗng đứng dậy, nói:

- Tứ Vương gia, hiếm khi mọi người chúng ta được cao hứng như hôm nay, ta xin được đem chút tài mọn giúp vui!.

Hốt tất Liệt cười nói:

- Tốt quá, Ba Đặc Nhĩ Tướng quân, chắc ông định biểu diễn tài bắn truyền kỳ của Triết Biệt?.

Ba Đặc Nhĩ đáp:

- Đúng thế, tiền pháp thần kỳ đó đã truyền đến đời ta, nhưng ta không dám mạo xưng thần tiễn. Ở xa ngoài ngàn dặm, ta có nghe Đông Liêu Đại tướng quân trổ tài bắn giỏi, hai phát tên liên tiếp hạ hai mãnh hổ, tiếng đồn dậy khắp các vùng thảo nguyên, ta hận mình đã chẳng có duyên phận được chứng kiến. Hôm nay, Ba Đặc Nhĩ chẳng biết tự lượng sức, dám mong được cùng Tiêu đại tướng quân thi tài cao thấp, để chư vị ở đây được xem tài bắn thần kỳ của Tiêu đại tướng quân.

Hốt tất Liệt mỉm cười, y quay sang Tiêu Phong, hỏi:

- Tiêu tướng quân, chẳng hay ông có hứng nhận lời thi bắn không?

- Thi với chẳng thi, tỷ phu ta mà sợ bọn học nghệ chưa tinh à? - Tiêu Phong chưa kịp trả lời, A Từ đã nhanh nhẩu, cô chẳng chờ ông, lên tiếng nói trước.

Tiêu Phong dù biết Ba Đặc Nhĩ lúc nào, ở đâu cũng đều tìm cách triệt hạ mình, nguyên nhân thực sự là Công chúa Tân Nguyệt, nhưng trong lòng ông chẳng khỏi bức mình, ông nghĩ thầm: "Ta lúc nào cũng nhún nhường, nhưng cái thằng này chẳng biết tiến thoái là gì, chẳng coi người trong thiên hạ vào đâu, việc gì phải sợ nó chứ!".

Ông lập tức đứng dậy, to tiếng đáp:

- Hay lắm! Sẵn hôm nay mọi người cao hứng, Tiêu Phong xin trổ chút tài mọn!

Ngay lập tức, quân hầu đi dựng bia làm đích bắn, Tiêu Phong và Ba Đặc Nhĩ cho đem ngựa lại. Ba Đặc Nhĩ ngạo mạn hỏi:

- Tiêu tướng quân, ông bắn trước hay ta bắn trước?.

Tiêu Phong trả lời:

- Ba Đặc Nhĩ tướng quân từ xa đến là khách, ta nhường ông bắn trước.

Ba Đặc Nhĩ chẳng thèm trả lời, y giục ngựa phóng chạy, giương cung lắp tên, chạy về phía đích bắn, đến ngang tầm quy định, y dừng ngựa, buông tay, bắn "vù" một phát tên trúng ngay vào giữa hồng tâm. Mọi người lớn tiếng hoan hô, Hốt tất Liệt vỗ tay, cười nói to:

- Giỏi! Chẳng hổ danh con cháu Triết Biệt!.

Ba Đặc Nhĩ dương dương tự đắc, y ngảnh cổ nhìn Tiêu Phong, nghĩ thầm:

- Ta đã bắn vào hồng tâm rồi, người giỏi đến đâu, cũng đừng mong đáp vào hồng tâm nữa!

Mặt Tiêu Phong chẳng đổi sắc, ông giục ngựa chạy thật nhanh về phía bia bắn. Mọi người có mặt tại chỗ đều nghĩ: "Người này giục ngựa chạy nhanh như vậy, đã phạm vào đại kỵ trong nghề bắn! Bắn trúng đích chẳng dễ, bây giờ Ba Đặc Nhĩ đã ghim tên vào hồng tâm, Tiêu Phong giỏi thế nào đi nữa, cũng

đừng mong bán được như hân ta!

Tiêu Phong một mạch vừa phóng ngựa chạy, vừa buông dây cung, nghe vù một tiếng, mũi tên Tiêu Phong xạ đúng ngay vào đuôi tên Ba Đặc Nhĩ, chệch thân mũi tên của y làm hai roi xuống đất, rồi phát tên Tiêu Phong đâm thủng mặt bia, xuyên qua tấm bia, nó tiếp tục bay ra phía đằng sau bia, để lại một lỗ hổng giữa vòng tròn đỏ.

Nhất thời, toàn thể mọi người trong trường há hốc miệng, chẳng thốt nên lời, thật lâu, lâu lắm, mới đồng loạt hét vang tiếng hoan hô, ai nấy đều nghĩ thầm: "Trên đời sao có nghề bắn cung giỏi như vậy? Hôm nay đã được đại khai nhãn giới!".

Ba Đặc Nhĩ xuống ngựa, tay chấp trước ngực, y nhìn Tiêu Phong hành lễ, nói:

- Tiêu tướng quân, tiền pháp của ngài Ba Đặc Nhĩ ta đâu có luyện thêm một trăm năm nữa cũng không thể đạt mức độ cao siêu đó, ta thật lòng bội phục ngài!.

Tiêu Phong vội xuống ngựa, đáp lễ:

- Ba Đặc Nhĩ tướng quân không nên khiêm nhượng quá như thế, Tiêu mỗ thô biên, đâu dám sánh Ba Đặc Nhĩ lừng danh chốn sa trường.

Ba Đặc Nhĩ thấy Tiêu Phong khiêm nhượng và lễ độ, trong lòng y cảm thấy hối hận đã ăn nói vô lễ với ông, nói:

- Tiêu tướng quân, Ba Đặc Nhĩ ta mới đúng là người thô hào, trước đây ta đã đắc tội cùng ngài, mong ngài thứ lỗi, đừng trách.

Tiêu Phong nhỏ giọng cười, bảo:

- Ba Đặc Nhĩ tướng quân bất tất phải nhiều lời. Ta luôn tâm niệm, Công chúa là ân nhân cứu mạng ta! Đối với Công chúa, ta chỉ có cảm kích, không một chút ý nghĩ đen tối, ông cứ yên tâm!.

Ba Đặc Nhĩ đôi mắt rực sáng, chấp tay vái Tiêu Phong, hớn hở nói:

- Thật vậy? Ai da ... ta cảm ơn ngài nhiều lắm!.

Hai người sóng bước về chỗ ngồi, Hốt tất Liệt đứng dậy, ra khỏi ghế, bước đến nghênh tiếp, y lần lượt nắm tay từng người, nói:

- Hôm nay ta hết sức vui mừng, Mông Cổ có được hai vị tài giỏi như thế, lo gì chẳng gồm châu thiên hạ về một mối được?.

Mọi người nhanh chóng về chỗ ngồi, Hốt tất Liệt hỏi Tiêu Phong muốn được thưởng thứ gì, A Từ bèn nói:

- Tỷ phu tôi đã hứa cho tôi con hân huyết, Vương gia có thể tặng Tiêu tướng quân con ngựa hân huyết của ngài chăng?.

Tiêu Phong vội la cô:

- A Từ, con ngựa hân huyết của riêng Vương gia cười, sao muội dám đi đòi ngựa của Vương gia? .

A Từ lè lưỡi. Hốt tất Liệt thấy vậy, y cười cười, xua tay, nói:

- Tiêu tướng quân nói sai rồi, bảo mã trước giờ đều phối đôi với giai nhân, với tướng quân nữa, bản vương không phải tướng quân, lại cũng chẳng phải giai nhân, ta dám lạm dùng con ngựa hạng nhất thiên hạ đó, nghĩ lại thấy ngượng vô cùng. Hôm nay ta tặng nó cho tướng quân, thôi hết làm phí của trời!.

Tiêu Phong nhanh chóng đứng lên, nói:

- Đừng!. Vương gia ưu ái, Tiêu Phong xin tâm lãnh, nhưng tôi tuyệt chẳng dám nhận món quà tặng quý giá như vậy. Người xưa có nói: 'Quân tử bất đoạt nhân sở ái', người quân tử chẳng đi cưỡng đoạt cái sở thích của người, Tiêu Phong tuy người thô thiển, cái đạo lý đó thật tôi chẳng dám bước qua!".

Hốt tất Liệt nghiêm mặt, nói: - Tiêu tướng quân làm đệ nhất tướng quân của Mông Cổ, phải cưỡi ngựa quý hạng nhất, ta làm Vương gia, ta thưởng ông con ngựa đó có gì sai đâu? Huống hồ, giống ngựa hân huyết đó nhập từ Tây vực về, ông cứ dùng, rồi ta sẽ cho nhập thêm con khác từ Tây vực. Vậy ông thu nhận nó chứ?.

Tiêu Phong biết chẳng còn cách nào từ chối, ông vốn hiểu rõ, với người chinh chiến từ Nam chí Bắc, con ngựa cười là vật trân quý nhất đời, bây giờ Hốt tất Liệt dám lấy đem cho mình, trong lòng Tiêu Phong cảm động, không nói nên lời, ông chỉ còn cách khom mình, thưa:- Tạ ân Vương gia!.

--- Xem tiếp hồi 27 ---

Bạn đang đọc truyện *Thiên Mã Hành Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.7 - Chương 27: Thứ Sát

Hốt tất Liệt thường Ba Đặc Nhĩ xong, y truyền lệnh cho mở màn yến tiệc. Mọi người nghe nhạc du dương tấu qua cây đàn "Mã đầu cầm", thưởng thức múa Mông Cổ do nhiều vũ công biểu diễn, bước đẹp và nhanh. Toàn thể cử tọa tận tình thưởng thức, ăn uống tùy thích.

Sau một lúc, chấm dứt màn múa Mông Cổ, đến phần trình diễn ca vũ của mười vũ công Hán tộc, Hốt tất Liệt cười vui vẻ, nói:

- Nền văn hoá Trung nguyên từng trải nhiều năm dài, rất nhiều điểm đáng cho chúng ta học hỏi. Ta biết trong chư vị, ít người hiểu biết văn hoá người Hán, hôm nay ta đặc biệt tổ chức màn ca vũ này, để chúng ta cùng xem ưu nhũ của bộ môn ca múa người Hán.

Nói xong, hai tay y vỗ vào nhau ra hiệu, mười nữ vũ công vung tay áo lụa mỏng, giải lụa cuộn cuộn bay phấp phới, hai hàng người múa theo tiếng tiêu một hán tử ngồi kê bên đang thổi hoà nhịp tiếng đàn cầm do một nhạc công khác gảy. Mười vũ nữ người Hán xiêm y tha thướt, khoan thai múa theo nhịp phách, các cử chỉ cất tay nhắc chân là lướt uyển chuyển hòa theo âm thanh đàn sáo dịu dặt.

Phần lớn tướng lĩnh Mông Cổ trong cử tọa chưa từng xem ca vũ Hán tộc, có người bị cuốn hút, say mê theo dõi, có người dừng dung nhìn. Hốt tất Liệt vừa xem vừa gật gù. Do đó, những kẻ đang dừng dung phải làm ra vẻ chú tâm theo dõi ca múa. Tiêu Phong tuy ít chú ý đến màn múa, nhưng ông lớn lên trong lòng Hán tộc, những vũ điệu đang trình diễn đượm màu sắc Giang Nam, gợi ông nhớ A Châu, giữa lời ca tiếng nhạc, trong tâm tư ông, dáng một vũ nữ vận áo hồng mường tượng khiến trong đầu ông nhập nhòa bóng hình rạng rỡ của A Châu . . . đang lúc xuất thần, mắt ông bỗng bắt gặp một làn sáng đỏ, ánh chớp của một ngọn phi đao phóng mạnh vào Hốt tất Liệt. Những người ngồi quanh đồng thanh hô hoán, không ai kịp di động thân mình, cự ly nữ lang phóng đao quá gần, họ đều muốn đón đỡ cũng không kịp. Tiêu Phong ngồi bên Hốt tất Liệt, ông đứng bật dậy, khi mũi đao sắp chạm vào ngực Hốt tất Liệt, không chân chừ, ông búng ngón tay vào đầu phi đao, xoẹt một tiếng, luồng sáng chớp qua, ngọn phi đao chuyển hướng, bắn ra ngoài cửa, rơi mất tích trên mặt đất phủ tuyết.

Vũ nữ thích khách áo hồng, mắt tức giận toé lửa, nàng vung tay huy động song chưởng phiêu phiêu tấn công Tiêu Phong, chưởng kinh chưa đến nơi, Tiêu Phong đã ngửi thấy từ đó mùi muối hương nhằm làm người ta ngủ mê. Ông nín thở, tay tả xuất chưởng phản kích nàng áo hồng. Cô kêu "hự" một tiếng, lãnh ngọn chưởng của Tiêu Phong, thân mình cô dội mạnh ra sau, kịp thời được hán tử thổi tiêu nhảy đến, đưa hai tay đón đỡ.

Lúc đó, tình hình cực hỗn loạn. Các vũ công tay không chiến đấu bốn tướng lĩnh Mông Cổ, gã thổi tiêu và người gảy đàn xông về hướng Hốt tất Liệt, nhưng cả hai đã bị chặn lại bởi số người Tiêu Phong, Kim Luân Pháp vương, Tiêu Tương Tử, Doãn Khắc Tây đứng đứng làm lá chắn, che chở Hốt tất Liệt và Tân Nguyệt. Không thể tiếp cận, hai nam tử võ công không cùng lộ số với các nữ lang, thân hình họ phiêu hốt, họ chủ yếu huy động ngón tay điểm tới từ xa. Tiêu Phong buột miệng hỏi:

- Nhất Dương chỉ? Bọn người đến từ Đại Lý, phải không?

Vừa ác đấu cùng Tiêu Tương Tử và Doãn Khắc Tây, một người trong bọn vừa lên tiếng trả lời:

- Không sai! Các hạ làm sao nhận ra Nhất dương chỉ?

Y vung hai tay huy động chỉ phong, dồn Tiêu Tương Tử vào tình thế không khả năng phản công. Kim Luân Pháp vương di động thân mình, đến trước hai người nọ, lao tung hai vòng vàng, chỉ thấy ánh vàng loé sáng, đôi vòng chia ra nhắm tấn công vào hai người.

Tiêu Phong kêu lên:

- Khoan!

Ông nhào vào giữa, vươn tay nắm một người kéo ra ngoài, vòng Kim Luân đánh hụt sang bên mình hắn. Tiêu Phong không kịp cứu người kia, nghe "sột" một tiếng, gã bị vòng vàng chặt ngang eo lưng, gã gào to một tiếng, rồi máu thịt tung toé khắp nơi, hai mảnh thân mình gã rơi nằm trên sàn nhà. Tân Nguyệt buột miệng thét kinh hãi, cô nấp vào sau lưng Hốt tất Liệt, hai tay bưng mắt, cô không dám nhìn cảnh tượng. Vào lúc ấy, số đông quân lính Mông Cổ tràn vào, mười vũ công người Hán tử thương quá nửa, số còn lại đều đã bị chế ngự.

Hốt tất Liệt đưa tay chùi vết máu bắn dính trên áo, lên tiếng hỏi thích khách áo hồng, nữ lang đã khởi đầu mọi chuyện:

- Bọn người người ở đâu? Ai sai khiến đến đây hành thích bản vương?

Nữ lang giận dữ đáp:

- Chúng ta con dân người Hán, ai ai cũng thống hận không thể ăn tươi nuốt sống Thát đát chúng bay, cần gì sai khiến!.

Sắc mặt sa sầm, Hốt tất Liệt quay sang hỏi nam tử đang bị Tiêu Phong nắm giữ:

- Người ở Đại Lý, tại sao hiệp cùng lũ người Hán đến hành thích bản vương? Mông Cổ chúng ta chưa hề động chạm đất nước người?

Nam tử lạnh lùng đáp:

- Đại Lý tuy ở xa, nhưng dân ta hiểu rõ đạo lý sống chung kẻ cạ nhau, một khi Đại Tống bị bọn người triệt hạ, để gì chúng bay bỏ qua Đại Lý?.

Hốt tất Liệt gần giọng:

- Không sai! Mông Cổ muốn thống nhất thiên hạ, sẽ không để Đại Lý tồn tại, bọn ta khi diệt xong Đại Tống, sẽ tính luôn Đại Lý! Sẵn dịp hôm nay người tìm đến gây sự, ta sẽ đáp trả đầy đủ, Nam triều lẫn Đại Lý, sẽ bị Mông Cổ tận diệt. Ta bảo cho người biết, đây đường hoa trà bọn người sẽ bị giẫm nát thành bùn đất dưới vó ngựa thiết kỵ Mông Cổ!.

Nam tử ngạo nghễ trả lời:

- Con dân Đại Lý ta, vì đất nước, nhất quyết xả thân liều chết, thề nhất định chẳng để vó ngựa chúng bay chà đạp!.

Hốt tất Liệt không giận dữ, y liếc nam tử, rồi quay sang bảo nữ lang:

- Khá khen bọn người có cốt khí! Theo quy củ Mông Cổ, người biết ta sẽ xử bọn người thế nào không?

Nữ lang đỏ hừ lạnh, nói:

- Muốn băm muốn mổ, tùy người, khi ra đi, ta đã chẳng nghĩ đến còn toàn mạng trở về!.

Hốt tất Liệt nói:

- Sẽ chẳng băm, cũng chẳng mổ, sẽ cho bọn người thấy, đũa bị chặt đứt làm hai mảnh kia đã có một cái chết nhẹ nhàng, không đau đớn nhiều!.

Đám người thích khách đưa mắt nhìn nhau, chẳng thể giấu vẻ lo lắng, sắc mặt họ mỗi lúc một trắng bệch! Chứng kiến cái chết thảm, máu chảy thịt rơi hãy còn rành rành ở đây, họ đối diện với tử thần, không khỏi bị khiếp nhược, tuy họ đã lập tâm liều chết, trước một kết cục tàn khốc sắp đến, họ chẳng thể giấu nổi nét sợ hãi!

Cùng lúc, một tướng lĩnh Mông Cổ đã ra lệnh quân binh khiêng đến một số ống đồng to lớn, dựng trên mặt tuyết, chất củi đốt lửa hun nóng. Viên tướng đó đến trình Hốt tất Liệt:

- Bẩm Vương gia, ống đồng đã chuẩn bị xong, xin hạ lệnh đem đốt chúng nó vào trong ống?.

Toàn bộ tướng lĩnh la hét:

- Đốt hết vào ống đi!

Nhất là những kẻ trúng thương trong trận đánh nhau vừa qua, chúng hòa nhau, nghiêng rống kêu gào. Tiêu Phong sững sờ, ông không ngờ Mông Cổ đối xử địch nhân tàn khốc vậy!.

Hốt tất Liệt do dự, chưa khoát tay hạ lệnh, y đang định lên tiếng, Tiêu Phong đã rào bước đến trước mặt, thưa:

- Vương gia, xin cho Tiêu Phong được nói một câu?.

Hốt tất Liệt cười nhẹ, bảo:

- Tiêu tướng quân nói đi.

Tiêu Phong lớn tiếng:

- Mông Cổ người mạnh, ngựa khỏe, thống nhất thiên hạ là chuyện sớm muộn! Lúc Vương gia cùng tôi đàm đạo, ngài từng nói, đoạt thiên hạ không khó, đoạt lòng người khó hơn nhiều! Chỉ khi được lòng người, thời đánh đâu được đấy, được lòng người thời giữ gìn bền vững đất nước ngàn năm sau. Nếu Vương gia đem hành hạ họ như vậy, thiên hạ sẽ nói Vương gia tàn bạo khốc liệt, thì còn ai có lòng hướng về Vương gia nữa?.

Trong chúng tướng, một người háng giọng, đáp:

- Tiêu tướng quân không phải tộc Mông Cổ, vừa rồi những người bên ta bị giết hại đó chẳng phải thân thuộc tướng quân, dĩ nhiên tướng quân không thấy thương xót! Và lại, tướng quân còn chưa biết đạo trị nhân của Mông Cổ chúng ta, đó là "Mang ơn phải trả, có thù phải báo!".

Lập tức nhiều người ồ lên phụ họa:

- Đúng thế, Thành Cát Tư Hãn vĩ đại đã từng nói, "Sống trên đời, lạc thú lớn nhất, trước hết là bắt được kẻ thù, sau đó hết sức hành hạ cho đến chết!".

Hốt tất Liệt khoát mạnh tay, nói:

- Các người đừng bàn cãi nữa, Tiêu tướng quân có lý, tổ phụ Thành Cát Tư Hãn ta tuy nói vậy, nhưng về sau, khi được Gia Luật Thừa tướng khuyên răn, ngài đã sửa đổi rất nhiều những phép cai trị đó. Tiêu tướng quân đã cứu mạng, ta chưa biết làm sao đền đáp ơn cứu mạng ấy.

Suy nghĩ một lúc, Hốt tất Liệt nói tiếp:

- Bắt được thích khách, công lao Tiêu tướng quân không nhỏ, đúng không? Nay ta đem họ giao cho Tiêu tướng quân, mặc tướng quân xử trí họ, chỉ cần bọn họ đừng nhẹ dạ tái diễn vọng động nữa!.

Tiêu Phong mừng rỡ, ông khom mình tạ ơn.

Hốt tất Liệt hạ lệnh ngừng yến tiệc, rồi mọi người tuân tưng giải tán. Tiêu Phong bảo quân binh đưa đám người bị bắt lên một chiếc xe, để ông một mình ra roi đánh xe đi về hướng Nam.

Đi được khoảng hai giờ, thấy đã khá xa doanh trại Mông Cổ, ông dừng xe, cỡi trời cho họ. Những người đó, từ cõi chết trở về cõi sống, nỗi kinh hãi còn chưa tan, họ đưa mắt nhìn nhau, cuối cùng trông vào Tiêu Phong.

Nam tử Đại Lý hỏi:

- Các hạ tại sao cứu chúng tôi?.

Tiêu Phong chăm chú nhìn y, đáp:

- Chẳng lý do gì hết! Ta không thể bất nhẫn nhìn các vị chết như thế! Có phải các hạ mang họ Đoàn?.

Nam tử gạt đầu, nói:

- Đúng vậy! Làm sao ông nhận được tôi họ Đoàn ở Đại Lý?.

Tiêu Phong đưa tay vỗ vai y, thở dài, than:

- Ta biết chứ! Tiếc thay, người anh em đó chết đã lâu rồi! Các vị mau đi đi, hãy về Trung nguyên cho sớm, từ giờ đừng mạo hiểm thế nữa!.

Nữ lang áo hồng hứ nhẹ một tiếng, nàng nâng đỡ đồng bọn bị thương tích, vừa đi vừa nói:

- Tuy ông cứu chúng ta, nhưng nếu không có ông ở đây, ta đã giết được Hốt tất Liệt rồi! Do đó, ta chẳng cảm kích ông chút nào, sau này gặp lại, với bọn ta, ông vẫn là thù địch!

Những người kia không nói gì, họ cùng dắt díu nhau nhắm phương Nam tiến bước.

Tiêu Phong đứng trên mặt đất phủ tuyết, ông cảm giác, trời cao đất rộng, sao không có lấy một tác đất cho mình khá dĩ an thân lập mệnh! Không ngăn nổi tiếng thở dài, ông quày đầu ngựa, đánh xe ra về!

--- Xem tiếp hồi 28 ---

Bạn đang đọc truyện *Thiên Mã Hành Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.8 - Chương 28: Xuất Liệp

Lúc Tiêu Phong về đến doanh trại, trời đã tối mịt. Tiêu Phong mở cửa, vén rèm, thấy A Tử đang ngồi ngủ, gục đầu trên bàn. Ông cỡi trường bào khoác vào người cô. A Tử từ con mộng tỉnh giấc, đầu óc hãy còn mơ màng, cô hỏi:

- Tỷ phu, huynh về rồi đấy à?.

Tiêu Phong "ừ" nhẹ, bảo cô:

- Để ta đưa muội về chỗ Công chúa cho muội ngủ tiếp nhé, ngồi đây coi chừng bị gió lùa phải cảm!.

A Tử lắc đầu, nói:

- Muội chưa ăn uống gì, huynh đã ăn tối chưa?.

Tiêu Phong cũng lắc đầu, đáp:

- Chưa, ta giờ chỉ uống rượu thôi, không muốn ăn gì hết!

A Tử ngồi dậy, cô đưa mắt nhìn Tiêu Phong, rồi kéo tay ông, nói:

- Huynh ngồi chờ muội ăn xong, muội sẽ bồi tiếp huynh uống rượu, được không?

Tiêu Phong cúi nhìn, sắc mặt nàng từ bị thương đến giờ trắng bệch, ông chẳng khỏi thương cảm, bảo:

- Để huynh ngồi tiếp muội ăn, muội không cần hầu rượu huynh đâu!.

Nói xong, ông lệnh cho quân hầu đi xuống bảo nhà bếp sửa soạn thức ăn, rượu uống. Vốn Tân Nguyệt đã dặn trước, nhà bếp luôn có sẵn nhiều món ăn người Hán.

Tiêu Phong ngồi uống rượu, vẻ mặt không vui. A Tử thấy Tiêu Phong mi mảy nhíu lại, cô hỏi:

- Tỷ phu, huynh có điều gì không vui?

Tiêu Phong thờ dãi:

- A Tử, ta và tỷ muội xưa kia có lần ước hẹn cùng ra ngoài quan tái chăn cừu nuôi dê, hồi đó ta mê muội, đã chỉ chăm chăm truy đuổi tên đại ca đã gây ra cái chết của cha mẹ ta! Sau đó, mới biết trúng độc kế mụn đao giết người của Khang Mẫn, đề rồi ... cuối cùng đưa đến thảm họa A Châu trúng chưởng của ta mà chết! Cái chết đó, ông trời đã trừng phạt ta!. Bây giờ, ta thấy cái vòng báo ứng lại xoay đến nơi rồi, mà ta chưa hiểu thượng thiên sẽ trừng phạt ta ra sao đây?.

Vừa nói ông vừa nhìn A Tử, bụng nghĩ thầm:

- Trời xanh trừng phạt ta thế nào đi nữa, không mấy quan trọng, ngàn vạn lần ta chỉ cầu xin đừng để muội bị lôi cuốn theo vào.

Ý nghĩ trong đầu đó, ông không thể nói ra lời!

- Huynh không thích làm Đại tướng quân ư?

- Nếu ta có được lựa chọn, ta chỉ mong làm một kẻ thôn phu, không làm Đại tướng quân!

A Tử nói:

- Huynh muốn làm thôn phu cũng đâu có gì khó? Bây giờ hai ta bỏ đi, ai giữ được mình lại kia chứ?

Tiêu Phong cười khỏ, đáp:

- A Tử, rất nhiều chuyện muội không hiểu rõ! Nếu bỏ đi được, ta đã bỏ đi từ lâu rồi!

Đôi mắt A Tử xoay chuyển, cô nói:

- Hay là, mình lại làm như hồi xưa Liêu quốc, treo ản, lên trốn đi, ai phát giác được?

Cô bồng cúi đầu, nói nho nhỏ:

- Muội sẽ ngốc nghếch tái diễn cái trò ngu xuẩn ấy nữa, bất kể ai dụ ngon đồ ngọt thế nào, muội nhất quyết sẽ không mang rượu độc đến hại huynh uống nữa đâu!

Tiêu Phong ngắt lời cô:

- Chuyện qua lâu rồi, muội đừng nhắc lại! Ta vốn không hề trách gì muội mà!.

Nghĩ một chặp, Tiêu Phong tiếp:

- Hiện thời, chẳng giống lúc trước, hồi đó, ta đã có thể vất bỏ tất cả mọi thứ không thương chẳng tiếc, nhưng bây giờ, trên vai ta gánh sinh mệnh của ngàn vạn cư dân thành Lâm Hoàng, một khi ta treo ản bỏ đi, người Mông Cổ tính tình tàn bạo, Hốt tất Liệt sẽ nổi giận, y từng dọa có thể cho chà đạp nơi đó thành bình địa! Lúc bây giờ, ta sẽ trở thành người mang tù tội ngàn kiếp mất.

A Tử bĩu môi, cô dẫu mở nói:

- Tù tội ngàn kiếp ... thầy kệ tù tội ngàn kiếp, chỉ cần trong lòng vui sướng là được, mình tội quái gì phải đi quản chuyện thiên hạ!

Tiêu Phong biến sắc, ông nổi giận nói:

- A Tử, sao muội có thể nói vậy! Người ta sống trên đời, phải coi trọng sinh mạng trăm họ. Nếu Tiêu Phong có phải chết để cứu vãn sinh mạng ngàn vạn

người, chết cũng đáng, muội đừng nói chuyện mưu cầu vui sướng khoái riêng mình!

A Tử bị Tiêu Phong giáo huấn, cô không dám nói gì nữa, nhưng trong lòng cô tự nhủ, với mình, Tiêu Phong quan trọng hàng đầu, còn người khác sống hay chết, cô không cần đếm xỉa! Lại nghe Tiêu Phong tiếp, ngữ điệu đã bớt giận:

- Muội từ nhỏ đi theo Đinh Xuân Thu, tạm thời có thể muội chưa hiểu lẽ đó, để sau này, ta sẽ dần dà giảng giải cho muội hiểu!

- Nếu tỷ tỷ A Châu bây giờ sống lại, huynh liệu có bỏ mặc ngàn vạn người đó, đi ra ngoài quan tái thả cừu nuôi dê hay không?

Tiêu Phong lưỡng lự, ông lẩm bẩm:

- Nàng . . . Nàng đâu có sống lại được...

A Tử cao giọng cắt lời Tiêu Phong:

- Tỷ tỷ có sống lại hay không, chuyện đó với huynh ăn thua gì? Huynh vẫn sẽ không giữ ước nguyện kia!,

Tiêu Phong trầm ngâm hồi lâu, rồi nói:

- Đúng, ngay cả A Châu còn sống, trong tình huống hiện tại, ta vô phương thực hiện lời hứa ấy! Ta không sao bùng tai bật mắt khi người đồng tộc của ta bị người ngoài khinh khi, ta không thể tự thủ bàng quan! Thà ta phụ rẫy A Châu, còn hơn thấy kẻ khi số mệnh ngàn vạn người bị đe dọa mà không làm gì!

- Nếu tỷ tỷ của muội chưa chết, nhất định sẽ bị huynh làm cho bực tức . . . ơ ... ơ ... Được rồi! - Mắt A Tử sáng rực lên, cô nói, -Huynh có thể xin Hốt tất Liệt cho nghỉ phép, viện cớ phải về Trung nguyên tế mộ phần A Châu! Hốt tất Liệt chẳng có lý do gì từ chối yêu cầu hợp tình hợp lý của huynh được!

Tiêu Phong đưa tay vỗ đùi, khen:

- Ý kiến hay quá! Cảm ơn nha đầu cô đã nghĩ ra!.

Bỗng Tiêu Phong thở dài:

- Chỉ là đã qua hơn một trăm năm, không biết hồi đó ta dùng thưởng cuộc đào mộ chôn, giờ làm sao tìm cho ra!

A Tử bảo:

- Huynh đừng lo, bữa trước muội về Tiểu Kính hồ, mộ phần còn tốt lắm, bên cạnh mộ, hoa đồ quỳ đang nở đỏ rực!

Tiêu Phong ngạc nhiên nói:

- Hay quá nhỉ! Qua hơn một trăm năm rồi, ta cứ tưởng mộ phần mất tăm mất tích rồi, sao kỳ diệu thế được?

- Muội cũng thấy kỳ lạ, có khi A Châu tỷ trên cõi linh thiêng có phép màu, biết trước thể nào trăm năm sau chúng mình cũng sẽ đến tế bái mộ phần, nên tỷ vẫn cứ ở đấy chờ người về thăm viếng?

Tiêu Phong nghĩ lý thuyết của A Tử quá sức hoang đường, nhưng hôm nay, ngẫm đến chuyện mình cùng A Tử một trăm năm sau, cùng trôi giạt về nơi này, chuyện đó chẳng hoang đường sao?.. Tiêu Phong tự bảo, ra sao thì ra, mình đã có được một lý do giúp tạm trốn khỏi những thị phi nơi đây!

Nghĩ đến chuyện được trở về Trung nguyên, A Tử hưng phấn quá, cô đặt ngay bát đĩa xuống bàn, vội vội vàng vàng hỏi:

- Tỷ phu, khi mình trở về, có ơn đền ơn, có oán báo oán, huynh thấy sao?

Tiêu Phong thấy cô mừng vui hớn hở, hai má đỏ bừng, mắt long lanh, trong lòng ông không muốn làm cô cụt hứng, bèn đưa tay vỗ mạnh mặt bàn đáp:

- Đúng! Cứ thế mà làm!

- Cứ thế mà làm cái gì vậy? Muội vừa mới nghe xong kia! - một giọng thánh thót vang lên, Tân Nguyệt Công chúa vén rèm cửa bước vào.

A Tử làm vẻ tươi cười, trả lời:

- À ... chẳng có gì ...Tỷ phu ta nói phải cố sức đền ơn cứu mạng của Công chúa!

Cô thật sự không muốn nói thật, chỉ e Tân Nguyệt bầm báo Hốt tất Liệt, họ sẽ tìm cách cảm chân Tiêu Phong. Cô hỏi:

- Vậy Công chúa chúa muốn tỷ phu ta đền ơn ra sao?

Hai má Tân Nguyệt đỏ bừng, cô đáp:

- Huynh ấy đã cứu ta một lần rồi, vậy coi như huê, đâu cần nói chuyện đền ơn nữa?

Tiêu Phong đáp:

- Lần đó, là do đồng tộc ta mạo phạm Công chúa, Tiêu Phong nhân đây nhận lỗi cùng Công chúa. Ngày sau, Công chúa muốn dùng Tiêu Phong ta vào việc gì, xin Công chúa ra lệnh.

Tân Nguyệt thấy cung cách Tiêu Phong với mình ngày càng trở nên tôn kính, trong lòng nàng chẳng khỏi thấy phiền muộn, nàng tự nhủ: "Ta nào muốn ra lệnh cho chàng này nọ! Tâm sự ta bộ chàng không hiểu rõ?". Muốn gì thì gì, ý nghĩ này trước mặt Tiêu Phong và A Tử, thật không thể nói ra lời được. Nàng tủm tỉm cười, nói:

- Tiêu đại ca quá lời rồi, bây giờ Khiết Đan với Mông Cổ người nhà cả, đâu cần khách khí nữa? .

Nàng vừa nói, vừa đưa một áo khoác lông cừu màu tím cho A Tử, nói:

- A Tử, trời giá rét, cô nương mặc nó vào tốt hơn.

A Tử đón cái áo, cô mặc vào người, áo đó vốn của Tân Nguyệt, bởi Tân Nguyệt cao hơn A Tử một cái đầu, A Tử mặc vào thấy áo vừa dài vừa rộng, hai người Tiêu Phong, Tân Nguyệt nhìn cô mặc áo đó trong khuôn mặt trẻ con, bỗng dung lộ vẻ hoạt kê, họ đồng cười rộ. A Tử cởi bỏ áo ra ngay, bực tức nói:

- Mấy người giỡn ta há! Cái thứ giẻ rách này, ta cóc thèm mặc!

Tân Nguyệt cười cười, bảo:

- Cái áo đó đúng là không vừa, ta đã sai người may áo mới cho cô nương, có điều ngày mai mới may xong, ta đang sợ trên đường từ đây về lều cô nương nhiễm lạnh, nên mới đem áo ấy đến cho cô nương mặc tạm!

A Tử nói:

- Ta thà không về lều tối nay, nhưng quyết không mặc thứ áo khó coi đó!

Tân Nguyệt đưa mắt nhìn Tiêu Phong, nàng nghĩ thầm, sao cô tiểu di tử này coi nhẹ vụ nam nữ phải cách biệt quá vậy!

Tiêu Phong nhăn mặt, rầy rà:

- A Tử, muội bỏ cái thói giận lẫy trẻ con đó đi! Trời không còn sớm nữa, muội mau mặc áo vào rồi còn đi về chỗ Công chúa kia!

- Không! Tại sao ông này cứ chăm chăm đuổi người ta về hoài vậy? Mới sớm hôm nay, ông kể chuyện có lần đã ngày đêm bế bồng người ta trong tay, sao bây giờ cứ khăng khăng muốn quăng muốn vất người ta! - A Tử cầu nhàu.

Thì ra huynh và cô ấy đã từng có lúc khá gần gũi vậy sao??? Tân Nguyệt nhìn chăm chăm vào Tiêu Phong, trong lòng nàng rầm rối như khi nàng trộn đủ thứ đồ gia vị vào quấy chung trong một cái hũ, để cuối cùng tuyệt không nếm biết mùi vị nó ra sao!

Tiêu Phong nhìn nét giận dữ trên gương mặt kiều diễm của A Tử, mừng rỡ tưởng như A Châu hồi còn sống, ông nghĩ đến tình cảnh trước đây đã có lần lỡ tay kích nàng một chưởng khiến nàng gần tuyệt mạng, trong lòng ông mềm lại, bèn nhỏ nhẹ khuyên:

- Muội mặc áo vào đi, khéo muội nhiễm lạnh đấy!

A Tử thấy Tiêu Phong xuống nước, cô bèn ngoan ngoãn mặc áo vào, rồi đứng dậy, nói:

- Tỷ phụ, huynh cũng đi nghỉ đi thôi, muội về đây! - nói xong, cô miễn cưỡng chống gậy đi cà nhấc cà nhấc ra ngoài.

- Chân muội hãy còn đau lắm sao? - Tiêu Phong lo lắng hỏi nhỏ.

A Tử dừng bước, cười cười:

- Đã thấy khá hơn nhiều rồi, độ vài bữa nữa có thể dẹp bỏ cái gậy này!

Tiêu Phong đứng lên, bảo:

- Chờ đấy, để ta đưa muội về, kéo vô ý để vớ miệng vết thương ra thì khôn!

- Để muội lo cho cô ấy, huynh hôm nay khá vất vả, sao huynh không đi nghỉ đi?. Tân Nguyệt vừa nói, vừa bước nhanh đến, đưa tay đỡ A Tử.

- Ủ . . Công chúa giúp cho, phiền Công chúa thay ta chăm lo A Tử nhiều nhiều vậy.

Tiêu Phong không vốn vả quá, ông muốn tránh làm tình cảm A Tử với ông có cơ hội thêm sâu đậm!

Sáng sớm hôm sau, A Từ đang ngủ, cô bị một hồi tù và đánh thức dậy. Cô chuyển từ thế ngồi trên giường, định đứng lên, thì thấy Công chúa quần áo tề chỉnh, trên tay cầm một cây cung, nàng có vẻ chuẩn bị ra ngoài. A Từ hỏi:

- Công chúa đi đâu sớm thế?

Tân Nguyệt quay lại, mỉm cười, hỏi:

- A Từ dậy rồi đấy ư? Trên mình cô nương đang mang thương tích, sao cô nương không cố ngủ thêm tí nữa đi?

A Từ nhăn nhó:

- Thối tù và sớm và ồn, rền rĩ như tiếng quỷ gào sói hú, ngay người chết cũng phải nhóm dậy!

Tân Nguyệt cười khúc khích:

- Ủ ... tề thật ... bọn họ vô ý đánh thức A Từ cô nương, cô nương rộng lượng, xin đừng để bụng!

- Nhưng mới sáng sớm đã thổi tù và chi vậy? Bộ các người sắp đi đánh nhau?

- Không phải đi đánh nhau, là đi săn đấy!

- Đi săn gì mà triệu tập quân tướng rầm rộ, xem ra chỉ có Mông Cổ các người mới làm ăn kiểu đó!

Tân Nguyệt cười cười nói:

- Là cô nương không biết đấy thôi! Hôm nay ngày lễ hội săn truyền thống của Mông Cổ ta, Từ ca đã phân chia quân sĩ thành ba đội, mỗi đội cử ra thợ săn giỏi nhất tranh tài săn bắn! Bây giờ là lúc bọn ta tập hợp ba đội, chuẩn bị xuất phát.

- Tỷ phu của ta thì sao? Huynh ấy có đi không?

Cái trò nhiệt náo này, dĩ nhiên A Từ rất ham đi xem, nhưng nếu Tiêu Phong không tham dự, cô cũng bớt thấy hứng thú chen vào.

Tân Nguyệt cười, đôi má lúm đồng tiền rạng rỡ:

- Tiêu đại tướng quân dĩ nhiên phải có mặt rồi, huynh ấy làm Đại tướng quân, quân sĩ dưới quyền đều dự vào hội săn, làm sao huynh ấy không theo giúp tăng sĩ khí họ cho được?

- Vậy ta cũng đi nữa! - A Từ bước ra khỏi giường, cô hấp tấp mặc áo vào người, miệng cô không ngớt ca cẩm:

- Vậy tại sao cô nương đã không chịu đánh thức ta dậy sớm?

- Tỷ phu cô nương nói chân cô nương chưa lành, cô chưa cười ngựa được, bảo để cô nương nghỉ lại nhà, nên ta mới không gọi cô nương dậy sớm.

A Từ tròn mắt:

- Ai nói ta không cười được ngựa? Ta ... ta đã khá nhiều rồi!

Tân Nguyệt khuyên:

- A Từ, cô nương đừng liều lĩnh ... thân thể là quan trọng hơn!

A Từ bĩu môi, cô khăng khăng:

- Không! Ta nhất định phải đi xem cái trò nhiệt náo này, nằm khoèo hoài ở đây, thật buồn muốn chết!

Tân Nguyệt trầm ngâm một lúc, nàng thấy A Từ cương quyết đòi đi, chẳng biết làm sao, đành nói:

- "Được, ta đưa cô đến gặp tỷ phu của cô, nhưng huynh ấy có cho đi theo hay không, ta không bảo đảm!

A Từ được Tiểu Nhạn giúp thay đổi y phục, chải sơ đầu tóc, cô bẽn lẽn nói:

- Cứ đi, mấy người cứ để ta đi theo, tự ta sẽ có cách.

Nàng chống gậy lò dò bước đi vài bước, bỗng đứng lại, vắt cây gậy đi, nói to:

- Tiểu Nhạn, cô đỡ ta, giúp ta đi đứng, ta không cần cái thứ phiền phức này nữa!

Tiểu Nhạn cười hi hi, lại gần bên, đưa tay dịu:

- A Tử tiểu thư, cô nương cũng thích săn bắn lắm à?.

A Tử đáp:

- Đi săn thì ít thích hơn tham dự náo nhiệt, ta nhất định phải đi xem qua!

Lúc đó Tiểu Vân bước từ ngoài vào, mang trên tay tấm áo ngự hàn lót lông màu tím. Tân Nguyệt cười nói:

- A Tử, áo ấm cô nương đã may xong rồi đây ... Tội nghiệp ông thợ may đã bỏ công thức suốt đêm qua kịp làm cho cô áo ấm đây!

A Tử mặc áo vào, thật vừa vặn, nàng nhìn Tân Nguyệt cười, nói:

- Cảm ơn Công chúa nhiều, nếu không phải chính Công chúa cô nương đích thân mở kim khâu ra lệnh, chắc gì ông ta đã may nhanh chóng được vậy!

Tiểu Nhạn cắt lời A Tử, nói:

- Cái đó là đương nhiên rồi! Cô nương không biết đâu, để sớm có áo cho cô nương, Công chúa đã sai người về thành đón thợ may lên đây đây! Tại Công chúa thúc hối quá sức, nghe nói trên đường lên đây đã chết mất một con ngựa!

- Đâu có chết đâu! Nhỏ này nói xàm! Chỉ là con ngựa sùi bọt mép trắng xoá thôi! - Tiểu Vân cắt tiếng cãi lại.

Tân Nguyệt nạt:

- Được rồi, đừng cãi cò nữa, còn không đi ngay, cả đoàn Tứ ca sắp lên đường rồi kia.

Rồi Tân Nguyệt tiếp:

- Tiểu Nhạn, mi và A Tử cười chung một ngựa, Tiểu Vân và ta cười một con.

Nói xong, nàng ra ngoài lều, đã thấy tùy tùng dắt sẵn ngựa đang chờ ở đấy, Tân Nguyệt lên yên ngồi, sai Tiểu Vân và Tiểu Nhạn giúp đỡ A Tử lên lưng ngựa, rồi cả đoàn giục ngựa nhắm hướng doanh trường của Hốt tất Liệt. A Tử ngồi sau Tiểu Nhạn, cô không dám vận sức vào chân, chỉ biết vòng tay ôm chặt vào eo lưng Tiểu Nhạn.

--- Xem tiếp hồi 29 ---

Bạn đang đọc truyện *Thiên Mã Hành Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.8 - Chương 29: Xạ Điêu

Khi bốn người đến trước trướng Hốt Tất Liệt, họ thấy cờ xí phát phới, kỵ binh khô giáp rực rỡ, ba đội quân ba màu trang phục khác nhau đỏ, vàng và xanh lam, đứng trước mỗi đội có đại hán lực lưỡng, theo Tân Nguyệt giải thích, là người bắn giỏi nhất của đội. Trước toàn quân thấy Hốt Tất Liệt với Tiêu Phong bên trái và Ba Đặc Nhĩ bên phải.

Đoàn Tân Nguyệt và A Tử dong ngựa men theo sườn cánh quân, tiến ra trước. Khi Tiêu Phong nhìn thấy A Tử, ông giật mình hỏi:

- A Tử, muội đến đây làm gì?

A Tử nói:

- Sao muội không đến đây được? Mấy người có trò náo nhiệt, chẳng ai chịu báo cho muội biết!

Tân Nguyệt chen vào:

- Không phải muội dẫn cô ấy đến đâu, là cô ấy đòi đi theo!

Tiêu Phong ngó A Tử, nói:

- A Tử, sao lúc nào muội cũng bướng bỉnh vậy? Muội hãy về nghỉ đi, chân muội chưa khỏi!

A Tử vênh mặt lên:

- Không! Muội không về. Muội không tự mình điều khiển ngựa là được rồi, ở lại trong lều một mình, buồn chết được!

Tiêu Phong nhìn hàng quân trang phục chỉnh tề đằng sau đang sẵn sàng lên đường, rồi nhìn A Tử và Tiểu Nhạn trên lưng ngựa phía hàng quân, ông nói:

- Thôi được! Muội qua đây ngồi chung ngựa với ta, con ngựa đó ốm yếu quá, không đủ sức chở hai người lâu hơn đâu!

A Tử mừng rỡ, cô nhờ Tiểu Nhạn dìu mình đến bên Tiêu Phong. Tiêu Phong đưa tay nâng, đặt cô ngồi trước mình. Thời ở Liêu quốc, từ lúc cô mang trọng thương đến khi hoàn toàn bình phục, mỗi khi Tiêu Phong cưỡi ngựa đi săn, và A Tử đi theo, ông đều để cô cùng ngồi một ngựa như hiện thời. Đối với hai người, chuyện đó hết sức bình thường. Tiêu Phong tuy hiện giờ ý thức được thân phận mình, nhưng trong mắt Tiêu Phong, A Tử vẫn là cô em gái nhỏ bé của A Châu, sự chăm sóc và ngôn ngữ ông vẫn giữ nét quan tâm cố hữu. Tân Nguyệt thấy Tiêu Phong quá thân mật với A Tử, trong lòng nàng bỗng dưng như có hủi giấm bị lật đổ!

Hốt Tất Liệt lớn tiếng truyền lệnh:

- Chính thức bắt đầu lễ hội săn bắn!

Mọi người lục tục thúc ngựa lên đường, chỉ nghe tiếng vó dồn dập, tiếng ngựa hí không ngừng, tịnh không một tiếng người. Đoàn người tiến sâu dần vào rừng, họ bắt đầu thấy các muông thú ẩn hiện qua tàng cây. Các đại diện mỗi đội sẵn tranh nhau đáp tên, bật cung sẵn thú. Toán quân sĩ đua nhau hò reo cổ vũ họ, hy vọng thu hoạch được nhiều chiến lợi phẩm, đoạt giải quán quân.

Hốt Tất Liệt thấy mọi người cao hứng, y vô cùng phấn khích, luôn tay bắn tên xoèn xoẹt. Tiễn pháp y không tồi, ít khi sai đích, các mũi tên y bắn ra hầu như toàn trúng vào muông thú y nhắm.

Tân Nguyệt lấp một mũi tên vào cây cung, lớn tiếng gọi Hốt Tất Liệt:

- Tử ca, ca ca giành hết mục tiêu của muội! Nhường cho muội bắn với!

Hốt nhiên một bóng đỏ chạy vụt qua, nó ẩn hiện trong các lùm cây, không mấy người kịp nhìn rõ, nó đã nhanh như chớp, mất dạng sau một góc rừng.

Tân Nguyệt tỉnh mắt, cô kêu lên:

- Hoá hồ ly! Xem ta bắn nó này!

Trước đây, nghe A Tử thêu dệt, nàng cũng có ý tin Tiêu Phong thực sự thích ăn thịt món hoá hồ ly

Hốt Tất Liệt dang tay ra, cười, ngắt lời nàng:

- Muội đừng bắn cho mất công, muội tập luyện thêm mười năm nữa, chưa chắc đã bắn trúng được nó!

Tân Nguyệt cong cớn:

- Ca ca lại xem thường muội nữa rồi!

Từ bên cạnh, một người giục ngựa xông đến, y bắn vào chỗ con hồ ly đang giấu mình. Xoẹt xoẹt mấy tiếng tên bắn vào nơi um tùm mấy lùm cây nhỏ, con hồ ly bị kinh động, nó nhảy xô ra, vừa thấy một vệt ánh sáng đỏ, nhanh như chớp giạt, một mũi tên lập tức bắn theo, nghe tiếng con hồ ly kêu thảm, rồi nó đeo tên ngã lăn. Mọi người nhìn kỹ, thấy người bắn đó là Ba Đặc Nhĩ, họ đồng thanh cất tiếng hoan hô.

Ba Đặc Nhĩ nhặt con hoá hồ ly lên, chạy đến đưa cho Tân Nguyệt, bảo:

- Công chúa, xin tặng Công chúa.

Tân Nguyệt bảo Tiểu Vân cầm lấy, nàng nói:

- Cảm ơn ông!

Nàng tuy hiểu mình không đủ tài bắn con thú đó, nhưng khi nghĩ Tiêu Phong ưa thích thịt hồ ly, nàng hân hoan đến bên Tiêu Phong, nói nhỏ:

- Tiêu đại ca, bữa nay bọn mình được ăn hoá hồ ly rồi! Sáng giờ, muội chưa ăn uống gì cả!

A Tử cười ầm. Cô nói:

- Ta đã nói bốn Công chúa đấy! Thịt hồ ly thì có gì ngon đâu! Món thịt vừa khai, vừa tanh đó, tỷ phu ta không thèm ăn!

Tân Nguyệt trừng mắt lườm A Tử, rồi nàng quay sang ngó Tiêu Phong.

Tiêu Phong đang mãi xem quân sĩ sẵn sẵn, lúc hai cô nương nhỏ to chuyện trò, Tiêu Phong không để ý nên ông không nghe, khi Tân Nguyệt hỏi ông:

- Thực vậy sao Tiêu đại ca?

Tiêu Phong sững sờ, hỏi ngược lại:

- Thực vậy gì kia?

- À ... không có gì hết! - Tân Nguyệt đáp khẽ, thấy Tiêu Phong có vẻ lơ đãng, nàng nghĩ thầm ý Tiêu Phong muốn nói, ông không thích thịt giống thú đó lắm. Nàng mang cảm giác lạ lẫm, nhưng khi bình tâm, trông ánh mắt Tiêu Phong tư lự, tâm tư ông đặt ở chốn đâu đâu, nàng tự dưng có ý nghĩ điểm chút ngây dại: "Suốt cuộc đời còn lại của mình, chỉ cần ngày ngày được nhìn chàng thế này, thấy đủ toại ý rồi, cần gì khác?"

Lúc bắn con chồn tặc nàng, Ba Đặc Nhĩ tướng sẽ làm Tân Nguyệt vui lòng, đầu gối y đã chỉ được Tân Nguyệt ban cho có nửa miệng cười mỉm, rồi nàng lại còn đến nhỏ to thân mật cùng Tiêu Phong, lòng y không khỏi cảm giác ganh ghét hừng hực. Tánh y thẳng ruột ngựa, không thể che giấu ghen tuông, y ngó Tiêu Phong, lớn tiếng nói:

- Tiêu tướng quân, ông đừng làm ngơ, ai nấy ở đây đều chờ xem ông trở tài!

Y chắc chắn, y hạ được con hoả hồ ly này rồi, trừ khi mãnh hổ xuất hiện, hôm nay, coi như người thể nào cũng thua ta!

Tiêu Phong nhếch mép, cười:

- Ba Đặc Nhĩ tướng quân anh dũng hơn người, Tiêu Phong chẳng dám phô cái dờ của mình ra.

Chợt từ trên cao vọng xuống tiếng chim kêu. Mọi người ngẩng đầu trông, thấy một con chim điều thực to đang bay lượn trên chín tầng mây, cặp mắt chim ung theo dõi đoàn người bên dưới. Trên đất Mông Cổ, hiếm khi thấy chim điều xuất hiện, thậm chí, nhiều người suốt đời không trông thấy nó. Lập tức, ai nấy đều hiếu kỳ trước cái khí thế hùng tráng của con chim, ánh mắt họ dán vào nó, nín thở theo dõi đường bay lượn của con chim nơi cao ngất bên trên.

Hốt Tất Liệt hò reo:

- Tiêu tướng quân, con chim điều to lớn hiếm thấy này là của ông đó.

- Hay lắm!

Tiêu Phong nhìn con chim, trong lòng ông chẳng ngăn được hào khí dâng cao, bèn vòng tay ra sau lưng gỡ cây cung, ông lấy một mũi tên từ ống đựng tên, nghiêng mình lấp tên vào cung. Cánh cung đó được đặc biệt chế tạo cho Tiêu Phong, người thường chẳng đủ sức kéo dây. Tay nâng cung, tay kéo dây, vành cung cong lại, ông ngẩng đầu, đưa mắt rê mũi tên theo mục tiêu, ước lượng vận tốc bay khá nhanh của con chim. Mọi người cùng ngừng đầu, căng mắt dõi theo cánh chim bay lượn vút cao trong trời xanh, tưởng chừng nó sắp xuyên qua mấy tầng mây trên ấy.

Một tiếng "phực" vang lên, hệt thanh âm kim loại va chạm nhau, mũi tên rời dây, bay thẳng vào trong mây. Mọi người nghe tiếng bật cung đầy khí thế, họ mím miệng, nhip tim chìm xuống, họ tưởng tượng sắp nghe tiếng thét kêu rầm rĩ của con chim khi trúng tên, bỗng con chim rơi vùn vụt xuống đất, đến ngay một tiếng kêu rên cũng không có. Lũ ngựa nghe tiếng rơi xầm xầm xuống của một vật cực lớn, chúng hốt hoảng cất vó, kêu hí ầm ĩ, làm người trên ngựa đều bắt ngờ chao đảo, họ gấp rút kéo cương kìm chúng lại.

Trong tiếng ngựa hí, tiếng vó ngựa giẫm đất rầm rập, nổi rõ tiếng đồ ầm của thân chim trên mặt tuyết, hoa tuyết bắn tung lên mù mịt. Mọi người kìm được ngựa xong, họ định thần xem kỹ, chỉ thấy thân hình khổng lồ của con chim điều nằm dài trên tuyết, mũi tên xuyên ngang đầu. Con quái điều vì thế thụ tử, nó không kêu rên được một tiếng nào. Tuy biết Tiêu Phong anh dũng, nhưng họ từ trước đến giờ chưa từng mục kích tiền pháp cao siêu tương tự, họ không sao tưởng nổi một phát tên bắn lên không trung cao muốn trượng lại có thể chuẩn xác như vậy. Nếu như bây giờ có một vị thiên thần khí thế bức nhân từ thiên cung ngự xuống trước mặt họ, trạng thái sững sờ chắc cũng vậy là cùng! Tất cả khựng hẳn lại, quên luôn cả hò reo.

Riêng Hốt Tất Liệt kiến thức sâu rộng, y từng được nghe ông nội Thành Cát Tư Hãn và cha mình Đà Lôi trầm trồ kể chuyện ngày xưa Quách Tĩnh xạ điều, y sực tỉnh sớm nhất, trước tất cả mọi người y liền miệng trầm trồ:

- Giỏi! Bắn giỏi!

Lúc đó, toàn thể ba quân đồng loạt hoan hô, tiếng như sấm, dội lại từ mấy rặng núi nơi xa, vang vọng khắp sơn cốc. Người Mông Cổ rất ngưỡng mộ các anh hùng cưỡi ngựa bắn cung, mọi người đương trường bấy giờ cùng chung một ý nghĩ: "Hôm nay kiến thức được mở rộng, được chứng kiến tiền pháp thần kỳ ...thật không uống kiếp sống!"

Ba Đặc Nhĩ nhảy ào xuống ngựa, y đến quỳ trước ngựa Tiêu Phong, mặt hết sức chân thành, y nói:

- Tiêu tướng quân, xin ngài ... xin ngài thu nhận tôi làm đệ tử!

Tiêu Phong bối rối, ông vội nhảy xuống ngựa, nói:

- Ba Đặc Nhĩ tướng quân, ông làm ơn đứng dậy cho, ông hành đại lễ vậy, Tiêu Phong ta thật không dám!

- Không ... nếu ngài không chấp thuận, tôi nhất quyết chẳng đứng lên!

- Nhưng mà ... nhưng mà sao làm vậy được?

Tiêu Phong nhăn mặt nhàu mày, ông bảo:

- Chẳng qua ta có lực tay mạnh hơn một chút thôi, ngoài ra ... có gì cao siêu đâu!

- Không . . . Ngài đích thị đại anh hùng chân chính của Mông Cổ ta! Ba Đặc Nhĩ kiếp này may mắn được gặp, đây là phúc phận cực lớn! Tôi ngưỡng mộ tài ba của ngài, không nói nên lời, thỉnh cầu ngài thu tôi làm đệ tử!.

Nói xong, y quỳ trên mặt đất tuyết, hai tay chắp lại, vái lạy!

Tiêu Phong vốn người thoát tục, thấy y thành khẩn bái sư, kiểu cách y nếu chẳng được thu nhận tất chẳng chịu đứng dậy. Ông lại thấy mọi người chung quanh nhìn vào, Tiêu Phong trầm ngâm một chút, cuối cùng ông nói:

- Thôi được. ta thuận lời ông, xin mau chóng đứng lên cho!

Ba Đặc Nhĩ mừng rỡ quá:

- Tạ ơn sư phụ!

Nói xong, y dập đầu hành lễ ba lần trên nền tuyết, lúc đứng dậy, đầu cổ tóc tai y dính đầy tuyết!

Tiêu Phong leo trở lên mình ngựa, nói:

- Hai ta từ đây cùng nhau tham khảo trao đổi, đừng câu nệ nghĩa sư đồ!.

- Dạ ... sư phụ! - Ba Đặc Nhĩ một mặt cao hứng cất tiếng trả lời, một mặt y đi về ngựa của y, chuẩn bị lên yên.

Hốt Tất Liệt nhìn Tiêu Phong, nói:

- Chúc mừng Tiêu đại tướng quân đã thu được đệ tử kiệt xuất!

Rồi quay qua Ba Đặc Nhĩ, y bảo:

- Ta cũng chúc mừng Ba Đặc Nhĩ tướng quân, đã bái được một sư phụ tuyết luân! Ta ganh tị quá thôi!

Tiêu Phong nghe Hốt Tất Liệt, ông cười cười, nhẹ gật đầu, còn Ba Đặc Nhĩ hai tay cầm cương ngựa, y cười hớn hở, miệng mở rộng đến mang tai.

Thấy trời ngả tối, và lại sau phát tên long trời lở đất của Tiêu Phong, ai nấy cũng đều trầm trồ ngưỡng mộ, chẳng ai còn hứng thú săn bắn nữa, Hốt Tất Liệt bèn ra lệnh thu quân, kéo nhau trở về đại bản doanh.

--- Xem tiếp hồi 30 ---

Bạn đang đọc truyện *Thiên Mã Hành Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.8 - Chương 30: Thỉnh Từ

Tối hôm đó, Hốt tất Liệt mở yến tiệc bên lửa trại ngoài trời, cho đem các muông thú săn được trong ngày ra bãi đất trống đã phát quang, gầy lò, chất củi đốt lên nướng thịt, ánh lửa trại chiếu hồng các khuôn mặt, khói lan toả ấm áp trong không khí, dường như đẩy lùi cái giá rét của mùa đông.

Tiêu Phong cùng Hốt tất Liệt và chư tướng ngồi quay quần tại trung tâm, họ uống rượu sữa ngựa cực mạnh, Tiêu Phong thấy chư tướng lần lượt ngã say, hoặc cất tiếng ca hát, hoặc nhảy múa, gọi Tiêu Phong nhớ đến hồi xa xưa ở Liêu quốc, sinh hoạt cũng giống bây giờ, rồi ông nghĩ ngợi cảnh tang điền thương hải, nước Liêu huy hoàng thịnh vượng thuở ấy nay đã vùi sâu dưới tro tàn lịch sử.

Tân Nguyệt đứng lên từ chỗ ngồi bên cạnh, nàng nín tay áo Tiêu Phong:

- Tiêu đại ca, khiêu vũ cùng muội không?

- Na ... - Tiêu Phong bị kéo về thực tại, ông lắc đầu lia lịa, nói - Ta không biết nhảy!

Công chúa cười cười, bảo Tiêu Phong:

- Dễ lắm mà, để muội chỉ cho!

Tiêu Phong lắc đầu mạnh hơn nữa, thất thanh, nói một thôi:

- Không ... không ... ta thực sự không nhảy được!

A Tử nghe ông từ chối liên thanh, cô cười nói:

- Sư phụ đã không muốn nhảy, để đệ tử nhảy thế đi!

Tiêu Phong cười cười bảo Ba Đặc Nhĩ:

- Đúng thế ... đồ nhi ngoan, hãy thay ta ra nhảy đi, ta đích thực không biết nhảy!

Trong tiếng A Tử cười rộ, Ba Đặc Nhĩ đứng dậy, nắm vào tay áo Công chúa, gã nói:

- Lệnh sư phụ khó cãi, Công chúa đừng chê ta nhé!

Tân Nguyệt liếc xéo y, dài giọng nói:

- Nói cái gì khiêm nhường thế ...

Trong lòng vừa giận vừa hờn, nhưng nàng chẳng thể phát tác thành lời được!

Ba Đặc Nhĩ và Tân Nguyệt, cùng một số người khác, hăng say nhảy các điệu vũ Mông Cổ bên đồng lửa trại, theo tiếng đàn "Mã đầu cầm" du dương trong không gian. Mọi người ngà ngà say, số thì tham gia nhảy, số thì cất tiếng ca hát theo đàn, tạo không khí hoan lạc lan tràn khắp bốn phương.

Chúng tướng luân phiên chạm ly với Tiêu Phong, ông không từ chối bất cứ ai, cạ chén với mỗi người. Sau vài vòng chuốc chén như vậy, ai nấy đều hơi chệnh choáng, nhưng mặt Tiêu Phong vẫn không đổi sắc, khiến bọn họ nghĩ bụng:

- Ông này người nhà trời, ngoài tiền pháp kính thiên động địa, tửu lực của ông phạm phu tục tử chúng ta cũng không sao theo kịp!

Hốt tất Liệt bung một bát rượu đầy đến bên Tiêu Phong, nói:

- Tiêu tướng quân, hình như chẳng ai đấu rượu lại ông, không sao làm ông say được! Ông hãy cùng bản vương ta uống cạn ba bát nữa nhé!

- Hay lắm! - Tiêu Phong nâng bát rượu, cười đáp - Khiêu vũ ta không làm được, nhưng uống rượu ta khá dễ tạm bồi tiếp!

Hai người uống liền một lúc ba bát, không thấy bị biến sắc. Hốt tất Liệt đập bàn ầm ầm, lớn tiếng nói:

- Thống khoái! Thật thống khoái!. Người sống trên đời có được tri kỷ thế này, là quá đủ!

Mọi người ngồi quanh đấy đồng cất tiếng đáp:

- Chúc mừng Vương gia có được tướng tài, đây là trời giúp Mông Cổ chúng ta, mình sắp thống nhất thiên hạ đến nơi!

Một người khác nhanh chóng tiếp lời:

- Hôm nay, Tiêu tướng quân một phát tên biều lộ thần kỳ, chấn động quỷ thần trong trời đất, Vương gia xưa nay thưởng phạt nghiêm minh, tuy rằng tướng quân đã đạt quyền chức cao tột bậc, nhưng Vương gia cũng phải có ân tứ xứng đáng.

Hốt tất Liệt vỗ mạnh tay lên đầu, ông nói:

- Quả có thể thật, cảm ơn người đã nhắc nhở!.

Ông nhíu mày, nói:

- Cái này mới làm khó ta đây! Tiêu tướng quân không ưa nữ sắc, chẳng ham tiền tài, nếu phong quan tước, thì tướng quân cũng đã đạt đến tột đỉnh rồi, chẳng thể phong tặng cao hơn được. Tiêu tướng quân, thôi thì để tự ông nói ra, ông muốn ta thưởng ông thức gì?

Tiêu Phong bỗng rung động trong lòng, ông đến quỳ trước Hốt tất Liệt, thưa:

- Tiêu Phong không thỉnh cầu tước thưởng gì cả, chỉ mong Vương gia đáp ứng cho một thỉnh nguyện!

Là người tinh minh, Hốt tất Liệt biết điều Tiêu Phong thỉnh cầu nhất định sẽ không tầm thường, lập tức ông cười chum chim nói:

- Tiêu tướng quân, ông đứng lên đi, ông cứ nói cho bản vương nghe, nếu đáp ứng được, ta nhất quyết sẽ chấp thuận ngay!

Tiêu Phong đứng lên, thưa:

- Tiêu Phong xin phép Vương gia cho nghỉ một thời gian, để trở về Trung Nguyên tế điệu cho vong thê!

Chúng tướng có mặt đều ngạc nhiên, họ đưa mắt nhìn nhau, lúc mới đầu, nghe Tiêu Phong trình trọng, họ cứ tưởng ông sẽ đòi hỏi chuyện khó tựa lên trời, rốt cục chỉ đề xin một phép nghỉ tầm thường. Chỉ riêng mình Hốt tất Liệt hiểu rõ tâm tư Tiêu Phong, ông cúi đầu, nhủ mảy, trầm ngâm, thấy điều thỉnh nguyện đó thực đã làm khó cho mình, làm khó ngang mức lên trời thật, sau khi nghĩ ngợi một lúc lâu, ông hỏi:

- Một phần Tôn phu nhân táng ở đâu vậy?

- Ở phủ Tín Dương, tỉnh Hà Nam.

Hốt Tất Liệt bảo:

- Hà Nam hiện đang thuộc Mông Cổ cai quản, chờ sang năm ta xua quân xuống miền Nam, trên đường đi, sẽ cùng ông ghé qua đấy làm lễ tế điệu thật long trọng, không phải như thế tốt hơn sao?.

- Hào ý của Vương gia, Tiêu Phong xin tâm lãnh, thể nhưng còn hơn một tháng nữa đến ngày giỗ của vong thê; nàng sinh thời vốn chuộng thanh tịnh, tôi không dám huy động quân binh đến quấy rầy!

Nhất thời, muốn có lối thoát, Tiêu Phong bắt buộc dĩ phải dừng chuyện như vậy!.

Hốt Tất Liệt hỏi:

- Tiêu tướng quân dự định đi chừng bao lâu?

Tiêu Phong đáp:

- Ít thì sáu tháng, nhiều thì chừng một năm!

Hốt tất Liệt về mặt khó khăn, nói:

- Từ đây đi Hà Nam, cần đâu nhiều thời gian tới một năm như vậy?

Tiêu Phong nói:

- Đã lâu chưa trở về cố hương, nên thuộc hạ muốn sẵn dịp, đi một chuyến xuống vùng Giang Nam.

Hốt tất Liệt đôi mày nhăn tít lại, ông chậm rãi nói:

- Hiện thời lại đang lúc ta tổ chức huấn luyện binh sĩ, chuẩn bị xuất phát, ông bản thân làm chỉ huy trưởng lục quân, sao tính chuyện du sơn ngoạn thủy như thế được?.

A Từ lúc bấy giờ đang hồi hộp, cô đứng dậy, cười nói:

- Vương gia bình thường cực kỳ thông tuệ, sao bỗng nhiên lại có ý nghĩ hồ đồ như vậy?

Hốt tất Liệt ngạc nhiên, hỏi cô:

- Xin giải thích rõ!

A Từ háng giọng, thưa:

- Người xưa có nói, 'biết người, biết ta, trăm trận đánh, trăm trận thắng!'. Vương gia muốn thống nhất thiên hạ, nhất quyết phải nắm rõ tình hình của mình và của đối phương!

- Đương nhiên - Hốt tất Liệt nén giận, ông nghĩ thầm, "Cái đạo lý đó đâu đã đến thứ cho nha đầu ranh con nhà người đến giảng dạy ta!"

A Từ tiếp:

- Vương gia ở mãi xa tận miền Bắc, làm sao ngài biết rõ được mọi chuyện phát sinh nơi phương Nam?

Hốt tất Liệt cười vang, bảo cô:

- Tiểu cô nương cuối cùng vẫn là tiểu cô nương, đường đường Mông Cổ ta đây, có khó gì chuyện tổ chức, cài đặt thám tử?

A Tử sắc mặt nghiêm nghị, nói:

- Thám tử cũng nhiều loại, có thứ thám tử thực thụ tài giỏi, lại cũng có thứ thám tử bất tài, hai thứ đó đâu giống nhau đâu, phải không?

- Đương nhiên là thế.

A Tử bảo:

- Vậy nếu đem vị chỉ huy lực quân là Tiêu tướng quân thân chinh làm thám tử, Vương gia nghĩ sao? Cái đó chẳng phải 'Biết người, biết ta' ư?

Hốt tất Liệt ngẩn người một lúc, rồi hai tay vỗ mạnh vào nhau, ông cười ha hả, la lớn:

- Thì ra Tiêu tướng quân ngoài ý tứ điều cho vong thê, còn có thâm ý đó nữa, ta trách làm tướng quân rồi!

Tiêu Phong định giải thích, nhưng ông thấy A Tử lên đưa mắt làm hiệu. trong lòng ông bỏ ý muốn phản đối lý luận của cô, ông lại nghĩ thêm, hãy tìm cơ hội thoát thân trước, mấy vụ tình báo, thám tử . . . vân vân đó, ngay khi mình không làm đi nữa, nhưng sẽ tìm cách bắt báo Hốt tất Liệt sau. Chủ ý đã quyết, ông lẳng lặng đứng yên đấy, miệng cười tủm tỉm.

A Tử đang lo Tiêu Phong nói thực sự tình, lo ông lộ chuyện, cô cướp lời

- Tỷ phụ ta vốn không định nói chuyện đó, muốn tránh làm Vương gia hiểu lầm công tư lẫn lộn, bây giờ Vương gia đã minh bạch, nó vừa có tình, vừa có lý, liệu chuyện xin nghỉ phép đó đáng được phê chuẩn không?

Hốt tất Liệt thật ra cũng không mấy tin Tiêu Phong có ý làm thám tử, tình báo ... bây giờ , đã đem nói huych toẹt giữa chốn ba quân, ông tự thấy trước nhiều người, khó có lý do thỏa đáng để cự tuyệt , rồi ông lại nghĩ, tộc nhân của y số mệnh còn nằm trong tay ta, sợ gì y bỏ trốn. Ông lập tức nhìn Tiêu Phong, nói:

- Tiêu tướng quân tình thâm nghĩa trọng với người vợ đã mất, sự trung thành với Mông Cổ rất đáng khen, sao ta có thể khước từ, không đáp ứng cho tướng quân được? Chẳng qua, một năm quá dài, ta chịu cho ông đi nửa năm thôi, sau sáu tháng đó, bắt luận dò thám được gì hay không, mời tướng quân lập tức trở về phục mệnh!

Tiêu Phong nghe nói, ông vội quỳ xuống tạ ơn, ông ngẫm nghĩ, nửa năm tuy hơi ít, nhưng hãy tìm cách thoát thân trước đã, sau đó, sẽ tìm cách giải quyết tiếp.

- Gì thế? Tiêu đại ca trở về Trung Nguyên à?.

Không cần xoay mình, nghe tiếng người, Tiêu Phong biết đây là Tân Nguyệt, ông ngoảnh nhìn nàng, nói:

- Đúng vậy, thưa Công chúa.

Tân Nguyệt đang bận mang giày kỵ mã vào chân, nàng vung chân đá phất chiếc giày ra đằng sau, rồi rào bước ra trước mặt Hốt tất Liệt, nàng nói:

- Muội cũng muốn đi theo Tiêu tướng quân.

Hốt tất Liệt đang buồn bực phải chấp thuận phép nghỉ của Tiêu Phong, ông nhìn nàng, nhãn mặt nhúm mày, nói:

- Cô đừng quấy nhộn nữa, muội đâu còn bé bỏng gì đâu!

Tân Nguyệt nghiêm sắc mặt, nói:

- Chính vì không còn là trẻ con nữa, muội thấy ca ca phải yên tâm cho muội đi cùng Tiêu tướng quân chứ!

Hốt tất Liệt cực kỳ phiền muộn, ông trầm giọng bảo:

- Ta đã bảo không được đi là không được đi! Muội chẳng nghĩ gì đến thân phận của muội hết!

Tân Nguyệt mặt đỏ bừng, Hốt tất Liệt lúc nào cũng ra sức quăn chuyện của nàng, nàng chưa bao giờ cãi lại y một điều gì. Nàng cắn răng, bặm môi, đầu cúi thấp nhìn xuống chân, nàng không hiểu tại sao từ ca hôm nay có gì to tiếng với nàng trước mặt nhiều người như vậy!

Hốt tất Liệt thấy nàng ịu xui, ông mềm lòng, dịu giọng chậm rãi nói:

- Tiêu đại ca của muội không phải định đi chơi đâu, ông ấy còn nhiều việc quan trọng khác phải làm kia!.

Rồi y nhìn nàng, thở dài, nhỏ giọng:

- Hôm nay muội đã vất vả nhiều, thôi muội về nghỉ đi!

Tân Nguyệt không đáp trả, nàng uốn tấm lưng thon, quay người đi ra ngoài, trở về lều của nàng. Hai thị nữ Tiểu Nhạn và Tiểu Vân nhanh chóng đến bên nàng, đưa tay nâng đỡ.

Tiêu Phong nhìn theo bóng Tân Nguyệt ra đi, tâm tư ông chợt nhuốm chút ân hận: "Ta hận người vô biên, sao nàng quá tha thiết thế với ta đến thế! Chỉ là, tìm ta hoàn toàn thuộc A Châu rồi, đâu là chuyện kiếp trước, ngay bây giờ, sẽ không mấy may thay đổi!

--- Xem tiếp hồi 31 ---

Bạn đang đọc truyện *Thiên Mã Hành Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.8 - Chương 31: Nam Hôi

Mấy ngày sau, Hốt Tất Liệt chuẩn bị nhổ trại ra về, vết thương A Tử cơ bản đã lành. Hôm đó, Tiêu Phong sửa soạn hành trang, ông dự định sáng sau sẽ cáo từ Hốt Tất Liệt để lên đường.

Nắng mặt trời mùa đông phản chiếu trên mặt tuyết, tạo cảm giác sáng sủa, ấm áp. Tiêu Phong đưa hai con hân huyết bảo mã ra sân trước cho chúng tắm nắng.

A Tử đến bên hai con ngựa đứng sừng sững trên sân, cô ngắm nghía từ đầu ngựa đến đuôi ngựa, vuốt ve hết con này đến con kia, hí hửng nghĩ đến lúc cùng Tiêu Phong rong ruổi trên mình hai con ngựa quý đó qua vùng đất đang độ mùa xuân tươi đẹp của miền Giang Nam, cô không sao ngăn nổi háo hức, rồi liên tưởng đến con Tiểu hồng Mã của Hoàng Dung, cô tủm tỉm cười, nói một mình:

- Ha ha, để xem con ngựa đó chạy nhanh bằng con của ta không!

- Muội nói gì? Muội muốn đưa ngựa với ta à? - Tiêu Phong cảm đến một cái nệm mềm đặt lên yên ngựa, giúp ngồi thoải mái hơn, ông tưởng A Tử nói với ông, đầu gối cô độc thoại, buột miệng thành lời.

A Tử giật mình, cười:

- Muội đâu có nói gì với huynh đâu!

Tiêu Phong ngạc nhiên, ông ngẩng đầu, nhìn quanh quất, rồi cười hỏi cô:

- Chắc muội nói chuyện với ngựa hả?

- Đúng ... Muội nói chuyện về ngựa, nhưng không phải hai con ngựa này, mà về một con khác kia.

- Nha đầu này chỉ nói nhăng! - Tiêu Phong vốn biết cô thường nói xàm, ông chẳng để tâm!

Hai người đang chuyện trò, bỗng Tiểu Vân từ xa tiến đến, cô trịnh trọng chào Tiêu Phong và A Tử, rồi trao cho Tiêu Phong một phong thư:

- Đây là thư Công chúa sai nô tỳ giao gấp cho đại tướng quân.

A Tử đầu mỏ, nói:

- Có mấy bước đường từ đó tới đây, sao không tới gặp mặt nói cho rồi, bày đặt sai người đưa thư!

Tiểu Vân nhò nhẹ trả lời:

- Nô tỳ chỉ theo lệnh, nô tỳ không dám bàn luận chủ nhân, nay xin phép cáo từ! - nói xong, cô chấp tay chào rồi quay gót bước đi.

Tiêu Phong bóc thư, chỉ thấy trên giấy thảo ngoằn ngoèo mấy dòng chữ: "Tiêu đại ca, chiều nay, muội chờ gặp đại ca trên ngọn đồi nhỏ đằng sau doanh trướng, muội có vài chuyện muốn nhờ, xin đại ca đừng dỗi bước bỏ đi trước khi gặp muội".

Tiêu Phong đọc xong, ông lẳng lặng gấp tờ thư lại, A Tử hỏi:

- Thư viết gì vậy?.

- Công chúa hẹn gặp ta chiều nay, nói là có chuyện muốn nhờ ta! - Tiêu Phong lắc đầu - Cô này thật trẻ con, thân làm Công chúa, muốn gì chẳng được,

sao phải đi nhờ cậy ta!.

A Từ cười nụ:

- Đó là huynh chẳng hiểu gì hết!.

Đôi mắt cô long lanh liếc nhìn chung quanh, rồi kéo nhanh Tiêu Phong vào nhà, cô nói:

- Đến giờ ăn trưa rồi, huynh ăn cho mau, để còn đi ra chỗ hẹn với Công chúa! Huynh nên đến trước, đừng để Công chúa chờ huynh!

Tiêu Phong nhìn trời, ông thắc mắc:

- Hãy còn sớm mà, đâu cần ăn uống gấp gấp làm chi?

A Từ vừa lúi kéo Tiêu Phong vào nhà, vừa nói:

- Không sớm nữa gì đâu! Huynh nghe muội đi, huynh ăn cho ẹ, xong cưỡi ngựa dềnh dang ra đó, muội bảo đảm nàng Công chúa đang chờ sẵn chờ huynh!.

Tiêu Phong bị A Từ đưa đến ngồi tại bàn trong nhà, ông nói:

- Nha đầu nhà muội, tính toán quỷ quái gì trong đầu, mặt trời còn tuốt luốt đằng Đông, đã bắt ta ăn bữa trưa!

A Từ cười cười, liếc Tiêu Phong:

- Tâm lý nhà cô nương đó, huynh có rành bằng muội không?

Cô một mặt sắp sửa bàn ghế, một mặt truyền lệnh quân hầu:

- Đi bảo nhà bếp dọn bữa ăn trưa!

Quân hầu ứng tiếng, nhanh chóng ra đi.

Xong bữa ăn, bị A Từ thúc giục, Tiêu Phong cưỡi ngựa, ông chậm rãi nhắm hướng ngọn đồi thấp nhỏ đằng sau doanh trại xuất phát. Tiêu Phong vừa đi, vừa nghĩ: "Tân Nguyệt cuối cùng muốn nhờ mình việc gì? Tại sao phải đi tìm chỗ xa, khuất mọi người để nói?" Tiêu Phong suy nghĩ hồi lâu, ông tạm cho là Tân Nguyệt chẳng qua chỉ muốn gặp riêng, để nói lời từ biệt. Tiêu Phong thở dài, nghĩ thầm: "Mình không nên để cô mang huyền vọng, đã hại đời A Từ rồi, đừng để chuyện đó xảy ra cho người khác nữa!".

Đang lúc miên man suy nghĩ, gần đến chỗ ngọn đồi thấp, ông chợt nghe từ phía sau vọng đến tiếng vó ngựa dồn dập, trong chớp mắt, kỵ sĩ sẽ đến nơi. Tiêu Phong tưởng Tân Nguyệt, ông định thân, thấy người đó áo tím, cưỡi một con Hãn huyết, đích thực A Từ. Tiêu Phong đang ngỡ ngàng, A Từ đến kế bên, cô cười cười, nói:

- Tỷ phu, huynh ngựa huynh bước đi đúng là chậm chạp thật!

Vì đường đến chỗ hẹn không xa, và ngày mai còn phải đường trình về Trung Nguyên, Tiêu Phong cho ngựa bước dừng dềnh, nhắm đường sức cho nỗ, ông ngạc nhiên nhìn A Từ, hỏi:

- Muội đến đây làm gì?

A Từ chum chim cười, đáp:

- Sao muội lại không được phép đến đây? Con đường này không phải của riêng huynh, muội cưỡi ngựa lãng quăng rong chơi không được sao?

- Ta thấy muội không phải chỉ đi lãng quăng không thôi đâu!

A Từ giật cương, nói:

- Huynh đừng quản chuyện muội, huynh còn không mau lên đồi, Công chúa đang chờ đấy.

Hai chân thúc nhẹ vào hông ngựa, A Từ cho ngựa rẽ vào con đường nhánh kế bên, rồi cô ngoái đầu, nói:

- Huynh đừng nói cho Công chúa biết muội cũng đến đây nhé!.

Tiêu Phong nhìn bóng nàng mờ khuất, ông nghĩ bụng:

- Mấy tiểu cô nương này, làm chuyện gì cũng ra vẻ thần bí!

Đến đỉnh đồi, ông thấy Tân Nguyệt đang đứng cô độc trên đất phủ tuyết trắng, làn gió bắc nhẹ lay chuyển tà áo hồng, làm tăng thêm cái hiu quạnh trong

không gian quanh cô. Tiêu Phong xuống ngựa, bước lại gần, tự nhủ A Tử liệu việc như thần, Tân Nguyệt đứng là đến trước từ sớm, đã chờ mình sẵn rồi.

Tân Nguyệt đáng xuất thần, Tiêu Phong đi gần đến mà nàng không hay. Tiêu Phong chẳng dừng bước, ông hỏi:

- Không hiểu Công chúa hẹn Tiêu Phong lên đây có việc gì thế?

Tân Nguyệt giật mình, quay lại, má nàng bừng bừng đỏ:

- Huynh . . . sao huynh cũng lên đây sớm vậy?

Tiêu Phong trả lời:

- Hôm nay, A Tử giờ chứng muốn sớm ăn trưa, xong bữa, cô ấy giục ta mau lên đây ...do đó ta đến đây trước giờ hẹn!

- À . . ." - Tân Nguyệt nhẹ cắn môi, nàng nhủ thầm: "Thì ra tại A Tử, mình cũng không nghĩ tự chàng muốn đến gặp mình sớm".

Nàng nhìn Tiêu Phong, lưỡng lự, rồi hỏi:

- Ngày mai huynh lên đường về Trung Nguyên, đúng không?

Tiêu Phong gật đầu:

- Đúng thế.

Tân Nguyệt mắt nhìn xa xăm, nàng chậm chậm hít vào một hơi thở sâu:

- Huynh không thấy thích cảnh sắc hùng vĩ của ngàn dặm trùng trùng tuyết phủ nơi đây ư? Vì sao muốn về Trung Nguyên? A Tử đang ở bên huynh, Trung Nguyên còn ai khác thân nhân của huynh đâu?

- Ta phải về tề diệu người vợ đã mất, lâu quá ... ta chưa trở lại Trung Nguyên, giờ về sửa sang phần mộ!. Ông nghĩ đến A Châu, đau khổ xót xa dấy trong lòng, như đã thường cảm giác trong quá khứ .

- Muội nghe A Tử bảo ... đã chết dưới chướng của huynh?.

Buột miệng nói ra, Tân Nguyệt tự hiểu đã lỡ lời, nàng chẳng ngăn được một tia mắt đảo qua Tiêu Phong, thoáng thấy các cơ bắp trên mặt ông co giật, ánh mắt đăm đăm về xa xăm, ông trầm ngâm hồi lâu, rồi trả lời:

- Đúng vậy.

Nhìn thần thái Tiêu Phong, trong lòng nàng đau tựa có dao cắt:

- Muội lỡ lời rồi! Tiêu đại ca, muội tệ quá, đã khơi dậy đau thương trong huynh, muội biết nhất định vì đã có kẻ âm mưu hại huynh!

Trong đầu nàng lại nghĩ: "Mình được chàng thâm tình như vậy, dẫu chết ngay tức thì dưới một chướng của chàng, không hối tiếc chút nào!

Tiêu Phong quay phắt đầu, chăm chú ngó Tân Nguyệt, ánh mắt âm thầm, vẻ mặt hiện nét cực đau khổ:

- Không, đích thực nàng chết dưới tay ta!

- Ồ . . . - Bị thần thái Tiêu Phong làm kinh hãi, Tân Nguyệt bất giác lùi lại mấy bước. Nàng định thần, thấp giọng nói:

- Muội nghĩ huynh nhất định có nỗi khổ tâm.

Tiêu Phong thoáng hiểu đã có chút thô lỗ, ông bèn thu hồi ánh mắt, thờ dài, nói:

- Toàn vì ta tạo ác nghiệp, giá ngày xưa ta chịu nghe lời nàng khuyên, xóa bỏ mọi hận thù, cùng nhau ra biên tái thả cừu chăn dê, nàng đã chẳng phải chết dưới chướng của ta!

- Dù sao chăng nữa, Tiêu đại ca hết lòng chăm sóc cho em ruột nàng, dưới suối vàng, nàng sẽ chẳng trách cứ Tiêu đại ca đâu. À này, mộ phần của tẩu tẩu đặt ở đâu vậy? - Tân Nguyệt hỏi hận đã khơi niềm đau khổ trong Tiêu Phong, nàng tìm cách sớm đổi hướng câu chuyện.

- Tại phủ Tín Dương, tỉnh Hà Nam.

Tiêu Phong tự hỏi, sau hơn một trăm năm, chẳng hiểu Tiểu Kính Hồ giờ ra sao? Tiêu Phong bỗng ước mọc đôi cánh, bay ngay đến thăm A Châu, tìm mộ nàng, cùng nàng ní non đôi lời!

Ánh mắt Tân Nguyệt xoay chuyển long lanh, nàng nhìn Tiêu Phong, thấp giọng:

- Tiêu đại ca, muội muốn cầu xin đại ca việc này?

Không chút chần chừ, Tiêu Phong trả lời:

- Công chúa cứ nói, nếu sức ta có thể làm được!

- Thật vậy sao?

Tân Nguyệt mừng rỡ, hồi hã nói tiếp:

- Chuyện này nhất định huynh làm được, muội nói ra, huynh nhận lời muội nhé!

- Đừng nhận lời! Cô ấy muốn huynh đem cô ấy theo về Trung Nguyên đấy! - một giọng trong trẻo vọng lên, rồi A Tử hiện ra từ sau rặng cây rừng.

Tân Nguyệt giật mình, bỗng nhiên bị A Tử bóc rõ tâm tư ý nguyện, chẳng ngăn được, mặt nàng đỏ bừng bừng, Tân Nguyệt bực tức:

- Sao cô lại có mặt ở đây?.

- Tại sao cấm ta không được ở đây? - A Tử cười hi hi, nói - Cô nương đến đây được, tại sao ta lại không đến được?

Trước hành động kỳ quái của A Tử, Tiêu Phong chột hiểu, ông ngược nhìn Tân Nguyệt, nói:

- Công chúa, Công chúa muốn ta giúp chuyện đó ... thật tình Tiêu Phong ta hoàn toàn vô lực!

Tân Nguyệt hỏi nhanh:

- Tại sao? Hà Nam đang thuộc Mông Cổ cai quản, nếu huynh giúp muội, ngộ lời cùng Tử ca muội, Tử ca sẽ thể tình mà ưng thuận!

- Không những đi Hà Nam, sau đó, ta còn xuống Giang Nam nữa, Công chúa thân nghìn vàng, ngay khi Vương gia ưng thuận, ta cũng khuyên Công chúa không nên quá mạo hiểm đi xuống vùng phía dưới!

- Chỉ cần cái trang là xong, dưới đó có ai biết muội là Công chúa đâu? - Tân Nguyệt gắng sức khấn cầu trong lời nói - Tiêu đại ca, cho muội đi theo với, nếu cần muội đóng vai tiểu nha hoàn, muội cũng chịu!

- Không được! Trên đời đầy rẫy tai vách mạch rừng, cao thủ Trung Nguyên đông như kiến, có gì bất trắc xảy đến Công chúa, Tiêu Phong có chết hàng ngàn vạn lần cũng không chuộc được tội!

Tiêu Phong chấp tay trước mặt nàng, ông khom người nói:

- Thỉnh Công chúa đừng đòi hỏi nữa, chỉ làm khó Tiêu Phong thôi!

- Tiêu đại ca bắt tất đa lễ, muội xin huynh đừng làm thế!"

Tân Nguyệt nghe Tiêu Phong khấn khỏa, nàng biết có nói nữa cũng vô ích, rồi nghĩ đến chia tay, hơn nửa năm nữa mới gặp lại, nàng chẳng ngăn được thất vọng, thất chí!

Nhìn thần thái nàng, nghĩ đến nàng đã đối xử quá tốt với mình trong tất cả mọi chuyện, Tiêu Phong buông lời an ủi:

- Thế nào Công chúa cũng sẽ có dịp đi chơi Giang Nam ... Bây giờ chưa phải lúc thôi!

- Cái đó ... muội biết - Tân Nguyệt gượng một nụ cười, nói:

- Trung Nguyên vô vàn trò mới mẻ nhiệt náo, chỉ mong huynh mau về sớm!

Nàng nghĩ thầm: "Ta đi Trung Nguyên hay không, đâu có gì quan trọng! Ta chỉ muốn mãi mãi ở cạnh chàng thôi!"

A Tử mỉm cười, nói:

- Chuyện đó bắt tất phải nhờ tỷ phụ, Công chúa cứ giao hết cho ta, bày trò náo nhiệt mới mẻ, trên đời này, còn ai hơn được ta!

- Ừm . . . đa tạ cô nương - Tân Nguyệt đáp hững hờ, đôi mắt say đắm của nàng chẳng rời khỏi khuôn mặt Tiêu Phong, nàng đang chịu muôn vàn đau khổ trong lòng!

Hôm sau, Tiêu Phong từ biệt mọi người, cùng A Tử lên đường xuôi Nam, trở về Trung Nguyên.

--- Xem tiếp hồi 32 ----

Q.9 - Chương 32: Dịch Lộ Tiêu Thanh

Đang tiết trọng đông, tuyết trắng ngần phủ khắp nơi, ngựa Tiêu Phong và A Tử tuy thuộc loại hiếm trong thiên hạ, giống ngựa quý hãn huyết, không mấy bị ảnh hưởng bởi bão tuyết, nhưng khi tuyết đọng nhiều che lấp đường đi, ngựa không vượt qua được, họ mới phải dừng chân. Do đó vừa đi vừa nghỉ, khi cần thiết, họ ghé quán trọ nghỉ ngơi. A Tử nhớ lại lúc trước, cô một thân một mình tìm lên phương Bắc, giờ đây, khi qua mỗi địa phương nào, cô đều đưa tay chỉ chỗ, thuật lại cho Tiêu Phong tình cảnh cô đã trải hồi ấy.

Hôm đó, sau nhiều ngày trời liên miên gió bão, cuối cùng, tuyết ngừng rơi, gió ngừng thổi, ánh dương quang chiếu qua xuyên băng tuyết bám trên tàng cây, tia sáng khúc xạ qua lớp nước đá thủy tinh chiếu màu ngũ sắc tươi đẹp. Tiêu Phong cùng A Tử cưỡi ngựa đi, mặt đường phủ đầy tuyết, cả hai đều phục sức theo Hán tộc, nét kiêu diễm của A Tử đã thu hút không ít ánh mắt, cộng thêm khổ người hùng vĩ, dáng vẻ khôi ngô của Tiêu Phong trên mình ngựa cao lớn, kèm sát A Tử, khiến nhiều người để ý, so với tình cảnh A Tử nấp nánh lẩn mò lên miền Bắc, quả có khác nhau một trời một vực.

Tiêu Phong nhìn A Tử má đỏ hồng vì lạnh, ông hỏi:

- A Tử, muối có lạnh lắm không? Hay mình thuê một chiếc xe nhé?

- Không, muối không lạnh, muối chẳng ngồi xe, chỉ thích cưỡi ngựa thôi!

A Tử được đồng hành kề cận Tiêu Phong, cùng ngắm nhìn không gian mênh mông chung quanh, lòng cô thấy sung sướng, ngồi xe sao vui vẻ bằng được?

Tiêu Phong cười cười nói:

- Xem A Tử muối kia, cô nương đã trưởng thành nhiều! Ta nhớ lại lúc còn ở Liêu quốc, muối suốt ngày chê nơi đó lạnh lẽo, chẳng tươi chẳng đẹp như Trung Nguyên, thấy cô bây giờ đã tiến bộ khá nhiều rồi đấy!

A Tử dẫu mỗ:

- Còn phải nói! Hồi đó thiếu chút nữa muối chết ngủm dưới chướng của huynh, sau đó lên Liêu quốc ở, muối cũng chưa hoàn toàn bình phục, dĩ nhiên dễ bị lạnh chớ sao!.

Đôi nhãn châu long lanh, cô tiếp:

- Ngay bây giờ, mỗi khi muối nổi nóng, trong ngực lại thấy âm ỉ đau, gặp lúc trái gió trở trời, cơ bắp chân hay còn nhức nhức lạ!

- Ê ... gớm đấy! - Tiêu Phong cất lời - Chướng đó đâu có kích trúng chân muối đâu, làm sao thấy đau nhức ở chân được? Chưa kể, hồi ở Liêu quốc, ta đã cho mời nhiều đại phu giỏi bậc nhất đến chẩn mạch muối, họ đều bảo muối đã hoàn toàn bình phục, sao bây giờ muối lại nói bị đau tức trong ngực?

- Đúng không đánh vào chân, nhưng hồi đó phải dưỡng thương nhiều ngày, chân căng lâu không đi lại hoạt động, làm sao khỏi bị mẫn bệnh? Muối nói muối chỉ đau âm ỉ trong ngực mỗi khi muối nổi đóa, vào lúc đại phu chẩn mạch, muối đâu có bức tức gì đâu, mấy ông đó có là thần y cũng chả thể định được bệnh!

- Ừm ... Thì ra vậy! - Tiêu Phong chẳng nhận được, ông cười phá lên - Mấy mẫn bệnh đó đã qua hơn một trăm năm rồi, mà hãy còn dữ quá nhỉ!

A Tử làm ra vẻ nghiêm nghị, cô nói:

- Dĩ nhiên là dữ! Nhưng dẫu mình đã trải qua một trăm năm, tuổi tác lại chưa qua hai mươi, mấy cái bệnh đó nó cứ dai dẳng, chẳng qua, nếu muối không nổi đóa, trong ngực ắt không nổi đau râm ran, và nếu trời làm mưa bão, muối không đi ra ngoài được, còn được huynh chăm sóc, cũng tốt thôi!

Ý của cô là, chỉ cần Tiêu Phong vĩnh viễn chẳng rời xa, sẽ chẳng có gì làm cô nổi giận, bức tức!

- Ha ha ... - Tiêu Phong chẳng nhận được cười - Nha đầu muối chỉ toàn nói nhăng nói cuội thôi!

Rồi ông ngừng cười, nghiêm sắc mặt, bảo:

- Nếu không muốn ta cầu nhau trách móc, muối hãy nghe kỹ lời ta nói đây, muối không được làm chuyện càn rỡ nữa. Nếu muối còn bày trò đóng đại sứ vào đầu người khác, động chút là phóng độc châm, là đi cắt đầu lưỡi người ta, là móc mắt người ta ... đại loại những chuyện như vậy, ta sẽ không dung cho muối đâu!

A Tử ngó Tiêu Phong, cô nhăn mặt, lè lưỡi, nói:

- Biết rồi!

Hai người vừa đi vừa trò chuyện, A Từ chợt kìm cương ngựa, cô đưa tay chỉ phương tây, nơi xa xa có đỉnh núi mịt mù sương khói, nói:

- Chỗ đó chắc hẳn là Phiêu Miểu phong, tại đỉnh núi có cung Linh Thứu, nhị đệ Hư Trúc của huynh từng sống tại đây. Không biết giờ đây, nơi đó biến thành cái gì rồi!

Tiêu Phong kìm cương, dừng ngựa, ông ngẩng đầu, dõi mắt về nơi xa xăm đó, chỉ thấy dưới ánh dương quang, mây trắng toả kín đỉnh Phiêu Miểu, sương mù cuộn cuộn bốc lên, ông rất muốn về lại ngay nơi có tuyết tụ đỉnh núi làm khúc xạ ánh nắng đó. Trong một thoáng, chuyện cũ kéo nhau ùn ùn trở về trong đầu, ông nhớ lại đã cùng Đoàn Dự, Hư Trúc trải qua một trường ác đấu các lộ anh hùng trong thiên hạ, ông nhớ đến thâm tình hậu nghĩa của hai nghĩa đệ đã cùng ông vào sinh ra tử, họ lén lút mò vào Liêu quốc cứu mình ... Ôi ... tang điền thương hải, người xưa giờ đâu? Một hán tử kiêu hùng như Tiêu Phong mà cũng không sao ngăn được lệ nóng đầm mi!

Đang lúc bàn hoàn, bỗng Tiêu Phong nghe từ phía xa nơi ấy vẳng đến khúc tiêu êm ái, tiếng trúc thanh nhã, nhu hoà, thanh âm ản ước có nét sầu nhẹ nhẹ, dường tượng một thiếu nữ nhan sắc mỹ miều đang thờ than, than thở dưới vầng trăng mùa thu.

Dù không rành âm luật, Tiêu Phong lúc đó không khỏi bị tiếng tiêu lôi cuốn, bất giác ông ngưng thần, cúi đầu lắng tai nghe. A Từ cũng bị tiếng tiêu làm cho xuất thần, cô nói nhỏ:

- Sao trên đời lại có tiếng tiêu tuyệt vời vậy, chẳng biết ai là người thổi khúc nhạc đó!

Tiếng tiêu mỗi lúc một gần, Tiêu Phong thấy một đoàn nhân mã từ trên núi đi xuống, đi theo cùng con đường của ông. A Từ ngó ý muốn xem mặt người thổi tiêu, Tiêu Phong bên cùng A Từ kìm ngựa đi chậm lại, họ cố ý chờ đoàn người tiến lên ngang họ.

Đoàn người đi chuyển khá nhanh, chẳng bao lâu đã đến nơi. Trong đoàn, có mười cô gái hắc y cưỡi ngựa hộ tống một chiếc kiệu do bốn hán tử vận trường bào khiêng, tốc độ di chuyển như bay, cước lực chẳng kém sức ngựa chạy. Tiếng tiêu phát ra từ bên trong kiệu, qua bức màn mỏng che cửa kiệu, thấp thoáng bóng người bên trong.

- Ai da ... muội phải xem mặt cho bằng được!

A Từ nói nhỏ, cô hốt nhiên vặn eo lưng, phóng mình nhảy lên kiệu, vươn tay vén màn che cửa kiệu. Lập tức, một thiếu nữ hắc y thét:

- Chớ khá vô lễ!.

Cô ta không bật kiếm, chỉ nhanh chóng vươn tay ngăn cản, nhưng chưa kịp đụng vào vạt áo A Từ, mắt hoa cô hoa lên, A Từ đã bị một thân ảnh dùng tay chụp lại, kéo A Từ về ngồi bình ổn trên yên con ngựa của cô.

Toán các cô gái hắc y kia chưa kịp phản ứng, tiếng tiêu bỗng tắt, rèm che cửa kiệu mở toang, một cô gái từ bên trong thò đầu, cặp mắt sáng quắc liếc sơ qua mặt Tiêu Phong, rồi nữ tử lạnh lùng hỏi:

- Các hạ là ai?.

Dù tìm Tiêu Phong hoàn toàn một mình A Châu ngự trị, ông coi vẻ đẹp nữ giới như không, nhưng khi trông thấy nữ tử đó, ông cảm giác dường như trước mắt chói lóa, nữ tử dung mạo tuyệt thế, duyên dáng, kiêu diễm... thập phần hoàn mỹ. Tiêu Phong chấp tay, nói:

- Chúng ta người qua đường, cô tiểu muội ta tình nghịch, nghe khúc tiêu của cô nương, hiếu kỳ muốn xem mặt người thổi tiêu! Vừa rồi, cô ấy đã mạo muội xúc phạm, thỉnh cầu cô nương tha thứ.

Nữ tử nhìn Tiêu Phong từ đầu đến chân, mặt tỏ vẻ nghi ngờ, nhưng chỉ một thoáng ngắn, nữ tử ôn tồn nói:

- Thì ra là thế!.

Ngữ khí cô có phần hoà hoãn hơn, rồi cô buông rèm, giọng thánh thót từ trong truyền ra:

- Đi thôi, đừng để lỡ lộ trình.

- Dạ . . . Cô nương! - các cô gái hắc y đồng thanh ứng tiếng, đoàn người lại tiến bước, đi nhanh về trước. Tiếng tiêu du dương của cô gái lại cất lên, âm thanh thoảng nét hoan hỉ, khiến tâm hồn người nghe chẳng khỏi bị lôi cuốn theo.

A Từ nói:

- Cô gái này điệu bộ ra phết, mọi người trong đoàn cưỡi ngựa, cô ta lại ngự trên kiệu cơ, mà còn bắt kiệu phu chạy đua theo ngựa!

Tiêu Phong bảo:

- mấy kiệu phu đó không tầm thường, khinh công họ chẳng dờ, nội lực nhất định có hảo hậu, bọn họ cam tâm khiêng kiệu cho cô, đủ biết lai lịch cô nương đó khá lớn !

"Hừm!" , A Từ cười mát, nói:

- Bọn họ chắc bị ả mê hoặc đến ngu ngơ, trong tiếng tiêu của ả, có công phu khiến mình bị mê hoặc, mà cô ta thật sự quá sức kiêu mị!

- A Từ, đừng nói vậy! - Tiêu Phong nghiêm sắc mặt, - Danh tiết con gái rất quan hệ, muội đừng mở miệng nói càn. Cô ta đâu có vẻ gì thuộc hạng người thể đâu, vừa rồi muội vô lễ, cô ấy đã không trách muội, chuyện đó hiếm thấy trên giang hồ lắm. Từ rày, muội đừng liều lĩnh, làm càn như thế nữa!

Thấy Tiêu Phong vì một cô nương kiêu diễm không quen biết mà đi trách mắng mình, trong lòng A Từ nổi ghen tức, cô cong cớn nói:

- Tỷ phu, coi huynh bệnh cô ta kia, bộ huynh muốn mua cảm tình, làm cho cô ấy vui lòng chăng?

Tiêu Phong trầm giọng nạt

- A Từ! Muội càng ngày càng ăn nói lung tung! Ta đã bảo muội rồi, trong lòng ta chỉ độc nhất A Châu, con gái khắp thiên hạ, đẹp đến mấy đi nữa, ta thấy chẳng sao thay A Châu được! Muội ... muội coi ta là người thế nào?.

Tiêu Phong nói một thôi như vậy, ông nổi giận, ông trầm nghĩ, bất luận đời trước hay kiếp này, tấm lòng của mình với A Châu tuyệt chẳng có gì thay đổi! A Từ, giờ là người thân duy nhất của mình, sao cô đột nhiên dám nghi ngờ chân tình của mình!

A Từ thấy Tiêu Phong nổi giận, cô chẳng khỏi thấy ăn năn vì quá lời, cô vốn biết Tiêu Phong chỉ mang trong lòng hình ảnh A Châu, không ai thay thế được, cô vừa rồi nhất thời bức tức, cộng thêm cô nương đó dung mạo tuyệt thế, sự đồ kị bùng phát ra lời nói. Cô sát lại bên Tiêu Phong, từ trên mình ngựa, cô đưa tay níu tay áo Tiêu Phong, nhỏ nhẹ:

- Tỷ phu, vừa rồi muội buột miệng nói lung tung, huynh đừng giận!

Tiêu Phong nhìn A Từ, thở dài, ông nói:

- A Từ, cuối cùng muội suốt đời làm một tiểu nha đầu, không trưởng thành!

- Tấm lòng huynh dành cho tỷ A Châu, trên đời này không ai hiểu rõ hơn muội!

Nói những lời đó, trong lòng thật thê lương, cô nghĩ thầm "Bất kể Tiêu Phong đến chết vẫn một lòng chung thủy cùng A Châu, hoặc vừa rồi ông tìm cách mua chuộc cảm tình cô gái xinh đẹp đó, đối với mình, đều hoàn toàn vô nghĩa! Với ông, đã bao nhiêu năm ròng, mình chỉ là một tiểu nha đầu, không bao giờ trưởng thành, ngay cho đến hiện giờ, mình chưa hề làm vui lòng Tiêu Phong được chút nào!"

Tiêu Phong thấy A Từ mặt mày bí xị, ông muốn khuấy khoa chuyện chẳng vui vừa rồi, bèn mỉm cười nói:

- Hôm nay khí trời tốt, bọn mình đua ngựa chơi không?

A Từ nghe đề nghị, quả nhiên cô nổi hứng, cười mon, nói:

- Hay a! Đã lâu, mình chưa đua ngựa! Theo thông lệ, muội chạy trước nha!

Vừa dứt lời, A Từ "hò" một tiếng lớn, ra roi thúc ngựa vọt nhanh về trước.

Bản tâm Tiêu Phong muốn nhường cô, ôn chỉ phóng ngựa tà tà theo sau. Chạy được một lúc, họ lại bắt kịp đoàn người khiêng kiệu, tuy ngựa trong đoàn họ khá tốt, dĩ nhiên chẳng thể sánh được hân huyết bảo mã. Tiêu Phong và A Từ qua mặt đoàn, bỏ rơi họ lại phía sau. Hai người đua một thời đường, trước mặt bỗng thấy một quán rượu, tám phướn to, mang chữ "Tửu" đang phát phới trong gió.

Tiêu Phong trông thấy, con sâu rượu cựa quậy, ông nhắm phía A Từ đang chạy đằng trước, bảo:

- A Từ, đến trước quán rượu thì muội dừng lại nhé, ta muốn uống rượu.

Tuy cự ly hai người khá xa, tiếng của Tiêu Phong rõ ràng vào tai A Từ, tựa như ông đang ở kề bên cô. A Từ cất tiếng chấp thuận, cô kềm cương cho ngựa chạy chậm lại. Sau một lúc, Tiêu Phong theo kịp, hai người đến trước quán rượu, cùng xuống ngựa, đưa dây cương cho tiểu bảo đang chờ sẵn ở đây.

--- Xem tiếp hồi 33 ----

Bạn đang đọc truyện *Thiên Mã Hành Không* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.9 - Chương 33: Lục Y Thiếu Nữ

Tiêu Phong và A Tử vào quán, kiểm chỗ ngồi xong xuôi, tiểu nhị ân cần đến chào, hỏi:

- Nhị vị khách quan, muốn dùng món chi?

Tiêu Phong bảo:

- Rượu thật ngon, đem cho ta mười cân.

Ông vừa nói xong, từ chung quanh, vô số cặp mắt nhìn về hai người! Một hán tử ngồi trong góc tửu điểm, đang lơ đãng nhìn trời bên ngoài song cửa sổ, cũng quay lại ngó, mặt mũi gã cực kỳ thô lậu, xấu xí, chẳng hiện biểu tình gì, nhưng cặp mắt long lanh sáng như điện. Nhìn Tiêu Phong xong, gã tiện thể quay sang nhìn A Tử, hơi lộ vẻ thảng thốt, rồi gã chậm chậm thu hồi ánh mắt.

- Mười ... mười ... gì? - lưới tiểu nhị hơi bị lú lại - Mười ừm ... mười cân rượu?. Hán trọn mắt dòm Tiêu Phong, nghĩ thầm: "Tai ta quyết chẳng có vấn đề, chỉ là đầu óc ông khách này có vấn đề?"

- Tai người có vấn đề hả? - A Tử cả tiếng rầy rà, - Mang cho mười cân rượu, mau lên?

- Nhà cô nương này ... đừng ăn nói như ... - y chưa dứt lời, hốt nhiên khi nhìn kỹ lại A Tử, hoảng hốt tựa gập quỵ, y thất thanh la lên - Là cô đấy à?

A Tử giận, hét:

- Chính là ta! Là bà cô của người đấy, còn không mau đi lấy rượu! Rượu mà không ngon, coi chừng ta cắt phăng miếng lưỡi nhà người đó!

Tên tiểu nhị quay mình, y chạy ào vào trong bếp nhanh như chuột.

Tiêu Phong ngạc nhiên, hỏi:

- Sao y sợ muội dữ vậy? Muội đã có gặp y rồi sao?

A Tử lắc đầu, nói:

- Muội không quen y, tại lần trước lên miền Bắc tìm huynh, muội có ghé đây uống rượu, sau đó gặp con gái bảo bối của Hoàng Bang chủ, như muội từng kể huynh nghe đó!.

A Tử từng thuật sơ chuyện này cho Tiêu Phong nghe, chỉ là cô sợ bị Tiêu Phong ép gả cho Du Thần Chi, nên trong câu chuyện, cô tuyệt chẳng dă động đến Du Thần Chi, dĩ nhiên cô cũng lược qua luôn chuyện muốn tròng cái nạ sắt nung nóng vào mặt Quách Phù; cô định thù diệt tự một mình cô đánh bại vợ chồng Quách Phù, nhưng e ngại Tiêu Phong không tin, cô lược bỏ qua Gia Luật Tề, chỉ kể tại tửu điểm đó đã gặp Quách Phù, sau khi đoan chắc ả ta đúng là người gây oán, vì muốn giúp trả thù cho Dương Qua, cô đã đánh nhau với Quách Phù, sau vì viện binh Cái Bang ủa vào, cô đã phải phóng độc châm giải vây, rồi mau mắn bỏ chạy thoát thân.

Tiêu Phong gật đầu, nói:

- Chẳng trách y sợ muội là phải! - ông ngừng một chút, rồi tiếp - Mới rồi, muội kể chuyện đánh nhau với không ít người, bây giờ chỉ mới nổi giận đôi co câu nói với tiểu bảo, mà muội đòi cắt lưỡi người ta?

A Tử cười cười:

- Đó là lời dọa dẫm chơi thôi mà, muội đâu có cắt lưỡi y đâu?

Tiêu Phong liếc nhìn cô, lắc đầu, ông thật không biết phải nói gì!

Chờ một lúc lâu, chưa thấy tiểu nhị mang rượu ra, A Tử đập bàn, đang định phát tác, bỗng thấy người chường cự ăn vận tề chỉnh, hai tay bưng một vò rượu to tới, trước vẻ cau có của A Tử, ông làm mặt hoà hoãn, cười nói:

- Bất hai vị chờ lâu, thật lỗi quá! Chẳng qua ba mươi năm trước, tôi có tự tay cất một vò rượu, đem chôn dưới gốc cây, vừa rồi tôi phải ra sau đào nó lên, xin hai vị lượng thứ.

Tiêu Phong sáng mắt:

- Chôn đã ba mươi năm rồi?

Trong doanh trại Mông Cổ, Tiêu Phong chỉ được uống thứ rượu sữa ngựa chua lè, cực mạnh, rượu chẳng mùi vị, chẳng ngon lành gì! Bây giờ có hũ rượu hạ thổ ba mươi năm, ông cao hứng hết sức, tưởng chừng gắp lại bằng hữu cũ sau nhiều năm cách biệt!

Chường cự mở nắp vò, mùi rượu thơm phức lập tức toả nồng nặc. Ông định rót ra chén, Tiêu Phong vội giằng lấy cái vò, ngửa cổ uống ừng ực một

mạch!

- Rượu ngon! Rượu ngon!

Tiêu Phong uống một mạch, ông đặt mạnh cái vò rỗng không lên bàn, miệng không ngớt khen ngợi. Trong quán, mùi rượu thơm tràn lan khắp, ai nấy nhìn vào Tiêu Phong, không hiểu họ kinh ngạc trước tư lượng Tiêu Phong, hay họ vì đã không được thưởng thức thứ rượu ngon như vậy, mà đem lòng ganh tỵ!

Thấy mọi người nhìn mình, Tiêu Phong chẳng ngăn được một nụ cười, ông đặt vò rượu vào tay chưởng cự, bảo:

- Chưởng cự này, trả lại ông! Uống cạn sạch cả rồi! Ta đãi mọi người trong quán một châu thứ rượu đó!

Mắt nhìn vào trong vò, người chưởng cự nhăn nhó, đáp:

- Hết rồi ă! Ba mươi năm trước tôi sinh được đứa con gái, chỉ chôn có mỗi vò rượu này thôi!

- Sao vậy? - Tiêu Phong thất kinh - Đây là Nữ Nhi hồng của ông?

Chưởng cự gượng cười, nói:

- Dạ đúng vậy, tại cô nương đây đòi rượu đệ nhất hạng, tôi bó buộc phải đào nó lên!

A Tử bảo

- Cái nhà ông này, già rồi mà còn xạo! Lẽ nào con gái ông ba mươi tuổi vẫn chưa gả chồng?

- Chuyện ta chưa gả chồng mắc mớ gì người mà sao người đánh rắm thối thế? - vừa dứt tiếng thét, thấy một nữ tử cao, mập từ trong nhà bếp chạy ra, trong tay ả cầm một thiết sản, ào ào phóng về A Tử, trên gò má, trên thân hình, mấy tảng thịt rung rinh theo bước chân chạy! ả vừa chạy vừa tròn mắt nhìn A Tử. Đến trước cô, ả giờ cao cây thiết sản, ồ ồ tiếng như lệnh vỡ, nói:

- Xú nha đầu, bọn mi đã uống Nữ Nhi hồng của ta? Lần trước, thừa lúc ta không có mặt, người đã dám vào quán ta đập bàn phá đập ghế, khuấy ly khuấy chén?

Chưởng cự giậm chân lia lịa, ông hốt hoảng:

- Sao mi dám ra đây? Ta đã nói rồi, lúc quán có khách, mi không được phép ra ngoài này mà!

Nữ tử xấu xí lớn tiếng la:

- Gia gia, người ta vào nhà mình, leo trên đầu trên cổ mình, tại sao gia gia cứ nhịn nhục nuốt giận! Gia gia đi đào Nữ Nhi hồng của con lên mà chẳng hỏi con lấy một câu!

A Tử che miệng, cô cười đến tắt thở, rồi quay qua phía chưởng cự, bảo:

- Lạ . . . Hèn chi ông có Nữ Nhi hồng chôn được ba mươi năm! Bây giờ thì ta tin lời ông!

Cô gái xấu xí xùi bọt mép, hươ cây thiết sản vào đầu A Tử, giận dữ nói:

- Cười này!

A Tử lách sang một bên, cô tưởng tránh thoát cây thiết sản, không dè ngọn thiết sản chọt đổi phương hướng, tiếp tục đánh vào mặt A Tử.

A Tử muôn ngàn lần không ngờ được trong một quán rượu thôn dã này có một ả xấu xí thân hoài võ công, cô nhìn thiết sản đập xuống, không biết tránh né ra sao. Bỗng cây thiết sản bị trụ lại giữa chừng, Tiêu Phong nhẹ nhàng một tay chụp giữ lấy nó, không rõ Tiêu Phong đã xuất thủ thế nào!.

Tiêu Phong bảo:

- Cô nương này, ta lỡ uống trọn vò Nữ nhi hồng của cô, thật lỗi quá!

- Sao? Chính ông uống rượu? - Nữ tử nhìn Tiêu Phong từ trên xuống dưới, bỗng mặt đỏ bừng, ả vận sức vào tay, giật thiết sản về, nhưng món võ khí bị Tiêu Phong giữ chặt, cô không sao lay chuyển. Mắc cỡ quá, ả năn nỉ:

- Oan gia! Chàng phải cười ta, cũng không thể giữ riết cây thiết sản của ta hoài!

Nghe ả nói, cả quán rượu cười ồ. Tiêu Phong giật mình:

- Sao ... Gì vậy? Ta không hề nói sẽ lấy cô!

Nữ tử xấu xí vừa giật cây thiết sản về, vừa cúi thấp đầu, nói:

- Ông uống sạch vò Nữ nhi hồng của người ta rồi, còn không chịu lấy người ta?

Tiêu Phong trả lời:

- Ta thật tình không biết trước! Chẳng cự nào có nói đây là rượu Nữ nhi hồng trước khi đưa ta uống đâu! Nếu ông ấy bảo trước, ta đã chĩa đũa vào cái vò đó!

Nữ tử xụ mặt xuống .....

- Ý ông là sao? Tính thoát hôn à?

- Trong thiên hạ mà kiếm ra người chịu lấy ả đó sao? Tức cười quá!

Nghe dứt tiếng nói thánh thót đó, kịp thấy đoàn nữ tử hắc y hộ tống một thiếu nữ lục y tiến vào quán. Tiêu Phong nghe giọng quen quen, ông ngoảnh nhìn, nhận ra cô gái tuyệt sắc thoắt tiêu. Ánh mắt mọi người đồng loạt bị vẻ đẹp mỹ lệ của cô thu hút, dường như dung nhan tuyệt thế của cô làm người ta không sao tự chủ, mắt cứ trở ra nhìn, không cảm thấy ngán ngại!

Nhưng ả xấu xí không bằng lòng câu nói, bèn hươi cây thiết sản xông vào thiếu nữ lục y:

- Chuyện gã bán của ta mắc mớ gì đến người?

Lục y thiếu nữ cười mát, nói:

- Chuyện mi muốn lấy chồng, thực ra chẳng ăn thua gì đến ta, thế nhưng ông đây lỡ uống rượu của mi, mi bó buộc người ta phải cưới mi, thiên hạ lại có cái đạo lý đó sao?.

Trong lúc ấy, một thiếu nữ mỹ miều bước về phía cái bàn còn trống trong quán, trải một cái nệm vải màu xanh đậm lên mặt ghế đặt bên bàn. Thiếu nữ lục y nhẹ nhàng gót sen khoan thai đến ngồi xuống đấy, cô đón một chung trà do một nữ tỳ dâng, rồi chẳng ngẩng đầu lên, cô hỏi thiếu nữ mỹ miều:

- Thanh Huyền, lai lịch ả đó ra sao?

- Bẩm cô nương, tên nó là Triệu Phi Yến, môn hạ phái Côn Lôn, tám năm trước đây, đã rời môn phái xuống núi! Nghe nói nó chuyên sử thiết sản, sức mạnh hiểm người đương cự, nhưng tướng mạo cực xấu, giang hồ đã đặt cho cái hên danh "Thiết sản dạ xoa".

Thanh Huyền nói một thời những chuyện ít ai hay biết, mọi người càng nghe càng thấy kỳ lạ, họ không ngờ một tiểu nha đầu như cô biết tường tận sự việc giang hồ, họ lại nghe cô gái mập phì xấu xí cùng danh tính với mỹ nhân nổi tiếng eo eo lưng nhỏ nhắn, dáng người thon thả "Triệu Phi Yến" (Hoàng hậu, triều vua Hán Thành Đế - tên thật là Triệu Nghi Chủ, do có tài múa rất hay, điệu múa nhẹ nhàng uyển chuyển như bay như lượn tựa chim yến nên gọi là Phi Yến - người dịch chú), khiến không ai nhịn được cười.

Triệu Phi Yến trừng mắt, chìa cây thiết sản vào Thanh Huyền, nói:

- Nha đầu kia, sao mi điều tra lai lịch ta, bữa nay đến đây kiếm chuyện?

- Cần gì phải điều tra? - Thanh Huyền bữu môi, nói - Trên giang hồ, có kẻ nào giấu được lai lịch với chúng ta?.

- Thanh Huyền! - Lục y thiếu nữ nhẹ giọng cắt ngang, cô ngước nhìn Triệu Phi Yến, bảo: - Kiếm chuyện? Mi chẳng xứng đáng cho chúng ta kiếm chuyện! Ta chỉ không ưa thứ bản tính khó chịu vì muện chồng của mi . . .

Triệu Phi Yến tức giận:

- Người này được trời xếp đặt gả cho ta, mi đừng cậy chút đỉnh nhan sắc, ra tay tranh giành nam nhân với ta!

Lục y thiếu nữ biến sắc, cô đứng dậy, phất nhẹ tay áo, một đám mây những chấm nhỏ như lông bò nhắm Triệu Phi Yến bay tới, người hiện diện căn bản không rõ tại sao những ám khí nhỏ, mảnh như vậy mà cô gái đã có thể phóng ra với khí thế cực dũng mãnh. Trong khoảnh khắc chớp giạt đó, hai tay Tiêu Phong huơ đôi đũa, nghe "đang", một tiếng, chỗ trước mặt cách Triệu Phi Yến không đầy một tấc, vô số kim châm rơi đầy đất.

Triệu Phi Yến tính khí hung hãn, mà lúc đó cũng sợ đến phát rét, ả há hốc miệng ... không sao khép lại được!

Lục y thiếu nữ xạm mặt, cô lạnh lùng nói:

- Đề hạng người này sống trên đời làm gì?

Mắt cô ta nhìn khoảng tường trước mặt, nhưng ai cũng biết câu đó cô hỏi Tiêu Phong.

Tiêu Phong nhú mày, đáp:

- Đừng nói thế, dù sao cũng một mạng người, cô nương không nên xuất thủ quá tàn độc vậy!

Lục y thiếu nữ tiến lại gần, đôi mắt đẹp của cô chăm chăm vào Tiêu Phong, rồi cô đột nhiên quay ngoắt người, rào bước đi ra ngoài quán. Chẳng mấy chốc, có tiếng vó ngựa chạy mỗi lúc một xa, lục y thiếu nữ cuối cùng mất dạng cuối đường.

--- Xem tiếp hồi 34 ----

Bạn đang đọc truyện *Thiên Mã Hành Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Q.9 - Chương 34: Xảo Ngộ Dương Qua

Khách trong quán lặng yên, nghe tiếng vó ngựa mỗi lúc một xa dần, trong tâm trí mọi người còn âm hưởng giọng nói, còn đọng hình ảnh thanh tú của lục y thiếu nữ, mãi đến khi âm thanh tắt hẳn, bọn nam nhân tựa hồ vừa trở về từ một cơn mê hồn tan phách lạc, họ cùng nhau tán gẫu về tư dung tuyệt thế của nàng áo xanh.

Tiêu Phong lấy một mảnh vàng lá đưa cho chủ quán. Lão chàng cự chứng kiến võ công Tiêu Phong lợi hại gấp bội A Từ, nên lắc đầu, nói:

- Không . . . Tôi không dám nhận!

Tiêu Phong nắm cánh tay ông, nhét mảnh vàng vào lòng bàn tay, rồi nói:

- Ta vô ý uống hết rượu Nữ Nhi Hồng của ông, đồng thời xá muối trước đây có làm đổ vỡ thiệt hại trong quán, nay ta thực tâm nhận lỗi với ông, bấy nhiêu đây để bồi thường thiệt hại, ông xem đủ chưa?.

Thấy Tiêu Phong thành thực, thêm sắc hoàng kim lóng lánh của mảnh vàng lá trong tay, chủ quán vội gật đầu, nói:

- Dạ đủ ... đủ rồi.

Triệu Phi Yến đứng kế bên, nước mắt rung rung, ả nhìn Tiêu Phong, hỏi:

- Ông chẳng chịu cưới ta?

Chủ quán mau chóng kéo cô vào trong, bảo nhỏ:

- Đi vào bếp đi, đừng ở đây làm trò xấu trước người khác!

A Từ chỉ tay lên mũi mình, nói:

- Đúng là vô liêm sỉ! Có khi người đi tè xong còn chưa tự mình lo được cho sạch ...

Tiêu Phong gật nhỏ:

- A Từ!

Cô lè lưỡi, bỏ dở câu nói.

Tiêu Phong chấp tay tạ Triệu Phi Yến, nói:

- Triệu cô nương, Tiêu mỗ đã có vợ rồi, cô thứ cho, ta chẳng thể giúp cô được!

Triệu Phi Yến đỏ mặt, lệ tuôn rờn rờn, ả đưa tay bưng mặt, khóc ồ ồ, vụt chạy vào nhà bếp. Tiêu Phong nhìn bóng cô khuất sau cửa bếp, ông chợt thấy cô đáng thương, trong lòng có phần bất nhẫn, nhưng thực sự ông không biết làm gì khác!

Triệu chàng cự giọng cười, nói:

- Thừa khách quan, tiểu nữ đắc tội nhiều, tôi ngàn vạn lần xin đại nhân rộng lượng tha thứ cho!

Tiêu Phong xua tay:

- Tiêu mỗ lỡ uống trọn vò rượu Nữ Nhi Hồng của cô ấy, sao cô ta không giết cho được! Lệnh ái tính tình không dễ dãi, ông làm cha, ông nên để ý lo

cho cô ấy nhiều hơn!

Triệu chương cự gật đầu :

- Dạ . . . Dạ ...

Tiêu Phong đứng lên, cáo từ:

- Trời sắp tối, chúng ta phải lên đường, tạm biệt ông!

- Đại gia cùng tiểu thư cứ thông thả, quán chúng tôi rất hoan nghênh đón tiếp quý vị, mong các vị lần tới lại dùng chân ghé quán.

Khi Tiêu Phong và A Tử ra khỏi cửa, bỗng một thân ảnh nhẹ lướt ngang họ, rồi người đó xoay lại chặn đường, trông dáng vẻ đẹp người, một ống tay áo trống rỗng, bị gió bắc thổi phấp phới.

Nam tử cất giọng sang sảng, hỏi:

- Uống hết vò rượu Nữ Nhi Hồng của người ta, giờ định bỏ chạy sao?

Tiêu Phong hơi bức, ông trầm giọng hỏi:

- Ta uống hay không, việc gì đến người?.

Mặt chẳng đổi sắc, y nói tiếp:

- Chỉ duy nhất một đường, tốt hơn hết, ta muốn người cưới cô gái họ Triệu đó!

Tiêu Phong cười gằn, hỏi:

- Các hạ muốn kiếm chuyện? Tiêu Phong xin phụng bồi đến cùng!

- Hay lắm!

Tiếng chưa dứt, gã nhẹ nhàng vung tay kích ra một chưởng. Mắt thấy chưởng đó nhẹ nhàng phiêu hốt, ẩn chứa muôn vạn biến hoá bên trong, Tiêu Phong ngưng thần, xuất chưởng nghênh tiếp. Như chớp giật, gã chuyển mình, A Tử thậm chí chưa kịp nhìn mặt, cô đã bị gã dùng ống tay áo quấn chặt lấy. Gã kích chưởng vào Tiêu Phong, hốt nhiên đổi phương hướng, xoay ra kèm chế A Tử. Đang lúc Tiêu Phong ngỡ ngàng, định vận sức xuất chưởng ngăn chặn, đầu gối chiều đó là huyệt, khi gã thấy Tiêu Phong biến chiêu định xông vào cứu A Tử, trong một sát na, đôi chân gã diễm mạnh, ôm A Tử phóng mình vút lên cao, gã phi thân, nhanh như cắt, chạy mất dạng phía cuối con đường tẽ vào khu rừng rậm. Diển tiến thật nhanh, thêm lo lắng cho A Tử khiến ông hơi rối, nhưng từng trải qua trăm trận chiến, dù chậm hơn người kia một bước, Tiêu Phong tung mình đuổi theo. Người đó khinh công không kém Tiêu Phong, gã cặp A Tử chạy vù vù trên đường tựa chim bay, Tiêu Phong chợt dạ: "Người này võ công không hèn, y là ai?"

Lo A Tử bị hại, Tiêu Phong đề khí rượt theo, đuổi được một chập, người đó vì phải ôm A Tử, cước lực gã giảm dần, bị Tiêu Phong theo gần sát. Đúng lúc đó, phía trước bỗng hiện ra một gian nhà tranh nhỏ, từ trên mái nhà, mấy làn khói nhẹ nhàng vờn bay, tạo cảnh tượng thập phần quý dị giữa khu rừng rậm thâm sơn phủ đầy băng tuyết. Đến trước cửa nhà, người kia dừng bước, Tiêu Phong đuổi đến, ông quát hỏi:

- Các hạ là ai?

Người đó cười rộ, buông A Tử ra, gã đưa tay lên, tháo gỡ một mặt nạ mỏng như cánh ve sấu, cho thấy khuôn mặt trắng xanh, mày kiếm mắt phượng, tướng mạo cực kỳ anh tuấn. Gã chấp tay, hướng vào Tiêu Phong, vãi một vãi dài, nói:

- Tại hạ Dương Qua, xin ra mắt Tiêu đại hiệp!

- Người ... Người là ... - Tiêu Phong nhất thời bị bối rối, ông chẳng biết đối phương là kẻ nào, trước thì quậy phá, sau lại cung kính!

Bỗng A Tử cười âm, rồi cô nói:

- Tỷ phụ, đây là người muội đã kể cho tỷ phụ nghe, đã cứu giúp muội hồi muội lưu lạc tại Giang Nam, đích thị Dương Qua đại ca!

Tiêu Phong vội nhanh chóng hoàn lễ:

- Ô ... Thì ra Dương đại hiệp, Tiêu Phong ta thất kính rồi!

Vốn từng nghe A Tử thuật về Dương Qua, nói gã là người trọng nghĩa hành hiệp, Tiêu Phong có ý định khi xuống đến Giang Nam, thể nào cũng phải tìm thăm nhân vật đó, không ngờ gã đột ngột xuất hiện nơi này, vừa rồi ông chứng kiến võ công cùng khinh công, ông thấy rõ ràng gã là rồng phượng trong loài người.

Dương Qua nói:

- Hồi trước ở Gia Hưng, tại hạ nghe A Tử kể sự tích anh hùng của Tiêu đại hiệp, tại hạ thật đã không mấy tin, làm sao có chuyện người trôi giạt về cõi thế gian này từ hơn một trăm năm trước! Lúc bấy giờ, không chứng cứ, tại hạ cùng hai nghĩa muội hoài nghi, nghĩ rằng A Tử muội muội đầu óc lệch lạc. Ngày hôm nay, may mắn gặp ông, tại hạ mới hết nghi ngờ, đúng là cõi đời này, quả thực có chuyện kỳ lạ phi thường đó!

A Tử bảo:

- Thì ra các người đã nghi ngờ muội nói những nói cuội! Vậy sao khi gặp tỷ phu muội, huynh lại hết nghi ngờ?

Dương Qua trả lời:

- Vì trên đời này, luyện tập võ công đến được đến cảnh giới cao thâm đó, thật tình rất hiếm, mà trên giang hồ, ta chưa từng nghe một nhân vật mang tên như Tiêu đại hiệp, đó là lẽ thứ nhất. Lẽ thứ hai, khí độ anh hùng, tính tình hào sảng của Tiêu đại hiệp, ta đưa mắt nhìn người trong khắp thiên hạ, thấy không ai sánh kịp, hình dạng ông lại giống hệt như muội đã tả, trước một nhân vật như vậy, làm sao ta còn nghi ngờ cho được!

Tiêu Phong chấp tay nói:

- Dương đại hiệp quá khen rồi, Tiêu Phong chỉ là người thô biên, chẳng qua Dương đại hiệp nghe A Tử muội của tại hạ thêu dệt, suy tưởng đến một nhân vật giỏi gần như thế, làm Tiêu Phong vô cùng cảm kích!

Dương Qua đáp lễ:

- Tiêu đại hiệp vì nhân dân xả thân, hiệp nghĩa cao cả ấy quý báu vô ngần, Dương Qua tôi bình sinh rất ngưỡng mộ nhân vật anh hùng, hôm nay hạnh ngộ tôn nhan, đúng là phúc đức ba đời!

Tiêu Phong nói:

- Theo lời A Tử, Dương đại hiệp trọng nghĩa hành hiệp, vào ra chốn hiểm nghèo cứu nhân, ngày hôm nay, ta được dịp quen biết, gặp được anh hùng, Tiêu Phong ta thật rất kính nể!

Dương Qua cười ha hả:

- Ngài nói đại hiệp đi, ta nói đại hiệp lại, nghe thiệt không mấy thuận tai, tiểu đệ cả gan xin được xưng đệ gọi huynh với Tiêu huynh!

Thấy Dương Qua tính tình bộc trực, Tiêu Phong vui mừng, cười đáp rằng:

- Thiệt hợp ý ta!

Dương Qua lại vui vẻ hỏi:

- Tiêu huynh, huynh biết tại sao đệ dẫn dụ huynh đến đây không?

Vốn ông cũng đang thắc mắc, Tiêu Phong bèn nói:

- Ta không rõ!

Dương Qua nói:

- Gian nhà nhỏ này là chỗ chứa rượu ngon hạng nhất trên đời, đệ mời huynh đến đây uống thử!

Tiêu Phong cười xoa:

- Dương huynh đệ đúng là tri kỷ của ta, chẳng hay ai ngụ tại căn nhà này vậy?

- Là cái người quý rượu không kém tính mạng mình! - Dương Qua cười, nói nhỏ - Tên hiệu ông ta là Tái Đồ Khang (Đồ Khang là ông tổ nghề cất rượu - người dịch chú). Trước khi thoát ải giang hồ, lão từng nổi tiếng đại hành gia cất rượu số một, tại đây nghe đồn lão có rượu đã hạ thổ hơn năm mươi năm, cộng thêm số vô rượu gia gia của gia gia lão đã chôn xuống đất, tuổi tác mấy vô rượu đó thực không biết được bao nhiêu năm!

Tiêu Phong nghe nói rượu ngon, ông lập tức nổi hứng:

- Không hiểu chủ nhân có chịu bán thứ rượu ấy không?.

Dương Qua đáp:

- Lão không bán, từng có người đem nguyên phiên vàng ròng xin đổi một vò rượu, lão cũng chẳng thèm ngược mắt nhìn tới! Chẳng qua, ít người biết nơi đây, và cũng không mấy người biết lão niên kỷ bao lâu, nhưng võ công lão nghe nói không tồi, nếu không, làm sao lão đã giữ được số vô rượu ngon và quý hiếm ấy. Có khi mấy người muốn mua rượu, hai ba mạng gì đó, cũng đường đường hạ giá quân tử, nên đã không động võ với lão!

Tiêu Phong thất vọng:

- Vậy trước giờ, chưa ai được uống rượu ngon quý của lão sao?

Dương Qua nháy mắt, nói:

- Đệ có được uống ... Chỉ là uống món rượu đó còn tùy nơi trời định, người thường nơi thế gian này ... thật khó lòng! Đệ biết huynh sành rượu, định hôm nay rủ huynh đến thử thời vận!

- Đệ đã từng ném qua rồi? - Tiêu Phong sáng mắt lên - Đệ đã dùng cách nào vậy?.

Dương Qua trả lời:

- Tái Đồ Khang lúc ấy đang bận ướp rượu thuốc, lão dùng toàn dược phẩm vào hàng trân quý nhất thế gian! Một năm trước đây, đệ có đem cho lão một chi nhân sâm ngàn năm, rồi đệ giải được một vấn nạn của lão, mới được lão ban cho một chung nhỏ! Lão bảo đệ đang rất cần thứ 'Hồng Hoa tuyết liên', để kiện toàn số dược phẩm cần thiết. Đệ theo lời chỉ dẫn, đã lần mò lên Thiên Sơn lấy được thứ hoa đó.

Dương Qua vừa nói, vừa móc trong túi ra một lọ thủy tinh trong suốt, bên trong có vài bông tuyết liên màu đỏ chói rất đẹp.

Đúng lúc đó, cửa nhà mở toang, một giọng nói già nua vọng ra:

- Ai đang nói chuyện om sòm ngoài đó vậy?

Dương Qua sang sang lên tiếng:

- Tại hạ Dương Qua, xin thỉnh an Nghiêm lão tiên bối.

Giọng trong nhà gắt lại:

- Cái gì mà thỉnh an với chẳng thỉnh an, muốn uống rượu của ta thì cứ nói!

Dương Qua cười đáp:

- Đích thực vãn an, nhưng cũng muốn uống rượu nữa! Tiên bối có hứa, nếu tại hạ tìm được 'Hồng Hoa tuyết liên', sẽ đáp tạ bằng rượu ngon trăm năm, chẳng hay lời hứa đó tiên bối còn nhớ hay không?

Từ trong nhà nổi một tràng tiếng ho dài, rồi một lão nhân chống gậy bước ra, thân hình to lớn, đầu tóc ông lão râu ria trắng xoá, lưng còng, hiển nhiên nhiều tuổi. Xem chừng là nhân vật Tái Đồ Khang Dương Qua vừa nói. Lão già run run giọng hỏi:

- Gì cơ? Ngươi đã tìm được 'Hồng Hoa tuyết liên' rồi sao?

Dương Qua gật đầu

- Không sai!

Tái Đồ Khang hỏi hã chống gậy bước đến trước mặt Dương Qua, lão chìa tay:

- Mau! Mau cho ta xem!

Dương Qua cười nụ, hỏi:

- Tiên bối việc gì phải gấp gáp? Cứ đem rượu ra đây, rồi tại hạ sẽ đưa cho xem!

Tái Đồ Khang trợn mắt:

- Ngươi không tin ta?

Dương Qua cười cười, đáp:

- Vãn bối không dám, chỉ có hơi lo lắng một chút. Chắc tiên bối đã quên rồi, vài năm trước đây, tiên bối hứa nếu có nhân sâm hiếm quý sẽ được tặng hảo tửu, vậy mà khi vãn bối đưa nhân sâm, tiên bối đã chẳng chịu cho rượu thì chớ, còn bắt tìm đáp án cho một vấn nạn! Khi vãn bối trả lời được, tiên bối đã chỉ cho có một chung nhỏ! Nếu vãn bối muốn mời rượu hai vị hảo bằng hữu đây, sau khi đưa tuyết liên, mà tiên bối chỉ đưa ra một chung rượu nhỏ, vãn bối không đồng ý!

Tái Đồ Khang liếc qua Tiêu Phong và A Từ, lão gật đầu nói:

- Bằng hữu của Dương huynh đệ và Dương huynh đệ, cả hai đều là rồng phượng trong loài người!

Tiêu Phong chấp tay thi lễ:

- Tại hạ Tiêu Phong, được nghe tiên bói là 'Đỗ Khang' tại thế, nên theo Dương huynh đệ đến đây mong được đặc ân thưởng thức rượu quý!

Tái Đỗ Khang do dự, rồi lão nói:

- Được! Nếu các người quả tình có 'Hồng Hoa tuyết liên', lão hủ sẽ lập tức đưa tặng rượu quế hoa bách niên!

- Cho tiên bói xem qua cũng được! - Dương Qua vừa cười vừa chưng cái bình thủy tinh trước mặt lão nhân - Nghiêm lão tiên bói, xin nhìn xem có phải đúng hoa đó không?

Trông thấy đoá hoa sắc đỏ thắm như màu máu, đôi mắt Tái Đỗ Khang rực sáng, lão buông tay, cây gậy đỏ sầm xuống đất, cánh tay nhăn nheo tựa rễ cây khô vươn ra nhắm chụp vào bình thủy tinh. Dương Qua định rút tay về, nhưng thấy ông lão xúc động, gã sinh lòng bất nhẫn, để cái bình yên ở đấy. Tay Tái Đỗ Khang bấu cái bình, lão run giọng khản khản:

- Dương đại hiệp, xin làm ơn cho ta được mở ra xem.

Dương Qua không mấy tin ông lão, gã không nỡ giăng lại, để mặc cho lão cầm cái bình.

Tái Đỗ Khang chăm chăm nhìn mấy bông hoa, lệ tuôn từ đôi tròng mắt đừng đục:

- Bốn mươi sáu năm... cuối cùng ta cũng thấy được hoa này!.

A Tử đang đứng chờ, cô mắt kiên nhẫn, nhìn ông lão nói to:

- Ủa! 'Hồng Hoa tuyết liên' đã đưa ra rồi, sao còn chưa thấy rượu?

Tái Đỗ Khang ngẩng đầu, lão nói rành mạch, dần từng tiếng một:

- Nếu các vị làm giúp xong cho ta một việc nữa, tất cả số rượu trong nhà này sẽ là của các vị!.

- Sao ...? - Dương Qua không tin câu nói đôi tai mình vừa nghe! "Lão Tái Đỗ Khang này quý rượu hơn tính mạng, lấy đi của lão một giọt rượu cũng giống như đem dao cắt mất một miếng thịt trên người lão, trong nhà mà không còn giọt rượu nào, lão ta chắc cũng không sống nổi!", Dương Qua nghĩ thầm: "Lão già này, chẳng biết còn mưu thần chúc quý gì nữa đây?".

Lập tức gã cười cười, bảo:

- Nghiêm lão tiên bói, ông lại muốn bọn ta kiếm thêm cho ông kỳ hoa dị thảo nào khác chăng? Rồi sau đó định giờ thêm trò này nọ nữa?

- Không lừa gạt các vị đâu! - Tái Đỗ Khang nghiêm sắc mặt - Ta, Nghiêm Phúc, trước trời đất xin có lời thề, điều vừa nói không hề có tính toán mưu chước! Nếu trái lời, sẽ bị trời tru đất diệt!

--- Xem tiếp hồi 35 ---

Bạn đang đọc truyện *Thiên Mã Hành Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.9 - Chương 35: Tử Tiên Tái Đỗ Khang

Nhìn ông lão đầu tóc bạc phơ, nghe ông thề thốt chân thành, Tiêu Phong tự nhủ, dù không có hảo tửu làm món trao đổi, mình làm được đến đâu, cũng sẽ hết lòng giúp lão, ông bèn hỏi:

- Việc gì thế, xin tiên bói giải thích rõ, nếu ta giúp được, nguyện đem hết tâm trí sức ra làm!

Tái Đỗ Khang háp háp cặp mắt nhìn Tiêu Phong, nói:

- Tiêu đại hiệp đích thực người khoái hoạt, nhưng ta cũng xin nói trước, nếu các vị không hoàn thành, đừng trông mong rượu của ta!.

A Tử nổi giận:

- Lão già này! Vừa rồi chẳng phải lão đã nói, đưa 'Hồng Hoa tuyết liên' ra, lão sẽ trả bằng rượu ướp quế hoa sao? Sao nói lời rồi nuốt lời?.

Tái Đồ Khang rầu rĩ đáp:

- Suốt bốn mươi sáu năm nay, lão đồ biết bao nhiêu tâm huyết vào đây, thành bại chi duy nhất việc đó quyết định. Nếu trót lọt, lão sẽ đem tặng các vị tất cả những vò rượu. Nếu việc không thành, lão chẳng sống được thêm bốn mươi sáu năm nữa mà chờ được, lúc đó, đành đem châm mỗi lửa vào rượu, thiêu thân xác thành tro bụi? Thành hay bại, trước sau lão cũng sẽ chết!

Dương Qua và Tiêu Phong nghe lão nói, họ rụng rời, không hiểu việc ông lão đang nhờ đây có gì động trời mà dấn dấp chặt chẽ tới tính mệnh của ông như thế. Dương Qua quen biết lão mới chỉ hai năm sau này, nhưng già biết lão chẳng phải hạng người nói lời rồi nuốt lời, không lừa gạt người khác, tuyệt không thể bảo có âm mưu gian trá!. Dương Qua chấp tay, nói với ông lão:

- Xin Nghiêm tiền bối cứ yên tâm, chỉ cần việc đó không ngược đạo lý hiệp nghĩa, một khi vẫn bối cùng Tiêu huynh hợp sức, trên thế gian này, những việc hai chúng tôi không thể làm chẳng nhiều lắm đâu!

Tái Đồ Khang gật đầu, nói:

- Chuyện này không có gì ngược hiệp nghĩa, hai vị võ công cao cường, có thể sẽ chỉ làm bận rộn hai vị một chút thôi - Ông lão chợt nhìn vào A Tử, nói tiếp - Kết cục thành hay bại, lão thấy rất tùy vào tiểu cô nương đây nữa!.

- Tùy thuộc vào ta? - A Tử giật mình, cô tròn mắt tròn xoe - Nhà ông lão này! Phải chăng ông già quá, đến thành hồ đồ rồi? Ông đã nhờ hai tuyệt thế cao thủ ở đây, rồi lại biểu ta đi bán mạng làm công chuyện cho ông! Ta chưa đến mức điên rồ thế đâu!

Tái Đồ Khang lạnh lùng nói:-

- Nhận làm hay không do các vị quyết định! Vả lại, lão không bức bách ba vị!

Tiêu Phong vội nói:

- Tiểu cô nương lắm mồm lắm miệng, tiền bối đừng giận, đừng chấp! Thịnh tiền bối cứ giao phó.

Tái Đồ Khang nhìn ba người một lúc, rồi lão chấp tay, cúi mình hành đại lễ, nói:

- Việc thành công hay thất bại, lão hù cũng xin cảm ơn ba vị trước.

Dương Qua và Tiêu Phong vội tiến ra đỡ ông lão dậy. Tái Đồ Khang lại hỏi A Tử:

- Vậy cô nương đây đồng ý giúp lão?

A Tử liếc nhìn Tiêu Phong, chun miệng, nói:

- Tỷ phu ta đã nhận lời ông rồi, ta cũng phải làm cho ông thôi!.

- Hay lắm! - Tái Đồ Khang vui vẻ nói - Mời ba vị vào nhà ngồi chơi, chờ lão sửa soạn một món đồ, nhờ ba vị chuyển giao đến người khác.

A Tử ngạc nhiên, hỏi:

- Giao đồ cho người ta? Chuyện ông nhờ cậy là nhờ bọn ta chuyển giao đồ vật đến người khác?

Tái Đồ Khang gật đầu, đáp:

- Không sai.

Dương Qua thấy kỳ lạ, cất tiếng hỏi:

- Món đồ gì vậy?.

- Một ít rượu thuốc.

Tiêu Phong thắc mắc:

- Giao rượu cho ai, ở đâu?

Ông lão đáp:

- Đàng sau núi này, đi theo con đường nhỏ độ ba dặm về hướng bắc, sẽ gặp một sơn cốc, chỗ vào cốc có tảng đá khắc ba chữ "Di hận cốc". Bên trong cốc có gian nhà nhỏ, lão nhờ ba vị chuyển giao ít rượu thuốc đến chủ nhà, việc chỉ có thể thôi!

Ba người đưa mắt nhìn nhau, tự hỏi việc đó có gì khó khăn?

A Tử xoay chuyển nhân châu, cô nói:

- Nhất định trong rượu có thuốc độc!"

Tái Đồ Khang nghiêm nghị nói:

- Tổ tiên Nghiêm gia tuyệt đối cấm hạ độc vào rượu! Các vị không tin, để lão uống một chung rượu đó cho các vị thấy trước khi lên đường!

Thấy Nghiêm Phúc giọng chắc nịch, không ẩn chứa chút xảo trá nào, Tiêu Phong tự hỏi: "Chẳng phải rượu độc, việc giao rượu còn con con như vậy, đâu có gì liên quan đến tính mệnh kia chứ?"

Dương Qua hiểu rõ bản chất Nghiêm Phúc, gã vội nói:

- A Tử muội thẳng tính, nhanh nhẩu cái miệng, Nghiêm tiên bối chớ giận. Chẳng cần uống trước thử làm gì, vẫn bối biết tiên bối đã hai năm, và biết tiên bối quý rượu như tính mạng, nhất quyết chẳng bày trò hạ lưu mượn tay người hạ độc kẻ khác!

Tái Đồ Khang nhìn A Tử, bảo:

- Cô nương này chịu giúp, lão hủ cảm kích không hết, có đem tính mạng lão ra đền đáp lại còn chưa xong, có đâu lão dám phật ý vì mấy lời nói của cô nương!

Bốn người vào nhà, ngồi yên vị, Dương Qua bỗng nhiên nhớ lại lời Thái Đồ Khang từng nói, gã buột miệng hỏi:

- Giao rượu ở chỗ cách đây có ba dặm, chẳng phải một việc khó khăn gì, cứ sao tiên bối phải chờ đến bốn mươi sáu năm?

Tái Đồ Khang rầu rĩ, thờ dãi, đáp:

- Loại 'hồng hoa tuyết liên' này bốn mươi sáu năm khai nhị nở hoa một lần, món rượu thuốc ấy cần 'hồng hoa tuyết liên' làm thức dẫn mới công hiệu, bốn mươi sáu năm trước lão đã mất một cơ hội, phải chờ đến ngày hôm nay!

Dương Qua nghĩ cái hạn mười sáu năm của mình cùng Tiểu Long nữ đã là quá dài, hầu như vượt khỏi sức chịu đựng. Vậy mà Thái Đồ Khang đã phải chờ đến bốn mươi sáu năm, quả khó tưởng tượng nổi, không sao hình dung những nỗi niềm ông lão đã phải trải qua! Dương Qua nổi đồng bệnh tương liên, hỏi:

- Người ở cốc đó là gì với tiên bối? Tại sao tiên bối phải đưa rượu thuốc đến cho họ?

- Người đó là thê tử của lão, bốn mươi chín năm trước, do kinh xuất, lão đã làm bà ấy trúng hàn độc, cứ mỗi ngày, vào buổi giữa trưa, khi độc tính phát tác thì toàn thân đau đớn như kim châm, vào tiết mùa đông, khắp người lại càng đau nhức, khổ sở gấp bội!

Nói đến đây, mắt Thái Đồ Khang đỏ ừng, giọng lão khản đi:

- Tiếng rên la của bà ấy, cách đây đã bốn mươi chín năm, mỗi bận nhớ lại là mỗi lần ruột gan tan nát, lão đã lập lời thề phải chữa dứt bệnh cho bà. Bệnh đó không phải bất trị, ta có toa thuốc điều chế, cần 'hồng hoa tuyết liên' bốn mươi sáu năm một lần nở hoa làm thức dẫn. Hoa đó chỉ mọc trên nơi cực kỳ hiểm trở của đỉnh Thiên sơn. Bốn mươi sáu năm trước, lúc đó lão chỉ ngoài hai mươi, đã thi triển khinh công leo trèo suốt ba ngày ba đêm vượt các đỉnh băng giá cao vạn trượng cực kỳ hiểm nghèo, cuối cùng lão lên được đến nơi, hái được hoa ... ôi ... nhưng ...

- Nhưng mà sao? - A Tử chẳng ngăn nổi hiếu kỳ.

- Lúc lão đem rượu thuốc và 'hồng hoa tuyết liên' đến, bà nhất định không cho gặp mặt, sau đó lão phải nhờ người khác đem đến, bà ấy chẳng thèm nhìn nhỡ, đổ hết tất cả rượu, bã thuốc và 'hồng hoa tuyết liên' thì đem cho chim ăn! Bốn mươi sáu năm sau, lão không còn sức đi tìm 'hồng hoa tuyết liên' nữa, đành nhờ Dương đại hiệp đi lấy hộ, theo như đại hiệp nói, chỉ cần nơi đó có 'hồng hoa tuyết liên' thì chuyện hái chúng về chẳng khó khăn gì!

Dương Qua nói:

- Chính ra cũng chẳng dễ, băng tuyết trên núi cực kỳ trơn trượt, nhưng nếu nhờ đó mà được uống rượu quế hoa bách niên của tiên bối, ta nghĩ có bỏ bao nhiêu công sức gian khổ cũng đáng!

A Tử hỏi:

- Lệnh huyết kinh có mắc chứng thần trí bất bình thường không? Bà có biết rượu thuốc và 'hồng hoa tuyết liên' dùng trị bệnh không?

Tái Đồ Khang đau khổ, lắc đầu:

- Không! Là bà ấy oán hận lão! Bà chẳng tha mỗi ngày mỗi chịu đau đớn, nhất định chẳng tha thứ lão!

Tiêu Phong và Dương Qua đưa mắt nhìn nhau, cùng có ý nghĩ, không hiểu Thái Đồ Khang đã làm gì, đến nỗi bị bà vợ oán hận như thế! Nhìn vẻ đau khổ của Thái Đồ Khang, cả hai đều hiểu, khơi lại chuyện cũ sẽ càng làm cho ông lão thêm thống khổ, các thắc mắc họ giữ trong lòng, chẳng mở miệng hỏi cho được! A Tử không nghĩ vậy, cô buột miệng: - Ông đã làm gì bà ấy vậy? Để bị oán hận đến như thế?

Tái Đồ Khang thở dài sườn sượt:

- Thật ra, lão đã làm vô số chuyện quấy, bà ấy đều đã nhất nhất tha thứ cả! Lão lại đã không ăn năn hối cải, để cuối cùng bà ấy oán hận lão thấu xương tủy, chẳng tha thứ cho nữa!..Những chuyện cũ không nên không phải với bà ấy, lão thật ngượng miệng chẳng dám kể, chỉ cầu xin ba vị tìm cách cho bà ấy dùng rượu thuốc và 'hồng hoa tuyết liên', hết mọi đau đớn trên thân mình, lão cảm kích ba vị không cùng!

Dương Qua chột hỏi:

- Giả thử chúng tôi thành công, thuyết phục được bà ấy dùng thuốc, nhưng bà oán hận tiền bối thấu xương tủy, chữa khỏi được đau đớn thể xác, con người sống trong oán hận như vậy bị đau khổ còn gấp trăm lần nỗi đau thân xác, tiền bối trị dứt bệnh thân thể, tâm bệnh của bà ấy thì tính sao?

Tái Đồ Khang nghe vậy, lão xuất thần nghĩ ngợi, rồi nhăn châu đằm đằm nước mắt, lão nghẹn ngào:

- Bà ấy . . . Bà ấy không tha thứ cho lão . . . chắc cũng không đến hết đời đâu!

Ông lão đưa tay gạt nước mắt, giọng nói kiên định hơn:

- Lão không dám hy vọng được tha thứ, chỉ mong bà khỏi bệnh! Các vị chờ đây, để lão vào lấy rượu thuốc ra, nhờ các vị lên đường ngay hộ cho

Nói xong, ông lão lom khom cái lưng còng, chổng gậy đi vào sau.

Tiêu Phong đưa mắt quan sát gian nhà, trừ lò sưởi, bàn và đám ba ghế đầu, ông không thấy bóng dáng một vò, một hũ rượu nào, chắc đều trữ tại phòng trong

Sau một chốc, Tái Đồ Khang đem rượu thuốc ra, đưa cho Tiêu Phong, bảo:

- Rượu thuốc này được ba năm tuổi, chính là lúc tốt nhất để dùng, lão đã bỏ 'Hồng Hoa tuyết liên' vào, cảm phiền ba vị đem đưa, nếu bà ấy chịu uống, lão hù một lời đã hứa, toàn bộ các vò rượu ở đây xin tặng các vị!

A Từ nói:

- Ông không tính xáo ngôn với bọn ta đấy chứ? Hai vị đại hiệp này, có thể sẽ bỏ qua, nhưng ta chỉ là một nữ tử nhỏ nhoi, ông mà lừa bịp, ta sẽ đối đầu ông đến cùng!

Tái Đồ Khang cười mát, nói

- Cô biết ta quý rượu còn hơn tính mạng không? Cuộc đời ta dành trọn cho bà ấy! Ta còn phải giấu mấy vò rượu, vì ta chờ tới ngày nay, chờ có người giúp ta hoàn thành tâm nguyện! Người giang hồ có lòng hiệp nghĩa đều giống nhau, đều chẳng ham tiền tài, ti như Dương đại hiệp và Tiêu đại hiệp đây, nếu ta dùng vàng bạc làm thứ trao đổi, họ sẽ chẳng thêm đề mắt tới, chỉ có đanng tặng rượu ngon mới không làm họ sứt mẻ danh tiếng đại hiệp. Các vị giúp làm xong việc, tâm nguyện lão được thỏa, chẳng còn gì bận tâm, mấy vò rượu này nghĩa lý gì?.

Tiêu Phong, Dương Qua và A Từ chột hiểu, nguyên Tái Đồ Khang khổ công dụng tâm, vì sự oán hận mình đến xương tủy của bà vợ, ông ta đã phải bền lòng gìn giữ hầm rượu suốt bốn mươi sáu năm ròng. Đó đáng gọi nghị lực hiếm thấy. Tiêu Phong cùng Dương Qua nghĩ thầm, dầu trước đây ông lão làm sai quấy thái thậm gì đi nữa, bà vợ nên tha thứ cho ông mới phải phép. A Từ nghe ông lão, cô lặng thinh hồi lâu, nghĩ thầm, ông này già đến vậy sao vẫn si tình, quả có kỳ lạ. Cô không hiểu tỷ phu khi đến tuổi già của ông, không biết có giữ trọn vẹn tấm tình si đối với A Châu như vậy không!.

"Không xong!" - A Từ buột miệng kêu. Nguyên cô liên tưởng si tình của Tái Đồ Khang, lan man suy luận nếu Tiêu Phong giữ một tấm tình si như vậy cùng A Châu, chẳng phải suốt đời này, Tiêu Phong sẽ không cho cô cơ hội nào ư? Trong lòng hoảng hốt, cô buột miệng kêu lên thành tiếng!

- Gì thế? Cái gì mà 'Không xong' vậy? - Tiêu Phong lo lắng, cất tiếng hỏi A Từ.

A Từ ngẩn người, cô cười:

- Không có gì! Chỉ là muội nghĩ nếu bà vợ quả tình cứng cỏi, không lay chuyển, sửa đổi được, muốn thuyết cho bà ấy uống thuốc này, là một chuyện không dễ!

Tái Đồ Khang nói:

- Xưa kia, bà là một nữ tử ôn nhu, vừa gặp mặt là thấy mến ngay, tại lão đã làm hại bà quá mức, khiến bà tâm tính thay đổi hoàn toàn, ôi . . . toàn là lỗi lầm của lão thôi, tiếc thay, ở đời, người ta chỉ biết ăn năn hối hận sau khi làm quấy!

A Từ cười rộ, nói:

- Hi hi ... một người ôn nhu gặp mặt cảm mến liền! Chỉ sợ mặt ấy giờ đầy nếp nhăn như mặt của một bà già khù rồi!.

Tái Đồ Khang chẳng lấy thế làm giận, ông lão nói:

- Diện mạo đổi thay ra sao đi chẳng nữa, trong lòng lão, bà ấy vẫn là bà ấy, trên đời chẳng ai khác thay thế được!

A Từ bồng tề buốt trong lòng, kiểu đó rõ ràng cùng một giuộc với Tỷ phu, chẳng khác chút nào!

Dương Qua trầm nghĩ, vô luận bọn mình gắng sức giúp ông lão hoàn thành tâm nguyện ra sao, cuối cùng, phải tìm cách làm bà tha thứ hết cho lão, không nên để hai người già cả phải sống trong hối hận, tiếc nuối đến hết đời như vậy! Dương Qua nói với ông lão:

- Nghiêm lão tiên bối, chúng ta sẽ giao rượu tận tay, xin tiên bối yên tâm, trước nỗi đau khổ chờ đợi rỗng rã bốn mươi sáu năm đó, thế nào lão bà cũng sẽ tha thứ!.

Tái Đồ Khang lắc đầu, nói:

- Người đâu biết bà ấy oán hận lão đến chừng nào! Chỉ khi nào bà chịu uống thuốc, hết bệnh, lão chết mới nhắm mắt được! Bồng ông lão sức nhớ, hấp tấp nói - Từ khi bà bị hại trở đi, tâm tính thay đổi hoàn toàn, thù hận nam nhân, hai vị đại hiệp đừng chọc giận bà ấy, nếu tránh được thì nên tránh, đối đáp với bà ấy, nên để tiểu cô nương này lo, lão nghĩ sẽ tốt hơn.

A Từ cười cười, nói:

- Ông lão yên tâm, ta sẽ rất vui được so tài bà ấy, xem xem ta và bà ấy, ai kỳ quái hơn ai!.

- Mất công cô nương quá! Tiếc là cô nương chẳng ưa thích rượu, lão thật tình không biết lấy gì đền đáp cô nương đây?.

A Từ đáp:

- Không hề chi! Xong việc, chỉ cần ông tặng rượu tỷ phu ta và Dương đại ca, là đã trả công đủ cho ta rồi!

Quay sang Tiêu Phong, cô hỏi:

- Tỷ phu, muối làm xong việc rồi, tỷ phu sẽ thưởng muối cái gì?.

- Thưởng muối cái gì ư? - Tiêu Phong nói - tất cả những gì của ta, muối cứ tùy tiện lấy!.

- Muối chẳng lấy gì hết, chỉ mong vĩnh viễn ở bên tỷ phu, bất kể xảy ra chuyện gì, huynh không được xua đuổi muối!.

- Nha đầu ngu ngốc! Muối nói gì mà 'bất kể', có cái gì ta xưa nay chưa từng đáp ứng cho muối?.

Dương Qua sớm biết A Từ si mê Tiêu Phong, nhưng gã chưa rõ Tiêu Phong không có tình ý gì cùng cô. Khi nghe giọng lười hai người, Dương Qua mơ hồ hiểu, nguyên A Từ hết như Trình Anh cùng Lục vô Song, cùng đeo đuổi một tương tư đơn phương!

A Từ nghiêm sắc mặt:

- A Châu tỷ tỷ trước khi chết, đã yêu cầu huynh phải cố sống, không được tự hủy hoại tính mạng, huynh đã chịu lời, vậy sao ở trước Nhạn môn quan, huynh lại tự tử? Huynh chẳng giữ lời hứa cùng A Châu tỷ, làm sao muối tin huynh được? Muối chỉ muốn huynh, trước mặt Dương đại ca cùng Nghiêm tiên bối đây, lên tiếng đáp ứng muối một lần, thì muối mới yên tâm được!.

Tiêu Phong nghĩ thầm "A Châu nay chết rồi, ta mà còn sống đây ... thì có ý nghĩa gì! Trước Nhạn môn quan, ta trở thành tội nhân của Liêu quốc, bị người đồng tộc khinh miệt bán nước cầu vinh, ta không lấy cái chết tạ tội, còn ham sống, đầu đem hết nước Hoàng hà rửa, cũng không sạch được, muối hiểu được cho ta không!"

Tiêu Phong thở dài:

- Ta đã phụ lòng tỷ tỷ A Châu của muối, muối nếu không ngại bị ta hay rầu rĩ trách móc, muốn ở cạnh ta, ta sẽ không xua đuổi muối.

A Từ mừng rỡ:

- Hay lắm! Một lời đó, có Dương đại ca và Nghiêm tiên bối làm chứng, muối thấy yên tâm rồi!

Dương Qua và Tái Đồ Khang đều từng trải trong tình trường, lúc đó chẳng ngăn được, họ cùng than thầm: "Y không yêu cô, cô ở mãi bên cạnh y, thì cô được gì?".

Ba người chấp tay từ biệt, Tái Đồ Khang nói:

- Bà vợ ta họ Lục, năm mươi năm trước đây, từng nổi danh giang hồ với ngoại hiệu 'Ngọc diện la sát', ám khí của bà đã từng gây kinh hồn khiếp vía nhiều người, các vị khá dễ tâm đề phòng. Và trong cái tiểu cốc đó có một ao bùn, lạc bước vào đấy dễ bị chìm tuyệt tích xuống đáy ao, người võ công thấp kém đừng hòng vượt qua!.

A Từ nói:

- Xin lão bá yên tâm, Tỳ phu ta cùng Dương đại ca đều là tuyệt đại cao thủ, họ không vượt qua đây được, e rằng trên đời chẳng có ai khác đi qua được!.

Tái Đồ Khang gật đầu, đáp:

- Thế thì tốt quá! Tốt quá! .

Ông tiến ba người, đứng trong khung cửa nhìn theo hồi lâu, rồi quay mình đi vào nhà.

--- Xem tiếp hồi 36 ----

Bạn đang đọc truyện *Thiên Mã Hành Không* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.10 - Chương 36: Di Hận Cốc

Tiêu Phong cùng Dương Qua và A Tử thẳng hướng về phía Bắc, đường núi tuyết phủ lấp, không dấu chân người, rõ ra chốn hoang vu không người lui tới.

A Tử hỏi Tiêu Phong:

- Tỳ phu, nếu bà già đó cố chấp, bọn mình đối phó cách nào?

Tiêu Phong đưa mắt nhìn Dương Qua, hỏi gã:

- Ta vốn thô biên, bảo ta đi cướp đoạt đồ của người thì dễ, chớ bắt đi năn nỉ người ta thu nhận đồ của mình, thiệt làm ta nhức đầu ghê gớm, Dương huynh, huynh có cách gì không?

Dương Qua lắc đầu, đáp:

- Lúc này, đệ không một biện pháp gì trong đầu!

Tiêu Phong nói:

- Ông lão Tái Đồ Khang này lại chẳng chịu nói đã làm gì đến nỗi bị bà vợ oán hận sâu đậm, đã hại bà ra sao để bà ta ghét giận đến tận xương tủy!

Dương Qua ngần ngừ:

- Ông không nói, đệ nhất định là yêu đương sinh hận, tình ái của người đời quả thật một cái gì kỳ quái, nó có thể khiến người ta si mê đến chết, lại có thể gây thù hận đến măm mòi măm mòi những muôn ăn tươi nuốt sống kẻ thù! . Xem ra lão trước đây chắc đã làm một chuyện cực tệ hại với bà vợ, kết cục bị bà ta thù ghét ghê gớm như thế!

Tiêu Phong than:

- Trên đời này, hãy thật tâm yêu người, đừng để người ta yêu lại mình rồi, tại sao người đời không hiểu cái đạo lý đó? Tại sao gây khổ đau cho người mình từng yêu đương tha thiết vậy? Lúc còn trong tay thì không biết trân quý, đến lúc mất đi mới sinh lòng hối hận, thì đã quá trễ mất rồi!

Tiêu Phong chợt nghĩ đến A Châu, đến điều ông đã tự dằn vặt hàng trăm hàng ngàn lần: "Giá ta có phép mầu quay ngược thời gian, ta sẽ chẳng chăm chăm toan tính trả mối thù giết hại phụ mẫu, mà sẽ cùng A Châu ra nơi quan tái chốn dẽ! Giờ đây, tất cả đi vào quá khứ, không sao đảo ngược được nữa!".

Bình thường, ba dặm đường núi đối với ba người chỉ đi phút chốc là tới, nhưng trong đầu họ chưa nghĩ được kế sách tốt đẹp, cước bộ ba người đều hết sức chậm. Tiêu Phong và Dương Qua từng trải trăm trận trên giang hồ, từng đối mặt thiên quân vạn mã mà không chút sòn lòng, lúc bấy giờ cả hai đều nhân mặt nhừ mảy, ngẫm nghĩ: "Bà Lục La sát này thả hàng ngày chịu đau khổ bị ngàn vạn mũi kim châm vào người, nhất quyết không tha thứ cho Tái Đồ Khang, dù hiểu lòng thù hận mãnh liệt của bà ta với Tái Đồ Khang ghê gớm đến chừng nào! Bây giờ, mình tổng tốc đem rượu của lão đến mời bà uống, là chuyện bất khả thi, mà lại chẳng thể dùng võ lực bắt bà dùng thuốc, chỉ còn cách lừa gạt ... Vậy lừa gạt cách nào đây?". Cả hai xưa nay hành sự quang minh lỗi lạc, bất họ suy nghĩ tìm cách lừa gạt người, đúng là chuyện khó, họ có moi bụng, họ có móc ruột ra, cũng chẳng nghĩ cách nào được!.

Bỗng A Tử cười khúc khích, nói:

- Muội rốt cục cũng nghĩ ra cách!

- Cách gì vậy? - Tiêu Phong và Dương Qua quay đầu nhìn cô, đồng thanh hỏi.

A Từ nói: "Bà lão họ Lục đó oán hận ông lão họ Nghiêm chí cốt, bọn mình đường đường chính chính đến mời bà ta uống là không xong, tốt nhất mình tìm cách lừa gạt bà ấy uống!"

Tiêu Phong nói:

- Đó là kế sách duy nhất hiện thời, muốn cho thật tốt, ta nghĩ, ngoài trị dứt bệnh cho bà, mình nên làm cách nào hòa giải ân oán hai người, tuổi tác họ đều đã về chiều, chẳng nên để họ tiếp tục sống những ngày cuối đời trong hận thù hay trong hối hận nữa!.

Dương Qua gật gù, nói:

- Tiêu huynh bàn rất phải, bọn mình sẽ ma mánh thế nào để lừa bà ta uống? Bốn mươi sáu năm trước, bà từng biết phải dùng rượu thuốc để chữa bệnh, giờ đây, ngay cả ta không nói ra, bà ấy nhìn thấy rượu thuốc nhất định lập tức quy về vụ Tái Đồ Khang quá khứ đã từng nhờ người đưa rượu đến!

Nói xong, gã nhìn A Từ cười, giục:

- A Từ muội tử, cách của muội ra sao, mau nói ra đi!

A Từ đáp:

- Muội nghĩ huynh và tỷ phu của muội phải đóng kịch, dụ cho Lục thái bà xuất hiện, tìm cách nào bà ấy chịu thu nạp muội, sau đó mỗi ngày muội mỗi pha một ít rượu thuốc vào đồ ăn thức uống của bà. Như vậy, bà dùng thuốc mà không hay biết gì hết, dù không chữa dứt bệnh, ít ra muội cũng có thể tìm hiểu đầu mối ân oán giữa hai người, rồi mình tìm cách hòa giải.

Tiêu Phong nhú mày, nói:

- Cách đó xem ra không tồi, nhưng một thân một mình muội mạo hiểm gánh trọn tất cả, ta không yên tâm!

A Từ nghe vậy, hoan hỉ cười rằng:

- Tỷ phu đừng quá lo lắng, một khi bà chịu thu nạp muội, bà sẽ không làm gì có hại cho muội! Nếu tỷ phu không yên tâm, lúc đầu huynh cứ giấu mình ở gần, canh chừng muội, miễn huynh đừng để Lục lão thái bà phát hiện là được rồi.

Tiêu Phong gật đầu:

- Được rồi, cứ thế mà làm!

Qua khỏi một khúc quanh, trước mặt ba người là một sơn cốc nhỏ, trong bóng tối nhấp nhô buổi chiều hôm, thấy trước cửa cốc có tảng đá khắc ba chữ to: "Di hận cốc", nét chữ nông chòen và khó đọc, chắc hẳn Ngọc diện La sát trong lúc giận dữ đã dùng kiếm vạch nên.

Dương Qua dừng bước, nói:

- Trước mặt là 'Di hận cốc' rồi, A Từ muội tử, muội hãy trở tài đóng kịch sao cho Lục La sát thu nhận muội đi!

A Từ cười cười, đáp:

- Lục lão thái bà oán ghét thậm tệ nam nhân bạc bẽo trong thiên hạ, thế nào bà cũng sẽ rất đồng tình với mấy nữ tử bị nam nhân phụ bạc xua đuổi, vậy trước mặt bà ấy, bọn mình phải diễn vở tuồng 'Trần thế Mỹ đang bị chồng đuổi đánh' nhé?

Dương Qua vỗ tay reo:

- Hay lắm! Đúng chỉ có nữ nhân mới hiểu được bụng dạ của nữ nhân thôi!

Tiêu phong cũng cười, nói:

- A Từ, muội càng lúc càng quá quắt, chỉ có muội mới có được ý tưởng đó! Mà ta chẳng thể diễn vở tuồng 'Trần thế Mỹ' gì gì đó được, vậy đành nhường cho Dương huynh đệ nhé?

Dương Qua vốn ưa cường lộng, nhưng từ khi ước hẹn mười sáu năm cùng Tiểu Long nữ, chờ đợi đã làm tính tình gã đảm đi không ít, nhưng cuối cùng, tính bầm sinh con người khó thay đổi hoàn toàn, gã bèn cười rộ, nói rằng:

- Dương Qua không phải không đóng tuồng được, nếu cần làm trò tiểu hài, ta cũng khả dĩ vào vai, A Từ muội tử, diễn xuất ra sao, hoàn toàn do muội chủ trì là được!

A Từ bảo:

- Huynh thủ vai một nam tử phong lưu bạc tình, muội đóng vai thê tử, huynh bị tình nhân xúi giục đi giết vợ, do quá si mê người tình, sẽ chăm chăm tìm cách giết vợ, rượt đuổi muội, cuối cùng, muội phải chạy vào Di huyệt cốc, huynh rượt tới, mình làm huyền não, giả trò đánh nhau, muội đánh không lại, khóc lóc ầm ĩ, thế nào cũng kéo được Lục lão thái bà ra cho mà xem!

Dương Qua cười, tiếp lời:

- Rồi bà lão động thủ cùng ta, ta vờ địch không lại, bỏ chạy, nhưng sẽ hù dọa nếu muội đi ra ngoài cốc, sẽ bị ta truy rượt thanh toán, như vậy, bà chẳng còn cách nào khác hơn là thu nhận muội!

A Tử vỗ tay reo:

- Đúng rồi! Cứ thế mà làm! Lục thái lão bà sẽ bị gạt mà không hay! Gấp lắm rồi, mình tiến hành đi thôi!

- Khoan đã! - Tiêu Phong chợt nói - Tái Đồ Khang bảo bên trong cốc có một ao bùn, Dương huynh đệ tất không gặp khó khăn gì, chỉ mình A Tử có hơi kẹt, mà Dương huynh đệ lại chẳng thể chạy trước mở đường cho muội được, để ta đi trước dò đường, đặt tiêu ký cho muội noi theo đó mà vượt ao".

Nói xong, ông phi thân biến mất dạng vào trong cốc.

Lúc đó, trời đã tối mịt, trăng treo lờ lờ bên trời, khi khuất vào mây, khi lộ ra ngoài, tỏa ánh sáng lạnh lẽo. Tiêu Phong tung mình lên ngọn một đại thụ nơi cửa cốc, dựa theo ánh trăng mờ mờ quan sát, ông thấy ẩn hiện trong bóng các lùm cây, giữa một vùng nhiều tảng đá lồi chồm, có một gian nhà nhỏ, từ bên trong nhà hắt ra ánh đèn đơn độc, đằng trước là một ao bùn khá to, trong ánh trăng lờ mờ nhìn không rõ, nước trên mặt ao phản chiếu nhàn nhạt, vô ý đi lạc vào đấy, kết cục khó nói trước được. Tiêu Phong cao thủ hàng đầu, ông thi triển khinh công vượt qua đấy chẳng khó gì, nhưng tâm cỡ A Tử sợ không vượt qua được.

Tiêu Phong ngẫm nghĩ: "Bà Ngọc diện La sát này ít ra cũng sáu, bảy mươi tuổi, khi bà muốn ra cốc, tất chẳng lợi qua cái ao bùn khó khăn đó, bên trong ắt có huyền cơ, bên dưới mặt ao bùn thế nào cũng có chỗ để đặt chân đi qua đi lại".

Nghĩ vậy, ông nhảy xuống, quan sát kỹ địa hình, rồi chuyển mình nhắm ao bùn chạy tới, thấy chỗ hẹp nhất của ao cũng không cho phép người có khinh công cao cường chỉ duy nhất một bước nhảy vượt qua được, bà Lục La sát muốn đi qua đi lại, ắt phải có đường đi. Người ngoài khác không biết đường, nếu liều lĩnh nhảy qua, khi hết trớn nhảy, sẽ rơi xuống, chìm vào đáy ao.

Tiêu Phong nhón gót bước vào, ông lập tức thấy dưới chân tụt xuống, bèn cấp tốc đề khí, bước chệch sang bên một chút, sau khi thử liền ba bận như vậy, cuối cùng ông đạp chân vào một chỗ cứng, dường như có đầu cọc ngầm bên dưới. Tiêu Phong dựa vào chỗ đó, đề khí dò dẫm chung quanh, chẳng mấy chốc, ông đã tìm ra được năm đầu cọc như vậy, thấy đều mang dấu tiêu ký hoa trắng.

- Giới!- Dương Qua trụ nơi cốc khẩu, gã bắt giác buột miệng khen thân pháp Tiêu Phong trong ao bùn.

Tiêu Phong lẳng lặng quay về, đến trước A Tử, ông nói:

- Ta đã tìm được lối đi, muội cứ nhắm chỗ có tiêu ký hình hoa trắng mà đặt chân, ở dưới đó có đầu cọc ngầm.

A Tử nói:

- Chẳng nên chậm trễ, chờ thêm chút nữa là bà lão đi ngủ mất! Dương đại ca, bọn mình vào thôi!.

Dương Qua cười cười, bảo:

- Được! muội chạy trước, ta đuổi theo sau, nếu bà ấy không ra, mình cứ ầm ĩ hò hét, đến khi nào bà ta xuất hiện mới thôi!

- Tốt lắm! - A Tử nhỏ giọng đáp, cô cười khẽ - Đã lâu không chơi trò cút bắt. Tỷ phụ, muội đi đây, nếu cần gọi muội, huynh dùng ám hiệu thế nào?.

Tiêu Phong ngần ngừ đáp:

- Chờ khi bà Lục La sát dẫn muội vào nhà, ta sẽ đem giầu hũ rượu dưới gốc đại thụ đằng sau nhà, ở đó có ba đóa hoa trắng làm tiêu ký. Mỗi ngày, muội ra chỗ đó một lần để lấy rượu đem trộn vào đồ ăn, thức uống. Nếu bà ấy sinh nghi, muội phải lập tức bỏ chạy, hiểu chưa?

A Tử gật đầu. Tiêu Phong lại nói:

- Để muội đừng quá lo sợ, mỗi ngày ta đều đến chỗ sau nhà đó, nếu có chuyện gì nguy hiểm, ta sẽ tức thì xuất hiện. Ta chỉ sợ mỗi một chuyện, bà ta giờ trò lúc ta vắng mặt nơi đó!

Dương Qua nói tiếp:

- Như vậy nè, trước khi A Tử có được lòng tin của bà, ta và Tiêu huynh sẽ thay phiên theo dõi động tĩnh, bảo đảm A Tử muội tuyệt đối an toàn!

Tiêu Phong gật đầu đồng ý:

- Tốt lắm! Cứ vậy mà làm.

Rồi quay sang A Từ, ông giận:

- Khi cần gấp muối, ta sẽ giả tiếng chim hót ba tiếng, chỗ hện là khu rừng cây sau nhà.

--- Xem tiếp hồi 37 ---

Bạn đang đọc truyện *Thiên Mã Hành Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.10 - Chương 37: Ngọc Diện La Sát

A Từ cười hi hi, hớn hờ ung chịu, bản tính cô thích đùa giỡn, lấy sự chọc phá người khác làm vui, nhưng bình thường A Từ ít dám thi thố trước mặt Tiêu Phong, giờ đây có cơ hội vừa dễ dàng, lại quàng mình chính đại, thêm được hai tuyệt đại ca thủ hỗ trợ, rõ ràng cô hưng phấn hết sức, cô vui vẻ bảo Tiêu Phong:

- Tỷ phu, muối đi đây!". Nói xong, A Từ tung mình lướt nhanh vào cửa cốc.

A Từ làm vẻ hoảng hốt, kiểu như không biết đường, cô hướng ao bùn chạy tới, được đột chục bước, cô giả dạng vấp phải đá giữa đường, miệng rên la, xong rồi lồm cồm bò dậy, tiếp tục chạy. Lúc đó Dương Qua cũng từ cửa cốc đi tới, cước bộ chẳng nhanh, chẳng chậm, miệng âm ỉ:

- Tiện nhân, thử xem mi chạy đằng nào?

A Từ tìm những tiêu ký mà Phong đã lưu lại, cô nhảy lên chỗ có hoa trắng làm dấu, chân giẫm vào làm bùn bắn tung toé, nhưng được cộc ngâm nâng đỡ, cô đã vượt qua ao bùn. Dương Qua chạy sau, gã chẳng dám thi triển khinh công nhảy sang bờ bên kia, sợ Ngọc diện La sát nhận ra võ công cao cường, gã cũng nhắm chỗ mấy đầu cọc mà đặt chân. Dương Qua vừa đuổi, vừa la hét:

- Tiện nhân, mau nạp mạng!

A Từ chân chạy, miệng nghiêng răng la hét:

- Đồ vô lương tâm, ta ăn ở đàng hoàng, mi khăng khăng vì con nhỏ mà muốn giết ta!

Dương Qua giận dữ quát trả:

- Mi giết ai không giết, lại dám giết Yên Hồng cực yêu quý của ta, làm sao tha cho mi được?

- Ha ha ...." - A Từ rít lên - Ta đâm ả trăm nhát kiếm, thiết thống khoái cực kỳ, để xem mi còn yêu quý nó tới đâu cho biết!

Đuổi đến trước cửa nhà, Dương Qua bắt kịp A Từ, một chưởng đưa ra, gã dùng chưa tới một thành công lực, xuất phát thật chậm, A Từ tránh sang một bên, nghiêng trả một chưởng, lùi lại đàng sau, miệng la:

- Mi độc ác, chỉ muốn giết tận giết tuyệt ta, đành quên hết ân tình ta dành cho mi trước giờ sao? .

Dương Qua hần học nói:

- Mi giết nữ nhân của ta, ta đã sớm đoạn tình tuyệt nghĩa từ lâu rồi!

A Từ giả vờ đưa tay lau nước mắt, khóc rống lên: "Lúc đầu mi hứa hẹn chung tình suốt đời, mới được một năm đã thay lòng đổi dạ, không còn nghĩ tới lời thề chỉ non hẹn biển nữa?

Dương Qua gằn giọng:

- Đừng nhắc đến ân tình cũ xưa đó! Lão tử muốn yêu thương ai khác, đâu đến lượt mi quản?

- Ta là vợ mai mối hôn thú đàng hoàng - A Từ hét trả lại - Tại sao ta không quản được?.

Dương Qua cả tiếng thét:

- Làm trai tam thê tứ thiếp có gì là lạ? Thứ tiện nhân nhà ngươi đừng có đồ hủ giấm chua, đừng có vì tức giận mà đi giết hại nữ nhân của ta, giết chết Yên Hồng của ta, sao ta dung thứ cho ngươi được!

Nói xong, vung chưởng kích vào A Từ, hất "Khục ... khục ...", từ trong nhà chọt vọng ra một tràng tiếng ho, A Từ cười thầm, cô giả vờ thất kinh, chân tay bò lê bỏ cang, miệng la hét om sòm, điệu bộ ăng chừng tránh né, không phản công được.

Chưởng kinh Dương Qua tạt ngang A Từ, khiến đầu tóc cô sỗ tung, hết đường lui vì đằng sau bị lưng cánh cửa khép, A Từ rũ người vào khung cửa. Dương Qua tiếp tục vung chưởng, cô né tránh, "rầm" một tiếng, cánh cửa bị trúng chưởng bật tung, đổ ầm xuống đất.

A Từ hoảng hốt:

- Mi nhất quyết giết ta sao?

- Không sai! - Dương Qua gầm lên, mặt đỏ bừng!

A Từ khóc rống:

- Cái tình thanh mai trúc mã mười chín năm trước thân thiết với nhau của hai đứa, mi đang tâm quên à?

Dương Qua gằn giọng:

- Chớ trách ta vô tình, toàn là do mi khơi đầu!

Nói xong, gãi hươ tay áo, vận sức chuẩn bị xuất chưởng.

"Ha .. ha ... ", A Từ chọt cười ré lên một tràng dài thật to, tiếng cười vọng lại từ mấy đồi núi nơi xa, nghe thê thảm khôn xiết! "Tiếc thay ta có mắt không trông, hôm nay bỏ mạng tại đây, ta sẽ biến thành quỷ ác không dung tha người đâu!".

- Đừng rườm lời nữa, chết này! - Dương Qua nheo mắt ra hiệu cho A Từ, tay tả vung đập vào mặt A Từ, gãi nghĩ bụng, nãy giờ quấy nhộn cũng khá lâu, lại đập vào cửa nhà Ngọc diện La sát rầm rầm, đến đổ xập xuống, bà ta nếu muốn can thiệp, chính là lúc bà phải ra mặt.

A Từ hiểu ý, cô không né tránh nữa. Mắt thấy tả thủ sắp chạm vào A Từ, Dương Qua cũng hơi e dè, tuy gã có thể thu phát lực tay tùy ý, tranh gây thương tích cho A Từ, nhưng màn kịch đã đóng gần nửa ngày, bây giờ nếu dừng lại, làm sao lừa gạt Ngọc Diện La sát?.

Thấy bàn tay Dương Qua đập vào mặt, A Từ bất giác hét to: "a", đồng lúc với tiếng hét, A Từ bỗng thấy thân mình nhẹ hẫng, cô bị ai đằng sau kéo mạnh, làm cô loạng choạng lui về sau, rồi bên tai vang giọng nói lạnh lẽo khô khốc:

- Mi là đồ có mắt không trông!

A Từ quay lại, mặt cô suýt chạm vào gò má của kẻ đó, dưới ánh sáng trắng mờ mờ chiếu trong căn nhà, cô thấy bộ mặt đó mang sọc ngang sọc dọc, rất kinh khiếp. A Từ hốt hoảng hét lên, cô hấp tấp lui vài bước, hai tay ôm ngực, vẻ thảng thốt, có ý hỏi: "Người hay quỷ đây?"

Thấy A Từ kinh hoàng, người đó cười khùng khục, rồi hỏi:

- Nha đầu, mi tưởng ta là quỷ sao? Đúng mi có mắt không trông!

A Từ định thần, trông kỹ lại, cô thấy đây là một bà lão ngoài bảy mươi tuổi, Ngọc diện La sát không sai!. A Từ trấn an xong, cô bước tới núp vào sau lưng bà, năn nỉ:

- Tiền bối, cứu tôi với!

Cùng lúc, Dương Qua liếc nhìn Ngọc diện La sát, bảo:

- Bà già xấu xí này, đừng giả thần giả quỷ nữa, bà biết điều thì tránh ra!

Nhìn chăm chú vào Dương Qua, Ngọc diện La sát cười nhạt, nói:

- Hi ... người biết đây là đâu không?

Dương Qua hét lớn:

- Lão tử cóc cần biết đây là đâu hết! Nếu bà không chịu lui ra, ta tiễn bà về Tây thiên tức thì!

Thanh âm Lục La sát bỗng độc ác khôn tả:

- Đây là chỗ chôn thầy bọn nam nhân bạc tình! Trên đồi, đứa đàn ông bạc tình bạc nghĩa nào sa chân vào đây, chẳng đứa nào thoát chết!

Mặc dù A Từ cùng Dương Qua đang diễn trò hý lộng, khi nghe giọng lưỡi đó, cả hai đều không khỏi bị giật mình run sợ.

Dương Qua cười ầm:

- Được! Để xem bàn lãnh nguoi ra sao đã!

Gã còn chưa dứt lời, nghe "xoẹt" một tiếng, một món ám khí xạ mạnh ngay vào, thủ pháp phóng ám khí cùng tốc độ, kinh khí cương mãnh hiếm thấy trên giang hồ, nhưng Dương Qua là nhân vật thế nào, đâu dễ khiếp sợ nó, gã đang định né tránh, nhưng bỗng làm ra vẻ không kịp phản ứng, để mặc món ám khí đâm thủng tay áo, đồng thời gã rên một tiếng to.

Lục La sát cười gằn, hai tay tả hữu liên tiếp lúc vung lên, mười món ám khí khác kch mạnh vào Dương Qua, cho thấy bà rõ ràng thù ghét đàn ông tệ bạc trên đời biết chừng nào, khi ra tay, bà nhất quyết thu thập tính mạng Dương Qua!

Dương Qua tuy không sợ ám khí của bà, nhưng gã vào vai, không thể tận lực thi triển võ công, bèn nghĩ bụng, ba mươi sáu chước, chước chạy là tốt hơn cả, lập tức gã một mặt né tránh, một mặt lui thật nhanh. Ra đến sân, gã xoay mình nhắm hướng cửa cốc bỏ chạy, vùn vụt nhảy đáp chân trên đầu mấy chỗ tiêu ký hoa trắng vượt qua ao bùn, đúng lúc số ám khí của Lục La sát phóng theo hết đã. Dương Qua quai tay bắt lấy, miệng quát lớn:

- Xú bát quái! Ta cứ chầu chực ngoài cửa cốc, xem nguoi che chở con tiện nhân đó được bao lâu?

- Tiểu tặc phách lối! - Lục La sát nhồm dậy, bà chạy nhanh ra chỗ ao bùn, đôi chân còn đang chưa bén đất, hai tay bà đã liên tục huy động, tiếng ám khí phóng ra vèo vèo không dứt, nhưng Dương Qua đã co giò chạy mất dạng ra ngoài cửa cốc!

Lục La sát đuổi đến bờ ao bùn, nhìn Dương Qua chạy thoát, bà tức tối:

- Tiểu tặc ... chạy trốn cũng lẹ dữ!

A Tử đến bên cạnh, "Hu hu ...", khóc mấy tiếng, rồi cô quỳ thụp xuống, nài nỉ:

- Tiền bối cứu mạng tiểu nữ, ơn đức đó A Tử nguyện kiếp sau làm thân trâu ngựa để báo đáp, xin tiền bối thương tình cho tiểu nữ được tá túc nơi đây cùng tiền bối.

Lục La sát gằn giọng:

- Bọn đàn ông trong thiên hạ chẳng có đứa nào tốt hết! Nó là cái quả mà nguoi đã gieo nhân đó, nguoi rắng mà gánh chịu, ta chẳng thu lưu nguoi đâu, cút đi!

Nói xong, bà quay người đi về nhà.

A Tử vừa quỳ, vừa bò, cô lồm cồm nắm vạt áo Lục La sát, khóc lóc:

- Tiền bối! Thằng lang tâm đoan mệnh đó hận tiểu nữ đến xương tủy, thế nào nó cũng chờ ngoài cửa cốc, nếu tiền bối không thu lưu, tiểu nữ không còn đường sống! Tiền bối đã đưa Phật thì làm ơn đưa đến tận Tây thiên, cầu xin tiền bối ra tay giết chết tiểu nữ, còn hơn bị sa vào tay hắn!

Lục La sát dừng bước, ngó A Tử, bảo:

- Đừng khóc nữa! Đồ đàn ông đó chẳng đáng cho mi khóc lóc vậy đâu!

A Tử đưa tay áo gạt nước mắt, giọng cô oán than:

- Nam nhân đó, tiểu nữ hận chẳng ăn tươi nuốt sống nó được! Từ giờ trở đi, tiểu nữ sẽ không thèm nhỏ thêm một giọt nước mắt vì nó nữa!

Lục La sát gạt đầu:

- Mi đứng lên đi, khuya nay, ta đưa mi ra ngoài cốc, ta không tin nó dám ngăn cản ta!

A Tử u oán nói:

- Nó sẽ không cản tiền bối, nhưng tiền bối đi rồi, nó sẽ giết tiểu nữ! Đánh không lại, thế nào tiểu nữ cũng sẽ chết trong tay nó!

Lục La sát suy nghĩ một chặp, bà bỗng hỏi:

- Mi có muốn tự tay mi giết nó không? .

A Tử gạt đầu lia lịa: "Muốn!"

- Được! Con nhỏ này dạy được đây! - Lục La sát thấy A Tử không chút do dự đã gạt đầu tới tấp, bà lấy làm thích thú. Bà đảo mắt nhìn quanh, rồi bước nhanh đến ngồi nơi bậc cửa, bà ngó A Tử, bảo - Nha đầu đến đây, lạy ta ba lạy, ta sẽ thu mi làm đệ tử!

A Tử hơi sững sốt, nhưng trong lòng xoay chuyển thật nhanh, cô làm nét mặt hờn hờ, nửa quỳ, nửa bò đến trước bà, dập đầu lạy ba lạy, tự hào trò hý vọng này mình diễn khá đạt, cô sướng rơn trong bụng, lại dập đầu thêm vài cái nữa!

Mặt vẫn lạnh như tiền, Lục La sát chẳng chút biểu tình, lạnh lùng nói:

- Môn quy có ba điều, ta nói, mi hãy nhớ cho kỹ, thứ nhất, không được động lòng với nam nhân trên đời, trái lời, ta giết chẳng tha. Thứ hai, đem việc tru sát hết nam nhân bạc tình làm trách nhiệm hàng đầu, thứ ba, tất cả những dâm nữ trong thiên hạ, phải giết trọn! Mi hiểu rõ chưa?

Trong bụng A Từ, dĩ nhiên cô không chấp thuận, nhưng miệng cô đáp:

- Đệ tử nghiêm cẩn tuân lời giáo huấn, thề không bao giờ quên!

Lục La sát gục gặc đầu, nói:

- Tốt! Đứng dậy đi!

Rồi bà đứng lên, đi vào nhà, A Từ cũng theo gót. Lục La sát nhìn cánh cửa bị đổ, bảo A Từ:

- Mi chữa lại cái cửa, rồi vào nhà bếp mà ngủ! Ta không quen ngủ chung với người khác.

Nói xong, bà đi thẳng vào phòng, leo lên giường nằm xuống.

A Từ trong lòng nhật nhõo, nhưng cô gắng làm mặt mừng vui cảm kích, dưới ánh đèn lù mù, cô dựng cái cửa lên sửa chữa, bận rộn lịch kịch một lúc khá lâu, cuối cùng cánh cửa khả dĩ khép lại được. Lục La sát nằm trên giường, lâu bầu:

- Tay với chân gì vụng về quá!

- Xú bát quái, xấu xí chết giẫm! - A Từ mắng thầm trong lòng, cô ta nhỏ lớn sống với đồng môn Tinh Tú, tuy phải mất nhiều công sức hầu hạ sư phụ cùng bọn sư huynh, nhưng chưa khi nào cô bị sư phụ Tinh Tú lão quái cùng đám sư huynh độc ác trách mắng nặng nề. Giờ đây, phải chung đụng với bà Lục La sát, trong lòng chẳng mấy thích thú. cô giả giọng sợ sệt:

- Đệ tử tội đáng chết, đã làm sư phụ khó ngủ!

- Cút đi! - Lục La sát xoay mặt vào trong, bà không nói thêm gì khác!.

A Từ bung đèn đi vào bếp, cô thấy đó là một gian phòng rất nhỏ, ngoài bếp lò, thấy chất đầy những củi, có một tấm thảm bên cô khô. A Từ đặt đèn lên cao, cô trải tấm nệm cô khô ra mặt đất, tắt đèn, rồi đến nằm dài trên ấy.

Lúc ở Đại Liêu hay khi ngụ tại Mộng Cổ, A Từ luôn được giường cao nệm ấm, ngay cả khi ở Tinh Tú Hải, cô chưa hề phải ngủ nệm cỏ. Thứ nhất, nằm trên nệm cỏ, khắp người bị ngọn cỏ châm vào đau nhức khó chịu, được một lúc, cô bị rận rệp đốt sưng người, vừa ngứa vừa đau, cô đưa tay gãi, miệng mắng thầm: "Xú bát quái, ngược đãi cô nương ta như thế này, chờ xem cô nương hoàn trả!". Nằm lăn qua lăn lại, không thể ngủ được, cô bất giác nhớ tới Tiêu Phong. "Tỷ phu không biết có ngủ được chút nào? Không biết tỷ phu có nghĩ nhớ đến A Từ này không?". Lan man nghĩ đến Tiêu Phong, cô cho rằng, cô làm tất cả mọi việc như vậy vì Tiêu Phong, giúp Tiêu Phong cuối cùng kiếm được rượu ngon, thực ra cũng đáng!.

Trần trọc hồi lâu, nghĩ ngợi linh tinh, A Từ thiếp dần vào giấc ngủ.

--- Xem tiếp hồi 38 ---

Bạn đang đọc truyện *Thiên Mã Hành Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.10 - Chương 38: Hàn Độc

"Cộp cộp ...", tiếng gõ kéo A Từ ra khỏi giấc mộng, cô mở mắt ra, thấy một cái gậy đang đập xuống đất trước mặt, cô nhòm ngó dậy, suýt va đầu mũi vào bộ mặt khùng khiếp của Lục La sát, dù tối hôm trước cô đã thấy nó nhiều lần, lúc bấy giờ cô vẫn khỏi hoang mang hãi sợ, bất giác cô lui lại, rồi mau mắn mỉm cười, cúi mọp người xuống hành lễ:

- Sư phụ dậy sớm quá!

Lục La sát trừng mắt nhìn A Từ, hỏi:

- Sớm gì nữa! Mặt trời đã lên cao lâu rồi! Còn không mau đi nấu cơm làm bếp? Bộ muốn sư phụ này hầu hạ cho mi hả?.

A Từ luôn mồm xin lỗi:

- Dạ! Đệ tử đáng chết! Đã làm cho sư phụ nổi giận!

Lục La sát chỉ mấy cái lu, hũ trong nhà bếp, nói:

- Cái lu này chứa bột, hũ kia đựng gạo, trong giỏ mây này có một tảng thịt heo đông lạnh, giỏ kia chứa mắm, muối, nước tương và rượu. Dưới gốc cây sau hè, có một cái hầm cất khoai và rau, mi mỗi ngày lo nấu ăn, nếu ta ăn ngon miệng, ít bữa nữa ta sẽ dạy mi võ công để giết thằng hán tử lang tâm đó!

- Tạ ơn sư phụ! Sư phụ đúng là phụ mẫu tái sinh của đệ tử! Đệ tử sẽ tận tâm tận lực hầu hạ sư phụ.

Công phu võ mông ngựa của A Tử bỗng nhiên tăng tiến vượt bậc.

- Cho dù sư phụ không truyền thụ võ công, đệ tử được ở luôn bên cạnh sư phụ, là đã mãn nguyện lắm rồi!

Lục La sát cười nhạt:

- Hừ ... Miệng mi nói ngọt sớt, chả phải mỗi lần thấy ta là mi như đang bị ác mộng hay sao?

- Sư phụ lòng dạ nhân từ, cứu mạng đệ tử, đệ tử có xả thân cũng không đền đáp lại được! Đệ tử thấy sư phụ thân thiết còn hơn người nhà, gặp sư phụ trong lòng thấy vui sướng, làm sao ác mộng cho được!

Lục La sát bực mình nói:

- Thôi đi! Ta chẳng tin mấy đứa leo mép! Đi nấu cơm mau lên!

A Tử nhìn Lục La sát, cười cười, rồi cô xin phép ra đằng sau lấy khoai và rau. Cô chạy nhanh, bụng mắng thầm: "Bà già khi khô này! Ban đêm đã không cho người ta ngủ đằng hoàng, ngày lại còn bắt nấu cơm hầu hạ nữa!". Nhưng cô xoay chuyển ý nghĩ: "Bắt nấu cơm, vậy mỗi ngày mình có cơ hội bỏ rượu thuốc vào thức ăn, sẽ khỏi tốn công suy nghĩ cách thức khác!". Do nghĩ vậy, bao buồn bực trong lòng cô bỗng tan biến hết

A Tử tìm đến chỗ Tiêu Phong ghi dấu, cô đào cái hũ lên, chiết rượu sang một ve nhỏ, rồi chôn hũ xuống trở lại. Cô vừa định quay gót, bỗng một thân ảnh nhẹ nhàng đáp xuống sau lưng, nhỏ giọng gọi:

- A Tử!

A Tử quay nhìn, nhận ra Tiêu Phong, cô vui mừng kêu:

- Tỷ phụ!

Tiêu Phong xua tay, ông kéo A Tử vào bên trong rừng, rồi hỏi cô:

- Bà Lục La sát có làm khó dễ gì muội không?

- Bà già khô khốc đó đã bắt muội ngủ trong bếp, muội bị muỗi đốt suốt đêm, bây giờ hầy còn thấy ngứa! Sáng ra, bà còn bắt muội đi nấu cơm, làm như bà trời! Hành muội quá chừng!

Tiêu Phong bắt giác cười rộ:

- Muội xưa nay đi chọc phá, đi ăn hiếp người ta đã nhiều, lưới trời lồng lộng, tới lúc muội bị đau khổ lại cho đáng đời!

A Tử bĩu môi:

- Hừ . . . nếu chẳng phải vì muốn kiếm rượu ngon cho huynh, muội đâu có bị trả giá cho mấy cái quậy phá đó. Vậy mà huynh còn cười người ta!.

Tiêu Phong nhin cười, nói:

- Ồ! Khuất tất muội một chút, nhưng muội phải cẩn thận, đừng để lộ tung tích. Coi kiểu cách của bà, ta thấy bà ta có chút ít kỳ quái.

A Tử đắc chí, cô cười:

- Chính huynh mới phải cẩn thận! Bà chẳng nghi ngờ gì hết, đã thâu muội làm đệ tử rồi!

- Hà? Thâu muội làm đệ tử hả?" - Tiêu Phong bỗng thấy kỳ lạ.

- Bà ta muốn muội đi giết hết bọn đàn ông bạc bẽo, đã hứa truyền thụ võ công cho muội.

Tiêu Phong nói:

- Xem chừng Tái Đồ Khang đã phụ bạc bà không ít, đến nỗi bà đâm oán ghét tất cả đàn ông bạc tình trong thiên hạ! Tiếc thay, những hạng người đó

chẳng thể giết cho tuyệt giống được!.

Rồi ông đưa mắt nhìn quanh, bảo A Từ:

- Muội về đi, bữa nay, ta và Dương huynh đệ sẽ núp trong rừng này, có chuyện gì, muội la hét ầm lên, hai ta lập tức đến cứu muội.

A Từ gạt đầu, cô nhanh chóng ra khỏi rừng, đến chỗ hầm dưới gốc cây sau nhà theo lời bà Lục La sát chỉ dẫn, cô mở nắp hầm, lấy khoai và rau xếp vào trong một cái giỏ, rồi quay người đi vào nhà.

A Từ từng học nấu ăn nơi Trình Anh, tuy trừ nghệ không tinh xảo, nhưng đủ giúp cô nấu ăn cho bà Lục La sát này. Cô nhào bột, băm nhỏ thịt heo vào viên làm nhân, đem một ít nấu canh, cô xào thêm một ít rau. Hơn bốn mươi năm nay, bà Lục La sát sống cô độc trong Di Hận cốc, đồ gia dụng đều do người trong thôn làng gần đó thỉnh thoảng đem vào cung cấp, bà suốt ngày mang lòng thù hận, chịu sống tịch mịch, bà thường ăn uống qua quýt cho xong bữa. Hôm nay, được A Từ nấu món bánh hấp nhồi thịt, thêm canh, rau xào, bà ăn uống thấy ngon miệng thập phần.

Thấy bà ăn uống ngon lành, A Từ thần sắc vui vẻ, hỏi:

- Sư phụ, đệ tử nấu có vừa miệng sư phụ không?

Lục La sát nhạt giọng:

- Cũng tạm được!

A Từ cười mon:

- Được, đệ tử sẽ thường xuyên đổi món, có điều đồ gia dụng hơi ít, muốn nấu nhiều thứ khác nhau ... cũng hơi khó!

Lục La sát liếc cô: "Mi muốn thứ gì, cứ biên ra giấy, vào ngày mười lăm mỗi tháng có người từ chân núi mang lương thực đến, rồi họ sẽ theo giấy đó mà mua sắm cho tháng kế".

A Từ chột hiệu:

- A ... đệ tử hiểu rồi, bột đó, gạo đó do người ngoại mang tới, không hiểu họ quen biết sư phụ ra sao?

- Chẳng phải người quen! Đó là đồ tể trong làng! - Lục La sát có vẻ bức bối - Mi lải nhải hỏi ta lắm lời quá, ngậm miệng lại ... ăn cơm đi!

A Từ không dám hỏi gì nữa, cô cầm cúi ăn cơm, cười thầm "Ngậm miệng ... làm sao mà lừa cơm vào được?"

Lục La sát chợt ngừng ăn, gặng hỏi A Từ:

- Tại sao món rau này có mùi rượu ở trong vậy? Canh cũng có rượu nữa, rồi nhân thịt nhồi trong bánh cũng có hơi rượu? Mi làm trò quỷ quái gì vậy?

- Sư phụ, sư phụ ăn không thấy ngon à? - A Từ tuy hơi bị bấn loạn, nhưng vẻ mặt cô trầm tĩnh như không, giữ vẻ vô tội, cô hỏi:

- Đệ tử nấu ăn quen đậm thêm chút rượu, để tăng mùi vị, với lại đang mùa đông, có chút rượu vô cho nó khử trừ hàn khí!

Lục La sát ngó A Từ chằm chằm, rồi ánh mắt hòa hoãn trở lại, bà nghĩ: "Nói xem chừng cũng có lý, bộ dạng nó không phải là đồ xảo ngôn!"

Bà có nằm mơ cũng không nghĩ được A Từ đã đặt điều hoang đường, bà bị gạt bởi vẻ vô tội thản nhiên của A Từ, biểu tình trên mặt cô không chút thay đổi.

A Từ tiếp tục rù ri rù ri:

- Nếu sư phụ không thích, đệ tử sẽ dùng thật ít là được, nhưng e mùi vị thức ăn không được ngon!

- Không sao! Cứ nấu như vậy là được! - Lục La sát ngừng nhìn A Từ - Mi làm như uống chút rượu thì tốt, có thể khu hàn!

Vừa nói xong, chợt mặt bà tái đi, toàn thân run bần bật, hai hàm răng đánh vào nhau nghe lập cập.

A Từ dù gan dạ bao nhiêu, cô nhìn thay đổi đột ngột đó, cũng không khỏi kinh hãi:

- Sư phụ ... sư phụ sao vậy?

- Ta ... ta ... Ai - Lục La sát lẫn lộn, tay bà ôm ngực, miệng rên rỉ, dường đang đau đớn vô cùng, sắc mặt tái xanh, nhăn nhó.

A Từ nhớ lời Tái Đồ Khang thuật, hàn độc trong người Lục La sát mỗi ngày phát tác vào đúng Ngọ, gây đau đớn như thể bị ngàn vạn mũi kim châm chích vào người. A Từ ngoảnh đầu nhìn bên ngoài, thấy đúng chính Ngọ, chính là lúc hàn độc đang công phá chẳng sai. Ngó Lục La sát nằm rên la trên đất, A Từ nghĩ: "Hàn độc này lúc phát tác, xem chừng chết ngay lại dễ chịu hơn nhiều! Sao bà lão thà chịu đau đớn, nhất quyết không chịu dùng rượu thuốc trị bệnh? Khó hình dung được trên đời có người khăng khăng, cố chấp như vậy! Vốn mang tính "hạnh tai lạc họa", A Từ nhìn bà lão lẫn lộn dưới đất, cô

mắng thăm hàng trăm lần: "Đáng đời!!" Đang lúc bà bị cực kỳ đau đớn, A Từ biết bà sẽ chẳng hơi sức đâu để ý biểu tình trên mặt của cô!

Sau chừng nửa thời thần, tiếng rên siết của Lục La sát giảm dần, lúc đó A Từ bèn chạy đến đỡ bà dậy, cô làm vẻ thất sắc, hỏi liền miệng:

- Sư phụ ... sư phụ sao vậy? Sư phụ làm con sợ!

Lục La sát đôi mắt nhắm nghiền, bà ghi hàm răng, cơn đau làm toàn thân bà nhúc nhích, hình dạng bà nom giống cành khô trên cây đang oằn oại trong giông bão, bà gắng sức, phều phào:

- Đỡ . . . đỡ ta dậy!

A Từ vận sức tay, cô ôm ngang người, nâng bà lên, thấy bà mắt nhắm nghiền, hơi thở đứt đoạn, toàn thân hình run rẩy.

-Lạnh ... lấy cái chăn trên giường ...

A Từ chạy ào đến giường, cô đem tấm chăn trùm kín người bà, nhưng bà vẫn tiếp tục run bần bật trong tấm chăn.

Qua một lúc lâu, Lục La sát thò đầu ra khỏi chăn:

- Nước ... lấy cho ta nước nóng ...

A Từ múc một chén nước nóng, cô lén pha vào đấy một ít rượu thuốc, đến nâng chén kẻ sát miệng cho bà uống, Lục La sát đang cơn mê man, bà uống ừng ực, không để ý mùi vị của nước.

Thêm chừng nửa thời thần nữa, trong tấm chăn, Lục La sát bớt run dần, rồi ngừng hẳn. Thấy bà đã hơi tỉnh lại, A Từ đến quỳ trước bà, cô ngẩng mặt nhìn bà, nước mắt giàn giụa, than vãn:

- Sư phụ ... người làm con sợ gần chết!

Lục La sát bất giác đưa tay vuốt tóc A Từ, phều phào nói:

- Nha đầu, sư phụ chưa chết đâu!.

Bao năm rồi, mỗi lần bị cơn đau phát tác, bà không có người nào kề cận quan hoài đến, không ai lấy chăn mền trùm vào cho bà, không ai lấy nước cho bà uống! Bây giờ có A Từ, đầu cơn đau chẳng giảm chút nào, nhưng được cô chiều cố, cất lời thăm hỏi, cơn đau bèn dịu đi, con tim bà hơi ấm lại, bà cảm thấy, so với trước đây, cơn đau dường như giảm hơn, nhưng bà cho rằng nhờ chăn cùng nước nóng trợ giúp, bà đâu biết đấy là công hiệu của rượu thuốc A Từ đã lén cho bà uống.

Bị mấy ngón tay xương xẩu của bà vuốt trên đầu, A Từ cảm giác không mấy thoải mái, cô đứng lên, hỏi:

- Sư phụ uống thêm nước nóng nữa không?

Lục La sát nhướn cặp mắt mờ mờ nhìn A Từ, bà vừa ho, vừa nói

- Không cần! Ta không khát, con ngồi xuống đây.

A Từ đến ngồi bên cạnh, nhỏ giọng hỏi:

- Sư phụ, có phải người đã bị trúng độc không?

Lục La sát không đáp, bà gật gật đầu.

- Chết độc gì vậy?

- Hàn độc!

- Sư phụ bị trúng độc đó hồi nào vậy?

Lục La sát vụt mở to mắt, mục quang đầy oán độc, bà gằn từng tiếng một:

- Bốn mươi chín năm trước đây, vào một đêm tối đen! Chẳng khi nào ta quên được!

Nhìn ánh mắt oán độc đó, A Từ rung mình, bản thân cô tính nết cũng hung tàn, lúc sống với phái Tinh Túc, cô hiểu biết, cô đụng chạm người tàn độc, cơn giận không phải là ít. vậy mà cô chưa thấy cái tàn độc nào có thể so bì được với nét hung dữ của ánh mắt đó, thậm chí, cô tự hỏi, trên đời này có thể có sự oán hận đến như vậy sao? Đang có ý định bỏ chạy, cô lại nghe tiếng Lục La sát cầm hờn:

- Nghiêm Phức! Đồ lòng lang dạ sói! Người tàn ác dữ ha ...

Trên nét mặt đậm nét oán hận, bỗng nở một nụ cười cay đắng:

- Ta phải làm cho người đau khổ cùng cực, trước khi người nhắm mắt lia đời!

--- Xem tiếp hồi 39 ----

Bạn đang đọc truyện *Thiên Mã Hành Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.10 - Chương 39: Vãng Sự

Nghe Lục La sát gọi đích danh Nghiêm Phúc, A Tử trong lòng thoáng chấn động, tâm trí xoay chuyển, nắm đúng cơ hội, cô hỏi

- Sư phụ, Nghiêm Phúc là ai vậy?

Lục La sát quay ngoắt người, mắt lộ hung quang, khiến A Tử phát run, cô không dám nhìn thẳng vào bộ mặt đáng ác tưởng chừng có thể ăn tươi nuốt sống kẻ thù đó, rồi cô xuống giọng nài nỉ:

- Sư phụ, đừng dọa đệ tứ nữa, đệ tứ hỏi có gì sai trái đâu!.

Lục La sát thu hồi ánh mắt, bà hần học:

- Ta bảo cho mà nhớ, Nghiêm Phúc là kẻ thù không đội trời chung của mình đó!

- Đệ tứ ghi nhớ rồi! - thấy Lục La sát đã bớt gay gắt, A Tử hỏi tiếp - Sư phụ giận y như vậy, chắc y là kẻ đã đánh độc sư phụ?

Lục La sát vụt ngừng đầu, bà nhìn cô, lạnh lùng nói:

- Mi hỏi nhiều chuyện quá, liệu hồn kéo ta tổng cổ ra ngoài cốc đó!

A Tử vội vàng đứng dậy:

- Đệ tứ tội đáng chết, đã khiến sư phụ nổi giận! Sư phụ rộng lượng, ngàn vạn lần đệ tứ cầu xin đừng đuổi con ra ngoài cốc!

Lục La sát bực mình, xua tay:

- Mi đi chẻ củi đi, để ta nghỉ một lát.

A Tử tuy bực tức, nhưng ngoài miệng, cô gắng ứng tiếng đáp lời, tạo vẻ sốt sắng, cô vào nhà bếp, nhặt một khúc củi, đem ra đặt trước sân nhà. Cô lại nghe tiếng Lục La sát nói:

- Đem hết chỗ củi trong nhà bếp ra chẻ đi! Mi cố gắng luyện sức tay cho mạnh, ít bữa nữa ta sẽ truyền nghề ám khí.

A Tử ngán ngẩm nhìn đồng củi vun đầy trong nhà bếp, cô bất giác buông tiếng thở dài, dầu trong lòng cực kỳ tức giận, nhưng chẳng thể phát tiết ra ngoài, cô lấy vẻ cảm kích, thưa:

- Tạ ơn sư phụ.

Ra đến sân, A Tử gơ cao cây rìu, bỏ một nhát xuống khúc củi, cô lăm bằm trong miệng:

- Chặt đầu cái mụ xú bát quái này, bà già chết giẫm này, dám bắt nạt bản cô nương!

Cô chưa từng làm công việc lao động tay chân như vậy, ngọn rìu cô búa xuống, nó chẳng chẻ củi ra làm hai thì chớ, lại bị gỗ cứng bật nảy ngược lưỡi rìu lên! Cô chẻ kiểu đó một lúc, số củi chẻ không được là bao, mà hơi thở hỗn hển. Cô vất cây rìu sang một bên, rồi ngồi bệt xuống đất, thở giốc!

- Mau bữa củi cho ta, đừng có ngồi ỉ ra đó! - từ trong nhà, tiếng Lục La sát chửi mắng ồm ồm truyền ra.

A Tử vô phương đối đáp, cô đành gượng đứng lên tiếp tục chẻ củi. Chẻ được thêm một lúc nữa, cô lơi tay. Mà hễ cứ cô dừng hơi lâu một chút, bà Lục La sát không nghe tiếng búa củi, là lại lập tức lên tiếng rầy la. A Tử hết sức bực bội, cô lăm bằm trong miệng cả trăm câu chửi trời trách đất, trách móc mụ Lục La sát, nhưng khi nghĩ tới Tiêu Phong, cô gắng gượng nhẫn nhịn, cắn răng bữa củi, không nói thêm một tiếng.

Bữa cùi được nửa buổi, cô mệt mỏi quá sức, tay cất lên không nổi, cô bèn hướng vào trong nhà nói:

- Sư phụ, đệ tử kiệt sức rồi! Xin cho đệ tử nghỉ một chút, ngày mai làm tiếp!

- Không! Mặt trời còn chưa ngả về tây, mi bữa cùi mau lên! - Bà Lục La sát dừng lại, ho sù sụ một chập, rồi nói tiếp - Phóng ám khí trông vào sức tay, đệ tử của Ngọc diện La sát ta dạy chẳng thể thành trò cười cho thiên hạ!

A Tử không kìm nổi lửa giận bốc trong đầu, cô ném phịch cây rìu lên cái bực thêm cửa, rít giọng:

- Bà muốn hành ta chết, ta không còn sức bữa cùi nữa mà!

- A . . Nha đầu dám ăn nói giọng đó với ta hả?.

Lục La sát chậm chậm chống gậy bước ra, bà thấy A Tử mồ hôi rịn đầm đìa trên mặt đang ngồi nghỉ trên sân, áo ngoài cô toi tả, để lộ áo trong đầm ướt mồ hôi. Lục La sát giận dữ:

- Đồ vô dụng! Mới bữa cùi có một lúc mà đã mệt dữ, mi làm sao giương danh trên giang hồ cùng ngàn vạn người!

A Tử chu môi, cô hậm hực nói:

- Giương danh ngàn vạn người để làm gì? Đệ tử chẳng đủ tài đâu!

- Sao? - Lục La sát khua gậy đập rầm rầm, la hét - Nha đầu nguoi nổi khùng rồi sao? Dám nói ngược lời sư phụ à?

A Tử đang muốn tìm lời chua cay đối đáp lại, cô bỗng nghe từ khu rừng truyền lại ba tiếng chim hót. Cô giật mình, nhớ đến ước hẹn ám hiệu cùng Tiêu Phong, ý ông nhắc nhở cô cố nhẫn nại chịu đựng. Lập tức, cô làm ra vẻ kinh hãi, quỳ xuống, chấp tay nói:

- Đệ tử không dám! Nhất thời không nghĩ đến phải làm rạng danh sư phụ trước ngàn vạn người, đệ tử đã buông lời sỗ sàng, xin lão nhân gia đại lượng tha cho một phen!

Lục La sát nhướng đôi mắt trừng trừng nhìn A Tử hồi lâu, rồi bà gằn giọng bảo cô:

- Ta nói, mi hãy nghe cho rõ đây, một khi tự ý mi bái ta làm sư phụ, gia nhập vào La Sát môn, mi không thể đôi co với ta được. Từ giờ mà mi còn cãi lời, ta sẽ lấy môn quy xử trị tức thì!

Hơn bốn mươi chín năm nay, Lục La sát sống thui thủi một thân một mình trong Di Hận cốc, bà dựa vào cừu hận mà tri chi được nguyên khoảng thời gian dài đó, bị niềm oán hận tập tục người đời đưa đến chỗ tâm lý bà cực kỳ rối rắm, hễ ai động tới là lập tức nổi khùng, nảy sinh ý muốn giết người! Bà giờ đây thấy A Tử, cùng cảnh ngộ, đem lòng đồng bệnh tương liên, đã chịu thu nhận cô. Hiện tại A Tử hết lòng hầu hạ com nước, cô ngó lời ân cần chăm sóc, tận sức quan hoài, đã khiến nảy sinh trong cõi lòng sâu hận của hơn bốn mươi chín năm đó một chút tình cảm ấm áp. Tuy chỉ vừa qua hơn một ngày một đêm, cô đã vô tình gieo trong thâm tâm bà chút hạnh phúc mừng vui có được tiểu cô nương đến bầu bạn

- Dạ. Sư phụ - A Tử trả lời bà - Từ giờ trở đi, sư phụ sai đệ tử lên núi đao, xuống biển lửa, đệ tử tuyệt không nhủi mảy chút nào!

Lục La sát cười nhạt,nói:

- Đừng giờ giọng lưỡi nịnh hót đó! Ta chỉ e mi lúc đó kiếm cách bỏ chạy, lủi nhanh như cắt!

A Tử ngẩng cao đầu, nói lớn:

- Không có đâu! Sư phụ ân nghĩa cao thâm, chỉ cần sư phụ ra lệnh, đệ tử có phải chết ngàn vạn lần, cũng không từ nan!

- Tốt! Mi hãy nhớ lời mi nói hôm nay, sau này sẽ vì sư phụ, tìm giết một người cho ta!

Lục La sát hấp háy đôi mắt, bà nghiêng răng, rít lên:

- Chỉ cần giết người đó, khiến đại cừu nhân của ta đau lòng đến chết, khiến cho nó khổ đau cùng cực, ta mới yên tâm nhắm mắt lìa trần!

Lập tức A Tử hỏi bà:

- Sư phụ muốn giết ai? Đệ tử đi giết nó ngay tức thì! Đệ tử sẽ thay sư phụ, trừ đi một mối họa lớn!

Cô thầm nghĩ, tự tay mình, chưa chắc đã xong, nhưng nếu nhờ Tiêu Phong hoặc Dương Qua, chuyện sẽ dễ như trở bàn tay!

Lục La sát liếc A Tử một thoáng, rồi bà thở dài:

- Mi có tập luyện mười năm nữa cũng chưa địch lại nó, ngay cả liên thủ hai sư đồ, chưa chắc đã là đối thủ của người đó! Nhưng ta đã từng lập trọng thệ, thề quyết không ra ngoài cốc này nữa ... ôi ... coi như không bao giờ ta trả được mối thù này!

Bà nói xong, nét mặt cực kỳ thể lương, đau khổ.

A Tử cười cười, nói:

- Chưa chắc là thế! Giết người, đôi khi không cần tự mình ra tay, có khi cũng không hoàn toàn dựa vào võ công mà thủ thắng! Nhiều khi, mình dùng kế sách, phương pháp!

Lục La sát lắc đầu, đáp:

- Người này cực tinh minh, trên giang hồ y nổi danh về phương diện đó, người thường vô phương tiếp cận. Tiểu nha đầu nhà ngươi, sợ chưa đến được gần, đã bị mất mạng rồi!

A Tử không trả lời. Lục La sát nhìn phương tây, bảo:

- Mặt trời đã lặn sau rừng núi phía tây, ngươi mau đi nấu cơm đi.

A Tử không dám hỏi han nữa, cô đi vào bếp, lần nấu cơm chiều này, cô không đậm rượu vào nữa, cô dự tính, lúc Lục La sát nổi cơn đau hàn độc vào giữa trưa, đem cho bà uống, xem ra tiện hơn.

Trời mùa đông mau tối, Lục La sát và A Tử ngồi ăn cơm dưới ánh đèn, bốn bề vắng lặng, họ chỉ nghe tiếng gió lùa xào xạc qua lá cây rừng. Lục La sát đột nhiên hỏi:

- Sao chiều nay, thức ăn không giống mùi vị bữa trưa?.

A Tử chớp chớp mắt, đáp:

- Đệ tử sợ sư phụ không thích rượu, nên cơm chiều đã không bỏ vào.

Lục La sát nói:

- Nha đầu nhà ngươi cứ tưởng ta hoành hoẹ vì mấy thức ăn này! Ta chỉ buột miệng nói, mà ngươi cứ coi đó như thánh chỉ hoàng đế không bằng!

A Tử cười cười:

- Lời sư phụ dĩ nhiên là thánh chỉ, đệ tử chỉ mong làm vừa lòng người, để lão nhân gia được sung sướng thoải mái

- Vui sướng? - Lục La sát nghiêng răng - Thù lớn còn chưa trả xong, ta suốt đời này, làm sao vui sướng cho được?

A Tử nghiêm giọng:

- Sư phụ, thù lớn của người cũng là mối thù của đệ tử, chỉ cần sư phụ nói rõ, đệ tử nguyện ghi nhớ trong lòng, cho dù phải đem cả tính mạng ra, đệ tử nhất quyết vì sư phụ trả xong thù đó!

Lục La sát lắc đầu, bà ngo A Tử một hồi, rồi nhỏ giọng nói:

- Được! Con đã vào làm môn hạ, ta cũng nên nói cho con hay.

Đôi mắt bà khép hờ, dời về nơi xa xăm, mặt hơi nhăn lại, thần sắc bà thật đáng sợ!

"Ta nguyên giòng dõi thế gia võ lâm, gia phụ sử ám khí nổi danh trên giang hồ. Từ nhỏ, ta tiếp thu võ học gia truyền, đã luyện được một công phu ám khí khá cao. Lúc tuổi chưa tới đôi mươi, ta đã nổi danh trên giang hồ, được người ta ban ngoại hiệu "Ngọc Diện La sát". Ngay từ lúc còn trong bụng mẹ, ta đã được hứa hôn về nhà họ Đường, ta sẽ gả về cho Đường đại thiếu gia, lúc đó cũng chưa chào đời. Đường gia lừng tiếng võ lâm, đại thiếu gia nhà họ cũng là một tay quạt khời, rất nổi tiếng giang hồ, tánh tình đôn hậu, mỗi lần gặp ta, chàng đều đỏ mặt như tượng Quan Thánh Đế Quân. Trong nhà họ Đường còn có hai cô tiểu thư em ruột chàng. Họ khinh người như rác, cậy có tư dung nhan sắc, đem kiêu hãnh cuồng vọng khinh người. Hồi còn nhỏ, tathương được gia phụ dẫn đến chơi nhà Đường gia, Đường bá phụ rất hiếu khách, tuy lúc đó tuổi ta còn rất nhỏ, Đường bá phụ vẫn luôn coi ta như người trong nhà".

"Ngoài Đường bá phụ, trong nhà họ Đường, ta không ưa ai hết! Đường Lăng, tên của đại thiếu gia, tánh tình nhút nhát, chàng không ưa chơi với lũ con gái, mỗi khi thấy ta là trốn lánh thật xa. Cái cô tiểu thư thứ hai của nhà họ Đường tên là Đường Vân, hề gặp mặt ta là gây gổ, cô ganh đua với ta bất cứ thứ gì! Ta với nó, chẳng ai nhường ai, dù tranh giành được hay không, nó cuối cùng thế nào cũng lấn ra đấy, khóc lóc âm ỉ, làm cho gia phụ cùng Đường bá phụ lần nào cũng phải can thiệp, kết cục, gia phụ lúc nào cũng rầy la ta, bắt ta phải nhường nhịn Đường Vân. Đường Vân được thế, ả càng gào khóc to hơn nữa, tất cả các món đồ tranh giành, ả luôn dương dương tự đắc đoạt lấy từ tay ta. Ta rất bức tức, trước mặt gia phụ, ta ra vẻ không thèm tranh chấp với nó. Hễ gia phụ và Đường bá phụ quay đi chỗ khác, nếu ả còn ở lại trước mặt ta, hễ ả có món gì mà ta thèm muốn, thế nào ta cũng nhào vào tranh đoạt, ta không sao chịu được ánh mắt xắc lảo của ả!"

"Có một lần, ta bắt được một con chim anh vũ bị thương rơi ở vườn sau, ả dòm thấy, liền đòi con chim, ta không đưa, ả xông vào giành giật. Ta chẳng chịu thua, hoa quyền chống lại. Bọn ta từ nhỏ theo gia phụ học võ công, ta lúc đó cũng biết một mớ chiêu thức, cuối cùng hai người thi thố quyền cước, chẳng ai nhường ai. Ta bỗng tính nóng nảy, từng bị võ lâm gán cái danh hiệu Ngọc diện La sát, bất kể ai, nhỏ, lớn ta đều đánh suốt, bất kể chuyện gì. ả

nhỏ tuổi hơn ta, không địch nổi, cuối cùng ả nhào lăn ra đất, kêu khóc ầm ĩ. Ta cũng không sợ, ta nhào vào mình ả, cướp thuốc trị thương của ả, bộn ta chuyên nghề âm khí, trong người lúc nào cũng có thuốc men liệu thương giải độc. Ta cướp thuốc của ả chữa trị vết thương cho chân con chim anh vũ, đồng thời giựt luôn của ả tấm khăn làm vải băng bó vết thương con chim".

"Đúng lúc đó, gia phụ và Đường bá phụ ra đến nơi, gia phụ mắng ta: "Thu nhi, sao con lại ăn hiếp muội muội Đường gia? Ta dạy con nhiều lần rồi, lớn hơn em, con phải nhường nhịn nó, sao đi tranh giành đồ vật với nó?". Ta cúi đầu, nghĩ thầm "Bố chẳng biết gì hết, chưa rõ trắng đen đã lên tiếng trách mắng con" Đường bá phụ cười xòa, bảo gia phụ: "Bọn trẻ tranh giành là chuyện thường tình, Lục huynh chẳng nên vì thế mà trách mắng, làm hài tử đây bị ảnh hưởng thể chất". Rồi ông quay qua bảo Đường Vân: "Vân nhi, dậy đi! Con làm bẩn hết quần áo mới rồi kia". Đường Vân càng khóc to hơn, ả lăn lộn trên mặt đất hết một con cá chạch. Gia phụ ta cúi xuống, nắm tay nó xem xét, miệng hỏi "Vân nhi ngoan, con bị sao vậy? Để thúc thúc bắt Thu tỷ tỷ xin lỗi con".

"Đường Vân khóc to hơn: "Con muốn con chim trong tay nó". Gia phụ đứng lên, đến bên ta, bắt ta đưa con chim anh vũ ra. Ta không đưa, gia phụ nổi giận, xòe tay ra đòi con chim. Đường bá phụ biết tánh gia phụ nóng nảy, ông chạy đến trước mặt ta, nói: "Lục huynh, huynh đừng la mắng nó, chuyện chẳng có gì, huynh đừng nổi nóng". Gia phụ lửa giận nguýt trời, ông hét ầm lên: "Chắc tại thường ngày đệ cưng chiều quá nên nó hư hỏng, không nghe lời người trên, chẳng quý mến anh chị em". Rồi ông gần giọng, quát: "Đưa đây cho ta!". Nghe ông la hét, thấy ông mặt mày đỏ ửng, ta vừa giận vừa sợ, ta rụt rè đưa con chim anh vũ ra. Ông liền đem nó cho Đường Vân. Rồi gia phụ cùng Đường bá phụ đi vào bên trong, họ không thèm để ý ta nước mắt đang doanh tròn! Ta từ nhỏ được cha mẹ dạy, cảm nhỏ lệ trước mắt người ngoài, nhưng oan ức quá, ta chẳng cầm được, chỉ muốn khóc oà".

"Đường Vân đòi được con chim, ả chơi một lúc, rồi nụ cười tinh quái, ả nheo mắt nhìn ta, bảo sẽ cho ta thưởng thức một trò mới lạ!. ả đứng lên, cầm con chim đi vào nhà, ta hiếu kỳ, bèn đi theo sau ả xem làm trò mới lạ. ả chạy vào bếp, miệng kêu meo meo, gọi một con mèo dõm từ gầm bàn ra, nó cọt người vào chân ả. Đường Vân bỗng vứt con chim xuống dưới chân, con mèo kêu meo một tiếng to, nhảy chụp con chim, ta đang đứng tại cửa, chưa kịp hô hoán gì, đã thấy con chim lọt gọn trong miệng mèo, máu chim ướt đầm miệng con mèo, từng giọt từng giọt máu chảy xuyên qua cái khăn tay ta dùng băng bó con chim, khăn rơi xuống đất. Dù ta từ nhỏ không hề khóc, nhìn thấy thế, ta chẳng ngăn được, bật oà tiếng khóc. Từ đó về sau, ta oán ghét Đường Vân hơn, cho dù Đường bá phụ đôi xử tử tế với ta đến đâu, ta không sao nguôi mối hận thù".

"Đôi mắt ả dường như sinh ra để khinh khi cười cợt ta, bất cứ ở đâu, bất kể lúc nào, bất luận từ tuổi còn nhỏ đến lúc trưởng thành, mỗi lần ta nhìn thấy cặp mắt đó, nộ hoả trong tim ta dâng cao ba trượng! ả thấy ta giận dữ, càng thêm cao hứng, thấy ta bị phạm lỗi gì, ả hạnh tai lạc hoạ, tìm cách nào khiến ta tức giận hơn, làm ta bày ra nhiều lỗi lầm hơn. Ghét Đường Vân, ta càng ngày càng ít ưa thích đến nhà Đường bá phụ, chỉ khi nào bị gia phụ ép buộc lắm ta mới mỗi năm đến viếng một, hai lần. Dần dà, càng lớn lên, hận thù giữa ta và Đường Vân càng ngày càng tăng đến mức nhập tận xương tủy, gia phụ cũng ít ép buộc ta đến ở nhà họ Đường nữa. Rồi ta cũng thấy hết ưa thích anh chàng Đường Lăng khờ khờ đó, biểu ta lấy hấn, ta thấy sẽ suốt đời chẳng có hạnh phúc. Thế nhưng gia phụ quý mến Đường Lăng vô cùng, ông chỉ muốn ta mau chóng gả về cho hấn, làm như giúp gia phụ sớm được một thằng con như hấn!".

--- Xem tiếp hồi 40 ----

Bạn đang đọc truyện *Thiên Mã Hành Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.10 - Chương 40: Vãng Sự Li

"Đến năm mười bảy tuổi, gia phụ và Đường bá phụ bắt đầu tính chuyện hôn sự của ta với Đường Lăng, hai nhà tung bưng sửa soạn cho dịp vui sắp đến. Không nhẫn nhịn được nữa, ta đến thưa chuyện cùng gia phụ, rằng không muốn gả về nhà Đường gia, vì ta không muốn ư Đường Lăng, và cũng vì không thể sống cùng một nhà với Đường Vân. Gia phụ nghe ta yêu cầu, ông đứng đưng nổi giận, đập bàn thét lớn: "Hôn nhân con cái xưa nay do cha mẹ định đoạt, có mai mối hai bên, đâu đã đến lượt mi làm chủ? Mi nói thử xem, Đường Lăng có gì không tốt? Mi tìm đâu được một người trung hậu hơn nó? Mi và Đường Vân chơi với nhau từ nhỏ đến giờ, ở đâu mà cừu hận đến thế? Mà nó làm em đau, sớm muộn gì nó cũng xuất giá, làm gì mi được lâu đâu?". Gia phụ vênh râu, trợn mắt nhìn ta, ông giận muốn tắt thở, ta chưa hề thấy ông giận dữ như vậy, ông lại là người nhiều công phu hàm dưỡng".

"Sự thực, nửa cuộc đời sau của ta đó, ta không có quyền định đoạt, thân ta bị gả về Đường gia, chớ nào phải gia phụ. Ta không yêu Đường Lăng, khôn khổ vì phải sống chung với y ta gánh hết, chớ đâu phải gia phụ? Tại sao ta phải tuân lệnh cha mẹ, làm theo ý mai nhân? Ta lập tức cãi lại, nói không gả là không gả, xin ông đừng đưa con gái vào chỗ chết! Gia phụ nghe được, ông càng giận hơn, dí tay vào mũi ta, nghẹn thở, nói không ra lời! Một lúc sau, ông bảo: "Mi chịu gả cũng tốt, không chịu gả cũng phải gả!", Nói xong, gia phụ phất tay áo, tức tốc bỏ đi!".

"Ta đã tiên liệu, bất kể ta phản đối mạnh mẽ thế nào, gia phụ sẽ không thay đổi chủ ý. Khuya đó, ngồi lặng yên trong bóng tối, ta nghĩ rồi ra phải chung sống cùng Đường Lăng suốt quãng đời còn lại, ta thấy thả chết ngay đi, còn hơn sống cuộc sống không lạc thú. Nhìn bóng trăng ngoài song cửa, trong lòng ngồn ngộn trăm mối, ta nghĩ, từ đây về sau, những cảnh sắc tuyệt đẹp đó, ta sẽ không còn được hân thưởng nữa. Làm theo ý cha, chịu gả về Đường gia, ta sẽ biến thành một cái xác không hồn! Ta tuyệt không cam tâm, vì sao phải chịu bắt buộc giam thân vào nơi bế tắc! Cuộc đời ta, phải do ta quyết định, ta phải tìm cách tranh đấu giành quyền đó, ta chẳng phải một con rối mặc tình người ta nắm dây điều khiển, mặc tình cho người ta sắp đặt mệnh vận. Lấy quyết tâm xong, ta nghĩ cách trốn hôn ước. Từ lúc to tiếng cùng gia phụ, thấy ta không từ bỏ sự phản kháng, ông đã cắt đứt ba, bốn người túc trực giám sát ta, không cho phép ta một mình rời khỏi nhà đi đâu ra ngoài".

"Trước mắt, ngày cử hành hôn lễ càng lúc càng gần, ta chưa tìm được cách bỏ trốn. Mấy lần tìm cố đi mua sắm ngoài chợ, ta dùng đủ cách cắt đuôi lũ

người theo giám sát, nhưng họ vốn hiểu rõ ý đồ đó của ta, nên dù ta chửi mắng thế nào, họ tịnh không trả lời, khẳng khái bám sát ta, không rời ta nửa bước. Có một lần, bị ta chửi mắng thậm tệ, mà họ cứ giả ngơ tai điếc, quá sức chịu đựng, ta động thủ bạt tai họ, nhưng họ lờ đi, làm như tuồng đầu đất, trên mặt họ in rãnh rãnh dấu năm ngón tay ta, vậy mà cũng chẳng thốt một lời phản kháng, vẫn cứ bám sát ta như hình với bóng. Dầu mang ngoại hiệu Ngọc Diện la sát, nhưng ta chẳng thể nào sử dụng ám khí những chống người hầu cận, đã trông nom ta từ bé đến giờ. Không thể trốn khỏi nhà, ta đành cố gắng tìm cách khác".

"Ngày đó đã tới, Đường gia mang quà cáp lễ cưới đến, cha ta cực kỳ cao hứng, ông cho trải chiếu rộng khoản đãi yến tiệc, cho phép toàn thể gia nhân tham dự, uống đến chiều tối hôm đó, nhiều người say khướt, gia phụ cũng say mềm, ta thấy thời cơ bỏ trốn đã tới. Ta cùng người hầu đưa cha về phòng an nghỉ, rồi cho phép bà vú và nha hoàn lui về đi ngủ, ta thăm chừng phòng cha ta lần nữa, thấy ông có ý định ra khỏi rồi giường, nhưng vì quá say, ông không đi được. Bình thường, mỗi tối ông đều đến khám phòng ta, chỉ khi thấy ta ngủ rồi, ông mới cất đặt cho bà vú và nha hoàn ngủ chung phòng với ta, khoá trái cửa phòng ta lại, lúc đó ông ấy mới yên tâm đi nghỉ".

"Nhìn mái tóc điểm bạc của cha, nước mắt trào dâng, ta dù trong tim không muốn rời xa chút nào, nhưng vì hết cách, ta quyết định bỏ trốn. Ta viết một phong thư để lại dưới gối ông, sau đó ta rón rén đi lối sau, bình thường, nơi đó luôn đặt người canh gác, khó qua lọt, nhưng tối đó, gia nhân thấy cha cao hứng cho họ mặc sức chề chén, họ lơ lửng cảnh giác, nên ta thuận lợi vào đến ngõ sau, khinh công ta hồi ấy chưa đủ cao cường để vượt bức tường hậu cao, mà ông lão canh gác cửa sau do đã quá chén, đang say, gục ngủ trên bàn, mà hai ngọn đèn trong trạm vẫn cháy sáng, ý hân đề giữ quy định, mọi người sau canh ba, không được rời nhà qua cổng trước, phải đi lối cửa sau."

"Biết bà vú đang chờ tại phòng, nếu chậm trễ là hết dịp bỏ trốn, ta rón rén đến bên ông lão canh cửa, nhẹ nhàng gỡ chùm chìa khoá ông buộc ngang lưng. Ta mở khoá cổng sau, sắp sang canh ba, sợ bị gia nhân phát hiện, ta nhanh chóng thi triển khinh công chạy thật lẹ. Đi được một lúc, ta có cảm tưởng có người theo sát đằng sau, lúc ngoảnh đầu nhìn thì chẳng thấy bóng. Vào lúc mờ điểm canh ba, con đường trống vắng, nhưng rõ ràng ta nghe tiếng cước bộ nhẹ nhàng đằng sau. Ta luyện ám khí, từ nhỏ đã tập dùng tai thay mắt, nghe tiếng đoán hình, tiếng động dấu nhỏ đến vậy, cũng không thể lọt thoát khỏi bị ta nghe được. Hôm ấy là mười bốn tháng bảy, sắp sửa vào lễ xá tội vong nhân rằm tháng bảy, chẳng thấy bóng một ai, ta thấy rợn tóc gáy. ta vội đề khí, vận hết sức lực vào chân chạy nhanh. Thuỷ chung, ta vẫn nghe tiếng cước bộ theo sát đằng sau. Vừa bán vừa sợ, ta chạy bừa, bất kể đường xá ra sao. Không biết được bao lâu, mồi như chân cẳng mà ta không dám dừng bước, chỉ sợ ma quỷ đằng sau thừa cơ nhảy xổ vào tóm ta. Đột nhiên, ta vấp chân vào một tảng đá giữa đường, té lăn cù trên mặt đất, nhất thời, vì mỗi một quá, ta không sao đứng lên nổi".

"Tiếng bước chân đến sát bên mình, ta chẳng dám quay đầu nhìn, oà khóc. Bên tai có tiếng một nam tử ôn tồn hỏi: 'Sao cô nương khóc vậy?'. Ta quay đầu, một cặp mắt ẩn chứa nét cười cợt, tuy trong đêm tối đen mà sáng như ánh sao trên trời đang dòm ta. Đầu mũi ta gần chạm vào mặt người đó, ta hấp tấp đứng dậy, dưới ánh trăng, thấy đó là một nam tử mày kiếm mi thanh, anh khí bức nhân, nhớ tiếng chân vừa rồi hãy còn làm mình sợ, ta nhỏ giọng hỏi y: 'Người vừa rồi chạy theo ta bên gót, phải là người không?'. Y bối rối: 'Dạ phải, ta đã làm cho cô nương sợ sao?'. Nghe y nói, ta giận toé khói, bèn đưa tay đánh y, nhưng ta bị y chụp giữa chừng, y cười hi hi, nói: 'Đánh là làm quen, mắng là yêu thương, chẳng lẽ cô nương mới gặp đây mà đã để ý đến ta rồi sao?'. Ta càng điên tiết, đưa tay kia ra và y, cũng bị y nắm giữ, y nội lực hiển nhiên hơn ta gấp bội, hai tay bị giữ riết, ta muốn cục cựa cũng không xong, y kề vào sát mặt ta, đôi mắt cười cợt ta, làm ta vừa giận vừa xấu hổ, thét lên: 'Buông ta ra!', Y đã chẳng buông thì chớ, lại còn đặt môi vào má ta, cười cười 'Thơm thật!'. Ta nằm mộng cũng không dễ y lớn mặt to gan như vậy, lập tức ta đỏ bừng mặt, quên luôn cả giận dữ!".

A Tử cười hi hi, hỏi:

- Hi hi . . Ai vậy? Dám giờ trò . . . ? Sao dám vô lễ với sư phụ đến thế?

A Tử cười thầm "Anh chàng đó chắc mù mắt, mới đưa môi miệng hôn một xú bát quái! Bây giờ bà đã già gần chết rồi, không hiểu hỏi bà ít tuổi đẹp cỡ nào ... sao có kẻ liều lĩnh vậy?". Cô nghĩ vậy, nhưng không dám nói ra miệng.

Nhìn vẻ hoạt kê của A Tử, Lục La sát cũng bật cười vài tiếng, rồi bà bảo:

- Nha đầu, đừng nghĩ vậy! Giờ mặt ta già rồi, thêm nhiều vết sẹo đao cắt, chớ thời trẻ, dung mạo ta cũng đẹp không thua cái mặt ngu ngốc của người chút nào!

A Tử nghiêm nét mặt, nói:

- Không cần sư phụ giải thích! Sư phụ hiệu xưng 'Ngọc Diện la sát', dĩ nhiên hỏi đó là mỹ nhân trên đời rồi! Thời đó, đệ tử chắc sư phụ đẹp mỹ miều, trước đám đông, một nụ cười sư phụ làm cả trăm người điên đảo, nam nhân thiên hạ mắt hồn mất vía, ăn không được, ngủ không yên!.

Lục La sát ngắt lời A Tử:

- Thôi .. thôi ... đừng nói xàm nữa! Chẳng qua, hỏi đó, nhiều người theo đuổi ta, mà ta chẳng động tâm cùng ai, vậy mà ta đổ về tay y! Y phong lưu lãng tử thành tính, vừa gặp mặt là bị ngay tiếng sét ái tình, cũng bởi cái phong lưu phóng túng của y đó làm ta bất tự kỷ mà thương yêu y.

A Tử chuyển ánh mắt ra chỗ khác, cô hỏi:

- Rốt lại, là Nghiêm Phúc?

- Không sai! Chính y, nghiệt duyên kiếp trước - Lục La sát thở dài - Bây giờ ta oán hận thấu xương, vậy mà hỏi đó ta yêu thương y vô cùng, y cũng yêu ta không kém

A tử hỏi tiếp:

- Kể đó ra sao?

- Sau đó, ta rút tay ra, vừa bước đi mấy bước, mới nhận thấy ta đã bị bong gân chân, đau thấu trời, rồi sợ bị cha đuổi theo kịp, ta bấn loạn trong lòng, cắn răng bước thêm được vài bước nữa, cuối cùng, không chi trì nổi, ta nhún chân, ngã lăn quay ra đất. Thấy ta ngã, y chẳng nói chẳng rằng, chạy đến bên, xoa vào chỗ chân đau của ta một thứ nước, một loại rượu thuốc, đến giờ ta hãy còn nhớ cái mùi đó. Xoa xong, y bỗng ôm ta lên, thi triển khinh công nhắm phía cửa thành chạy vù đi. Ta vừa sợ vừa mắc cỡ, giẫy giụa kêu lên: "Buông ta xuống!". Y nói nhỏ: "Đừng làm ồn! Ta không làm gì hại cô nương đâu!". Nghe nói, đầu chẳng biết y định đem ta đi đâu, ta hết thấy sợ hãi nữa. Rồi ta lại nghe y hỏi: 'Giữa đêm hôm khuya khoắt, cô đi đâu vậy?'".

"Ta kể cho y, ta bị cha bắt ép gả, phải bỏ trốn. Y cười âm, 'Cô gan cùng mình, nhỏ tuổi như vậy mà đã dám đào hôn!' Rồi y bỗng dừng cúi đầu, bảo: 'Nhưng ta rất thích vậy, ta chẳng ưa thứ trò thế tục hủ lậu, ta cùng cô, chắc hẳn một đôi trời sinh!'. Tuy nghĩ rằng y có hơi phóng túng, nhưng trong lòng ta chẳng thấy bức bối, ngược lại ta còn muốn được y suốt đời nâng ta như thế, được nghe y pha trò cười không dứt như vậy. Đến một gốc cây to, y chum môi huyết sáo, từ trong rừng một con ngựa chạy ra, y đặt ta ngồi lên yên ngựa, rồi tự y lên ngồi phía sau, choàng tay ra trước cầm cương ngựa, cười cười nói: 'Ta sẽ đưa cô nương chạy thật xa, cha cô suốt đời đừng hòng đuổi theo kịp, vậy được không?'".

"Nghĩ đến từ giờ vĩnh viễn không còn gặp lại cha, lòng ta buồn rầu, nhưng ta biết, nếu bị tóm trở lại được, ta nhất định không có đất sống, phải về làm dâu nhà họ Đường, sẽ chẳng còn cơ hội nào bỏ trốn nữa! Ta lại tự hỏi, bây giờ, sẽ cùng người này, đi đến tận chốn đâu đâu nào đây? Bất giác ta đưa mắt liếc nhìn, đúng lúc y cũng cúi trông, trong lòng bối rối, ta vội ngoảnh mặt đi, hỏi nhỏ: "Ừm... mình đi đến chân trời góc biển nào vậy?". Y cười âm, giật cương, con ngựa phi nhanh, đưa ta và y thẳng tiến!"

Nói đến đây, Lục La sát bỗng ngừng lại, đôi mắt xuất thần, bà nhìn chăm chăm vào ngọn đèn dầu, đầu ngọn bắc đang toả ánh sáng chập chờn.

--- Xem tiếp hồi 41 ---

Bạn đang đọc truyện *Thiên Mã Hành Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.10 - Chương 41: Vãng Sự Iii

A Tử đưa mắt nhìn bà, chẳng nhận được, cô hỏi:

- Rồi sau đó thì sao?

Lục La sát giật mình, đáp:

- Sau đó? Sau đó ta và chàng kết đôi, cùng nhau rong ruổi giang hồ, chàng dòng dõi thế gia lưng danh nghề cất rượu, ít người có diễm phúc thưởng thức hảo tửu của nhà họ. Rất nhiều phú hào, quý tộc đem vàng ròng cầu cạnh, cũng chẳng mấy khi được họ đáp ứng cho lấy một giọt rượu. Truyền đến chàng, thân phụ mất sớm, một mình chàng thừa kế tổ nghiệp. Chàng quý rượu hơn tính mạng, chả mấy khi đem khoản đãi người ngoài. Quá say mê cất, ướp rượu, đi đâu chàng cũng để tâm tìm kiếm học hỏi nâng cao tay nghề, thu thập tài liệu về rượu quý hiếm. Trước khi gặp ta, chàng quen thói phong lưu phóng đãng, sau khi kết duyên cùng ta rồi, chúng giảm đi không ít, ngày ngày, ngoài những lúc chăm sóc chưng cất rượu, chàng thường đưa ta dạo chơi khắp chốn, giai đoạn sống cùng chàng đó là quãng đời đẹp nhất trong cuộc đời ta!

- Chuyện đào hôn của ta có cơ lộ ra giang hồ, Đường bá phụ cùng cha ta thuộc hàng nhân vật đứng đầu võ lâm, họ biết nếu nó lan truyền khắp nơi, hai gia đình sẽ mất mặt không ít, họ phải gia nhân truy lùng tâm tích ta tứ xứ. Mặc dầu ta hết sức giữ kín hành tung, cuối cùng ta cũng bị họ tìm ra, báo tin về cha ta. Ông lập tức tới kiểm ta, đúng lúc vắng mặt Nghiêm Phức, cha ta bắt ta phải đi theo ông. Suốt đường, mặt mày ông tối sầm, không nói năng gì với ta, ông không trở về nhà, mà đi thẳng đến Đường gia. Trước mặt mọi người ở đây, ông buộc ta quỳ, thú nhận tội lỗi! Ta nhất quyết không khứng, thấy mình đã chẳng làm gì sai trái đến phải quỳ lạy như vậy. Cha ta giận quá, ông xáng cho ta hai bạt tai! Từ lọt lòng mẹ, đó là lần đầu tiên ông đánh ta, Ta cắn răng chịu đựng, không nói một lời. Cả nhà họ, Đường bá phụ, Đường Lăng và Đường Vân đều có mặt ở đây. Đường Lăng cúi thấp đầu, dường như chuyện trước mặt chẳng liên quan gì tới y, Đường Vân bĩu môi, rõ ràng tính cách hạnh tai lạc họa. Đường bá phụ trung gian vẫn ngồi đấy, ông thấy cha ta đánh ta hai bạt tai, liền bước đến trước cha ta can: 'Lục huynh, xin đừng nổi giận, huynh đem tiểu nữ về nhà, chỉ cần cô hồi tâm, đổi ý, Đường gia sẽ cho kịệu cưới tám người phu đến rước dâu về. Minh sẽ thông báo cô dâu tạm bị chứng cuồng, nhất thời mê man, bỏ nhà đi lang thang, khi tỉnh lại đã tự động trở về, được người nhà rước thầy thuốc giỏi đến chữa lành bệnh. Rồi sau đó, sẽ tổ chức yến tiệc đám cưới, mời họ hàng, khách khứa đến chứng giám, vậy là sẽ tránh miệng tiếng thiên hạ, hai nhà Đường, Lục đều giữ thể diện, Lục huynh nghĩ sao?'. Cha ta nghe nói, vỗ tay khen liền miệng: 'Hay quá! Hiếm người có khí độ như Đường huynh, chẳng chút ghét bỏ tiện nữ. Để giáo huấn con cái không tốt, thật xấu hổ!' Đường bá phụ xua tay, nói: 'Lục huynh, huynh cùng ta giao tình lâu năm, mình sắp thành thông gia, huynh chớ nên nói lời khách khí đó! Tốt hơn hết, mình hãy mau chóng cử hành hôn sự!' Cha ta gật đầu, đáp: 'Tốt lắm, ngày mai tìm thầy bói định ngày lành tháng tốt, nhất nhất dựa theo đó sửa soạn hảo sự. cũng không cần phải lo liệu sắm sửa nhiều, mọi thứ đều đã mua sắm sẵn cả rồi!' Ta nghe họ nói chuyện, quá tức giận, ta cười nhạt, lớn tiếng: 'Các người đừng si tâm vọng tưởng, nhất quyết ta không gả về Đường gia! Trong lòng, ta đã có người khác rồi!' Đường bá phụ nhảy nhồm lên, mặt mày ông đỏ bừng vì giận, ông chấp tay bảo cha ta: 'Lục huynh, lệnh ái thân ngàn vàng, nhà ta không có đức, có tài, thật chẳng dám đưa tay với cao nữa! Mời Lục huynh đưa lệnh thiên kim về ngay cho, ta cáo lỗi, không đưa tiễn!'. Nói xong, ông phát tay áo, bỏ đi. Đường Lăng cũng đứng dậy, theo gót bỏ vào nhà trong, y còn quay đầu liếc ta một cái, ánh mắt phẫn nộ và bi ai! Ta đứng đưng, vốn ta đã không có chút tình ý gì với y, dù sao đi nữa, chuyện đào hôn này đã làm y mang tai mang tiếng trên giang hồ".

"Cha ta đứng chờ người, cả nửa buổi ông không thốt nên lời, lại thấy Đường Vân bước tới xia xối ông: "Nhà họ Lục của ông tự xưng danh môn thế gia, chẳng biết dạy dỗ con cái, ta như ông, đem giết quách nó cho rồi, để sống chỉ thêm mất mặt Lục gia thôi". Con tiện nhân đó khinh người quá đáng, ta chồm lên, thét to: 'Mày cựa vào đâu mà dám ăn nói với cha ta như vậy? Muốn gì, cứ nói với ta, ta không khứng lấy ca ca mi, đâu đã đến mi chỗ miệng vào?'. Đường Vân tròn mắt, không đối đáp! Cha ta vụt hoa tay tát ta ba cái, toàn thân run rẩy, ông lớn tiếng mắng ta: 'Mày . . . Mày ... mày làm ta tức chết thôi!' Đường Vân đứng bên lạnh lùng thốt: 'Nhà họ Lục có đứa con gái thế này, chỉ đáng chường mặt đứng chung với đồ lưu manh giang hồ!' Cha ta bảo: 'Ta hỏi mi một lần chót, mi thực sự quyết tâm không chịu lấy Đường Lăng?'. Ta gật đầu: 'Đúng vậy, con chỉ muốn lấy Nghiêm Phức, bấy lâu nay con đã sống chung cùng chàng!'. Đường Vân 'phì' một tiếng, giọng khinh miệt: 'Sao lại có thứ tiện nhân không chút liêm sỉ vậy, ta chưa từng nghe qua, sao ông còn không lấy gậy đập chết cho rồi, để làm chi cái thứ làm ô nhục gia đình?' Cha ta nổi xung, thét lớn: 'Mi ... cầm mồm lại!'. Đường Vân dòm cha ta, à cười nhạt, lạnh lùng nói: 'Ông giận quá hóa điên rồi? Ông sinh ra một đứa con gái hư, tính bệ miệng khắp thiên hạ sao? Chẳng qua chuyện đó dính dáng đến nhà họ Đường ta, từ giờ trở đi, Đường gia không muốn thấy ông nữa, mời ông đem cái mặt dạn mày dầy đó cuốn xéo khỏi nhà ta!' Thị nói xong, xoay mình, khệnh khạng đi vào nhà trong".

"Ta giận điên, định chạy theo ăn thua đủ với à một chấp, bỗng nghe cha ta lạnh lùng bảo: 'Từ giờ trở đi, ta không còn là cha ngươi nữa, nhà họ Lục ta không có con cái vô liêm sỉ như vậy!'. Ta như bị sấm sét đánh giữa lưng trời, chết đứng tại chỗ, nước mắt trào ra, ta đau đớn kêu lên: 'Cha!' Cha ta vẫn nét mặt dửng dưng, ông trầm giọng bảo ta: 'Mi cút đi! Từ giờ đừng có nhìn mặt ta nữa!'. Ta biết tính khí cha ta, nói gì cũng bằng thừa, ta chỉ có cách nước mắt đầm đìa đi ra khỏi nhà họ Đường. Ta đứng chờ trước cửa Đường phủ, thấy cha ta bước vội ra ngoài, hòa vào dòng người trên đường, đi mất dạng. Nghĩ đến từ nay trở đi chẳng còn được nhìn mặt ông nữa, lòng ta đau xót như bị dao cắt!".

"Lúc gặp lại Nghiêm Phức, chàng đang hốt hoảng tìm ta khắp nơi, thấy ta hoa dung tiều tụy, chàng không hỏi han gì, nhìn ta nói: "Vậy mình lo tổ chức hôn sự cho sớm đi! Ta đang lo sợ không gặp lại nàng nữa!". Ta đồng ý, thấy bình tĩnh lại, mất đi một người thân, giờ ta được trời cho một người thân khác!. Ngày bái đường thành hôn, Nghiêm Phức mở yến tiệc lớn, mời khắp giang hồ đồng đạo, trên đầu tuy đội mũ cưới màu hồng che kín mít, nhưng ta vẫn nghe những lời xầm xì của quan khách: 'Cô dâu xuất thân họ Lục lừng danh, con gái Phi Ảnh thần đình, có ngoại hiệu Ngọc Diện La sát, cô từng hứa hôn cho Hàn Chương vô địch, con trai Đường gia! Ngọc Diện La sát này si mê Tái Đồ Khang Nghiêm Phức, tính chuyện chung thân cùng y, đã tự mình hủy bỏ hôn ước với Đường gia, bị Phi Ảnh thần đình cắt đứt tình cha con, thật chẳng một chút liêm sỉ nào!'. Không có gì che giấu được tai mắt thiên hạ, chuyện cha ta từ con loan truyền khắp nơi, nhưng ta mặc kệ đàm tiếu dị nghị, chẳng chút hối hận những gì ta đã làm, Cha ta cùng Đường gia được tin ta lấy Nghiêm Phức, cảm thấy mất thể diện cùng đồng đạo giang hồ, tự đó họ thù ghét ta thấu xương!"

"Lấy Nghiêm Phức ít lâu, tính khí phong lưu của chàng phát tác trở lại. Nhiều đêm chàng không về nhà, lưu luyến bọn gái lầu xanh, làm ta đau đớn trong lòng, có nhiều lần to tiếng, chàng cúi đầu chịu lỗi lúc đó, được ít lâu, rồi chứng nào tật nấy, lại vẫn như cũ!. Tới chừng ta không chịu nổi, bèn bỏ nhà đi hơn ba tháng, làm chàng hoảng hốt quá, tìm ta tứ xứ, sợ ta vì một lúc phần uất có thể làm chuyện xằng bậy. Gặp ta rồi, chàng năn nỉ, nói rằng không thể sống xa ta! Ta buộc chàng thề chấm dứt lui tới chốn thanh lâu. Chàng thề tức thì. Rồi còn hứa sẽ đối xử thật tốt với ta, làm ta mềm lòng, tha thứ cho chàng, trở về nhà. Sau đó, chàng giữ lời, không đi thanh lâu nữa. Nhưng chuyện tốt đó không bền lâu, chẳng mấy chốc, chàng lại là cả nữ nhân bên ngoài, viện cớ nam nhân tam thê tứ thiếp là thường. Ta chẳng thể chấp nhận chồng ta đi vung vãi tình yêu, hơn nữa, lại không cho ta chọn người đáng hoàng mà nạp thiếp, để chính tui nó tìm đến! Bữa đó, ta đang dự định ra ngoài, hai nữ tử đến nhà, một vận đồ đen, một đồ trắng, chạy ào ào vào nhà, miệng hung hăng hỏi: 'Ngươi là Ngọc Diện La sát?'. Lúc đó, ta chưa rõ Nghiêm Phức bịnh cũ tái phát, ta tuyệt không ngờ y phụ bạc ta, đến mức cho mấy á đó tìm đến tận cửa! Ta nhìn họ, gật đầu, trong bụng ta đầy nghi vấn, tự hỏi vừa ngừng hành tẩu giang hồ chưa bao lâu, sao đã có người tìm đến gây chuyện hục hặc!. Á áo đen nói: 'Hai chị em ta rất yêu thương Nghiêm Phức, muốn suốt đời được sống kề cận chàng, mà nghe chàng thẳng thắn nói vợ ở nhà không chịu nạp thiếp! Hôm nay, hai chị em ta tự ý đến đây, xem xem người tài giỏi thế nào mà nhất quyết chẳng chịu cho Nghiêm lang lấy chúng ta làm thiếp?' Ta nghe nói, giận điên tiết, ta chỉ ngồi cười nhạt, rồi nói một câu: 'Được! Bọn ngươi có bản sự thì cứ trở ra, việc gì chịu làm thiếp, giết ta đi rồi lấy hán, chẳng phải dễ dàng hơn sao?'. Á áo trắng nói: 'Ngươi tưởng bọn ta không dám? Trên giang hồ, bọn ta xưng hiệu 'Hắc Bạch Song Kiều', giết người bất quá như đưa chân giẫm chết một con kiến!'. Ta vốn chỉ muốn ra oai giáo huấn bọn chúng thôi, nghe á nói thế, ta nổi sát cơ, tung mình ra trước, ta thét: 'Xem đây!', tay áo bên trái ta vung lên, bắn ám khí ra. Trên giang hồ, ám khí của ta từng làm khiếp đảm bao người, hai đứa 'Hắc Bạch song kiều' chuyên đánh rầm chó đó dám coi ta là thứ hư danh? Ta mới tung một đòn, đã thu thập tính mạng Bạch Kiều, dính trụ mệnh ghim đúng ngay vào yết hầu á, còn cây đinh thứ hai cắm vào má á kia, không quá ba ngày, cái mặt kiều mị đó, ta nói cho hay, sẽ trở thành Hắc Kiều xú bát quái, để xem xem Nghiêm Phức có còn yêu quý nó nữa hay không?. Lúc đó, coi coi á kinh hãi đến chừng nào! Ta về ngồi lại nơi ghế, bung tách trà lên chậm chậm nhấp một ngụm, trong khi á đứng chôn chân hồi lâu, rồi á ôm thi hài Bạch Kiều hốt hoảng bỏ chạy".

"Tuy há giận, nhưng trong lòng ta không vui thú gì, nghĩ đến Nghiêm Phức, ta vừa giận, vừa tự thấy thương tâm. Ngồi đến tối, Nghiêm Phức về nhà, ta đem chuyện trong ngày thuật lại cho y. Y thẳng thốt, tròn mắt nhìn ta: 'Chính tay em giết Bạch Kiều?'. Ta cười nhạt, đáp: 'Dĩ nhiên tôi giết á! Sao vậy? Anh bức mình há?'. Y thờ dãi, ngồi phịch xuống ghế, đưa tay bưng mặt hồi lâu, rồi y than thở: 'Là ta đã giết cô ta!'. Thấy mối thương tâm của y, ta điên tiết, rào bước đi nhanh ra ngoài. Y vội chồm dậy, níu tay ta, nói: 'Thu nhi, ta đã sai lầm nhiều, Người chết thì đã chết rồi, sau này thôi không nhắc đến chuyện đã qua, ta mong em bớt giận, tha thứ cho ta một lần nữa!'. Ta ngẩng đầu nhìn y, nói: 'Anh rõ ràng chẳng biết hối cái gì hết, làm sao tôi tin lời anh được nữa?'. Y nghe nói, bèn lập tức bật kiếm! Ta nói ...Em không tin lời, để ta chứng thực cho em xem!' Nói xong, y chặt đứt ngón tay út bên bàn tay trái! Ta hoảng hồn, chạy đến bên cạnh, nhưng đã chẳng kịp cản trở, y ném ngón tay bị chặt xuống đất, bảo: 'Nếu còn tái phạm, ta sẽ như ngón tay này, sẽ chết dưới một kiếm của em, đứt làm hai đoạn!'. Trong lòng bấn loạn, ta một mặt chạy tìm thuốc men băng bó vết thương cho y, một mặt kêu rên: 'Sao anh khổ sở làm vậy? Em tin anh là được rồi!'. Tự đó, y một lòng một dạ sửa đổi, thôi không đùa hoa bắt bướm nữa, cho đến ngày y bất ngờ gặp con tiện nhân Đường Vân!"

Lục La sát ngừng kể, thần tình bà thống khổ khôn tả, dường như bà vừa chạm vào một vết thương quá lớn! .

A Tử hỏi:

- Đường Vân ... Có phải đó là cô tiểu thư họ Đường đã đưa con chim anh vũ vào miệng mèo không?

--- Xem tiếp hồi 42 ---

Q.10 - Chương 42: Vãng Sự IV

Lục La sát nghiêng răng: "Đúng! Chính nó!". Bà định thần, chậm rãi nói: "Lúc đó ta đang hoài thai, tâm trạng cực kỳ vui vẻ, Nghiêm Phức lúc đầu cũng sung sướng, quán quít chẳng rời ta nửa bước, ít khi ra ngoài. Một ngày kia, có người huynh đệ kết nghĩa với y tên Nguyễn Anh, ôm đầu máu đến tìm, hẳn bị một à Hoàng Mao nha đầu khinh khi hiếp bức, đến nhờ Nghiêm Phức trả thù hộ, giúp hắn giữ thể diện trên giang hồ. Nghiêm Phức vốn coi trọng nghĩa khí, chẳng nói chẳng rằng, tức thì từ biệt ta, hẹn sẽ trở về ngay sau khi giáo huấn à Hoàng Mao nha đầu xong. Ta thấy chuyện nghĩa bất dung từ, cũng lo cho an nguy của y, nhưng ta không thể ngăn cản y lên đường. Y đi rồi, mỗi ngày ta đều tựa cửa mong ngóng, qua hơn một tháng sau, y hoàn toàn bất tâm. Ta sốt ruột, chẳng biết chuyện gì đã xảy ra. Sau một tháng nữa, y vẫn biệt vô âm tín, ta bèn quyết định đi tìm. Ta ngày đêm lo lắng cho sự an toàn của y, lại thêm thai nghén, làm ta thân thể tiêu tụy, yếu ớt mỏng toi. Nhưng ta không thể sống khắc khoải chờ đợi, y còn sống thì phải gặp mặt, y chết thì ta phải tìm cho ra phần mộ. Ta ra khỏi nhà, chẳng biết phải đi hướng nào, hỏi thăm dọc đường mà không ra manh mối, dường như y biến mất hẳn khỏi thế gian, chẳng chút tăm hơi. Ta chẳng biết chuyện gì đã xảy đến cho y, lặn lội khắp chốn truy tìm. Hơn tháng sau, vẫn không chút âm hao của y, ta bị thương cực độ, thân thể rã rời, ngồi lưng ngựa chẳng vững, rồi một hôm, ta té ngựa, bị trụ thai, thai nhi chưa được bốn tháng! Ta nằm chết gí, liệt giường nơi một quán trọ đến hơn nửa tháng, cứ nghĩ đến số mệnh bi thảm của đứa con mà nước mắt tuôn chảy không dứt. Nghỉ ngơi được nửa tháng, sức khỏe tạm phục hồi, ta mướn một cỗ xe, đánh xe lung tung tứ xứ, hy vọng sẽ lần mò được tung tích Nghiêm Phức. Đi loanh quanh như vậy được nửa năm, Nghiêm Phức vẫn bất tin tức, đang lúc ta tuyệt vọng khủng khiếp, bỗng dưng một ngày nọ, ta bắt gặp Nguyễn Anh, tên huynh đệ kết nghĩa của y. Tên Nguyễn Anh đó vừa thấy ta, hẳn giả lo, mặc kệ ta cất tiếng kêu gọi, chẳng hề ngoái lại nhìn ta một lần, hẳn giục ngựa bỏ chạy. Ta chẳng nói một hai, bỏ thật nhiều tiền mua con tuấn mã của người đi đường, ra roi rượt theo hắn. Thân thể đang suy nhược, vậy mà ta cứ phải cố gắng cầm cương giục ngựa đuổi theo, đầu như mất hoa, có lúc cơ hồ rơi khỏi mình ngựa. Nguyễn Anh cầm đầu cầm cổ chạy, như gặp quỷ không bằng. Ta gom hết sức lực trong người, phóng một mũi đinh Mai Hoa, đúng vào sau lưng y. Y ngã ngựa, lăn lộn trên đất, không ngớt rên la. Đầu đinh Mai Hoa có tâm độc, lúc thấm vào xương tủy nạn nhân, một hán tử cương mãnh như y cũng chịu thua con đầu trong tâm can phế phủ."

"Nguyễn Anh bỏ là bỏ lết tới gần chân ta, cầu khẩn: 'Tâu tâu, đệ đối xử không đành lòng, xin tâu tâu lượng thứ!'. Ta hỏi: 'Nguyễn Anh, sao gặp ta, ngươi bỏ chạy vậy? Hại ta đuổi theo gần nửa ngày trời?'. Y đưa tay cầu xé vào trước ngực, mặt nhẵn nhúm, tái mét, không còn chút máu, đang bị độc Mai Hoa đình phát tác, Y liên tục kêu rên: 'Tội đệ đáng chết! Thật đáng chết!'. Ta mặc y đau khổ một lúc, há con giận đã phải ruồi ngựa rượt, không cho y thuốc giải, vẫn tiếp tục tra vấn: 'Nghiêm Phức đâu? Chẳng phải chàng ở cùng chỗ với ngươi ư?'. Nguyễn Anh ngơ ngẩn ngẩn, đáp: 'Ông ấy... ông ấy...'. Sợ y chết, tavội giải độc cho y, rồi gần giọng hỏi: 'Nghiêm Phức cuối cùng ra sao?'. Nguyễn Anh gục đầu, ngồi chết lặng trên đất! Thấy bộ dạng y như vậy, ta sợ Nghiêm Phức lãnh ít dữ nhiều, làm mất tội sấm, gần muốn xui, ta té ngồi cạnh y, hỏi Nguyễn Anh: 'Chàng... Chàng sao rồi...', nói không ra hết lời, nước mắt ta đổ chan hòa. Nguyễn Anh ngẩng phát đầu lên, nói: 'Tâu tâu, đừng mui lòng vậy, y hiện đang hưởng hạnh phúc rất khoái hoạt đó!'. 'Sao vậy?' Ta mở to mắt, không hiểu ý tứ câu nói, nhưng nghe tin Nghiêm Phức khoái hoạt, ta mừng vui, không muốn truy vấn y nữa, chỉ mong nhanh chóng tìm gặp lại chồng, ta bèn đứng lên, hỏi: 'Chàng hiện đang ở đâu, bắt ta tìm muốn chết?'. 'Y... Y...', Nguyễn Anh ngập ngừng, như không muốn khai ra Nghiêm Phức đang ở chỗ nào! Ta bực mình, rút ra một mũi Mai Hoa đình khác, nói: 'Ngươi không nói, coi chừng mũi đinh này!'. Nguyễn Anh thất sắc, khoát tay lia lịa, 'Đừng, đừng, đừng! Để đệ nói, y hiện đang ở dưới chân Thiên sơn, đang vui thú với à nha đầu Hoàng Mao đó!' 'Sao vậy được?' Nhặt thời chẳng tin vào đôi tai của mình, ta gần giọng hét: 'Ngươi đừng nói xàm!'. Chàng đã hứa với ta, thôi không tầm hoa đuổi bướm nữa, đã buông lời thề độc, làm sao đi vui vầy với nữ nhân khác?' Nguyễn Anh cúi đầu, rên ri: 'Đó là đệ không tốt, đã đến nhờ đi báo thù giùm. Thù đã chẳng báo được, khi gặp nha đầu Hoàng Mao đó, à ta kỳ quái, nhắc thấy Nghiêm đại ca là à trùng tiếng sét ái tình, à vào ôm rít lấy y, hai người như củi khô bén lửa, bám vào nhau chẳng rời, hiện họ đang ở dưới chân núi Thiên sơn. Đệ khuyên can Nghiêm đại ca nhiều lần, muốn đại ca mau về với tâu tâu. Y nói y không thể rời xa Hoàng Mao, lại xấu hổ không dám trở về gặp mặt tâu tâu. . . '. Nghe Nguyễn Anh nói, ta giận đến mất nỏ đom đóm, trong khi ta ngàn vạn cay đắng đôn đáo tìm y khắp chốn, y trốn lánh để trút yêu thương cho nữ nhân đó! Những tình nghĩa ta dành cho y phút chốc tiêu tan thành tro bụi. Ta hận y, nghiền răng nghiền lợi, con đầu khổ đang trào dâng như sóng, ta giận y tới mức ta nghĩ có thể một kiếm chặt y thành hai mảnh. Nhưng những nhu tình quá khứ chia sẻ cùng y hiện lên trong đầu, cho ta hy vọng có thể làm y hồi tâm chuyển ý, chấp nôi lại giây àn ái bấy lâu. Cứ như thế, tâm tình ta chuyển đổi không ngừng, yêu hận chồng chéo vào nhau, ta nhắm hướng Thiên sơn đi tới. Dù sao đi nữa, ta phải gặp y một lần. hỏi cho ra!"

"Đến Thiên sơn, dựa theo bản đồ Nguyễn Anh vẽ phác, ta nhanh chóng tìm ra nơi Nghiêm Phức đang cư trú. Tối hôm đó, trời đen như mực, đổ bão tuyết. Nơi ẩn trú là một căn nhà nhỏ chân núi, thấy ánh đèn bên trong. Lần dò từng bước lại gần, ta chợt nghe vọng ra giọng một nam tử: 'Vân muội, đến dứt cho ta đi nào!'. Đúng là Nghiêm Phức, qua bao tháng rờn, nghe lại giọng nói đó, nhất thời ta như bị trời trồng bên ngoài căn nhà!"

"Một nữ tử ôn ền đáp: 'Được thôi! Vậy muội dứt một miếng, huynh cũng phải dứt trả lại cho muội một miếng!' Trong tâm thức, ta thấy tiếng đó nghe hơi quen quen, nhất thời ta chẳng nhớ ra của ai. Từ trong nhà vọng tiếng khóc hài nhi, rồi Nghiêm Phức bảo: 'Chính Nhi khóc kia, muội cho nó ăn trước đi.' Nữ tử bực tức la lớn: 'Hai cha con cùng một giuộc, nó vừa mới bú xong đã lại đòi nữa!' Trời ơi! Y và nữ tử đó có với nhau một đứa con nữa kia! Lại nghe tiếng Nghiêm Phức nhỏ nhẹ cười. nói: 'Đừng nóng, chờ một chút, để anh mớm cho cung một miếng nữa đã!'. Chẳng muốn nghe thêm nữa, ta giờ căng đập đô cửa, xông vào. Nghiêm Phức vừa trông thấy ta, y kinh hãi, mặt mày biến sắc! Ta giận dữ nhìn y, mắt muốn tóe lửa 'Tại sao? Tại sao?' Chưa dứt câu nói, nước mắt ta tuôn ra ào ào, Nghiêm Phức khép mi mắt, cúi đầu nói nhỏ: 'Thu nhi, ta đã quá tệ với muội'. Ta hươu trường kiếm, đâm vào yết hầu y! Y không chống cự, chẳng né tránh, mắt nhắm nghiền lại, mặc cho ta đâm. Mũi kiếm sắp chạm y, tay ta bỗng vô lực, nhũn ra ... nhưng căn bản ta không dùng thể đâm được, trước mắt thấy mũi kiếm sắp chọc thủng cổ họng y, bỗng từ kế bên có làn kiếm tung vào, đánh gạt mũi kiếm của ta, đồng lúc, một luồng lãnh khí kích vào ngực, làm ta đau rất. Tay ôm ngực, ta té liền xuống đất. Lại nghe tiếng nữ tử: 'Ba năm không gặp, mà ngươi vẫn cứ vô lý làm càn!' Giọng nói bấy giờ nổ bên tai ta như sấm sét, ta nằm xoài dưới đất, trông lên, lại nhìn thấy ánh mắt giễu cợt đó một lần nữa, là đôi mắt của thị! Đúng là thị! Nghiêm Phức lại đi yêu thương à Đường Vân đó! Suốt đời, ta có cái gì, cuối cùng cũng bị à chiếm đoạt! Ta đờ người, trong lòng rất phần hận, nhưng ta nhất quyết không ứa nước mắt trước tiếng cười dài của à. Gắng gượng đứng dậy, ta biết mình trúng đòn Hàn Băng chương gia truyền của thị, ta dường như vừa bị một khối băng đập trúng, lực đạo vô cùng lợi hại. Ta can rã chạy ào ra ngoài, ta không sao chịu đựng được nữa cái ánh mắt giễu cợt đó! Ta không sao chịu nổi trông thấy người mà ta yêu thương đã bị kẻ thù chiếm đoạt! Lúc bấy giờ, điều ta mong muốn nhất đời, là được chết

ngay tức khắc, nhưng ta quyết không ngã chết trước mặt à!"

"Ta chạy một mạch, dù trong mình đang bị hàn khí tung hoành, xung đột tim gan. Chẳng dè, Nghiêm Phức đuổi theo sau, y nắm áo ta, nói: Muội đừng chạy nữa, coi chừng hàn độc nhập phế phủ'. Ta gắng sức hắt tay y ra, rồi ta tuốt kiếm, chỉ y, gằn giọng nói: 'Cút đi! Đừng đụng đến người ta! Ngươi là một phường tiểu nhân, vô cùng phản phúc!' Trước mũi kiếm của ta, y năn nỉ: 'Thu nhi, muội bình tĩnh lại ...Muội đang trúng hàn độc, trước hết, để ta giúp muội khu trục độc khí, rồi mình từ từ nói chuyện với nhau!'. Ta hươi hươi mũi kiếm, nói: 'Chuyện sống chết của ta, đâu cần ngươi quản! Ngươi làm ta bị đánh ngã, ta hết muốn nhìn mặt ngươi nữa!'. Nghiêm Phức vội vàng nói: 'Muội là vợ ta, làm sao ta không quản được sống chết của muội Thu Nhi, ta phải giấu giếm muội, vì ta tôn trọng, không dám về gặp lại muội. Đường Vân lại vừa mới sanh hài nhi, ta không sao đang tâm bỏ rơi mẹ con nó!' ... 'Đừng nói nữa ...', ta gằn giọng cắt ngang: 'Ngươi yêu thương nó quá nhi! Nếu như ta cùng cảnh ngộ đó, bộ ta không đau khổ sao? Á suốt đời chỉ rắp tâm chiếm đoạt tất cả những gì ta có, bây giờ à có được ngươi, ta ngược lại, không còn chút gì từ ngươi, đến ngay cả một đứa con, ta cũng sẽ không có luôn! Nói đến con cái, ta liền tưởng đến đứa nhỏ của Đường Vân, ta hận không thể giết ráo cả hai, Đường Vân cùng nghiệt chủng đó. Nghiêm Phức lo âu: 'Con chúng ta sao rồi? Chẳng phải muội đã sinh nó rồi ư?'. Nhất thời, không tự kìm chế được, ta nghiêng răng nhìn y, nói: 'Nó chết rồi! Là ngươi đã giết chết nó, suốt đời này, ta thề không tha thứ cho ngươi chuyện đó!' Nghiêm Phức đưa tay đẩy mũi kiếm của ta, y bị đâm thủng tay, máu nhỏ từng giọt từng giọt xuống đất. Nhìn thẳng vào mặt ta, y nói: 'Thu Nhi, muội hãy bình tĩnh, con thì mình còn có thể để đứa khác, ta chỉ sợ hàn độc trong muội sẽ không cho muội hoài thai nữa được.' Ta cười nhạt, bảo y: 'Ngươi tưởng ta còn tin được ngươi nữa sao? Từ giờ trở đi, ngươi và ta, ân đoạn nghĩa tuyệt!'. Nói xong, ta trở mũi kiếm, đưa lên mặt vạch ngang vạch dọc vài nhát, máu chảy ra như suối. Nghiêm Phức thét lên kinh hãi, y nhào tới định giật thanh kiếm trong tay ta! Ta né mình, phóng ra một lúc ba mũi đinh Mai Hoa , y nhất nhất né tránh. Ta bèn trở mũi kiếm vào ngực mình, bảo y: 'Ngươi đừng lại gần ta nữa! Ngươi mà động đây, ta sẽ vĩnh viễn hết còn thấy ngươi' Nghiêm Phức phải ngừng chân, biết ta nói được là làm được, y nhìn máu me của ta nhuộm lười kiếm, rồi khóc: 'Thu Nhi, muội giận ta thì giận, sao lại tự hủy hoại gương mặt? ' Ta cười dài, hậm hực: ' Ta chỉ ngươi trong lòng bất an, ngươi đã giết mất con ta, nếu còn định hủy hoại ta, ta chết đi, sẽ thành quỷ, thề không buông tha ngươi và Đường Vân!' Ta bỏ đi, rồi phát hiện son cóc này, ta bèn hươi kiếm vạch lên hòn đá ba chữ 'Di Hận cóc'. Từ đó ta ở luôn trong cóc".

"Tự biết mình sau khi trúng hàn độc, sẽ không còn sức giết Đường Vân và đứa con của thị, nói gì Nghiêm Phức, ta nhất định không vô phương giết y trả thù! Đại cừu đó kiếp này không trả được, đành hẹn kiếp sau. Tại ta có mắt không trông, yêu thương một đứa phong lưu lãng tử , tự ta biết ta phải nhận lãnh kết quả cay đắng đó, suốt đời này đành ôm hận rắng nuốt nó xuống thôi. Nghe nói sau đó, Nghiêm Phức và Đường Vân bất hoà, Đường Vân bề con về sống tại Đường gia. Đứa nhỏ Đường Chính lớn lên, trở thành kiệt kiệt cột trụ của Đường Gia, môn Hàn Băng chương của y còn vượt xa ngoại tổ phụ, y lừng danh trên giang hồ. Ta đã ba lần tìm cách xâm nhập Đường phủ, ta chẳng thành công, chẳng thể gặp con tiện nhân Đường Vân, không sao báo thù được. Ta biết kiếp này vô hy vọng, nên đã lập trọng thệ, thề không ra khỏi cóc, ở đây đến chết. Ba năm sau khi ta vô cóc, Nghiêm Phức có nhờ người mang thuốc đến, ta đã đập tan vỏ rượu, thà chết, kiếp này ta quyết không nhận bất cứ gì từ y. Y hại ta đến nỗi này, ta hận chẳng thể ăn gan uống máu của y! Chỉ tiếc là năm đó ta không xuống tay, bây giờ, y mà đến đây trước mặt ta, ta sẽ không nhún tay nữa đâu!".

A Tử buột miệng ngập, thờ thật sâu cho đỡ mọi mệt, rồi nói:

- Sư phụ , con chưa buồn ngủ đâu! Rõ ràng cừu nhân của sư phụ là Đường Vân và con trai của thị, tên Đường Chính , cộng thêm lão già chết giấm Nghiêm Phức! , Sư phụ nhất định muốn sớm trả thù, phải vậy không?".

Lục La sát gật đầu, đáp:

- Không sai! Mấy cái tên kẻ thù đó, ngươi hãy ghi nhớ cho kỹ, kiếp này nếu trả không được, kiếp sau đừng bỏ qua!

A Tử cuối cùng cất giọng nhừa nhựa:

- Chẳng cần ghi nhớ, ngày mai con đi kiếm, giết sạch cả bọn một loạt, báo thù cho sư phụ.

- Bằng cách nào? - Lục La sát trừng mắt nhìn A Tử, bảo - Nha đầu nhà ngươi, ăn nói hồ đồ rồi? Muốn giết một loạt, liệu ngươi có bản sự không?

A Tử cười cười, đáp:

- Dĩ nhiên con không đủ bản sự, con thiết tha báo thù cho sư phụ quá, nên nhất thời nói năng hàm hồ, sư phụ đừng giận.

Lục La sát đứng dậy, bà xua tay, bảo:

- Cút đi! Ta mệt lắm rồi, phải đi ngủ thôi.

Lập tức A Tử đi vào bếp, cô ngã lưng, nằm lãn trên tấm thảm cỏ, cô có cảm giác cái nệm hôm nay thoải mái hơn đêm qua nhiều! Cô nhắm mắt, chìm dần vào giấc ngủ.

--- Xem tiếp hồi 43 ----

Bạn đang đọc truyện *Thiên Mã Hành Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.11 - Chương 43: Dạ Phỏng Đường Phủ

Qua hôm sau, A Tử chạy ra cánh rừng đằng sau nhà, tìm Tiêu Phong thuật lại chi tiết những ân oán giữa Lục La sát cùng Nghiêm Phức. Tiêu Phong nghe xong, ngập ngừng nói:

- Chuyện này xem ra không dễ. Ý của Lục La sát là muốn giết cả Đường Vân cùng Đường Chính, làm cho Nghiêm Phức đau lòng đến chết, hồng trả thù hận năm mươi năm chôn chứa trong tim. Xem ra Đường Chính hoàn toàn không có lỗi lầm trong chuyện này, y không có làm gì sai trái, mình nhất định không thể vô cớ giết người vô tội. Lại nói về Đường Vân, nếu còn sống, thì cũng đã sáu bảy mươi tuổi rồi, mình cũng đừng nên làm khó dễ bà ấy.

Tiêu Phong trầm ngâm hồi lâu, rồi tiếp:

- Bây giờ chỉ còn cách này, mình lại tái diễn vở tuồng, ta và Dương huynh đệ sẽ đi đến nhà họ Đường một phen, muội ở lại đây một thân một mình phải thận trọng đấy!

A Tử đáp:

- Tỷ phụ đừng lo, Lục La sát hiện thời khá thân thiện, chẳng ngờ vực gì muội, nghề phóng ám khí của bà ấy xem cũng thích hợp với muội, sẵn đây, muội theo học cũng tốt.

Tiêu Phong bảo:

- Bà ấy sống cô đơn gần hết đời, tính tình do đó cũng kỳ quái, nhưng bà chẳng phải người độc ác, nên nhớ muội đã bái bà làm sư phụ, vậy muội phải có bốn phần làm đệ tử, đối xử với bà ấy cho thật tốt.

A Tử gật đầu, cười, đáp:

- Muội biết rồi, muốn có được rượu ngon truyền kỳ chôn cất lâu năm của Nghiêm Phức, muội sẽ phải cư xử thật tốt với bà.

Tiêu Phong trở về quán trọ, thuật đầu đuôi câu chuyện cho Dương Qua nghe. Dương Qua than thở:

- Ai ngờ đỉnh đỉnh đại danh Hàn Băng đại hiệp Đường Chính lại là con tư sinh của Nghiêm Phức, cái bí mật đó e rằng có khi ngay chính ông ấy cũng không biết. Giang hồ đồn đại cha ruột của ông ta chết sớm, ông sau đổi về họ mẹ, ở suốt đời với Đường gia, đem môn đích truyền Hàn Băng chưởng của họ phát dương quang đại, công phu chưởng pháp của ông còn vượt xa các bậc tiền bối họ Đường trên mấy tầng, đưa chưởng pháp đó lên một đỉnh cao mới. Đường Vân mà Lục La sát nói tới, chính là mẹ đẻ ra Đường Chính, bà đã từ trần lâu rồi, có lần đệ tiện đường ghé qua phúng điếu đám ma bà ấy, lúc đó, có được gặp mặt Đường Chính. Người đó tính tình hào sảng, trọng nhân nghĩa, tuy đệ chưa có dịp so võ công cùng y, nhưng nhận thấy y nội lực, công lực thâm hậu. Nếu hai ta hợp sức, mình thừa sức thắng y. Có điều, phải dụng chận tới y, đệ thật không ham.

Tiêu Phong nói:

- Ta nghĩ như vậy, mình đã nhận lời giúp, phải làm cho đến nơi đến chốn." Tiêu Phong nâng chén rượu, uống một hơi cạn chén: "Con người ta hay bị oán cừu làm mờ mắt, đã bị vướng vào bên trong rồi, khó khi nào có cách tự thoát ra được, cho đến một ngày nào đó, báo xong đại cừu rồi, mới phát giác rằng hận thù báo được chẳng thay đổi gì cả, người chết cũng đã chết rồi, chẳng thể làm cho sống lại được, chuyện đã qua chẳng làm sao xoay trở lại, rồi sẽ sự tình ra, rửa sạch mọi ân oán.

Nói xong, Tiêu Phong chợt nghĩ tới người cha Tiêu Viễn Sơn, mang trong lòng canh cánh hận thù, ông đã ẩn nấp hơn ba mươi năm trong chùa Thiếu Lâm, vào ngày trả được mối thù, ông đã rửa sạch lòng trần, đem mình nương tựa chốn cửa không.

Dương Qua thở dài, đáp:

- Tuy nói vậy, chưa tới ngày trả được thù, có mấy ai ngộ ra được điều đó?

Tiêu Phong gật đầu, đáp:

- Không sai, dù Đường Vân chết rồi, nhưng Đường Chính còn tại thế, mối thù của Lục La sát chứa chất hơn bốn mươi chín năm nay không vì đó mà tiêu tan. Do đó ta nghĩ ta cùng Dương huynh đệ đến Đường phủ một phen, tìm gặp Đường Chính, mình kể rõ đầu đuôi câu chuyện cho ông ta nghe, nhờ ông ta đến trước Lục La sát diễn trò giả chết, rồi nhờ Nghiêm Phức đóng trò thấy con trai mình từ trần, đến trước mặt Lục La sát tỏat về đau khổ cùng cực. Lục La sát một khi thấy thù lớn trả xong, bà sẽ tỉnh ra, gạt rửa sạch mọi ân oán trên đời!.

Dương Qua vỗ tay, cười nói:

- Ý đó của Tiêu huynh thật hay! Người ta nói, cứu một người còn hơn dựng xây chín đợt phù đồ, cứu người thì dễ, nhưng giải trừ nghiệp chướng trong tâm người mới thật khó khăn làm sao đâu! Tiêu huynh hoàn thành tốt việc đó, còn hơn dựng mười tám đợt nữa kia!

- Dương huynh đệ cứ cười đi, nhưng việc này thành công hay không toàn do mình Dương huynh đệ chu toàn, ta chẳng giúp gì được nhiều!. Nếu như gã Đường Chính đó không tin lời mình, không chịu nghe theo kế trá tử đó, Tiêu mỗ có thể động quyền động cước, sẵn dịp thử qua võ công của tay nổi tiếng lừng danh giang hồ đó! - Dứt lời, ông đứng dậy, - Việc không nên chậm trễ, mình đi ngay đi thôi, Đường gia ở cách đây bao xa?

- Không xa lắm, với cước lực của huynh và đệ, chiều tối nay sẽ đến nơi thôi.

Dương Qua nâng thanh Huyền thiết kiếm lên, cùng Tiêu Phong bước nhanh ra ngoài quán trọ, gãi chúm môi huyết sáo một tiếng, thấy một con chim điều vừa cực lớn, cực xấu xí từ trong rừng chạy ra đến đứng cạnh Dương Qua.

Dương Qua cùng Tiêu Phong hai người vốn cao lớn, anh khí bức nhân, khí vũ hiên ngang, bây giờ thêm con chim điều khổng lồ bên cạnh, làm người đi đường ai nấy cũng đều chú ý. Dương Qua nhìn Tiêu Phong cười cười:

- Đệ không quen cười ngửa cao lớn, vậy mình thi triển cước lực, được chăng?

Tiêu Phong mỉm cười, đáp:

- Được thôi, đã lâu ta chưa có dịp luyện cước lực, mong Dương huynh đệ cước hạ lưu tình, đừng bỏ rơi ta xa quá!

Dương Qua cười âm,

- Tiêu huynh qua khiêm nhường rồi, đệ được bao nhiêu công phu mà dám múa búa qua cửa Lỗ ban?.

Nói dứt lời, cả hai thi triển khinh công, dài bước nhắm phía trước thẳng tiến.

Đang vào tiết trọng đông, khách bộ hành thưa thớt, mặt đường phủ một lớp tuyết dày, Tiêu Phong và Dương Qua lướt nhẹ trên đường nhanh như chớp giật, trên mặt tuyết tựa hồ không hằn vết chân hai người, Con đại điều chừng như cũng thấy phấn khởi, nó bám sát theo hai người nhằm hướng Nam thẳng tiến.

Hai người thi triển khinh công, đi được ba thời thần, cước bộ không ngừng nghỉ, họ đang chuyện trò cười nói vui vẻ, chợt Dương Quan để ý đang đi ngang qua một tiểu trấn náo nhiệt. Gãi chỉ tay vào phía thị trấn, nói:

- Trời sắp tối rồi, đằng kia có một thị trấn, hai ta ghé vào uống chơi vài chén rượu, nên chăng?.

Tiêu Phong gật đầu, đáp:

- Thực đúng ý ta!.

Hai người lập tức giảm cước bộ, thu liễm nội lực, đưa mắt nhìn nhau, cười âm.

Dùng cơm chiều xong, Dương Qua nhìn trời, nói:

- Tối rồi, giờ này, Đường phủ chắc cũng không mấy ưa thích đón khách gây trò náo nhiệt, Bọn mình đến đây, nếu Đường Chính chịu giúp mình ngay thì quá tốt. nếu y không khứng, mình hãy động võ, âm thầm bắt y đừng để ai hay biết, để giữ thể diện cho y, Tiêu huynh nghĩ sao?

Tiêu Phong gật đầu, đáp:

- Đúng thế, Dương huynh đệ tính toán mọi việc chu đáo. Đến giờ rồi, mình đi thôi.

Hai người ra khỏi quán, nhà nhà đã lên đèn, tuyết lông ngỗng bắt đầu rơi nhẹ, tiếng động ồn ào của thị trấn vang vọng gần bên họ. Tiêu Phong theo Dương Qua xuyên qua vài con phố, vài ngõ hẻm, đi được một lúc, họ đến trước một phủ đệ ngói xanh tường đỏ, trước cửa treo hai ngọn đèn lồng to, ánh sáng rọi chiếu khoáng sản trước cửa nhà, chiếu sáng tám biển treo bên trên, với hai chữ "Đường phủ", nét bút rắn rỏi. Một người ăn vận tề chỉnh đang trong nom hai người hầu đóng cửa nhỏ hai bên đại môn. Dương Qua bước nhanh đến trước mặt y, chấp tay nói:

- Các vị khoan đóng cửa, xin làm ơn vào báo cùng Đường đại hiệp, tại hạ có việc cần gặp.

Người đó liếc sơ qua Dương Qua và Tiêu Phong, rồi ngạo nghễ nói:

- Hai người là ai? Tối rồi, sự phụ ta không tiếp khách nữa, xin mời ngày mai trở lại!

Dương Qua chau mày, đáp:

- Tại hạ có chuyện gấp, phiền ông báo giùm đến sự phụ ông một tiếng, là có Dương Qua cùng Tiêu đại hiệp cầu kiến.

Tên đệ tử của Đường Chính háng giọng, giọng khinh miệt:

- Dương Qua? Tiêu đại hiệp? Chưa từng nghe qua bao giờ! Mấy năm nay, bọn người võ ngực tự xưng đại hiệp con số có hơi nhiều, đến cầu kiến sự phụ xem ra cũng đã chẳng ít! Hai người mau cút đi, ta không có hứng bị quấy rầy!

Tiêu Phong cùng Dương Qua trao đổi ánh mắt, họ vụt chuyển mình, gãi đệ tử Đường gia thoáng chớp mắt một cái, hai bên má gãi cùng lúc lãnh mỗi bên một cái tát, rồi gãi nghe tiếng cười khê của Dương Qua:

- Cái đó để thay sự phụ người giáo huấn người một phen!.

Đến lúc gã định thần lại, trước mắt chẳng còn ai, gã gắng sức lắc đầu, hai bên má đau rát, bất giác gã lẩm bầm:

- Bộ mình gặp quỷ sao kia?.

Đúng lúc đó, gã nghe từ sau lưng tiếng Dương Qua bảo:

- Còn không mau vào thông báo đi! Muốn ăn hai cái tát nữa chẳng?

Gã dè dặt giật mình, quay lại nhìn, gã bước qua cổng bức tường ngoài, đã thấy Tiêu Phong cùng Dương Qua đứng trước cửa nhà! Giật mình, gã há hốc miệng hồi lâu, rồi mồm miệng khép lại, gã định thần, nhảy nhồm lên, chạy vù vù vào nhà như bị ma đuổi.

Chẳng bao lâu, một giọng nói hồn hậu từ sau nhà truyền tới:

- Quý khách quang lâm tê xá , lão phu nghênh tiếp chậm trễ, thật đáng trách!

Lời vừa dứt, người cũng ra đến nơi.

Tiêu Phong nghĩ bụng "Người này nội lực cùng khinh công chẳng tòi, xem ra danh tiếng y không phải hư hão". Ông nhìn kỹ, thấy một người khoảng ngoài bốn mươi, thân hình khô ngô, mặt vuông chữ điền, mắt như có điện, tướng mạo giống giống Nghiêm Phúc, ông nghĩ bụng, chẳng nghi ngờ gì nữa, đúng là Đường Chính.

Người đó hướng về Dương Qua và Tiêu Phong vái một vái dài, nói:

- Hai vị đại hiệp, tiểu đồ trót vô lễ, Đường mõ xin thay mặt tạ tội cùng hai vị.

Dương Qua cùng Tiêu Phong vội vàng hoàn lễ.

Dương Qua nói:

- Đường đại hiệp đại lễ, Dương Qua tôi thật chẳng dám.

Đường Chính đáp:

- Thần Điều hiệp lừng danh thiên hạ, tiểu đồ có mắt không trông, đã đắc tội nhiều, toàn vì Đường mõ dạy dỗ chưa kỹ, mong Thần điều hiệp đừng để bụng.

Dương Qua cười, đáp:

- Không có gì! Dương Qua tôi chỉ là kẻ lãng du, lại chẳng làm gì xứng danh hiệu đại hiệp. Nhưng Tiêu Phong, Tiêu đại hiệp đây , đích thực một vị đại hiệp chân chính, hán tử kiên cường này, ngoài Quách bá bá ra, tôi không kính phục ai hơn! Đồ đệ của ngài ăn nói chất chương, buông lời bất kính cùng Tiêu đại hiệp, tôi thật chẳng kham nổi!

Đường Chính đưa mắt quan sát Tiêu Phong, nghĩ bụng "Người này anh khí bức nhân, vượt ngoài lẽ thường, chỉ kì quái một điều, trên giang hồ ta chưa từng nghe truyền tụng tên Tiêu Phong đó! Người được Thần Điều đại hiệp bội phục, thật khó nghĩ, tưởng ra được."

Bèn chấp hai tay, nói:

- Thất kính, thất kính, tiểu đồ đắc tội, kính mong Tiêu đại hiệp rộng lòng tha thứ.

Tiêu Phong vội vàng đáp lễ, nói:

- Đường đại hiệp xin đừng quá lễ phép, Tiêu mõ nghe danh Đường đại hiệp như sấm động bên tai, hôm nay may mắn được gặp, thật là phúc lớn ba đời.

Sau đó, Đường Chính mời Tiêu Phong và Dương Qua vào nhà trong, thấy trên cửa đại sảnh có đôi câu đối

"Thiết thạch mai hoa khí khái ,

Sơn xuyên hương thảo phong lưu"

Ba người phân ngôi chủ khách an tọa xong, lập tức có gia nhân đem trà đến. Đường Chính giật gia nhân:

- Mau chuẩn bị thức nhắm, ta sẽ cùng hai vị đại hiệp uống rượu, nói chuyện khuya.

Dương Qua vội nói:

- Không dám quấy nhiễu Đường đại hiệp nhiều, chúng tôi vừa dùng bữa tối xong

Tiêu Phong nói:

- Mình cùng ăn cơm giang hồ, không cần khách khí vòng vo dài dòng, hôm nay chúng tôi đến đây thỉnh cầu Đường đại hiệp giúp cho một việc.

Đường Chính ngạc nhiên hỏi:

- Thân thủ hai vị đại hiệp, có chuyện gì trong thiên hạ mà hai vị lại không tự kham được?

Dương Qua đáp:

- Chuyện này, ngoài Đường đại hiệp, thiên hạ chẳng ai làm nổi, cả ta cùng Tiêu huynh cũng vậy!

Đường Chính nghiêm giọng:

- Cảm ơn hai vị đã quá yêu mà nói vậy, chuyện gì Đường mỗ giúp được, xin cứ nói ra, dầu phải lên núi đao hay xuống biển lửa, Đường mỗ quyết chẳng cau mày.

Tiêu Phong đáp:

- Tốt quá! Đường đại hiệp đúng là người hào sảng! Việc này có phần khó tin, nhưng đây toàn là sự thật, Đường đại hiệp có vui lòng nghe ta kể lại một thiên cổ sự chăng?

Đường Chính thoáng ngạc nhiên, gã đưa tay sửa lại vạt áo trường bào, đáp:

- Mời Tiêu đại hiệp diễn giải, Đường mỗ xin rửa tai lắng nghe.

--- Xem tiếp hồi 44 ---

Bạn đang đọc truyện *Thiên Mã Hành Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.11 - Chương 44: Hàn Băng Đại Hiệp

Khi nghe Tiêu Phong thuật lại xong những uẩn khúc A Tử đã kể, Đường Chính đùng đùng nổi giận, gã đứng vụt dậy, lớn tiếng:

- Mi tự thị gì mà dám đem những lời bịa đặt vô căn cứ đến thuyết trước mặt lão phu? Ngươi vũ nhục Đường mỗ chưa đủ, gia mẫu thanh danh trong sạch mà ngươi cũng dám miệt thị!

Càng nói càng kích động, gã gầm lên một tiếng "hồ", tung chưởng kích vào Tiêu Phong. Quá tức giận, gã đã vận đến tám chín thành công lực, chưởng phong chưa đến nơi đã thấy hơi lạnh toát ra rùng mình. Tiêu Phong tả chưởng vẽ một vòng, hữu chưởng từ trong đây ra, xuất chiêu "Kiến Long Tại Điện", chưởng kinh được vận dụng phối hợp có cương có nhu, Hàn Băng chưởng của Đường Chính lập tức bị chặn đứng giữa chừng. Đường Chính thôi thúc nội lực, đưa toàn bộ khí lực vào thủ chưởng, hàn khí trong khoảng không ngưng kết thành một đạo bạch khí. Nhưng chưởng kinh của Tiêu Phong liên miên như nước nguồn, lực đạo của đối phương mạnh đến đâu, kinh lực Tiêu Phong mạnh lên theo đến đó. Đường Chính đang sợ bị Dương Qua thừa cơ nhảy vào tập kích, nhưng khi gã thấy Dương Qua bình thân ngồi một bên thong thả uống trà, vẻ khoan khoái, đang tươi cười xem hai người tranh đấu, Đường Chính chợt hiểu "Dương Qua bình chân như vại, không có vẻ muốn xuất thủ, rõ ràng đầu óc y nhận định thế nào Tiêu Phong cũng thắng!". Nghĩ đến đây, trong lòng gã đại nộ, liền hét to một tiếng, vận mười thành công lực vào đầu chưởng! Mấy năm sau này, gã chưa khi nào qua chiêu đối địch mà phải dùng đến mười thành công lực, nội tám thành đủ đánh bại tất cả đối thủ thuộc hàng nhất lưu. Gã nghĩ bụng, hôm nay thua một người vô danh giang hồ do Dương Qua đưa đến, thất bại đó lọt ra vớ lăm, là tiêu huỷ thanh danh một đời. Mà khi càng tăng công lực chừng nào, chưởng lực đối nghịch cũng tăng theo chừng nấy, cuối cùng, bị thể mạnh như dời non lấp biển ào ạt kích tới, gã nghẹn thở, tắt hơi! Điều làm gã sợ nhất là Hàn Băng chưởng bị chặn ngược trở lại, xâm nhập thẳng vào nội thể của chính mình, lúc này, gã vừa phải vận công duy trì chưởng lực, vừa phải vận khí chống hàn băng, chỉ cần lơ tay thúc đẩy Hàn Băng chưởng, hàn khí dội ngược vào người sẽ tăng gấp bội! Đúng lúc ấy, Đường Chính hoàn toàn minh bạch, Tiêu Phong từ ban đầu đã nhường nhịn, bằng không, chỉ cần Tiêu Phong tăng nội lực lên một chút nữa, kinh lực thâm hậu của ông đã sớm đẩy mạnh Hàn Băng chưởng của gã dội về, khiến Đường Chính lập tức đại bại, gã căn bản không cách chi đương cự được đến phút này!

Vào lúc ấy, người nhà và đệ tử của Đường Chính đã xúm xít nhau tụ tập một bên, Đường Chính xưa nay động thủ qua chiêu cùng người, gã không thích bất cứ ai nhảy vào trợ giúp và trong mắt bọn họ, sư phụ chưa từng thất bại, cả bọn cười cười đứng xem sư phụ đấu chưởng Tiêu Phong, không ai có ý nghĩ trợ chiến, mà cũng không một ai nhìn ra sư phụ đang lạc hạ phong. Đường trường, duy Dương Qua nắm rõ tình hình, chẳng nói chẳng rằng, gã ngồi đây ung dung nhắm nhấp trà.

Mặt Đường Chính xạm như chì, gã tự biết đã đánh giá quá thấp đối phương, còn tiếp tục, thế nào gã cũng thảm bại chẳng sai. Khổ nỗi, nếu đối phương không thu chưởng, nếu gã tự ý triệt chưởng, thế nào cũng lãnh trọng thương. Không còn cách tri chi thêm, hàn khí xâm nhập cơ thể mỗi lúc một đậm, gã

phát run toàn thân. Đúng lúc đó, Đường Chính cảm giác chướng kinh của mình lạc vào hư không, lực phản hồi của đối phương tự dung triệt tiêu. Rồi gã thấy Tiêu Phong tung mình lên, lùi nhanh ra sau, giúp Đường Chính cơ hội tự thu hồi kinh lực .

Đang ngạc nhiên, Đường Chính lại thấy Tiêu Phong chấp hai tay chấp vái, nói:

- Đường đại hiệp, Tiêu Phong vừa rồi đắc tội, xin lượng thứ.

Đường Chính tức thì minh bạch, Tiêu Phong tự động thu hồi chướng lực, lùi ra sau, rõ ràng gã đã thua ông, trước mặt các đệ tử của gã, Tiêu Phong đã giữ thể diện cho mình. Lập tức gã sinh lòng cảm kích Tiêu Phong vô ngần. Ngần ngor một lúc, gã hướng vào Tiêu Phong, cúi rạp người xuống, nói:

- Tiêu đại hiệp võ công cái thế, hào khí ngất trời, hạng phạm phu tục tử như ta chẳng sánh bằng. Đường mỗ toàn tâm bội phục, hôm nay hạnh ngộ ngài, đây là phúc phận Đường mỗ từ nhiều kiếp trước. Từ giờ trở đi, Tiêu đại hiệp có việc sai bảo, cứ mạnh dạn lên tiếng ... chỉ có điều ...

Đường Chính đột nhiên lấp bắp:

- Có điều ... có điều chuyện ngài thuật ... nó quá sức kỳ quái.. tại hạ nhất thời ...

Dương Qua đứng lên, cười cười:

- Tôi nghe Đường đại hiệp văn võ toàn tài, rành biết các loại thi từ ca phú, sách trong nhà có đến hơn vạn quyển, tiểu sinh bất tài, dám muốn nhân dịp này, xin Đường đại hiệp cho phép đệ và Tiêu huynh được đến thư phòng xem qua cho thêm rộng kiến thức?

Đường Chính chợt nhận thấy, trước mặt đệ tử, thực không tiện đã động đến những điều mình vừa thốt ra! Nghe Dương Qua đề nghị, gã hiểu ngay, đáp:

- Dương đại hiệp quá khen rồi, thật ra chẳng đáng cho hai vị đại hiệp ghé mắt tới, Đường mỗ rất vinh dự được hai vị quá bộ đến xem

Gã vừa định cất bước, bỗng một tên đệ tử tiến ra, thưa:

- Sư phụ, hướng dẫn khách tham quan là bốn phận của chúng đệ tử, lão nhân gia không phải đích thân làm. Xin sư phụ để đệ tử đưa họ đi.

- Lui ra! - Đường Chính nạt y - Tiêu đại hiệp và Dương đại hiệp là nhân vật thế nào mà lũ nguoi muốn đến kề cận! Các nguoi từ giờ chớ có đem mắt mờ đó ra đánh giá khách quý, buộc ta phải đánh nát mông mấy con chó thối!

Tên đệ tử tưởng được dịp vỗ mông ngựa sư phụ trước mặt khách, ngờ đâu bị mắng té tát, hấn chẳng khỏi đỏ bừng mặt, bẽ bàng rút lui thật lẹ. Đường Chính quay sang Tiêu Phong và Dương Qua, khẽ rùn mình, đưa tay cất giọng mời:

- Kính thỉnh hai vị.

Tiêu Phong và Dương Qua đứng dậy, theo gót Đường Chính vào thư phòng. Mắt thấy một tên trong bọn bị sư phụ trách mắng, chẳng đưa đệ tử nào dám tự tiện đi theo .

Trong thư phòng, treo đập vào mắt là một bức thủy mặc vẽ cảnh núi non, một giòng suối chảy từ trên xuống hồ, tả phong cảnh mùa xuân, mặt nước bình lặng như gương, soi bóng núi non chập chùng, bên bờ suối, một cụm anh đào rộ hoa phơi phới. Giữa bức vẽ đề bốn chữ "Xuân Giang Văn Chiếu", bút lực hùng mạnh, không kém phần tuyệt mỹ, lại bộc lộ cương nhu trong nét bút . Dương Qua từng theo Hoàng Dung học về thi từ, bút pháp, gã nhận ra một tác phẩm của danh gia, bèn lập tức ngợi khen:

- Giang hồ đồn đại Đường đại hiệp văn võ song toàn , tận mắt chứng kiến mới thấy lời đồn không ngoa! Nhìn bức thủy mặc kia, biết ngay Đường đại hiệp ưa thích nhóm Trung Hành gia, chỉ có điều không rõ bút tự đó là của đại hành gia nào vậy?

Đường Chính đáp:

- Bức hoạ đó do đại thi nhân đời Đường là Vương Duy vẽ nên, tại hạ mù mù mờ mờ, ưa thích phong nhã của nó, cũng không hiểu đó là bức vẽ chân thực hay bản sao chép, chỉ treo lên để ra vào ngắm nhìn vậy thôi!

Ba người vào thư phòng, chia ngôi chủ khách ngồi xuống. Người nhà sửa soạn trà nước xong, khoanh tay đứng chầu chực một bên.

Đường Chính bảo y:

- Cho nguoi lui ra, không cản trở lại đây nữa.

Tên người nhà ứng tiếng nhận lệnh, đi ra ngoài.

Đường Chính cất tiếng:

- Xin Tiêu đại hiệp thuật lại đầu đuôi câu chuyện, không sợ vào tai người ngoài! Cho tới giờ, Đường mỗ hoàn toàn không rõ thân thế, gia mẫu thời sinh tiền chưa từng nói qua, chỉ bảo gia phụ từ trần lúc vừa sanh ra tại hạ, vì vậy, suốt đời cư ngụ nhà ông ngoại.

Tiêu Phong đáp:

- Cái đó dễ hiểu, người biết chuyện này hiện nay chẳng có mấy, lệnh mẫu đã mất rồi, Đường đại hiệp khó lòng phút chốc tin ngay câu chuyện có vẻ hoang đường đó. Chỉ vì chuyện này đích thật hoàn toàn xác thực, hai chúng tôi hôm nay đến đây, nhằm mục đích giải trừ mối hận Lục La sát đã mang trong lòng gần năm mươi năm nay, hóa giải các mối ân oán giữa bà và tiền bối Nghiêm Phúc! Muốn vậy, phải cần Đường đại hiệp làm vai chính. Nếu ngài chấp thuận, mau mắn ra tay trợ giúp, những ân oán cũng như thân thể của ngài đồng thời nhờ đó mà được tỏ rõ theo.

Đường Chính trầm ngâm hồi lâu, chậm rãi nói:

- Nếu như những sự kiện đó hoàn toàn xác thực, nghĩa là gia phụ hãy vẫn tại thế, bốn mươi chín năm qua, tại hạ chưa gặp người, thối tục sẽ nói tại hạ là một đứa con đại bất hiếu. - Ngừng một chập, gãi tiếp - Gia mẫu chưa từng đề cập, làm sao tại hạ có thể tin ngay được cái thân thể đầy vẻ hoang đường này?

Tiêu Phong suy nghĩ hồi lâu, ông hỏi:

- Cữu cữu (ông cậu) Đường Lăng của ngài có còn tại thế? Ông ấy có khi rành rọt sự tình.

Đường Chính đáp:

- Cữu cữu tôi tuổi đã cao, chưa chắc nhớ hết nhiều việc, mà thân thể ông cũng chẳng mấy khỏe, ông suốt ngày dưỡng bệnh nơi nhà sau.

Đường Chính thờ dãi, đứng dậy, nói:

- Dù chẳng muốn quấy rầy ông ấy lắm, nhưng để làm sáng tỏ sự việc, tại hạ phải đi gặp ông một phen để hỏi cho rõ. Mời hai vị ngồi chờ một chút, tại hạ đi sắp đặt phòng ốc để hai vị nghỉ ngơi.

Nói xong, y ra ngoài thư phòng, hạ lệnh gia nhân sửa soạn chỗ ngủ cho hai người.

Dương Qua nhìn theo sau lưng Đường Chính, nói:

- Người này tính tình hào sảng, thích kết bạn giang hồ tứ phương, danh vọng khá cao trong võ lâm, nhất thời muốn y tin y làm con tư sinh, thật khó đấy! Hốt nhiên hiện ra một người cha bốn mươi chín năm dài chưa gặp, phản ứng đó của y cũng dễ hiểu.

Tiêu Phong đáp:

- Ta xưa kia cũng từng có lúc tưởng gia phụ đã qua đời rồi, khi đột nhiên gia phụ hiện ra trước mặt, ta vui mừng tưởng chừng muốn phát điên, mới thực sự sống cảm giác hạnh phúc tuyệt vời gặp mặt người thân, ta cần bản lại chẳng có gì làm bằng chứng xác minh được giấy liên hệ, chỉ trông vào cảm giác cùng huyết mạch khiến cho ta triệt để vững tin ông ấy đích thực cha đẻ ra mình.

Tiêu Phong nhớ lại lúc nhận cha ở chùa Thiếu Lâm, trong ông chợt nổi dậy con sóng lòng, ông bất giác đau đớn tiệp:

- Tiếc một điều, cha con đoàn tụ chưa đầy một giờ, ông ấy rũ sạch lòng trần, ngay sau đó, ông vào nương tựa cửa không!

Dương Qua buông tiếng thở dài, buồn rầu nói:

- Đệ không hề biết mặt cha! Huynh còn được gặp mặt phụ thân huynh một lúc, đầu chỉ được một giờ, đệ biết huynh mừng vui đến chừng nào. Vậy mà đệ từ khi lọt lòng mẹ, đến lúc gia phụ chết thảm, đã chẳng gặp mặt thì chớ, đến một nắm xương tàn của người, đệ cũng đã không thể tìm được.

Vỗ nhẹ vào vai gãi, Tiêu Phong nói:

- Chẳng sao tưởng được thân thể Dương huynh đệ lại thể thảm đến vậy, mình đúng là đồng bệnh tương lân.

Một đệ tử Đường gia cầm đèn lồng tiến vào phòng, cung kính hành lễ, nói:

- Gia sư sai tiểu nhân đến đưa hai vị đại hiệp về phòng nghỉ ngơi, thỉnh hai vị theo tiểu nhân.

Tiêu Phong và Dương Qua theo người đó vượt qua nhiều lần cửa, xuyên qua nhiều hành lang, đến trước một biệt viện, trên vòm cửa tròn có biển đề "Thanh Tâm".

Người đệ tử nói:

- Đây là nơi gia sư tĩnh tọa, chưa từng dùng tiếp đãi khách nhân, xin hai vị đại hiệp vui lòng tạm nghỉ ở đây tối nay.

Tiêu Phong và Dương Qua cảm ơn y, rồi chia nhau lên giường đi ngủ.

Lại nói Đường Chính trong lòng đầy nghi vấn, gãi đi về hậu viện, bụng nghĩ Tiêu Phong và Dương Qua, những nhân vật nổi tiếng, tất chẳng bịa đặt một chuyện tầm phào tương tự để bốn cột mình, nhưng nếu nó là sự thật, hoá ra mình và mẹ mình trở thành người không chính chuyên, sẽ chẳng tránh khỏi bị giang hồ đàm tiếu. Nhưng gãi lại xoay chuyển ý nghĩ "Ta từ sinh ra đến giờ chưa có duyên phận gặp mặt cha đẻ một lần, nếu cha ta đích thật còn tại thế, ta làm sao tránh khỏi miệng tiếng thế gian? Cuối cùng được hội ngộ cha đẻ, cái đó mới quan trọng, những trò hư danh mất mặt làm sao so sánh cho

được?"

Nghĩ đến đây, trong lòng gã càng tha thiết muốn mau chóng tìm ra đáp án thực hư. Vừa đi vừa suy nghĩ, bất giác gã vào đến hậu viện Đường phủ mà không hay, thấy hiện trước mắt một biệt viện nhỏ nhỏ, từng làn gió thổi nhẹ nhàng lay động bóng cây tán lá, ánh trăng lạnh lạnh rơi trên tấm biển mang ba đại tự: "Thu Phong các".

--- Xem tiếp hồi 45 ---

Bạn đang đọc truyện *Thiên Mã Hành Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.11 - Chương 45: Trá Tử Chi Kế

Đường Chính bước vào biệt viện, đến trước phòng ngủ của Đường Lăng, rón rén đưa tay gõ cửa, khẽ hỏi:

- Cữu cữu ngủ chưa ạ?

Từ bên trong, một giọng già nua hỏi lại:

- Chính nhi đây hả? Ta chưa ngủ, vào đi.

Đường Chính mở cửa, nhìn thấy Đường Lăng ngồi cạnh mép giường, mình không vận trường bào. Vì Đường Lăng ít muốn bị quấy rầy, do đó Đường Chính hiếm khi đến thăm hỏi lão. Trông kỹ Đường Lăng, gã thấy ông già đi nhiều so với lần thăm viếng nửa tháng trước đây. Gã chợt nhớ ra, suốt đời, Đường Lăng không vợ con, tính tình nhạy cảm, chỉ ru rú trong Thu Phong các, hiếm khi ra ngoài, lão không thích bị làm rộn, cả người thân trong gia đình lão cũng không muốn đến thăm hỏi nhiều. Trước đây, Đường Chính ngỡ tính khí nhạy cảm là bẩm sinh của lão, giờ đây, gã nhận thấy có điều gì đó kỳ quái bên trong.

Đường Chính chấp tay chào Đường Lăng, thưa:

- Cháu đêm hôm khuya khoắt phải đến làm rộn cữu cữu, cháu áy náy lắm, chỉ vì có một chuyện mù mờ, cháu đặc biệt đến xin cữu cữu giải thích.

Đường Lăng chỉ vào cái ghế trước giường, bảo:

- Ngươi ngồi xuống đây, rồi nói xem chuyện gì vậy?

Đường Chính ngồi xong, gã nhỏ giọng hỏi:

- Cữu cữu có biết người cha thân sinh ra cháu?

Nét mặt thoáng biến sắc, Đường Lăng im lặng hồi lâu, rồi đáp:

- Mẫu thân ngươi lúc tại thế đã chẳng bảo cho ngươi hay à? Cha ngươi vốn không chút tiếng tăm gì trên giang hồ, ông được cái tính tốt ghét kẻ ác như ghét thù nhân, ông vì mắc bệnh nặng, đã mất ngay khi ngươi chào đời. Nhân Đường gia không có con trai nối dõi, ngươi đã đổi qua họ Đường bên mẹ, để tiếp nối dòng dõi. Đêm hôm khuya khoắt, ngươi đến đây chỉ để hỏi có vậy thôi sao? Mà chẳng phải toàn những chuyện ngươi đều đã hay biết cả rồi ư?

Trong ánh đèn lù mù, Đường Chính thấy rõ vẻ bối rối trên mặt Đường Lăng. Là người lịch lãm giang hồ, gã từng đụng chạm không biết bao nhiêu người, mọi biểu hiện nhỏ nhặt nhất của đối phương đừng hòng lọt qua được mắt gã. Đôi mắt long lanh sáng, gã hỏi lại:

- Cữu cữu, lời đó xác thực chẳng? Cháu suốt đời chưa từng biết mặt cha đẻ ra mình, trong lòng khắc khoải, hiện không còn người thân nào khác, cháu trong lòng có nghi vấn, mọi giải đáp chỉ nhờ cữu cữu hết lòng chỉ bảo, hòng tránh cho cháu mang hận cả đời!

Đường Lăng rũ thấp đầu xuống, hai tay xiết chặt tấm áo vào người, lão đáp:

- Cữu cữu dĩ nhiên không lừa gạt ngươi, nếu ngươi không tin lời ta, ít ra cũng phải tin người mẹ đã khuất của ngươi! Ngươi cho là bà ấy lừa dối ngươi hay sao?

Nghe câu nói, Đường Chính nhớ đến tình cảm từ ái của mẹ, bất giác trong lòng sinh mê loạn, gã trầm ngâm hồi lâu, bỗng lên tiếng hỏi:

- Cữu cữu chắc có biết một nhân vật tiền bối tên Lục Thu? Xưa kia, bà ấy mang danh Ngọc Diện La sát?

Đường Lăng giật mình, cơ thịt rên mặt đường lão co rúm lại, lão run giọng:

- Gì vậy? Ai là Lục Thu? Ta căn bản không quen biết người đó. Người . . . Người hôm nay sao thế? Sao hôm nay ăn nói lung tung vậy?

Sự hoảng loạn tâm thần của Đường Lăng không lọt ngoài mắt gã, Đường Chính thấy đầu tóc bạc phơ ông lão đang rung lên, gã nghĩ, nếu Tiêu Phong thuật đúng sự thực, vị cữu cữu này mười phần đáng thương, lão khốn khổ vì tình, đến độ suốt đời trốn tránh, sống ẩn dật trong gian nhà nhỏ này! Đường Chính bỗng động tâm, hỏi:

- Cháu có lần nghe mẹ cháu bảo biệt viện này xưa có tên Chi Lan các, vì có nhiều kì hoa dị thảo, toàn do chính tay cữu cữu vun trồng. Tại sao khi cữu cữu dọn vào ở, lại đem tên nó đổi thành "Thu Phong các"? Thật ra, cái tên "Chi Lan các" mới gọi đúng nơi chốn, cháu không hiểu rõ lắm, lý do nào khiến cữu cữu đổi tên đó vậy?

Đường Lăng toàn thân run rẩy, khoé mắt lão ánh lên nét đau khổ cùng cực, nhưng thoáng một cái, lão ngẩng đầu ngoắt Đường Chính, cổ nét gợn dữ trên mặt, bảo:

- Chính nhi, nửa đêm người đến quấy rầy ta, chỉ để hỏi mấy cái chuyện đó hả?.

Lão nói xong, cời áo ngoài, rồi xua xua tay bảo:

- Cút đi! Ta đi ngủ đây, chẳng rồi hơi ngồi nghe người quấy rầy vô lý!

Dẫu Đường Chính có muốn hỏi nữa, gã cũng chẳng thể mở miệng, gã đành đứng lên cáo từ:

- Xin cữu cữu bớt giận, cháu đến quấy rầy, tội đó đáng chết, bây giờ cháu xin rút lui, chúc cữu cữu ngủ ngon.

Nói xong, gã chấp tay chào, rồi cung cung kính kính đi lùi ra.

Ra khỏi Thu Phong các, Đường Chính đứng tại đầu hành lang dài trước căn nhà, thật lâu ... ánh đèn trong phòng Đường Lăng vẫn không tắt. Gã thờ dài, phiền muộn vô cùng. Gió bắc rì rào thổi qua, trong ánh trăng mờ nhạt, một phiến lá vàng chầm chậm rơi xuống, nhãn châu Đường Chính hướng về vòm cửa biệt viện, ba chữ lớn "Thu Phong các" đập vào mắt, khiến gã không khỏi nghĩ nhớ biểu tình trên mặt Đường Lăng lúc nghe gã nhắc tên Lục Thu, gã thấy nó có phần kỳ quái, vậy rút cục, thực hư của câu chuyện là thế nào đây? Có gì ông cậu ruột bình thường thận trọng và kiêu hãnh lại bị lúng túng, phải nói qua quít? Biết bao nghi vấn ngồn ngộn trong lòng, gã gạt phát tất cả sang một bên, nghĩ bụng "Đến đâu thì đến, mình phải tìm ra gốc gác sự tình! Ngày mai, phải theo hai người Tiêu, Dương đi Thiên Sơn một chuyến!"

Sáng sau, Tiêu Phong và Dương Qua vừa thức giấc, Đường Chính đến gặp, nói:

- Cả đêm qua, tôi không ngừng suy nghĩ! Việc này quan hệ trọng đại, tôi phải đến tận nơi tìm hiểu rõ ràng, kéo chết không nhắm được mắt! Không hiểu hai vị đại hiệp có thể gắng sức giúp tôi gặp bà Lục La sát đó cùng Nghiêm ... Nghiêm tiền bối?

Dương Qua cười, đáp:

- Đúng ra, không cần chứng cứ gì nhiều, khi ông gặp tiền bối Nghiêm Phức, thế nào ông cũng sẽ tin chắc mình là con ruột của ông ấy, hai người dường như được đóng ra từ chung một khuôn!

Tiêu Phong gật đầu, nói:

- Không sai! Nhưng trong thiên hạ, cùng tướng mạo chưa chắc đã cùng quan hệ ruột thịt, cho nên, muốn giải đáp những nghi vấn trong lòng Đường đại hiệp, tôi nghĩ ông cứ y theo kế của chúng tôi, nếu thực hiện hoàn hảo, tự khắc Đường đại hiệp sẽ nhận biết rõ ràng chân tướng, chỉ tạm thời ủy khuất Đường đại hiệp một chút thôi.

Đường Chính đứng lên, nói:

- Chỉ cần làm sáng tỏ sự việc, Đường mỗ dẫu bị ủy khuất chút đỉnh, đâu nề hà gì! Diệu kế của hai vị ra sao, xin nói rõ ra, hôm nay, Đường mỗ tháp tùng hai vị đi Thiên Sơn.

Tiêu Phong cùng Dương Qua trình bày kế hoạch cho Đường Chính nghe một chặp, rồi ba người dùng bữa sáng, cùng cười ba con tuần mã của Đường gia, nhắm hướng Thiên Sơn thẳng tiến.

Về đến chân núi Thiên Sơn, trời đã gần tối, ba người bỏ ngựa đi bộ, Dương Qua chỉ về phía đồi núi nơi xa bảo Đường Chính:

- Nơi đó có nhà của tiền bối Nghiêm Phức, cách đây ba dặm nữa là Di Hận cốc của Lục tiền bối. Ông hãy cùng Tiêu huynh đi Di Hận cốc, tôi đến gặp Nghiêm tiền bối báo tin.

Đường Chính dõi mắt về chốn xa xăm đó, gã thấy tuyết trắng ngần mọi nơi, khí lạnh thấu xương, gã thầm nghĩ hai lão nhân cư ngụ tại nơi ấy gần năm mươi năm, đã trải qua không ít nhọc nhằn. Nếu thực sự Nghiêm Phức là cha đẻ ra mình, bốn mươi chín năm ròng ông phải chịu bao cay đắng, gã làm con mà lại không thăm chẳng hỏi, thiên hạ tội đại bất hiếu, đến thế là cùng!. Nghĩ vậy, trong lòng gã bồi hồi khôn tả.

Tiêu Phong bảo Đường Chính:

- Mời Đường đại hiệp đi lối này.

Ông khởi động cước bộ, vận khinh công, thoảng chốc đã đi xa được mấy trượng. Để không quá bỏ xa Đường Chính, Tiêu Phong chỉ thi triển khinh mức độ nhỏ, dùng năm phần công lực, Đường Chính hết sức theo sau, gã miến cường cũng bám sát được.

Chẳng bao lâu, hai người đến trước cửa Di Hận cốc. Họ dừng bước. Đường Chính trông thấy ba chữ "Di Hận cốc", nét bút nghịch ngoạc vạch trên hòn đá, gã hiểu do bà bị phần đau thương quá độ, dùng kiếm viết nên, đúng như Tiêu Phong đã kể. Gã nghe Tiêu Phong nhỏ giọng dặn:

- Đường đại hiệp, trước khi Lục tiền bối xuất hiện, ông nên theo kế hoạch đã bàn, không hiểu Đường đại hiệp có hoàn toàn tin tưởng nơi tôi không?
- Đương nhiên, tôi không tin lời Tiêu đại hiệp, thế gian này chắc chẳng còn ai để tôi tin được!

Đường Chính nói xong, gã nhắm mắt, nằm xuống đất, vận công tụ khí một lúc, rồi nói:

- Thịnh Tiêu đại hiệp xuất thủ.

Tiêu Phong nói ngắn gọn:

- Xin đắc tội.

Tả chương ông chậm chậm vươn đặt lên lưng Đường Chính, hộ vệ tâm mạch của y, nơi hữu chương, ông vận khí thành chỉ, điểm mạnh lên ba đại huyệt của Đường Chính là huyệt Bách hội, Kiên tinh và Linh đài mỗi nơi một chỉ.

Đường Chính lập tức nhũn người, bất tỉnh.

Tiêu Phong vẫn giữ tay trái trên lưng gã, ông không nghe một hơi thở nào nữa. Nguyên Tiêu Phong đã hướng dẫn Đường Chính cách thở hút để điều chỉnh nội tức, thu liễm nội lực toàn thân lại, rồi sau đó Tiêu Phong dụng kinh lực hộ vệ tâm mạch của gã, điểm lên ba đại huyệt, ngắt đứt chuyển vận trong kinh mạch của gã, tạo thế giả chết! Cách đó thập phần nguy hiểm, nếu Đường Chính không thu gom được toàn bộ nội lực, hoặc Tiêu Phong xuất lực không đủ, kinh lực đưa vào các trọng huyệt thiếu chuẩn xác, không thể nào tạo ra tư thế giả chết! Mà hậu quả nhẹ thì khiến gã thành tàn phế, nặng có thể đưa đến cái chết. Nội lực Tiêu Phong xuất thần nhập hóa, tùy nghi thu phát, nội lực Đường Chính cũng đạt mức lô hỏa thuần thanh, thủ pháp quy tức xuất phát thành công ngay. Tiêu Phong biết cách giả chết đó không thể kéo dài quá lâu, do nó sẽ làm trọng thương kinh mạch của Đường Chính, ông lập tức cúi xuống, ôm xóc thân thể Đường Chính lên, bước vào cửa cốc, triển khai khinh công vượt qua ao bùn.

Đến trước gian nhà nhỏ, Tiêu Phong đặt Đường Chính xuống, tiếng nói rõ ràng, gọi:

- A Tử, ta đã giết được kẻ thù của sư phụ muội, rồi, mời sư phụ muội ra nhận xem có đúng người hay không?

Lúc đó, Lục La sát và A Tử đang ăn tối, nghe ông gọi, cả hai ngạc nhiên, nhưng A Tử nhanh chóng định thần, cô cao hứng reo lên:

- Sư phụ ,đại cừu của sư phụ đã trả xong, mau ra xem đi.
- Nói gì vậy? Đại cừu của ta đã trả xong? - Lục La sát nhất thời đầu óc hồ đồ, bà hỏi - Ai đang kêu âm ỉ bên ngoài vậy?
- Đó là tỷ phụ đệ tử, hôm qua đệ tử đã nhờ tỷ phụ đi giết Đường Chính và Đường Vân, chẳng ngờ tỷ phụ lại trả được thù cho sư phụ sớm quá vậy!

A Tử đứng bật lên từ chiếc ghế đầu, cô đi mở cửa, rồi quay sang bảo Lục La sát:

- Sư phụ, lão nhân gia mau ra xem kìa, cừu nhân sư phụ đang nằm ngay đó đó.

Lục La sát run rẩy, giọng bà hỏn hển hỏi A Tử:

- Cừu nhân của ta chết rồi? Dích xác là đã chết rồi?
- Đúng là đã chết thật rồi! Tỷ phụ đệ tử võ công cái thế, ông muốn giết ai, kẻ đó khó tránh thoát
- Tỷ phụ của con? Tỷ phụ của con là ai vậy? - Lục La sát càng run rẩy hơn, bà đứng lên, tiếng nói lắp bắp, khó nghe khó hiểu, bà nhìn A Tử, hỏi:
- Y đã giết chết Đường Vân và đưa con nghiệt chủng của thị rồi sao Tại sao y ra tay trả thù giúp ta vậy? Y thực sự có bản lĩnh đó à?

A Tử sốt ruột, cô kéo bà đi ra ngoài:

- Hừ ... Sư phụ ra xem là hiểu ngay thôi ??? Đúng không!

Ra khỏi cửa, tia mắt Lục La sát vừa nhìn qua thi thể nằm trên đất nhận đúng là Đường Chính, bà chạy ào tới, nín thở, chăm chú nhìn thật lâu vào da mặt trắng bệch của thi hài, đưa tay thăm hơi thở trên mũi xong, bà rên rí:

- Đúng nó rồi?? Nó chết thật rồi?? Chết thật rồi! Ha ha ... chết thật rồi!.

Bà cười vang, sung sướng vô ngần, giọng cười thoải mái sáng khoái. Đột nhiên tiếng cười dứt ngang, Lục La sát giương đôi tròng mắt đùng đục nhìn ra bốn phía, có vẻ bà muốn tìm kiếm ai đó.

Tiêu Phong trông thấy Lục La sát nhìn quanh quất, ông kín đáo đến gần Đường Chính, vung chỉ nhẹ nhàng giải khai các huyết đạo đang bị khống chế, ông áp tay vào sau lưng, vận công truyền nội lực vào cơ thể Đường Chính, triệt giải quy tức công, đem gã về trạng thái bình tĩnh, để gã có thể nghe thanh âm chung quanh.

- Còn Đường Vân nữa? Con tiện nhân Đường Vân đó? Thi hài nó đâu?

Lục La sát quay nhìn Tiêu Phong, bà liền miệng tra hỏi, ngữ điệu có phần thay đổi.

Tiêu Phong chấp tay chào bà, đáp:

- Đường Vân chết đã lâu, từ hơn hai năm về trước! Cừu nhân của tiền bối hiện giờ đều đã chết cả rồi.

- Sao? Chết cả rồi ư? - Lục La sát nhảy nhồm như vừa bị ong chích - Sao nó chết sớm quá vậy? Ta chưa chính mắt thấy xác nó, là nó chưa được chết!

Bốn mươi chín năm nay, mỗi ngày, mỗi đêm, bà nghiền răng thống hận kẻ thù, bỗng nhiên hay tin cừu nhân đã chết, nhất thời bà không tin đó là sự thực, bà định thần, nhìn kỹ thi thể Đường Chính, cuối cùng đích xác bà chẳng phải đang nằm mộng. Bà chẳng ngăn được tiếng cười dài:

- Ha ha . . . Chết rồi! Chết ráo cả rồi! Ha ha ... Nghiêm Phức đâu? Để cho nó chính mắt nhìn cái chết của con nó, cho nó được biết tư vị đó ra sao! Ha ha ! Ta muốn nó đau khổ, không chết ngay được, muốn nó chết không nhắm được mắt!

- Chính nhi ? Con Chính của ta đâu?- . Một giọng già nua vọng đến từ phía cửa cốc, cùng lúc với tiếng chân người thỉnh thoảng chạy tới. Nghiêm Phức được Dương Qua đỡ, lão đang vượt qua ao bùn, cập rập đến trước gian nhà.

Thoáng thấy Nghiêm Phức, Lục La sát giật mình, bà ngưng cười một lúc, rồi cả tiếng cười to hơn nữa, giọng nói đậm nét oán độc:

- Ha ha . . . Ngươi ... lão già chết già kia, đến thật là đúng lúc! Con trai ngươi chết rồi! Chết ngay trước mặt ngươi đây này!

Nghiêm Phức nhìn thoáng qua thi thể trên đất, lão nhận biết rõ là Đường Chính, lão chẳng ngăn được con run lập cập toàn thân. Đứa con Nghiêm Phức chẳng dám nhìn nhận và cũng giấu nó chuyện mình làm cha nó, đứa con lão đã từng bao phen lén lút rình mò nhìn xem nhiều lần, bao phen thấy nó giống mình như tạc. Do đó, Lục La sát chỉ đưa mắt nhìn sơ qua đã nhận biết ngay y là con đẻ của Nghiêm Phức. Nghiêm Phức đã được Dương Qua thuật lại câu chuyện của A Tử kể cho Tiêu Phong, rằng Tiêu Phong đã chịu lời Lục La sát đi giết Đường Chính để trả thù họ. Hiện Đường Chính đang trên đường đến Di Hận cốc, Nghiêm Phức sợ mất vía, lão bèn đi nhanh đến đây, hy vọng kịp cứu mạng thằng con, lão đâu ngờ đến chậm một bước, là Đường Chính đang phơi "thây" trên đất. Lão đến bên thi thể, gục xuống "xác" chết, khóc rống, bên tai ầm ỉ tràng cười dài của Lục La sát, mắt nhìn thi hài Đường Chính trên đất, trong lòng lão quá sức thương tâm, tin chắc Đường Chính đã chết thật rồi, lão ngồi bên xác con, nước mắt tuôn rơi:

- Chính nhi! Chính nhi, là cha đã hại chết con rồi!

Dưới ánh sáng trăng lạnh lẽo, trong gió bắc gào rú, hoà cùng tiếng khóc của Nghiêm Phức, thanh âm nghe thê lương xiết bao, nhuộm nỗi đau thê thảm khôn tả .

Lục La sát tràng cười dài không dứt, bà nhìn Nghiêm Phức phủ phục bên xác con, đau khổ khóc lóc, giọng oán hờn, bà bảo:

- Cuối cùng, ngươi cũng nếm tư vị thống khổ đó? Ngươi hại ta đau khổ đã năm mươi năm ròng, hôm nay, ông trời có mắt, đại cừu ta trả xong, chính mắt ta thấy lão già chết tiết nhà ngươi khóc con, ngươi đau khổ mà chẳng chết ngay được, ta giờ có phải chết, cũng hả lòng mà nhắm được mắt!

Nghiêm Phức giương cặp mắt đỏ ngầu nhìn bà, hỏi:

- Bà oán hận ta năm mươi năm nay? Năm mươi năm nay, ta chịu đựng cái oán hận đó, mà giận hờn bà chẳng giảm một chút nào? Bà giận ta, cứ giết ta, ta đã sớm báo thù từ lâu, tính mạng này của ta nằm trong tay bà, bà lấy đi lúc nào chẳng được! Chính nhi vô can, tại sao bà chăm chăm muốn giết nó?

Lục La sát nghiêng răng, nói:

- Nó là con của Đường Vân và ngươi, nhất định phải chết!

Nghiêm Phức trầm ngâm hồi lâu, lão đưa ánh mắt đầy từ ái nhìn vào Đường Chính, nói nhỏ:

- Giờ nó chết rồi, bà giết luôn ta đi, cho voi hận thù trong bà.

- Ngươi tưởng ta không dám giết ngươi sao? - Lục La sát hung hăng lớn tiếng, tiếp theo là tiếng cười lạnh - Ta không muốn giết ngươi, ta để ngươi sống trong niềm đau khổ cùng cực đó đến ngày cuối cuộc đời!

Nghiêm Phức cố một nét cười, lão nói:

- Ta đã đau khổ năm mươi năm nay rồi, để trả món nợ trước đây ta đã làm nên tội nghiệt cùng bà, nay đại cừu bà đã trả xong, ta không còn tội nợ gì nữa, thế gian này không còn gì quyến luyến, ta sẽ theo con Chính của ta ra đi! Lúc sống, đã chẳng nhìn được mặt nhau, ta hẹn gặp bà nơi chốn âm phủ!.

Nói xong, hữu chưởng lão hươi lên, đáng mạnh vào ngực. Nghiêm Phức quyết lòng cầu tử, nhát đập đó đã gom hết sức tàn, chuyện xảy ra quá nhanh, Tiêu Phong cùng Dương Qua đứng ngoài xa, họ muốn ngăn cản cũng không kịp. Đến ngay cả Đường Chính, gã dù nghe rõ từng tiếng Nghiêm Phức rót vào tai, vì quy tức chưa hoàn toàn triệt bỏ, nội lực gã chưa vận lên được, tay chân mềm nhũn vô lực, gã muốn kêu thét mà tiếng nói chẳng ra đến cửa miệng, ruột gan trong gã nhộn nhạo.

Lục La sát là người ở kề cận Nghiêm Phức, nhất thời bao nhiêu ý niệm chuyển động trong đầu bà. Đúng lúc đó, từ bên trên Nghiêm Phức, làn quét của ngọn bóng phạt mạnh tới, giáng đúng vào hữu chưởng của Nghiêm Phức.

Vai Nghiêm Phức bị đá kích mạnh, thủ kinh lão không xuất ra được, nghe "hự" một tiếng, hữu chưởng lão đập vào ngực cùng lúc huyết đạo trên vai bị chế ngự, lực đạo trên bàn tay bị triệt tiêu, nên dù đập trúng vào ngực, kinh lực trong tay không còn khả năng làm phương hại đến nội tạng lão.

--- Xem tiếp hồi 46 ---

Bạn đang đọc truyện *Thiên Mã Hành Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.11 - Chương 46: Đại Triệt Đại Ngộ

Liền khi ấy, một thân ảnh nhẹ nhàng đáp xuống từ trên ngọn cây cao bên cạnh, mọi người thấy đó là một lão nhân râu tóc trắng xoá, da mặt nhăn nheo, tuổi tác ngang tầm Nghiêm Phức và Lục La sát. Đó cũng đúng lúc Tiêu Phong và Dương Qua đến sát Nghiêm Phức, lão nhân ẩn mình trên cây từ hồi nào, cả hai không phát hiện được, chỉ khi lão nhẹ nhàng phiêu hốt đáp xuống, cả hai cùng bị ngạc nhiên, họ nghĩ bụng "Người này hành tung quỷ mị, vô thanh vô tức đáp mình xuống, không khí chẳng xao động chút nào, rõ ràng võ công cao cường vô ngần, không biết lão là thần thánh phương nào?".

Lão ra tay cứu Nghiêm Phức, cho thấy lão nhất quyết chẳng có ý đồ xấu.

Tiêu Phong chấp tay chào:

- Tiền bối võ công cao cường, văn bối rất kính phục .

Lão già nhìn Tiêu Phong, gật đầu nhẹ nhàng, bảo:

- Các hạ võ công rất cao siêu, thủ pháp phong bế huyết đạo, truyền vận chân khí trên người Chính nhi thập phần hoàn hảo, lão hủ đây vô cùng kính phục.

- Người là ai? - Lục La sát bỗng trợn mắt nhìn y. Vào sát na Nghiêm Phức định tự sát, trong lòng đang rối ren trăm mối, bà gạt mình, bỗng dung mọi cừu hận tiêu tan, rồi một tiếng nổ vang trong lòng: "Y đang tự sát! Y đang tìm cái chết!", Mắt bà nhìn tay chưởng của Nghiêm Phức đập vào ngực lão, mà chẳng thể ngăn chặn, rồi khi bà thấy lão già cứu được Nghiêm Phức thoát chết, bà mới hoàn hồn, lại có cảm tưởng giọng nói cùng tâm vóc người này ấy hơi quen quen.

Lúc bà chất vấn y, từ đáy tâm thức của bốn mươi chín năm hận thù, bà đang moi óc cố nhớ lại người ra tay cứu Nghiêm Phức, đáng đáp quen quen, là ai đây?

Lão già đưa mắt nhìn Lục La sát, bỗng lão quay ngoắt đi, buông tiếng thở dài, bảo:

- Bà suốt đời chìm đắm trong quá khứ, cứ giữ mãi hình bóng người thù xưa trong đầu! Bà nên xem oán ân trên đời như những bóng mây, làn gió thoảng qua mắt, bà chớ nên chấp nê thái quá!

Lục La sát chăm chú nhìn lão, rồi tựa hồ gặp ma quỷ, bà hốt hoảng kêu lên:

- Ông . . . ông là Đường Lăng?

Lão già khề khom mình, chậm rãi nói:

- Cuối cùng bà cũng nhận ra ta.

Tiêu Phong và Dương Qua bốn mắt nhìn nhau, họ nghĩ thầm: "Không dè trong nhà họ Đường có tàng long ngoạ hổ, ẩn nấp một tay võ công cực kỳ cao siêu như người này!"

Nghiêm Phúc lấy làm lạ, ông chăm chăm nhìn Đường Lăng, ông lên tiếng hỏi, dường như đang tự nói với chính mình:

- Ngươi, tại sao lại cứu ta? Đúng ra, ngươi hận ta lắm mới phải? Tại sao?

Đường Lăng khoanh hai tay sau lưng, lão trầm ngâm hồi lâu, rồi chậm rãi đáp:

- Đúng là lúc đầu ta có oán hận ông, nhưng năm mươi năm rồi, ta chẳng còn sức oán hận nữa, đeo đẳng hận thù đã làm ta mệt mỏi trong người vô cùng. Tôi qua, Chính nhi đến tìm, hỏi ta thân thế của nó, ta đã không nói, chẳng phải vì còn oán hận ông, mà vì ta đã lỡ hứa lời cùng xá muội lúc bà ấy lâm chung, sẽ không bao giờ tiết lộ thân thế Chính nhi. Nhưng, trời sinh tình cha con, ta có giấu bao lâu đi nữa, rốt cục Chính nhi cũng tìm ra ông!

Lục La sát lùi lại một bước, bà hết chăm chú nhìn Nghiêm Phúc rồi lại quay sang dòm chăm chăm vào Đường Lăng, bỗng nhiên, bà buông tràng cười lớn:

- Hay! Thật là hay! Xem chừng mọi chuyện, rốt lại, tất cả đều là không! Hoàn toàn là không?.

Lăn vào tiếng cười, hai hàng nước mắt bà ứa ra! Hơn bốn mươi năm qua, lòng trĩu trĩu mang nặng cừu hận, bà chẳng khi nào tự soi lại mình, và cũng chẳng khi nào chảy nước mắt. Hôm nay, thấy xác Đường Chính xống soài ở đây, nghe tin Đường Văn đã chết, rồi lại chứng kiến Nghiêm Phúc đau khổ đến nổi tự sát. Toàn là những cảnh tượng bà hằng mong mỏi, nhưng một phút vui mừng trôi qua, con tim bà chợt trống trải, bà chẳng biết rồi đây cuộc sống sẽ mang ý nghĩa gì? Được chứng kiến Đường Lăng cứu sống kẻ thù, bà bỗng vỡ lẽ, ngộ ra, thấy tất cả mọi thứ trong đời đều trở thành vô nghĩa, yêu đương, thù hận...tất cả đều như thoáng mây bay.

Lúc ấy, Đường Chính vụt mở to mắt, quẩy mạnh, rồi gã đứng lên, đôi mắt đăm lệ, gã chăm chăm nhìn Nghiêm Phúc.

Nghiêm Phúc giật mình, lão không hiểu vì sao Đường Chính đang chết bỗng sống dậy. Rồi Đường Chính kêu lên thảm thiết một tiếng "cha", lão nhìn thấy đôi chân Đường Chính khuyu xuống, gã rạp đầu sát đất trước mặt!

Tiêu Phong áy náy nói:

- Nghiêm tiên bối, Đường đại hiệp chỉ giả chết, ấy là do tôi sắp đặt! Tôi mong lão nhân gia tha thứ.

Nghiêm Phúc định thần xong, lão đưa tay vỗ về đôi vai Đường Chính, nước mắt không ngừng tuôn chảy.

- Chính nhi, ta về trước! Con và cha con ở lại, tha hồ hàn huyên!

Đường Lăng nói xong, tung mình phóng đi, phút chốc lão mất tăm hình dạng.

- Cứu cứu, chờ cháu với! - Đường Chính cất tiếng gọi theo.

Gã chỉ thấy bóng Đường Lăng chìm vào bóng tối.

Dương Qua than:

- Trần gian sao có cao nhân như ông ấy, võ công hơn người, đầu óc lại khoáng đạt, khiến ai nấy bội phục muôn phần.

Đường Chính ngơ ngẩn hồi lâu mới nói:

- Tôi không ngờ cứu cứu võ công cao siêu đến mức đó! Hơn bốn mươi năm nay, ông thâm tàng bất lộ, tôi cùng ngoại tổ phụ chẳng hay chẳng biết, thật ra, đâu cần đến cái thứ như tôi đi giữ thể diện cho Đường gia!

Tiêu Phong chợt liên tưởng đến nhà sư trên gác sách, trong chùa Thiếu lâm, đại sư ẩn nấp thật lâu năm trong chùa, không ai phát hiện được! Ông chẳng ngần được than thở, trần gian rộng lớn như vậy, người tài giỏi ở khắp chốn, biển cả vô học vô bờ bến, cao thâm không biết đến đâu là cùng.

Ông thấy Đường Chính rào bước đến trước mặt Lục La sát, quỳ xuống, nói:

- Lục tiên bối, cha và mẹ tôi đã lầm lỗi cùng người, khiến người đau khổ trọn đời! Hôm nay, tôi quỳ trước người, thành tâm tạ tội. Tiên bối muốn mỗ, muốn xé ra sao, tôi làm con, xin nhận lãnh hết, mong được đền tội thay cho cha mẹ! Dầu phải chết ngàn lần, tôi quyết không từ nan!

Nghiêm Phúc nghe những lời đó, lão chẳng ngần được ngượng ngùng, lão đỏ bừng mặt, ngẩng đầu ngược nhìn trời cao, dường như đang thở than cùng thiên địa.

Lục La sát nhìn Đường Chính quỳ trước mặt, trong lòng bà ngổn ngang trăm mối, bà rung rung nói:

- Nếu thai con ta sống sót, giờ đây, nó cũng to lớn ngang bằng từng này

Nói xong, nước mắt bà tuôn trào không dứt.

Nghiêm Phúc từ từ quay lại, đôi mắt lão chăm chú nhìn Đường Chính, rồi lão cúi đầu, quay sang bảo Lục La sát:

- Thu nhĩ, ta phạm lỗi làm quá lớn! Bốn mươi chín năm qua, ta biết không thể chuộc được những lỗi lầm đó, Chính nhĩ trong chuyện này vô can, mọi chuyện tự tay ta làm, giờ ta chỉ có mỗi một cách thôi, ... chỉ có lấy cái chết hồng ... hồng - Lão ngừng nói, đột nhiên nét mặt thay đổi, từ khoẻ mạnh rí ra một dòng máu đen. Phần chót câu nói không rõ, lão ngã vật mình xuống đất.

Đường Chính hoảng hốt, vọt mình đứng dậy, chạy đến đỡ Nghiêm Phúc, kêu khóc:

- Cha! Sao cha đang tâm..

Chưa kịp dứt câu nói, gã nước mắt giàn giụa, vung tay điểm nhanh vào mấy đại huyệt Nghiêm Phúc, ngăn cản độc khí xâm nhập vào tim. Trước tình hình đó, mọi người hiểu Nghiêm Phúc đã uống độc được tự tận, đem cái chết chuộc tội.

Tiêu Phong trầm giọng nói:

- Đặt ông ấy xuống, mình sẽ vận khí trục độc ra khỏi cơ thể.

Đường Chính vội đặt ông nằm ngay ngắn trên đất, Tiêu Phong và Dương Qua đồng loạt xuất thủ, hai ngón tay hai người cùng lúc điểm vào sau lưng Nghiêm Phúc.

Nghiêm Phúc tức thì thổ ra một bùm máu đen, rồi lão đầu. nói đứt quãng:

- ĐỪNG ! Không ăn thua gì đâu! Ta đã nuốt bột "Ngũ Bộ tử mệnh tán", độc khí đã vào tới tim rồi!

Tiêu Phong và Dương Qua lập tức triệt chưởng, một khi độc đã vào tới tim, họ biết, nếu cố gắng truyền chân khí để xua độc, tác dụng sẽ ngược lại, làm người ngộ độc mau chết hơn nữa .

Lục La sát ngẩn ngơ, bà run run hỏi:

- Ông làm chi cho khổ sở vậy? Qua những biến cố tối nay, ta hết thấy oán hận ông!

Nghe bà nói câu đó, Nghiêm Phúc gắng một nụ cười trên môi:

- Cảm ơn muội! Cảm ơn!

Cánh tay khô khốc của ông lão giơ lên, run bần bật. Đường Chính nhanh chóng nắm vào tay lão. miệng bật khóc oà.

Nghiêm Phúc vẫn gắng gượng nụ cười trên môi:

- Tốt! Con ta ngoan, cuối cùng cha con ta cũng nhận ra nhau, con đừng quá đau lòng . . .

Nói xong, lão nổi một cơn ho, thở khò khè dường như đứt hơi .

Đường Chính khóc lớn:

- Cha đừng nói vậy, để con tìm thầy thuốc thật giỏi ...

- ĐỪNG! ĐỪNG, không làm gì được nữa đâu!

Đôi tròng mắt Nghiêm Phúc xoay xoay, lão nhìn Tiêu Phong và Dương Qua, nói:

- Hai ... hai vị, ta tặng hai vị ... toàn thể những vò rượu trong căn nhà đó.

Tiếng ông mỗi lúc một nhỏ dần, đến lúc không còn gượng thở được nữa, ông tắt hơi.

Đường Chính ôm thầy cha khóc rống.

Dưới ánh trăng lạnh lẽo, trong làn gió bắc cắt da, Tiêu Phong và Dương Qua thấy buồn bã, họ cùng ý nghĩ, dù sinh thời, ông phạm không biết bao nhiêu tội nghiệt, giờ đây, tất cả hoàn toàn rũ sạch. Lục La sát đứng trong gió lạnh, tưởng chừng bà đang muốn phát cuồng! Cuối cùng, bà thở ra một hơi dài, rồi quay gót đi vào nhà.

Qua hôm sau, Đường Chính an táng Nghiêm Phúc phía trước gian nhà nhỏ nơi lão sinh sống hơn bốn mươi năm qua. Tiêu Phong và Dương Qua không còn lòng dạ nào nhận rượu, họ chờ xong tang lễ, cùng đến chào từ biệt Đường Chính.

Đường Chính nhờ Dương Qua ghé qua nhà, báo tin cho Đường Lăng, gã phải cư tang cho đến hết tuần thất thất bốn mươi chín ngày ở đây, để người nhà gầy yên tâm.

Dương Qua nhất nhất ưng thuận, rồi cùng Tiêu Phong và A tử xuống núi Thiên Sơn.

Dương Qua hỏi:

- Tiêu huynh định đi đâu bây giờ?

Tiêu Phong đáp:

- Ta phải xuống phủ Tín Dương ở tỉnh Hà Nam làm lễ tế vong thê, Dương huynh đệ có muốn theo đến đấy chăng?

từng được A Tử thuật chuyện đời Tiêu Phong và A Châu, trong lòng buồn rầu, gã đáp:

- Tiêu huynh không quên vong thê, đệ hết sức kính ngưỡng.

Gã lại nghĩ đến ước hẹn mười sáu năm cùng Tiểu Long nữ, hiện không biết nàng đang trôi nổi phương nào, dẫu phu thê đang ly tán, so với Tiêu Phong cùng A Châu, âm dương cách trở, gã thấy mình còn may mắn hơn vạn lần. Gã tự nhủ, cho dù nàng nơi chân trời góc biển nào, gã nhất định cũng sẽ tìm được hạ lạc Tiểu long nữ. Đời mắt nhìn về xa xăm, Dương Qua nói:

- Sau khi đến Đường phủ báo tin, đệ sẽ tiếp tục tìm kiếm dấu vết thê tử

Dương Qua thu hồi ánh mắt, gã chấp tay vái chào Tiêu Phong, nói:

- Được may mắn gặp gỡ Tiêu huynh, đúng là Dương Qua ta tam sinh hữu hạnh. Sau này đoàn tụ xong cùng thê tử, thê nào chúng tôi cũng đề huề tìm huynh, để được cùng huynh uống suốt ba ngày cho đã!

Tiêu Phong vỗ vai Dương Qua, cười nói:

- Hay lắm! Huynh cũng trông mau tới ngày đó lắm.

Ba người chia tay, Dương Qua dõi mắt theo bóng Tiêu Phong và A Tử đang đi xa dần, rồi gã quay gót, nhắm hướng Đường phủ thẳng tiến.

Tiêu Phong và A Tử đi thẳng một đường hướng Đông Nam, ngày nọ, họ vào đến biên giới Hà Bắc. Lúc ấy gần hết năm, vẫn còn lạnh, trên đường đã thấy nhiều hàng quán mở quầy bày bán đủ thứ hàng hoá, người người ồn ào mua bán đông đúc. Tiêu Phong và A Tử xuống ngựa, dẫn ngựa chậm chậm xuyên qua đám đông. A Tử vốn thích nhiệt náo, cô cao hứng được trở về quê cũ, một lúc sau, đã thấy cô niú áo người bán đồ ngọc thạch trang sức, ché bai:

- Thứ đồ này mà cũng đem bày bán? Đẹp ... đẹp mau lên!

Một chập sau, cô lại chỉ vào một cái đèn lồng màu đỏ nói:

- Đèn lồng này hư hỏng nhiều, nhất định chẳng ma nào thèm mua đâu!

Bọn gười bán hàng tức giận trừng mắt nhìn A Tử, nhưng thấy bên cạnh cô nàng là Tiêu Phong thân hình cao lớn, họ đành nuốt giận, không dám tranh cãi.

Tiêu Phong trầm giọng bảo cô:

- A Tử, đừng nói nhăng vớ! Hàng hoá người ta đẹp tốt như vậy, có sao ...

Ánh mắt nhanh như điện, ông vụt quay đầu nhìn về sau, thấy mấy người đầu tóc bù xù, ăn mặc rách rưới, kiểu cách khất cái, trước bụng mỗi người có túi vải gai, số ít nhất cũng nắm cái bao. Tiêu Phong biết đại bản doanh của Cái Bang thưở xưa đặt trên miền Bắc, vùng đó hiện đang dưới ách thống trị của quân Mông cổ, toàn bộ đệ tử Cái Bang đã triệt hồi xuống miền Nam. Cũng không có gì lạ, gốc gác của họ vốn là người miền Nam. Hiếm khi thấy nhiều cao thủ Cái Bang đồng lúc tụ tập vào một chỗ, Tiêu Phong nhận định, tình hình này, họ đang tổ chức đại hội hay đang tụ tập nghiên cứu chống địch, Tiêu Phong có ý muốn đến xem thử, hầu tiếp sức bọn họ. Đã hơn một trăm năm qua, ông thật không hiểu Cái Bang giờ tổ chức ra sao.

--- Xem tiếp hồi 47 ---

Bạn đang đọc truyện *Thiên Mã Hành Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.11 - Chương 47: Túy Tiên Các Ngộ Phục

Tiêu Phong hạ giọng bảo A Tử:

- Minh đi chậm lại, theo bọn họ đi xem nhiệt náo, dòm bộ dạng họ, chắc đang xảy ra chuyện gì lớn lắm trong bang.

A Từ gật gật đầu, nhỏ giọng trả lời:

- Tỷ phu, đã qua hơn một trăm năm rồi, huynh hãy còn bận tâm đến Cái Bang! Ngay cả khi bọn Ngô trưởng lão, Trần trưởng lão chết đã lâu rồi. Bang chủ hiện thời là mụ Hoàng Dung, mụ đã qua chiêu với huynh ở căn nhà nhỏ trong rừng đó! Võ công mụ xem ra cũng bình thường, so với tỷ phu, mụ thua xa một trời một vực, cho thấy số người có bản sự trong bang chắc cũng chẳng nhiều.

Rồi A Từ quay đầu đi, cô bữu môi nói:

- Đồi sau thua kém đồi trước, toàn một thứ bị thịt, chẳng đáng nói tới!

- A Từ! - Tiêu Phong trầm giọng ngắt lời A Từ, ông gần rõ tiếng - Cái Bang lập nghiệp đã mấy trăm năm nay, sao muội dám đem nói lời dè bĩu dễ dàng như vậy được! Tôn chỉ Cái Bang xưa nay chuyên tụ tập những người không nhà cửa, những huynh đệ nghèo khổ, nhằm mưu cầu lợi ích cho nhân dân. Họ đặt nhiệm vụ giữ nước lên hàng đầu, võ công có khi mạnh khi yếu, nhưng chỉ cần họ duy trì cái hạo khí đó vĩnh viễn không mất, Cái Bang sẽ không bao giờ mai một, chẳng dễ cho người ta khinh khi dè bĩu đâu!

A Từ thè lưỡi, nói:

- Muội chỉ thuận miệng nói chơi, tỷ phu sao lại lấy đó làm chuyện lớn! Huynh không thích thì từ rày muội sẽ không nói kiểu đó nữa!

Hai người đi khi nhanh khi chậm, thỉnh thoảng lại ghé vào các quầy hàng, giả mua mua bán bán, mấy trưởng lão Cái Bang đó cứ đi xa đằng sau bám theo, điều lạ lùng, hễ họ dừng chân, thời mấy người đó cũng dừng bước, trước sau vẫn giữ cùng khoảng cách với hai người. Tiêu Phong chợt hiểu, ông bảo A Từ:

- Hình như bọn họ để ý bọn mình, muội hãy theo sát, đừng để lạc mất ta.

Tiêu Phong vừa rồi có ý tốt, muốn trợ giúp Cái Bang chống địch, không ngờ ông lại bị bọn họ xem như kẻ thù, ông chẳng khỏi tự cười khổ trong bụng. Lại nghĩ thầm "A Từ đã đắc tội cùng Hoàng Dung và chính mình bản thân lại làm Tướng quân Mông Cổ, họ coi ông là thù địch cũng chuyện thường tình". Rồi ông nhàn nhai nghĩ đến trăm năm trước đây, "Cái Bang vì phân biệt chủng tộc, đã loại trừ mình khỏi võ lâm Trung nguyên, nào ngờ cách xa đã trăm năm, mình vẫn cứ bị Cái Bang nặng nề coi như kẻ thù, rõ ràng ông chạy trời chẳng thoát cái số kiếp đó!"

Nghĩ về quá khứ, Tiêu Phong có chút cảm khái, trong lòng ông chợt nổi hào khí, bèn tự nhủ "Cho dù anh hùng trong thiên hạ chẳng dung, Tiêu Phong ta đây sợ gì!". Tung vào sinh ra tử không biết bao lần, chưa khi ông nào lùi bước, vì những người này đều làm trưởng lão Cái Bang, Tiêu Phong thật không muốn gây thù kết oán cùng họ.

Lập tức Tiêu Phong bỏ ý định theo dõi họ, ông chỉ thuận đường trước mặt, thung dung đi tới. Lúc đó gần đứng ngõ, ông thấy trước mặt có một tủ lâu mang băng hiệu "Túy Tiên các", Tiêu Phong bèn dừng bước, bảo A Từ:

- "Túy Tiên các", cái tên mạnh miệng dữ a! Bọn mình ghé đó ăn trưa, ta cũng muốn làm Túy Tiên một lúc chơi.

A Từ cười cười, đáp:

- Hay lắm! Chỉ sợ huynh đâu có muốn lắm đi nữa, thành Túy Tiên chưa chắc dễ!

Trong lòng A Từ thầm nghĩ, chỉ cần Tiêu Phong kẻ cận, kẻ địch mạnh bằng mấy cũng chẳng đáng sợ.

Hai người lên lầu, ngồi yên chỗ xong, Tiêu Phong lập tức cảm giác nguy cơ vây quanh tứ phía, trước mặt ông đặt một bàn vuông vức, ngồi đây là hai nam tử đầu đội nón tre, che gần hết nửa mặt, thỉnh thoảng lại khẽ ngẩng đầu, xuyên qua màn tre của nón, đưa mắt dòm chừng Tiêu Phong và A Từ, rồi lập tức thu hồi mục quang, lại cúi thấp đầu xuống. Ngồi về phía bên trái là một thư sinh đầu đội khăn vuông, mặt y chẳng có biểu tình sợ sệt, cứ khoan thai uống trà, trước sau y chỉ liếc mắt nhìn Tiêu Phong một lần. Phía bên phải, một hán tử râu ria đầy mặt đang nâng bát uống rượu ừng ực, cặp mắt gã chẳng e dè gì, cứ chăm chăm ngó Tiêu Phong và A Từ, ánh mắt lộ vẻ hung ác. Đằng sau lưng, không cần quay đầu, Tiêu Phong dư biết có mấy cặp mắt đang không ngừng theo dõi mình. Tiêu Phong cười nhạt, mặt ông không đổi sắc. Rồi ông vỗ tay đập mặt bàn, thét to:

- Tiểu nhị, đem rượu ra đây mau!

Tiểu nhị vội vàng chạy đến, tươi cười hỏi:

- Khách quan muốn thứ rượu nào?

Tiêu Phong đáp:

- Đem cho rượu ngon nhất của quán là được.

Tiêu Phong dừng một chút, nói tiếp:

- Nhưng đừng đem Nữ Nhi hồng!

Chợt nhớ tới Triệu phi Yến, Tiêu Phong tự nhủ cái thứ rượu Nữ Nhi hồng đó chẳng thể tùy tiện bạ đâu uống đấy được!

Gã tiểu nhị nói:

- Quán đây có rượu Phần thật ngon, vừa được chuyển vận từ Sơn Tây lên, để tiểu nhân đem ra một hồ. Xin hai vị khách quan chờ cho một chút.

Gã tiểu nhị nói xong, dậm bước đi.

- Chờ đấy! - Tiêu Phong lớn tiếng bảo y - Đem mười cân rượu đó, thêm năm cân thịt bò, sáu bát mì rau, một đĩa bánh bao.

Gã tiểu nhị thè lưỡi, tròn mắt, hỏi:

- Mười cân phần tửu? Khách quan nói muốn đúng mười cân phần tửu?.

A Tử sốt ruột, cô mắng y:

- Tỷ phu ta đã nói rõ ràng mười cân, tại ngươi có điếc không?

- Dạ ! Dạ! tiểu nhân thật đáng chết.

Gã tiểu nhị chẳng dám nói gì nữa, co cẳng chạy tọt vào bên trong, tiếng y sang sảng vọng ra từ nhà bếp:

- Bàn số mười lăm, mười cân phần tửu! Năm cân thịt bò! Sáu bát mì rau! Và một đĩa bánh bao!.

Gã kêu xong, cảm thấy nghi hoặc, không biết mình có nghe lộn, hay là hai người khách đó loạn óc, đòi tới mười cân rượu phần! Ăn uống gì mà lắm thế! .

Trong quán chợt lặng như tờ, mọi người nhìn Tiêu Phong, có cả hai tên hán tử ngồi nơi cái bàn vuông. Bọn họ chưa từng thấy một người một mình uống hết mười cân rượu phần!

Thức ăn và rượu được mang ra, Tiêu Phong uống hết bát nọ đến bát kia thứ rượu phần cực mạnh đó, ông sớm biết địch nhân sắp đặt sẵn bẫy rập, họ mai phục như vậy, nhân số bọn chúng khá nhiều, hôm nay ông khó tránh một trường ác chiến. Tiêu Phong nhớ lại tình cảnh đại chiến anh hùng thiên hạ tại Tụ Hiền trang, tình thế lúc đó hung hiểm gấp trăm lần, nhưng ông hồi đó chẳng hề chau mày! Ông cả đời từng trải qua không biết bao nhiêu trận ác chiến, mỗi lần đụng chạm hiểm cảnh, ông vẫn ung dung, chẳng hề kinh sợ nguy biến. Cũng giống trong quá khứ, trước mỗi trận chiến đó, lần nào ông cũng uống một bữa ra trò! Hôm nay, không ra ngoài cái lệ đó.

Tiêu Phong không thêm để ý đến những kẻ chung quanh, ông ăn to uống lớn, coi những cặp mắt hồ beo rình rập chung quanh như không. Hán tử râu ria ngồi bàn phía bên trái là người đầu tiên không nhịn được, hán mở miệng hỏi, tiếng rồn rảng như tiếng chuông:

- Vị nhân gia này, tại hạ xin được uống thử một chút rượu đó!

Tay phải hán tử hất lên, một cái chén tà tà nhắm Tiêu Phong bay tới. Tiêu Phong không ngẩng đầu, ông lớn tiếng đáp:

- Hay lắm!

Tà chừng ông vươn ra, cái chén đó lập tức bị chặn lại, không tiếp tục bay tới được. Tiêu Phong tay phải nâng hồ rượu, mắt chẳng cần nhìn đến cái chén, ông vận khí, bắn ra một tia rượu nhằm rót vào miệng cái chén đang trụ giữa thình không, dấy rượu dường như có mắt, không lọt ra ngoài lấy một giọt.

Người chung quanh lập tức tròn tròn mắt, chừng như họ đang chứng kiến một màn biểu diễn tân kỳ. Được một lúc, chén đầy rượu, tay áo bên trái Tiêu Phong phất lên, ông nói:

- Mời các hạ! Tiếng mời chưa dứt, cái chén bay ngược trở về, đặt bằng bặn xuống bàn của hán tử, không một giọt rượu nào sánh ra ngoài.

Gã hán tử ngẩn ngơ hồi lâu, mặt xạm lại như chì, gã đứng vụt dậy, nhắm phía cửa sổ phi thân, nhảy ra ngoài!

Chàng thư sinh ngồi mé trái gọi theo:

- Hồng huynh, xin dừng bước.

Tiếng gã hán tử từ ngoài cửa sổ vọng vào:

- Ta không giỏi bằng người, chẳng giúp gì ông được, xin cáo từ!

Chàng thư sinh thờ dài một hơi, gã nhẹ nhàng sửa lại thế ngồi trên ghế, chắp tay trước ngực, hướng vào Tiêu Phong hỏi:

- Tại hạ bất tài, mong được cùng các hạ uống rượu bình thơ, chẳng hiểu các hạ có vui lòng đáp ứng?

Tiêu Phong tủm tỉm cười, đáp:

- Tại hạ vốn người thô thiển, không thông thạo thi từ ca phú, sợ chỉ làm mất nhã hứng của huynh đài thôi.

Gã thư sinh gật gù, cười, nói:

- Các hạ quá khiêm nhường rồi, chỉ e cho rằng ta kém cỏi, đã làm cao, chẳng thèm nhìn tới.

Hai người nơi bàn phía trước bàn Tiêu Phong đồng loạt cúi nón, vừa vỗ vào mặt bàn, vừa đồng thanh hét to:

- Việc gì phải lăm lờ thể! Minh áp vào một lượt đi thôi.

Hai người vụt đứng dậy, động tác giống hệt nhau, hai cái miệng cùng thốt ra một giọng, tưởng chừng hoàn toàn do một người nói.

A Từ nhìn thấy thế, cô vỗ tay reo lên:

- Hay quá! Hai người giống nhau y hệt, Chắc là anh em sinh đôi? Ta nghe nói anh em sinh đôi tâm ý tương thông, hành động giống nhau! Xin nói cho ta nghe xem, thế có cùng một lúc muốn đi nhà xí hay không?

Hai gã song sinh biến sắc, cùng thét to:

- Xú nha đầu! Dám ăn nói vô lễ với Hoàng Hà song sát chúng ta, mau nạp mạng đi!

Thét dứt, cả hai cùng lúc bật guom, hai thanh trường kiếm đồng loạt nhắm chỗ hiểm của A Từ đâm tới. Cùng lúc, Tiêu Phong cảm giác chưởng phong từ đằng sau kích tới, cùng tiếng binh khí vô thanh vô tức đang huy động, ông biết sau lưng ông, nhiều người đang đánh lén, Tiêu Phong không quày đầu, tả thủ ông chụp một chiếc đĩa, quơ hữu thủ ôm A Từ, tung mình lên cao, chiếc đĩa trong tay trái Tiêu Phong huơ ra, chỉ nghe tiếng hô hoán liên tục, bọn người trong hai bên giáp công đều bị đĩa kích phải, kẻ thì binh khí tuột tay, kẻ thì hổ khẩu đổ máu đầm đề, nhưng là những vết thương nhẹ, hiển nhiên Tiêu Phong nương tay, đĩa đã không kích vào chỗ hiểm của bất cứ địch thủ nào. Từ sau trận đại chiến Tụ Hiền Trang, trong thâm tâm, Tiêu Phong biết đôi tay ông đã dính máu người quá nhiều, từ đó, chỉ vào trường hợp bất đắc dĩ ông mới phải đại khai sát giới. Phi thân nhảy lên, hai tay hoạt động như sấm sét chớp giật, lúc mọi người định thần lại, đã thấy Tiêu Phong cùng A Từ ngồi yên ổn trở về vị trí cũ! Tiêu Phong đang nâng chén uống rượu, dường như diễn tiến vừa qua căn bản đã chẳng hề xảy đến.

Cả bọn ngỡ ngác hồi lâu, bọn họ là những nhân vật nổi danh ở Hà Bắc, cũng không phải vô danh tiểu tốt trong vũ lâm Trung nguyên, bị Tiêu Phong một chiêu đã bại tất cả, anh dũng đó làm cho người ta kinh hãi, họ chẳng thể chẳng tâm phục khẩu phục, Họ cũng minh bạch một điều, vừa rồi Tiêu Phong quả thật đã thủ hạ lưu tình, vô công cỡ Tiêu Phong, ông muốn thu thập sinh mạng bọn họ, dễ như lấy đồ trong túi. Bọn họ cũng không phải hạng gian ác, được người mời đến giúp tay, để trợ trận, do đó ai nấy đều xấu hổ. Hai gã sinh đôi xưng hiệu Hoàng Hà song sát lên tiếng trước:

- Vô công các hạ, chúng ta luyện thêm một trăm năm nữa cũng không địch lại. Bọn ta thua, tâm phục khẩu phục, các hạ thủ hạ lưu tình, bọn ta xin suốt đời ghi nhớ. Từ giờ trở đi, gặp các hạ trên đường, bọn ta đều phải nhường bước, chẳng dám tranh phong.

Nói xong, cả hai hướng về thư sinh, chấp tay nói rằng:

- Người này anh dũng cái thế, hai ta chẳng phải địch thủ của y! Người như vậy, bọn ta quyết chẳng dám đụng tới! Nói cho ngài hay, vì bất lực, bọn ta xin cáo từ.

Bọn ba người tập kích phía sau Tiêu Phong cũng đều thất đảm, cùng nói:

- Xin cáo từ!.

Chẳng cần chờ thư sinh trả lời, cả bọn năm người cùng bước nhanh ra cửa, đi mất dạng.

Gã thư sinh đứng dậy, nhìn theo năm người, chấp tay nói:

- Cảm ơn chư vị xuất thủ tương trợ, tại hạ cảm kích khôn cùng, xin chư vị cứ ra đi thông thả, xin lỗi ta chẳng thể tiễn được, ngày sau có gì cần tại địa phương này, xin chư vị cứ tìm ta, xin sẽ hết lòng đáp ứng.

Năm người đó đi đã xa, gã ra tưởng không hay không biết, đứng lăm lăm mãi không thôi, hình dạng giống hệt một kẻ ngờ ngáo ngáo. A Từ "suy" một tiếng, nói:

- Đúng một tên ngốc, đọc sách nhiều đến phát cuồng!

Tiêu Phong vẫn lặng im, ông biết gã thư sinh này vô công cao cường nhất trong bọn, vừa rồi, lúc cả đám vây công, gã tự thị thân thế, đã không xuất thủ, xem ra gã cũng là một nhân vật có danh vọng gì đó trong giới võ lâm địa phương.

--- Xem tiếp hồi 48 ---

Q.11 - Chương 48: Dĩ Thi Luận Vũ

Gã thư sinh quay đầu lại, nhìn A Từ, nói:

- Cô nương nói sai rồi, cô nhân bảo:

- "Thư trung tự hữu nhân như ngọc

Thư trung tự hữu hoàng kim ốc

Quân bất kiến, cổ lai tướng tướng, vương hậu giai phần thổ, duy hữu thi thư truyền thiên cổ.

(Trong sách có người mặt đẹp như ngọc

Trong sách có nhà toàn hoàng kim

Há chẳng thấy tướng tá, vương hầu đều rồi thành cát bụi, chỉ có sách vở mới lưu truyền muôn đời)

Tại hạ đúng là ưa thích đọc sách, nhưng quyết không phải một sách, không phát ngậy, phát cuồng trước đồng sách vở, kiến thức từ sách cũng có chỗ dùng, tuy chẳng đem lại cho tại hạ tài an bang trị quốc, nhưng cũng nó giúp di dưỡng tính tình, giúp lĩnh ngộ nhiều ảo diệu kỳ thú trong đời sống!

A Từ nghe gã nói dông dài, cô sốt ruột, la lớn:

- Ta thấy ông không phải một sách, chỉ là bị sách vở làm cho hoá điên, thành một 'cuồng đích phong tử'!

Gã thư sinh nhạch nhiên, kêu thất thanh, rồi gã tươi cười, nói:

- Cô nương đoán giỏi thật, khai khai mấy câu đã gọi ra được tên hiệu của ta, ta chắc cô nương cũng là người trong nghề!

A Từ ghéch mặt lại gần, nhìn nhìn gã, rồi cô cười hi hi, nói:

- Đúng vậy, hai ta cùng trong nghề cả, hồi nhỏ, ta cũng thích đọc sách lắm, cái gì mà 'ki kì cuu cuu', quân tử hảo cầu', ta đều đã đọc qua cả rồi, hôm nay gặp tôn ông đây, cũng là cái duyên, vậy xin kính ông một chung rượu!

Vừa nói, cô vừa rót rượu ra chén, rồi cô vẫy gọi tiểu nhị đến, chỉ tay vào thư sinh, bảo tiểu nhị:

- Đem qua cho vị đại nhân này đi.

Trước đây, gã tiểu nhị nhìn cảnh Tiêu Phong cách không rót rượu vào chén, gã đã trở mắt ra nhìn, gã cứ tưởng có người thông thạo trò ảo thuật đến từ điểm uống rượu, trong lòng gã rất thích thú. Ai ngờ đâu, sau đây, năm, sáu người tự dưng chẳng phân trắng đen xanh đỏ đã lao vào đánh nhau túi bụi, gã tự nhủ lần này thì thể thảm to, bàn ghế bát đĩa có vỡ, có hỏng cũng chẳng sao, có tiếc của thì chường quảy tiếc, đâu đã đến đến lượt hần! Chỉ có điều, gã sẽ phải dọn dẹp sân nhà đầy thứ vỡ vụn, rác rưởi, rồi lại còn phải làm bung xung cho chường quảy trút giận nữa. Đây không phải lần đầu tiên trong tiệm xảy ra ầu đã kiểu này, do đó, gã ngược lại còn có chút trấn tĩnh, "gặp biến không kinh sợ", chứ đã không bị quá khiếp hãi. Nhưng điều làm gã kinh ngạc nhất, là chỉ một nháy mắt, đùng độ giữa mấy người này đã kết thúc, thậm chí, hần còn chưa kịp xem Tiêu Phong xuất thủ ra sao, trận đánh đã kết thúc. Lúc A Từ vẫy tay gọi, gã còn chưa hiểu rõ, rốt cuộc đã xảy thêm chuyện gì khác nữa, chỉ là thói quen khi thấy khách nhân vẫy tay thì chạy đến, kể đó được A Từ sai bưng chén rượu đưa sang bàn của thư sinh kia.

Gã thư sinh thích thú, lắc đầu quảy quảy, cười bảo:

- 'Quan quan thư cuu,

Tại hà chi châu.

Yêu diệu thực nữ,

Quân tử hảo cầu'

Cô nương cố ý nói sai đi, thậm ý cô chắc muốn khảo cứu sức học tại hạ! Mời cô nương cứ ra đề kiểu như vậy, vị đại hiệp bên cạnh cô nương vốn đã chẳng có hứng, vậy cô nương thay ông ấy chấp nhận thách đố của tại hạ, cũng được thôi.

A Từ cười cười, nói:

- Hay lắm... Mời ông uống rượu ta rót đi, xong rồi, ta sẽ ra đề.

Gã thư sinh vỗ tay cười, đáp:

- 'Từ phùng tri kỷ thiên bôi thiếu' !

Hôm nay tại hạ được gặp tri kỷ rồi đây. - Dừng một chập, gã tiếp - Ta thấy cô nương cũng bôn tẩu giang hồ, vậy chúng mình đàm thi luận võ, cũng nên kiếm món gì làm vật đặt cược!

Vừa nói, gã vừa đưa ra một khối bội ngọc tạc trong suốt, sáng lấp lánh, nói:

- Nếu ta thua, khối bội ngọc này xin tặng cô nương làm kỷ niệm, và từ nay, ta tình nguyện làm thuộc hạ, mặc tình cô nương sai khiến. Nếu ta thắng cuộc, ta chỉ xin cô nương một món đồ cô đang mang trên mình, món đó, với cô nương, nó chẳng công dụng gì lớn cho lắm, nhưng với người khác, lại là bảo vật cứu mạng!

"Món đồ gì vậy? Trên mình ta làm gì có thứ nào như vậy? Đến ngay mình cũng chẳng biết đồ gì!" A Từ thắc mắc, cô không có lời giải, cô trầm nghĩ, đợi lão thư sinh mặc dịch này uống rượu của mình đưa sang xong, hẳn sẽ lập tức câm miệng, hết còn nói năng lung tung, vậy mình mặc kệ, hẳn muốn nói gì thì nói!". Trông mắt long lanh, cô gật đầu, đáp:

- Hay lắm, cứ đánh cuộc như vậy đi, ông uống rượu ta đưa mời xong, ta sẽ ra đề thi.

Gã thư sinh nâng chén rượu lên, ngửi sơ qua, rồi gã trầm trồ:

- Hảo tửu! Hương rượu thơm phức, ngọt ngào!

Nói xong, gã đặt chén rượu vào môi định uống, Tiêu Phong bỗng gằn giọng:

- Đừng uống! Trong rượu có độc!

Chiếc đũa trong tay ông phóng ra, kích thẳng vào chén rượu.

Gã thư sinh chao người sang một bên, chiếc đũa của Tiêu Phong đánh trượt sang bên cạnh chén rượu. Gã ngửa mặt, ngẩng cổ, rót tất cả rượu trong chén vào cổ họng. Gã chép chép miệng, tươi cười, khen:

- Rượu ngon! Nguy hiểm quá, may đã tránh được chiếc đũa đó, suýt phí mất nguyên một chén rượu ngon!

Gã gật gù, nhìn Tiêu phong, cười cười, hỏi:

- Rượu uống vô thấy thật ngon, sao ông lại bảo trong đó có độc? À ... Ta hiểu rồi, ông định khảo nghiệm võ công ta đấy hẳn? Thế thì hay quá, hôm nay luận võ cùng các hạ, thêm được đấu thi thơ cùng cô nương đây, rõ ràng một vui thú nhất đời!

A Từ thấy gã uống cạn chén rượu rồi mà vẫn thao thao bất tuyệt không thôi, cô tròn tròn, miệng há hốc, chẳng thốt nên lời.

Cô đã bỏ vào chén rượu độc được chỉ do Tinh Tú phái đặc chế, chỉ thuốc giải của Tinh Tú Phái mới chế ngự nổi, gã thư sinh này cười cười nói nói, coi chất độc như bôn, chẳng lộ cho thấy một chút thủ pháp giải độc nào.

Gã thư sinh nhìn A Từ, cười cười:

- Cô nương, rượu đã uống xong rồi, vậy cô nương bắt đầu ra đề được chưa?

A Từ thấy độc được bách thí bách linh của mình bị gã hoá giải vô tung vô tích, cô kinh ngạc, rồi nản lòng, cô dằn dỗi nói:

- Chẳng thơ thần gì sất! Cô nương đây không có hứng!

Gã thư sinh cười cợt như thường:

- Cô nương vừa mới chấp thuận tức thì, sao mau quên quá? Hay lắm, cô đã chịu thua, vậy cô hãy đưa ra món đồ ta yêu cầu đi.

Nhân châu A Từ xoay xoay, cô nói:

- Món đồ gì? Đừng nói cô nương đây không có, dầu có, ta cũng sẽ chẳng đưa ra đâu!

Gã thư sinh thu nét cười cợt lại, nói:

- Hai ta vừa thoả thuận xong, cho dù là một cô nương gia, cô cũng chẳng thể ăn nói vô si như vậy!

Gã quay sang Tiêu phong:

- Vị đại hiệp này, xá muội không chịu đưa đề thi, vậy mời ngài ra đề cho, hôm nay ta lấy thơ văn luận võ công, quyết một phen đua tranh hơn kém, ngài chớ khà chối bỏ lời hứa.

Tiêu Phong gật nhẹ đầu, ông vừa định hỏi hấn muốn gì, ông bỗng nghe tiếng nói thầm trong tai

- Ông hãy cùng hấn 'đi thi luận võ' đi! Lệnh muội trên mình chẳng có thứ đó, nhưng hấn sẽ không chịu tin đâu! Nếu ông không sớm khóp miệng hấn lại, hấn rồi sẽ không thôi quấy rầy đâu".

Tiếng đó vo ve như muỗi, rất rõ ràng, là giọng một nữ tử. Tiêu Phong biết đây là thuật "Truyền âm nhập mật", người thi triển nó cần nội lực cao cường đạt mức lô hỏa thuần thanh, ông bất giác nghĩ bụng: "Trung nguyên đúng là đất 'tàng long ngoa hồ', đến cả một nữ tử tuổi nhỏ cũng đạt đến mức nội lực cao siêu làm vậy". Ánh mắt Tiêu Phong nhanh như điện, ông đảo nhanh phía tiếng nói truyền đến, chỉ thấy có bóng người thấp thoáng ở lầu hai, sau bức màn cửa.

"Người này là ai? Vì sao muốn giúp ta?" Tiêu Phong tự hỏi, ông nghe nữ tử đó nói tiếp:

- Đề mục tốt nhất là dùng thủ thuật vừa rồi ông hiến rượu gã râu xồm, đem ra thi thố với tên thư sinh này, ông cứ giữ hồ rượu đứng yên giữa thính không, vận dụng nội lực rót rượu vào chén của y, để xem hấn đối phó ra sao.

Dù Tiêu Phong không hiểu ý đồ nữ tử, nhưng ông thấy đề nghị đó không tồi, và lại Tiêu Phong cũng muốn thử qua, xem cái trò 'đi thi luận võ' này rút cục đưa đến đâu.

Ông lớn tiếng:

- Được! tại hạ bất tài, hôm nay xin múa bút qua cửa Lỗ Ban, thử thêm cái phong nhã này một lần nữa, mời các hạ xem nhé!

Nói xong, tả chưởng phát nhẹ, ông nâng hồ rượu lên giữa thính không, rồi vận lực vào hữu chưởng đẩy nghiêng hồ rượu, chuyển một dây rượu về phía cái chén của thư sinh, lúc chén đầy rượu, Tiêu Phong chậm chậm thu hồi kinh lực, hồ rượu từ trên thính không nhẹ nhàng hạ xuống đáp về chỗ cũ. Dây rượu rót vào chén thư sinh, không lọt ra ngoài một giọt nào. Tiêu Phong chấp tay thành quyền, nói:

- Đề mục đã ra rồi, mời các hạ xuất chiêu.

Gã thư sinh hơi ngạc nhiên, hấn dường như không mấy tin Tiêu Phong sẽ đáp ứng ra đầu đề 'đi thi luận võ' thi đấu cùng gã. Gã đưa mắt nhìn chén rượu, rồi chau mày, nhắm mắt suy nghĩ một lúc lâu, bỗng mở to mắt, vỗ tay, cười, nói:

- Giỏi! Một chiêu

- 'Hoàng Hà chi thủy thiên thượng lai'

thật hay ! Xem ta ra chiêu đây!"

Gã vỗ nhẹ hữu chưởng, nâng chén rượu lên kèm đứng giữa thính không, rồi vận khí đan điền, gã há miệng hút một hơi, rượu trong chén cuộn lên thành vòi, xuyên qua không trung chui tọt vào miệng gã. Khi chén cạn hết rượu, nó nhẹ nhàng đáp xuống mặt bàn, không tạo một tiếng động nhỏ nào, công phu thấy không thua kém Tiêu Phong.

Gã thư sinh cười cười:

- Ta đã sách chiêu

- Bôn lưu đáo hải bất phục hồi', Tiếp chiêu như vậy, chắc cũng tạm được?

- Giỏi! Các hạ ứng đối giỏi! - Tiêu Phong thật tình khen gã. Tiêu Phong chợt hiểu ý đồ 'đi thi luận võ', chính là thế! Ông bất giác thấy ngượng, ông nghĩ thầm " 'Tương tiến tử', mình dẫu cũng thuộc, đem nó ra đề bằng động tác quả có phần thích ứng! Một mình mình, động não lắm đi nữa, khó tự nghĩ được đầu đề!"

Gã thư sinh uống cạn hai chén thứ rượu phần khá mạnh, mừng tượng có hơi say, mặt gã trắng, ứng thoáng đỏ giống các vị cô nương dôi phần hồng. Gã lắc đầu, cười âm, bảo:

- Đến phiên ta xuất chiêu đây, các hạ đề ý xem cho kỹ nhé.

Gã trầm ngâm một chút, từ trong tay áo lấy ra một nghiên mực, ném nó lên cao, tay áo bên phải phát lên, đưa nghiên mực thẳng hướng Tiêu Phong bay tới.

Nghiên mực thể bay khá mạnh và nhanh, căn bản gã chẳng để đối phương có thì giờ suy nghĩ ứng phó, Tiêu Phong còn chưa hiểu ý tứ ra sao, ông nhất thời chưa biết tiếp chiêu thể nào, may thay, giọng nữ tử lập tức rót vào tai mách nước:

- 'Trường không vạn lý tổng thu nhận!' Trước hết, ông xuất chưởng, giữ nghiên mực trụ tại trên không, kế đó, ra một chiêu đáp lại cho xứng danh hiệu toà tử lâu này!.

Nữ tử đã không nói phải "đáp chiêu ra sao", dường như cô cũng muốn khảo hạch Tiêu Phong!

Tiêu Phong theo ý lời, ông xuất chưởng giữ nghiêng mực trụ lại giữa chừng không, ông trầm ngâm một chút, đưa tay phải chụp chén rượu của mình, rồi phi thân lên cao, đồng thời, vận khí vào tả chưởng, nhắm nghiêng mực chuyển ra một lực hút, khi đã đưa nó đạt tầm cao khoảng tầng hai tửu quán, ông nâng chén uống cạn, rồi phát nhẹ tay tả, hất nghiêng mực từ tầm cao đó chậm chậm nhắm gã thư sinh bay về. Tiêu Phong xuất lực thật khéo, tạo cho nghiêng mực thể bay tả tả chao đảo, hệt cánh nhạn mùa thu bay liệng giữa lưng trời.

Tiêu Phong nhẹ nhàng đáp xuống tại ghế mình, nhoèn miệng cười, hỏi:

- Đã làm trò cười rồi!

Gã thư sinh vươn tay phải đón nghiêng mực, tay trái vỗ mạnh mặt bàn, gã la lớn:

- Tuyệt! Tuyệt quá! Chỉ có một khoảnh khắc ngăn ngừi, ông ứng biến nhanh nhẹn khít khao, tại hạ mà không khâm phục sẽ là người không biết điều! Hôm nay được quen biết các hạ, tại hạ dầu chết cũng không có điều gì để hối tiếc! Thành các hạ xuất thêm chiêu nữa, tại hạ hy vọng đủ sức tiếp chiêu!

Giọng nữ tử lại rót vào tai Tiêu Phong, hình như có kèm tiếng thờ dài

- Ai da ... Tên này đọc sách nhiều... cuồng quá ... muốn lộng hành, mình tưởng làm thế để giữ thể diện cho hần, khiến hần thấy khó mà rút lui, đâu ngờ hần thật chẳng biết điều! Ông hãy ra chiêu này kết thúc hần cho rồi. Ông hãy lấy hồ rượu to trên bàn của ông đặt thẳng lên bàn của hần, nhưng đừng nói gì hết, xem hần sẽ đối đáp ra sao!.

Tiêu Phong làm theo lời, ông nghĩ bụng, chiêu này thực đơn giản, thể nào thơ thần ý tứ trong đó sẽ rất khó đoán!. Cái hồ rượu khá lớn, bị Tiêu Phong ném đi, ông chẳng dùng thủ pháp khác lạ, đã bằng bần đáp ngay trên mặt bàn gã thư sinh. Tiêu Phong cười cười, bảo:

- Đề mực đã ra rồi, mời các hạ tiếp chiêu.

Ông nghĩ thầm "Người này liên tục quấy rầy mình, chẳng biết hần muốn gì, điều lạ hơn nữa, nữ tử có vẻ biết rõ hần gã ta đang cần dùng thứ gì, hơn nữa, lại biết rõ thứ đó không có trên mình A Tử!, Cô ta là thần thánh phương nào, tại sao đã tận lực trợ giúp mình? Điều đó là điều mình thấy và hiểu rõ nhất!"

Gã thư sinh nhìn Tiêu Phong ném hồ rượu qua bàn mình, mặt mũi gã đầy vẻ nghi hoặc, gã nặn óc suy nghĩ cả buổi, thỉnh thoảng lại thấy gã thờ ngẩn than dài, hầu như qua hết một tuần trà,

Tiêu Phong và A Tử đã ăn xong mấy bát mì, đánh hết nhẵn đĩa bánh bao, ngón sạch bách năm cân thịt bò, mà gã vẫn chưa nghĩ ra được đáp án.

A Tử tròn mắt nhìn gã, nói:

- Ủa! Ông vẫn chưa nghĩ ra à? Mau lên, để hai ta còn trả tiền, rồi lên đường tiếp tục hành trình!

Gã thư sinh đứng lên, vái Tiêu Phong một vái dài, nói:

- Vô công các hạ cái thể, thật hiếm thấy trên đời, không ngờ thi tài cũng xuất sắc phú quá vậy, thực uống cho tại hạ xưng danh 'Thư Cuồng', mà suy nghĩ cả nửa buổi vẫn không đoán được nguyên ủy bài thơ đó! Tại hạ xin thua, thua mà tâm phục khẩu phục, xin các hạ làm ơn nói ra tên bài thơ, kéo tại hạ đến ăn không ngon, ngủ không yên ... do phải nặn óc suy đoán nó!

---- Xem tiếp hồi 49 ----

Bạn đang đọc truyện *Thiên Mã Hành Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.11 - Chương 49: Kim Nhật Tổng Quân Tu Tận Túy

Vì nữ tử không mách Tiêu Phong tên chiêu thức, Tiêu Phong ngần ngừ một lúc, ông vừa định nói chính mình cũng không rõ nguồn thơ, bỗng ông nghe nữ tử khẽ ngâm:

- Kim nhật tổng quân tu tận túy,

Minh triều tương ước lộ mạn mạn.

(Hôm nay tiễn nhau phải uống thật say, sớm mai nổi nhớ nhau sẽ mãi không phai),

thanh âm ngập ngừng, man mác một nỗi phiền muộn.

Tiêu Phong đột nhiên đại ngộ, ông nhìn gã thư sinh tự xưng 'Ngã vi thư cuồng' (Ta phát cuồng vì sách)', bảo:

- Chiều đó tên 'Kim nhật tổng quân tu tận túy', không hiểu các hạ đã từng có dịp say một trận túy lúy chưa?.

Gã 'Ngã vi thư cuồng' tự vỗ đầu một cái, thất thanh la lên:

- Đúng rồi! Vậy mà sao ta lại đã không nghĩ ra nhỉ?.

Gã ngượng ngịu, mặt ửng đỏ, chấp tay vái Tiêu Phong một vái, nói:

- Tại hạ Lý Phong Lam, đã quấy nhiễu các hạ quá lâu! Tại hạ thật sự không đoán được thâm ý các hạ trong chiều đó, thật ngượng muốn chết! Tại hạ vì được bằng hữu nhờ cậy xin cho được giải được cô nương đây hiện có trong người, lại nghe nói các hạ võ công cao thâm kinh người, nên đã có nhờ mấy bằng hữu giúp sức, không ngờ các hạ võ công mạnh tựa người trời, bọn ta không chịu nổi bội phục, thật không phải phép!

Tiêu Phong vội đứng dậy đáp lễ, nói:

- Huynh đài võ công cũng thật giỏi, văn tài càng khiến Tiêu Phong ta bội phục, ta không hiểu có sao huynh đài muốn xin giải được của xá muội? Vừa rồi, các hạ đã uống chung rượu độc của xá muội, mặt chẳng đổi sắc, trừ phi . . . trừ phi các hạ đã bị trúng độc từ trước khi đó rồi?

Lý phong Lam lắc đầu, đáp:

- Không phải đâu! Độc tố của rượu, ta đủ sức giải trừ, có điều bột phấn độc cô nương đây đã tung vào Quách cô nương thì ta chịu thua! Quách cô nương mắt không thấy đường vốn đã không hay rồi, lại bị chất độc của phấn ngấm vào người, nếu không được giải kịp thời, sợ có khi tính mạng cô ấy khó chu toàn. Gia sư cùng Cái Bang có uyên nguyên sâu xa, ta cũng có gặp gỡ Quách đại hiệp đôi ba lần, trong lòng cực kỳ cảm phục lòng hiệp nghĩa của đại hiệp. Khi ta được Hoàng bang chủ nhờ đứng ra chặn đường và tấn công các hạ, nhằm đoạt giải được, ta đã không sao khước từ bà, đến khi các hạ xuất thủ, ta tự biết tranh đua võ công không lại các hạ, nên đã chỉ còn cách bày trò 'dĩ thi luận vũ', chẳng dè ta cũng bị thua luôn!

Gã thò tay vào bọc, lấy ra khối bội ngọc trong suốt lấp lánh dùng làm vật đánh cược, đưa cho A Từ, nói:

- Cô nương, ta thua cược, khối ngọc này giờ thuộc về cô nương.

A Từ thấy trong khối ngọc có thấp thoáng mấy tia màu đỏ, cô biết đây là loại mỹ ngọc quý báu hiếm có, cô đón lấy khối ngọc, cầm nó trong lòng bàn tay, ngắm nghía sẫm soi.

Tiêu Phong hỏi A Từ:

- A Từ, muội nếu có giải được, hãy đưa tặng một ít cho Lý huynh.

A Từ giọng hần học, đáp:

- Á nha đầu họ Quách đó, đã chặt đứt tay phải Dương đại ca, muội cũng muốn ả ta nếm đau khổ!

Tiêu Phong bảo:

- Đôi mắt cô ta chưa bảo đảm chữa lành, cô ta nếm đau khổ cũng đủ rồi, chẳng may cô bị độc tố phát ra mà mệnh vong, ta sợ Dương huynh đệ cũng chẳng dám nhận chút ân tình đó của muội đâu!

A Từ trước giờ ít coi trọng sinh tử kẻ khác, cô dẫu mò đáp:

- Muội không có giải được! Bao phấn độc đó là muội đã ăn trộm của sư phụ lúc trốn khỏi Tinh Tú phái, tên bột phấn muội còn không biết, nói chi giải được!

Tiêu Phong trong lòng phát rét, ông nghĩ bụng, theo kiểu cách ăn nói của cô, thực tình A Từ cũng không có thuốc giải.

Lý Phong Lam thờ dãi, nói:

- Đến cô nương cũng không có thuốc giải, ta xem chừng Quách cô nương khó cứu! Thôi, đành đem sự bất hạnh những lời đó thuật cho Hoàng bang chủ hay, thủ nhận với bà là ta không còn cách nào, để bà nhờ người cao minh khác.

Gã nói xong, chấp tay bái Tiêu Phong:

- Tại hạ xin cáo từ, các hạ xông pha Trung nguyên, ta sợ sẽ gặp cực kỳ hung hiểm, cho dù các hạ một thân võ công cái thể, nhưng thể cô lực bạc, ám tiễn khó ngừa, nếu các hạ không vì chuyện khẩn yếu, ta khuyên các hạ nên trở về Mông cổ ngay, tránh những tranh đấu cùng những khó khăn, nguy hiểm vô vị đó!

Nghe lời khuyên, Tiêu Phong trong lòng cảm kích, đáp:

- Cảm ơn Lý huynh đề tình, Tiêu Phong chuyến này xuống Trung nguyên bái tế vong thê, hung hiểm nhiều đến đâu, ta cũng phải đến bằng được trước mộ phần vong thê làm lễ.

Lý Phong Lam đáp:

- Thì ra phu nhân của Tiêu huynh là người Trung nguyên, tình nghĩa Tiêu huynh dành cho vong nhân khiến tại hạ rất cảm động - Gã dừng một chập, chột thờ dài, nói tiếp - Dù Tiêu huynh không phải người Mông Cổ, nhưng thân làm Tướng quân cho Mông Cổ, hào kiệt võ lâm Trung nguyên sẽ coi Tiêu huynh là thù địch. Ta cũng không phải người Hán, từ nhỏ theo gia sư, cư ngụ nơi góc trời Tây Bắc, phân tranh giữa các chủng tộc, ta chẳng mấy để ý tới! Do đó, vừa rồi mới vui vẻ đàm luận cùng Tiêu huynh qua chén rượu, ngoài ta, chỉ sợ Trung nguyên không ai không coi Tiêu huynh là thù địch.

Gã được Tiêu Phong cho biết ông không phải gốc gác Mông Cổ, nhưng gã cũng không muốn nói cho Tiêu Phong rõ huyết mạch của gã.

Câu chuyện đánh đúng vào nỗi đau của Tiêu Phong, ông chỉ nhỏ nhẹ cười khổ, trên trần gian này, mấy ai hiểu được cái đau khổ dồn nén đó.

Tiêu Phong nâng hồ, rót đầy hai chén, đưa một chén cho Lý Phong Lam, nói:

- Lý huynh, hôm nay từ biệt, huynh đài phải uống thật say, ta và huynh đài chia tay nhau rồi, không biết khi nào mới có dịp tái ngộ, mời ông thả sức, uống thêm với ta một chén!

Mặc dù gò má Lý Phong Lam đang đỏ hồng, gã rõ ràng đã ngà ngà say, nhưng chẳng chút chần chừ, gã nâng chén hướng Tiêu Phong đáp:

- Mời Tiêu huynh!

Hai người uống một hơi cạn chén, cùng ngẩng đầu nhìn trời cao, cất tiếng cười rộ.

Lý Phong Lam chấp hai tay thành quyền, nói:

- Tiêu huynh, xin từ biệt, mong sau này có dịp gặp lại.

- Còn có ngày gặp lại! - Tiêu Phong tiến tới vài bước, tiễn gã đến tận cửa quán.

Lý Phong Lam nói:

- Mời Tiêu huynh trở lại, đừng tiễn đưa thêm nữa.

Nói xong, y chuyển mình bước qua khung cửa, tà áo phát phới, thoáng chốc đã đi mất dạng.

Tiêu Phong hãy còn thắc mắc lai lịch nữ tử trên gác hai đã lên tiếng giúp đỡ mình, ông bèn rào bước lên lầu, đến trước khung cửa có buồng rèm, thì lễ, nói:

- Tại hạ Tiêu Phong, xin được diện kiến cô nương.

Sau một lúc, vẫn không thấy động tĩnh gì, thấp thoáng qua bức rèm, hình như có hai người ngồi trong phòng.

Tự hiểu giang hồ có nhiều nhân vật kỳ dị, Tiêu Phong không lấy thế làm bực, ông lại lên tiếng:

- Mang ơn cô nương ra tay trợ giúp, Tiêu Phong rất cảm kích, trong lòng tại hạ có một số việc chưa rõ, ngưỡng mong cô nương chỉ điểm mấy chỗ còn mê muội.

Bức rèm đột nhiên vén lên, một nam tử hiện ra trước Tiêu Phong, hỏi:

- Chắc các hạ nhìn nhầm người? Ở đây không có cô nương nào hết.

Bên trong, thấy một người đang ngồi, nhưng đó cũng là một nam tử, Tiêu Phong khê giạt mình, ông liếc nhanh vào phòng, mọi đồ vật trong gian nhà các nho nhỏ đó không lọt ngoài tầm nhìn, căn bản ông chẳng thấy ẩn giấu một ai. Ông lại quét ánh mắt lần nữa, chỉ thấy hai cánh cửa ra vào rộng mở, trong lòng ông chợt hiểu, ông chấp tay, nói:

- Xin lỗi, đã làm phiền nhiều!.

Rồi ông quay mình, đi xuống bên dưới.

A Tử thấy Tiêu Phong từ lầu hai xuống, cô thắc mắc:

- Tỷ phụ, huynh lên đây làm gì thế?

Tiêu Phong kể cô nghe chuyện nữ tử giúp đỡ, ông vừa rồi lên lầu đã chẳng được gặp cô ta, hẳn cô ta không muốn lộ thân phận, đã tránh không cho ông

gặp mặt.

A Từ nghe xong, cco cười vang:

- Muội đã bảo mà, tỷ phu đột nhiên trở thành đại tài tử, xuất khẩu thành thi, làm gã thư sinh đó phục lẫn, thì ra bên trong đã có được cao nhân giúp sức!

Tiêu Phong hơi rúng động, ông nghĩ, dẫu thanh âm nữ tử vo ve như tiếng muỗi, nhưng loáng thoáng trong ký ức, ông mừng rỡ đã có dịp nghe qua, chỉ là lúc này ông không sao nhớ là của ai!

Trả xong tiền bữa ăn, Tiêu Phong cùng A Từ rời Túy Tiên các. Trời bắt đầu đổ tuyết nhẹ, dó đó lượng khách bộ hành giảm nhiều, trên đường chẳng thấy bóng dáng bọn trưởng lão Cái Bang.

Tiêu Phong và A Từ lên ngựa, theo ngã đường đó đi ra cổng thành.

Ra khỏi thành, tuyết rơi mỗi lúc một nhiều, hai người rong ruổi được ít lâu thì trời tối mịt. Tiêu Phong chong mắt nhìn tứ phía, bảo:

- Tuyết càng lúc càng nhiều, mình phải tìm chỗ nghỉ chân qua đêm thôi.

Bốn bề tuyết phủ mênh mông, không một bóng dáng nhà cửa. Hai người tiếp tục đi về phía Nam một chập nữa, khi gặp một cánh rừng, trời đã tối mịt, thấp thoáng có ánh đèn hắt ra từ bên trong rừng, A Từ mừng rỡ, nói:

- Trước mặt dường như có nhà người ta.

Tiêu Phong đáp:

- Hãy đến đây xem sao.

Hai người tiến vào, đi chẳng bao xa, quả nhiên họ thấy một gian nhà nhỏ giữa rừng, ánh đèn le lói bên trong.

Tiêu Phong đến trước nhà, cất tiếng hỏi:

- Có ai trong nhà không?

Từ trong nhà, một thanh âm già nua hỏi lại:

- Ai đấy?

Tiêu Phong đáp:

- Chúng tôi lỡ độ đường, trời đã tối, xin được ghé nghỉ qua đêm.

Sau một lúc lâu, cửa nhà mở ra, thấy một ông lão râu tóc bạc phơ, ông lão nhìn sơ qua Tiêu Phong và A Từ, rồi né người sang một bên, nói:

- Vào nhà đi.

Tiêu Phong cảm ơn, ông đem ngựa buộc vào gốc cây trước cửa nhà, theo A Từ đi vào trong.

Giữa nhà kê một cái bàn bốn cạnh, ngồi bên là một đứa nhỏ chừng bảy tám tuổi, nó lặng lẽ đảo đôi tròng mắt đen dòm Tiêu Phong và A Từ, hiện trên mặt vẻ sợ sệt, kiểu trẻ con khi gặp người lạ thì ngỡ!

Trên bếp lò, một cái nồi đựng một thứ gì đang sôi sục, khói toả lên khắp nơi, tạo cảm giác ấm cúng trong nhà.

Lão già đó từ khi mở cửa xong, đến ngồi trước lò, tay chậm chậm thêm củi vào lò, không nói năng gì.

Tiêu Phong biết người thôn dã thuần phác, ít thích trò chuyện, ông cũng không để tâm, Ông đến ngồi trước bàn, hỏi:

- Lão bá đang nấu gì vậy?

- Cháo khoai lang.

- Đây là cháu ông, phải không? Trong nhà không còn ai khác à?

Lão già 'hừ' nhẹ, vẫn tiếp tục ngồi đấy, tay thêm củi vào lò, miệng nói:

- Chẳng còn ai, chỉ có ta và thằng cháu, bố nó mắc bệnh chết đã lâu, mẹ nó đi lấy chồng khác rồi.

Tiêu Phong nghe lão nói, ông đưa mắt nhìn thằng bé, thấy nó má hóp, đôi tròng mắt khá to. Ông đưa tay sờ đầu nó, hỏi:

- Cháu nhỏ, cháu tên gì?

Đứa nhỏ lắc đầu, từ trong mắt nó chọt ứa một giọt lệ.

Tiêu Phong thấy hơi lạ, ông hỏi tiếp:

- Tại sao cháu khóc? Cháu nhớ cha, nhớ mẹ cháu hả?

Lão già quay đầu lại, thờ dãi, nói:

- Nó hồi nhỏ mắc bệnh nặng, rồi hoá câm, mẹ nó lại vừa mới tái giá, nó suốt ngày nhớ mẹ, cứ chảy nước mắt hoài! Còn nhỏ vậy mà chịu biết bao khổ não ... ời ...

Tiêu Phong nghe nói, ông cúi lòng, móc từ trong bọc ra một tấm vàng lá, đặt lên bàn, nói:

- Lão bá, lão bá đem tấm vàng lá này ra chợ đổi bạc trắng, rồi muốn ăn thức gì thì cứ mua về.

Lão nhân quay nhìn, lắc đầu, nói:

- Không được đâu, không được đâu, lão sao dám lấy của ông?

Tiêu Phong đáp:

- Lão bá cứ cầm lấy đi, là quà ra mắt của ta tặng cháu nhỏ.

Lão già ngập ngừng, nói

- Hừm ... Cảm ơn ông.

Lão quay trở lại với bếp lò, bùi ngùi, than thở:

- Lão hủ hôm nay gặp quý nhân rồi.

A Từ thấy đứa bé cứ nhìn chằm chằm vào mình và Tiêu Phong, cô đưa tay vuốt má nó, bảo:

- Cậu nhỏ à, sao cậu cứ giương to mắt ra nhìn bọn ta hoài vậy? Hai ta chẳng phải cạp beo đâu, không ăn thịt cậu đâu.

Đứa nhỏ hoảng sợ, vụt khóc, nhưng thanh âm không thoát ra được, nó ngồi đờ ra, từ lúc Tiêu Phong vào nhà đến giờ, ông không thấy nó cử động thân mình chút nào.

A Từ rút tay lại, cô chau mày nói:

- Thằng bé nhà ngươi sao ưa khóc lóc quá? Chẳng đáng mặt nam hài tử, động chút là khóc, thấy mắc cở quá!

Lão già đứng dậy, nói:

- Cháo khoai đã chín rồi, vị đại gia và vị tiểu thư đã đi suốt ngày, chắc đói lắm? Lão hủ chẳng có gì đãi khách, mời hai vị dùng tạm ít cháo.

Lão múc cháo làm hai bát đầy, đem đặt trước mặt Tiêu Phong và A Từ, nói:

- Ăn mau kéo nguội, cháo giúp làm ấm người đấy.

Tiêu Phong đứng dậy, đáp:

- Mới lão bá ngồi, chúng tôi không đói, vừa rồi đã ăn tối trên đường đi đến đây, mạo muội vào quấy nhiễu, mười phần không nên không phải, lại còn làm chậm trễ bữa tối của hai ông cháu, khiến cả hai bị đói, thật lắm tội quá.

Ông vừa nói, vừa đưa tay mời lão già ngồi xuống.

A Từ thấy Tiêu Phong làm vậy, cô đẩy bát cháo của mình ra trước mặt đứa bé, nói:

- Em nhỏ hãy nín khóc! Em ăn cháo đi, tý tý cho đầy.

--- Xem tiếp hồi 50 ----

Q.11 - Chương 50: Cái Bang Độc Xà Trận

Đứa bé nhìn bát cháo trước mặt, nó liếc trộm lão già, nhưng hai tay vẫn khoanh trước ngực, không nhúc nhích. Lão già bước đến, tay bưng bát cháo đưa cho Tiêu Phong, miệng nói:

- Vị nhân gia này, sao ông không chịu ăn một tí cháo nào vậy? Ông thân mình to lớn, vừa rồi dùng bữa ở quán chắc chưa no bụng đâu? Hai ông cháu ta không đói, lại chẳng ăn được nhiều cháo, xin ông đừng làm khách!

Cặp mắt hổ của Tiêu Phong soi lên mặt lão già, rồi ông vung tay chụp vào mặt lão, thét lớn:

- Mi là ai? Tại sao bày mưu tính kế hại chúng ta?.

Tiếng thét vừa dứt, mặt nạ tuột ra, lão già hiện hình, hiện lộ bộ mặt râu ria cạo sạch nhẵn. Lão thân thủ thật lạnh, đã lừa thế tránh né, nhảy một bước đến trước A Tử, đưa hai tay chụp, siết vào cổ cô. A Tử võ công không tệ, chỉ là diễn tiến quá nhanh, cô không may may đề phòng, bị người đó một chiêu chế ngự được. Cũng chính vì Tiêu Phong đã len vào giữa hăn và đứa bé, đề phòng hăn hại thằng nhỏ, ông nhất thời không tính đến khả năng hăn bắt A Tử.

Tiêu Phong gần giọng:

- Buông cô ấy ra!

Gã cười lạnh, nói:

- Nếu muốn giữ mạng ả, ngươi chớ lại gần ta! Ta hỏi, tại sao ta đã bố trí hết sức chu đáo như áo trời liền lạc, ngươi bằng cách nào khám phá được?

Tiêu Phong nhếch mép cười, đáp:

- Thứ nhất, lúc ta cho ngươi lá vàng, miệng mi thì nói nhận, nhưng mi đã không hề bước đến tiếp lấy nó. Cho đến lúc mời cháo, lá vàng vẫn nằm yên trên mặt bàn, nếu ngươi đích thật ông lão nhà quê, chuyện đó rõ ràng không bình thường. Một người thôn dã, nhất định nếu chưa từng thấy vàng lá, lần đầu trông thấy, thế nào chẳng đến gần xem cho rõ. Vậy mà khi ta đưa tặng, đúng lý ra, bất cứ ai cũng thật nhanh chóng nhận ngay lấy, còn mi thì không! Thứ nhì, điểm tối quan trọng, là thằng bé này, mi bảo nó cầm, ngay từ đầu, ta đã không tin, tại vì đứa bé cứ sợ sệt nhìn mi, căn bản chẳng phải là biểu hiện thân tình giữa hai ông cháu, hơn nữa, nó khóc suốt, trông mất nhuộm vẻ lo sợ nhiều hơn thương nhớ. Lại nữa, nó còn nhỏ bé, không thể nào ngồi yên một chỗ không cử động, vậy mà từ lúc ta vào nhà đến giờ, nó cứ bất động, đây là một điểm thật khả nghi! Rõ ràng mi đã điểm huyết nó, làm cho nó vừa không cực cự, vừa không nói được, làm nó cứ khóc suốt. Dựa vào hai điểm đó, ta đã sinh nghi, rồi mi lại ân cần mời ta ăn cháo, nhất định trong cháo có bỏ chất kịch độc!

Gã đó bực tức nói:

- Không sai, có thuốc độc trong cháo! Ta cứ tưởng đề thằng nhỏ lại sẽ dễ đánh lừa ngươi, ai dè từ đó đã lộ ra sơ hở! Ngươi là một nhân vật rất lợi hại, chả trách tên thư sinh 'Ngã vĩ thư cuồng' phải bó tay chịu thua. Gã chợt đưa tay lên miệng, huyết sáo một tiếng, trong đêm trường tĩnh mịch, tiếng đó truyền đi, nghe sắc lạnh khôn tả.

Tiêu Phong sa sầm nét mặt, hỏi:

- Ngươi là đệ tử Cái Bang?

Gã ngạc nhiên, hỏi lại:

- Sao ngươi biết? Ám hiệu đó, chỉ trường lão từ hàng năm túi trở lên trong Cái Bang mới biết!

Tiêu Phong không trả lời, trong lòng ông cảm khái vô cùng! Một trăm năm qua rồi, nương dâu đã thành biển xanh, ám hiệu đó vẫn chẳng chút thay đổi. Năm xưa, ông nghĩ Cái Bang, dù sau khi bức bách mình không còn đất đứng trong Võ lâm Trung nguyên, nhưng khi họ được tin mình ngộ hiểm ở Liêu quốc, vô số huynh đệ trong bang đã liều thân đến cứu mình, hai bên chưa kịp thổ lộ tình cảm thân thiết thì xảy ra vụ mình tự tận trước ải Nhạn Môn! Hôm nay, khi tái sinh, ông lại trở thành đối địch Cái Bang, chắc hẳn trong cõi u u minh minh, vận mệnh mình đã sớm an bài như thế rồi chẳng!

Gã kia lẳng lặng kéo A Tử ra phía sau, gã đưa tay định đẩy cửa, hốt nhiên Tiêu Phong gần giọng hỏi:

- Tại sao Cái Bang thù hận ta?

Gã cười nhạt, nói:

- Quân Thất đất Mông Cổ xâm chiếm đất đai, giết hại con dân Đại Tống, chúng hung ác như lang sói, độc địa hơn rắn rết! Bọn ta hận đã chẳng được uống máu, được ăn gan chúng bay!

A Từ nạt:

- Ngươi đừng nói bậy! Tỷ phu ta không có như vậy ...!

- Cầm miệng! - gã vận sức vào tay, thít chặt cổ A Từ, khiến câu nói bị cắt ngang.

- Thả cô ấy ra, ta sẽ tha cho ngươi đi- Tiêu Phong vừa nói, vừa nhanh chóng giải khai huyết đạo cho đứa bé.

Đứa nhỏ mắt tròn trừng, bọc lộ vẻ hãi sợ, một lúc sau, nó oà khóc ầm ĩ.

- Hừm! Con yêu nữ này đã thương Quách đại cô nương, Bang chủ ta hận chưa thu thập được tính mạng nó, để lấy được giải dược trên mình nó rồi, chờ xem Hoàng bang chủ đem bằm vằm nó ra sao!

Gã một tay siết cổ A Từ, một tay mở cửa.

"Huych" một tiếng, gã chưa kịp định thần, đã thấy thân mình va mạnh vào cánh cửa gỗ, rồi gã bay vù ra ngoài, kêu "bịch" một tiếng, chạm mạnh vào một thân cây, dội ngược trở lại, nằm bò càng trên đất. Gã còn may, Tiêu Phong thủ hạ lưu tình, bằng không, ông đã kết thúc tánh mạng gã đương trường. Hãi hùng một lúc, rồi gã định thần, ngóc đầu nhìn, thấy A Từ đứng yên lành bên cạnh Tiêu Phong, cô không bị một chút thương tích nào. Bất giác gã rùng mình, nhủ thầm "Yêu nữ rõ ràng đã bị mình dùng làm lá chắn đằng trước, tại sao mình trọng thương, ngược lại, nó vẫn cứ khôi khôi như thường? Người này vô công kính người, hèn chí, ngay cả tên "ngã vĩ thư cuồng" kia, cùng một đám trợ thủ danh tiếng chấn động giang hồ, tất cả đều thảm bại dưới tay ông ta!

Tiêu Phong thờ dài, nói:

- Đó là ngươi buộc ta phải ra tay, vốn ta không muốn gây thù kết oán cùng Cái Bang!

Hốt nhiên, tay áo bị giật nhẹ, một bàn tay nhỏ bé đang nắm vào tay áo ông.

Tiêu Phong cúi trông, thì ra đứa nhỏ đang níu ông, miệng nó ngập ngừng hỏi:

- Thúc thúc, ông nội bị tụi nó bắt giữ, thúc thúc cứu ông nội về được không?

- Sao vậy?

Tiêu Phong giật mình, ông lập tức hiểu ra, để đối phó mình, Cái Bang đã không ngần ngại ức hiếp đến người già, trẻ con. Ông lập tức động nộ, gằn giọng bảo gã kia:

- Ngươi bắt giữ ông nội đứa bé này ở đâu? Cái Bang xưa nay hành sự quang minh lỗi lạc, bọn ngươi sao dám bức hiếp người già, trẻ con?

Gã kia đứng dậy, lui mấy bước về đằng sau, đáp:

- Đối phó cầu tặc như ngươi, dùng mấy thủ đoạn đó đều được. Ông nội nó không hiểu đại cục, không chịu tuân theo phối hợp sắp xếp của bọn ta! Thứ người hồ đồ đó, sống trên đời thật tốn đất, chỉ vì lão ta già nua, trọng tuổi, bọn ta không muốn thấy lão lúng túng tại đây, nên đã đem giam lão ta.

Gã ha hả cười, rồi nhạ giọng bảo:

- Mi muốn cứu lão, dễ lắm, chỉ cần mi tự phế võ công, ta sẽ cho trả tự do cho lão liền.

Đứa bé đến trước mặt Tiêu Phong, chỉ vào gã, giọng trẻ con giận dữ cất lên mắng:

- Ông là kẻ ác! Ông nội không chịu nghe lời ông, ông đánh đập ông nội, rồi đem dây thừng trói ông nội, đem ông nội đi mất. Lại còn dọa nạt cháu, bắt cháu phải theo lời ông, bảo nếu không nghe lời, ông sẽ giết chết ông nội!!

Đứa nhỏ nói một thôi một hồi, rồi nó khóc oà, giậm chân, đòi:

- Trả lại ông nội đây! Trả lại ông nội đây!

Tiêu Phong quá giận, ông đập một cái rầm, mặt bàn bẽ làm hai, thét lên:

- Cái Bang sao lại có loại tiểu nhân ti tiện như ngươi! Mấy trăm năm thanh danh của Cái Bang đều đã bị bọn ngươi hủy sạch cả rồi! Điều thứ ba của bang quy Cái Bang cấm ức hiếp người cơ khổ, điều thứ năm cấm vô cớ lạm sát, ngươi có nhớ không!

Gã đó lấy làm lạ, hỏi:

- Ngươi ... ngươi sao biết rõ bang quy ta?

Trước đây, Tiêu Phong nhận biết ám hiệu trường lão năm túi, đó đã thập phần kỳ quái, bây giờ gã lại nghe Tiêu Phong đem bang quy ra dạy bảo, đệ tử nhất hạng trong bang chưa chắc đã thuộc lòng điều lệ như vậy, gã thấy đó đúng là một chuyện lạ, không thể nghĩ bàn được!

Thầy Tiêu Phong không trả lời, tròn mắt gã lay chuyển, rồi gã nói:

- Bang quy của ta, dĩ nhiên ta biết, chẳng cần người nhắc nhở! Ta có muốn đem ông nội thằng nhỏ này giết đi, bang chủ Hoàng Dung cũng không cho phép. Người ở đây chờ, ta sẽ cho đem ông ta về đây ngay.

Gã nói xong, phi thân, vượt cửa phía sau chạy mất, xem ra võ công cũng không tồi, cũng có vai vế trong bang.

Tiêu Phong không ngăn cản, mặc gã chạy đi. Chính lúc đó, bốn phía nơi xa vọng lại tiếng rào rào, thanh âm đó làm người ta bất giác rợn tóc gáy. A Từ nắm tay Tiêu Phong, cô hốt hoảng:

- Tỷ phụ, tiếng gì vậy? Nghe dễ sợ quá!

Tiêu Phong nghiêng đầu lắng nghe, ông kêu "t" một tiếng, đứng bật dậy, nói:

- Hồng to! Đó là tiếng rần trườn mình.

Đệ tử Cái Bang đều thông thạo nghề bắt rắn, hiện thời bọn họ đang huy động ngàn vạn con rắn đến ngôi nhà. Ông hơi tái mặt, nói:

- Đúng là Xà trận! Theo bang quy, vạn bất đắc dĩ mới được đem dùng, trận này một khi huy động sẽ dồn địch nhân vào tử địa

- Ui chao!

A Từ hoảng kinh, tuy trước đây cô thường dùng độc vật luyện công, nhưng thiên tính con gái, cô rất ghê sợ chúng, nói gì tiếng động của đàn rắn quần công, phảng phất khắp nơi đều có tiếng rần trườn. Bất giác, cô nắm chặt tay Tiêu Phong, thân mình run rẩy. Đứa bé cũng sợ không kém, nó quên cả khóc, nắm chặt vào một ngón tay Tiêu Phong, thân mình bé nhỏ của nó run lên cầm cập.

Tiêu Phong nhìn hai người, nói:

- Chạy thôi! Mình chạy ra ngoài, mau lên.

Vừa ra khỏi nhà, thấy dưới ánh trăng, mặt tuyết trước đây trắng xoá, nay lúc nhúc ngàn vạn con rắn đang hùng hổ hàng hàng lớp lớp bò tới, có vài con đã vào tới gần chân của ba người. Đứa nhỏ thất thanh hét lên, Tiêu Phong vội giục họ trở vào nhà, thấp giọng bảo:

- A Từ, muội và đứa bé trốn trong nhà, để ta trụ tại cửa.

A Từ kêu:

- Tỷ phụ phải cẩn thận!

Cô nhanh chóng ôm thằng bé chạy vào trong. Tuy sợ, nhưng tâm trí cô hoàn toàn bình tĩnh, cô kéo một mớ cỏ khô đem bịt vào cửa sổ và lối thoát ống khói. Cũng còn may, gian nhà này tuy vách đất, nhưng tường vách khá vững chãi, không có lỗ hổng.

Tiêu Phong thủ tại cửa, một đàn rắn tiền phương ồ ạt trườn lại gần chân, Tiêu Phong huy động tả chưởng tung ra, thân rắn bị kích trúng bay toát loạn, xác rắn là tả rơi xuống đàn rắn nơi sau, nhưng bấy rắn dường như bị thúc giục, chúng trườn qua trườn lại, vượt trên thi thể đồng loại, tiếp tục ào lên. Làn sóng rắn từ từ phía tràn vào. Tiêu Phong song chưởng liên tiếp huy động, chỉ thấy chưởng phong đến đâu, xác rắn tung bay đến đấy, như thể mưa rào tưới dồn dập. Chẳng mấy chốc, sân trước nhà ngổn ngang nhiều đồng xác rắn, lũ rắn tuy vậy khí thế vẫn hùng dũng, từng đợt từng đợt như sóng, trào lên, mù mịt trời đất. Dù nội lực Tiêu Phong hùng hậu bền bỉ, nhưng ông tự biết, vạn chưởng giết rắn như vậy, ông duy trì sức lực không biết được bao lâu. Ông bất giác lo âu.

Trong nhà, A Từ nhìn Tiêu Phong xuất chưởng giết rắn, tình cảnh quá hung hiểm. Cô bỗng kêu:

- Tỷ phụ, coi chừng kia!

Đang lúc cô hò hét, cảm giác có một thứ gì va mạnh vào tay, cô cúi xuống, đích thực một con rắn vằn đỏ kịch độc. Cô hét to, vận sức vẩy mạnh tay, con rắn bắn tung ra xa.

Nhanh như chớp, A Từ rút một độc châm, vung tay, kêu "bép" một tiếng, con rắn đã bị ghim mình xuống đất, nó quần quai vài cái rồi nằm yên bất động.

A Từ ngẩng đầu trông lên, thấy nóc nhà lợp tranh đã thủng một lỗ nhỏ. Ngay lúc đó, cô nghe tiếng rú thất thanh của đứa bé, tiếp theo là tiếng khóc oà, cô quay nhìn, thấy nó đang ngồi bệt dưới đất, hai con rắn độc đang ngoằn ngoèo trên người nó.

--- Xem tiếp hồi 51 ---

Q.11 - Chương 51: Đột Xuất Trùng Vi

A Từ nhanh tay phóng độc châm, đánh rớt hai con rắn ra khỏi thân hình đứa bé. Trên tay, trên ngực, trên bụng nó hiện vết rắn cắn, mặt nó đang xạm đen dần, hiển nhiên đã bị độc nọc rắn phát tác. A Từ chạy đến đưa tay bế nó lên, cô vừa quay mình, đã có vài con rắn rơi từ nóc nhà xuống gần chân, A Từ ngẩng đầu nhìn, cô la hét ầm ĩ, vô số rắn vằn đốm đang lúc nhúc trên xà nhà, con nọ nới đuôi con kia rơi xuống vì bị xô đẩy bởi nhiều lứa rắn khác từ bên ngoài tràn vào. Mặt mày tái mét, A Từ bế đứa nhỏ tránh sang một bên, chẳng mấy chốc, sàn nhà đã thấy rắn bò lênh mênh khắp nơi, A Từ không ngừng tránh rắn, cô vừa lui dần ra cửa, vừa quay vào phóng độc châm, ghim một số xác rắn vào xà nhà, nhưng khôn thay, số độc châm còn không nhiều, cuối cùng cô không dám phóng bừa bãi, chỉ dùng giết các con rắn đang mon men lại gần.

Nghe tiếng động đằng sau, Tiêu Phong ngoảnh lại, ông giật mình thấy A Từ đang bế đứa bé, đoán rằng nó đã bị rắn cắn. Ông biết, nếu không chữa trị ngay, nọc rắn độc cực kỳ lợi hại đó sẽ lấy đi tính mạng đứa bé. Lập tức ông lên tiếng hỏi:

- A Từ, nó bị rắn cắn nặng không?

Lúc đó, A Từ đã lùi đến bên cạnh Tiêu Phong, tay cô phóng châm giết rắn, miệng đáp:

- Nó bị trúng độc khá nặng, để lâu chút nữa chắc sẽ chết quách.

Cô ôm đứa bé, chân nhảy nhót, đầu tóc xỏ tung, khi thấy rắn cứ ùn vào từ tứ phía, cô sợ quá, run giọng hỏi:

- Tỷ phu, giờ mình làm sao đây?

Đôi mày Tiêu Phong nhăn tít, song chưởng không ngừng huy động, ông thấy A Từ không chống cự nổi rắn đang từ nóc nhà rơi xuống, bèn vội vận tả chưởng đánh bật mấy con đang trước mặt, hét to một tiếng, ông khoa hữu chưởng thành vòng tròn trong không trung, tạo một vùng lốc xoáy mà A Từ và đứa bé là trung tâm. Lập tức số rắn quanh đây bị thổi bay tan tác ra sau. Nhưng rắn khác không ngừng bò đến, Tiêu Phong bèn choàng một tay ngang eo lưng A Từ, nói:

- Ôm đứa nhỏ cho chặt!

A Từ chỉ thấy thân mình nhẹ hẫng, cô đang được Tiêu Phong ôm, cùng ông đáp lên đỉnh một cây tùng đằng trước nhà. Cây đó cao và thẳng, không có cành mọc ngang, căn bản không có chỗ đặt chân, Tiêu Phong ôm chặt A Từ, ông đề khí, chân giẫm mạnh vào đỉnh cây, mượn lực phản chấn tiếp tục phi sang cây khác.

Đi kiểu đó vượt qua khỏi đám cây tùng, nội tức ông giảm xuống, không còn đủ sức mượn lực nữa, đang sắp sửa phải hạ mình xuống dưới đất đen kịt những rắn, may thay, ông thấy có một nhánh cây gie ngang làm chỗ đáp xuống, ông bèn trụ cứng hai chân dính trên cành ngang đó. Tiêu Phong cúi nhìn đứa nhỏ trong lòng A Từ, thấy mặt nó xạm đen, hôn mê bất tỉnh. Tiêu Phong thăm mạch cổ tay, thấy mạch lạc yếu ớt, nọc rắn đã ăn sâu nội tạng, không còn vận công trực độc được nữa. Chợt nhớ A Từ trên mình thường mang thuốc giải, Tiêu Phong hỏi:

- A Từ, trên mình muội hiện có giải dược nào không?

A Từ mò tìm trong túi, cô lấy ra hai bình nhỏ, đáp:

- Cái này là thuốc giải của độc châm, còn đây là của Lục La sát cho để giải độc 'Truy mệnh thần đinh', chẳng hiểu có dùng được hay không?

Tiêu Phong đưa tay đón lấy, nói:

- Hiện giờ không có gì khác, ta không biết nên dùng cách nào đây?

A Từ chỉ vào cái bình của Lục La sát, nói:

- Thứ này bà Lục La sát bảo có thể uống được, còn cái sư phụ muội cho chỉ dùng bôi ngoài da thôi.

Không chần chừ, Tiêu Phong cạy miệng đứa bé, đổ vào một ít thứ thuốc giải uống được, còn thuốc kia, ông đem bôi lên chỗ rắn cắn, rồi xé vạt áo băng bó kỹ lại.

Biết nọc độc rắn lợi hại, Tiêu Phong bảo A Từ:

- Mình phải cố vượt vòng vây, đem đứa nhỏ này đi tìm thầy thuốc chữa cho nó.

Nói xong, ông đưa một tay ôm eo lưng A Từ, nói nhỏ:

- Cần thận!

Rồi vận sức vào chân, ông nhún mạnh lên cành cây, băng mình đi. A Từ cảm giác như đang đang vùn vụt, đầu đang còn trong hiểm cảnh, nhưng cô thấy khoan khoái vô cùng, con hoảng sợ vừa rồi biến mất. Cô chợt nhớ đến thời kỳ thân mang trọng thương, đã từng được Tiêu Phong ẵm bồng nhiều ngày, ước thầm:

- Mình mà được tỷ phu ôm chặt lấy như thế này hoài, tuyệt lắm đấy!

Sau chừng một tuần trà, Tiêu Phong đưa A Từ và đứa nhỏ ra khỏi khu rừng. Bên ngoài, hơn ngàn đệ tử Cái Bang đệ tử binh khí trong tay, đang dàn trận chờ họ, Cái Bang lần này nhất quyết dồn Tiêu Phong vào tử địa, nên đã chẳng ngần ngại huy động một lực lượng đông người.

Tiêu Phong cười nhạt, ông định cùng A Từ hạ mình xuống từ cành cao, bỗng ông nghe tiếng ngựa hí, tiếp theo là vô số tiếng hô hoán. Nhìn về nơi xuất phát tiếng động, Tiêu Phong thấy hai con hãn huyết đang phóng mình chạy lên ra từ giữa đám đệ tử Cái Bang, khiến bọn chúng phải nháo nhào né tránh. Tiêu Phong vô cùng mừng rỡ, ông thực không biết nhờ cách nào hai con bảo mã đó lại yên ổn chạy thoát, đúng lúc hiểm nghèo này, Tiêu Phong cần ngựa hơn bao giờ hết

Tiêu Phong cất tiếng gọi, hai con ngựa nghe tiếng chủ nhân, chúng phóng nước đại về phía Tiêu Phong. Ôm chặt A Từ trong tay, buông mình xuống từ trên cành cây cao ngất. Như một cánh chim đại bàng, Tiêu Phong đáp xuống, đứng hướng chạy của ngựa. Quân đệ tử Cái Bang tưởng Tiêu Phong đang bị vây khốn trong rừng, họ không tính đến chuyện ông chạy thoát ra ngoài, nên khi thấy Tiêu Phong bay như thiên thần từ trên trời giáng hạ, cả bọn đều không kịp trở tay, đều sững sờ tại chỗ. Một người vọt kêu lên:

- Đừng để cầu tặc cùng yêu nữ chạy thoát, mau, đuổi theo mau!

Cả bọn định thần, cùng hô hoán liên thanh, từ giữa đám đông đã có một số ám khí phóng vào Tiêu Phong và A Từ. Tiêu Phong tay tả quàng chặt A Từ, tay hữu ông vung vạt áo lên, vận khí, làm cho nó cứng lại như một tấm thuẫn, ám khí chạm vào áo đều bắn dội ngược về. Cả bọn thất sắc, chúng đưa mắt nhìn nhau, chưa từng được chứng kiến một cảnh tượng oai vũ như vậy.

Tiêu Phong lướt bên trên đám bang chúng, từng chập điểm nhẹ gót chân vào đầu người để tá lực, ông phóng mình đi tiếp. Bốn trưởng lão Cái Bang đồng loạt phi thân đến, cùng vận chưởng, từ bốn bên công kích hai người. Trong tay đang ôm chặt A Từ, Tiêu Phong tạm buông cô ra, ông vận sức, liên tục tung hữu chưởng phản kích, bốn trưởng lão Cái Bang cùng một lúc bị đánh bay ra sau. Do Tiêu Phong còn nghĩ nhớ đến giao tình xưa cùng Cái Bang, nên hôm nay, dù vương tình thế hung hiểm, dù bị ngăn chặn trong lúc đang gấp rút tìm cách cứu đứa bé, ông vẫn chỉ dùng có bảy, tám thành công lực. Bốn trưởng lão trúng nội thương, khí huyết nội thể nhộn nhạo, có người không chỉ trì nổi, đã lập tức thổ ra một bụng máu.

Đám đông đệ tử Cái Bang khí thế đang hưng hăng, khi họ trông thấy bốn trưởng lão bị Tiêu Phong một chiêu đã thương, ai nấy đều thất kinh, trong một khoảnh khắc ngắn, không người nào dám tiến ra ngăn cản Tiêu Phong nữa. Chỉ khi thấy ông tiếp tục lướt đi, họ mới đua nhau phóng ám khí theo. Rất nhanh, Tiêu Phong đến chỗ hai con ngựa, ông rún xuống một chút, rồi tung mình, cùng A Từ nhảy lên ngồi vững vàng trên lưng một con ngựa, tay nắm chặt dây cương, hai chân ông thúc vào hông ngựa, nạt một tiếng, con ngựa cất vó trước, rồi giậm cả bốn vó, vọt từ trong đám đệ tử Cái Bang chạy ra ngoài.

Bang chúng Cái Bang hơi vũ khí rượt theo sau, huy động trường côn, trường thương nhắm đánh vào Tiêu Phong và A Từ. Tiêu Phong nạt lớn:

- Kê nào cản ta sẽ bị chết!

Ông vươn tay đoạt một cây thương, đâm phải kích trái, tiếng người trúng đòn kêu la rên rĩ không dứt! Rồi người người giạt sang hai bên, phút chốc, kinh khiếp trước thần uy của Tiêu Phong, cả bọn họ không một ai dám lại gần.

Tiêu Phong đề thương giục ngựa, xông pha thoát khỏi vòng vây. Con ngựa hãn huyết kia dù không người cỡi, nó vẫn tiếp tục bám sát theo sau. Đệ tử Cái Bang nhìn bóng Tiêu Phong mỗi lúc một xa dần, họ biết không đuổi theo kịp, và lại chẳng ai dám đơn thân đuổi theo, họ quá kinh khiếp khí thế một người địch ngàn người vừa qua, trong lòng họ hãy còn rúng động trước uy vũ đó.

Tiêu Phong giục ngựa chạy mãi miết, khi thấy mình đã bỏ xa lũ người Cái Bang rồi, ông mới dừng ngựa, xem lại thương thế của đứa bé, thấy mặt nó xám xạm, vết rạn cắn rỉ máu đen, da thịt vết thương lở lói, mạch lạc đập vẫn yếu ớt như cũ, chưa đến nỗi cạn kiệt. Tiêu Phong nghĩ, cho dù không nên liều lĩnh thuốc men, nhưng uống và bôi hai thứ giải được đó cũng có chút tác dụng, khả dĩ kìm độc tính tạm thời không phát tác, ông cho nó uống thêm một ít nữa, chỗ vết thương rỉ máu đen được bôi thêm thuốc của A Từ.

Tiêu Phong đỡ đứa bé khỏi tay A Từ, bảo:

- Muội đã nhọc mệt nhiều rồi, hãy nghỉ một chút, để ta giữ nó cho.

Nói xong, ông bế đứa bé nhảy lên lưng ngựa, tiếp:

- Mình phải gấp rút tìm thầy thuốc, ta e tính mạng đứa nhỏ này không giữ được lâu đâu.

A Từ cười con ngựa kia, cô đưa mắt nhìn quanh, đáp:

- Chỗ này không thôn xóm, hàng quán gì cả, huynh nên đi về phía đông nam, có thể tìm được thầy chăng?

Tiêu Phong gật đầu, đáp:

- Ủ, làm theo lời mọi người.

Cả hai giục ngựa nhắm hướng đông nam rong ruổi.

Đi được chừng bốn, năm mươi dặm, trước mặt họ quả nhiên có một tiểu trấn, họ vào dò hỏi, tìm đến được một hiệu thuốc nổi tiếng trong vùng tên "Khánh Dư đường". Tiêu Phong bế đứa bé vào, thấy giữa phòng mạch là một lão tiên sinh râu tóc bạc trắng đang chẩn mạch, nơi trước, đông đảo bệnh nhân đang ngồi chờ khám bệnh.

A Tử bèn bồng đứa nhỏ đi trước, miệng nói:

- Xin nhường lối, nhường lối!

Lập tức cô bị họ nhao nhao chửi mắng:

- Làm gì vậy? Muốn khám bệnh phải chờ đến phiên, cô không biết ư?

Tiêu Phong chấp tay xin lỗi mọi người:

- Xin tất cả thứ lỗi! Tôi có người bị bệnh quá nặng, thật khẩn cấp, xin chur vị cho vào khám trước!

Bọn họ nhao nhao la ó:

- Ở đây ai mà không bệnh? Không bệnh thì đến ngồi chờ ở đây làm gì? Bệnh nhân bên ngoài khẩn cấp, thế người bệnh của ta chẳng khẩn sao? Hãy chờ đến phiên! Thật không dè người lớn, làm vậy mà không biết mắc cỡ?

Tiêu Phong không cãi lời, ông đưa tay đập vào mặt bàn vuông kê ở đấy, cái bàn lập tức vỡ tan thành mảnh vụn, rồi ông trầm giọng, nói:

- Ai muốn nói nữa, hãy nhìn cái bàn này!

Bọn họ xanh mặt nhìn nhau, đều không dám hó hé, kẻ nhất gan đã đứng dậy bỏ đi, không chờ lượt khám bệnh. Người bệnh đang được chẩn mạch vội rút tay, đứng dậy, bỏ chạy như bay ra ngoài, làm như đã được chữa khỏi!

A Tử bế đứa bé đến trước thầy thuốc. Lão y sĩ từng trải, đã chẳng chút biến sắc lúc thấy Tiêu Phong đập bàn dọa nạt. Lão quan sát mặt đứa nhỏ, thần sắc nghiêm trọng, rồi bắt mạch đứa bé, xem đi xem lại chỗ da thịt bị thương, lão râu rĩ nói:

- Nọc rắn độc, lại là một thứ tối ộc, ôi ... - lão thở dài, tiếp - Nếu các vị không cho nó uống thuốc, nó đã chết từ lâu rồi! Chỉ là ... chờ quá lâu ... thật tội nghiệp, còn nhỏ như vậy mà đã ...

Hoảng hốt, Tiêu Phong hỏi ngay:

- Không cứu được sao?

Lão y sĩ lắc đầu:

- Ta không cứu nó được, nhiều lắm, ta chỉ có thể cho uống thuốc ngăn chặn độc tố phát tác! Một khi độc đã vào đến nội tạng, ngay cả thần tiên cũng bó tay!

Tiêu Phong quá xót thương thằng bé, đau thắt trong lòng, ông than:

- Lỗi ở tôi, tôi đã làm hại nó!

Bỗng lão y sĩ nhắm mắt lại, rồi chậm rãi nói:

- Trên đời này, chỉ một người có thể cứu được nó... Có điều, người đó hành tung phiêu hốt, lão sợ các vị không cơ duyên tìm được người ấy!

---- Xem tiếp hồi 52 ----

Bạn đang đọc truyện *Thiên Mã Hành Không* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.12 - Chương 52: Tại Thủy Y Nhân

Tiêu Phong nghe nói có người cứu được mạng đứa nhỏ, lập tức vừa kinh vừa mừng, ông vội hỏi:

- Thừa tiên sinh, người đó ở đâu vậy?

Vị thầy thuốc chỉ tay, nói:

- Đi về phía nam chừng sáu mươi dặm, qua một khu rừng rậm, rẽ sang đằng đông, sẽ thấy một hòn núi cao. Vượt khỏi núi là tới một sơn cốc. Cốc núi đó sâu vô cùng, nhìn không mút mắt, vách đá chập chùng, cây cối rậm rạp, không sao thấy toàn bộ địa hình. Người ấy cư ngụ bên trong cốc - lão nhân ngẩng đầu nhìn Tiêu Phong, nói tiếp - Dẫu ông tìm được đến nơi, chưa chắc đã gặp, vì người đó rất ít khi ở nhà lắm.

Tiêu Phong đáp:

- Dù sao đi nữa, chúng tôi cũng phải trông vào vận may của mình.

Nói xong, ông chấp tay, vái chào lão nhân:

- Lão tiên sinh, dạ tạ.

Đưa tay choàng vai A Tử đang bế đứa nhỏ, ông cùng cô ra ngoài, giục ngựa lên đường.

Theo lời chỉ dẫn của thầy thuốc, họ đi về phía nam gần trọn ngày, thấy phong cảnh mỗi lúc một hoang vu, trên đường không gặp bao người. Đi thêm một chút nữa, cuối cùng đến khoảnh rừng, cả hai không nề nhọc mệt, giục ngựa vượt qua, rồi nhắm hướng đông đi miết, quả nhiên thấy một hòn núi cao sừng sững trước mắt. Tiêu Phong xuống ngựa, bảo A Tử:

- Núi này cao quá, mình bỏ ngựa nơi đây, đi bộ vào.

A Tử đồng ý, cô xuống ngựa, buộc vào một gốc cây cao dưới chân núi. Tiêu Phong tay trái ôm đứa nhỏ, tay phải ôm ngang eo lưng A Tử, ông thi triển khinh công, nhắm đỉnh núi đi lên. Tính đến lúc đó, Tiêu Phong đối địch ở Tuý Tiên các, đánh dẹp rắn, thoát khỏi Xà trận, vượt vòng vây Cái bang, người ngựa bốn ba suốt ngày, sức lực ông chẳng suy giảm, hiếm thấy người có thần lực đó. Tiêu Phong nội lực thâm hậu bền bỉ, chân không ngừng bước, ông trèo lên núi cao thoăn thoắt tựa chim ưng đang không.

Tiêu Phong đề khí rào bước ước chừng nửa canh giờ, cuối cùng khi họ lên đến đỉnh núi, mặt trời đã ngả về tây. Cả đoàn dừng chân nơi đỉnh núi đầy tuyết phủ, gió bắc thổi ào ào, lay động vạt áo, ráng chiều hồng hồng đằng chân trời, bốn bề vắng ngắt, chỉ có tiếng gió vù vù vang vọng từ vách đá núi. Tiêu Phong hít một khẩu chân khí thật sâu, hào khí bốc lên từ lồng ngực, ông cười một tràng dài, tiếng cười trải rộng khắp không gian, vọng về từ tứ phía. Rồi ông quay mình, đỡ A Tử, nhắm dốc núi bên dưới băng xuống.

Đi được một chập, quả nhiên trước mắt hiện ra một sơn cốc, đáy cốc thật sâu, như lời thầy thuốc bảo, hai bên cốc vách đá sừng sững, cây rừng mọc um tùm, rậm rạp. Tiêu Phong vui mừng nói:

- Đúng chỗ rồi, trời đang sụp tối, mình phải cố đi vào cho mau.

Ông đề khí, nâng A Tử, cùng hạ mình xuống, hai gót chân đạp vào một mồm đá núi, rồi ông tiếp tục phi thân lao xuống dưới theo kiểu đó, sau đôi ba lần, họ chạm chân đáy cốc. Chỉ thấy chung quanh cỏ mọc xanh rì, cây cao ngất trời, so với cảnh tượng điêu linh ngoài cốc thấy khác nhau một trời một vực, do nhờ vách núi cao ngăn trở bốn bề, khí lạnh không thấm nhập được nhiều, cây cỏ inh sôi tươi tốt. A Tử đặt chân xuống, cô đôi mắt nhìn, khi chỉ thấy cây rừng bạt ngàn, cô bắt giặc than:

- Không biết tìm thầy ở chỗ nào trong vùng cây rừng rậm rạp này?.

Tiêu Phong đáp:

- Mình cứ gắng tìm, thế nào cũng thấy, hy vọng người đó có nhà.

Tiêu Phong cùng A Tử băng rừng đi một lúc, bỗng nghe bên tai rì rào tiếng nước chảy, Tiêu Phong lấy làm lạ, ông tự hỏi, bên ngoài cốc băng tuyết phủ đầy, vì sao trong này có tiếng nước chảy? Ông nhìn A Tử, hỏi:

- A Tử, muội nghe xem, hình như có tiếng nước chảy thì phải?

A Tử vênh tai nghe ngóng một hồi, cô lắc đầu nói:

- Muội không nghe thấy gì hết, chắc tỷ phụ nhầm, ngoài kia đầy băng giá, làm sao có nước chảy cho được?

Tiêu Phong biết băng vào nội công cao siêu, ông đã nghe đúng. Ông lắng tai phân biệt phương hướng, nắm tay cô, bảo:

- Theo ta.

Hai người thi triển khinh công, nhắm phía có tiếng nước chảy. A Tử cảm giác tiếng gió phàn phật bên tai, cô được Tiêu Phong nắm tay nâng đỡ, tuy phải chạy nhanh, nhưng cô không thấy mất sức. Đi được một lúc, ra khỏi rừng cây, trước mắt họ thoáng đàng, có một dòng suối nhỏ chảy về hướng nam, tiếng rì rào phát ra từ dòng nước đó. A Tử vừa mừng vừa lo, cô chạy nhanh đến bên suối, đưa tay vốc nước rửa mặt, rồi quay về Tiêu Phong, nói:

- Tỳ phu, nước suối ấm lắm, huynh rửa mặt đi.

Tiêu Phong bế đứa bé, đáp:

- Không thấy ai, mình phải nhanh chóng tìm thầy thuốc thôi - Rồi ông ngược nhìn phía xuất phát của dòng suối, nói tiếp - Mình cứ men theo suối, thế nào cũng đến nhà thầy thuốc.

Hai người lần theo ngọn tiểu khê về phía nam, dọc theo hai bên bờ suối thấy nở rộ một thứ hoa vàng không rõ tên, hoa vòn theo gió, phong cảnh cực kỳ mỹ lệ. Càng đi xuống, mặt suối càng mở rộng, cảnh sắc mỗi lúc một đẹp khiến người ta say sưa nhìn ngắm. Qua khỏi một cánh rừng thưa, trước mắt họ mở ra một khoảnh hồ mặt nước như gương, lặng tĩnh, ven hồ hoa lê dập chôn trong gió, cánh hoa trắng ngần rụng đầy đất, một số cánh hoa bị gió thổi ra hồ, nổi bập bềnh trên sóng nước hồ trong vắt. Giữa rừng hoa lê, thấp thoáng bóng một gian nhà nhỏ, nhìn xuyên qua tầng cây ngợp tràn hoa lê, gian nhà như ẩn như hiện. Lúc đó buổi hoàng hôn, bốn bề vắng lặng, gió đưa thoang thoang mùi thơm của hoa lê, gây cho người ta cảm giác đang lạc vào một khung cảnh thần tiên. Suốt đời Tiêu Phong trải qua ánh đao, máu mủ, ông chưa từng thưởng lãm cảnh sắc tuyệt mỹ đó, bất giác ông thấy lòng lâng lâng, dấy lên một cảm giác thư thả khó tả nên lời. A Tử đứng kề bên Tiêu Phong, nghĩ thầm, được cùng chàng sống suốt đời nơi này, dầu chàng không yêu mình, mình cũng mãn nguyện lắm rồi. Chợt Tiêu Phong nói nhỏ:

- Người cư ngụ chốn này, chắc thuộc hạng thần tiên, cái cao nhã của người đó không khỏi khiến người ta không đem lòng ganh tỵ - Dừng một lúc, ông nói tiếp - Bọn mình mau đến nhà đó hỏi xem có thầy thuốc không, chỉ mong đứa bé này phúc phận lớn, sẽ được cao nhân cứu chữa.

Hai người men theo bờ hồ, bỗng nhiên nghe tiếng đàn trời lên, khi cao tựa tiếng nước suối vỗ vào đá, lúc thanh thì hệt tiếng châu ngọc chạm nhau, âm thanh mềm mại, uyển chuyển như nước chảy mây trôi, cảm vận thanh nhã, cao khiết, người nghe cảm giác trong lòng mê man, quên hết ưu phiền.

Tiêu Phong mừng rỡ, nói:

- Vậy trong nhà có người, người đang dạo đàn ắt hẳn cao nhân mà lão y sĩ đã nói.

Giọng một nữ tử chợt cất lên, hỏi:

- Ai ở ngoài ấy thế?

Tiêu Phong dịu giọng trả lời:

- Tại hạ Tiêu Phong cùng xá muội A Tử, mạo muội xin được cầu kiến. Chúng tôi quấy quả nhiều, mong tôn giá tha thứ.

Trong lòng ông thắc mắc:

- Đầu ngờ người là một nữ tử, nghe giọng nói thấy tuổi còn ít, có sao lão tiên sinh lại bảo có tài khôi tử hồi sinh, thật không hiểu đúng hay sai!

Nữ tử không trả lời, sau một lúc, từ giữa khung cửa hiện ra một thiếu nữ áo trắng thanh tú, cô liếc nhìn Tiêu Phong, hỏi:

- Tiểu thư ta hỏi các hạ tìm đến vì việc gì?

Giọng không phải là của người vừa rồi lên tiếng, xem ra là một nha hoàn.

Tiêu Phong chỉ vào đứa bé trong lòng, nói:

- Đứa bé này bị rắn độc cắn, tính mạng nguy ngập, tôi nghe nói quý chủ nhân có tài khôi tử hồi sinh, nên đã tìm đến, cầu xin người ra tay cứu chữa cho nó.

A nha hoàn đó nói:

- Tiểu thư ta không chẩn mạch chữa bệnh người lạ, mời quý vị lui gót trở về đi thôi.

Tiêu Phong đưa đứa bé sang cho A Tử, ông chấp tay nhìn nha hoàn, nói:

- Cô nương, thỉnh cầu cô nương thừa cùng Tiểu thư của cô, quy củ, lễ luật là do người đặt ra, đôi khi có thể thay đổi! Đây lại là một đứa nhỏ sắp chết, tôi hy vọng nó được chủ nhân cứu chữa. Sinh mạng nó trông vào cô nương, vì phúc đức thượng thiên, xin cô vui lòng thừa cùng chủ nhân cứu chữa cho nó.

Nha đầu chau mày, giậm chân, nói:

- Quy củ nhà ta chưa khi nào đổi thay. Tiểu thư ta không thăm mạch chữa bệnh cho người, nhất là người bệnh nam giới, các vị mau lui gót trở về, tìm thầy thuốc cao tay khác, đừng chần chừ tại đây nữa!

Tiêu Phong thấy nha đầu khăng khăng chối từ, giọng điệu cương quyết, ông biết có nói thêm cũng vô ích, nghĩ bụng trên đời sao có người thấy chết không cứu, mình chẳng thể cưỡng cầu, lập tức ông thở dài một tiếng, quay nhìn A Tử nói:

- Thôi ... Mình đi thôi, nói nhiều nữa cũng vô ích!

- Chờ một chút đã! - Nữ tử trong nhà lên tiếng - đứa nhỏ đó có phải là con của ông không?.

Tiêu Phong đáp:

- Không phải! Trên đường đi, tôi tình cờ gặp nó, rồi vì tôi mà nó thụ thương, nó một thân một mình không nơi nương tựa, tôi không thể nhắm mắt làm ngơ được!

Nữ tử trầm tư hồi lâu, cô bỗng cao giọng bảo:

- Hạnh Nhi, ngươi bế đứa nhỏ vào đây.

- Dạ, Tiểu thư.

Nha đầu ứng tiếng đáp lời, cô đưa tay đón đứa bé từ A Tử.

Tiêu Phong mừng quá, ông nhắm gian nhà, cúi mình vái dài, nói:

- Đa tạ cô nương!

Nữ tử nhạt giọng trả lời:

- Bất tất đa lễ .

- Mọi hai vị chờ bên ngoài - Nha đầu nói xong, cô bế đứa bé đi vào nhà, tiện tay đóng cửa lại.

A Tử đang định đi vào theo, khi thấy cô đóng cửa, A Tử bất giác nổi giận:

- Làm gì như trời vậy! Thật là khinh người thái quá!

Tiêu Phong khuyên can:

- A Tử, đừng nổi nóng, các vị đó cao nhân thế ngoại, chịu ra tay cứu chữa, đã hạ thể diện lắm rồi, bọn mình chờ một chút, có sao đâu!.

Nói xong, ông ngồi xuống một cái ghế đá đặt trước cửa nhà, một làn gió nhẹ thổi qua, hoa lê rơi rụng như tuyết, từng đợt từng đợt những cánh hoa trắng bay phôi phới bên trên mặt bàn bằng đá, Tiêu Phong đưa tay cầm một cánh hoa, ông nhìn quanh, thấy núi biếc mây bực, mặt nước hồ xanh trong tựa ngọc bích, đón các cánh hoa nhẹ nhàng rơi rụng, nhu tình phong nhã chợt dậy trong lòng, ông chẳng khỏi than thầm:

- Thương thức cảnh đẹp này, được chút ít rượu ngon, mới là thú thần tiên!

Ông đang suy nghĩ, bỗng cửa nhà mở toang, nha đầu Hạnh nhi bung trên tay một khay có vò rượu và hai cái chén, cô đặt khay trên bàn đá, nói:

- Đây là Hạnh hoa tửu, tiểu thư ta kính mời đại hiệp thưởng thức.

Tiêu Phong bất giác mỉm cười, ông nghĩ bụng "Cô tiểu thư này thật thần thông quảng đại, biết mình đang ao ước gì!"

Hạnh Nhi thấy ông cười, không trả lời, cô cũng nhoèn miệng cười thật tươi, hỏi:

- Tại sao đại hiệp cười?

Tiêu Phong vui vẻ đáp:

- Chính lúc tôi đang thêm rượu, đã thấy cô nương đem ra cho.

Hạnh Nhi cười tủm tỉm, bảo:

- Nếu thật sự như thế, đúng là Đại hiệp cùng Tiểu thư ta tâm ý tương thông!

Tiêu Phong vội vàng đứng dậy, nói:

- Cảm ơn Tiểu thư cô nương lắm, Tiêu Phong tôi là kẻ thô biên, không khéo ăn nói, mong hai cô nương chớ chấp.

Hạnh Nhi dẫu mở, cô cười cười:

- Đại hiệp chẳng nên quá câu nệ, Hạnh Nhi thuận miệng nói chơi, mong đại hiệp đừng để tâm

À cúi mình thi lễ cùng Tiêu Phong và A Tử, thưa:

- Xin hai vị chờ cho một chút, tiểu nữ sẽ mang com nước ra, không hiểu hai vị thích dùng món gì?

Giọng nói thật ôn nhu nhã nhặn, dễ nghe!

Từ khi Tiêu Phong vào đến Trung nguyên đến giờ, ông toàn bị người ta bủa vây, truy đuổi, có lúc thân suýt hăm tử địa, giờ đây, ông đến nơi thần tiên này, được nghe giọng nói ôn nhu êm tai đó, bất giác ông cảm động, đáp:

- Tại hạ mạo muội quấy rầy đã nhiều, không dám đòi hỏi gì nữa, không dám làm phiền cô nương, để chúng tôi dùng lương khô được rồi.

Hạnh Nhi đáp lễ, nói:

- Đại hiệp làm khách quá, đây là phận sự Hạnh Nhi trong nhà, đại hiệp không nói ư ăn món gì, vậy để mặc Hạnh Nhi tiện tay sắp xếp .. chắc cũng ổn! Xin hai vị chờ một chút, com nước sẽ đem ra ngay.

Nói xong, cô chẳng chờ Tiêu Phong trả lời, đã quay mình đi vào trong.

Tiêu Phong cảm giác trong lòng cực kỳ êm đềm, ông nâng chén uống một ngụm, rượu chưa vào đến cổ họng, hương vị ngọt ngào đã thấm, mùi rượu thơm nồng, so với rượu Phần tại Túy Tiên lâu, thật là một tư vị khác hẳn!

---- Xem tiếp hồi 53 ----

Bạn đang đọc truyện *Thiên Mã Hành Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.12 - Chương 53: Dẫn Văn Nhân Ngữ Hương

Dẫn văn nhân ngữ hương(Từng nghe giọng nói ấy đâu đây?)

Chừng nửa thời thần sau, Hạnh Nhi bưng ra một mâm nhiều đĩa thức ăn nấu nướng tinh vi, khéo léo, có "Tuyết bạch đích hạnh hoa ngân nhĩ thang" (đài hoa lê trắng như tuyết nấu nầm), canh "Bích lục tiên nhân" (canh Xương rồng), "Kim Hoàng Cúc Hoa Giải Hoàng" (Càng cua nấu hoa cúc), khiến người ta trông thấy mà nước miếng ứa đầy. Tiêu Phong hớp một muỗng canh Tiên nhân chuông, thấy vị ngọt ngào trong miệng, răng lưỡi thấm đượm hương thơm, ông bất giác gật gù khen:

- Hạnh cô nương tài nghệ tuyệt vời, món canh này ngon quá!

A Tử góp thêm:

- Tiếc là nhà các cô kiều ngao, nếu không thì ăn còn ngon hơn nhiều!

Hạnh Nhi nhếch mép cười nụ:

- Hai vị quá khen rồi, tôi nấu ăn thua xa tài nấu bếp của tiểu thư, mấy món này do tiểu thư nấu, không ngon sao được!

- Ủa!! - Tiêu Phong ngạc nhiên, ông không thể tưởng tiểu thư lại đích thân xuống bếp! Còn đang bận tâm vì đứa bé, không muốn sa đà chuyện tiểu thư nhiều, ông lập tức hỏi - Hạnh cô nương, liệu có cứu được đứa nhỏ không? Nó bị rắn cắn nặng, y sĩ ở tiểu trấn nói thần tiên cũng bó tay, không hiểu giờ tình trạng ra sao?

Hạnh Nhi đáp:

- Ông yên tâm, chỉ cần nó còn một hơi thở, là tiểu thư ta có cách cứu chữa! Nếu tiểu thư không chữa được, e rằng khắp thiên hạ chẳng ai cứu nổi nó. - Ngừng một chút, cô nói tiếp - Tiểu thư khoét rộng vết thương, trục hết máu độc, sau đó cho uống thuốc giải, hiện nó đang ngủ, Vì nhiễm độc không nhẹ, hiện nó còn mê man, nhưng tiểu thư bảo chỉ nội ngày mai là sẽ tỉnh.

Tiêu Phong nghe nói, ông vui mừng khôn xiết, đáp:

- Đã làm tiểu thư cực khổ quá rồi, Tiêu mỗ chẳng thể không báo đáp, sau này các vị muốn Tiêu Phong ta làm bất cứ gì, xin cứ sai khiến.

Hạnh Nhi cười mỉm, cô không trả lời, quay gót đi vào nhà.

Khi Tiêu Phong và A Tử dùng xong cơm chiều, trời đã tối, gió đêm lạnh lẽo nổi lên từng chập, Hạnh Nhi thu dọn xong bát đĩa, cô mời Tiêu Phong và A Tử:

- Trời đã tối, thỉnh hai vị theo ta vào trong nghỉ ngơi.

Thấy nữ tử chủ nhà trước sau không xuất hiện, hiển nhiên cô không muốn gặp người ngoài, Tiêu Phong ngần ngừ:

- Cái này . . . sợ làm quấy nhiễu thanh tĩnh của hai cô nương?.

Hạnh Nhi cười, đáp:

- Không sao, tiểu thư ít thích gặp gỡ người ngoài, sẽ ở phòng trong, hai vị tạm nghỉ tại phòng khách, đừng đi ra sau là được.

Vốn ít câu nệ, lúc đó Tiêu Phong suy nghĩ một chút, rồi ông chấp tay, nói:

- Thật đã quấy quá nhiều!

A Tử bôn ba suốt một ngày một đêm, vừa mệt vừa đói, cô ngáp liên hồi, đứng dậy đi vào nhà, nói:

- Cô ta không thích gặp người ngoài, ta cũng chẳng muốn gặp cô ta! Buồn ngủ rũ ra rồi, các người không ngủ. mặc ... ta đi ngủ đây.

Hạnh Nhi không lấy thế làm giận, cô đưa hai người vào nhà. Bên trong trần thiết rất giản dị, một cái ghế dài bằng tre bên cái bàn cũng bằng tre, cuối phòng kê một giường mây, ánh trăng lạnh chiếu qua khung cửa sổ, hắt ánh sáng lên rèm cửa, khung cửa không có cánh ngăn, chỉ buông rèm trúc, không rõ cảnh bên trong phòng kia, chỉ thấy lù mù ánh đèn, hui hắt hoà vào ánh trăng nơi phòng trước. Tiêu Phong nói với vào trong:

- Đợi on cô nương cứu giúp, Tiêu Phong vô cùng cảm ơn, hôm nay phải quấy rầy thanh tĩnh của cô nương, trong lòng tôi bối rối vô ngần!

Tiếng nữ tử trầm trầm cất lên từ phòng trong:

- Bất tất đa lễ, được bằng hữu từ nơi xa ghé qua, tôi cũng vui lắm - nghỉ một chút, rồi cô bảo - Hạnh Nhi, tối lắm rồi, thu xếp chỗ ngủ cho hai vị đi.

Tiêu Phong chợt thảng thốt, âm thanh nữ tử này nghe quen quen, mừng rỡ giọng nói lên tiếng chỉ điểm cho mình trên Túy Tiên các trong dịp đánh bại "Ngã vĩ thư cuồng" Lý phong Lam, có điều, hỏi ở Túy Tiên các, thanh âm cực nhỏ, nhiều khi nghe không rõ! Hơn nữa, giọng nữ nhân trên đời cũng có chỗ đại đồng tiểu dị, ông không thể dựa vào đây mà đoán chắc hai người là một.

Lúc đó, Hạnh Nhi đã thấp sáng cây đèn trên bàn, cô ứng tiếng nhận lệnh, rồi nhìn A Tử và Tiêu Phong, cô nói:

- Mời cô nương ngủ trên giường, xin khuất tất Tiêu đại hiệp một chút, ông tạm qua đêm trên sân nhà .

Tiêu Phong vội nói:

- Không sao, Tiêu Phong mỡ quen ngủ màn trời, chiếu đất, bây giờ có được cái gối lót đầu, lấy làm mãn nguyện lắm rồi.

Hạnh Nhi tươi cười thi lễ:

- Vậy chúc hai vị ngủ ngon, xin cáo từ.

Nói xong, cô rời phòng, tiện tay khép cánh cửa trước.

Mọi người đi nằm, họ sớm chìm vào giấc ngủ.

Sáng hôm sau, Tiêu Phong thức giấc khi nghe tiếng đàn dịu dặt, âm thanh uyển chuyển, nhẹ nhàng tựa hồ nàng thiếu nữ đang tỉ tê tâm sự, khi thì cảm thấy con tim vui vẻ, khi thì giải bày tâm tư sâu muộn. Tiêu Phong nghe một chập, bắt giác ông bị lôi cuốn theo tiếng đàn, thầm nghĩ "Cô gái này y thuật vô song dưới trời, lại cư ngụ chôn đào nguyên thế ngoại, lẽ ra khi cô hưởng đủ mọi hạnh phúc thiên hạ ai nấy đều mơ ước, chẳng lo âu, chẳng buồn bực, vì sao trong tiếng đàn ẩn hiện nỗi niềm ưu sầu không được cùng ai bày tỏ?". Ông tự dặn lòng "Bất kể cô ưu sầu vì đâu, ta nếu có thể giúp đỡ giải quyết được, nhất định sẽ dốc hết tâm sức cho cô ấy, báo đáp ân nghĩa này". Nghĩ đến đây, ông lên tiếng hỏi nhỏ:

- Không hiểu cô nương vì sao sầu muộn vậy? Chẳng hay cô nương có thể nói cho tại hạ được rõ?

Tiếng đàn chợt tắt, nữ tử không trả lời, sau một lúc khá lâu, cô khẽ thở dài, nói:

- Chẳng ưu sầu gì đâu, chỉ một lúc trong lòng hơi vương mắc, đã dạo chơi khúc đàn giải khuây thôi - Dừng một chút, rồi cô hỏi - Sao các hạ biết đường tìm tới đây?

Tiêu Phong đáp:

- Nhờ vị lão tiên sinh nơi 'Khánh Dư đường' mách bảo, chứ chốn này không dễ tìm!

Nữ tử nói:

- Ta cũng đã nghĩ ông ấy chỉ, ngoài ông ra, không ai khác biết được nơi này". Dường như cô đang tấu một khúc đàn trong tâm tư, thanh âm khi dồn dập, lúc đứt quãng ... Rồi nghe cô hỏi:

- Người từ đâu đến, rồi sẽ đi về đâu? Vì sao phải ra đi?

Tiêu Phong đáp:

- Ta từ nơi Mông Cổ miền bắc xuống, đang trên đường đi phủ Tín Dương ở Hà Nam.

- Tín Dương? - Nữ tử có chút thăng thốt, hỏi - Đi Tín Dương làm gì?

Tiêu Phong đáp:

- Phần mộ vong thê tại hạ ở Tín Dương, lần này xuống đây tảo mộ.

- Vong thê? - nữ tử thất thanh kêu lên - Người . . . Người nói mộ phần vong thê cũng được táng tại Tín Dương?

- Đúng vậy , lâu lắm rồi, tại hạ chưa có dịp đi viếng mộ nàng".

Tiêu Phong trả lời, ông nghe nữ tử đó dùng chữ "cũng", hình như cô đã quá sức kinh ngạc, ông nghĩ bụng, chẳng lẽ cô cũng có thân nhân hoặc bằng hữu táng tại phủ Tín Dương, nên cô bất ngờ khi nghe xáo hợp của cái tên đó.

Nữ tử không nói gì thêm, cô trầm mặc hồi lâu, bỗng tiếng đàn lại trỗi lên, lần này, nó ầm ầm khi thế ba quân đang chiến đấu sa trường, tiếng ngựa hí, tiếng binh khí sát phạt vang xa ngàn dặm.

Tiếng đàn khiến tâm tư Tiêu Phong bỗng dưng nổi sóng, ông không tự chủ được.

Lúc ấy, A Tử cũng đã bị âm thanh khúc đàn đánh thức dậy, cô lè nhè, càu nhàu:

- Ai đâu kỳ thế! Mới tỉnh sương đã đàn địch âm ỉ, phá giấc ngủ ngon của người ta!

Tiêu Phong nhìn cô, khua tay, ông ra hiệu bảo đừng nói như thế nữa, Thấy Tiêu Phong hết sức kính trọng nữ tử, , tự dưng trong lòng Acô Tử thấy gai gai, cô uốn mình đứng dậy, bước ra giữa phòng, cong cớn nói:

- Ta phải xem xem bộ tịch cô mới được! Làm cái gì mà thần thần bí bí kỳ lạ!

Lời chưa dứt, cô đã thấy một nhân ảnh vù ra ngay trước mắt, ngược nhìn, cô thấy Tiêu Phong sừng sững trước mặt, chặn lối rèm cửa, ông cất tiếng rầy la:

- A Tử, đừng nói năng vô lễ phép như thế!.

A Tử biết có Tiêu Phong chặn đường, cô không thể vào phòng trong được nữa, lập tức cô bấu môi, rồi tức tối trở về ngồi lại trên giường, nói:

- Tỷ phụ, muội thừa hiểu, huynh cũng muốn xem dung nhan cô chủ nhà ra sao?

Tiêu Phong đã trở về chỗ cũ, nơi ghế tre, ông nói:

- Thân phân làm khách, mình phải chiều ý chủ nhà, người ta cao nhân thế ngoại, đã không muốn gặp mặt, vả lại người ta đối đãi mình không bạc, mình không thể vô lễ với người ta được!

A Tử long lanh khoé mắt, nói:

- Muội cho là cô có gương mặt cực xấu, do đó, cô chẳng dám gặp người khác!

Tiêu Phong trầm giọng, nắn:

- A Tử, đừng ăn nói xàm xỡ!

Lúc ấy, tiếng đàn nhỏ dần đi, rồi nghe tiếng nữ tử thở dài nhẹ nhẹ, cô bảo:

- Đúng vậy, cô nương đó nói không sai, đích xác ta bị trời cho bộ mặt xấu xí, phải lẩn trốn nơi chốn không người này, để tránh gặp mặt người đời, tránh bị chê cười!

Nghe ngữ điệu hết sức thê lương đó, Tiêu Phong bắt giác lên tiếng an ủi:

- Cô nương khéo tay tốt bụng, cứu giúp người đang gặp nguy nan, trong con mắt ta, so ra còn hơn gấp trăm ngàn lần những cô gái mặt hoa da phấn, cô nương bất tất phải tự oán tự trách thế!

Nữ tử đáp:

- Người nói thì nói vậy, chỉ sợ lúc gặp mặt ta, lại kinh hãi!

Tiêu Phong cười ha hả, đáp:

- Tiêu mỡ suốt đời này đã trải qua không biết bao nhiêu vụ kinh tâm động phách rồi, nhưng đã chưa khi nào kinh hãi cả, cô nương nếu chẳng tin, cứ xuất hiện ra xem thử xem nào!

A Tử vỗ tay, phụ họa:

- Chẳng sai! Ta cũng đã từng gặp không biết bao nhiêu người xấu xí rồi, ta nghĩ thế nào mặt mũi cô nương cũng không đến nỗi xấu xa, cô nương đừng tự nghĩ mình xấu xí thế.

Nghe cô gái tự nhận mặt mày xấu xí, tâm lý thù địch A Tử giảm đi nhiều.

Chợt nghe nữ tử rầu rầu thở dài, hỏi:

- "Phu nhân Tiêu đại hiệp lúc sinh thời chắc hẳn là một người đẹp tuyệt thế vô song, phải không?"

Tiêu Phong đáp:

- Không! Nàng không đẹp tuyệt thế vô song đâu, nhưng trong lòng ta, dù cuộc đời xoay chuyển ra sao, thủy chung, nàng vẫn là nàng, không ai có thể sánh cùng được! - Ngừng một chút, rồi ông tiếp - Chính ra, dung mạo đẹp xấu không quan trọng, cái đẹp bên trong, mới là cái đẹp tuyệt vời nhất thế gian! Vì vậy, trong mắt ta, coo nương hết sức đẹp đẽ, dù dung mạo cô nương ra sao đi nữa, một ngày nào đó, nếu ta có thể làm gì giúp cho cô nương được, xin cô nương cứ sai bảo, Tiêu mỡ dù có phải vào sinh ra tử, sẽ nhất định tận tâm tận lực cho cô nương.

- Hay lắm! - Nữ tử nói - Hôm nay được nghe lời đó, ta thấy đã không uổng phí mấy khổ cực bấy lâu. Đứa bé này chỉ cần nghỉ ngơi ba ngày nữa, nọc độc sẽ được giải xong, người lúc đó đã đi xa ngàn dặm về Tin Dương mất rồi!

Cô vừa nói đến đây, chợt từ ngoài sân, có tiếng con gái:

- Tiểu thư, bên Lục gia trang sai người đến mời tiểu thư, nhờ thuộc hạ chuyển lời, mời tiểu thư nội ngày hôm nay lên đường đi Lục gia trang, cô nương ở đó bệnh tình trầm trọng, không thể chờ lâu hơn được!

Tiếng nữ tử chủ nhà vọng ra trả lời:

- Người mau trở về, nói với họ ta hiện cũng đang có người bệnh phải chữa trị, bệnh tình của cô nương ấy, dù muốn dù không, cũng đã chờ đợi lâu rồi, lúc này, ta đang bận, khi nào ta chữa bệnh nhân ở đây, ta sẽ qua bên đó.

Nữ tử bên ngoài nhà ứng tiếng nhận lời, bỗng nghe từ xa có tiếng bước chân dồn dập, người lạ mặt đi thật lẹ, đã tới cửa nhà, rồi giọng một nam tử trung niên cất lên:

- Lâm cô nương, cô nương không đi ngay được sao?

Cửa trước còn chưa mở, theo giọng nói, Tiêu Phong thấy phảng phất khẩu âm người Giang Nam. Vào lúc ấy, Hạnh Nhi vén rèm, nói nhỏ với người bên ngoài:

- Tiểu thư bảo, hai vị chẳng nên quản chuyện người ngoài, và tiểu thư cũng đã có nói không thể đi ngay, hãy nhớ cho kỹ.

Nói xong, Hạnh Nhi đi vào nhà bếp lo bữa sáng.

Nữ tử trong nhà lên tiếng hỏi:

- Có phải Lục trang chủ đấy không? Ta liệu giúp được gì thế?

Nam tử bên ngoài trả lời:

- Lục mỡ mạo muội đến quấy nhiễu, mong cô nương vui lòng lượng thứ. Nếu việc không gấp rút, ta nhất quyết chẳng dám đến quấy rầy, chỉ vì mười ngày trước đây, có được thư báo tin bệnh tình cô nương đó chợt trở nặng, không thể chờ đợi lâu hơn nữa. Lục mỡ đặc biệt đến đây, thỉnh cô nương vui lòng dời gót, Lục gia trang ngày đêm trông chờ đại giá cô nương quang lâm, mong cô nương nghĩ đến giao tình của người đời trước, vui lòng nhanh chóng lên đường đi Lục gia trang.

Nữ tử trong nhà giọng nhạt giọng bảo:

- Ta vừa mới nói đó, các hạ chắc đã nghe, trong nhà ta hiện cũng đang có bệnh nhân, đứa bé này, tính mạng đến đi trong sớm chiều, ông yêu cầu ta lên đường đi ngay, vậy thì đứa bé này phải làm sao bây giờ? Tính mạng Quách đại tiểu thư đó, là mạng người, đứa nhỏ này cũng chẳng thể bảo không phải một sinh mạng đâu?.

Giọng nói chứa đựng giận dữ, cô lạnh lùng tiếp:

- Mời ông trở về, hai ngày nữa, ta chăm sóc đứa nhỏ này xong, sẽ lên đường đi quý trang.

---- Xem tiếp hồi 54 ----

Bạn đang đọc truyện *Thiên Mã Hành Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.12 - Chương 54: Cầm Âm Kí Tương Tư

Cầm âm kí tương tư (Gửi gắm nhớ thương vào tiếng đàn)

Gã Lục trang chủ trầm ngâm một lúc, có vẻ đang kẹt trong thế 'tiến thoái lưỡng nan', thật lâu sau, gã mới nói:

- Vậy tại hạ về nhà chờ cô nương, hy vọng cô nương sớm đến.

Nữ tử trong phòng được gã gọi tên 'Lâm cô nương' lạnh lùng đáp:

- Lục trang chủ đi đi.

- Xin cáo từ. - rồi từ bên ngoài vọng vào tiếng bước chân, mỗi lúc một xa.

Cô gái đang chờ trước sân nhà mới nói:

- Tiểu thư, thuộc hạ còn một việc quan trọng bẩm báo tiểu thư.

Lâm cô nương hỏi:

- Chuyện gì vậy?

- Cung chủ gửi thư, nói khi tiểu thư đến Lục gia trang, sau khi chữa khỏi người bệnh, tiểu thư hãy đến Liễu trang ở Giang Nam, Liễu công tử có chuyện quan

trọng gì đó muốn bàn cùng tiểu thư.

- Chuyện quan trọng gì? Là chuyện gì vậy? Đúng ra, ta mới là người cần hỏi!

Ngữ điệu Lâm cô nương cho thấy cô chẳng thích thú cái chuyện gì đó lắm!

- Cung chủ có nói sẽ thông báo đến tiểu thư sau.

Lâm cô nương im lặng, trầm mặc, một lúc thật lâu sau, cô mới khẽ nói:

- Người đi đi, ta hiểu rồi.

- Dạ, tiểu thư, thuộc hạ xin cáo từ.

Tiếng bước chân bên ngoài xa dần, từ nhà bếp, Hạnh Nhi đi vòng ra mở cửa trước. Tiêu Phong cùng A Tử bước ra ngoài, thấy hoa lê trắng như tuyết rơi nhè nhẹ

xuống, hương hoa man mác theo làn gió. Trên cành cao, ngàn đoá hoa lê đang khê khàng nở trong ánh bình minh; bên ngoài cốc trắng toát băng giá tràn lan,

bên trong cốc lại bừng thắm một phong cảnh mùa xuân.

Hạnh Nhi trong tay cầm một cái thùng từ đằng sau nhà đi đến, cô nói đang định ra vườn quét dọn cỏ hoang. A Tử nổi hứng, liền theo cô ra đi.

Tiêu Phong ngồi xuống ghế đá trước sân nhà, khi nghĩ đến ngữ khí không hài lòng phải đi lo công chuyện mà Lâm cô nương vừa mới biểu lộ, ông tự hỏi "Chẳng

hiểu Cung chủ muốn nói chuyện gì, cung cách thật bí mật, Lâm cô nương này dầu chẳng bằng lòng đi, mà không thể trái lệnh Cung chủ kia.

"Toàn những mệnh lệnh, có vẻ chuyện gì gì đó đang tạo khó khăn đầy rẫy cho cô, vậy khi mình tảo mộ A Châu xong, sẵn đang ở Giang Nam, mình nên

chóng đến giúp cô một tay". Trong đầu lập ý rồi, ông nhỏ giọng hỏi:

- Xin hỏi Lâm cô nương, Liễu trang là ở đâu tại Giang Nam vậy?

Trong phòng trong, im lặng hồi lâu, rồi giọng nhạt nhẽo của Lâm cô nương hỏi lại:

- Ông hỏi thăm Liễu trang làm gì vậy? - có vẻ những gì đã động đến Liễu trang đều làm cô bức mình .

Tiêu Phong thấy khó bày tỏ thâm ý muốn giúp đỡ cô trong công việc thần bí gì gì đó tại Liễu trang, ông đáp ngay:

- Không có gì cả, tại trước đây tôi từng cư ngụ Giang Nam một quãng thời gian, mà không biết có cái Liễu trang đó, nên sinh ra hiểu kì như vậy.

- Liễu trang ở bên bờ Tây Hồ tại Hàng Châu, phong cảnh đẹp lắm, ông đến đấy hỏi thì rõ thôi.

Giọng cô lãnh đạm, mừng rỡ biểu lộ không vui khi phải nói đến cái Liễu trang đó.

Tiêu Phong nghe thấy, ông nhanh chóng đổi đề tài, nói:

- Khúc đàn cô nương vừa dạo, nghe thật tuyệt vời ưu mỹ, chẳng hay cô có thể vị tại hạ mà chơi thêm một khúc nữa chăng?

Lâm cô nương đáp:

- Được lắm. Trên đời này tri âm khó kiếm, hôm qua tôi vừa sáng tác một khúc mới, vốn đang định dạo lên nhờ các hạ phẩm bình. Nói xong, tiếng đàn

lên, âm thanh uyển chuyển, làm rung động lòng người, người nghe nhạc bất giác mê mẩn tâm tư, tình ý. Rồi cô hát theo:

"Thanh sơn ả ả thủy điều điều,

Thu tận Giang Nam thảo vị điều

Nhị thập tứ kiều minh nguyệt dạ

Ngọc nhân hà xứ giáo xuy tiêu?" (*)

tiếng hát êm ái dịu dàng, hoà theo tiếng đàn dập dềnh, triền miên, ý tứ lời hát liền lạc với tiếng đàn ...

Tiêu Phong nghe đến xuất thần, suốt đời rong ruổi giang hồ của ông, chưa khi nào được thưởng thức khúc nhạc lời ca siêu phàm thoát tục đến thế! Ông không

rành âm luật, nhưng trong khung cảnh thần tiên nơi này, ngón đàn của Lâm cô nương điêu luyện xuất thần nhập hóa, khiến người dù không sành sỏi âm

cũng không khỏi bị khúc đàn đó cuốn hút. Tiếng đàn dứt đã lâu, Tiêu Phong vẫn hỷ còn cảm giác dư hưởng trong đầu, bất giác ông vỗ bàn khen:

- Khúc đàn, điệu hát đó sánh ngang âm nhạc trên thiên giới, người thường trần gian mấy ai diễm phúc được nghe? Không hiểu khúc hát đó tên gì?

Lâm cô nương trầm ngâm hồi lâu, đáp:

- Khúc hát đó, cái tên chỉ có độc nhất một chữ, gọi là "TU" (nhớ).

"Tu?" Tiêu Phong trầm nghĩ, khúc hát nghe thật hay, có điều nhất thời ông không hiểu tại sao mang tên 'NHỚ', vừa rồi cô bảo mới sáng tác hôm qua, ông bèn

hỏi:

- Cô nương soạn khúc nhạc đó chắc vì đang nghĩ nhớ về bằng hữu phương xa? Có phải là bằng hữu ở Giang Nam?

Lâm cô nương im lặng hồi lâu, bỗng đứng giọng bức bối, cô nói:

- Tôi mệt lắm rồi, mời Tiêu đại hiệp cứ thông thả, tự nhiên!"

Nói xong, trong phòng trở nên yên ắng.

Tiêu Phong không hiểu vì sao cô bỗng đứng nổi giận, ông nghĩ ngợi giây lát, thấy mình đã không hề nói lời nào đụng chạm đến cô, ông gượng cười, tự nhủ "Cô

nương này mang tâm sự thật kỳ quặc, vừa mới vui vui về về đó, đã phát con giận giận dữ dữ lên rồi.

Ông bèn đứng dậy, ra ngoài, bước chân đi lang thang, thấy ngoài hoa lê, chung quanh gian nhà trồng toàn được thảo, từng cụm từng cụm xếp theo luống dài,

kiến thức Tiêu Phong về được thảo rất có hạn, các cây thuốc đó phần lớn ông không biết tên, ông thầm nghĩ "Thì ra cô phải ở trong đây, bên ngoài cốc, bằng

giá khắp nơi, đâu trồng được mấy cây thuốc này!"

Vừa nghĩ đến đây, ông chợt thấy A Tử và Hạnh Nhi từ phía vườn rau đi về, trong tay A Tử ôm đồm một mớ những rau xanh, lại nghe cô nói:

- Ha! Nói thì nói vậy, chứ tiểu thư cô có xấu xí thật hay không?.

Hạnh Nhi cười rộ, đáp:

- Xấu hay không xấu, ngày sau tỷ gặp mặt thì biết ngay thôi.

A Tử hỏi:

- Ngày sau? Ngày sau, chỉ sợ bọn ta đi mất rồi! Nếu lúc gặp lại, cô ấy vẫn cứ che mặt, ta làm sao biết mặt thật ra sao, gặp có gặp hay không ...cũng vậy thôi.

Rồi cô nắm tay Hạnh Nhi, giục:

- Hào muội muội, muội nói cho tỷ tỷ hay đi.

Hạnh Nhi dẫu mờ, tủm tỉm cười:

- Muội đã nói là tỷ từng gặp gỡ trước đây rồi, sao tỷ không chịu tin?

- Thế à! Ta đã có gặp rồi? Ta gặp hồi nào vậy?.

Mặt A Tử nhuộm đầy nét hoang mang.

Hạnh Nhi cười khanh khách:

- Là muội thuận miệng nói nhăng, tỷ đừng tin?

Vừa nói, cô vừa định chạy vào nhà, do không để ý, cô va ngay vào Tiêu Phong đang đứng đấy. Bị giật mình, cô cười, hỏi:

- Tiêu đại hiệp, chẳng phải ông đang trò chuyện cùng tiểu thư ta sao, có gì ông ra đứng nơi đây thế? Vóc người ông to cao như thần, hại tôi sợ gần chết.

Tiêu Phong tươi cười:

- Ngượng quá, ta đã làm Hạnh Nhi cô nương giật mình! Ta nói chuyện cùng tiểu thư cô một lúc, được dạo cho nghe một khúc đàn, rồi cô ấy kêu mệt, ta bèn

loanh quanh ra đây chơi!

Ông giả vờ vô ý cản trở Hạnh Nhi, hỏi:

- Hạnh Nhi cô nương, cô có biết lâu Túy Tiên các ở đâu không?

- Túy Tiên các? - Hạnh Nhi nhìn Tiêu Phong, cô lắc đầu đáp - Không rõ, Tiêu đại hiệp định tìm đến đây à?

Tiêu Phong nhìn má lúm đồng tiền trong nụ cười tươi như hoa, ông nhất thời không rõ lời cô nói đó thực bụng hay không .

Hạnh Nhi nhìn ông, cười tủm tỉm:

- Tiêu đại hiệp, ông chặn đường đi, chẳng thấy ngượng gì, ông muốn làm khó Hạnh Nhi chăng?

Lúc này, A Từ từ đằng sau đã đuổi đến kịp, cô bực tức bảo:

- Nha đầu nhà ngươi giỏi thực, dám đùa cợt bản cô nương, xem xem ta có vả vào cái miệng của ngươi không nào!

Chặn phía đằng sau, cô túm chặt Hạnh Nhi, rồi đưa tay cù nách liên liên, làm Hạnh Nhi cười rũ rượi ... đến mặt mũi thành tái xanh tái xám, phải năn nỉ:

- Hào tử tử, tha muội đi mà, muội không dám giỡn nữa đâu.

A Từ gắng hỏi:

- Điều ngươi vừa nói đó, thật hay giả?

Hạnh Nhi ho sặc sụa, đáp:

- Giả! Toàn giả cả! Tha cho muội đi.

A Từ ngừng tay, nói:

- Ta biết ngay! Nha đầu nhà ngươi lừa gạt ta mà! Cho đến giờ, ta chưa khi nào gặp mà không nhận biết thứ yếu nữ thân y như ngươi.

Tiêu Phong biết ông chẳng thể dò hỏi thêm được gì khác, ông lập tức bước tránh qua một bên, cười, nói:

- Hạnh Nhi cô nương, mời cô ... Tiêu Phong chẳng dám chặn đường đâu.

Chờ Hạnh Nhi và A Từ đi rồi, Tiêu Phong ngẫm nghĩ câu trả lời của Hạnh Nhi, ông tự nhủ "Có khả năng Lâm cô nương này là cô gái lên tiếng mách bảo mình ở

Túy Tiên các, chỉ có điều, hồi đó, nghe giọng nói, mừng rỡ tưởng mình đã có nghe và thấy người mang giọng nói ấy ở đâu đó, từ lâu trước lúc đây rồi, thế nhưng, gặp và nghe được ở đâu? Trong trường hợp nào?". Ông vỗ trán, cố moi óc nhưng chẳng nhớ được gì.

Sau bữa chiều, Tiêu Phong ngồi uống rượu liên miên, ông bỗng cất giọng ngâm:

'Quân bất kiến, Hoàng Hà chi thủy, thiên thượng lai, bốn lưu đảo hải bất phục hồi.

Quân bất kiến, cao đường minh kính bi bạch phát, triều như thanh ti, mộ thành tuyết .

Nhân sinh đắc ý tu tị hoan,

Mạc sử kim tôn không đối nguyệt!" (Tương tiễn tửu - thơ Lý Bạch)

Lâm cô nương bên phòng trong cười rúc rích, rồi hỏi:

- Sao vậy? Tiêu đại hiệp bỗng dung nổi hứng thơ phú, định học cái hứng cuồng si của Lý Bạch chăng?

Tiêu Phong cười đáp:

- Không dám ... Tiêu Phong ta là một kẻ thô hào, đâu dám học đòi vị đại thi sĩ họ Lý, chỉ vì uống rượu, nhìn rượu, bỗng nghĩ nhớ về nỗi vô duyên không được

gặp mặt cô nhân mấy hôm trước đây.

- Hà? - Giọng Lâm cô nương biểu lộ ngạc nhiên kỳ quái - Đã là cô nhân, vì sao bảo không có duyên được gặp mặt?

Tiêu Phong thờ dãi, đáp:

- Nói cô nhân, thực ra ... chỉ là thân giao, người ta cao nhân thế ngoại, tôi phàm phu tục tử, dẫu người ấy đứng trước mặt, tôi cũng như chỉ nhìn mà không

trông thấy!

Lâm cô nương thờ dãi theo, giọng rầu rĩ, cô đáp:

- Nhìn mà không trông thấy, có gì mà làm ra quan trọng chứ? Đòi người hợp tan, vô thường, chuyện 'thân bất do kỷ' đầy rẫy khắp nơi, dẫu ông có thấy, chỉ sợ

bị thêm bi thương mà thôi!

Tiêu Phong bỗng cảm thấy phát rét trong lòng, ông nghĩ thầm "Ngữ điệu của cô, chẳng phải cô đang thừa nhận rằng cô là nữ tử trên Túy Tiên các sao? Nhưng

cô đã không tự nêu ra, mình cũng không nên đường đột người ta!"

Bỗng ông nghe Lâm cô nương ngập ngừng nói:

- Ta cũng vậy, ta tránh gặp người, thứ nhất, người sẽ thấy gương mặt xấu xí của ta, ta không muốn tạo cơ hội cho người cười nhạo mình, thứ hai, ta không

muốn dây dưa với người khác, chỉ vì muốn ngày sau chia tay, ta đỡ phải nghĩ ngợi đến nữa, sẽ tránh phải suốt ngày sầu muộn!

Tiêu Phong nghe câu nói chậm chậm của cô, tuyệt đối không phải lời nói bông lơn, ông nhất thời không có căn cứ để suy luận cô là nữ tử trên Túy Tiên các!

Đến hết ngày thứ ba, độc tố trong đứa bé hoàn toàn giải trừ, qua sáng sớm ngày thứ tư, Tiêu Phong dẫn đứa nhỏ cùng A Tử đến trước phòng Lâm cô nương,

nói lời chào từ biệt cô và Hạnh Nhi.

Tiêu Phong nói:

- "Cám ơn cô nương đã trọng nghĩa, đã ra tay cứu giúp, Tiêu Phong giờ chưa báo đáp được, ngày sau cô nương muốn nhờ cậy việc gì, dù ở nơi nao, tôi cũng

sẽ hết lòng làm theo cô nương phán bảo.

Lâm cô nương hỏi:

- Ngay cả khi ấy tôi muốn gì, ông đều nhất mực làm theo?

Tiêu Phong nhấn mạnh:

- Không sai! Cô nương chỉ cần nói lên một tiếng là xong.

- Được rồi! - Lâm cô nương đáp - Chỉ mong ông ghi nhớ lời ông hứa hôm nay, ngày sau, bất kể nhờ vả ông chuyện gì, ta mong ông đáp ứng!

Tiêu Phong nói:

- "Nhất ngôn ký xuất, tứ mã nan truy!"

Ông nhám vào phòng trong, vái một vái thật dài, nói:

- Lâm cô nương, chúng tôi xin chia tay, rất mong sau này còn được gặp lại cô nương!

Nói xong, ông ngược nhìn Hạnh Nhi, chấp tay vái:

- Đa tạ Hạnh Nhi cô nương mấy ngày qua đã khoản đãi thịnh soạn, Tiêu Phong nhất định sẽ không quên, mong rằng sau này còn được gặp lại cô nương.

Hạnh Nhi đáp lễ, nói:

- Không dám! Đó là phận sự nô tì, Tiêu đại hiệp và A Tử cô nương, sau này có rảnh, xin nhớ ghé thăm Hạnh Nhi.

Cô ngần ngừ, không giấu được cảm xúc trên mặt và trong giọng nói.

A Tử vỗ vai cô, bảo:

- Ta rất thích chôn này, thế nào sau này sẽ trở lại.

Tiêu Phong dẫn đứa nhỏ cùng A Tử rời tiểu cốc, vượt khu rừng lè, men theo bờ hồ đi ra ngoài. Ông chợt nghe tiếng đàn vang lên, tiếp theo đó là tiếng hát nhẹ nhàng, chậm chậm của Lâm cô nương:

'Đa tình tự cổ thương ly biệt,

Canh na kham lãnh lạc thanh thu tiết

Kim tiêu tửu tình hà xứ ?

Dương liễu ngạn,

Hiếu phong tàn nguyệt!

Thử khứ kinh niên

Ứng thị lương thân hảo cảnh hư thiết

Tiền tủng hữu thiên chủng phong tình

Canh dữ hà nhân thuyết !" (**)

(Tự cổ, đau nỗi đau ly biệt của kẻ đa tình,

Làm sao ta chịu nổi cái không khí lạnh trong cửa tiết thu,

Tối nay chợt tỉnh rượu ở chốn nào đây,

Bờ dương liễu xanh ơi,

Gió sớm, trăng tà,

Đã qua biết bao năm rồi!

Chắc là ngày vui, cảnh đẹp rồi chỉ thành những lời nói xuông

Dẫu có ngàn vạn mối ân tình

Giờ biết bày tỏ cùng ai đây!")

Tiếng ca trầm lắng, uyển chuyển, phảng phất nỗi ưu sầu vô tận!

Tiêu Phong nghe ca, trong lòng dấy lên niềm đau, ông ngoảnh nhìn, thấp thoáng bóng gian nhà giữa rừng hoa lê, nơi trước sân, Hạnh Nhi đang gơ tay vẫy vẫy, ông cũng gơ tay vẫy chào lại, rồi mắt trông ra đằng trước, ông cùng A Tử và đứa bé chậm chậm bước đi, tiếng đàn và giọng hát mỗi lúc một xa dần!

(*)Ký Dương Châu Hàn Sước Phán quan (Đỗ Mục)

Thanh sơn ảm ảm thủy điều điều

Thu tận Giang Nam thảo vị điều

Nhị thập tứ kiều minh nguyệt dạ

Ngọc nhân hà xứ giáo xuy tiêu

Dịch nghĩa :

Núi xanh mờ mờ nước xa xa

Giang Nam cuối thu cỏ còn chưa xơ xác

Tại cầu Nhị thập tứ đêm trăng sáng

Người đẹp biết ở đâu nhờ dạy thổi sáo

Chú thích:

- Dương Châu: giờ là huyện Giang Đô tỉnh Giang Tô .

- Nhị thập tứ kiều: còn có tên là Hồng Dược Kiều, ở huyện Giang Đô, tỉnh Giang Tô .Thời xưa có 24 cô gái đẹp thổi sáo tại đây, nên cầu có tên này .

Dịch thơ :

Núi mờ nước chảy xa xôi

Giang Nam cây cỏ tiêu điều về thu

Đêm nay trắng sáng cầu xưa

Mà người dạy sáo bây giờ là đâu

Trần Trọng San

(**)

雨霖鈴

寒蟬淒切

對長亭晚

驪雨初歇

都門帳飲無緒

留戀處蘭舟催發

執手相看淚眼

竟無語凝噎

念去去

千里煙波

暮靄沈沈楚天闊

多情自古傷離別

更那堪冷落清秋節

今宵酒醒何處

楊柳岸曉風殘月

此去經年

應是良辰好景虛設

便縱有

千種風情

更與何人說

Vũ lâm linh

Hàn thiên thê thiết

Đối trường đình vân

Sậu vũ sơ yết

Đô môn trưởng ẩm vô tự

Lưu luyến xứ

Lan chu thôi phát

Chấp thủ tương khan lệ nhãn

Cánh vô ngử ngưng yết
Niệm khứ khứ thiên lý yên ba
Mộ ải trăm trăm Sở thiên khoát
Đa tình tự cổ thương ly biệt
Cánh na kham lãnh lạc thanh thu tiết!
Kim tiêu tửu tình hà xứ?
Dương liễu ngạn liễu phong tàn nguyệt
Thứ khứ kinh niên
Ứng thị lương thần hảo cảnh hư thiết
Tiện túc hữu
Thiên chủng phong tình
Cánh dư hà nhân thuyết?

(Liễu Vĩnh)

Xuân Như dịch:

Ve kêu thảm thiết trong chiều lạnh
Bóng một mình ai đối trường đình
Gió mưa vừa tạnh.
Đồ môn rượu tiễn bên thành
Sông xuôi thuyền giục không đành đi ngay
Cầm tay lưu luyến lệ đầy
Nghẹn ngào không nói trận này ra đi
Phong sương còn thiết tha gì
Ra đi ngàn dặm mật mù yên ba
Chiều buông mây Sở chốn nhà
Đa tình tự cổ thương ly biệt
Bồi hồi mỗi khi gặp thu tiết
Đêm nay tỉnh rượu nơi nào
Trăng tàn bến liễu gió chào sớm sang
Ra đi năm ấy lỡ làng
Sớm nay cảnh đẹp chẳng màng thiết tha
Trăm năm cũng thế thôi mà
Phong tình muôn vạn cũng là hư không
Khôn khuây, ai tỏ nỗi lòng

---- Xem tiếp hồi 55 ----

Bạn đang đọc truyện *Thiên Mã Hành Không* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.12 - Chương 55: Kinh Văn Ác Tấn

Kinh văn ác tấn (Giật mình nghe tin dữ)

Tiêu Phong bầu đoàn ba người ra khỏi cốc, trèo núi rồi xuống dốc phía bên kia, thấy hai con ngựa vẫn còn buộc dây ở chỗ cũ, có điều đã bị đói hơn ba ngày. Họ bèn nhanh chóng cho chúng ăn cỏ khô dự trữ sẵn, ngay trên nền tuyết. Tiêu Phong đặt đứa nhỏ lên lưng ngựa, nói:

- Bây giờ ta đưa cậu về nhà gặp lại ông nội, được không?

Đứa bé gật đầu lia lịa, nhỏ giọng hỏi:

- Không biết ông nội đã về nhà chưa?

Tiêu Phong đáp:

- Chắc hẳn đã về nhà rồi, Cái Bang không sách nhiễu một người già như ông nội nữa đâu, người họ muốn bắt giữ là ta, giờ ta chạy thoát rồi, họ sẽ phải thả ông nội cậu ra thôi.

A Tử sức nhớ, cô hỏi đứa bé:

- Cậu nhỏ nè, nghe ta hỏi, cô trốn riết trong phòng, không đi ra ngoài, hình dạng cô ấy ra sao? Coi đẹp không?

Đứa nhỏ lắc đầu, đáp:

- Con không thấy mặt, vì trên đầu cô trùm một cái khăn. Con hỏi tại sao cô trùm khăn, cô nói vì mặt xấu quá, sợ con kinh hãi nếu nhìn thấy!

A Tử cười cười, gật đầu nói:

- Thì ra vậy, cô ta đã không nói dối, nguyên mặt cô xấu thật!

Tiêu Phong không hiểu tại sao A Tử quá quan tâm đến tướng mạo Lâm cô nương, nghe giọng cô có phần 'hạnh tai lạc họa', ông bất giác chau mày, nói:

- Cô ấy tuy xấu, nhưng tâm nhân hậu gấp trăm lần muội, nếu so sánh, cô đẹp hơn muội nhiều!

A Tử nghe ông nói, trong lòng chẳng vui, cô dẫu mò, cãi lại:

- Nói về cái đẹp, trên đời chẳng có nam nhân ưa thích mặt mày xấu xí, trừ huynh!

Tiêu Phong trợn mắt, nạt cô:

- A Tử, muội đừng nói xàm! Ta chỉ kính trọng cô, có khi nào ta nói ta ưa thích cô ấy?

A Tử thúc mạnh hai chân vào hông ngựa, giục nó phóng nhanh ra trước, cô ngoái đầu lại cười, nói:

- Không ưa thích thì tốt thôi, muội chỉ biết nam nhân vốn không ham nhìn bộ mặt xú bát quái chút nào!

Nói xong, cô giật cương, hò hét liên miện, xem ra không ăn thua gì, con ngựa dù chúng loại hãn huyết quý, nhưng nó bị bỏ đói ba, bốn ngày đêm, cô hò hét mấy đi nữa, nó cũng không thể phóng nhanh hơn được.

Tiêu Phong lắc đầu, ông không muốn tranh cãi nữa, vì đang có đứa nhỏ cười cùng, ông chậm rãi cho ngựa đi bước một đằng sau

Quá nửa ngày, họ mới ra khỏi khu rừng, lúc lên đến quan đạo, di chuyển đã có thể nhanh hơn. Sau khoảng nửa canh giờ nữa, khó khăn lắm họ mới tìm được một tiểu điểm bên đàng. Tiêu Phong giục tiểu nhị đem cỏ khô cho ngựa, rồi mới cùng A Tử và đứa bé vào trong dùng cơm tối.

Đang lúc Tiêu Phong uống rượu, ông nghe tiếng bước chân của nhiều người, rồi thấy một người mặc hồng bào, vừa cao, vừa gầy, đỉnh đầu hõm vào, tựa hồ đã bị ai úp một cái đĩa lên đầu. Chính là Kim Luân Pháp vương! Tiêu Phong giật mình, ông đặt chén rượu xuống, tự hỏi "Y không ở Mông Cổ hộ giá Hốt tất Liệt, xuống đây làm gì?". Lão Kim Luân Pháp vương song mục lấp lánh tinh quang, vừa vào quán, đã nhận ra Tiêu Phong. Lão khí độ hẹp hòi, lúc

đôi chường cùng Tiêu Phong bên ngoài thành Lâm Hoàng trước mặt ngàn vạn binh sĩ Mông Cổ, lão bị thua thê thảm, sau đó Tiêu Phong còn được đích thân đại hãn Mông Cổ ngự bút gia phong chức vị Đông Liêu Đại tướng quân, phục vụ dưới trướng Hốt tất Liệt, cấp bậc trên tất cả mọi thuộc hạ khác, Kim Luân Pháp vương đầu làm Đệ nhất Hộ Quốc đại sư Mông Cổ quốc, vai trò của lão xem chừng chỉ làm hộ vệ số một cho Hốt tất Liệt! Bình nhật, gặp Tiêu Phong, lão tuy chẳng mấy ưa thích ông, nhưng lão không thể bước qua thủ tục lễ nghi của kẻ dưới với người trên. Lúc này, bắt đắc dĩ, lão phải đến trước Tiêu Phong, chấp tay, cúi mình vái chào Tiêu Phong, nói:

- Tiêu đại tướng quân, thì ra ông đang tại đây, lão nạp xin cung kính!"

Tất cả những người đồng hành kia đều phải quỳ xuống làm lễ ra mắt Tiêu Phong.

Tiêu Phong đứng dậy đáp lễ mọi người, rồi hỏi:

- Các vị khỏe cả chứ? Đại sư sao lại đến nơi này? Tứ vương gia có bình an không?

Sau khi chứng nhân lục tục ngồi xuống các bàn xung quanh Tiêu Phong, Kim Luân Pháp vương đáp:

- Tứ Vương gia bình an, duy công chúa Tân Nguyệt ...

Tiêu Phong giật mình:

- Công chúa sao rồi?

Kim Luân Pháp vương lắc đầu, đáp:

- Công chúa làm liều, hiện chỉ sợ đang lành ít dữ nhiều.

Tiêu Phong hỏi, giọng dồn dập hơn:

- Rốt cục, là chuyện gì vậy?

Kim Luân Pháp vương chăm chú nhìn Tiêu Phong, nói:

- Nói đúng ra, chuyện này liên quan nhiều tới Tiêu đại tướng quân. Khi Tiêu tướng quân đi rồi, Công chúa mấy ngày không ăn uống, vài hôm sau, công chúa để thư lại cho Tứ vương gia, rồi một mình ra đi, nói là xuống Trung nguyên tìm Tiêu tướng quân.

- Cô ấy . . Sao cô ấy liều lĩnh thế? - Tiêu Phong cau mày, ông nghĩ thầm, thân phận như Tân Nguyệt, võ công kém cỏi, cô đi xuống Trung nguyên, sẽ lành ít dữ nhiều theo lời Kim Luân Pháp vương. Ông chăm chú nhìn Kim Luân Pháp vương, hỏi:

- Các ông đang đi tìm Công chúa, phải không? Đã có tin tức gì chưa?

- Có đấy ....- Kim Luân Pháp vương chậm chậm gật đầu - Nhưng là một tin rất xấu! Hôm trước được mật báo Công chúa lọt vào tay Hoàng Dung, Bang chủ đời trước Cái bang. Hiện công chúa đang bị áp giải, đưa về Đại Thắng quan.

-Ồ ... - Tiêu Phong kinh hãi, ông nhẩn tít hàng lông mày, hỏi dồn - Tin đó xác thực không?

- Đương nhiên xác thực! Tứ vương gia giao nhiệm vụ trọng đại đi tìm, ta chẳng dám chần chờ, đã tổ chức thám thính và hay được. Ta đã lập tức thông báo cho vương gia, rồi ta cùng mấy người này đang ngày đêm rong ruổi về Đại Thắng quan! Ta chỉ sợ Hoàng Dung đem công chúa về giam tại thành Tương Dương, vốn là chỗ quân Tống phòng thủ rất vững, có Quách Tĩnh đích thân điều khiển, bên mình điều đại quân đến đây công thành, chưa chắc cứu được Công chúa an toàn.

Tiêu Phong ngẫm nghĩ một lúc, rồi nói:

- Hiện thời Công chúa bị giam giữ, để cứu cô, mình gắng tránh thương vong cho kẻ vô tội khác, mình chỉ nên dùng trí, không dùng sức. Đại quân Mông Cổ tuy kiêu hùng, thiện chiến, nhưng không thể đem dùng.

Kim Luân Pháp vương gật đầu, đáp:

- Ta cũng đã thấy vậy! Ta từng nghĩ, dựa vào sức lực của mấy người theo ta đây, là vô phương vào hang hổ cứu Công chúa. May gặp Tiêu tướng quân, nhờ võ công Tiêu tướng quân sánh ngang Quách Tĩnh, những địch thủ khác ở thành Tương Dương thấy đều thua kém lão nạp cùng mấy người đây. Mình nhiều triển vọng cứu được Công chúa.

- Quách Tĩnh? Đại sư nói võ công của y tương đương ta?.

Tiêu Phong đã có nghe A Tử nói quan hệ Hoàng Dung với Dương Qua. Chính Dương Qua cũng từng bảo ông, trên đời, gã chỉ kính phục có hai người, ngoài mình, người kia là Quách bá bá, vậy thì Quách bá bá của Dương Qua nhất định là Quách Tĩnh. Tiêu Phong tự nhủ: "Đến võ công cao cường như Dương Qua huynh đệ mà còn phải khâm phục, nhân vật này nhất định tuyệt thế vô song, chuyện đối đầu Quách Tĩnh không thể xem thường".

Năm xưa, Kim Luân Pháp vương từng giao đấu Quách Tĩnh nhiều lần, có lúc "Mông Cổ đệ nhất dũng sĩ" Kim Luân Pháp vương, thêm Tiêu tướng tử,

thêm Ni ma Tinh đồng lúc giáp kích Quách Tinh, cũng chỉ cầm cự ngang tay, Kim Luân Pháp vương tự thấy ngượng, lão chẳng dám dă động tới, bèn đáp:

- Lão nạp đã giao thù y vài lần, cũng ngang tay, mấy năm rồi chưa gặp lại, không biết võ công của y tiến triển nhiều ít thế nào!

Tiêu Phong nghe lão nói, trong lòng ông hơi lo, ngày nọ, trước Lâm Hoàng thành, ông một chiêu đánh bại Kim Luân Pháp vương, tại tình thế nguy cấp hồi đó, ông đã đem trọn tính mạng mình ra đặt cược, ông đang tráng niên, rồi ông chiếm thượng phong vì lúc đó Hốt tất Liệt lên tiếng dụ hàng, làm lão bị bó tay, đồng thời ông cũng bị buộc phải đánh bại Kim Luân Pháp vương. Bình thường ra, đánh nhau với lão cả ngàn chiêu chưa chắc đã kết thúc. Huống hồ võ lâm Trung nguyên là chốn tàng long ngoạ hổ, nhân tài đời nào cũng đầy rẫy, muốn an toàn cứu Công chúa, thấy khó khăn vô cùng. Tiêu Phong lại nghĩ đến ân tình của Tân Nguyệt dành cho mình, trong lòng ông rung động. Một lúc sau, ông đứng dậy, nhìn Kim Luân Pháp vương, nói:

- Nội ngày nay, ta sẽ lên đường đi Đại Thắng quan, với ngựa hay và cũng đã đựng độ và biết bản lãnh Hoàng Dung rồi. Bằng đủ mọi cách, không để họ đưa Công chúa về giam tại Tương Dương. Đại sư theo sau, tự tập thêm người, bản tính kẻ sách cứu Công chúa.

Nghĩ đến việc Tân Nguyệt trong tay Hoàng Dung, sẽ bị bà dùng làm quân bài ngăn chặn bước Nam hạ của Hốt tất Liệt! Coi theo tính cách của Hốt tất Liệt, dẫu y hết sức thương yêu cô em gái Tân Nguyệt, nhưng y không phải người dễ bị khuất phục, ngược lại, có khi y còn đầy mạnh mẽ kế hoạch Nam chinh hơn nữa, quân Tổng khi nổi giận, tất sẽ giết Tân Nguyệt để tiết hận. Tiêu Phong nghĩ đến đây, trong lòng ông hết sức nôn nóng, ông nhìn Kim Luân Pháp vương, chấp tay, nói:

- Chuyện gấp rút quá, ta phải lập tức lên đường xuôi Nam, xin cáo từ!

Nói xong, ông dẫn A Tử và đứa bé đi ra.

Khi cả ba đã lên ngựa xong Tiêu Phong nhìn đứa nhỏ, sau một thoáng suy nghĩ, ông lập chủ ý, bảo A Tử:

- Tinh thể hiện rất khẩn cấp, mình không thể tiếp tục ngược bắc đưa đứa nhỏ này về nhà nó, nhờ đựng độ Cái bang lần nữa, đây đưa ra, sẽ rất nguy hiểm cho công chúa Tân Nguyệt. Bây giờ, mình chỉ có thể xuôi nam, đem đứa nhỏ này đến phủ Đại đồng, nhờ quan quân ở đó tìm cách đem nó về nhà, đồng thời lo an toàn cho cả nhà nó.

Ông dẫu rất ngại kinh động đến quan quân Mông Cổ, nhưng lúc này không cách nào khác, ông đành phải nhờ vả họ thôi.

A Tử vốn ít để tâm đến sinh tử kẻ khác, nhưng vì Công chúa đã đối xử với cô rất tốt, cho dù công chúa say mê Tiêu Phong quá sức, nhưng Tiêu Phong chẳng chút tình ý gì với cô, cho nên A Tử chưa khi nào xem nàng là địch thủ, cô nhanh chóng gật đầu, đáp:

- Được, mình đi ngay đi.

Lúc này, hai con ngựa được ăn no, dưới sự điều khiển của chủ nhân, cả hai con đều phóng đi như gió. Đi chừng nửa canh giờ, đến phủ Đại Đồng, trời tối đen, cửa thành đã đóng, Tiêu Phong cất tiếng gọi:

- Trên đầu thành có ai đấy không? Xin mở cửa thành gấp.

Tiếng Tiêu Phong đầy rẫy trung khí, truyền đi khắp nơi, quan quân thủ thành dù đang ngủ, đều bị đánh thức dậy. Quả nhiên, trong giây lát, từ trên đầu thành có tiếng chửi rủa vọng xuống:

- Con bà nó, giống gì ở đâu vậy ... Cửa thành đóng rồi, sáng mai mới được vào!

Tiêu Phong nói:

- Ta là Tiêu Phong, Đông Liêu tướng quân của Mông Cổ! Mở cửa mau, ta có việc khẩn cần gấp chỉ huy của các người!

Tên quân lính cười ha hả, đáp:

- Người là Đông Liêu đại tướng quân? Đại tướng quân sao lại lần mò đến đây giờ này?.

Y tay tả giương cung, tay hữu nạp tên, "vù" một tiếng, bắn mũi tên xuống dưới, rồi cười hung ác, nói:

- Bắn chết đứa đang đem đến làm mất giấc ngủ của lão tử!

Ngữ khí hung ác của y, đúng thuộc loại giết người như গো!

Tiêu Phong tức giận, ông vung tay tả, ánh kim quang loé lên, một tấm dính bài bay lên đầu tường thành. Tên quân chưa kịp nhìn ra, đã nghe "bộp" một tiếng, kim bài đập vào đầu y, làm y đổ máu lênh láng! May phúc cho y, Tiêu Phong thủ hạ lưu tình, không muốn giết chết tên quân lính đó! Y còn đang định tiếp tục chửi rủa, đã nghe tiếng Tiêu Phong nói:

- Mở to cặp mắt chó của người ra đi! Hãy xem cho kỹ tấm kim bài đó!

Tên quân nhặt tấm kim bài lên, y nhận ra thông hành của quân đội Mông Cổ. Quân lính hạng thường được cấp thiết bài, đồng bài, dính bài trong tay y cũng cùng hình dạng, kích thước, nhưng tấm này bằng vàng, lấp loé sáng trong đêm, làm y lập tức tay chân bủn rủn, vội vã hô hoán đánh thức đồng đội

dậy, hò nhau nhanh chóng mở rộng cửa thành.

---- Xem tiếp hồi 54 ----

Bạn đang đọc truyện *Thiên Mã Hành Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.12 - Chương 56: Cố Địa Ngộ Cố Nhân

Tiêu Phong và A Từ giục ngựa tiến qua cổng thành, hai bên hai hàng quân đứng dàn chào. Nhìn thấy Tiêu Phong, họ nhất loạt quỳ xuống, miệng hô lớn:

- Cung nghênh Đại tướng quân!

Tiêu Phong khoát tay, nói:

- Miễn lễ! Cho gọi tướng quân thủ thành đến gặp ta.

Từ trong hàng quân, một viên tiểu tướng tiến ra khom mình hành lễ, thưa:

- Tiểu nhân đã cho thông báo, tướng quân Hốt lỗ Hồn chắc cũng sắp sửa đến- Y ra hiệu cho thuộc hạ điệu một tên quân đến, rồi lớn tiếng - Quỳ xuống! Thỉnh đại tướng quân phát lạc!.

Khi được buông ra, tên quân binh run cầm cập, gãi quỳ thụp xuống đất, đầu cúi gằm...

- Thưa, đây là kim bài của đại tướng quân, thỉnh ngài thu hồi.- . Viên tiểu tướng nâng tám bài lên quá đầu, dâng cho Tiêu Phong đang ngồi trên mình ngựa.

Tiêu Phong đưa tay đón lấy, ông nhìn tên quân đang quỳ gối, trong ánh đèn lù mù, đầu tóc loang lổ máu phù phục ở đấy, ông lập tức bảo:

- Đứng dậy! Cho người lui, lần này ta chỉ tạm gõ vào đầu, lần sau, người còn bán người bừa bãi, ta sẽ không dung tha!

Tên quân thoát chết, người hấn mềm nhũn, dù đang đau đớn kịch liệt nơi vết thương trên đầu, y luôn miệng vâng dạ:

- Tạ ơn đại tướng quân! Tiểu nhân không dám tái phạm

Đúng lúc ấy, từ đầu đường, có tiếng vó ngựa dồn dập vọng lại, một kỵ sĩ nhanh chóng tiến đến. Gần đến nơi, y hô lớn:

- Hốt lỗ Hồn bái kiến đại tướng quân, tiểu tướng nghênh đón chậm trễ, mong đại tướng quân thứ tội! - rồi y xuống ngựa, phủ phục tại chỗ.

Tiêu Phong nói:

- Mời tướng quân đứng dậy, bắt tất đa lễ!

Ông bế đứa nhỏ xuống ngựa, nhìn Hốt lỗ Hồn bảo:

- Tướng quân Hốt lỗ Hồn, ta đang đem đến quấy rầy, vì có một việc nhờ tướng quân làm giúp.

Gã Hốt lỗ Hồn chấp tay vái lia lịa, đáp:

- Đại tướng quân cứ ra lệnh, thuộc hạ sẽ tận tâm tận lực.

Gã nghĩ thầm "Người danh tiếng nổi như cồn trên thảo nguyên này, ngài Đông Liêu đại tướng quân, không hiểu giao cho ta việc gì đây? Sức ngài chẳng thể tự làm, bắt ta lo, ta chắc chết quá!"

Nghĩ đến đây, toàn thân gã run rẩy, trong bụng phát rét!

Tiêu Phong vỗ vai gã, nói :

- Đừng lo! Ta nhờ ông đưa đứa bé này về đoàn tụ gia đình, rồi sau đó, lo an toàn cho cả nhà nó, bảo đảm họ đủ ăn, không bị ai ức hiếp.

Hốt lỗ Hồn nghe qua, gã thở dài khoan khoái, đón đứa bé từ tay Tiêu Phong, rồi vỗ mạnh vào ngực, gã lớn tiếng đáp:

- Đại tướng quân cứ yên tâm, thuộc hạ ngày nào còn có miếng cơm vào miệng, nhất quyết ngày đó không để nhà nó phải đói.

Tiêu Phong đáp:

- Tiêu mỗ rất cảm ơn tướng quân!

Ông quay sang A Tử, bảo cô:

- A Tử, muội cũng nên ở lại đây! Chuyến đi này vô cùng hung hiểm, muội không nên dấn thân làm gì.

A Tử ngần vịn lần không nghĩ Tiêu Phong bảo mình vậy, lập tức cô la lối:

- Không! Huynh đi đâu, muội đi theo đó! Trước mặt Dương đại ca và Nghiêm tiên bối, huynh đã chịu lời, vĩnh viễn không xua đuổi muội, sao bây giờ huynh nói ngược?.

Mắt cô đỏ ửng, cơ hồ sắp đổ lệ lai láng, cô nghĩ bụng "Tiêu Phong là tất cả, không Tiêu Phong, thế gian này chẳng còn ý nghĩa gì nữa!

Tiêu Phong thấy cô phản đối quyết liệt, ông nhẹ nhàng lắc đầu, nói:

- Ta đâu xua đuổi muội, chỉ vì ta sợ chuyện này quá hung hiểm, mà lại không thể lo an toàn trọn vẹn cho muội được, vạn nhất muội gặp bất hạnh, ta sẽ đắc tội cùng A Châu trên chốn linh thiêng trên cao!

A Tử ngẩng phất đầu lên:

- Muội không sợ! Muội đã nói rồi, huynh chết đi, muội cũng không sống làm gì nữa, nếu phải chết, cả hai cùng chết một lúc, một chỗ.

Tiêu Phong vốn không thích tính tình hiểm độc của cô, giờ đây, ông rất cảm động vì câu đó, ông nghĩ thầm "Tiêu Phong ta một đời cô khổ, có được hai chị em này hết lòng với mình, ân tình đó, thực không kham nổi, nhưng ta không thể làm cô mang đau thương trong lòng được". Lập tức ông nói:

- Được! ý muội đã quyết, không sợ dấn thân nơi hiểm trở hang cọp, vậy hai ta cùng xông vào vậy!

Ông nhìn Hốt lỗ Hồn, chấp tay chào:

- Hốt lỗ Hồn tướng quân, ta bận việc gấp bên mình, giờ xin từ biệt.

Đứa nhỏ kề cận Tiêu Phong mấy ngày qua, nó sinh lòng quyến luyến, nước mắt đỏ rùng rùng, nó nhìn Tiêu Phong, rồi nắm tay ông, nó nức nở:

- Thúc thúc, thúc thúc sau này có trở lại thăm con không?

Tiêu Phong mềm nhũn trong lòng, ông xuống ngựa, nhẹ nhàng vuốt gò má nó, nghẹn giọng nói

- Chờ thúc thúc xong việc, sẽ đến thăm con. Con và ông nội ở nhà, nếu bị ai ức hiếp, con ghi nhớ tên tuổi nó, khi nào thúc thúc ghé chơi, con nói cho thúc thúc hay, thúc thúc sẽ cung tay đánh nó một quyền, là nó gục tức thì.

Đang khóc, đứa bé chợt cười rộ, nó vỗ tay, reo:

- Ừm! Bọn mình một quyền đánh nó gục tức thì, mấy cái đứa ác nhân! Khi nào thúc thúc tới, phải dạy con võ công, chừng con lớn lên, con đi đánh bọn ác nhân, nghe thúc thúc.

Tiêu Phong phi thân lên mình ngựa, cười, đáp:

- Được! Mai một thể nào cũng sẽ dạy con võ nghệ!.

Ông nhìn hàng quân lính, khoát tay, nói:

- Cho tán hàng! Tiêu Phong xin cáo từ!

Hốt lỗ Hồn chào theo nghi thức, một tay áp ngực, miệng hô:

- Tổng tiền đại tướng quân!

Quân lính và bọn tiểu tướng đồng loạt hô theo:

- Tổng tiền đại tướng quân!

Tiêu Phong cùng A Tử giật cương, thúc ngựa nhắm cửa thành xuất phát.

Ra đường cái, để tránh tai nạn người vô lâm Trung nguyên sẽ cản trở hành trình, Tiêu Phong bảo A Tử cùng ông cải trang. Tiêu Phong dán râu giả dưới cằm, đầu đội khăn vuông, mình vận trường bào màu trắng, giống một trung niên thư sinh, duy ánh khí nơi mắt thật khó che giấu. A Tử giả trai, cô bắt chước Tiêu Phong, cũng dán râu giả thừa nơi cằm, đầu cô đội mũ rộng vành, che giấu gò má trắng như tuyết, nom hơi hoạt kê.

Hai người ngày đêm rong ruổi, nhờ hai con ngựa hãn huyết chạy mau, chẳng mấy chốc họ đã vượt Hoàng Hà, đến gần cảnh giới Hà Nam. A Tử hỏi Tiêu Phong:

- Vài ngày nữa là đến Tín Dương rồi, mình có nên ghé qua mộ phần tỷ A Châu bái tế ngay không? Hay để lo vụ Công chúa trước?

Tiêu Phong ánh mắt xa xăm, ông nghĩ đến câu 'Thương hải tang điền', thảm họa đã trăm năm, mà giọng nói vẫn như đang văng vẳng bên tai, hình bóng nàng vẫn đang chấp chôn trước mắt. Phảng phất dáng nàng đứng chờ ông trên bờ vực trước ái Nhạn Môn, hai tay chấp sau lưng, đang dõi trông mình đang tìm đến. Nghĩ đến đây, chưa xót trào dâng trong lòng, khoé mắt đầm ướt, ông chỉ mong chấp được đôi cánh bay nhanh tới mộ phần, để đưa tay ôm vòm đất vàng vọt của nấm mồ, để thăm thì lời khấn khứa, tai tưởng tượng được nghe lời nàng đáp lại.

Nhưng công chúa Tân Nguyệt gặp hiểm nguy sớm chiều, ông không thể vì bái tế A Châu mà trì hoãn hành trình, chỉ đành bỏ qua địa phương của phần mộ A Châu. Tiêu Phong giờ rồi, nói:

- Cứu người là gấp, là quan trọng, lượt về, mình sẽ đến thăm tỷ tỷ A Châu.

Tiêu Phong cực kỳ yêu quý A Châu, A Tử nghe quyết định đó, cô thấy nó ra ngoài dự liệu!

Ngày nọ, khi hai người đến gần một thôn trang nhỏ, nhìn cánh đồng mênh mông trước mắt, quạ bay lượn, kêu quàng quạc trên không. A Tử bỗng thấy cảnh sắc quen quen, nhất thời cô không nhớ rõ là nơi nào. Trời đang tối, hai người đã liên tục đi ba ngày nay, người mệt, ngựa mỏi, Tiêu Phong nội lực đây rầy, ông không bị suy giảm, nhưng trông hình dạng A Tử, mắt lơ đãng, mặt mày thảng thốt, ông chỉ tay về thôn trang trước mặt, hỏi cô:

- Hay mình ghé đây nghỉ một đêm, cho ngựa dưỡng sức, sớm mai sẽ đi tiếp?

A Tử đang trông mong nghỉ ngơi, cô bèn kìm cương, cho ngựa đi về phía thôn trang, rồi nhìn mặt nói :

- Chạy suốt ngày suốt đêm, mệt muốn đứt hơi! Huynh chưa muốn nghỉ, nhưng muội rất cần nghỉ ngơi đây!

Vừa nói, cô vừa gỡ nón khỏi đầu, tháo bỏ đồ hoá trang, bảo:

- Mấy đồ mặc dịch này, làm phiền mặt người ta muốn chết!

Tiêu Phong cười cười:

- Ta bảo ở lại phủ Đại đồng, muội chẳng chịu, bây giờ muội kêu than khổ cực?

A Tử bĩu môi, đáp:

- Cho tới giờ, muội đâu có nói là muội sẽ không kêu khổ, huynh chạy bán sống bán chết, đến người bằng sắt cũng mệt đứt đừ, huống hồ muội!

Đang lúc cô nói, bỗng nhiên có người từ gần bên kêu lớn:

- A Tử ! A Tử tỷ tỷ! Phải A Tử đó không? - Giọng đầy vui mừng.

A Tử ngoái đầu nhìn, cô thấy một thiếu niên đầu tóc bù xù, mặt mày lem luốc, đang rào bước chạy đến, trong tay đang cầm một cái liềm. Sừng sờ một chút, A Tử cười khanh khách, đưa tay vỗ thiếu niên:

- Phải xá tiểu tử họ Giang đây không?

Gã thiếu niên hối hả chạy tới, gạt đầu lia lịa, hết sức mừng rỡ:

- Đúng đây, là ta đây!

A Tử cười, bảo Tiêu Phong:

- Muội nghĩ đúng mà, chỗ này thấy quen quen, thì ra mình đang gần thôn xóm của Giang tiểu tử, tên nhóc muội đã kể chuyện huynh nghe, hỏi muội lên mặt bắc tìm kiếm, muội đã gặp, trong nhà còn bà nội nó nữa, ở nơi đầu làng này!

- À ...có nhân của muội! - Tiêu Phong nhớ chuyện A Tử kể bà cháu đối xử cô thật tốt, lúc cô bị sói đói trong rừng vây khốn, thoát hiểm nhờ mấy khối thịt khô. Ông lập tức nở nụ cười thật tươi - Người ta đối xử với muội không tệ, mình phải đền đáp lại cái ơn nghĩa đó.

Lúc này, Giang xuân Lam đã đến trước mặt cô, cúi gập xuống, vừa thờ, ho sù sụ, vừa hỏi:

- Ai da . . . A Tử, sao chị ở đây?

A Tử nhẹ nhàng xuống ngựa, cô cười cười, đáp:

- Sao ta lại không tới đây được? Ta đã tìm thấy tỷ phu ta rồi, phải trở về thăm mi chứ!.

Tiêu Phong cũng đã rời mình ngựa, ông đến đứng bên A Tử.

Giang xuân Lam ngẩng nhìn, cậu kêu "oa" một tiếng, ngạc nhiên hỏi:

- Đây là tỷ phu của chị à? To con dữ!

Mắt cậu liếc nhanh, rồi chăm chú nhìn con hãn huyết bảo mã, cậu nói tiếp:

- Người to cao, cõn con ngựa cũng dữ dữ a!

Đứng bên Tiêu Phong, cậu chợt thấy hơi ngượng ngượng thân hình nhỏ bé của mình.

Tiêu Phong trông cậu quần áo lam lũ, mặt mày lem luốc, vẫn không giấu được my thanh mục tú, ông vỗ vai cậu, cười bảo:

- Giang huynh đệ, ta cảm ơn cậu đã chiếu cố cho A Tử! Trời sắp tối, bọn ta muốn ghé nghỉ chân nhà cậu một đêm, được không?

Được ông vỗ vai, Giang xuân Lam cảm giác hào khí dâng ngút trời, nổi ngượng ngịu mất sạch, cậu đứng thẳng người, lớn tiếng đáp:

- Tất nhiên là được! Minh đã vào giang hồ, bạt đao tương trợ bằng hữu, chết còn không ngại, nói gì chuyện tá túc một đêm! Tôi không ngủ, nhường ông ngủ hết!

Tiêu Phong cười ha hả:

- Hay lắm! Tiểu bằng hữu nói rất hay, ta muốn kết giao làm bằng hữu cùng cậu!

Nghe Tiêu Phong muốn nhận bằng hữu, Giang Xuân Lam vui mừng hơn hở, cười miệng rộng đến mang tai, cậu đưa tay vuốt ve đỉnh đầu con ngựa, nói:

- Để tôi gất ngựa, hai người theo tôi, bà nội gặp A Tử, thể nào cũng mừng lắm.

Con ngựa rong ruổi ba ngày đêm, nó mỏi mệt, không thấy chủ nhân cầm dây cương dẫn đi, nó đứng ì, không nhúc nhích. Bất kể Giang xuân Lam nhe răng, nhăn nhó với nó ra sao, nó cứ đứng đờ ra đấy.

Tiêu Phong một tay nhận dây cương cậu đang cầm, một tay choàng ngang lưng, nâng đặt cậu lên lưng ngựa, cười bảo:

- Con ngựa này không biết vâng lời, Giang huynh đệ hãy cỡi nó, làm cho nó thuần đi.

Nói xong, ông nhét dây cương vào tay cậu, đập mông con ngựa, khiến nó cựa bốn vó chạy tới, làm Giang xuân Lam chao đảo trên mình ngựa, cậu vội vàng nắm chặt dây cương, ngã người nằm rạp sát vào lưng ngựa.

Tiêu Phong triển khai khinh công chạy theo sau, vui vẻ nói:

- Đừng sợ! Nó không hất xuống đâu.

A Tử cũng đã lên ngựa, theo hai người về nhà.

---- Xem tiếp hồi 57 ----

Bạn đang đọc truyện *Thiên Mã Hành Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.12 - Chương 57: Hương Thôn Lão Phụ

Ngựa chạy một lúc, đến gian nhà tranh của Giang xuân Lam, cậu cố sức kéo dây cương, nhưng con ngựa chẳng giảm tốc độ, nó cứ nhắm căn nhà chạy ào ào tới. Giang xuân Lam hét to:

- Tới rồi, tới rồi .. đứng lại mau, coi chừng đụng vô nhà!

Tiêu Phong cười ha hả, ông đưa tay nín dây cương, con ngựa hí vang, dừng phắt trước nhà.

Giang Xuân Lam tụt xuống khỏi mình ngựa, cậu vừa vuốt ngực, vừa nói:

- Làm sợ gần chết! Cái thứ ngựa thần này chỉ có người thần mới cưỡi nó được, mình không thể rờ vô!

Cậu chạy nhanh đến cửa, thò đầu vào nhà, hét tướng lên:

- Bà ơi! Mau ra xem có ai tới đây nè!

Có tiếng trả lời:

- Gì mà um sùm vậy! Ai tới vậy! Tiểu tử nguoi lại bày trò ma quỷ rồi hả?

Tiếng nói chưa dứt, từ trong nhà hiện ra một bà lão. Bà liếc sơ qua Tiêu Phong, rồi thấy A Tử, bà không giấu nổi mừng rỡ, gọi:

- A Tử? Cô sao lại trở về đây?.

A Tử bước đến, chụp tay bà, cười đáp:

- Bà ơi, con tìm thấy tỷ phu rồi, thuận đường về ghé thăm bà.

Cô chỉ Tiêu Phong, tiếp:

- Đây ... Tỷ phu của con đây.

Tiêu Phong chấp tay chào:

- Tiêu Phong kính chào tiền bối.

Bà lão dòm kỹ Tiêu Phong từ trên xuống dưới, rồi tươi cười nói:

- Tốt! Đúng là rồng phượng trong loài người! Nhưng nên gọi ta nãi nãi thì tốt hơn, gọi tiền bối nọ, tiền bối kia, người quê mùa như ta nghe không quen!

Tiêu Phong tủm tỉm cười, không trả lời. Ông tự nhủ "Bà lão này mắt sáng như điện, cước bộ nhẹ nhàng, quyết chẳng phải một bà già nhà quê bình thường! Nhưng bà đã không muốn thổ lộ thân phận, mình cũng đừng soi mói!

Bốn người vào nhà, cùng ngồi xuống ghế trò chuyện. Sau đó, bà lão bảo Giang Xuân Lam dọn cơm nước, ăn tối,

Tiêu Phong thấy bà chất phác, nồng nhiệt, Giang Xuân Lam tuy nhộn nhạo, nhưng thẳng tính, ông bất giác nảy sinh thiện cảm. Ông hỏi bà lão:

- Hai bà cháu sinh quán ở đây?

Bà lão nhỏ giọng đáp:

- Không, ta từ nơi khác đến, ngụ cư tại đây được mười sáu năm rồi! Hồi đó, cửa nhà sa sút, thêm gặp nạn đói, ta dọn về đây ở". Cách nói chuyện của bà giản dị, bà dường như không thích nhắc chuyện cũ.

Do đó, Tiêu Phong không tiện hỏi thêm, ông nghĩ thầm "Bà lão này thâm tàng vô công, ở thôn làng này mười sáu năm, hình như đang cố giữ một bí mật lớn."

Sau bữa cơm, A Tử móc ra một tấm vàng lá, cô phe phẩy nó trước mặt Giang Xuân Lam, hỏi:

- Tiểu tử mở to mắt ra nhìn nè, cái này là cái gì đây?.

Giang Xuân Lam chưa từng thấy hoàng kim, cậu lập tức tròn mắt, hỏi lại:

- Vàng đấy, phải không? Sao mà có thể mỏng tanh như vậy được?

A Tử cười cười:

- Mi gọi ta mười tiếng 'tỷ tỷ', ta sẽ cho mi tấm vàng lá này!

Giang Xuân Lam bĩu môi, nói:

- Của đó hiếm đấy! Bộ tỷ hồng hũ, nếu ta đem nó ra xài, người ngoài biết ta có vàng, họ sẽ xách dao tới cướp đoạt đi, lúc đó ta tha hồ lo với sợ!

A Tử giơ hai tay lên trời:

- Rõ đồ nhà quê! Chẳng chút kiến thức gì ráo! Hồng thêm cho mì nữa!

Giang xuân Lam đáp:

- Thì đúng tiểu tử nhà quê rồi, không một chút kiến thức nào, chẳng qua, so với ta, chị cũng không hơn bao nhiêu!

Bà lão lắc đầu, cười:

- Hai đứa bay chắc oan gia từ kiếp trước! Mới xáp vô là đã gấu ó liên liền. Xuân Lam, lúc tỷ tỷ A Từ vừa mới ra đi không lâu, mì chẳng đã than van sao chị A Từ lâu quá chưa thấy trở về?

Bà quay sang hỏi Tiêu Phong:

- Tiêu tướng công, hai người rồi sẽ đi đâu?

Tiêu Phong đáp:

- Chúng tôi đi Đại Thắng quan, tối nay nghỉ qua đêm ở đây, ngày mai sẽ tiếp tục hành trình.

Bà lão đáp:

- Đi lại khó khăn, còn mấy ngày nữa hết năm, thôi ở lại đây ăn tết, nhà mình sẽ vui lắm đó.

Tiêu Phong đáp:

- Cảm ơn lòng tốt nãi nãi, chúng tôi đi Đại Thắng quan vì việc khẩn cấp, không thể chần chờ. Vừa rồi đã chạy suốt mấy ngày đêm, bữa nay vì A Từ quá mệt, mới phải dừng lại nghỉ chân.

Ông bỗng biến sắc, vung tay quạt tắt đèn, nhỏ giọng nói:

- Có người!.

Rồi chăm chú lắng nghe, ông bảo:

- Đến từ phía này, nghe cước bộ thấy khinh công không tệ, chắc chúng nó đến kiểm tôi, mấy người đừng gây tiếng động, để mình tôi ra đối phó. Dù ông biết bà lão võ công không tồi, nhưng vì bà mai danh ẩn tính đã hơn mười sáu năm, bà đương nhiên không muốn để lộ thân phận. Xảy ra đánh nhau, bà sẽ khó tiếp tục giấu mình chỗ này nữa, do đó, ông có ý định một mình ra ngoài đối phó, bà lão không phải động thủ, đồ uống phí công bà đã trốn tránh bấy nhiêu năm.

Giang Xuân Lam nói:

- Không được đâu! Sao lại để một mình Tiêu đại ca ra ngoài được? Cháu không biết võ, nhưng bằng hữu gặp nguy, cháu không chịu làm con rùa rút đầu vô mai đâu!

- Xuân Lam! - Bà lão gắt nhỏ - Mày chẳng biết gì cả! Mày không võ công, ra đó chỉ làm Tiêu đại ca mất phân tâm, làm quân chân người ta! .

Bà đưa tay kéo Giang Xuân Lam lại gần, dịu giọng nói

- Cháu đừng lo! Tiêu đại ca cháu võ công giỏi lắm, bọn chúng không phải đối thủ đâu!

- Đúng thế! Chúng không phải đối thủ của ta đâu! - Tiêu Phong đứng dậy, bước đến khung cửa, nhìn ra ngoài.

A Từ lại gần, hỏi nhỏ:

- Tỷ phụ, để muội ra giúp huynh?

Tiêu Phong xua tay, đáp:

- Không cần! Muội ở trong nhà, đừng gây tiếng động. Muội ra đó, mất công ta phân tâm lo cho muội!.

Ông vừa nói, vừa đưa tay khép cửa. A Từ lùi lại, qua khe cửa, cô nhìn ra ngoài, trong màn đêm tối đen, một vài nhân ảnh đang từ cánh đồng đằng xa chạy đến, phút chốc đã tới trước sân nhà.

Tiêu Phong nhận thấy chúng toàn thân vận đồ đen, đầu trùm khăn đen, thân mình thon thả, da mặt trắng như tuyết, rất nữ tử! Tiêu Phong có chút sững sờ, ông tự hỏi "Võ lâm Trung nguyên muốn giết ta, thiếu gì anh hùng hảo hán thành danh, nổi tiếng, sao đưa đến toàn là nữ tử? Trong này có âm mưu gì đây chăng?"

Đám nữ tử đến trước sân nhà, khi thấy Tiêu Phong đứng đấy tựa ông thần giữ cửa, họ bất giác kinh ngạc, từ trong bọn, một cô lớn tiếng hỏi:

- Ngươi là ai? Tránh đường, mau lên!

Tiêu Phong lấy làm lạ, ông chợt nghĩ ra "Không phải bọn họ đến tìm mình! Chắc tới tìm bà già trong nhà. Bà đã ẩn cư mười sáu năm rồi, sao hôm nay họ mới đến đòi nợ?"

Cô gái thấy Tiêu Phong không trả lời, cứ đứng ì ở đấy ra điều không nhường bước, thét một tiếng, giương rút ra khỏi nửa chừng võ kiếm, nói:

- Ngươi đã muốn chết, đừng trách bọn ta vô tình ! Các muội! Xong lên nào!

Bọn hắc y nữ tử hoa kiếm lên, đồng loạt công kích Tiêu Phong. Chiêu thức xem thấy giản dị, nhưng mỗi cịc thức từ mỗi kiếm thủ được phối hợp chặt chẽ với người bên phải, người bên trái, đằng trước và đằng sau, nhịp nhàng liên lạc như áo trời không lộ đường chỉ. Tiêu Phong nhận ra kiếm trận biến hóa vô cùng, uy lực trải rộng, ông không dám khinh địch, ngưng thần ứng chiến. Kiếm pháp tính cách chí âm, nhu nhuyễn, khi đối địch với chưởng lực Tiêu Phong vừa đỡ đỡ, vừa chỉ cương chỉ cường, âm nhu tương khắc với cương cường nhất mực. Qua lại được chừng mười hiệp, nhờ khinh công tuyệt đỉnh, Tiêu Phong xông pha ngang dọc trong kiếm trận, ông quan sát các phép biến hóa, tìm cách phá trận. Bọn nữ tử hò hét liên miêng, mỗi biến hóa tưởng chừng sắp đưa Tiêu Phong vào tuyệt lộ, nhưng mỗi mỗi đều bị ông nhanh chóng hoá giải rất xảo diệu, thủy chung ông vẫn giữ cân bằng trận đấu. Tiêu Phong muốn nhanh chóng giải quyết trận chiến, nhất thời chưa thực hiện được. Tiêu Phong bất giác bội phục người đã sáng chế kiếm trận. Đấu thêm mười hiệp nữa, ông vẫn chưa tìm ra cách phá giải.

Vào lúc đó, qua khe cửa, A Tử thấy xuất hiện một nhân ảnh thấp thoáng như hồn ma bóng quỷ đang từ xa tiến đến, chân không chấm đất, chớp mắt, đã đến trước cửa nhà, không một tiếng động. Toàn thân y phục đen, đầu đội một mũ rộng vành che kín hết khuôn mặt. A Tử rợn tóc gáy, cô vội vàng bịt miệng, kịp thời tránh bật ra tiếng hô hoán.

Người áo đen mới tới gần giọng hỏi Tiêu Phong:

- Các hạ ở đâu ra? Vì sao trợ giúp con tiện nhân?.

Giọng nói của một phụ nữ trung niên.

Tiêu Phong ngạc nhiên, ông vừa vũ lộng song chưởng, vừa hỏi lại:

- Ngươi nói ai là tiện nhân?

Hắc y nữ tử buông tiếng cười gằn, bỗng cất cao giọng gọi:

- Muội muội, tỷ tỷ đã đến! Mười sáu năm chưa gặp lại, sao còn không mau ra nghênh tiếp tỷ tỷ?

A Tử đang lấp ló sau cánh cửa, cô nghe một làn gió nhẹ từ sau tới, đẩy lui cô ra vài bước. Mắt cô thoáng thấy một nhân ảnh vượt ngang, đẩy tung cửa, vọt ra ngoài. Định thần xem kỹ, thấy dưới ánh trăng, bà nội Giang Xuân Lam đang đứng trên sân, thường ngày còng lưng, bây giờ bà đứng thẳng người, gần giọng nói từng tiếng:

- Mười sáu năm rồi, tỷ tỷ sao chưa lên tiên?.

Giọng nói trong trẻo, khác hẳn giọng khàn đục hàng ngày.

Hắc y nữ tử âm trầm hừ một tiếng, đáp:

- Muội muội chưa lên tiên, để tỷ tỷ tới tiễn muội đi trước !

Bà lão hần học:

- Trời già quả tình không có mắt! Người ta nói 'thiện ác hữu báo', chưa thấy quả báo nào đến với mi hết!

Hắc y nữ tử cười gằn:

- Tiện nhân ! Mười sáu năm trước, ngươi may mắn trốn thoát, hôm nay, ta tới thu thập ngươi đây! Ngươi cùng Đàn lang sống chẳng được hoan lạc cùng nhau, để ta thành toàn cho ngươi.

Bà bỗng nghiêng răng, rít lên:

- Không! Cho dù nơi cõi âm, ta cũng không cho ngươi đoàn tụ cùng chàng! Ta sẽ vứt xác ngươi ngoài biển rộng, cho âm hồn ngươi vật vờ, mãi mãi không nơi nương tựa, vĩnh viễn không gặp lại Đàn lang!

Dứt lời, bà phóng mình lên tít cao trên không trung, đôi tay sửa soạn tung chưởng tấn công bà lão. Thân mình bà còn đang lửng lơ trên không, chậm chậm hạ xuống, song chưởng phiêu hốt vung ra, dưới ánh trăng mờ nhạt, tuy toàn thân bà trùm hắc y, nhưng dáng vẻ thập phần kiêu mỹ, siêu trần thoát tục, tựa tiên nữ hạ phàm.

Lúc đó, Tiêu Phong chưởng kinh mỗi lúc một mạnh, dù chưa phá được kiếm trận, chưởng phong hồn hậu làm bọn nữ tử nghệt thờ, họ phải liên tiếp lui về sau. Nhìn hắc y nữ tử tung chưởng từ trên cao xuống, bất giác ông kinh hãi, thủ pháp xuất chưởng đó, nếu không chính mắt nhìn thấy, ông sẽ không sao hình dung cách thực hiện. Chưởng thức ẩn chứa ngàn vạn biến hoá, tựa tựa vàng mây đen trên trời cao chụp xuống đầu bà lão, xem ra không cách tránh né.

Bà lão bỗng giờ song chưởng lên quá đầu, quát một tiếng sắc gọn, ngạnh tiếp chưởng hắc y nữ tử. Chiêu số thật giản dị, nhưng hàm chứa nội lực toàn thân, dùng thô sơ chống biến hoá phức tạp, bà đã nhanh chóng hoá giải đòn tấn công.

Hắc y nữ tử tiếp chưởng, nghiêng mình né sang một bên, rồi vũ động song chưởng, khí kinh sầm sập như thái sơn áp đỉnh bủa xuống đầu bà lão!

---- Xem tiếp hồi 58 ----

Bạn đang đọc truyện *Thiên Mã Hành Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.12 - Chương 58: Bích Vân Cung Chủ

Đấu được hơn ba mươi hiệp, Tiêu Phong nhận biết biến hoá kiếm trận, ông quát một tiếng, sử chiêu "Thần long bá vĩ", nhằm tấn công vào trung tâm kiếm trận, hất tung mấy kiếm thủ ở đấy ra ngoài xa, làm họ ngã sóng soài trên cánh đồng cạnh sân. Mấy ả kia mặt xám như chì, đồng bụng thông tay, đứng tụ tập một bên. Nữ tử giữ vị trí trung tâm hướng về hắc y nữ tử, lúc ấy đang nhào lộn trên không trung, quần nhau với bà lão, thưa:

- Thuộc hạ đáng tội chết, đã bị thua, xin Cung chủ trách phạt.

Hắc y nữ tử dù đang mải vận khí thì triển khinh công giữ mình trên cao, vẫn cất giọng mắng nhiếc:

- Đồ vô dụng! Mau chạy vào nhà giết chết đứa nghiệt chủng đó cho ta!

- Dạ!

Các nữ kiếm thủ đồng thanh đáp, hè nhau chạy về gian nhà. Tiêu Phong lập tức chặn họ tại cửa, ông dang tay, nói:

- Các người muốn giết người, trước hết phải vượt qua cửa này!

Hắc y nữ tử hỏi:

- Các hạ võ công cái thế, tại sao cứ làm khó bọn ta? Hôm nay, nếu các hạ chịu đứng sang một bên, đừng quản vào chuyện này, bốn cung chủ sẽ rất biết ơn, ngày sau xin báo đáp thật hậu.

Tiêu Phong cười nhạt, đáp:

- Tiếc là Tiêu mỡ không phải hạng người xu nịnh kiếm lợi, hôm nay ta nhất quyết phải nhúng tay vào vụ này!

Hắc y nữ tử giận dữ:

- Người có biết, trêu vào tay Bích Vân Cung chủ ta, hậu quả sẽ ra sao không? Cho dù người có thắng thiên độn thổ, cũng đừng hòng trốn thoát khỏi bàn tay bốn cung chủ!

Tiêu Phong ngẩng đầu nhìn trời cao, buông một tràng cười dài, đáp:

- Tiêu Phong ta đi chẳng thay họ, ngồi chẳng đổi tên, còn sống ngày nào trên đời này, ngày đó sẵn sàng phụng bồi đại giá Cung chủ!

Bích Vân Cung chủ cười gằn, chửi mắng mấy tiếng nữa, rồi lặng thinh.

Bọn nữ tử bỗng dừng đồng loạt hô to, vung tay phóng vô số thứ ám khí vào Tiêu Phong. Sở ám khí bay lạc vào bên trong đã thương Giang Xuân Lam và A Tử, ông không tránh né, vận sức vào hai tay vung ra, chưởng kinh trong không gian đánh bật tất cả ám khí, đẩy chúng bay ngược về đám nữ tử. Một vài ả không kịp né tránh, trúng phải ám khí, la hét ầm ĩ. Ám khí tầm chất kịch độc, kiến huyết phong hầu, chỉ thấy người trúng thương mặt mày xám đen, thân hình cứng đờ, lần lượt ngã lả, mồm miệng không kêu lên được tiếng nào nữa.

Tiêu Phong trước giờ từng thấy nhiều loại ám khí âm độc, ông lúc đó cũng không khỏi giật mình.

Giải quyết xong trận chiến, Tiêu Phong ngược trông, thấy bà lão song chưởng giờ cao đang tỉ đấu nội lực Bích Vân Cung chủ, chân bà đang dần dần lún

sâu xuống, tuy cuối năm, khí trời lạnh lẽo, mặt bà lại ướt đầm mồ hôi. Thoáng trông, Tiêu Phong biết ngay bà đang bị kinh khí Bích Vân Cung chủ áp đảo nặng nề như bị núi đè. Thi đấu nội lực nhanh chóng làm hao kiệt khí lực, nếu võ công không bằng đối thủ, sẽ không sao thoát khỏi bị chưởng lực đối phương dồn nén, kết quả tay gãy, lục phủ ngũ tạng tan nát mà chết. Xem ra võ công bà lão cũng vào mức tuyệt thế, tuy bị áp lực nặng nề từ trên dồn xuống, song thủ bà vẫn đương cự nổi. Nếu họ giao đấu trên đất bằng, Bích Vân Cung chủ chưa dễ đánh bại bà lão. Tiêu Phong thấy bàn chân bà lão dần dần lún đến tận cá chân, ông lập tức phi thân, tung một chưởng lên không vào vào nữ tử, quát lớn:

- Đã thắng được rồi thì cũng nên buông tha người! Các hạ mau thu chưởng đi thôi!

Thân mình còn đang lơ lửng trên không, bị chưởng lực Tiêu Phong ồ ạt công tới, nữ tử vừa phải khoa tay đón đỡ, vừa trầm mình đáp xuống. Thấy sắp thắng, sắp giết được địch thủ, bị Tiêu Phong cản trở, mất dịp may, trong lòng nữ tử nộ khí bốc ngùn ngụt, mụ huy động song chưởng, nhanh như gió, cùng lúc tấn công bà lão cùng Tiêu Phong. Nhìn đôi tay mụ sử dụng hai chiêu thức khác nhau, tựa hồ do hai người tấn công, Tiêu Phong hơi giật mình, chưởng phong Bích Vân Cung chủ chưa tới gần, ông không ngạnh tiếp, né tránh sang một bên. Nhưng đôi quyền bà lão do còn phải vận công chống đỡ dư kinh từ trên xuống, đôi chân đang lún sâu, bà không kịp tránh, lập tức cảm giác nhộn nhạo trong người, Bà trúng nội thương, chưa kịp đứng vững, đã bị hắc y nữ tử vung tay chụp vào mặt, nghe "xoạt" một tiếng, thấy một tấm mặt nạ da người rơi tụt xuống đất.

Bỗng từ trong nhà nổi lên tiếng hô hoán, Giang Xuân Lam chạy ra ngoài, miệng kêu hoảng hốt:

- Bà ơi!

Được vài bước, cậu giật mình, dưới ánh trăng, bà lão nay biến thành một người khác hẳn, đôi mắt sắc sảo, gương mặt diễm lệ tuyệt vời, niên kỷ ước chừng ngoài ba mươi. Người đó đưa đôi mắt triu mến nhìn cậu, Giang Xuân Lam nhất thời tưởng bị hoa mắt, cậu đưa tay giụi, rồi nhìn lần nữa, thấy ánh mắt dịu dàng người ấy đang tiếp tục ngó mình, khuôn mặt hoàn toàn khác hẳn bà nội, bên trên bộ quần áo vải bà thường mặc hàng ngày là một khuôn mặt kiều diễm, cậu hoang mang, ngã ngồi phịch xuống, run giọng hỏi:

- Thế này là thế nào?

Bích Vân Cung chủ dừng tay, nhìn Giang xuân Lam ngồi run rẩy trên đất, mụ thoáng rung mình, cất tiếng hỏi:

- Ngươi! Ngươi tên gì?

Giang xuân Lam chậm rãi đứng lên, hẳn học đáp:

- Ngươi ... đồ độc ác, ngươi đánh bà nội ta, sao ta phải nói tên cho ngươi hay?

- Hừ ... Bà nội? - Bích Vân Cung chủ nhíu giọng gắt - Ngươi gọi nó là bà nội hả? Ngươi có biết nó là ai không?

Giang xuân Lam hét to:

- Bà nuôi tôi mười sáu năm nay, bắt kể là ai, dẫu thay hình đổi dạng ra sao, bà vẫn cứ là bà nội tôi!

Bích Vân Cung chủ cười một tràng dài, rồi nói:

- Hay a! Thằng nhỏ tính khí y hệt cha nó!

Bà quay sang người đàn bà nhan sắc tuyệt luân, bảo:

- Muội muội, ngươi đã chịu nhiều đau khổ quá nhỉ, đến đứa con rút ruột đẻ ra cũng không dám nhận làm mẹ nó, phải đi làm bà nội, ta chịu thua muội!

Lời đó vừa dứt, không những Giang xuân Lam rung động toàn thân, cả Tiêu Phong lẫn A Tử đều giật mình, nhưng khi nhìn kỹ tướng mạo của hai người đàn bà, thì thấy họ có những nét giống nhau.

Giang Xuân Lam ấp úng hỏi:

- Bà ơi, mụ đó nói đúng không bà?

Người đàn bà đẹp đẽ, đôi mắt rân rân ướt, chậm chậm đáp:

- Xuân Lam, ta ... ta thật đã lỗi nhiều với con!

Giang Xuân Lam tròn mắt:

- Bà . . . bà là mẹ đẻ ra tôi?

Người đàn bà mắt thần thờ, rồi nước mắt tuôn rơi, bà nhè nhẹ gạt đầu, nói:

- Đúng thế! Ta là mẹ đẻ ra con, mười sáu năm nay, để trốn tránh người đàn bà độc ác này theo truy sát, ta đã phải thay tên đổi họ, giả làm một bà già, che giấu thân thế!

Bích Vân Cung chủ cười nhạt, nói:

- Trò đó của người quả thật lợi hại, làm ta truy tìm ròng rã mười sáu năm trời, nhưng nói cho người hay, dù người giả dạng thế nào, khi Bích Vân Cung muốn truy tìm, đâu có phải đào xới cả ba thước đất lên, cũng moi ra được, chỉ mất thời gian hơn một chút thôi.

- Giỏi lắm! - người đàn bà tức Giang phu nhân hẳn học nói - Ta bị phát hiện rồi, nếu chẳng phải người chết thì ta vong!

Bà vung song chưởng tấn công Bích Vân Cung chủ, miệng quát to:

- Nạp mạng đi! Hôm nay ta trả thù cho Đàn lang!

Bích Vân Cung chủ mắng lại:

- Tiệp nhân! Đàn lang do người hại chết, nếu đã chẳng phải vì người, ta là không giết chàng!

Hai người vừa cãi vã, vừa như sấm chớp, tung chưởng quyết đấu, chỉ thấy hai thân ảnh phiêu hốt, thân thủ dẫu cực nhanh, vẫn không kém phần hoa mỹ, thướt tha như tiên nữ xuống trần, dẫu đang trong một trường ác đấu, người bên ngoài không khỏi mê man theo dõi.

Qua lại hơn trăm hồi, Giang phu nhân do bị nội thương, dần dà kém linh hoạt, bà hướng vào Tiêu Phong nói:

- Tiêu đại hiệp, nhờ ông lo hộ cho Xuân Lam, đem nó đi trú ẩn chỗ khác! Kiếp sau, xin làm thân trâu ngựa báo đáp ơn đó!

Tiêu Phong chưa kịp trả lời, Giang xuân Lam đã vào nhà, xách một con dao ra, nhào vào Bích Vân Cung chủ, hò hét:

- Mẹ! Mẹ chết đi, con cũng không sống làm gì nữa! Minh xông vào sống còn với mẹ ác phụ này.

Tiêu Phong đưa tay can cậu:

- Giang huynh đệ, hãy đứng sang bên đây, cậu đừng làm mẹ cậu bận tâm! Ác phụ đó để Tiêu đại ca lo cho.

Nói xong, ông nhún chân, chuyển thân đến trước Bích Vân Cung chủ, song chưởng đồng lúc xuất chiêu "Đột như kỳ lai".

Chưởng kinh cực kỳ dũng mãnh, Bích Vân Cung chủ không những phải huy động tả thủ ngạnh tiếp, hữu chưởng bà còn phải cấp tốc triệt hồi chiêu thức đang tấn công Giang phu nhân, tập trung đưa nó ngạnh tiếp chưởng kinh của Tiêu Phong. Hai người nội công tương đương, tạm thời bất phân thắng bại, tuyệt từ dưới mặt đất bị chưởng phong thổi tung, bốc bay mù mịt không gian.

Đứng một bên, Giang xuân Lam chỉ thấy bóng người chập chùng qua lại.

A Tử cũng theo thanh âm của chưởng lực mà nhận ra đâu là "Hàng Long thập bát chưởng" cương mãnh của Tiêu Phong, đâu là nhu nhuyễn phiêu hốt của chưởng thức Bích Vân Cung chủ, thực là một trường tranh đấu của chí dương gặp chí âm, họ giao phong qua hơn trăm hiệp, không phân thắng bại.

- Ui ... !- Bích Vân Cung chủ bỗng rống to, mặt mũi nhanh người, mở miệng mắng - Tiệp nhân! Dám đánh lên!

Suy tính nhậm lệ, sẵn trốn lui, mặt mũi mình thì triển khinh công chạy vào cánh đồng đằng sau. Rồi tiếng mẹ hẳn học vọng lại:

- Tiệp nhân! Ba tháng nữa, ta sẽ đến thu thập người!

Nguyên mặt trời tròn của người đàn bà đẹp, lập tức thọ thương, mặt mũi, có Tiêu Phong can thiệp, hôm nay mặt trời tuyệt chẳng thể thủ thắng, bèn lập tức quyết định triển khai khinh công tẩu thoát. Giang phu nhân cũng đang mang nội thương, bà biết chẳng đuổi kịp, tức giận nói:

- Ác phụ tẩu thoát thật nhanh, thiên hạ chẳng ai sánh kịp nghề lui trốn!.

Thấy Cung chủ thân mang trọng thương mà vẫn còn thi triển được khinh công kinh người, Tiêu Phong bất giác thâm cảm phục, nghĩ thầm "Khinh công đó ngang tầm Đường Lãng tiên bối, ta có đuổi, chưa chắc đã kịp". Ông vốn chẳng muốn hại mạng Bích Vân Cung chủ, dĩ nhiên đã không đuổi theo!

Giang phu nhân thấy toàn bộ địch nhân đã bỏ chạy hết, bà không gượng được nữa, thổ ra một bụng máu, rồi ngã nằm dài trên đất.

Giang xuân Lam chạy tới, đưa tay đỡ bà dậy, lo lắng hỏi:

- Mẹ ... Mẹ không sao chứ?.

Xưa nay, cậu hằng tưởng song thân đã qua đời, chỉ còn bà nội, thường ngày bị bà rầy la đồ con không cha không mẹ, cậu buồn lắm, bây giờ đột nhiên hiện ra một người mẹ ruột, cậu thấy trong lòng hoang mang, buồn vui lẫn lộn.

Tiêu Phong bảo:

- Giang huynh đệ, mẹ cậu trúng thương rồi, hãy mau đỡ bà vào, để ta trị thương.

Lập tức, A Từ cùng Giang xuân Lam khiêng Giang phu nhân vào xong, Tiêu Phong ngồi xếp bằng, áp chưởng tâm trên lưng bà, vận khí liệu thương. Chẳng mấy chốc, Giang phu nhân chậm chậm mở mắt, bà gắng đứng lên, định chấp tay vái, cảm ơn. Tiêu Phong vội vàng xua tay, nói:

- Phu nhân trong mình còn yếu, bắt tất đa lẽ.

Giang phu nhân đáp:

- Tiêu đại hiệp cứu mạng, ta thật không sao báo đáp ân nghĩa đó ngay, xin tạm dập đầu bái tạ.

Quay sang Giang xuân Lam, bà bảo:

- Xuân Lam, con thay mẹ hành lễ tạ ân Tiêu đại hiệp đi!. Không có đại hiệp, hôm nay mẹ con mình đã không toàn mạng.

- Dạ ... - Giang xuân Lam quỳ trước Tiêu Phong, thụp lạy.

Ông vội đỡ cậu lên, nói:

- Giang huynh đệ, cậu là bằng hữu của ta, lễ phép nhiều như thế, thật chẳng khác người ngoài!

Giang phu nhân bèn nói:

- Tiêu đại hiệp, cả nhà đã vất vả suốt đêm, mình đi ngủ đi thôi.

Bà bảo con:

- Xuân Lam, con đưa Tiêu đại hiệp vào nghỉ trong phòng con. A Từ thì như trước, sẽ ngủ cùng ta.

Thấy Giang phu nhân tránh đã động đến việc vừa xảy ra, ông biết không nên truy hỏi, bèn theo chân Giang xuân Lam vào phòng trong. Trước mắt ông dường như hầy còn phảng phất chiêu số Bích Vân Cung chủ và Giang phu nhân. Ông có cảm tưởng trước đây đã từng trông thấy võ công đó ở đâu đây, hiện giờ, ông tha hồ moi óc, vẫn không sao nhớ được đã chứng kiến ở đâu, dịp nào!

---- Xem tiếp hồi 59 ----

Bạn đang đọc truyện *Thiên Mã Hành Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.12 - Chương 59: Hư Thực Lục Gia Trang

Qua hôm sau, thấy Giang phu nhân nội thương trầm trọng, lại sợ Bích Vân Cung chủ trở lại tập kích lần nữa, Tiêu Phong, dù rất nóng lòng an nguy của công chúa Tân Nguyệt, chẳng thể bỏ mặc mẹ con nhà họ Giang, ông đành nán lại thêm vài hôm, ngày ngày vận khí liệu thương cho bà.

Giang xuân Lam có xiết bao thắc mắc muốn hỏi mẹ, nhìn bà mang nội thương trầm trọng, cậu đành nín nhịn trong lòng.

Chữa thương liên tục ba ngày, thần sắc Giang phu nhân dần dà tốt hơn lên. Sang hôm thứ tư, sau bữa ăn sáng, đã đến lúc phải ra đi, Tiêu Phong lên tiếng từ biệt hai mẹ con. Ông nói:

- Tại hạ phải gấp rút đến Đại Thắng quan cứu một người bạn, không thể nán lại lâu hơn!

Vì lo lắng sau khi ra đi, người phe Bích Vân cung sẽ lại tìm đến gây khó hai mẹ con, ông bắt giác chau mày, nói tiếp:

- Ta thấy Bích Vân cung nhất định sẽ chẳng bỏ qua, cho dù hôm nay chúng tìm đến, bằng vào võ công Giang phu nhân, tuy chẳng sợ thua bọn chúng, chỉ hiểm nội thương phu nhân chưa lành hẳn, tốt nhất là lánh mặt đi.

Giang phu nhân đáp:

- Mấy ngày qua được Tiêu đại hiệp trị thương, rồi ác phụ Bích Vân cung cũng đã lãnh một chưởng của ta, thương thế còn nặng hơn ta, ít ra nó cũng phải điều dưỡng mất ba bốn tháng. Ác phụ hận ta vô cùng, nó muốn tự tay giết ta, quyết chẳng sai phái thuộc hạ làm thay! Lúc bỏ chạy, nó còn lớn lối hẹn ba tháng nữa sẽ trở lại, mà uy tín cung chủ buộc nó nói lời phải giữ lời, ta chắc ba tháng đó, nó sẽ chẳng đến quấy rầy đâu. Tiêu đại hiệp bắt tất phải lo lắng như vậy.

Qua đối đáp của hai bên buổi tối hôm trước, Tiêu Phong nhận thấy hận thù giữa hai người quá lớn, ân tình rất rối rắm, nghe bà nói, ông thấy có lý, bèn

hỏi:

- Vậy phu nhân đã có dự liệu gì sau ba tháng chưa?

Giang phu nhân nghiêng răng đáp:

- Đến kỳ hạn đó, ta sẽ quyết đấu con tiện nhân! Mười sáu năm qua, ta mai danh ẩn tính, ngay cả con rút ruột đẻ ra mà cũng không dám nhận làm mẹ, cuối cùng cũng bị dò tìm ra, thế gian xem ra rộng khắp đến đâu cũng chẳng có chỗ trốn tránh được, ở đâu ... cũng sẽ bị Bích Vân cung truy ra thôi.

Bà truân mình từ trên giường xuống, đến quỳ trước Tiêu Phong, nói:

- Ta đâu có chết, cũng không còn gì hối tiếc, có điều con tiện nhân nhất định sẽ chẳng bỏ qua Xuân Lam, nhìn khắp thiên hạ, chỉ mình Tiêu đại hiệp sẽ lo cho Xuân Lam được bình an! Ta khẩn cầu ông giúp ta, chiếu cố cho cháu, ta chết mới nhắm được mắt.

Tiêu Phong vội nói:

- Xin phu nhân mau đứng dậy, Giang huynh đệ là bằng hữu, ta quyết sẽ tận lực bảo đảm an toàn cho cậu. Khi cứu được người ở Đại Thắng quan rồi, nếu còn sống sót, thế nào ba tháng nữa, ta sẽ trở về đây giúp phu nhân một tay.

Trước đại nghĩa của Tiêu Phong, Giang phu nhân cùng Giang xuân Lam cảm động, roi nước mắt lã chã, không nói nên lời.

Tiêu Phong cùng A Tử lên ngựa, chấp tay nói lời từ biệt hai mẹ con xong, họ giục ngựa nhằm hướng Nam trực chỉ.

Khoảng giữa trưa, đến ngang cổ đạo Tín Dương, Tiêu Phong sực nhớ lại, hồi đó, cũng tại nơi này, Mã phu nhân hận ông đến mò mắt, tung tin đồn nhảm, bày điều dối trá, cuối cùng dẫn đến cái chết của A Châu, gây âm dương cách trở, khiến lời ước hẹn chăn cừu nuôi dê ngoài quan tái đánh bỏ lỡ, lòng ông quặn đau vô ngần! Ông ra roi giục ngựa vượt nhanh, chạy không ngừng nghỉ. A Tử từ đằng sau gọi với lên:

- Tỳ phu, mình nên dừng lại cho ngựa nghỉ ngơi!

Tiêu Phong lớn tiếng đáp:

- Không cần! Mình phải đi thật lẹ, nội nhật ngày mai phải đến Đại Thắng quan.

Hai người mãi miết đi, chiều tối hôm sau đã đến nơi. Tiêu Phong để ý thấy càng gần đích, đệ tử Cái Bang gặp trên đường ngày càng nhiều, số nhân vật giang hồ đa hình đa dạng cũng ngày một tăng. Hai người tìm quán trọ xa xa nghỉ chân, đồng thời đề dọ hỏi tin tức, Tiêu Phong hoá trang một đệ tử Cái Bang, lén la ngoài đường tìm và chào hỏi một vài nhân vật Cái Bang:

- Chư vị huynh đệ đang đi đâu đấy?.

Từng sống trong Bang gần hai mươi năm, ông rành biết quy củ, tập quán, cách thức chào hỏi, nói chuyện, nên khi đóng giả đệ tử của Bang, thật khó ai nhận được thực hư.

Bọn đệ tử Cái Bang nhìn ông, thấy ông cao lớn hùng vĩ, một người trả lời

- "Huynh đệ, chắc ngươi từ phương Bắc xuống phỏng? Hoàng Bang chủ mở tiệc yến Anh Hùng đại hội, trong bang loan tin đó, bọn ta kéo nhau đi Đại Thắng quan tham dự.

Tiêu Phong nghe tin, trong lòng bót căng thẳng, ông thăm nghĩ, Hoàng Dung quả nhiên trở về lại Đại Thắng quan, không đi Tương Dương, chắc công chúa hỷ còn bị giam giữ ở Đại Thắng quan. Ông hỏi tiếp:

- Huynh đệ biết tại sao Hoàng Bang chủ mở Anh Hùng đại hội?

Người đệ tử Cái Bang đáp:

- Cái đó ta cũng không rõ lắm, nghe đâu con gái bà trứng thương khá nặng, chẳng hiểu sao Hoàng Bang chủ còn có tâm tư mở Anh Hùng đại hội?

Tiêu Phong chợt phát rét trong lòng, bây giờ ông rõ mục đích mở Anh hùng đại hội của Hoàng Dung, bắt giữ công chúa Tân Nguyệt để Mông Cổ cử người đi cứu, muốn đối phó cao thủ Mông Cổ, bà đang triệu tập hảo thủ võ lâm đến trợ giúp. Ông chỉ thắc mắc, vì lý do gì, bà đã không trực tiếp áp giải Tân Nguyệt về Tương Dương, mà lại đứng ra linh đình mở Anh Hùng đại hội? Dù gì đi nữa, chỉ cần Tân Nguyệt vẫn còn bị giam ở Đại Thắng quan, ông còn cơ hội cứu cô. Nên lập tức hỏi tiếp:

- Huynh đệ có biết Hoàng Bang chủ mở Anh Hùng đại hội ở đâu không? Đệ cũng muốn có thông tin rõ ràng hơn.

Cái Bang đệ tử trả lời:

- Cùng chỗ mấy năm trước đã làm, tại Lục gia trang.

Một đệ tử Cái Bang khác tiếp lời:

- Đại hội Anh Hùng mười năm trước đây, trong phút chốc, đã đưa Thần Điều đại hiệp Dương Qua danh tiếng nổi lên như cồn, thật chẳng hiểu lần này, có xuất hiện vị anh hùng nào khác nữa hay không?

Nghe đề cập đến Dương Qua, không tự chủ được, Tiêu Phong hỏi tiếp:

- Xin lỗi, đệ hiểu biết nông cạn, năm đó Dương đại hiệp tuổi chưa bao lâu, làm sao một lúc dương danh được tại Anh Hùng đại hội?

Cái Bang đệ tử hơi ngạc nhiên, đáp:

- Năm đó, thiếu niên anh hùng Dương đại hiệp liên thủ sư phụ Tiểu Long nữ đánh bại Mông Cổ đệ nhất hộ quốc đại sư Kim Luân Pháp vương, ấy là một sự kiện to tát chấn động võ lâm, huynh đệ không biết chuyện, chắc vì hồi đó chưa đặt chân vào giang hồ?

Tiêu Phong đáp:

- Năm xưa, gia cảnh còn khá sung túc, chỉ sau này mới lưu lạc! Đệ mới gia nhập Cái Bang hai ba năm gần đây thôi, những sự việc mười năm trước, đệ hoàn toàn mù tịt. - Ngừng một chút, rồi ông hỏi tiếp - Không hiểu khi nào thì mở Anh Hùng đại hội?

Bọn đệ tử Cái Bang cười ầm, nói:

- Huynh đệ đã đến đúng lúc rồi! Ngày mốt là ngày đầu năm đầu tháng, Hoàng Bang chọn ngày đặc biệt này mở Anh Hùng đại hội, cho bọn mình được một dịp vui nhộn. Quanh năm suốt tháng mình chẳng mấy khi được ăn nhậu thả dãn, lại thêm Lục gia trang, Lục trang chủ hiếu khách nổi tiếng, mình sẽ tha hồ mở to bao tử ra nhậu nhết!

Tiêu Phong vốn biết đệ tử Cái Bang ngày ngày hành khất, cuộc sống gian nan, được ăn nhậu thả dãn quả là một đại sự đáng mừng. Lúc nghe đề cập Lục gia trang Lục trang chủ, ông bất giác nhớ lúc ở Hạnh Hoa cốc, cô gái đến mời Lâm cô nương đi chữa bệnh cũng là gia nhân của Lục trang chủ, ông tự hỏi phải chăng hai Lục trang chủ này là một người? Thiên hạ rộng mênh mông, con số Lục gia trang nhiều đếm không xuể, số Lục trang chủ tất cũng không ít, chắc gì tấu xảo đến thế. Ông chấp tay cảm ơn bọn đệ tử Cái Bang:

- Đa tạ chư vị huynh đệ đã chỉ bảo, đệ tạm bận việc, xin chia tay, rồi mình sẽ gặp lại nhau ở Lục gia trang.

Nói xong, ông quay mình bước đi.

Một đệ tử Cái Bang gọi giật lại:

- Ê... chờ một chút! Huynh đệ muốn tham gia Anh Hùng đại hội, vậy đã có Anh Hùng thiệp chưa? Không có thiệp, đừng hòng vào đấy.

Tiêu Phong ngoảnh lại, cười đáp:

- Không sao! Đến lúc đó đệ tìm cách xoay xở!,

Rồi ông đi thẳng, trên đường về, ông hỏi thăm phương hướng Lục gia trang. Dường như Lục gia trang là một địa danh nổi tiếng, họ chỉ tay phía đông, bảo:

- Đi theo lộ đó bảy tám dặm, sẽ thấy một cội hòe thật cao, kế bên là Lục gia trang. Là người giàu có nổi tiếng, trước cổng nhà có treo bảng tên viết đại tự.

Người lạ nhìn Tiêu Phong, cười cười:

- Ta quên mất ... ông dốt chữ! Chắc ông tìm đến Lục gia xin cơm, phải không? Ông đi chỗ khác xin thì hơn, vị Lục trang chủ đó không khách khí lắm với hành khất!

Tiêu Phong không biết trả lời ra sao, ông đành cảm ơn, rồi tiếp tục tìm về quán trọ.

Về đến nơi, Tiêu Phong bảo A Từ:

- Tối nay, ta đi thám thính Lục gia trang, Hoàng Dung bắt ngờ mở Anh Hùng đại hội, nhất định bên trong có âm mưu! Bà ấy nếu e ngại cao thủ Mông Cổ, tại sao thành Tương Dương ở cách đây không xa, bà lại không cho áp giải Tân Nguyệt về đấy, có trượng phu Quách Tĩnh đang cầm quân, lại thêm đông đảo quân lính Đại Tổng, chắc chắn hơn nhiều! Vì có gì mà mở Anh Hùng đại hội? Bà tính mở đại hội tại đây, quy tụ đông đảo anh hùng, ngăn chặn được hảo thủ Mông Cổ vào Tương Dương cứu người chăng?".

Tiêu Phong trầm ngâm một lúc, rồi tiếp:

- Ta nghĩ đây là kế không thành! Tân Nguyệt đã bị đưa về Tương Dương rồi, kế không thành này để dụ bọn Kim Luân Pháp vương đưa đầu vào lưới bẫy. Tối nay, ta đi thám thính Lục gia trang cho rõ thực hư, xem xem Tân Nguyệt có bị giam ở đấy không.

A Từ nói:

- Muội nghĩ Hoàng Dung cực kỳ giỏi hoạt, tỷ phu chẳng cần đi thám thính làm chi, mở Anh Hùng đại hội, nhất định là âm mưu lớn của mụ.

Tiêu Phong lắc đầu, nói:

- Không làm thế được! Công chúa Tân Nguyệt có ơn lớn tầy non với ta, đầu Lục gia trang có là đầm rồng hang cọp gì đi nữa, ta sẽ chẳng tiếc tính mạng thám thính nơi đó, tìm rõ thực hư, khi đoàn Kim Luân Pháp vương đến đây đông đủ, mình sẽ lập kế sách cứu Công chúa.

A Từ đứng lên, tiến lại cửa sổ, nhìn ra bên ngoài, thấy trời tối đen, cô nói:

- Được ... để muội thay y phục dạ hành màu đen, chờ trời khuya thêm chút nữa, mình sẽ đi Lục gia trang.

Tiêu Phong xua tay, đáp:

- A Từ, muội ngồi xuống đây, đêm nay, chỉ mình ta đi, muội ở lại quán trọ.

A Từ dẫu mờ, nói:

- Tỷ phu giờ chứng nữa rồi! Chẳng phải đã thoả thuận huynh đi đâu, muội theo đó hay sao?

Tiêu Phong trầm giọng, rầy:

- A Từ, sao muội cứ bướng bỉnh thế? Đêm nay, đi thám thính gia trang, có khả năng ta một đi không trở lại, Lục gia trang chính là nơi tụ tập anh hùng thiên hạ, hảo thủ vô số, muội đi theo, ta phải phân tâm chiếu cố cho muội!

A Từ nghe thế, tuy trong lòng cô không vui, nhưng ông nói có lý, võ công Tiêu Phong, thiên hạ ít địch thủ, ông đi Lục gia trang thám thính thực hư, an toàn trở về chẳng phải khó, nếu mình đi theo, ông bận tâm lo lắng cho mình, khác gì làm bó tay bó chân ông? Cô bất đắc dĩ rầu rầu nói:

- Thôi được, muội ở nhà chờ huynh, huynh đi chóng về!

Tiêu Phong gật đầu, cười, bảo:

- Vậy mới là A Từ ngoan của ta! Muội đừng lo, đến thiên quân vạn mã ta còn chả sợ, xá gì cái Lục gia trang nho nhỏ đó! Muội đi ngủ trước, ta về, sẽ gọi muội.

A Từ lắc đầu, nói:

- Không! Muội thức chờ huynh!

Tiêu Phong chuyện trò thêm cùng A Từ một lúc nữa, khi trăng lên cao giữa trời, ông đứng dậy, bảo:

- Ta đi đây! Nhất định ta sẽ trở về trước canh năm.

Ra khỏi quán trọ, theo lời chỉ dẫn của người đi đường, ông triển khai khinh công nhắm Lục gia trang dần bước.

A Từ đứng trước khung cửa sổ, nhìn bóng Tiêu Phong nhòa vào màn đêm, trong lòng cô tự dưng thấy trống vắng! Suốt ngày trừ lúc ngủ, không khi nào cô xa ông nửa bước, giờ đây nhìn Tiêu Phong một thân một mình xông pha chốn hiểm nguy, tuy ông võ công tuyệt thế, nhưng chẳng hiểu vì sao, cô không tự chủ được, cứ thất thểu trong lòng!

---- Xem tiếp hồi 60 ----

Bạn đang đọc truyện *Thiên Mã Hành Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.12 - Chương 60: Thân Hãm Hốt Luân

Thân hãm hốt luân (Vây khốn toàn thân)

Tiêu Phong theo con lộ đi về hướng đông, được một lúc, đã thấy một cây hoè cổ thụ bóng rợp che kín một đại trang viện, trong trang, nhà cửa san sát, trùng trùng điệp điệp tiếp nối nhau vô tận. Tiêu Phong vượt qua tường ngoài, ông nhẹ nhàng đáp mình lên một cành cây um tùm lá. Ông thầm nghĩ, trong trang viện to lớn này, tìm ra chỗ giam giữ Công chúa Tân Nguyệt không phải dễ, phải bắt người để tra khảo, chưa kể việc giam giữ Công chúa ắt được giữ bí mật, người thân phận thấp kém trong trang chưa hẳn đã rành biết. Tiêu Phong bản thân gầy gầy, trong óc ông chợt nghĩ đến một người "Hắn nhất

định biết chỗ giam, chỉ việc tìm hấn là được!"

Ông đưa mắt nhìn xung quanh, nhà nhà đèn lửa tắt ngấm, trong bóng tối mù mịt, một vài chỗ còn le lói ánh sáng đèn, nghe từ phía tĩnh lặng, ắt hẳn người trong trang đều đã say ngủ. Tiêu Phong nhẹ nhàng nhảy xuống đất, chạy về một sương phòng bên hướng đông.

Đến nơi, Tiêu Phong vận sức bẻ gãy then cửa, ông lẳng lặng vào nhà, thấy một người đang ngủ trên giường, mép ứa nước dãi, nét mặt hớn hở, miệng chép chép : "Hừ ... Ngon quá ..."

Tiêu Phong đưa tay chen vào cổ, hấn lập tức mở choàng mắt, rồi giật mình, hoảng hốt khi thấy một thân hình cao lớn đang thít ngón trỏ vào cổ họng. Hấn ông ọc trong cổ, muốn thét, nhưng không thành tiếng, rồi nghe người lạ thấp giọng bảo:

- Đừng làm ồn, nghe ta hỏi! Lục trang chủ của bọn ngươi hiện ở đâu?

Người đó kinh hoàng, trợn mắt nhìn, vừa thoát khỏi giấc mộng đẹp, hấn sa ngay vào một ác mộng, muốn trả lời, nhưng tiếng không ra đến miệng. Tiêu Phong giảm bớt sức tay, bảo:

- Đừng sợ, ta không làm hại ngươi đâu, ngươi chỉ cần nói Lục trang chủ bọn ngươi hiện cư ngụ nơi nào, ta sẽ buông tha tức thì.

- Thiết vậy sao? - gã gác gác cổ họng - Lục . ừm . . à ... Lục trang chủ trú ngụ tại Quy Vân các phía bắc!.

Nghe y ám ớ, nói không rõ, Tiêu Phong sốt ruột, ông thò tay nắm vào cổ áo, lôi y dậy, bảo:

- Ngươi theo ta.

Ông nói xong, đưa ngón tay bên trái trở vào một chén uống trà trên bàn, nhả kinh lực, cái chén bẻ nát thành mảnh vụn. Gã đó giật mình, lại nghe Tiêu Phong nói tiếp:

- Ngươi dám đánh động, hãy nhìn xem cái chén đó!

Gã gât đầu lia lịa, run rẩy như cây sậy, tuyệt không dám hó hé. Tiêu Phong điệu gã ra ngoài, kẹp gã nhảy lên mái nhà, chườn trên các nóc nhà chườn về hướng bắc.

Lướt qua không biết bao nhiêu gian nhà, người đó bị kinh hãi đến thành ngơ ngác, hấn chỉ đường lung tung, đi lạc hướng đôi ba lần.

Tiêu Phong trầm giọng bảo:

- Ngươi mà còn chĩ bậy nữa, ta sẽ làm cổ ngươi rụt lại, vĩnh viễn không ngóc đầu lên nổi!

Gã hoảng hốt, nói như khóc:

- Đại hiệp, nếu đi dưới đất, tiểu nhân còn có thể dùng mắt nhìn cảnh vật để định hướng, chớ bây giờ đi trên mái nhà như vậy, chỗ nào thấy cũng giống chỗ nào, tiểu nhân hoa mắt, không phải tiểu nhân cố ý chỉ sai đường, đại hiệp xin nương tay!.

Nhìn bộ dạng thảm thương, lại nghe lời nói có lý, Tiêu Phong bèn hỏi gã:

- Gần đến nói chưa?.

Gã đưa mắt nhìn tứ phía, rồi chỉ một toà nhà phía bắc, nói:

- Chỗ đó đó!.

Tiêu Phong cặp y lên, điểm nhẹ gót chân, ông phóng như cánh chim bay, tiến nhanh về toà nhà. Biết Lục gia trang đầy rẫy hảo thủ, không cẩn thận, sẽ bị phát hiện, nên bước chân ông giẫm nhẹ nhàng trên mái ngói, tựa lá rụng, không gây tiếng động.

Chớp mắt, Tiêu Phong đã đến biệt viện gã nọ chỉ, gã nói:

- Chỗ này đây!.

Đưa mắt nhìn sợ, Tiêu Phong thấy đó là một biệt thự khá lớn, trên tám biển trước cửa khắc ba đại tự "Quy Vân các". Ông điểm huyết gã nọ, đặt xuống mái ngói, bảo hấn:

- Tạm uỷ khuất ngươi nơi đây, chốc nữa ta sẽ trở lại giải huyết và đưa ngươi về.

Huyết đạo bị khống chế, gã không cử động, không nói được, đưa mắt nhìn Tiêu Phong nhẹ nhàng hạ mình, đáp vào một góc sân.

Rồi Tiêu Phong lẳng lặng lại gần "Quy Vân các", ông vượt cổng chính, đi ra đằng sau, biệt viện kiến trúc tinh kỳ, ông nghĩ bụng nhất định đây là nhà ở của trang chủ. Tiêu Phong áp sát, vận sức chấn gãy then cửa, bước vào nhà. Bên trong khá rộng, dù đi trong bóng tối, ông thấy các thứ trang hoàng trần thiết đều cầu kỳ. Vượt qua vài bức bình phong, ông thấy một gian phòng đằng sau.

Tiêu Phong nhẹ bước vào phòng, thấy có người nằm ngủ trên giường, trong bóng đêm, ông không nhìn rõ mặt, đoán chắc Lục trang chủ. Nếu Hoàng Dung giam giữ Tân Nguyệt trong trang, vị trang chủ này phải biết rõ ngọn ngành, mình tra vấn y, xem xem yếu được trong hồ lô của Hoàng Dung là thứ gì? Tiêu Phong đang rón bước về phía cái giường, bỗng nhiên dưới chân nhẹ hẫng, thân mình chìm xuống. Tiêu Phong giật mình, nhanh như cắt, ông vận sức đề khí, từ thế đang rơi xuống, đập trúng vách, bay ngược lên. Hốt nhiên nghe "xùy Xùy" âm thanh của phi đao bay tới, thân mình dù đang lơ lửng trong không khí, Tiêu Phong lập tức truy mình xuống, ông căn bản không có chỗ nào đặt chân làm chỗ tá lực để đẩy gạt hai món ám khí đó. Nhưng chẳng phải người thường, Tiêu Phong dẫu trong không trung, ông vẫn chuyển được hướng, nhắm bay về phía cửa. Có thể xoay hướng trong tình huống đó, không phải bất cứ ai cũng có thể tính, nghĩ tới được. Giữa lúc ông vừa xuyên mình qua cửa, về đuôi bên trái của Tiêu Phong bỗng một phi đao ghim trúng, cùng lúc ngọn kia phá không bay lên, xuyên thủng nóc nhà lọt ra ngoài. Theo đường bay và lực đạo của phi đao đó, nếu Tiêu Phong vừa rồi không kịp chuyển hướng, ông nhất định đã bị nó sẽ ra làm hai mảnh rồi.

Người trên giường nhóm nhanh dậy, một bước nhảy vọt ngang cái hòm đào dưới sàn, quật một ngọn bông trúc vào ngang người Tiêu Phong, miệng nói:

- Võ công Tiêu đại tướng quân giỏi thật! Hoàng Dung ta lại xin được lĩnh giáo!

Tiêu Phong nhận ra giọng nói, ông biết đã trúng kế của bà, tuy đuôi bên trái trúng thương, trong lòng không chút hoảng loạn, ông trầm tĩnh, trước võ công Hoàng Dung, ông muốn bỏ chạy cũng không khó gì, chỉ sợ mình đã đánh cò làm động rần, thám thính tin tức Tân Nguyệt giờ phải bỏ ngang. Nhìn nhất quét trong "Đà Cầu bông pháp", thế bông đang đà đi xuống, sẽ không cất lên được, ông lắc mình, tiến vào, vươn tay chụp vào ngang thân bông, không ngờ, mới vận sức lên, lập tức trong ngực phát đau đớn tựa hồ bị một quả đại trùy đập vào. "Vậy là trúng độc rồi?, Độc tính quả không tầm thường!", ông phát hiện da thịt chỗ vết thương đuôi phát ngứa ngáy kịch liệt.

Cùng lúc, Đà Cầu bông của Hoàng Dung liên tục tấn công, tiến vào. Tiêu Phong chỉ còn cách nhịn đau, đề khí sách chiêu, nhưng khi vận nội công, độc chất lập tức dừng mãnh kích động. Biết không thể chi trì lâu, chậm một chút nữa, khi chất độc phát tác ra, mình sẽ ngã quỵ tại chỗ, Tiêu Phong quát to, ông phóng mình bay lên, tay phải vỗ một chưởng vào đầu Hoàng Dung. Bà né tránh, nhưng vẫn không khỏi bị quệt trúng vào đầu vai, may cho bà, Tiêu Phong đang trúng thương nặng, lực đạo chưởng đó không đủ sức đánh ngã, chỉ làm bà thụ thương. Nơi đầu vai bà nhức nhối, chắc hẳn khớp xương đang bị chấn mạnh. Chớp mắt, Tiêu Phong vươn tả thủ đoạt ngọn bông khỏi tay Hoàng Dung. Ông run rẩy, vừa huy động Đà Cầu bông, vừa chạy ra ngoài. Chợt hiện ra một bóng người, đồng lúc với một đòn tấn công, chưởng kinh đến thật nhanh, ông không sao né tránh được. Chẳng kịp suy tính, Tiêu Phong ngánh tiếp, ông lùi lại, "hộc" một tiếng, miệng khạc ra một búng máu, nội tức nhộn nhạo. Ông đã bị chưởng thương thật nặng. Người kia "ủa" một tiếng, hỏi:

- Các hạ còn sức sử dụng 'Hàng Long thập bát chưởng' kia à? Hừm... Ta thấy ngươi đã trúng nội thương rồi!

Trong tình thế hung hiểm cùng cực, lại không thể chi trì quá nửa khắc, Tiêu Phong lập tức nén nhịn cơn đau, ông vũ lộng ngọn bông tấn công người đó. Y né mình, ngạc nhiên hỏi:

- Ngươi biết sử luôn cả 'Đà Cầu bông pháp' nữa kia?

Lúc đó, Hoàng Dung tay ôm đầu vai, miệng gọi:

- Tĩnh ca ca, đừng dài dòng nữa. Y trúng độc rồi, mau tìm chế y đi, đang bị độc phát tác, y không phải đối thủ của Tĩnh ca đâu!

Người đó chính là Quách Tĩnh, ông sững sờ một chút, rồi nói:

- Được! Bất sống trước, nói chuyện sau!

Vừa nói, ông vừa cung tay xuất chiêu 'Kiến Long tại điền'. Thấy Tiêu Phong sử dụng nhuần nhuyễn 'Hàng Long thập bát chưởng', lại múa 'Đà Cầu bông pháp' cực kỳ thông thạo, tất có uyên nguyên sâu đậm với Cái Bang, và lại, đối phương đang bị trúng độc, ông xuất thủ có phần gượng nhẹ lưu tình.

Tiêu Phong thấy đối thủ sử "Hàng Long thập bát chưởng", ông rất ngạc nhiên, nghĩ thầm: "Đà Cầu bông pháp" cùng "Hàng Long thập bát chưởng" nguyên lai chỉ bang chủ Cái Bang mới học được, người này có khi đã từng là bang chủ Cái bang rồi chăng?". Người đó xuất chiêu, chưởng phong lăng lệ, chiêu thức biến hóa đạt mức lô hóa thuần thành. Tiêu Phong thăm kinh hãi, ông biết hôm nay đã đụng độ đại cường địch nhất hạng trong đời, ông bèn múa Đà Cầu bông thật nhanh, tấn công mạnh. Lúc này, bị độc tố hoành hành, vừa rồi trúng một chưởng của Quách Tĩnh, nội lực cơ hồ không vận dụng được, ông chỉ còn trông vào tinh xảo và biến hoá của Đà Cầu bông pháp, gắng gượng chống đỡ.

Quách Tĩnh vốn nương tay, chỉ thuận chiêu tiếp chiêu, nhận thấy Đà Cầu bông pháp đối thủ sử rất thuần thực, cao hơn Hoàng Dung một bậc, ông không tránh khỏi ngạc nhiên, có đôi lúc, đối thủ còn hiển lộ một số võ công của những môn phái khác, chiêu số hoàn toàn công phu chính phái, tuyệt không một chút tà môn của tiểu nhân thô bỉ. Quách Tĩnh lên tiếng khuyên:

- Các hạ đã trúng kịch độc, nên bó tay chịu trói, ta sẽ không làm khó dễ các hạ đâu!

Tiêu Phong cười ha hả, đáp:

- Chết là cùng, việc gì phải sợ!

Tả thủ sử bông như gió, ông bất kể độc tính đang hoành hành toàn thân, nghiêng răng hít một khẩu chân khí dài, xoay mình, hữu chưởng tung ra chiêu "Thần Long bá vĩ". Cho tới giờ, Quách Tĩnh dẫu nương tay, khi thấy đối thủ tung một đòn cương mãnh, vừa nghiêng mình tránh thức Đà Cầu bông đó, ông vụt thấy cường kinh của chưởng phong ồ ạt đập vào, chẳng kịp suy nghĩ, ông nhanh chóng nhảy sang một bên né tránh. Chớp cơ hội, Tiêu Phong quai tay ném Đà Cầu bông vào Hoàng Dung, kinh khí tập trung công lực toàn thân vào ngọn chưởng vừa rồi đã đẩy Quách Tĩnh giật hẳn sang một bên.

Hoàng Dung không ngờ Tiêu Phong đang mang trọng thương mà hãy còn hiển lộ thần dũng kinh người. Mắt nhìn ngọn bông bay vút nhanh tới, bà hét to, thì thấy phía bên trên cánh tay đã bị bông đó kích trúng. Quách Tĩnh vội chạy vào nhà, hỏi:

- Dung nhi, không sao chứ?

Hoàng Dung giậm chân, nói:

- Muội không sao! Tĩnh ca mau rượt theo, y đang bị trọng thương, chẳng thể chạy đâu xa cho được!

Thừa lúc hai phu phụ trao đổi qua lại, Tiêu Phong lập tức phóng mình lên mái nhà, nhắm hướng tây bỏ chạy.

---- Xem tiếp hồi 61 ----

Bạn đang đọc truyện *Thiên Mã Hành Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.13 - Chương 61: Thâm Tàng Khuê Phòng

Tiêu Phong mình mang trọng thương, bị độc tố xâm nhập tim gan, toàn thân yếu ớt, lồng ngực đau buốt, đầu óc ông mơ mơ màng màng. Sau khi cố gượng chèo trên mười mái nhà, đôi chân ông bủn rủn, ông buông mình, ngã nằm sòng soài trước cửa một gian nhà.

- Ai đấy?

Tiếng giật giọng từ trong nhà hỏi ra. Rồi tiếng cửa mở giữa lúc tứ phía trong trang, vang dậy tiếng hô hoán:

- Có thích khách! Đừng để nó chạy thoát!.

Tiêu Phong mơ hồ, thấy loáng thoáng đôi ống quần màu lục bước lại gần, "uả", ông nghe một nữ tử la lên bên cạnh, rồi cảm giác thân mình nhẹ hẫng, ông đang được ai đó xốc lên. Thân hình cao lớn của ông không còn một chút khí lực, cố muốn ngẩng cổ lên nhìn cũng không được, ông ngã mình ào uto vào nữ tử, trong mũi thoang thoang mùi u hương nhẹ toả ra từ cô. Đôi tay nữ tử mềm mại ôm ngang lưng ông, cô nửa nâng, nửa kéo lật xệt vào nhà, miệng bảo nhỏ:

- Thanh Huyền, đóng cửa lại ... Mau lên!

Một giọng nữ tử khác ứng đáp, tiếp theo là tiếng đóng cửa, cài then.

Cùng lúc ấy, Quách Tĩnh truy đuổi, từ xa, ông nhìn thấy Tiêu Phong thụt xuống trước căn nhà. Ông nhanh chóng đề khí phi thân, đến trước cửa nhà, lúc giương mắt nhìn từ phía, đã chẳng thấy bóng dáng Tiêu Phong đâu! Vừa rồi, cách một quãng xa, trong ánh trăng nhàn nhạt, dòm thấy kẻ ấy hạ xuống chỗ này, Quách Tĩnh lại không dám đoan chắc, ông tiếp tục rào chung quanh vài vòng nữa, thăm hỏi bản thân Tiêu Phong trọng thương, không thể chạy xa được, tự dưng sao mất tích. Trừ phi kẻ ấy thần công cái thế, bị trúng độc rồi, thân mang trọng thương, vẫn đủ sức thi triển khinh công chạy thoát ra ngoài. Quách Tĩnh chẳng khỏi tự nhủ "Cao nhân cỡ đó, trên đời này, mình bình sinh chưa hề nghe qua!"

Khi Hoàng Dung đuổi đến nơi, thấy Quách Tĩnh ngơ ngẩn trên mái nhà, nhìn bốn bề chung quanh, không thấy bóng dáng Tiêu Phong, bà vội hỏi:

- Tĩnh ca, người đó đâu?

Quách Tĩnh sắc mặt đỏ bừng, ngượng ngùng đáp:

- Ta chạy không lại!

Hoàng Dung tròn mắt nhìn ông:

- Không thể! Y đã trúng độc Thiên Trúc Kim xà tán, lãnh thêm của ông một chưởng, thần tiên còn không chạy thoát khỏi cái gia trang này nữa là! Khinh công của huynh không rượt theo kịp ư?

Quách Tĩnh đáp:

- Ta cũng đã nghĩ thế, nhưng trong bóng tối mờ mịt, đã thấy y nhảy từ mái nhà xuống nơi này, ta đang tự hỏi, sao không còn bóng dáng nào kia?

Hoàng Dung giậm chân:

- Nhất định có người cứu, đưa y vô nhà rồi!. Không dè trong trang có nội ứng của địch!.

Tiếng chưa dứt, đã thấy hiện đến hai nhân ảnh, một nam, một nữ, nam tử hỏi:

- Quách đại hiệp, Hoàng bang chủ, bắt được câu tặc chưa?

Hoàng Dung lắc đầu:

- Lục trang chủ, mau ra lệnh cho phong toả tất cả các cổng, không cho bất cứ ai ra vào!

Đôi nam nữ chính là trang chủ Lục Quán Anh và phu nhân Trình Dao Ca. Họ Lục nghe Hoàng Dung nói, gã không tiện hỏi thêm, đã nhanh chóng cùng Trình Dao Ca cáo từ, đi sắp đặt.

Hoàng Dung hỏi Quách Tĩnh:

- Có đúng huynh thấy y nhảy xuống tại đây không?

Quách Tĩnh đáp:

- Đại khái, từ đằng xa nhìn lại, dường như là vậy!

Hoàng Dung chau mày:

- Gian biệt viện này là nơi trú ngụ của người trong Bích Vân cung. Họ nhập trang hôm nay, không hiểu có dây dưa gì với câu tặc Mông Cổ đó hay không?

Quách Tĩnh khoát tay, nói:

- Dung nhi, đừng nói lung tung! Ta thấy Lâm cô nương người đảng hoàng, không phải thế đâu!

Hoàng Dung đáp:

- Gì thì gì, y đã không chạy được nữa, mình hãy xuống tìm kiếm đi!

Bà nói xong, buông mình đáp xuống, Quách Tĩnh cũng xuống theo, Bỗng nghe từ trong nhà có tiếng một nữ tử nói:

- Thanh Huyền, người ra ngoài xem xem đã xảy ra chuyện gì, không chừng là thích khách!

Có tiếng một nữ tử khác trả lời:

- Dạ, cô nương.

Cửa mở, một nữ tử bước ra. Quách Tĩnh liếc sang Hoàng Dung, ông trầm giọng bảo:

- Thấy chưa, đã bảo họ không phải hạng người đó mà, mọi người không tin!

Hoàng Dung gượng cười nụ, từ trong bóng tối, bà bước đến trước nữ tử, hỏi:

- Thanh Huyền cô nương, cô đi đâu thế?

Nữ tử tên Thanh Huyền ngạc nhiên, cô ngẩng nhìn, khi nhận ra Hoàng Dung và Quách Tĩnh, cô vội vàng chấp tay thi lễ, nói:

- Quách đại hiệp, Hoàng bang chủ, Thanh Huyền xin chào, vừa rồi nghe hô hoán đuổi bắt thích khách, khắp nơi ồn ào tiếng la hét, cô nương nô tỳ bảo nô tỳ ra xem thử xem đã xảy ra việc gì.

Cô nói đoạn, mắt nhìn quanh quất, rồi nhỏ giọng hỏi tiếp:

- Thấy hai vị nửa đêm ở đây, phải chăng thích khách còn đang lẩn quẩn nơi này?

Hoàng Dung gật đầu, đáp:

- Đúng thế, vừa rồi ta nhìn thấy có người từ mái nhà tụt xuống đây, thoáng một cái, kẻ đó đã mất tích. Thích khách võ công cao cường, ta sợ cô nương các vị bị mạo phạm, nên đến xem.

Bà miệng nói, chân bước vào nhà, rồi nói nho nhỏ:

- Lâm cô nương, ta bắt tãi để cô nương một phen hoảng hốt, nhưng kẻ đó đã chạy về phía này.

Chưa dứt lời, bà đã dõm tiến vào phòng trong. Quách Tĩnh không tiện đi theo, ông đứng ngoài khung cửa.

Thanh Huyền không ngờ Hoàng Dung tự tiện thốc tháo vào phòng, cô chạy đến cản bà lại.

Trong phòng không thấp đèn, nhưng nhờ thị lực khá tốt, dựa vào ánh trăng mờ nhạt bên ngoài rọi vào, Hoàng Dung quan sát khá kỹ bốn góc phòng, không thấy một ai khác! Rồi giọng Lâm cô nương cất lên từ bên trong màn:

- Hoàng bang chủ đã quá khách khí rồi! Thanh Huyền, mau đốt đèn lên, mời Hoàng bang chủ an tọa.

Thanh Huyền dạ dạ, cô thấp đèn trên bàn, ánh sáng toả khắp căn phòng, chỉ thấy ngoài cái giường giăng màn, một tủ quần áo to, một cái bàn, hai chiếc ghế, vài món trang hoàng vật vãnh, không còn gì khác. Đôi mắt Hoàng Dung để ý vào cái tủ quần áo, thấy nó khá to, đủ chứa một người ẩn nấp bên trong. Bà đến ghế ngồi, quay ra bảo Quách Tĩnh:

- Tĩnh ca, ca ca hãy đi quanh nhà đây một lần nữa, để muội tiện thể nói chuyện với Lâm cô nương về bệnh tình Phù nhi.

Quách Tĩnh biết bà nghi Tiêu Phong trốn trong nhà, tuy ông không tin, nhưng vì việc này quan trọng, ông không tiện nói gì thêm, bèn nhảy lên mái, tiếp tục chăm chú quan sát, tìm kiếm.

Lúc này, Lâm cô nương đưa cánh tay có làn da mượt mà như ngọc vén màn giường, gọi:

- Thanh Huyền, đem áo ngoài đến đây mau.

Rồi cô nhỏ nhẹ nói:

- Thật thất lễ quá, mấy hôm nay vì gấp rút trên đường, muội đã bị cảm lạnh, tối nay lại đang lúc nhờ Thanh Huyền đấm bóp, phải coi bỏ toàn bộ y phục trên người, xin Hoàng bang chủ niệm tình tha thứ.

Hoàng Dung vội đáp:

- Nguyên cô nương trong mình không khoẻ, lẽ ra ta không nên đến quấy rầy, chỉ vì ta sợ thích khách làm các vị kinh hãi, phải ghé vào thăm hỏi sơ sơ!

Thanh Huyền đem đến một bộ quần áo màu lục, đưa vào trong màn. Qua màn giường, Hoàng Dung thấy một thân hình nhô dậy, ngồi mặc áo vào người, sau tiếng mặc quần áo sột sạt một lúc, màn vén lên, Lâm cô nương từ trên giường bước xuống, đến cạnh Hoàng Dung.

Dưới ánh đèn, bà thấy cô đầu tóc sỗ tung, đôi mắt ngái ngủ, nét mệt nhọc hiện trên khuôn mặt thanh tú điểm lệ, khuôn mặt mà Hoàng Dung trong ánh dương quang sáng nay, thấy mỹ lệ tuyệt thế làm rung động lòng người. Cô nhẹ cúi người hành lễ Hoàng Dung:

- Yên Bích kính chào Hoàng bang chủ.

Hoàng Dung vội đưa hai tay nâng cô lên, nói:

- Cô nương đừng giữ lễ thái quá, thân mình cô đang không được khoẻ, thật ra không nên ra khỏi giường!

Lâm Yên Bích nhỏ nhẹ đáp:

- Không sao! Sau khi đấm bóp, muội mình mảy đã thấy dễ chịu hơn. Hoàng bang chủ ngay khi phát hiện thích khách, đã đến thăm hỏi an toàn của Yên Bích, muội hết sức cảm ơn bà đã quan tâm.

Hoàng Dung thông minh cỡ nào, làm sao bà chẳng biết đối phương đang nghĩ gì trong đầu, bèn lập tức cười cười mà rằng:

- Thích khách không biết thần thánh phương nào, võ công cao cường, đêm hôm tăm tối lần mò vào trang với mục đích gì, thiệt chẳng hiểu đến từ đâu, rồi chạy mất dạng đi đâu, ta sợ hấn xâm phạm Lâm cô nương, vốn đang là cứu tinh con Phù nhà ta. Ta chỉ muốn ghé qua trấn an cô nương! Thích khách đã có trọng phụ ta rượt đuổi, hấn chưa thoát ra khỏi gia trang, chẳng thể trốn tránh lâu dài được.

Bà nắm tay Lâm yên Bích, nói tiếp:

- Sáng mai trở đi, sẽ có rất nhiều khách khứa lui tới trong trang, ta chẳng thể lo liệu an toàn cho cô nương, mong cô nương thứ lỗi!

Tuy mới gặp Lâm yên Bích chưa bao lâu, bà nhận thấy cô thông minh, có phần kiêu ngạo, tối hôm nay dụng ý dò thám của mình bị cô ta thấy rõ, bà tự nhủ, không nên tái đắc tội với vị cứu tinh này nữa, từ giờ, có muốn làm gì, cũng phải hết sức dè dặt, hết sức cẩn thận.

Nguyên Lâm yên Bích ấy chính là người Hoàng Dung đã tìm đủ mọi cách mời đến chữa bệnh cho Quách Phù. Giang hồ đồn đại cô một tay diệu thủ thần y, bệnh gì cô cũng chữa khỏi, hiếm vì cô thường xuyên đi lại giang hồ, hiếm khi biết hạ lạc nơi nao, rất khó lòng mời cô đến chữa bệnh!. May mắn giữa Cái Bang cùng Bích Vân cung của cô giao tình sâu đậm, uyên nguyên nhiều đời, Hoàng Dung đã cấp tốc gửi thư Bích Vân cung chủ, nhờ cung chủ cho Lâm yên Bích đến trị thương Quách Phù. Bích Vân cung chủ bình nhật hạn chế đi lại trên giang hồ của Lâm yên Bích, lần này đã phá lệ, khi được thư Hoàng Dung, vội sai người đến giục Lâm yên Bích sớm khởi hành đi Đại Thắng quan. Hoàng Dung rất khó khăn mới thỉnh được Lâm yên Bích, tất nhiên bag chẳng dám tùy tiện làm cô phật lòng.

Thanh Huyền bưng ra một bình trà vừa pha, châm vào hai chung, đem đặt trước mặt Hoàng Dung và Lâm Yên Bích. Lâm Yên Bích nâng chung trà, thổi khói nhẹ nhẹ, nói:

- Đây là thứ trà đặc biệt của Bích Vân cung, mời Hoàng bang chủ thưởng thức.

Hoàng Dung nghĩ thầm "Nếu cô giấu Tiêu Phong trong nhà, thế nào cũng mong mình cuốn xéo cho sớm, đâu có hứng thú trùng trùng đem trà ngon mời mình thưởng thức."

Từ lúc vào nhà đến giờ, bà thấy Lâm Yên Bích nói năng, cử chỉ ... nét mặt không hề lộ vẻ khẩn trương, đôi nhãn châu cô bình lặng, phớt lờ, gây cảm tưởng chuyện thiên hạ không có gì đáng cho cô ghé mắt tới. Hoàng Dung trong đôi mắt duyệt từng trái, từng gập gờ không biết bao nhiêu hạng người, bà đoán chắc nữ tử này, vốn chẳng mấy may hứng thú với chuyện giang hồ, cô không thể nào đêm hôm khuya khoắt lại giúp giấu giếm một nam tử trong nhà. Bằng vào những qua lại trước giờ giữa Cái Bang và Bích Vân cung, bà chưa hề nghe nói Bích Vân cung dây mơ rễ má gì với Mông Cổ.

"Coi kiểu cách cô ta, không một chút gì giả dối, có khi mình đã nghi ngờ sai người rồi!" Hoàng Dung vừa nghĩ thầm, vừa nâng chung trà lên, nhấp một ngụm. Trong lòng đang rối rắm, cái thứ trà này rất cục tư vị ra sao, bà cũng chẳng cảm giác được gì, chẳng nhận biết mùi vị, bèn thuận miệng nói:

- Trà ngon! Đúng là trân phẩm của Bích Vân cung.

Lâm Yên Bích tươi cười, nói:

- Nếu Hoàng bang chủ thấy thích nó, sáng mai, muội sẽ bảo Thanh Huyền đem sang biếu bà một ít.

Nói vừa dứt, từ ngoài lùa vào một cơn gió lạnh, vì y phục trên người Lâm Yên Bích mỏng manh, cô nổi cơn hắt xì hơi.

Hoàng Dung đang moi óc tìm cách mở cửa tủ xem bên trong, lại chẳng thể lên tiếng đòi hỏi, gập díp may, đôi tròng mắt lay động, bà chụp thời cơ, nói:

- Cô nương y phục mỏng manh, đang lúc không được khoẻ trong mình, đề phòng trước là hơn! Thanh Huyền, hãy mau lấy áo ấm cho cô nương đây mặc thêm vào.

Thanh Huyền vỗ tay lên đầu, nói lớn:

- Thật đáng chết! Thật đáng chết, nô tỳ không nghĩ ra, may được Hoàng bang chủ nhắc nhở.

Cô vừa nói, vừa bước lại mở rộng cửa tủ.

Cái tủ vốn dĩ đặt chính giữa trước mặt Hoàng Dung, khi bà chăm chú nhìn vào, chỉ thấy quần áo treo lưạ thừa trong tủ, không bóng dáng Tiêu Phong.

---- Xem tiếp hồi 62 ----

Bạn đang đọc truyện *Thiên Mã Hành Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.13 - Chương 62: Cát Huyết Liệu Thương

Hoàng Dung nhìn tủ quần áo trống trơn, một ý nghĩ thoáng qua trong đầu "Không có trong tủ, chẳng lẽ ... chẳng lẽ ở trên giường?". Bà vội mắt nhìn giường mắc màn che, trong đầu còn vương vất hình ảnh cánh tay ngọc ngà của Lâm Yên Bích lúc cô vén màn, bà chợt rùng mình, tự hỏi, vừa rồi, Lâm Yên Bích khoả thân trên giường, làm sao cô dám giấu một nam tử bên cạnh? Chưa kể cô ta mình ngọc vóc vàng tựa thiên tiên, ngay một cô gái bình thường cũng chẳng dám làm chuyện đáng xấu hổ đó, lỡ thiên hạ hay được, thanh danh trinh tiết một đời ắt bị huỷ hoại, vùi chôn xuống bùn. Hoàng Dung chau mày, bà chợt nghĩ "Trừ phi ... trừ phi cô nàng đã có qua lại trước với tên họ Tiêu đó rồi!".

Nhìn tư dung thanh tú của Lâm Yên Bích, khí độ băng thanh ngọc khiết bức nhân đó của cô khiến bà không tự chủ được, thấy ý định nhen nhúm trong óc có phần quá đáng, nhưng trước tầm quan trọng của sự việc, cho dù khả năng cực nhỏ, bà vẫn phải đem dùng, để tìm cho ra lẽ!

Hoàng Dung xoay chuyển tròng mắt, sắp đặt kế hoạch trong đầu. Bà nâng chung trà lên, uống một hơi cạn, cười cười:

- Trà này hương vị giống Thiết Quan âm, ở chỗ uống vào miệng thấy ngát hương, thấm giọng, ngấm vào đến tận tim gan phế phủ.

Nói xong, bà rướn mình, nâng bình trà rót vào chén Lâm Yên Bích.

Lâm Yên Bích đưa tay giằng bình trà, cô kêu lên:

- Hoàng bang chủ là tiền bối, xin để cho tiện nữ châm trà!

Hoàng Dung đáp:

- Lâm cô nương vượt ngàn dặm đến đây, cô là khách quý, phải để Hoàng Dung ta châm trà kính cô nương.

Bà dùng sức tay đẩy nghiêng bình trà, nước nóng trong bình chao ra đúng vào bàn tay Lâm Yên Bích đang cầm bình trà, nước nóng chảy ròn ròn xuống dưới cổ tay, thấm ướt nguyên ống tay áo. Lâm Yên Bích rú lên, cô rút nhanh tay về. Hoàng Dung cũng giả vờ giật mình, bà kêu lên theo, vuron tay chụp vào cổ tay cô, nói:

- Ừm ... ta vụng về quá! Xin lỗi cô nương! Để ta xem cô có bị phỏng không?

Bà vừa nói, vừa xắn ống tay áo Lâm Yên Bích lên, thấy đỏ chói trên cổ tay một điểm, đích thực nét chấm "thủ cung sa". Trông thấy nó, lập tức, trong lòng bà không khỏi tự xi và "Hoàng Dung hỏi Hoàng Dung, mi đem bụng dạ tiểu nhân đi đo lòng người quân tử. Xưa kia đối xử Dương Qua cũng kiểu cách đó, bây giờ lại dùng vào cô nương họ Lâm này, mi tự thị thông minh hơn người, rõ ràng không bằng một góc Tĩnh ca. Chẳng lúc nào cũng hành xử chính đính". Nhìn lại Lâm Yên Bích, bao nhiêu nghi ngờ trong đầu bà phút chốc tiêu tan, cái băng thanh ngọc khiết của cô đã khiến bà bất giác cảm thấy vô cùng ngượng ngùng.

Vừa đúng lúc Thanh Huyền mang thuốc cao đến, Hoàng Dung bèn đón lấy, nói:

- Để đây cho ta, cô nương đi lấy y phục khác cho Lâm cô nương.

Nói xong, bà tự tay bôi thuốc cao vào chỗ vết bỏng của Lâm Yên Bích.

Hoàng Dung đã sắp đặt, cho đào hầm bể Tiêu Phong. Từ lúc Tiêu Phong đặt chân vào Trung nguyên, bà đã được mật báo ông làm Đông Liêu Đại Tướng quân của Mông Cổ, là cánh tay mặt đồng thời một mãnh tướng dưới trướng Hốt tất Liệt. Trừ khử được ông, tức gạt bỏ một thủ hạ đắc lực của Hốt tất Liệt. Cầm tù Công chúa Tân Nguyệt khó ngăn cản được dã tâm Nam tiến của Hốt tất Liệt, nhưng, nếu loại trừ được Tiêu Phong, bà thấy đó là khả năng lớn làm rối loạn kế hoạch xâm lược Nam triều của Mông Cổ, làm chậm trễ bước tiến của quân Nam hạ, giúp quân Tống một thời gian hưu chiến, giúp bá tánh một thời gian bình yên. Vì thế, bà lên kế hoạch, qua con bài Công chúa Tân Nguyệt, qua phát Anh hùng thiếp, dẫn dụ Tiêu Phong chui đầu vào rọ. Bất kể Tiêu Phong trực tiếp hành động hay âm thầm xâm nhập, sự đột nhập Lục gia trang xảy ra đúng theo kế hoạch mà Hoàng Dung đã tính toán, bà còn nhờ Quách Tĩnh từ Trương Dương đến giúp, bảo đảm vạn vô nhất thất. Ai dè, mọi tính toán không trệch vào đâu chút nào, chỉ là hiện thời Tiêu Phong biến mất, không chút dấu vết!

"Hắn trốn vào đâu? Hay hắn đã ra khỏi trang rồi? Chuyện đó không thể, vì hắn đã bị thương nặng!" Hoàng Dung hốt nhiên rung động trong lòng. "Hay là hắn giả vờ nhảy xuống đây, ẩn mình đâu đó, khi bọn mình nghi ngờ hắn trốn bên trong, vào nhà truy tầm, hắn đã chớp cơ hội, thoát chạy ra chỗ khác?".

Nghĩ đến đây, Hoàng Dung không khỏi tự trách đã để vuột mất Tiêu Phong! Bà không biết chỗ hắn đang ẩn nấp, hơn nữa, gia trang rộng mênh mông, và lại, ngày mai hào khách võ lâm nườm nượp kéo đến, nếu hắn muốn lẩn ra ngoài, ắt cần một khoảng thời gian! Còn may gia trang có cửa nẻo kiểm soát, tối nay hắn không thoát ra được, sáng sớm ngày mai, bà sẽ cho đi lục soát mỗi nhà, mỗi phòng, thế nào cũng truy ra. Tin chắc rằng Tiêu Phong không ở trong nhà này, thấy chẳng thể tiếp tục nán nã, Hoàng Dung lập tức nói:

- Đêm đã khuya lắm, cô nương trong mình không khoẻ, ta không quấy rầy thêm nữa, chỉ mời cô nương ngày mai khám bệnh cho Phù nhi. Tính mạng nó còn hay mất, toàn trông vào cô nương!

Nói xong, bà đứng dậy cáo từ.

Lâm Yên Bích đã khoác lên người tấm áo khoác ngoài lót lông cừu Thanh Huyền lấy từ từ, cô đứng lên đáp:

- Bích Vân cùng cùng Cái Bang vốn giao tình sâu đậm, nay được Hoàng bang chủ tin cậy như vậy, muội xin tận tâm liệu thương cho Quách cô nương, Mong rằng dù mang thương tích đã quá lâu, dù độc tính có phần hung hiểm theo như trong thơ, muội đâu không hoàn toàn tin chắc, vẫn hy vọng sẽ chữa lành.

Hoàng Dung chấp tay vái cô, đáp:

- Đa tạ cô nương, nếu không chữa được, đành tuân theo mệnh trời!.

Nghĩ đến khổ đau của Quách Phù từ khi trúng độc phần của A Tử vào mắt, cũng như quá khứ bà cũng đã từng trúng độc và từng biết đau đớn thân thể ra sao, bà tuy đã mời nhiều danh y nổi tiếng giang hồ đến chữa trị, song họ cũng chỉ ngăn chặn độc tố không cho xâm nhập vào nội tạng, căn bản không sao trừ tuyệt, thậm chí không thể làm giảm nhẹ. Mắt thấy con gái trúng phải thứ độc được lợi hại thiên hạ vô song này, Hoàng Dung lòng đau như dao cắt! Bây giờ, Lâm Yên Bích đến giúp, trong lòng bà thoáng một tia hy vọng. Nhưng, đã vào tận nhà cô tra xét, vẫn không một chút dấu vết của Tiêu Phong, bà bất giác hít vào một chân khẩu khí dài, chỉ cầu mong đừng làm vị cứu tinh thầy thuốc này thành kẻ thù, khiến tính mạng Quách Phù vô hy vọng, ô hô ai tai.

Lâm Yên Bích tiễn Hoàng Dung, cô nói:

- Hoàng bang chủ, muội còn ít tuổi, kiến thức hạn hẹp, muội nếu hành xử có gì sơ suất, mong bà chỉ giáo cho! Khi nào bà rảnh, mời bà thường xuyên đến chơi, cùng muội thường thức, bình phẩm trà, chơi vài ván cờ .. cho muội được mở rộng kiến thức.

Nhìn cô đứng trong khung cửa, gió thổi phát phơ tà áo xanh như tiên nữ xuống trần, Hoàng Dung tự dung ngượng, bà thầm trách mình "Cô nương như người tiên giới, mà mình dám nghi ngờ! Mình đã khí phụ cô quá rồi! Cô giấu giếm tên họ Tiêu đó trong nhà, lẽ nào dám mời mình đến chơi thăm cô nữa!". Lập tức bà gạt đầu, nhu mì nói:

- Được thôi! Trước mắt nhiều vụ việc quá, khi xong đại hội Anh hùng này rồi, ta mới rảnh rỗi, cô nương cần gì, cứ hỏi Lục trang chủ, cô đừng khách khí như đi nhờ cậy người ngoài!.

Hai người trao đổi thêm đôi câu hàn huyên, rồi Hoàng Dung cáo từ, gọi Quách Tĩnh cùng bà ra về.

Lâm Yên Bích đóng cửa, cài then cẩn thận xong, co hít một hơi thở sâu, nghe ớn lạnh! Nguyên là, không hay không biết gì, toàn thân cô đã đổ mồ hôi lạnh khắp cả.

Vốn biết Hoàng Dung tinh minh, đa nghi, cô lập tức thôi tắt đèn, đưa tay vén màn giường, nhỏ giọng bảo Thanh Huyền:

- Đem hòm thuốc của ta đến đây.

Cô quỳ hai chân trên giường, kéo tấm chăn xuống, lộ ra thân trên Tiêu Phong. Cô đưa tay thăm mạch, thấy ông hô hấp yếu ớt.

Cô chợt thấy trong lòng rối loạn, với nội công cái thể vô song của Tiêu Phong, chỉ khi bị nội thương trí mạng hay trúng độc cực nặng, không thể nào ông hít thở yếu ớt như vậy!

Tối quá, không tra xét rõ thương thế, cô lập tức bắt kê 'nam nữ thụ thụ bất thân', coi bỏ y phục của ông ra, trầm ngâm một chút, đoán ông trúng thương nói bấp vể, cô đưa hai tay lần từ cẳng chân lên. dò thấy một khối thịt cứng nổi lên. Khẽ kêu một tiếng, tim cô bỗng đập thành thịch, nhất thời cô không hiểu Tiêu Phong trúng loại độc gì, độc tố này cực kỳ lợi hại, nội lực Tiêu Phong mà không thâm hậu, e rằng sớm đã tuyệt mệnh từ lâu. Chưa kể sau khi trúng ám khí, ông đã phải gắng vận khí tranh đấu cùng người, khiến độc tố xâm nhập ngũ tạng lục phủ, muốn trục nó ra, sợ khó hơn lên trời.

Lâm Yên Bích tra xét kinh mạch Tiêu Phong, nhận thấy bị ám khí độc không lâu, ông còn trúng chưởng thương cực nặng, ngay người bằng sắt lãnh một đòn mãnh liệt như vậy sợ cùng không tri chi được lâu! Tiêu Phong sống sót được đến giờ, quả là một kỳ tích. Dẫu y thuật cao cường đến đâu, nhất thời cô bó tay, không tìm ra cách chữa!

Thanh Huyền đem hòm thuốc đến đặt trên giường, hỏi nhỏ:

- Cô nương, cứu được không?.

Lâm Yên Bích định thần, gắng trấn áp những rối loạn trong lòng, cô đáp:

- Còn chưa biết được! Mau đem dao mổ đến đây.

Thanh âm cô có phần run rẩy, Thanh Huyền vội đem dao mổ đem đến đưa cô.

Lâm Yên Bích dò tìm khối thịt cứng, dùng mấy ngón tay nhẹ nhàng đè vào đấy, tay kia cắt vào. Thanh Huyền đặt gần miệng vết thương một cái bồn hứng máu độc từ trong đó chảy ra, khi được gần đầy bồn, khối thịt cứng xẹp nhỏ xuống.

Lâm Yên Bích ngẫm nghĩ một lúc, theo tình hình vết thương, Tiêu Phong rõ ràng trúng nọc rắn. Độc của rắn đó, trước giờ cô chưa từng thấy, cô bèn lập tức tập trung trí óc suy nghĩ tìm tòi một lúc, rồi đắp vào chỗ vết thương loại thuốc của Bích Vân cung chuyên giải độc của rắn, cho Tiêu Phong uống hai thứ thuốc chữa nọc rắn cùng thuốc trị nội thương. Rồi cô điểm vào mấy trọng huyệt, ngăn chặn sự phát tác của độc tính. Vì độc tính đã xâm nhập phế phủ, cô không thể vận công giúp Tiêu Phong trục ra được. Rồi sai Thanh Huyền thay đổi y phục ngoài cho ông, đắp chăn tử tế xong, trong bóng đêm, cô ngơ ngẩn ngồi nhìn, không hiểu khi nào ông sẽ tỉnh lại. Suốt đời, cô từng tiếp xúc độc được không biết bao nhiêu lần, chữa trị cho không biết bao nhiêu môn hạ Bích Vân cung, cô chưa khi nào gặp biểu hiện của loại độc đó! Từng chứng kiến rất nhiều người trúng thương nhẹ hơn ông mà không phương chữa trị, nghĩ đến cái danh hiệu "Khởi tử hồi sinh lục y tiên tử" giang hồ tặng cô, bất giác cô tự như: "Ta đã khởi tử hồi sinh nhiều rồi ... để làm gì? Nếu chàng không tỉnh lại trước mặt trời mọc, thần tiên cũng bó tay!"

Đưa mắt quan sát mặt Tiêu Phong, cô thấy hai hố mắt ông bắt đầu đỏ hồng lên.

Ngồi bên Lâm Yên Bích, Thanh Huyền thấy cô chủ mình lặng im bất động nhìn Tiêu Phong, không thốt một lời.

Thanh Huyền không dám cử động, cô nghĩ thầm, Lâm Yên Bích vừa rồi đem tấm thân trinh bạch ra đánh bạc, giấu Tiêu Phong trên giường, gạt được Hoàng Dung. Cô nữ tử này biết cô chủ mình yêu chàng nam tử khôi ngô hùng vĩ đó, duyên có tại sao ... Thanh Huyền không lý giải được! Cô nương này kiêu hãnh nhất mực, chả để mắt tới nam tử trong thiên hạ, có sao chỉ trong một thời gian thật ngắn, đã trúng ngay tiếng sét ái tình cùng nam tử này?

Thanh Huyền ngón ngang trăm mối thắc mắc, cô cảm giác rung động trong lòng, bèn ngồi thẳng người lên, hít vào một hơi thở sâu, tự hỏi "Yêu tha thiết làm gì? Nếu không cứu được, yêu nhiều sẽ chỉ ôm hận suốt đời thôi!"

Bên ngoài song cửa, sắc trời sáng dần, gà đã gáy được hơn ba bận, Tiêu Phong vẫn chưa tỉnh lại. Thanh Huyền dõi nhìn gương mặt Lâm Yên Bích, thấy từ trong mắt u uẩn đó, một giọt lệ trong veo ứa ra, rồi hàng mi chớp lên, từng hạt ngọc nước mắt tuôn trào, chảy theo gò má, rơi xuống đọng lại trên mặt Tiêu Phong.

---- Xem tiếp hồi 63 ----

Bạn đang đọc truyện *Thiên Mã Hành Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.13 - Chương 63: Dĩ Độc Công Độc

Trong cơn mê, Tiêu Phong cảm giác lạnh lạnh trên mặt, ông gắng nhướng vành mi, thấy một đôi mắt đang chăm chú nhìn mình, lệ từ hai khoé hạnh đang tuôn xuống, đọng lại ướt đầm mặt ông. Nữ tử thấy ông mở mắt, gương mặt cô hiện vẻ ngạc nhiên mừng vui, vẫn cứ nhìn ông, không tránh né. Tiêu Phong nhìn cô, cảm giác quen quen, nhưng đây chẳng phải A Tử, chẳng phải Tân Nguyệt. trong lòng hụt hẫng, ông bắt giác hỏi:

- Cô nương là ai?

Lâm Yên Bích nghe ông hỏi, chợt nhận thấy mình hơi thất thố, gò má đỏ bừng, cô vội ngoảnh qua một bên. Tiêu Phong bỗng thấy nổi lên một cơn đau buốt óc, cuồng hống không cầm được, ông "oẹ" một tiếng, phun ra một vũng máu, máu dung dịch khạc ra không mang sắc đỏ nhạt bình thường của máu, nó đỏ rực đến chói mắt, ánh nắng rọi từ khung cửa sổ vào làm bãi máu sáng lóng lánh. Lâm Yên Bích khi thấy sắc đỏ tươi của nó, cô hoảng hốt, biến sắc, vì trong óc cô vừa nổi lên một danh tự khủng khiếp: "Thiên Trúc Kim xà!". Trong võ số sách y khoa cô từng đọc, cô nhớ, từ một bản dịch sách thuốc của Thiên Trúc, tác giả có bản vẽ nọc giống rắn mang tên "Thiên Trúc Kim xà", nói rằng, độc tố loại rắn này khi vào huyết quản, sẽ luân lưu theo dòng máu đi khắp nơi trong thân thể, người ngộ độc thổ ra máu mang màu đỏ rực, ẩn hiện vẻ lóng lánh của kim loại. Không quá ba ngày, nạn nhân sẽ thổ đến cạn kiệt máu mà chết, không có thuốc chữa.

Tiêu Phong thổ xong bãi huyết, ông cảm giác lồng ngực đau như giã, rồi hốt hoảng nhớ lại đêm đó thám thính Lục gia trang, vừa trúng ám khí của Hoàng Dung xong, đã bỏ buộc nganh tiếp một người võ công cao cường, trúng thương trầm trọng. Sau đó, ông ra sức trốn chạy, chưa ra khỏi Lục gia trang, đã té xuống, ông mơ hồ được một người xốc lên, những gì xảy ra sau đó, hoàn toàn không rõ. Nhớ đến đây, mũi người một thoáng u hương, thấy nó quen thuộc, ông mới nhận ra nó y hệt mùi hương người thấy khi được người kia vực dậy, ôm mình sát vào người đem đi. Không đủ sức ngăn đầu, nhưng chắc chắn đây là ân nhân, ông không sao mở được mắt, đành yếu ớt hỏi:

- Đa tạ đại ân cứu mạng của cô nương, chẳng hay đây là đâu vậy?

Thật lâu, không nghe trả lời, Tiêu Phong cố chăm chăm mở mắt, ông thấy cô nương ấy đang thần thờ trông bãi máu đỏ ông vừa thổ ra, nước mắt lại lã lã tuôn trào, cô khóc không thành tiếng. Tiêu Phong nhỏ giọng hỏi:

- Tại sao cô đau lòng quá thế?

Nghe câu hỏi, Lâm Yên Bích nghĩ ba ngày nữa ông sẽ bị độc phát tác mà chết, chẳng tự chủ được, cô buông tiếng khóc nức nở, cực kỳ đau thương.

Tiêu Phong không rõ nguyên do, ông nghĩ lúc bị cô ôm sát vào người, ông toàn thân vô lực, đã dựa toàn thân mình vào sát người cô, ý hẳn đã động chạm đến ngọc thể giai nhân, có lẽ vì vậy mà cô đang nức nở chẳng? Thấy bất ổn trong lòng, ông lập tức gắng ngồi dậy xin lỗi cô, duy không sao cử động, cơn đau như xé bóc lên trong ngực, ông gắng nhịn đau, dù tay vẫn cực kỳ yếu ớt, đã cố chống kê mặt giường, nâng thân mình lên. Được một chút, bị kiệt sức, toàn thân run rẩy, ông lại đổ sầm trở lại xuống giường. Nghe tiếng động, Lâm Yên Bích ngẩng nhìn, thấy ông còn đang chống tay tính nhẩm dậy, cô vội đắp tấm chăn che người ông, trầm giọng gắt:

- Làm gì vậy? Nằm yên không được sao, định đi đâu thế?

Khi thanh âm tiếng gắt lọt vào tai, Tiêu Phong hốt hoảng la lớn:

- Cô là Lâm cô nương ở Hạnh Hoa cốc?

Lâm Yên Bích rầu rĩ thờ dài, nói nhỏ nhỏ:

- Cuối cùng cũng đã nhận được ra ta!

Tiêu Phong nhớ lại đoạn đối thoại ông nghe trong cốc, người xưng tên Lục trang chủ đến mời cô đi chữa bệnh Quách cô nương, lập tức trong lòng thông suốt, ông hiểu cô chính là vị thần y Hoàng Dung thỉnh cầu chữa trị cho Quách Phù! Chỉ vì ông bận việc ba, bốn ngày cùng mẹ con Giang xuân Lam, thành thử cô đi sau, mà đã đến Lục gia trang cùng ngày với mình.

Vừa rồi được cô kéo chặn đắp, Tiêu Phong đang cảm giác thư thái trong mình, bỗng dung toàn thân ông đổ mồ hôi lạnh ngắt, một cơn đau kịch liệt khác nữa lại nổi trở lên. Nhớ lại chuyện đêm qua, ông chậm rãi nói:

- Cô nương đã cứu mạng Tiêu Phong một lần nữa, đại ân to lớn đó thật . . - ông dừng lại một chút, rồi tiếp - Đêm qua, ... đêm qua, ta đường đột cô nương, mong cô nương lượng thứ!.

Lâm Yên Bích nghĩ rằng ông đang đề cập chuyện đêm qua đã kề cận cùng cô trong tình trạng khoả thân trên giường, lập tức đôi má cô ửng hồng, cô tự nhủ "Đêm qua, mình cứ tưởng chàng mê man, ai dè chàng hầy còn tri giác, thiệt hết sức mắc cỡ! Ngày sau, sao mình còn mặt nào nhìn chàng nữa được!"

Rồi cô xoay chuyển ý nghĩ "Ba ngày nữa độc tố phát ra, đưa đến cái chết, làm gì có chuyện ngày sau!"

Lại không tự kìm chế được, nỗi đau thương dâng tràn, cô đổ nước mắt như mưa.

Chỉ nghe Tiêu Phong khe khẽ hỏi:

- Cô nương, hình như trước đây, ta đã có gặp cô nương ở đâu đó thì phải?"

Lâm Yên Bích nghẹn ngào, không nói, cô gật đầu.

Thanh Huyền đỡ lời:

- Không ngờ đại hiệp chóng quên! Đó là lần gặp nhau dưới chân núi Thiên Sơn, cô ả áo tím muối muối của đại hiệp tính vén rèm kiệu của cô nương ta, bị đại hiệp kịp thời ngăn cản, rồi trong quán rượu, đại hiệp uống Nữ Nhi hồng của cái cô Triệu Phi Yến đó, bị cô ta làm khó dễ .... may được cô nương ta giải vây cho, đại hiệp không nhớ ư!

Tiêu Phong sững sờ, trí óc sáng tỏ, lúc đó chỉ thấy Lục Y thiếu nữ thanh tú thoát tục, không ngờ ông đã ghi vào ký ức, bây giờ, Lâm cô nương ngồi ngay bên cạnh, đích thực cô gái áo xanh gặp dưới chân Thiên Sơn. Ông nghĩ thầm "Hèn chi giọng Lâm cô nương nghe quen quen, nguyên lai bắt nguồn từ lần tình cờ gặp gỡ trên đường!".

Trong lòng thấy rõ lên, ông hỏi:

- Ngày nọ, trên Túy Tiên các, người lên tiếng chỉ điểm cho tôi, cũng là cô nương luôn?

Lâm Yên Bích lại khe khẽ gật đầu, cô nhỏ nhẹ nói:

- Chuyện gì người đoán cũng đúng hết! Thôi, bây giờ người gắng nhắm mắt ngủ, thương thế người cực nặng, đừng hao tổn tâm thần nữa

Nói xong, cô buông màn, nhắc cái rương thuốc lên, nói:

- Giờ tôi phải đi thăm bệnh cho Quách cô nương đó, khi trở về, tôi sẽ cho người uống thêm thuốc!.

Lòng bấn loạn, cô không dám cho Tiêu Phong biết độc tố không thể giải, ông chỉ còn có ba ngày nữa!.

Rồi cô bảo Thanh Huyền:

- Người ở đây, trông chừng ... Nếu có ai tới kiếm, cứ nói ta đi trị bệnh cho Quách cô nương, đừng để ai vén màn!

Nghe tiếng bước chân ngập ngừng của cô mỗi lúc một xa dần, trong lòng Tiêu Phong vẫn vương ngàn mối, ông không hiểu vì sao vị cô nương chưa quen biết này ba lần bốn lượt giúp đỡ mình, lần này là chuyện cực kỳ hung hiểm, giấu giếm ông trong nhà, nếu bọn người Lục gia trang phát hiện, phiền phức cho cô vô cùng.

Thanh Huyền rót một chén nước đưa cho Tiêu Phong. Tiêu Phong đón lấy, nói:

- Xin được hỏi danh tánh cô nương?

Thanh Huyền đáp:

- Tôi tên Thanh Huyền.

- Thì ra Thanh Huyền cô nương! Thế Hạnh Nhi cô nương không đi theo cùng à?

- Hạnh Nhi làm chương quản Hạnh Hoa cốc, tỷ ấy phải chăm sóc vườn cây thuốc, không theo cô nương đi xa được.

Tiêu Phong chậm rãi uống chén nước, ông đưa trả cái chén không cho Thanh Huyền, thuận miệng hỏi:

- Quý môn phái danh xưng ra sao? Dưới chân núi Thiên Sơn một đoàn hộ tống, tuy phần lớn là nữ tử, nhưng cũng thật khí thế.

Thanh Huyền đón cái chén từ tay ông, đáp:

- Đại hiệp không phải người ngoài, có nói cũng không sao, chúng tôi môn hạ Bích Vân cung!

- Sao được! - Tiêu Phong giật mình, trước mắt ông hiện ra thân ảnh quý mị của hắc y nữ tử, không giống chút nào nét mỹ lệ, tính tình thiên lương, cư xử ôn nhu của Lâm cô nương, ông bất giác hỏi:

- Trong giang hồ, có tất cả bao nhiêu Bích Vân cung?.

Thanh Huyền cười ồ, cô đáp:

- Đại hiệp giống như chưa từng qua lại giang hồ? Giang hồ chỉ duy nhất một Bích Vân cung, trẻ lên ba cũng biết!

Tiêu Phong chợt sầu muộn trong lòng, ông nghĩ thầm, "Bích Vân cung rốt cuộc tà hay chính, sao có hai mẫu người hoàn toàn bất đồng? Chưa kể, Bích Vân cung chủ đó thật cùng hung cực ác, trong khi Lâm cô nương một lòng một dạ với mình, điều đó không còn nghi ngờ nữa."

Lập tức, thấy không tiện hỏi thêm, và lại trò chuyện trò đã làm ông hết sức nhọc mệt, ông nhắm mắt, không nói gì, trong lòng hết sức bồn chồn "Mình rốt cuộc trúng độc loại gì vậy? Tại sao nó làm mình yếu ớt thế này?"

Nghĩ đến A Tử, không biết cô ấy đang lo lắng tới đâu, nhưng suy nghĩ chẳng được nhiều, đầu óc ông bỗng tối sầm lại, ông mơ mơ hồ hồ chìm vào giấc ngủ. Ông không hiểu vì độc tố của rắn công kích não bộ, Lâm Yên Bích đã cho ông dùng thuốc an thần, đưa ông vào giấc ngủ vui.

Ngủ không biết bao lâu, lúc tỉnh giấc, mở mắt ra, Tiêu Phong đã lại thấy khoé mắt Lâm Yên Bích rung rung lệ, nét mặt hết sức quan hoài, cô nhìn ông. Ông hiểu cô đang khóc vì bệnh trạng của mình. trong lòng bất giác cảm động, ông nhoèn miệng cười, bảo cô:

- Ta chưa chết đâu, cô nương chớ quá bi thương!

Lâm Yên Bích nghe nói, cô như bị đụng chạm vào nỗi đau khổ đứt ruột, dù gắng bặm môi, nhưng nước mắt cô không ngừng tuôn trào, chảy dài xuống. Cô quay ngoắt đầu, đôi bờ vai run run, rõ ràng đang nức nở bi lụy.

Tiêu Phong nhất thời không nói nên lời, ông tự biết thương thế vô cùng hung hiểm, ngay vị thiên hạ đệ nhất thần y này còn bó tay, chắc chẳng ai khác chữa được. Ông nhớ đến A Châu, chợt thấy trong lòng thanh thản, ông tự nhủ "Vậy những gì là tranh đấu giữa các dân tộc, những gì là chiến loạn đất nước, thôi không còn làm bận tâm mình nữa! Mình sắp gặp lại A Châu rồi!"

Nhìn hình dáng thân sau Lâm cô nương đang nức nở, ông nhỏ nhẹ nói:

- Tiêu Phong là một kẻ thô hào, dù phải chết, ta chẳng có gì để tiếc nuối, cô nương đừng nên quá đau lòng thế!

Lâm Yên Bích vụt quay lại, cô rần sức gạt lệ, trầm giọng nói:

- Không! Tôi quyết không để cho người chết! Phải học theo cách Hoa Đà, dẫu khó khăn đến đâu, tôi nhất quyết chữa khỏi bệnh cho người!.

Cô đứng bật dậy, gọi:

- Thanh Huyền, đem mấy hoàn thuốc này đến đưa Quách cô nương, bảo cô ấy ngày dùng ba lần. Sau đó, người sai kiệu phu mang kiệu vào đây, chờ ta trước cửa!.

Thấy thần sắc cô nghiêm trọng, Thanh Huyền không dám hỏi nhiều, liền mau chóng ra đi.

Lâm Yên Bích lấy từ hòm thuốc ra một cái lọ cỡ ngón tay cái, cô đem đến trước bàn, rót một chén nước, tay cầm cái lọ, cô do dự một hồi, rồi bỗng cô đổ dung dịch màu vàng vàng trong lọ vào chén nước, tay hơi run run, tiếng cái lọ chạm nhẹ nhẹ vào chén kêu lanh canh.

Cô đập nắp lọ, lắc đều nước trong chén, rồi đem đến trước giường, nhìn Tiêu Phong nói:

- Chuyện đến nước này, tôi phải nói thật cho người hay, người trúng độc "Thiên Trúc Kim xà", không quá ba ngày, sẽ thổ cặn huyết mà chết! Sách thuốc nói không có thuốc giải, nhưng tôi nghĩ, trong trời đất, vạn vật tương sinh tất tương khắc, độc này thế nào cũng có cách chữa. Hôm nay, tôi đã dự tính đưa người ra ngoài tìm thuốc chữa, nhưng vì vận số của người còn mỗi hai ngày thôi, tôi sợ đi tìm giải được không ra, e người phải chết trên đường. Tôi suy nghĩ thật lâu, không còn cách nào khác, duy nhất dùng độc trị độc, tôi hy vọng uống thuốc này, sẽ tạm khống chế được độc tố, dần dà sẽ tìm thuốc giải kia sau. Trên tay tôi là dải độc của rắn 'Ngân hoàn xà' - cô ngừng một chút, rồi nghiêng răng nói tiếp - Tôi cũng không biết nó sẽ tác dụng ra sao, người . . .

- Đưa đây cho ta! Từ sinh hữu mệnh, chết là cùng!

Tiêu Phong đón cái chén, ông dốc ngược nó lên, uống một hơi cạn sạch.

---- Xem tiếp hồi 64 ----

Bạn đang đọc truyện *Thiên Mã Hành Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.13 - Chương 64: Thiết Kế Xuất Đào

Thiết kế xuất đào (Bày kế để bỏ chạy)

Đôi mắt đẹp của Lâm Yên Bích chăm chú theo dõi Tiêu Phong, sau một lúc, cô thấy sắc mặt ông đỏ dần lên, hô hấp nghe đồ nặng nề, mồ hôi ông toát lấm tấm trên trán. Cô đưa tay xem mạch, thấy nó yếu ớt. Sắc mặt trắng bệch, Lâm Yên Bích run giọng hỏi:

- Người thấy trong mình ra sao?

Tiêu Phong miễn cưỡng mỉm cười, ông định trả lời, chợt thấy đau quặn thắt, ông nôn thốc nôn tháo mọi thứ trong dạ dày, rồi một lúc, sau cơn nôn khan, ông ngừng nôn.

Lâm Yên Bích nước mắt doanh tròn, giọng cô tức tưởi:

- Là ta làm hại người rồi, thật xấu hổ cho cái tiếng thần y!

Tiêu Phong nhẹ xua tay, ông cười nụ, nói:

- Cô đừng tự trách nữa, ta hiện thấy đỡ nhiều, trong ngực hết đau, đầu óc bớt nhức nhối.

Lâm Yên Bích nhóm bật ngay dậy, cô cuống quýt hỏi:

- Thật vậy sao? Không phải người muốn an ủi ta đấy chứ?

Tiêu Phong cười cười, đáp:

- Thật mà! Thấy đỡ nhiều rồi!

Lâm Yên Bích miệng cười sung sướng, cô vỗ tay, la lớn:

- Hay quá xá chừng! Nghĩa là cách chữa đó dùng được, duy có điều, hiện chỉ còn nửa lọ nọc rắn đó thôi. Trước hết, người hãy nhắm mắt, cố ngủ ... Ta tìm cách đưa người ra ngoài trang!

Vừa đúng lúc Thanh Huyền vào nhà, nói:

- Cô nương, nô tỳ đã đưa thuốc đến Quách cô nương, kiệu cũng đã sẵn sàng nơi sân trước.

Lâm Yên Bích nói:

- Tốt lắm, người bảo Lưu Nhất và Lưu Nhị đưa kiệu vào nhà, sau đó, đem đến cho ta một chút nước sôi.

Thanh Huyền ngạc nhiên hỏi:

- Cô nương muốn dùng trà? Bình trà hãy còn đầy đây.

Lâm Yên Bích nhú mày, đáp:

- Nước trong bình trà không đủ nóng, người đi lấy nước thật sôi lại đây, mau lên.

Thanh Huyền không dám hỏi thêm, cô nhanh chóng đi đun nước.

Đồng thời, kiệu phu đã khiêng chiếc kiệu vào trong nhà, Lâm Yên Bích ra lệnh:

- Các người ra ngoài chờ, khi nào ta gọi, mới được vào.

Hai người ứng tiếng nhận lệnh, rồi họ cúi đầu đi ra ngoài.

Thanh Huyền bưng một bình nước sôi từ bên cửa hông vào, hơi nước nóng bốc mù mịt từ miệng bình.

Lâm Yên Bích ngồi trước bàn, bảo:

- Đặt bình trên bàn.

Rồi Lâm Yên Bích đưa tay ngang miệng bình thăm nhiệt độ nước, bỗng cô nghiêng vai, hữu thủ nâng bình, tả thủ vén ống quần, xắn ngang đùi, rót nước sôi từ bình vào chân.

Thanh Huyền kinh hãi, rú lên, cô chạy a tới gần cản, đã thấy nước sôi ướt giàn giụa trên bắp chân Lâm Yên Bích rồi.

Thanh Huyền cuống quýt cái giặt bình khỏi tay cô, miệng thất thanh hỏi:

- Sao cô nướng làm vậy!.

Chỉ thấy Lâm Yên Bích cắn răng chịu đau, không hề rên rĩ một tiếng. Trán cô đầm ướt mồ hôi.

Từ trên giường, qua bức màn, Tiêu Phong chỉ thấy được có nửa thân trên của cô, ông vì không mực kích cô rót nước sôi vào chân, lúc nghe Thanh Huyền hô hoán, ông vội vàng lo lắng hỏi:

- Thanh Huyền cô nướng, chuyện gì vậy?

Thanh Huyền lập cập chạy ào đến rương thuốc, mở lấy thuốc cao, rồi vừa chạy vội trở về, vừa đáp:

- Cô nướng chế nước sôi vào chân, vết phỏng đang sưng đỏ lên kìa.

Tiêu Phong nghe qua, lập tức ông hiểu Lâm cô nướng vì muốn tìm cách đưa ông ra ngoài trang, cô đã chẳng nề hà, tự tạo vết phỏng trên người làm, cái khổ nhục kể đó làm ông cảm động, áy náy vô cùng. Vì muốn giúp mình, cô đã nhận chịu đau đớn cơ thể. Ông nghĩ thầm "Cô đối đãi mình như thế, mình làm sao báo đáp lại được? Ngoài tính mạng ra, mình không có gì khác hết".

Ông nhỏ giọng nói:

- Lâm cô nướng, cô ban ơn Tiêu Phong đến thế, Tiêu mỡ có lấy cái chết ra cũng không sao báo đáp ân nghĩa đó được một phần trong muôn một! Từ sinh hữu mệnh, cô nướng đừng vì ta mà hao tổn tâm trí, sức khỏe, tự gây thương tích trầm trọng trên quý thể!

Lâm Yên Bích tiếp tục cắn răng chịu đau, cô không nói gì. Rồi ánh mắt cô ra hiệu Thanh Huyền bôi thuốc cao lên vết bỏng xong, cô mới nhẹ lắc đầu, nói:

- Hiện thời vết bỏng chưa loang ra nhiều, phải làm cho nó sưng thêm chút nữa!

Cô chống tay vào bàn, định đứng dậy, Thanh Huyền đã nhanh chóng chạy đến đỡ cô, chậm chậm tiến về trước giường.

Cô bảo Tiêu Phong:

- Phải khuất tất người một chút, Lục gia trang ráo riết truy tầm rất dữ, kiểm tra gắt gao cửa ra vào trang, chỉ có cách duy nhất, đem người giấu trong kiệu.

Tiêu Phong biết cách đó cực kỳ nguy hiểm, rất nhiều khả năng liên lụy Lâm cô nướng. Ông lập tức chau mày, nói

- Cách đó quá sức mạo hiểm, Tiêu Phong ta sợ gây rắc rối to cho cô nướng?

Lâm Yên Bích nhượng mắt, đáp:

- Đến nước này, mình không có cách nào khác, đành phải liều thôi - Dừng một chút, cô tiếp - Mình đi ngay bây giờ, phải ra khỏi thành trước đêm tối.

Cô cùng Thanh Huyền nâng, diu Tiêu Phong ra kiệu Cỗ kiệu tám người khiêng đó bên trong khá rộng, đủ chỗ chứa hai người.

Lâm Yên Bích đỡ Tiêu Phong vào kiệu, đặt ông nằm xuống, cô dùng chân quán trùm người ông từ đầu đến chân, chỗ ngang mặt, cô để một cái gối to nhồi bông nhẹ, màu sắc sỡ. Lúc Lâm Yên Bích ngồi vào kiệu, cô nghiêng nghiêng mình một chút theo chiều dài thân người Tiêu Phong, từ ngoài kiệu nhìn vào, sẽ có cảm tưởng cô ngồi dựa vào mấy cái gối. Rồi cô bảo:

- Thanh Huyền, bảo kiệu phu vào khiêng kiệu, người cầm cái rương thuốc đi theo sau.

Phu kiệu vào, nhắc kiệu, đưa ra ngoài sân. Thanh Huyền hỏi:

- Cô nướng, giờ mình đi thẳng ra cửa trang, phải không ạ?

Lâm Yên Bích đáp:

- Không, mình đi đến nhà Hoàng bang chủ.

- Hà? - Thanh Huyền giật mình, tưởng mình nghe nhầm, cô hỏi lại - Cô nướng muốn đến nhà Hoàng bang chủ?.

Lâm Yên Bích có vẻ sốt ruột, cô gắt nhẹ:

- Ừ... cho khiêng kiệu đi đi.

Tuy trong lòng đầy nghi vấn, Thanh Huyền không dám hỏi nữa, cô tiến ra trước, hướng dẫn phu kiệu khiêng thẳng đến gian nhà Hoàng Dung đang trú ngụ.

Lục gia trang rộng lớn, nhờ kiệu phu cước bộ cực mạnh và nhanh, họ đi một hồi, đã đến biệt viện Hoàng Dung. Từ trong kiệu, Lâm Yên Bích ra lệnh:

- Luru Nhất, người vào bẩm Hoàng bang chủ, cô nương Lâm Yên Bích của Bích Vân cung xin diện kiến.

Luru Nhất vâng lệnh, đi vào cổng.

Sau một lúc, một người từ trong nhà bước ra, đó là Quách Tĩnh. Lâm Yên Bích sai Thanh Huyền đỡ mình ra khỏi kiệu, đi vài bước đến trước Quách Tĩnh. Cô khom mình hành lễ, nói:

- Quách đại hiệp, vẫn bồi đến cáo từ.

Quách Tĩnh thấy cô đi đứng khó khăn, dường cô bị thương nơi chân, ông nghĩ bụng "Hèn chi cô đã phải ngồi kiệu đến đây". Lập tức, ông đưa tay đỡ cô đứng lên, nói:

- Cô nương trên mình đang bị thương, không nên quá giữ lễ. Sao vừa mới đến gia trang, cô đã vội vàng ra đi sớm thế?

Lâm Yên Bích đáp:

- Hôm nay, vẫn bồi xem bệnh cho lệnh thiên kim, thấy trúng độc quá lâu, độc tính ngấm sâu nội tạng. Đây là 'Hoa Phi Yên', tuyệt tích giang hồ hơn trăm năm nay, hiện không sẵn thuốc giải, bây giờ vẫn bồi phải phối chế. Tính mệnh lệnh thiên kim không đáng ngại, chỉ cần mỗi ngày ba lần dùng được hoàn của vẫn bồi, đủ hộ trì tâm mạch. Mắt cô ... có hơi khó một chút, nếu không sớm phục thuốc, e rằng sẽ mù. Hôm nay, vẫn bồi phải cấp tốc trở về Hạnh Hoa cốc, chính là để điều chế thuốc, chừng nào chế xong, sẽ trở lại liền.

Quách Tĩnh nghe cô nói, ông rất cảm động, đáp:

- Cô nương đang mang thương tích nơi chân, cử động khó khăn, nên nghỉ ngơi thêm vài ngày ở đây, khi nào đỡ .. rồi hãy đi.

Lâm Yên Bích lắc đầu, đáp:

- Không sao, chỉ là thương tích ngoài da, vài ngày nữa sẽ khỏi. Người tài giỏi như lệnh thiên kim, rồi bị mù, thật sẽ đáng tiếc lắm. Cứu bệnh như chữa lửa, vẫn bồi không thể trì hoãn.

Cô khẽ khom mình, chấp tay chào:

- Vẫn bồi xin cáo biệt, nhờ Quách đại hiệp chuyển lời đến Hoàng bang chủ, vì vội đi, vẫn bồi không tận mặt cáo từ được.

- Dung nhi đang chỉ huy lục soát nhà cửa, phòng ốc ... truy tìm thích khách. Khi nào tiện nội về, ta sẽ nhắn lại lời cô.

Quách Tĩnh vừa nói vừa chấp tay, bảo:

- Đại ân Lâm cô nương ban cho tiểu nữ, Quách Tĩnh xin ghi nhớ suốt đời, ta chúc cô nương thượng lộ bình an.

Thanh Huyền đỡ Lâm Yên Bích lên kiệu, kiệu phu vừa định nhấc kiệu lên, Quách Tĩnh chợt gọi to:

- Chờ một chút!

Thanh Huyền gần đứng tim, cô tự hỏi, không lẽ Quách Tĩnh phát hiện có gì đó không bình thường?

Chỉ thấy Quách Tĩnh móc từ trong bọc ra một tấm lệnh bài, ông đưa cho Thanh Huyền, nói:

- Đề phòng thích khách trốn ra, người trong trang đang tra xét gắt gao, ta có tấm lệnh bài này tặng cô, có nó, sẽ không ai cản trở các vị.

Thanh Huyền quá mừng, cô đón lấy, thưa:

- Cảm ơn Quách đại hiệp.

Rồi cô phát tay ra hiệu cho kiệu phu lên đường.

Chiếc kiệu được nâng từ từ lên bằng bàn, bên trong kiệu, Lâm Yên Bích thở ra nhẹ nhõm, cô tự nhủ "Tiếng tăm Quách đại hiệp vang dội khắp nơi, không phải lời đồn hão, ông một lòng thành khẩn hành xử cùng người, khiến người ta cảm phục! May mà Hoàng Dung không có nhà, sợ khó qua mặt bà ta!.

Toán kiệu phu đi như bay, cỗ kiệu vượt qua cơ man nhà cửa, phòng ốc, đi ra cổng chính. Trên kiệu, Lâm Yên Bích ngồi nép sang một bên, cô tránh không chạm vào Tiêu Phong. Sau khi Tiêu Phong uống dãi độc của "Ngân Hoàn xà", bệnh tình ông tựa hồ có biến chuyển tốt, cô hiểu, độc tố "kim xà" cực kỳ lợi hại, sách nói không có thuốc giải, không có cách chữa trị. Thần thái cô rầu rĩ trở lại, cô không hiểu Tiêu Phong liệu thoát qua nổi cái hạn ba

ngày đó không. Đang nghĩ ngợi, chợt có tiếng quát thét:

- Kê nào đó? Cả gan ngồi kiệu đi rong trong Lục gia trang! Hạ kiệu xuống, bước ra đây cho ta xem mặt!.

Rồi tiếng chân chạy lại bên kiệu, có người đưa tay vén rèm.

- Chớ khá vô lễ! - Thanh Huyền hét lớn, tả thủ ôm rương thuốc, hữu thủ quai tay đánh ra một quyền, "bộp" một tiếng, đã đập trúng mành tang người đó.

Gã đó bất ý bị ăn một bạt tai của tiểu cô nương trước mặt bề bạn, y bất giác nổi giận, "rèng" một tiếng, rút kiếm ra khỏi vỏ, miệng quát:

- Xú nha đầu, dám lộng hành ở đây! Cho ngươi xem ta lợi hại thế nào!

Mũi kiếm loé ra, nhắm đâm vào chỗ yếu hại trên người Thanh Huyền.

Thanh Huyền né mình, cô xít xoát tránh thoát đường guom. Gã kia liên tiếp vung kiếm đâm lia lịa vào Thanh Huyền, suýt chọc thủng mấy chỗ trên xiêm y cô.

Thấy tình thế khẩn cấp, lại không thể động võ đối đầu gã, cô lập tức giơ cao tấm lệnh bài, la lớn:

- Ta có lệnh bài của Quách đại hiệp cấp cho, ông mau dừng tay, cho bọn ta xuất trang.

Gã đã không ngừng tay, còn tấn công nhanh hơn nữa, miệng nạt nộ:

- Lệnh bài cái gì! Muốn lừa gạt lão tử hử! Hôm nay, không giáo huấn xú nha đầu nhà ngươi, lão tử ta không làm người nữa!

- Gì ồn ào quá vậy? - Tiếng thét lạnh lạnh của một nữ tử đang từ trong nhà chạy ra. Thanh Huyền thoáng trông, cô nhận ra Hoàng Dung!

Gã kia dừng ngay tay lại, vừa chấp tay vái chào Hoàng Dung, vừa thưa:

- Sư mẫu, tiểu đồ nhận trách nhiệm khám xét người qua lại, khi thấy cái kiệu này có phần khác lạ, tiểu đồ vừa định vén rèm kiệu lên xem, đã bị nữ tử này động thủ, đánh đồ nhi trước!

- Câm miệng! Ta thấy ngươi đã vô lễ với người ta trước! - Hoàng Dung nạt nộ, rồi bà lạnh lùng hỏi - Vừa rồi, người xưng 'lão tử' là đứa nào đó, mau bước ra đây cho ta xem.

Gã đó tên Võ Tu Văn, đồ đệ của Quách Tĩnh. Gã được Hoàng Dung sai tra xét người khả nghi, khi nghe Hoàng Dung quát hỏi, gã ngượng ngùng, mặt đỏ bừng, ngậm miệng, khoanh tay đứng giạt sang một bên.

Hoàng Dung không lý tới gã, bà đi thẳng lại cổ kiệu, lúc đó Lâm Yên Bích được Thanh Huyền nâng đỡ, cô đang định từ trong kiệu bước ra, vừa lúc tay Hoàng Dung vén rèm kiệu. Trông thấy cô, bà lấy tay đó chặn cô lại, bảo:

- Ta nghe Lâm cô nương bị thương nơi chân, cô đứng ra ngoài, hãy ngồi yên trong kiệu... được rồi.

Lợi dụng cơ hội, bà liếc nhanh vào bên trong, cổ kiệu trần thiết cực kỳ hoa lệ, nhất thời bà không thấy có gì khác lạ.

---- Xem tiếp hồi 65 ----

Bạn đang đọc truyện *Thiên Mã Hành Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.13 - Chương 65: Đào Ly Lục Gia Trang

Đào ly Lục gia trang(Trốn thoát Lục gia trang)

Lâm Yên Bích ngồi trở vào kiệu, cô ngả đầu, dựa gối, nhỏ nhẹ nói: "Văn bối xin vô phép!". Cô nhăn nhó, tựa hồ đang bị đau đớn lắm.

Hoàng Dung thiết tha hỏi: "Cô nương bị thương ở chỗ nào vậy? Tối qua, ta thấy cô nương bình thường, sao hôm nay đã mang thương tích rồi?"

Lâm Yên Bích đáp:

- Hôm nay, sau khi đi khám bệnh cho lệnh thiên kim về, muội phối chế thuốc xong, lúc sai Thanh Huyền đưa thuốc đi rồi, muội khát nước, đã đun nước

sôi, đem pha trà, nhưng vì thiếu cẩn thận, lại quên tay đang bị phỏng, muối làm đổ nước sôi vào chân!

Cô hơi đi chuyển chân trái một chút, lập tức nhăn mặt, khẽ rên, rồi nói tiếp:

- Cũng không nặng lắm, chỉ là vết phỏng ngoài da, muối đã bôi thuốc cao rồi, độ chừng hai, ba ngày nữa sẽ khỏi thôi - Cô chỉ vào chân, bảo Thanh Huyền - Thanh Huyền, giúp ta chuyển chỗ cái chân này một chút. Ngồi thế này, ta thấy khá mỏi, nếu nằm dài, chắc dễ chịu hơn.

Thanh Huyền vâng lời, nhẹ tay dịch bắp chân xuống, cho cô thành tư thế nửa nằm nửa ngồi.

Hoàng Dung nhìn nửa thân trên cô, bà sốt sắng hỏi

- Dường như cô bị phỏng không nhẹ, để ta xem thử xem vết thương ra sao?

- Cảm ơn Hoàng Bang chủ quan tâm - Lâm Yên Bích vừa nói vừa nhẹ tay vén phía váy bên trái lên, để lộ chỗ bắp chân.

Thoáng trông, Hoàng Dung thấy trên làn da trắng mịn, vết phỏng khá lớn, vì có bôi thuốc cao, chỗ đó loang loáng ánh dầu, rõ là vết phỏng nước sôi. Lập tức Hoàng Dung tan biến mọi nghi ngờ, bà nhẹ nhàng kéo váy quần xuống, rồi vươn thẳng người lên, bà bảo:

- Cô nương đang thương tích trên mình, mà vội đi chế thuốc cho Phù nhi, Hoàng Dung ta thiết cảm động quá, món ân tình này, vợ chồng ta luôn ghi nhớ trong tim

Nguyên lúc bà trở về nhà, Lâm Yên Bích vừa đi khỏi, khi nghe Quách Tĩnh kể chuyện Lâm Yên Bích phải lên đường trở về Hạnh Hoa cốc bảo chế thuốc cho Quách Phù, vốn người tinh tế, tuy tối hôm trước bà khẳng định Tiêu Phong không ở cùng chỗ Lâm Yên Bích, nhưng thấy sự việc có phần khác thường, thích khách thì mất tung tích, cô Lâm Yên Bích này lại ra đi, hơi có phần tẩu xảo. Để hoàn toàn yên tâm, vạn vô nhất thất, bà lập tức chạy theo ra, với ý định kiểm soát, kịp lúc Vũ Tu Văn ngăn cản cô kiệu, gây gỗ động thủ Thanh Huyền, bà lập tức lên tiếng can thiệp, đích thân đến tra xét. Sau khi quan sát trong kiệu, lại thấy đành rành vết phỏng của Lâm Yên Bích, bà mới thực tỉnh tin Lâm Yên Bích vì bị phỏng nước sôi, đã phải dùng kiệu ra về, Vốn cô nương này là người hiểu biết, biết giữ phép tắc, cô ấy không dám vượt qua các lễ thói thông thường, dám nghênh ngang cười kiệu đi ào ào trong trang viện người ta như vậy.

Lâm Yên Bích nhu mì đáp:

- Không có chi, chữa bệnh, cứu người là phận sự của muối, chưa kể giao tình mật thiết giữa gia sư cùng Hoàng Bang chủ, nhất định muối phải ra sức chữa lành lệnh thiên kim.

Hoàng Dung đang rất lo lắng thương thế Quách Phù, khi nghe Quách Tĩnh kể lại, bảo Quách Phù tạm thời tính mệnh không mấy quan ngại, giờ được cô nói thế, bà vô cùng mừng rỡ, nói ngay:

- Ngày mai là Tết nguyên đán, sao Lâm cô nương không chờ ăn mừng năm mới xong rồi hãy đi?

Thật tâm, bà muốn cô sớm pha chế thuốc men cho con gái mình. Rồi còn phải truy tầm Tiêu Phong, lo vụ Anh Hùng đại hội, mỗi mỗi ... Hoàng Dung đều bó buộc phải để mất tối.

Lâm Yên Bích cười tủm tỉm, nói:

- Tết thì năm nào chẳng có, và lại, tết cũng không phải là cái gì to tát, cứu người bệnh khẩn cấp hơn nhiều!

Hoàng Dung thở ra, nói:

- Cô nương đang mang thương tích trên mình, thật là phiền, là nhọc cô nương quá - dừng lại một chút, bà tiếp - Cô nương đi như vậy, chừng bao lâu thì bảo chế xong thuốc?

Lâm Yên Bích thấy ánh mắt Hoàng Dung không ngừng soi mói bên trong kiệu, muốn che chắn thêm cho Tiêu Phong, cô giả vờ bị đau đón lăm, run giọng đáp:

- Nhiều thì nửa tháng, ít cũng phải mười ngày, muối xong việc ở Hạnh Hoa cốc về lại đây, có thể giữ cho lệnh thiên kim không bị hỏng mất.

Hoàng Dung mừng quá, nói:

- Vậy ta và tiểu nữ đều chờ cô nương tại đây, hy vọng sớm có thuốc, mắt nó không bị hư, ta hoàn toàn trông cậy nơi công sức khó nhọc của cô nương.

Lâm Yên Bích chấp tay, thưa:

- Hoàng Bang chủ không nên quá khách khí, muối xin phép lên đường.

Hoàng Dung gật đầu, đáp:

- Chúc cô nương chuyến đi tốt đẹp.

Bà hạ rèm kiệu xuống, bảo Vũ Tu Văn:

- Con theo hộ tống Lâm cô nương xuất trang, kẻ nào còn dám bắt kính với Lâm cô nương, ta sẽ gõ vào ngươi đấy!

Vũ Tu Văn vội vàng dạ dạ nhận lệnh, hắt đem một tiểu đội tráng đinh đi trước mở đường.

Thanh Huyền ra hiệu cho kiệu phu đi theo đoàn người Vũ Tu Văn ra cổng chính của trang viện.

Tại cổng trang, đồ đệ khác của Quách Tĩnh là Vũ Đôn Nho đang canh gác. Từ tối qua, ai ai ra vào đều bị tra xét cẩn thận, khi thấy cỗ kiệu tiến đến, từ xa, y đã giăng tay chặn đường, hô lớn:

- Kiệu ai đang đi đó, đứng lại!

Chợt thấy Vũ Tu Văn chạy đến, kéo người anh ruột sang một bên, nói:

- Đây là khách quý của sư mẫu, đã đặc biệt được thỉnh đến chữa bệnh cho sư muội. Vừa rồi, đệ định lục soát cỗ kiệu, đã bị sư mẫu sạt cho một chập. Ca ca mau cho mở cổng trang, sư mẫu đã có lệnh không được quấy rầy, bắt kính với vị Lâm cô nương trong kiệu.

Vũ Đôn Nho vội vàng bảo tráng đinh mở cửa. Thanh Huyền hướng dẫn tám kiệu phu xuất trang.

Đoàn người rào bước chừng bấy tám dặm, đã đến một tiểu trấn trước Đại Thắng quan. Lâm Yên Bích trong lòng thấy hơi yên tâm, sợ Tiêu Phong bị gò bó quá, cô lấy cái gối to ra, vén tấm chăn che thân mình Tiêu Phong lên, hỏi ông:

- Người không bị khó chịu quá đấy chứ?

- Tốt .. tốt lắm ... không khó chịu gì đâu - Tiêu Phong hít một hơi thở thật sâu, qua rèm kiệu, thấy trời đang về chiều, ông hỏi - Đã ra khỏi Lục gia trang chưa?

Lâm Yên Bích gật đầu:

- Rồi ... chỉ hơi bị hoảng, nhưng đã không nguy hiểm.

Cô mở rèm cửa, nắng chiều chiếu sáng bên trong kiệu, nhuộm ánh hồng lên mặt, làm rạng rỡ nét kiêu diễm tuyệt mỹ. Cô thò đầu nhìn nhìn bên ngoài, rồi nói:

- Đằng trước có một tiểu trấn, mình vượt qua luôn, chừng tối mịt sẽ ra khỏi Đại Thắng quan".

Tiêu Phong cũng nhìn ra ngoài, dưới ánh tà dương, thấy cảnh vật đẹp như tranh vẽ, nghĩ tới tình hình hung hiểm đêm qua trong Lục gia trang, ông có cảm tưởng đang lạc vào một thế giới khác, rồi chạnh nhớ tới A Tử, ông hẹn cô sẽ trở về trước canh năm, không thấy ông về, thế nào cô cũng lo sốt vó. Ông hỏi Lâm Yên Bích:

- Xá muội đang chờ nơi quán trọ, cảm phiền cô nương cho ghé chỗ đó một chập, gọi cô theo mình vượt Đại Thắng quan.

- Được, đến nơi, sẽ cho Thanh Huyền vào gọi cô ấy theo cùng

Lâm Yên Bích chợt hỏi ông:

- Có phải cô gái áo tím đó không? Nghe cô gọi tỷ phu, vậy cô là em gái của vong thân của người, phải không?

Tiêu Phong đáp:

- Đúng thế, cô tên A Tử, chị cô tên A Châu.

- A Châu? - Lâm Yên Bích thảng thốt kêu - Người bảo vong thân của người tên A Châu?.

Mặt cô thoáng hiện nét kinh dị, giọng có hơi run run.

Tiêu Phong lấy làm lạ, hỏi:

- Đúng thế, nàng tên A Châu, sao vậy? Có chuyện gì không ổn chăng?.

Từ khi quen biết cô đến giờ, ông chưa khi nào thấy cô hốt hoảng, ngay cả lúc đương đầu tình hình hung hiểm ở Lục gia trang, cô tuyệt chẳng để lộ một chút sợ hãi nào, cứ sao nghe tên người quá cố là A Châu, cô bỗng hốt hoảng làm vậy?

Lâm Yên Bích không đáp, mắt cô nhìn chăm chú nhìn vào Tiêu Phong, nét mặt hiện rõ những biến chuyển bất ngờ trong tâm tư, khi thì mừng rỡ, khi thì kinh ngạc ra chiều hốt hoảng.

Nhìn thần tình cô, Tiêu Phong bất giác cũng hơi giật mình, ông thầm nghĩ "Cô này dường như đang bị ma ám, thần sắc kỳ quái". Chẳng kìm hãm được,

ông nắm cổ tay cô, hỏi dồn:

- Lâm cô nương, cô không sao chứ?

Khi cổ tay bị ông nắm lấy, lập tức Lâm Yên Bích cảm giác một làn hơi ấm truyền qua, rồi cô chùng như lạc trong mộng, nửa mê nửa tỉnh, cúi đầu, say đắm nhìn vào bàn tay đang nắm giữ tay cô. Bỗng cô đỏ bừng đôi má, cựa quậy tay, rụt lại, nói khe khẽ:

- Không... không có gì đâu! Tại trước đây tôi có quen một người cũng cùng tên A Châu.

Hai má cô đỏ hồng, Tiêu Phong thấy sắc thắm hơn màu hoa đào. Trước giờ, ông không hề động tâm trước các cô gái đẹp mỹ miều ông từng gặp, đến ngay nàng Vương Ngữ Yên tuyệt sắc giai nhân, đẹp tựa tiên giáng trần, ông cũng không để mắt nhìn, nói gì mê mẩn?. Gặp cô này dưới chân núi Thiên Sơn, làm quen cô ở Tuý Tiên lâu, cùng cô trò chuyện ở Hạnh Hoa cốc, được cô cùng chia sẻ hoạn nạn trong cái xô xối Lục gia trang đó, ông nhận ra mình đã hết sức mến chuộng cô! Ông bất giác than thầm "Sao dưới trời lại có một cô nương vừa thiện lương, vừa hết sức mỹ lệ thế này? Hồi đó, Vương Ngữ Yên đâu đã tuyệt đẹp, trong mắt ông, nàng Ngữ Yên đó chỉ có biết giữ ý tứ, không bằng được sự khéo léo, tâm địa thiện lương nơi cô nương họ Lâm đây?"

Lúc đó, kiệu vào tiểu trấn, Tiêu Phong chỉ đường phu kiệu đi về hướng tây, đến quán trọ ngoài xa. Kiệu phu cưỡi bộ nhanh như ngựa, sau một lúc, họ đến trước khách sạn. Tiêu Phong nói:

- Quán trọ đây rồi, nhờ Thanh Huyền cầm khối ngọc bội này vào đưa A Từ xem, sẽ được tin cần tức thì.

Lâm Yên Bích nhận ngọc bội, đưa cho Thanh Huyền. Một lúc sau, Thanh Huyền trở ra, nói:

- A Từ cô nương không có trong khách sạn, chừng cự bảo là sáng sớm hôm nay, cô ra ngoài, đến giờ chưa thấy về.

Tiêu Phong kinh hãi, e rằng cô đang tìm cách đột nhập Lục gia trang dò thám tin tức. Thấy ông trầm ngâm, Lâm Yên Bích bảo:

- "Hoàng Dung rất tinh minh, tối nay mà họ không tìm thấy người, thế nào cũng suy đoán tôi đã giúp đem người trốn ra ngoài. Bọn ta không thể nán nà lâu quá được. Nếu người lo lắng cho A Từ, sẽ bảo Thanh Huyền nán lại đây thăm dò tin tức cô ấy, người nghĩ sao?"

Tiêu Phong nghĩ mình thân mang trọng thương, không hành động được, nán nà lại đây hoàn toàn vô ích. Lâm Yên Bích đã hao tổn nhiều tâm trí, sức lực để chạy thoát, không nên để bao nhiêu tâm cơ đó của cô bị lãng phí, ông nhanh chóng gật đầu đồng ý:

- Chỉ còn cách đó thôi, cứ vậy mà làm.

Họ bỗng nghe tiếng vó ngựa vọng đến, Lâm Yên Bích hốt hoảng nói:

- Làm sao Hoàng Dung phát giác sớm được vậy chứ?.

Không chút đắn đo, cô bảo Thanh Huyền giúp mình nâng đỡ Tiêu Phong, đưa ông vào khách sạn. Cô ra lệnh kiệu phu tiếp tục khiêng cỗ kiệu trống không chạy về hướng bắc, cô sẽ tìm cách gặp họ sau.

Ba người vào trong, tiếng vó ngựa mỗi lúc một gần, rồi nghe tiếng hô lớn:

- Ai có tin tức gì về chiếc kiệu tám người khiêng... đến thông báo, ta sẽ trọng thưởng.

Lâm Yên Bích nghe được, co lấy từ trong bọc ra một đỉnh bạc, đưa cho chừng cự, bảo:

- Chừng cự, ta mướn một phòng thượng hạng.

Nhìn đỉnh bạc ước chừng mười lượng, Chừng cự tròn to mắt, nở nụ cười thật tươi, đón lấy nó, rồi đích thân dẫn ba người vào gian phòng đằng sau. Thấy Tiêu Phong phải nhờ hai người đỡ đỡ, gã nhớ, tối hôm qua, ông hoàn toàn khỏe mạnh, bất giác hỏi:

- Vị khách quan này tối qua trông khỏe lắm, sao bữa nay ra hình dạng như vậy? Ông ấy bị bệnh gì?

Lâm Yên Bích bực mình, ca cẩm:

- Ông ấy tối qua đi thanh lâu, tranh giành mấy cô nương thanh lâu cùng người, bị chúng đánh toi bồi, giờ chỉ còn mỗi nửa mạng!

Gã chừng cự ngo ngoay cái đầu, chất lưỡi, nói:

- Ê hèm... khách quan này đã có người đồng hành tuyệt sắc, vậy mà còn ham tầm hoa vãn liễu, thiệt quá đáng!

Lâm Yên Bích thờ dài, lấy một đỉnh bạc khác đưa chừng cự, bảo:

- Chàng phong lưu quá xá chừng, ai da... hồi đó ta mù mắt, giờ xuất giá tòng phu, phải ráng cắn răng chịu. Ông hãy đi thuê cho ta một cỗ xe, ngay tối nay, ta đưa chàng về, cả nhà đang ngóng trông dữ lắm!

---- Xem tiếp hồi 66 ----

Bạn đang đọc truyện *Thiên Mãi Hành Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.13 - Chương 66: Thanh Đông Kích Tây

Gã chương cự tay nhận đỉnh bạc, lòng hồi hộp, trầm nghĩ:

- Tới nay mấy người đã đi rồi, đưa ta tới mười hai lượng bạc, chẳng phải ném tiền qua cửa sổ?

Lâm Yên Bích dường như hiểu gã đang nghĩ gì, cô xua tay nói:

- Ông hãy đi mua ngay cho ta một cỗ xe ngựa, chỗ tiền ta đưa còn thừa, xin biểu ông làm thù lao.

Gã chương cự mừng rơn, gật đầu lia lịa, đáp:

- Sẽ đi mua xe ngay cho cô nương, nhưng trước hết mời quý khách nghỉ ngơi một chút.

Chờ cho gã chương cự đi khỏi, Lâm Yên Bích nhanh chóng bảo Thanh Huyền đóng cửa, cài then, cô lắng tai nghe ngóng động tĩnh bên ngoài, chỉ thấy tiếng vó ngựa trên đường mỗi lúc một xa dần về phương bắc, cô đoán có kẻ mách thấy cỗ kiệu di chuyển hướng đó. Cô hít nhẹ một hơi ngắn, đến xem thương thế Tiêu Phong, xong rồi, vừa định đứng lên, từ bắp chân nổi lên một con đau dữ dội, cô lập tức cảm nhận từ lúc giọt nước sôi vào chân đến giờ, vì tâm trí bị ám ảnh nỗi lo sợ người ta phát hiện Tiêu Phong, lại nữa, vừa rồi cô cùng Thanh Huyền giúp ông lên lầu, đã quên băng đi những nỗi đau vết thương ở chân. Cô nhanh chóng sai Thanh Huyền lấy từ rương thuốc món thuốc cao, đem bôi vào chỗ phỏng. Thanh Huyền mang lọ cao đến, cô nhẹ nhàng lắc đầu, nói:

- Thuốc cao đó chậm có tác dụng quá, hãy lấy thứ thuốc phối chế hồi tháng trước, thuốc cao màu bích ngọc.

Thanh Huyền y lời, đem thuốc cao màu xanh đến nhẹ nhàng, thận trọng bôi vào vết thương.

Vốn người ít câu nệ, Tiêu Phong thắc mắc, ông không rõ vết thương chân cô tình trạng ra sao, lúc nhìn vào chỗ phỏng, thấy trên làn da trắng muốt, hiện rõ một mảng mọng nước khá lớn, đôi ba chỗ đã tróc da, ứa nước, da thịt bị phỏng bèo nhèo. Tiêu Phong nghĩ cô vì mình đã không quản ngại mọi đau đớn, trong lòng ông hết sức cảm động, khẽ nói:

- Tiêu Phong ta có tài đức gì để được cô nương hết lòng lo toan như vậy, Tiêu Phong mãi lấy làm ngượng quá!

Lâm Yên Bích ngẩng đầu, mỉm cười, đáp:

- Không có gì, chút thương tích nhỏ nhỏ này mà cứu được đại anh hùng, thấy cũng đáng lắm!

Tiêu Phong không nhịn được cười, ông nói:

- Ta mà anh hùng nổi gì? Hồi trước, mỗi lần gặp cô nương, cũng đều đem phiền toái đến cho cô nương! Lần này, lại còn làm cô nương bị đau đớn da thịt.

Vừa qua, Lâm Yên Bích kề cận ông một quãng thời gian dài, có lúc lại khoả thân trên cùng giường! Mới đây, cô còn vén váy bôi thuốc lên chân!. Cô nhún tíu vàng trán, bảo Thanh Huyền lấy vải băng bóp chỗ vết thương, rồi nói:

- Chẳng cần nói khách khí! Sau này khi người khoẻ mạnh, cứ tính sổ mà hoàn lại gấp đôi là được!

Lâm Tiêu Phong nghĩ ngợi "Ôn cứu mạng to tát quá, muốn trả lại, ngoài xả thân, xả tính mạng, xem ra không cách nào khác!". Ông đang định nói, bỗng thấy ngựa cỏ, rồi khạc một vệt máu.

Lâm Yên Bích chẳng kể chân đang đau đớn, cô đứng bật dậy, chạy đến quan sát bãi máu, rồi đưa tay thăm mạch ông, hai ngón tay chậm chậm dò tìm mạch, đôi hàng chân mày nhíu lại một chút.

Tiêu Phong nhìn thần sắc cô, ông cười cười:

- Cô nương bắt tất rầu rĩ, ta chưa chịu chết đâu!

Lâm Yên Bích gất nhẹ:

- Gì mà chết với chẳng chết! Từ giờ, người bớt nói nhảm đi! - rồi cô chuyển sang giọng nhu mì, hỏi - Trong mình người hiện thấy sao? Có còn tức ngực nữa không?

Tiêu Phong cười đáp:

- Khá lắm rồi! Cô nương đừng lo!

Lâm Yên Bích chau mày, trầm ngâm, không đáp lại.

Một lúc sau, gã chưởng cự lên báo đã mua được xe, chuẩn bị đầu đó sẵn sàng.

Lâm Yên Bích cùng Thanh Huyền đỡ Tiêu Phong xuống tầng dưới, nhìn chiếc xe trắng sẵn ngựa, cô nổi giận, trợn mắt rầy gã chưởng cự:

- Ta đưa ngươi thật nhiều ngân lượng, sao đi mua cỗ xe, con ngựa kéo ngó bộ sắp chết đến nơi. Ngươi coi thường ta quá!

Gã chưởng cự lắc đầu lia lịa, đáp nhanh:

- Không phải đâu! Cô nương cần gấp, tiểu trấn nhỏ này của tiểu nhân không có ngựa tốt, tiểu nhân tìm kiếm mãi, không thấy cái nào khá hơn, lại sợ cô nương chờ lâu, đành mua về cho cô nương!

Lâm Yên Bích càng giận hơn nữa:

- Cỗ xe này nhỏ quá, lấy đâu đủ chỗ cho đoàn ta ngồi? Coi con ngựa kia, nó thờ hồng học vậy, ta dám chắc, chỉ kéo xe đi chừng vài bước, thế nào cũng té ngã lăn đùng thôi!

Tiêu Phong xua tay, ông nhìn gã chưởng cự, hỏi:

- Chưởng cự nè, đôi ngựa hồng mã còn đó không? Ông đem một con trắng vào cỗ xe này, thế chỗ con kia là xong.

Gã chưởng cự gạt đầu, nói:

- Dạ còn, ngựa của khách quan và của cô nương áo tím vẫn còn ở trong chuồng, tiểu nhân lập tức sai người đem trắng nó vào xe.

Rất nhanh chóng, hóa kẻ của quán trọ dẫn hai con ngựa đến, đem một con đôi vào chỗ ngựa già đang kéo xe. Xong rồi, Lâm Yên Bích cùng Thanh Huyền giúp đỡ Tiêu Phong lên xe.

Lâm Yên Bích ngồi trước đầu xe, cô cầm roi ngựa, nhỏ giọng bảo Thanh Huyền:

- Ngươi cưỡi con ngựa kia đuổi theo Lưu Nhất, bảo bọn chúng cứ đi thẳng về Thiên Sơn. Ta đang bị Hoàng Dung theo đuổi gắt, sẽ không về Hạnh Hoa cốc, chỉ còn cách đi xuống miền nam, đến Chiết Quê ở Giang Nam, Hoàng Dung có thông minh mấy đi nữa, chưa chắc đã tính đến khả năng mình trốn chạy về nam, dám mạo hiểm vượt Tương Dương.

Cô liếc Tiêu Phong, rồi tiếp:

- Ngươi hãy thông tri đến người của Cung vùng Hồ Bắc, bảo họ dò hỏi tông tích của A Từ cô nương. Có tin tức gì, lập tức phi cấp truyền thư đến Chiết Quê, để Tiêu đại hiệp được yên tâm.

Nghe cô sắp đặt, Tiêu Phong từ trong xe nói vọng ra:

- Thật cực nhọc Thanh Huyền cô nương quá.

Thanh Huyền đáp:

- Tiêu đại hiệp đừng quá khách khí, đại hiệp cứ yên tâm, nơi nào đặt căn cứ của bản Cung, môn hạ chỗ đó sẽ hết sức truy tìm hạ lạc A Từ cô nương.

Cô thò tay vào bọc, lấy ra tám lạng bài Quách Tĩnh đã tặng, mau mắn đưa cho Lâm Yên Bích, nói:

- Cô nương giữ cái này, có khi cần đến lúc đi đường!

Lâm Yên Bích đón lấy, nói:

- Ngươi phải cẩn thận, nếu bị người của Hoàng Dung phát hiện, cứ nói ta đã cưỡi kiệu về bắc rồi. Dựa theo giao tình giữa Bích vân cung với Cái Bang, bọn chúng chắc không làm khó dễ gì ngươi lắm đâu!

Thanh Huyền nhìn cô, vẫy tay chào tiễn cô, đáp:

- Nô tỳ hiểu rồi, cô nương đi đường cũng khá cẩn thận.

Lâm Yên Bích gạt đầu, rồi quơ roi, "hồ" một tiếng, giục ngựa nhằm hướng nam trực chỉ.

Lúc đó trời đã về chiều, sắp sang giao thừa, nhà nhà chằng đèn kết hoa, nhiều trẻ nít đốt pháo trên đường, mùi thuốc pháo nồng nặc trên lộ. Cô quay sang bắt chuyện cùng Tiêu Phong:

- Tối nay là giao thừa, trên đường người đi lại khá náo nhiệt, thêm nhiều trẻ nhỏ đốt pháo.

Cô dừng lại một chập, rồi hỏi:

- Hồi nhỏ, người có chơi trò đốt pháo tét không?

Tiêu Phong nhớ lại thời thơ ấu sống cùng bố mẹ nuôi, bất giác ông cười gượng, than nhỏ:

- Hồi nhỏ, nhà nghèo, ta không có tiền mua pháo đốt, chỉ biết đi mót pháo lép trong đồng xác pháo, cũng chẳng được bao nhiêu, có khi cả buổi không mót được một viên nào!.

Lâm Yên Bích nghe ông nói chuyện, cô thấy trên đường chỗ mấy đứa bé đang chơi đùa huyên náo, loáng thoáng có một đứa bé đang lom khom mò tìm kiếm pháo lép trong đồng giấy xác pháo tả tơi, tan tác, bất giác cô sinh lòng lân mẫn. Chợt nghe tiếng cãi cọ ầm ĩ từ chỗ ấy, thì ra một đứa lớn đang ỷ một đứa khác nhỏ thó, miệng hét:

- Đây là xác pháo nhà tao vừa đốt xong, viên pháo trong tay mày là pháo của nhà tao!.

Đứa bé nhỏ thó bị thẳng کیا túm chặt, cướp mất từ trong tay nó hai viên pháo, nó khóc, cãi:

- Pháo này tao sẵn có từ trước, không phải pháo nhà mày!

- Buông nó ra! Ý lớn hiếp nhỏ, không biết mắc cỡ!- Lâm Yên Bích giật mạnh cương, hãm cổ xe lại, cô quát mắng thằng lớn, rồi đưa tay vẫy vẫy đứa nhỏ, bảo nó - "Bé con, lại đây, chị cho tiền mua pháo nè!

Đứa bé tay chùi nước mắt, chân rảo bước lại gần. Lâm Yên Bích lấy từ trong túi ra một xâu tiền, đặt vào tay nó, nói:

- Chị cho em tiền mua pháo, đừng lượm pháo lép ở nhà người ta nữa!

Đứa bé nhìn xâu tiền trong tay, tròn tròn mắt, nó chưa từng thấy nhiều tiền đến thế. Rồi nó lắc đầu, nhét trả lại tiền vào tay Lâm Yên Bích, nói:

- Mẹ dạy không được nhận tiền của người lạ!

Lâm Yên Bích nhìn mặt nó, cô cười cười, bảo:

- Cái này chị cho em mua pháo, không phải người lạ cho, em cầm lấy đi, không chị giận à!

Cô nhét xâu tiền vào trong túi áo đứa bé.

Vừa hay lúc đó, từ đằng trước, một tiểu đội quan quân đang rầm rập tiến đến, con hẻm thẳng băng, Lâm Yên Bích muốn né cũng không có chỗ tránh.

Một người có vẻ là chỉ huy, chăm chú nhìn cổ xe, gã rảo bước đến, lớn giọng bảo:

- Ta được lệnh truy nã gian tế Mông Cổ, người trong xe là ai, mau xuống xe, bước ra đây cho đại gia tra xét.

Lâm Yên Bích thầm kêu khổ, cô không ngờ Hoàng Dung điều động đến cả người của quan phủ.

Cô ngẩng nhìn viên quan quân, đáp:

- Đó là ca ca ta, đang cảm gió, nằm nghỉ trong xe. Chúng ta đang trên đường đi thăm bà con, bị kẹt trận bão tuyết, nên chậm trễ ... Giờ phút này, chỉ mới đến được đây!

- Bà con của cô ngụ ở đâu?

Viên quan quân thấy cô đẹp đẽ, gã dịu giọng xuống.

Lâm Yên Bích lay động trông mắt, cô nín áo đứa bé, nói:

- Mẹ đứa nhỏ này là chị em bà con với ta, hai anh em ta đến ăn tết cùng gia đình nó.

Nói xong, cô nháy mắt với đứa bé một cái.

Gã quan quân liếc qua đứa bé, cười, hỏi:

- Thì ra thằng nhỏ này! Cô ấy có bà con với mày không, hả nhỏ?

Qua giọng điệu, dường như gã quen biết đứa bé.

Đứa nhỏ lớn tiếng trả lời

- Dĩ nhiên, cô bà con với cháu. Mẹ bảo cháu ra đây chờ cô. Trương thúc thúc, thúc thúc sao còn chưa về nhà đón giao thừa?.

- Ai da ... Thúc thúc tất nhiên muốn về nhà đón giao thừa lắm chứ - gã quan quân thở dài, ngừng một lúc, chợt trở giọng bức tức - Toàn bởi mụ Hoàng Dung, hồng biết các cô chỉ mà đi nhờ tri phủ đại nhân truy nã cái đồ gian tế Mông Cổ nào đó, hại bọn ta chưa bước qua năm mới mà đã bị làm chuyện bức mình rồi.

Lâm Yên Bích nghĩ thầm Hoàng Dung lợi hại thật, bà vừa phát giác bọn mình trốn khỏi trang, đã chẳng bỏ phí một giây phút nào, đến nhờ ngay quan phủ huy động quan quân! Cô lập tức vờ giật mình, cất tiếng hỏi:

- Có gian tế Mông Cổ thiệt hả? Tiểu nữ đi một mạch đến đây, trên đường, đã chẳng nghe thấy ai nói gì hết!

Gã quan quân "phì" một tiếng, đáp:

- Thì ta đã nói, bà Hoàng Dung đó chỉ đi làm trò rắc rối thôi! Cho dù có gian tế Mông Cổ, rồi sao nữa? Chuyện chẳng có gì, quân địch chưa thấy gần thành, một đứa gian tế ... làm được cái quái gì? Ta cho là bà chỉ muốn hại bọn ta không được ăn một cái tết ngon lành thôi!

- Quân gia nói đúng lắm, một đứa thì làm được trò trống gì! - Lâm Yên Bích kéo thằng bé lên xe ngồi cạnh mình, cô nói với gã quan quân - Biểu tỳ tiểu nữ chắc đang sốt ruột, xin được phép đi ngay, quân gia cứ thông thả tra xét.

Gã quan quân là người địa phương, nghe đứa bé nói Lâm Yên Bích bà con với nó, gã tiêu tan mọi nghi ngờ, liền xua tay, bảo:

- Thôi đi đi, sắp giao thừa rồi, nhà nào cũng muốn đoàn tụ, ta đi tra xét một lúc nữa, rồi cũng chạy về nhà ăn tết, hoi đâu đi quản việc cho bà đó lâu dài được!.

Gã nói xong, giọng ngựa sang một bên, tiểu đội quân lính đằng sau cũng tránh, nhường đường, cho phép cỗ xe đi qua.

Lâm Yên Bích cất tiếng cảm ơn, rồi cô ra roi, giục ngựa đánh xe đi tới.

---- Xem tiếp hồi 67 ----

Bạn đang đọc truyện *Thiên Mã Hành Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.13 - Chương 67: Dạ Tẩu Tương Dương

Dạ tẩu Tương Dương (Giữa đêm, đánh xe chạy xuống Tương Dương)

Đi qua hết con hẻm, lên đến đại lộ, đứa bé chỉ vào cái ngõ kè bên, nói:

- Nhà em ở chỗ đó, chị có muốn ghé ăn giao thừa không, mẹ em chắc sẽ vui lắm!

Lâm Yên Bích đưa tay vò đầu nó, cười rằng:

- Cảm ơn em, chị bận chuyện gấp, khuya nay phải đi suốt đêm, hẹn gặp lại em sau.

Cô đưa tay giúp đứa bé xuống xe, rồi khẽ vuốt gò má nó, cô nói:

- Em nhỏ, chị đi nhé.

- Tạm biệt chị - Đứa bé vẫy tay, nhìn cỗ xe đi xa dần, rồi nó quay gót đi về nhà.

Lâm Yên Bích ra roi giục ngựa, đánh xe mãi miết chạy thật lâu, cô biết, nếu đêm nay không vượt qua thành Tương Dương, sáng mai, Hoàng Dung sẽ kịp thời báo tin để họ tra xét, kiểm soát người ra vào Tương Dương. Giờ phút này, bà hãy còn đang tập trung mọi truy sát về hướng bắc Đại Thắng quan, và cô tính nhảm, muốn thông báo quan quân đồn trú tại Tương Dương, bà cũng cần một khoảng thời gian tối thiểu nào đấy, do đó, Lâm Yên Bích bất hần

huyết bảo mã trở hết cước lực, đi trước khoái mã mang lệnh truyền của Hoàng Dung một bước. Cô liên tục giữ con hồng mã phi nước đại, tuy nó tương đối khó điều khiển hơn giống ngựa thường, tuy Lâm Yên Bích thường dùng kiểu những chuyến đi xa, cô khá rành mã thuật, đủ tài khiến con ngựa tận sức kéo xe.

Ráng chiều rực đỏ màu máu, một xe một ngựa vùn vụt phóng nhanh trên quan lộ đắp đất hoang thổ, đằng sau xe, bụi cuốn cuộn bốc lên. Hai bên lộ, đồng không mông quạnh, chỉ toàn tiếng gió hú, không một bóng người. Tiêu Phong ngồi dựa vào ghế trên xe, ông đưa tay vén rèm, nhìn cảnh sắc hai bên vệ đường lướt nhanh ra đằng sau xe, trong lòng cảm khái khôn cùng. Năm xưa, tự tay ông cũng đã đánh xe chạy như điên cuồng kiểu đó đưa A Châu đi chữa bệnh tại Tụ Hiền trang, đầu gối, trăm năm sau, lại chính mình vào vai người bệnh ngồi xe, được một nữ tử ruồi ngựa kéo xe chạy bán mạng! Nhìn vóc dáng thon thả vai thon, eo nhỏ của Lâm Yên Bích phía trước, một nghi vấn bỗng thoáng hiện trong đầu ông "Sao cô ấy hết lòng hết sức vì mình? Thực ra, mình có duyên gặp cô dưới chân Thiên Sơn, lúc đó, cả hai bên còn chưa biết tên tuổi nhau, vậy mà sau đó cô bao phen ra tay giúp đỡ mình, mình chưa mấy may đáp trả". Tuy ông không hiểu nhiều chuyện yêu đương trai gái, ông ngẫm cảm mến mộ một nàng thiếu nữ đương xuân như Lâm Yên Bích đang trao cho ông. Có lẽ nào... có lẽ nào ... cô đã để ý đến mình sao? Nhưng bản tính mình vũ biên, tính tình cục mịch, cô là người tẻ nhạt, thanh thoát, sao cô đi để ý đến người như mình? Ai da ... tâm tình mấy nàng con gái thật khó hiểu!". Trăm ngàn mối thắc mắc không lý giải được, đầu óc rối beng, ông đành nhắm mắt thả hồn vào mộng.

Bỗng cô cất tiếng quát thánh thót:

- Mấy người là ai, mau tránh đường cho ta đi!

Tiêu Phong tỉnh giấc, ông thò đầu ra ngoài, thấy một bộ ba hán tử đang gióng ngựa chặn nặt đường, hai bên núi non chập chùng, vực sâu thăm thẳm, xe không lối tránh. Tiêu Phong một đời hành tẩu giang hồ, biết nhiều hiểu rộng, ông biết đó là thảo khấu dấn trận cướp bóc, có điều, tối nay giao thừa, lũ sơn tặc này xuất hiện nơi đây, xem chừng kỳ lạ, khó hiểu!

Trong bọn, một gã ngược mắt nhìn trời, cười àm:

- Đường này do ta đắp, cây cối hai bên toàn tay ta trồng nên, cô nương thử nhìn xem, bọn ta là ai?

Lâm Yên Bích cười nhạt, đáp:

- Bọn cô nương chẳng rồi hơi chơi trò đồ giảng với mấy người, biết điều thì tránh đường cho ta đi!

Một hán tử cao gầy âm trầm đáp:

- Tiểu cô nương này lớn lối quá nhỉ! Để xem người có bản sự gì không đã!

Hán vùng tay, một mũi tiễn bắn vào Lâm Yên Bích.

Bỗng một nhân ảnh tạt qua, gã có bộ dạng thư sinh đã từ trên lưng ngựa tung mình, vùng quạt, đánh "rèng" một tiếng, gạt bắn tiễn xuống đất. Tiếng chạm nhau của quạt và âm khí cho thấy quạt trong tay gã đúc bằng kim loại. Gã xếp quạt, nhẹ nhàng đáp xuống, mắt nhìn gã cao gầy, cười cười, nói:

- Nhị ca, đây này là một tiểu cô nương thiên kiều bá mị, sao ca ca động thủ sỗ sàng quá? Đường đột giai nhân lắm thế?

Gã cao gầy, giọng the thé bán nam bán nữ, đáp:

- Tam đệ, bệnh cũ lại trở ra rồi, đệ hãy cứ dòm thấy cô nương nào mặt mày xinh xắn một chút là chùn tay chùn chân, không muốn động thủ ... Đệ phải nhớ lúc này mình ...

- Nhị đệ! - hán tử lên tiếng trước nhất giật dừ lờm gã cao gầy!

Gã này lập tức ngậm miệng, nuốt câu nói dở dang!

Thư sinh đứng trên mặt lộ, đưa mắt dòm qua dòm lại Lâm Yên Bích, rồi gã nói:

- Cô nương quan hệ ra sao với người trong xe? Nếu cô nương không có dây mơ rễ má gì, ta khuyên cô nương tránh sang một bên, giao người trong xe đó cho chúng ta, ta sẽ không làm khó dễ nữa!

Tên cao gầy phản đối:

- Tam đệ! Ta không sao ngại nỗi lời đó của đệ! Quý Sơn tam kiệt mình đâu có làm ăn như mấy mẹ nạ dòng được! Để ả sống, tức là đi mua phiền nhiễu! Chỉ đuổi tận giết tuyệt mới khỏi bị lo lắng về sau.

Gã thư sinh "hừ" một tiếng, quay phắt người, mở cái quạt "rẹt" một tiếng, miệng quát:

- Một lời nói ra rồi, ta tuyệt chẳng bao giờ rút lại! Ai muốn động vào một sợi tóc của cô ấy, hãy vượt qua ta trước đã!

- Tam đệ, biệt hiệu 'Thiết Phiến công tử' của đệ nên đổi thành 'Tích Hoa công tử' cho rồi!. Rồi gã cao gầy cười nhạt, gần giọng tiếp - Người mê sắc xem nhẹ nghĩa bằng hữu, coi ta như địch, vậy ta sẽ chẳng cần nương tay!

Hán tử to lớn quát:

- Đừng cãi cò nữa! Chưa gì, trong nhà đã xáo xáo rồi!

Tiếng còn chưa dứt, giọng thánh thót, nhưng lạnh lùng đã cất lên:

- Bọn bay cãi nhau xong chưa? Bỏn cô nương chẳng có thì giờ chờ đợi! Vì đức hiếu sinh của thượng thiên, ta bảo cho lần nữa, mau tránh đường ra!

Hán tử cao gầy oang oang nói:

- Nha đầu không biết trời cao đất dày đã tới số rồi, để ta ...

Gã chưa nói hết, đã vội cúi rạp đầu xuống, nhưng vẫn không kịp, gã kêu la thảm thiết, hai tròng mắt đã bị mai hoa châm ghim vào, máu từ mắt bắn tung toé .

Rồi gã hét "oa" một tiếng, ngã nhào, nằm lăn lộn, miệng không ngớt rên rĩ.

Hán tử to lớn cùng thư sinh giật mình, họ hốt hoảng chạy đến, thư sinh lắp bắp hỏi:

- Nhị ca, nhị ca thấy sao? Châm có độc không?

Hai tay hán tử cao gầy bung mắt, gã đau quá, nói không ra hơi:

- Có . . có độc ...

Bỗng hán tử đẩy thư sinh ra, miệng hần học quát thét:

- Tránh ra! Chỉ tại ngươi! Để coi coi nó còn đánh lén nữa không?

Thư sinh đứng bật dậy, bảo:

- Nhị ca, tiểu đệ trả thù cho nhị ca!.

Điềm mạnh hai gót chân, gã phi thân, xông vào Lâm Yên Bích, gằn giọng:

- Cô nương xuất thủ cực hiểm độc, đừng trách ta vô tình!.

Gã thu quạt, dùng đầu quạt điềm vào yếu huyệt của Lâm Yên Bích.

Hán tử to lớn cũng đã đứng lên, gã khoát tay, miệng hô lớn:

- Huynh đệ, xông lên, giết hết hai đứa nó! Chúng nó chờ tài bảo đầy xe!

Gã lòn ra sau thư sinh, vượt lên ngang Lâm Yên Bích, hai tay vươn thành trảo chụp vào đầu cô.

Nhìn khí thế hung tợn của hai gã, Tiêu Phong, vội hạ thấp giọng nói:

- Cô nương, coi chừng!.

Lại thấy Lâm Yên Bích nhẹ nhàng phi thân, cô bay vút lên cao, tránh đòn điềm từ quạt của thư sinh, rồi quài tay gạt thế trảo của gã to lớn, đồng thời mượn lực từ tay hán tử, cô lật cổ tay, nhả kinh lực, tấn công trả đòn một chiêu, đánh hán tử té nhào. Mắt thấy cây quạt của thư sinh đang chuyển hướng đánh vào, cô bèn tá lực từ quạt, phi thân lên cao hơn nữa, thò tay vào bọc lấy ngân châm, rồi nhanh nhẹn xuất chiêu 'tiên nữ tán hoa', thân mình quay vòng, rải ngân châm tứ phía, lập tức rộ lên tiếng kêu rên thảm thiết, bọn lâu la xông vào vào cổ xe đều bị trúng châm. Chúng bị châm vào mắt, đang giãy giụa trên đất, miệng không ngừng rên rĩ.

Hán tử to lớn té nhào trên đất đang định sử chiêu "cá nhảy đầu ngon sóng" vùng dậy, lập tức bị Lâm Yên Bích từ trên cao nhẹ nhàng đáp xuống, song cước cô giậm vào y, rồi mượn lực phản hồi, cô tung mình lên lần nữa, vung chân đá vào quạt của thư sinh. Gã hán tử to lớn lãnh trọn song cước, gã lập tức bị chấn gãy mấy giò xương sườn, cộng thêm nội thương, gã nằm dài trên đất kêu la rầm rĩ, không cựa quậy nổi nữa.

Thư sinh thấy Lâm Yên Bích động thủ, một lúc đã thương hai huynh trưởng và một số thủ hạ, bọn lâu la chưa trúng thương nhất thời đứng ngơ ngác, không đứa nào dám xông vào. Không tin nơi mắt mình, lại nhớ tới mấy câu nói thốt ra mua chuộc cảm tình trước đây, gã bắt giác động nộ, quát to một tiếng, mở bung quạt, quét vào Lâm Yên Bích.

Thân thủ Lâm Yên Bích mềm mại như cành liễu, cô khẽ lùi lại, tránh thế quét của quạt, mình cô còn chưa trụ thẳng, tả cước đã phóng ra, trúng ngay vào cổ tay gã, làm quạt tuột khỏi tay, bay bổng lên trời. Vừa định phóng mình chụp lại quạt, gã đã thấy mình chậm hơn cô một chút, cây roi ngựa trong tay Lâm Yên Bích đã vụt mạnh ra, cô quán cây quạt, kéo nó về, cầm trên tay.

Bị mất vũ khí, trông thấy hai huynh trưởng nằm dài trên đất, gã than dài một tiếng:

- Hai vị huynh trưởng, chúng ta từng thề không sinh cùng ngày nhưng chết cùng giờ, hôm nay, Quý Sơn tam kiệt thua toi bời, đệ không muốn sống một mình làm gì nữa!

Nói xong, gã lượm thanh kiếm rơi trên đất, vung đâm vào cổ họng. "Đang" một tiếng, trường kiếm bị đánh bay khỏi tay, gã nghe Lâm Yên Bích bảo:

- Người bắt tất tụt từ! Ta không muốn giết người! Vì ân oán phân minh, ta quyết chẳng lạm sát một hảo hán như người!

Thư sinh cười thầm:

- Hai huynh trưởng ta sống chẳng ra sống, ta còn sống sót lại làm gì! Để bị người đời chê cười ư?

Tiêu Phong gật gù khen thầm:

- Gã này dầu mắc bệnh hiếu sắc, nhưng không hổ danh một nam tử hán cứng cỏi!

Lâm Yên Bích vung tay, ném một lọ thuốc nhỏ cho thư sinh, nói:

- Đây là thuốc giải độc, bạn người sẽ hết nguy hiểm tính mạng. Huynh trưởng kia của người chỉ gãy vài gié xương sườn, nội thương cũng nhẹ, nghỉ ngơi ít tháng, gã sẽ lành lặn thôi.

Nói xong, chẳng chờ thư sinh trả lời, cô giật dây cương, vụt roi, giục ngựa kéo xe chạy tới.

Lũ lâu la đang nấp nánh hai bên đường không đứa nào dám ra ngăn cản.

Vì bị chuyện cản trở đó, trời đã sụp tối.

Tiêu Phong nói:

- Nghe giọng điệu chúng, ta thấy chúng không phải thuần túy làm sơn tặc, có khi vì đang bị người khác kềm chế mà chúng phải chặn đường mình!

Lâm Yên Bích vừa đề ý đánh xe, vừa nói:

- Tiếc rằng mình ít thời giờ quá, phải mau tới thành Tương Dương sớm, nên đã không thể tra hỏi kỹ được!

Tiêu Phong cười cười, nói:

- Có tra hỏi cũng vô ích, thư sinh đó cứng đầu cứng cổ, đánh chết, y cũng không khai. Chưa kể hai người kia, riêng gã đó cũng đủ lợi hại rồi!

Lâm Yên Bích đáp:

- Thầy kệ! Mình phải đi cho mau tới Tương Dương.

Cô không ngừng hươi roi, quát thúc giục con huyết mã chạy như bay.

Chạy không biết được bao lâu, trong ánh trăng mờ nhạt đêm trừ tịch, nơi phương đông, cuối cùng họ thấy thấp thoáng tường vách cao ngất của thành Tương Dương. Lâm Yên Bích hít vào một hơi dài, cô tự nói cho mình nghe:

- Rồi cũng đến đích!.

Cô vung roi, điều khiển cỗ xe nhắm thành Tương Dương trực chỉ.

---- Xem tiếp hồi 68 ----

Bạn đang đọc truyện *Thiên Mã Hành Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.13 - Chương 68: Tam Nhật Chi Kỳ

Đi một lúc, đến chân thành Tương Dương, cổng đã đóng. Vì là đêm trừ tịch, đầu tường thành treo một đèn lồng, hắt ánh sáng lên một vùng tường thành. Nhìn lính tráng lưng đeo cung tên, tay cầm thương, mâu đang tuần tra bên trên, Lâm Yên Bích nhận thấy, bất cứ giá nào, cô phải vượt Tương Dương nội

đêm nay đi Giang Nam, chần chừ qua sáng mai, nguy hiểm sẽ tăng gấp bội.

Từ đầu tường thành vọng xuống tiếng quát hỏi:

- Ai ở dưới ấy thế?

Lâm Yên Bích ngẩng mặt, đáp:

- Quân gia trên ấy, làm ơn mở cổng thành.

Trên đầu tường thành, thấy đó là một nữ tử, một cỗ xe, quân canh bót khăn trương, bót cánh giác, nói vọng xuống:

- Cổng thành đã đóng, không có mệnh lệnh của tướng quân, không thể mở, xin chờ sáng mai.

Lâm Yên Bích chau mày, cô chợt nghĩ đến một người, bèn lớn tiếng nói:

- Ta vâng lệnh Quách Tĩnh, Quách đại hiệp nhập thành, mang quân vụ thập phần khẩn cấp, nếu các vị làm ta chậm trễ, các vị phải hoàn toàn nhận chịu trách nhiệm.

Mười năm nay, Quách Tĩnh giúp giữ thành Tương Dương, ông đẩy lùi không biết bao nhiêu đợt tấn công Mông Cổ, do đó, quân dân Tương Dương hết sức kính trọng đại hiệp. Người lính nghe cô nói thế, bèn quay ra nhỏ giọng bàn bạc cùng đồng đội, rồi một người nói xuống:

- Cô bảo được Quách đại hiệp phái đến, nhưng ở đây, đã có lệnh, đêm hôm muốn ra vào thành, phải mang lệnh bài của đại hiệp. Nếu cô có lệnh bài, hãy xuất trình cho bọn ta xem.

Bất kể lời nói đúng, sai, Lâm Yên Bích lấy ra tấm lệnh bài Quách Tĩnh đã tặng ở Lục gia trang, cô vung tay, nhẹ nhàng ném nó lên đầu thành.

Toán quân lính thấy một nữ tử yếu ớt, chỉ một cái vung tay hời hợt, đã đưa được tấm lệnh bài lên, họ biết đã gặp người giang hồ. Một người đón lấy nó, cùng vài người khác xúm xít kiểm soát. Lâm Yên Bích trong bụng phập phồng, nếu tấm lệnh bài không làm nổi thông hành giúp vượt Tương Dương, cô không còn cách nào khác, tường thành cao ngất, cô nghĩ thầm, không thể dùng sức vượt qua. Đang còn nghĩ ngợi, tiếng từ trên đã gọi xuống:

- Xin chờ một chút, chúng ta đi mở cổng đây.

Gã nói xong, cùng vài đồng đội lục tục đi xuống bên dưới.

Lâm Yên Bích bất giác thở ra một hơi dài, trong lòng cô bình tĩnh, sau khi rong ruổi đường trường hầu như nguyên ngày, bây giờ cô mới cảm giác mệt mỏi toàn thân. Cô ngoái đầu, đưa mắt nhìn Tiêu Phong, ông cũng vừa từ ngoài cửa xe quay đầu vào, khi hai ánh mắt chạm nhau, Lâm Yên Bích chợt đỏ bừng đôi má, cô tránh né ánh mắt đó, nhỏ giọng hỏi:

- Hai ta vừa vượt qua một quãng đường đầy gian nan, người thấy trong mình ra sao?

Dưới ánh đèn, Tiêu Phong thấy cô đầu tóc xõ tung, một vài lọn tóc xoã ngang mặt, nét tiêu tụy hiện rõ. Thoáng nhìn qua, ông cảm giác trong lòng một nỗi gòn gợn không rõ tư vị. Ông đáp:

- Ta khoẻ ... Cô nương đừng quá lo cho ta nữa! Chỉ vì ta, cô đã phải chịu không biết bao nhiêu cực khổ!

Lâm Yên Bích nghe nói, mặt thoáng ửng hồng, cô e thẹn, rồi duyên dáng, nhu mì nói:

- Không có chi! Là bằng hữu, phải giúp đỡ nhau thôi!

Rồi nghe tiếng cọt kẹt ở cửa, hai người nhìn ra, thấy cổng thành đang rộng mở, một người lính tiến ra, bảo:

- Vào đi!

Lâm Yên Bích nhanh chóng khởi động, cho xe đi qua điệu kiêu, xuyên cổng, người lính hỏi:

- Giữa đêm trừ tịch trọng đại này, cô nương đi đâu, công việc gì gấp gáp vậy?

Lâm Yên Bích đáp:

- Lệnh Quách đại hiệp, đây là quân vụ cực bí mật, không sao để lộ ra ngoài, xin thứ lỗi, tiểu nữ không thể nói.

Người lính nhập ngũ lâu năm, gã dĩ nhiên biết đạo lý đó, bèn lập tức cười cười, nói rằng:

- Ta hiểu rồi! Tại ta lăm mò quá đấy thôi!.

Gã rất kính trọng Quách Tĩnh, nên đã nâng tấm lệnh bài bằng hai tay, đưa trình Lâm Yên Bích, rồi hỏi:

- Chẳng hay Quách đại hiệp hiện đang ở nơi nao? Khi nào thì đại hiệp về lại đây?

Lâm Yên Bích đón tấm lệnh bài, đáp:

- Quách đại hiệp đang ở Đại Thắng quan, chắc ngài sẽ trở về vài ngày tới đây thôi. Đang mang việc gấp, tiểu nữ cảm ơn các vị đã khó nhọc giúp mở công thành.

Người lính xua tay, đáp:

- Chớ quá khách khí, Quách đại hiệp vì quân dân thành Tương Dương hết lòng xuất lực, khi đại hiệp có việc, chúng ta có nhiệm vụ hết lòng hết sức giúp thực hiện cho tròn. Cô nương mau đi nhanh đi.

Cỗ xe đi được vài trượng, Lâm Yên Bích chợt quay đầu lại, nói:

- Việc này cực kỳ cơ mật, nếu bất cứ ai tra hỏi, xin các vị chớ nói đã gặp ta, tránh tiết lộ hành tung.

Người lính gật đầu, đáp:

- Cô nương yên tâm, ta hiểu rồi.

Lâm Yên Bích đánh xe theo đại lộ đi về hướng Nam. Dọc đường, tiếng pháo giao thừa nổ râm ran không dứt, nhà nhà chong đèn trước cửa đón Tết. Trong tâm tư, Tiêu Phong tự nhủ, đây là đêm giao thừa mình ghi nhớ suốt đời, tuy ông đã trải không biết bao nhiêu phong ba bão táp trong đời, đều đã chỉ toàn trông vào võ công và đảm lược chính bản thân để chiến thắng tất cả, vượt qua hung hiểm. Nhưng những sự kiện ông chứng kiến đêm nay, nhất định chúng sẽ ghi khắc sâu đậm trong tâm khảm ông.

Tuy Lâm Yên Bích rất mệt, cô hiểu rằng, xa khỏi Hoàng Dung bước nào, là tăng thêm an toàn cho Tiêu Phong bước ấy, nên cô gắng gượng, dưới trời đêm không trăng, sao mọc thưa thớt, đánh xe ruổi ngựa tiếp tục đi nhanh về phía trước,

Đến cổng thành phía nam, Lâm Yên Bích y theo cách đó, cô dùng lệnh bài Quách Tĩnh mở cửa thành, đưa ngựa xe ra ngoài thành Tương Dương.

Đi được một chập nữa, con hãn huyết bảo mã quá mệt mỏi, đã bắt đầu chậm bước. Lâm Yên Bích cất roi, cô nói lòng dây cương, mặc nó đi từng bước một. Cô ngẩng đầu nhìn trời đêm thưa thớt vài vì sao, gió lạnh ban đêm từng chập từ phương bắc thổi về, lay động những món tóc loà xoà bên vai, cô đưa tay vén tóc, gom về sau lưng, rồi nhớ lại những hiểm nguy vừa qua, chặng đường phía trước tương đối ít cần thận trọng hơn. Khi nghĩ đến thương thế Tiêu Phong, cô bất giác nhăn tít đôi mày liễu, cô tự hỏi, thuật dùng độc trị độc của mình liệu chỉ trị cho Tiêu Phong qua được cái hạn ba ngày đó không? Nếu qua được, bằng vào y thuật của mình, cô có nhiều khả năng trị dứt được độc tố đó. Ngoảnh nhìn ra sau, thấy rèm xe đã hạ xuống, Tiêu Phong đang thõ nhè nhẹ trong một giấc ngủ sâu.

Vào hừng đông, nghe ngựa hí, Tiêu Phong tỉnh giấc, ông mở mắt, vén rèm xe, thấy Lâm Yên Bích vẫn như hôm qua, cô đang cầm cương điều khiển ngựa kéo xe. Ông lên tiếng:

- Lâm cô nương, cô đã đi suốt ngày suốt đêm rồi, hãy ngừng lại nghỉ một chút.

Lâm Yên Bích không đáp lời. Sau một lúc, cô quay lại nhìn ông, vẻ mừng rỡ thoáng hiện trên mặt, cô nói:

- Thần sắc người coi bộ khá hơn hôm qua nhiều, chắc nửa lọ dãi độc đó có công hiệu phần nào!

Nói xong, cô đưa một ít thuốc giải độc của cung Bích Vân, ông đón lấy, chiêu với một ít nước, ông uống trọn. Tiêu Phong hít một khẩu chân khí, ông đang định vận sức, bỗng một cơn đau tức ngực bùng phát, làm ông chẳng đề khí được. Thấy thế, Lâm Yên Bích vội bảo:

- Đừng đề khí nữa, sau khi trúng phi đao có độc, bị thêm một chưởng trầm trọng, người đã bị nội thương khá nặng, nếu cố gắng đề khí, sẽ chỉ làm cho thương thế thêm trầm trọng.

Tiêu Phong đáp:

- Được! Ta sẽ thôi không đề khí nữa! Cô nương mệt lắm rồi, nên dừng xe nghỉ một lúc.

Lâm Yên Bích cười nụ, đáp:

- Không sao, ta chẳng phải một cô chiêu cung chiêu quá hoá hư đâu! Bằng vào sức con ngựa, độ hai ngày nữa, mình đến được nhà ở Chiết Quế.

- Chiết Quế là ở đâu vậy?

- Là trú sở của ta ở Giang Nam.

Tiêu Phong thắc mắc, cô từ trên Thiên Sơn xuống, kể đó ngụ tại Hạnh Hoa cốc, bây giờ lại thêm một nhà khác nữa tại Chiết Quế, ông bất giác hỏi:

- Rút cục cô nương ngụ tại đâu? Ở đâu cũng thấy có nhà vậy?

Lâm Yên Bích cười rộ, đáp:

- Ở đâu ... còn tùy lúc! Nhưng trong một năm, phần lớn thì giờ ta ở trên Thiên Sơn. Vì phải thu thập được liệu từ nhiều địa phương khác nhau, dựa theo khí hậu thích ứng cho từng loại dược thảo, do đó, ta có nhà ở nhiều địa phương khác nhau. Dưới Giang Nam này, có Chiết Quế cung. Hàng năm, tiết tháng tám, ta thường xuống đây, luôn tiện thưởng thức mùi hương hoa quế.

Nghe cô nói đến 'cung', Tiêu Phong bất giác nhớ Bích Vân cung chủ đêm hôm khuya khoắt tấn công nhà họ Giang, cô nương Lâm Yên Bích, dựa theo võ công và thân phận, hiển nhiên cô có địa vị khá cao trong cung. Đêm qua, nhìn cô động thủ, ông thấy các chiêu thức cùng thân thủ của cô có cùng nguồn gốc với bà Bích Vân cung chủ, ông hỏi ngay:

- Cô là môn hạ Bích Vân cung, sư phụ cô có phải bà Bích Vân cung chủ không?

Lâm Yên Bích quay lại, cô dịu dàng nhìn ông, hỏi:

- Sao người biết? Có phải Thanh Huyền đã nói cho người?

Tiêu Phong lắc đầu, đáp:

- Không phải! Đó là ta từng chứng kiến bà Cung chủ xuất thủ, trông khá giống võ công và chiêu thức của cô, nên ta đoán vậy.

- Sao vậy? - Lâm Yên Bích ngạc nhiên, hỏi - Người đã gặp sư phụ của ta? Mà gặp lúc nào vậy?

Tiêu Phong đáp:

- Tại một thôn làng nhỏ ngoài phủ Tín Dương, ở Hà Nam. Ta tình cờ gặp hắc y nữ tử tự xưng cung chủ cung Bích Vân.

Lâm Yên Bích không dần được, cô buông tiếng cười rộ, rồi nói:

- Làm gì có chuyện đó! Nhất định người ấy đã mạo xưng. Hồi ở Hạnh Hoa cốc, sư phụ ta cử gười đến tìm ta, nhấn ta đi Liễu trang giải quyết chuyện gì đó! Hồi ấy, chắc chắn sư phụ ta phải đang ở trên Thiên Sơn

Cô dừng một chập, rồi tiếp:

- À ....lúc đó người cũng ở tại Hạnh Hoa cốc, cũng được nghe lời nhấn tin đó,. Thêm một điểm nữa, sư phụ ta chưa hề vận hắc y, bà nuôi ta từ nhỏ đến lớn, chẳng bao giờ ta thấy bà vận trang phục màu đen cả.

Tiêu Phong biết giây liên lạc sư đồ đáng kính, ông nhìn bộ dạng Lâm cô nương này, thấy rõ cô hết sức kính ngưỡng sư phụ. Nếu ông kể nguyên câu chuyện, chưa chắc cô chịu tin. Và lại, chưa có chứng cứ xác định hắc y nữ tử đó thật sự làm cung chủ cung Bích Vân, nếu nói ra, ông dễ động chạm đến hình tượng của sư phụ trong lòng cô. Ông bèn ra vẻ ngộ nhận, nói:

- Chắc là mạo danh, ta chỉ thấy đôi chút uyên nguyên giữa các võ công, chiêu thức!

Lâm Yên Bích khẽ chau mày, đáp:

- Cung Bích Vân khá lớn rộng, ở đâu cũng có chi phái, trong số, thể nào cũng có không ít cao nhân tàng long ngoạ hổ. Và lại, võ công thiên hạ đều cùng một nguồn, người nào đó dám mạo danh trong Cung chủ, thật gan dạ vô cùng. Bình thường, sư phụ ta đối đãi thuộc hạ rất ôn hòa, hoặc giả đã khiến vài đứa trong chúng sinh cường, thành vô thiên, vô pháp. Hắc y nữ tử ấy đã làm nên chuyện gì vậy? Có phải chuyện sát nhân phóng hỏa không?

Trong giọng nói có nét phẫn nộ, Tiêu Phong nhận thấy cô không chấp nhận bất cứ sự bất kính nào đối với sư phụ. Lập tức, ông quyết định không thuật lại toàn bộ, tạm nói:

- Cũng chẳng có gì to tát, là chuyện gây gỗ dăm câu với A Tử, đi đến động thủ động cước, Vì A Tử không phải đối thủ, ta đã ra tay cùng người đó chiết chiêu đôi ba hiệp, phát giác bà ta võ công không tệ. Sau đó, vụ việc giàn xếp ổn thỏa, hết hiểu lầm, đường ai nấy đi!

Lâm Yên Bích tức giận nói:

- Còn may chưa làm gì quấy quá! Nếu người đó gây nhơ danh sư phụ, ta quyết sẽ cử người truy tầm tung tích, sẽ chẳng dung tha!

Tiêu Phong không đáp, trầm ngâm hồi lâu, chậm rãi hỏi:

- Sư phụ cô tốt với cô lắm phải không?

Lâm Yên Bích quát roi một tiếng, đáp:

- Ta lúc nhỏ mồ côi, sư phụ bảo đã nhặt được ta vào lúc hai tháng tuổi dưới chân núi Thiên Sơn, đem ta lên núi nuôi nấng mười chín năm ròng, dạy võ công, dạy nghề thuốc! Trong mắt ta, bà là người tuyệt hảo đệ nhất thế gian!

Tiêu Phong ngẫm nghĩ, bà Bích Vân cung chủ đó sao có thể xuất hiện dưới hai hình dạng đối nghịch nhau? Ông từ từ dò hỏi nơi Lâm Yên Bích những

mối quan hệ của cô với Bích Vân cung, những cố sự về Bích Vân cung trên giang hồ. Lâm Yên Bích nhất nhất nói cho ông rõ.

Hai người tiếp tục rong ruổi, vừa đi vừa trò chuyện, đói ăn lương khô, khát uống nước mang theo trong bình tông. Chẳng mấy chốc trời về chiều. Tiêu Phong chuyện trò cùng cô, dần dà, ông thấy đầu óc mệt mỏi, cho dù gắng gượng thế nào, ông không thể tránh mi mắt sụp kín, rồi tâm trí mông lung, ông chìm vào một cơn mê.

Một lúc thật lâu, Lâm Yên Bích không nghe Tiêu Phong nói năng, cô hoảng hồn, quảy đầu, vén rèm xe. Khi thấy Tiêu Phong hôn mê, cô thò thân, tay buông lỏng dây cương, mắt u uẩn nhìn vào gương mặt ông, cô tự hỏi, khi mặt trời mọc sáng mai, liệu ông thoát ra khỏi hôn mê đó không?

---- Xem tiếp hồi 69 ----

Bạn đang đọc truyện *Thiên Mã Hành Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.13 - Chương 69: Nghi Thị Y Nhân Luân Hồi

(Nghi là kiếp sau của người ấy?)

Đêm dài đằng đẵng, bóng tối muôn trùng, ánh sáng vãi vì sao đêm mờ dần, rồi tắt hẳn, chừng như chúng bắt phải chứng kiến cảnh trên xe, nữ tử đó cô đơn, tâm sự ngồn ngán trăm mối, từng giọt lệ không ngừng lăn chã tuôn rơi.

Trong đầu Lâm Yên Bích lần lượt diễn lại những hình ảnh từng quãng thời gian cô quen biết Tiêu Phong, chuyện cũ lũ lượt kéo nhau hiện sống động trở lại trong tâm trí. Đây, dưới chân núi Thiên Sơn, kia, trên lầu Túy Tiên, rồi gian nhà nhỏ trong Hạnh Hoa cốc, phòng riêng nơi Lục gia trang ... tất cả như vừa mới xảy ra, chúng đan kết, chằng chịt xoay quanh nhân vật hiện đang ngập ngừng trước ngưỡng cửa Quý Môn quan... Nỗi danh thân y, cô cũng đành khoanh tay, bất lực.

Trong gió bắc lạnh lẽo, nước mắt cô ứa ra, gò má ướt rồi lại khô, rồi đầm ướt trở lại ... suốt đời, cô chưa từng trải qua những nước mắt ấy, chưa khi nào xuôi lệ cứ tuôn trào mãi vậy. Qua màn lệ, đêm tối mịt mùng mênh mông vây quanh, dường như vĩnh viễn chẳng cam chịu nhường bước cho ánh dương quang trở về. Sáng mai ... Sáng mai ... liệu người có tỉnh lại nữa không? Mắt nhắm nhắm vào gương mặt Tiêu Phong, bất chợt, cô rung mình một nỗi sợ ... cô sợ bình minh sẽ đến!

Đêm đen có dài, có tri hoãn mấy đi nữa, cuối cùng, hừng đông cũng y hện, đang tìm đến. Khi ánh hồng thoảng hiện nơi phương đông, Tiêu Phong chậm chạp hé mở mi mắt, từ cơn hôn mê trở về, ông dường như bóng tối đang dần dần co cụm, đang sợ hãi, nhường bước cho ngày mới đang đến. Giống như lần thoát hôn mê trước đây, ánh mắt ông chạm vào đôi mắt trong như nước hồ thu, đôi nhãn châu đen láy đó, bất chợt gặp ánh mắt của ông, nó lập tức sáng loé lên, ngập tràn một nỗi mừng vui vô hạn, đồng thời, từ trong mắt ấy, những hạt lệ như trân châu đang thi nhau thành hình, rồi nối nhau tuôn chảy thành dòng.

Trong lòng cực cảm động, mấy lần, Tiêu Phong định vươn tay ra lau nước mắt cho cô, nhưng đã gắng gượng kìm lại, ông cuối cùng chống tay, nâng mình chầm chậm ngồi dậy, nói:

- Đừng khóc nữa, chẳng phải ta đã khỏe lại hay sao?

Chăm chú nhìn cô, ông cười cười:

- Ta từng gặp, từng quen biết khá nhiều thiếu nữ, chỉ có cô nương đây là cô nàng hay khóc nhất!

Lâm Yên Bích gượng dậy, cô đưa tay áo lau mắt, khe khẽ nói:

- Trước kia, ta chưa hề khóc!

Nghe câu nói khê khàng, giọng chan chứa nhu tình thấm thiết đó, Tiêu Phong nhất thời không tìm ra câu trả lời.

"Giá!", Lâm Yên Bích nạt nhẹ một tiếng, cô giật cương, giục ngựa nhắm hướng đông nam trực chỉ. Thấy Tiêu Phong vừa trở về từ Quý Môn quan, tâm tình cô vui sướng vô hạn, hai ngày qua, tuy cô không chợp mắt chút nào, nhưng hiện thời, cô chỉ cảm giác toàn thân lâng lâng, người nhẹ hẫng, dường như muốn bay bổng lên, theo cùng đả phóng tới trước cửa cỗ xe vùn vụt trên mặt đường, cô muốn mở tung, mở rộng, muốn rải khắp ra chung quanh cái tâm tình hoan hỉ đó.

Kiểm trình liên tục vài ngày, họ sang sông Hán Thủy, vượt Ngạc Châu, vào ranh giới Giang Châu. Những ngày đó, đôi lúc Tiêu Phong còn thổ huyết, nhưng màu máu tuy không còn rực đỏ như trước đây, nó vẫn lấp lánh ánh kim quang. Lâm Yên Bích hiểu độc tính trong người ông giảm nhiều, ông cần tiếp tục điều trị bằng dải rắn độc. Sớ dải độc Ngân Hoàn xà đã cạn, cô đành cho ông dùng giải dược Bích Vân cung điều chế, tạm thời ngăn chặn phát tác của độc chất tẩm trên phi đao. Cô tiếp tục giọng ngựa hướng đông nam, cỗ xe di chuyển không ngừng nghỉ từ tình sương đến hoàng hôn, cô sợ nếu

kéo dài hành trình, bệnh tình Tiêu Phong càng thêm nặng.

Ngày nọ, từ xa, ẩn hiện sóng nước mênh mông của Thái Hồ, Lâm Yên Bích giờ roi, chỉ về phía ấy, nói:

- Minh cuối cùng đã đến .....Nhà ở nơi bờ hồ đó!

Tiêu Phong ngẩng đầu trông, chỉ thấy giữa màn mưa bụi mịt mù, nước và trời nổi vào một dải liền lạc, không sao trông rõ cảnh sắc trên hồ. Suốt đời tru ngụ Bắc phương, ít khi đi Giang Nam, lần cuối xuống đây, ông đã gặp và làm quen Đoàn Dự cùng A Châu. Sau cái chết của A Châu, ông trở về phương Bắc xa xôi, đến Liêu quốc, làm Nam Viện Đại vương, hết còn dịp trở lại Giang Nam. Lần này, vượt ngàn dặm về cố địa, chuyện cũ hàng loạt kéo nhau trào dâng trong đầu. Lúc mới quen A Châu tại khu rừng hạnh ở Vô Tích, ông đang làm Bang chủ, chăm lo việc Cái Bang, xem con gái thiên hạ như không hiện hữu, chẳng hề ghé mắt tới. Rồi một chuỗi những biến cố, ông cùng A Châu chia sẻ họa nạn, vào lúc toàn thể anh hùng thiên hạ rượt đuổi, truy sát ông, nỗi mình nâng A Châu bắt đi bắt dịch theo sát bên cạnh, cùng ông đi một mạch từ Nhạn Môn quan xuống Tín Dương... Tự dưng ông thăm thở dài, thôi nghĩ về quá khứ, lúc ông ngoảnh trông ra trước, Lâm Yên Bích đang đánh xe về bờ hồ. Bất chợt rung động trong lòng, ông nói thầm "Ngày đó, A Châu chẳng ngại đường xa vạn dặm, từ Nhạn Môn quan đi một mạch cùng ta xuống Trung nguyên, đuổi theo tên đại cừu nhân, kẻ âm mưu sát hại cha mẹ mình ... Giờ đây, một trăm năm sau, cô nương này cũng chẳng quản ngại ngàn dặm đường xa, cứu mình thoát khỏi Lục gia trang, nâng đỡ, đưa mình về trở lại Giang Nam, hai tình cảnh giống nhau y hệt... A Châu đã chẳng hề lo sợ đang bị anh hùng thiên hạ truy nã ráo riết, cũng chẳng khác nữ tử kia hiện đang làm chút nào, cũng vẫn là một cô gái tận tình giúp đỡ ... biết đâu ... đây chẳng phải luân hồi?"

Ông ngược nhìn trời cao, dõi mắt vào không gian mênh mông đang nhạt nhòa trong mưa phùn, rồi trầm giọng, tự thán "A Châu ... đứng nâng ở trên ấy nhìn xuống, thấy ta linh đình cơ khổ, nàng đã hóa thân làm tiên nữ xuống trần, đến chia sẻ ngọt bùi, đắng cay cùng ta?". Lại rộ lên bao xúc động trong lòng, ông nhìn vào thân sau Lâm Yên Bích, phảng phất hình ảnh của chính A Châu, nhất thời đôi mắt ông nhạt nhòa!

Lâm Yên Bích chợt khề hô "hử", kèm cương, dừng ngựa, cô chỉ tay vào giữa Thái Hồ, nói:

- Phía trước kia là nhà! Bây giờ phải bỏ ngựa lại đây, đáp thuyền ra tiểu đảo đằng đông kia. Chiết Quế cung ở trên đảo.

Tiêu Phong giương mắt nhìn, chỉ thấy mênh mông là nước, trên mặt hồ, giữa loáng thoáng ngư thuyền qua lại, ẩn hiện một hòn đảo, màn mưa bụi nhuộm lên mình nó một màu sắc từa tựa trong tấm tranh thủy mặc.

Rồi Lâm Yên Bích lấy từ eo lưng ra một ống tiêu, cô đưa lên miệng thổi, tiếng tiêu cao vút, xuyên qua khoảng rộng của đất trời. Tiêu Phong sực nhớ, dưới chân Thiên Sơn, chính tiếng tiêu đã lôi cuốn ông đến gặp cô ... Sau đó, thời gian ở Hạnh Hoa cốc, cô không thổi tiêu, chỉ gảy đàn, chắc lúc ấy cô không muốn bộc lộ thân phận.Đâu ngờ, vài hôm sau nữa, cô cuối cùng đã hiện thân, cùng ông bốn ba ngàn dặm đi xuống Giang Nam.

Giữa tiếng tiêu, một chiếc thuyền nhỏ xuất hiện trên mặt hồ, chèo nhanh về phía bờ bên này. Lâm Yên Bích ngừng thổi, cất ống tiêu. Chẳng mấy chốc, thuyền cập bờ, một nữ tử từ dưới thuyền bước lên, thân hình mỹ miều, cước bộ nhẹ nhàng, cô đi như lướt trên mặt đất, đến trước cỗ xe, quỳ rạp mình, thưa:

- Thuộc hạ đón tiếp chậm trễ, xin tiểu thư lượng thứ.

Vết thương nơi chân Lâm Yên Bích đã gần khỏi, cô nhẹ nhàng nhảy xuống xe, nói:

- Đứng lên đi! Lão Hồng có nhà không, bảo ông ấy đến gặp ta ngay.

Nữ tử đứng lên, cô chưa kịp trả lời, đã nghe có giọng người khàn khàn:

- Tiểu thư đã về rồi đấy à? Tiểu nhân đang ở đây.

Cùng tiếng nói, một thân ảnh hiện ra từ mé bên, hướng vào Lâm Yên Bích hành lễ. Lâm Yên Bích bảo:

- Đừng giữ lễ nữa, đứng lên đi thôi.

Lão Hồng thẳng người, đứng sang một bên, khoanh tay.

Lúc Lâm Yên Bích giúp Tiêu Phong xuống xe, nữ tử cùng Lão Hồng vẫn cúi đầu, không dám nhìn lên. Lâm Yên Bích bảo:

- Lão Hồng, ông đem cát xe và ngựa. Liệu ngày hôm nay, ông có thể kiếm một ít nọc Ngăn Hoàn và giúp ta không?

Lão Hồng ngẩng đầu, Tiêu Phong bỗng giật mình, mặt lão chẳng chịt những sẹo, cái nọc cát dọc cát ngang cái kia, chen vào một ít khối u, xem ra bộ mặt nhiều sẹo đao kiếm của bà Lục La sát có khi dễ nhìn hơn. Rồi nghe tiếng khàn khàn của ông trả lời:

- Dạ ...Không có gì khó ... Thuộc hạ làm ngay tức thì.

Lâm Yên Bích gật đầu, nói:

- Tốt! Thôi ông đi đi.

Rồi cô nâng đỡ, đưa Tiêu Phong ra bờ hồ. Nữ tử nhanh nhẹn xuống thuyền, khi Lâm Yên Bích và Tiêu Phong ngồi vững vàng trên thuyền xong, cô cầm hai mái chèo, bắt đầu chèo thuyền ra giữa hồ.

Tiêu Phong tai nghe tiếng mái chèo khua nước, mắt nhìn cảnh sắc khoáng đạt trước đầu thuyền, ông nhớ lại phong trần chuyển hành trình vừa qua, dâng cảm khái trong lòng. Rồi nghĩ đến Lâm Yên Bích ngày đêm đánh xe, cô không ngủ bao nhiêu, ông bất giác đưa mắt nhìn trắc diện cô, cô đang chăm chú vào cảnh sóng nước mênh mông, gò má hệt được tạc bằng ngọc thạch, nét trầm tĩnh, tuy vậy, khoé hạnh hiếm chút quàng thâm, không giấu nổi tiêu tụy. Kín đáo nhìn cô, trong lòng ngời niềm cảm kích rung động con tim, ông khẽ khấn nguyện "Thượng thiên hỡi, hãy làm cho ta hiểu với, , nàng đây có phải hoá thân của A Châu không? Nếu không, vì sao nàng đã hết lòng hết dạ cùng ta?". Chợt nhớ cô có bảo, trước đây, cô đã có quen biết một người trùng tên A Châu, rồi nhớ đến thần tình thoáng kỳ lạ của cô lúc vừa nghe ông kể tên A Châu, trừ phi .... trừ phi cô đã được dâng cao xanh mặt thị cho từ trước? Cùng A Từ, ông trôi giạt từ trăm năm trước về thế gian này, do vậy, chuyện A Châu tái sinh xuống đây, không phải chuyện bất khả! Nghĩ đến đó, bất giác thấy nắm được đám phần tin tưởng, trong sâu thẳm đáy lòng, ông vừa thấy phấn khích, vừa thấy sung sướng, siết chặt đôi bàn tay, ông tự nhủ "Chờ an cư Chiết Quế xong xuôi, nhất định ta phải hỏi cho ra nhẽ, biết đâu nàng hãy còn giữ được đôi ba ký ức tiền kiếp!"

Trong mưa phùn, thuyền lướt đi một quãng dài , cuối cùng dần dần hiện ra tiểu đảo. Khi thuyền cập sát bờ, Lâm Yên Bích đưa tay nâng, giúp Tiêu Phong đặt chân lên đảo, rồi quay sang nữ tử chèo thuyền, cô nói:

- Đã làm người vất vả một phen! Thôi, người về đi, nếu có gì cần, ta sẽ cho gọi.

Nữ tử chấp tay chào, rồi đẩy thuyền ra.

Đưa mắt nhìn quanh, Tiêu Phong thấy bạt ngàn rừng cây quế. Giang Nam vừa vào xuân, cành cây trở nhiều lá non xanh biếc, dưới từng làn gió nhẹ thoảng qua, từng đợt từng đợt lá xanh khẽ rung, tạo nên cảnh sắc đẹp mắt, đẹp lòng, không kém cảnh những cánh hoa lê tinh khiết trắng ngần lơ lửng trong Hạnh Hoa cốc. Tiêu Phong bất giác cảm thán:

- Cảnh đẹp quá! Làm say đắm lòng người!

Lâm Yên Bích hé môi cười, đáp:

- Đó là mình đến sớm! Đến tháng tám, hoa quế nở rộ, mỗi cơn gió thổi qua, hoa quế từ trên cành phiêu phiêu rơi xuống, bám vào mặt người, tựa hồ một cơn mưa hoa, hương quế nồng nàn, thấm vào gan ruột, gây cảm giác thần tiên!"

Cô vừa nói vừa đỡ tay Tiêu Phong, chậm chậm dìu ông đi vào rừng quế.

Tiêu Phong nghe cô ca ngợi, bất giác thần trí mê mẩn, ông nói:

- Cảnh thần tiên đó ... cho dù nằm mộng cũng chưa chắc được thấy, quả tình nếu được sống một vài giây phút, ắt hẳn mê ly lắm lắm.
- Chỉ cần mình ở đây luôn cho tới tháng tám, người sẽ được sống qua thôi!

Lời nói vừa dứt, Lâm Yên Bích bỗng nhận ra mình tỏ lộ tâm sự, không tự chủ được, cô bất giác ửng hồng đôi má,

Nhìn thần sắc y hết dáng vẻ A Châu, Tiêu Phong bất giác mừng rỡ trong tim, ông cười ha hả:

- Hay lắm! Cứ ở đây đến tháng tám, là sẽ được tận hưởng cái phong quang đẹp như tranh vẽ của Giang Nam, nhất định chẳng cần đi tìm đâu xa ....chẳng cần đề ý thế sự xa vời!

Lâm Yên Bích vui mừng:

- Vậy sao? Lời đó phải chăng một lời hứa . . . - Cô khẽ nhún mày - E rằng không quá một tháng, Hoàng Dung lại sẽ lần mò đến đây, chẳng cho mình yên ổn chờ đến tháng tám!

Vừa lúc ấy, một nữ tử y phục màu vàng nhạt chạy đến, từ xa, cô lớn tiếng hỏi:

- Tiểu thư, phải cô nương đây không?.

Nữ tử cước bộ lanh lẹ, phút chốc, cô đến trước Lâm Yên Bích, cúi mình chào:

- Đan Quế mừng đón tiểu thư.

Lâm Yên Bích cười nụ, bảo:

- Đứng dậy đi thôi! Nhà đầu người làm gì ... giờ này mới chạy ra đây? Mau cùng ta về phòng nào!

Đan Quế dường như rất thân thiết với Lâm Yên Bích, khác nữ tử chèo thuyền, cô cười hi hi đáp:

- Vừa rồi làm cô, bắt được một con rết thật lớn, vội vàng đem nó ngâm rượu, nhất thời thích quá, nên chẳng để tâm nghe ngóng động tĩnh bên ngoài, mong tiểu thư tha tội.

Cô xoay chuyển đôi nhãn châu đen nhánh nhìn sơ Tiêu Phong, khi thấy Lâm Yên Bích dùng hai tay nâng đỡ ông, cô thoáng giật mình, ghé sát bên Lâm Yên Bích, nhỏ giọng nói:

- Tiểu thư, mấy bữa trước, bên Liễu công tử có sai người ghé qua đây.

Lâm Yên Bích nghe nói, cô nhú mày, hỏi lại:

- Người tới vì việc gì vậy?.

---- Xem tiếp hồi 70 ----

Bạn đang đọc truyện *Thiên Mã Hành Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.14 - Chương 70: Linh Thứu Cung Truyền Nhân

- Là Liễu công tử đem biểu một pho tượng ngọc

- Ai mà thêm mấy thứ đồ của hần! - Lâm yên Bích bức tức, cô bảo - Vứt quách nó đi cho ta!

Đan Quế vội vàng nói:

- Dạ ... nô tỳ cũng đã tính vứt xuống Thái Hồ, nhưng cứ tiếc, pho tượng tạc sống động như thật, nô tỳ nhìn đến nó, không đành lòng ném đi! - Ồ hấp háy mắt, rồi hỏi - Tiểu thư đoán xem pho tượng ngọc tạc giống ai?

Lâm yên Bích ngừng điệu chẳng vui:

- Thấy kè, nó muốn giống ai thì giống, ta tuyệt chẳng có hứng thú gì mà đoán!

Đan Quế cười, nói:

- Tượng tạc tiểu thư cô nương đấy! Giống y hệt, khá khen sư phó tạc tượng chưa gặp cô nương một lần, chỉ theo lời Liễu công tử mô tả mà đã tạo một tác phẩm giống cô nương đến bất ngờ ... Liễu công tử đã hao tổn không biết bao nhiêu tâm tư, công sức vào đấy, cô nương nhà mình cũng nên vì tấm chân tình ấy mà nhận cho một lần!

Lâm yên Bích lườm cô, hỏi:

- Ngươi chắc đã được hần biểu xén không ít quà cáp, phải không? Béo lèo cái miệng vào tán vào cho hần! Rút cục, ngươi là nha hoàn cho nhà nào đây?.

Đan Quế tự đưa tay và nhẹ vào miệng mình vài cái, cô cười cười:

- Nô tỳ thật đáng chết! Nô tỳ dĩ nhiên làm nha hoàn cho tiểu thư nhà ta! Nhìn khắp thiên hạ, ngoài tiểu thư, còn ai đáng làm chủ nhân nô tỳ!

Lâm yên Bích không nhịn được cười:

- Tiểu nha đầu nhà ngươi, chỉ giỏi đem cái miệng ngọt sót đi nịnh hót người ta!

Đan Quế liếc qua Tiêu Phong, nhỏ giọng hỏi:

- Tiểu thư, vị đại hiệp này ... là ai vậy?

Lâm yên Bích đáp:

- Ông họ Tiêu, bạn rất thân của ta! Ông thụ thương trên đường, ta đưa ông về đây dưỡng bệnh.

Đan Quế bỗng lộ vẻ đại ngộ, cô nói:

- Thì ra ... Nô tỳ tự hỏi, sao năm nay tiểu thư xuống chơi sớm thế ... Thì ra duyên có là thế!

Ả nói xong, miệng tủm tỉm cười nụ, chấp tay thi lễ cùng Tiêu Phong:

- Tiêu đại hiệp mạnh giỏi, Đan Quế xin ra mắt đại hiệp.

Tiêu Phong cười nhẹ, đáp:-

- Chào Đan Quế cô nương, Tiêu Phong mỗ đã quấy rầy cô rồi!

Đan Quế cười, đáp:

- Tiêu đại hiệp là bạn thân tiểu thư, cũng là chủ nhân Đan Quế, xin cứ việc sai bảo, không nên khách khí. Nơi đây khá tốt, rất thanh tĩnh, làm chỗ dưỡng thương ... tuyệt vô cùng.

Mồm mép cô lanh lợi không kém Hạnh Nhi.

Tiêu Phong mỉm cười:

- Cũng còn nhờ Đan Quế cô nương quan tâm cho.

Chuyện vẫn đến đấy, trước mặt họ hiện ra một tòa thủy tạ, thấp thoáng giữa rừng quế thụ sâm nghiêm. Một tiểu kiều, hàng lan can chạm trổ tinh vi, vắt mình ngang dòng nước chảy róc rách, dẫn đến lối nhỏ quanh co, toàn thể mang phong vận thanh tú miền Giang Nam. Tầm biển treo ngang cổng vào tòa lầu khắc ba đại tự nét bút rồng bay phượng múa "Chiết Quế cư".

Thoạt đầu, khi đến Hạnh Hoa cốc, Tiêu Phong từng cho rằng thế gian chưa dễ tìm được một khung cảnh thần tiên tương tự, giờ đây, ngắm nhìn cảnh vật Chiết Quế cư, thấy rõ nét cao nhã xa cách thế tục. Ông nghĩ đến A Châu, trong tiền kiếp, nằng vào làm nô tỳ trong nhà thế gia Mộ Dung, rồi quen ông ... cuối cùng, đưa đến cái chết oan ức dưới chướng của mình ... cuộc đời đó sao đau khổ thế lắm làm vậy! Giờ đây, trong kiếp tái sinh, trời xanh đã ưu ái cho nàng đầu thai làm tiểu thư nơi thế gia nhất mực cao quý, cho nàng cư ngụ những nơi thắng cảnh thần tiên.

Ba người qua cầu, vào tiểu lầu Chiết Quế cư, Lâm yên Bích đưa Tiêu Phong vào phòng trong, nói:

- Người ngụ phòng này, ta và Đan Quế ở phòng kế bên ... Có gì cần, xin người cứ gọi. Người vừa trải một chuyến đi nhiều ngày mệt mỏi, nên nghỉ một lúc. Mình sẽ gấp lại trong bữa cơm chiều.

Tiêu Phong nhìn nét tiều tụy xanh xao của nàng, đáp:

- Thật tình, ta cũng thấy mỏi ... Nhưng cô nương đã nhận lãnh trọn những gian khổ cuộc hành trình, chính cô nương mới cần phải nghỉ ngơi nhiều, cô đừng lo cho ta!

Lâm yên Bích đưa tay lên sờ, dò vào mặt, rồi cô cười cười:

- Bộ ta trông tiều tụy lắm sao? Có xấu đi lắm không?

Tiêu Phong rung động trong lòng, ông toan buột miệng đáp "Không! Cô là tiên nữ xuống trần, trong ta, cô nương luôn luôn thập phần mỹ lệ" ... câu nói vừa lên đến miệng, ông không thốt ra, vốn không quen ngôn từ hoa mỹ cùng nữ nhân, ông vội đáp:

- Không đâu ... Chỉ cần nghỉ ngơi một lúc, cô sẽ tốt thôi! Chỉ là ... cô đang mệt lắm đấy.

Đôi mắt Lâm yên Bích thoáng ánh hoan hỉ, có vẻ cô đang nhìn thấu tâm tư của ông, rồi cô nhoèn miệng cười:

- Được ... Ta đi nghỉ ngay bây giờ ... Người cũng hãy gắng ngủ một giấc.

Nói xong, cô nhẹ nhàng quay gót, thuận tay đóng cửa phòng.

Nghe tiếng bước chân mỗi lúc một xa dần, Tiêu Phong cảm giác trần ngập trong lòng sự thanh thản và êm dịu, ông nhẹ nhàng nằm xuống, trong bốn bề thanh vắng, tiếng nước róc rách chảy ... sau một lúc, đã chầm chậm đưa ông vào giấc ngủ.

Lúc ông tỉnh giấc, bên ngoài song, trời đã tối, trong phòng, dưới ánh sáng dịu dịu từ ngọn đèn lồng, Lâm yên Bích đang ngồi yên trước giường, mắt thoáng một nét cười, cô đang chăm chú nhìn ông. Thấy ông mở mắt, cô hỏi:

- Người đã thức giấc?

Trên bàn, mấy đĩa thức ăn nghi ngút bốc khói, kèm hai bộ chén đĩa sắp đặt sẵn. Tiêu Phong nhận ra Lâm yên Bích đang chờ cơm, ông nhẹ nhàng dùng hai tay nâng thân mình ngồi lên, rồi tay vỗ nhẹ vào đầu, ông nói:

- Sao đã ngủ say và lâu đến thế! Trời tối mịt rồi, cô nương sao không đánh thức ta sớm?

Lâm yên Bích cười nụ, đáp:

- Ta cũng vừa thức giấc, qua đây thấy người ngủ ngon, đã chẳng muốn đánh thức!.

Cô bước đến đỡ Tiêu Phong xuống giường, nói:

- Nào, mình ăn một bữa cho ngon lành nào, mấy hôm rồi, trên đường toàn mấy cái vớ vẩn gì đó, không sao nuốt trôi được.

Tiêu Phong nhớ Hạnh Nhi từng ca ngợi tài bếp núc Lâm yên Bích, ông bắt giác hỏi:

- Ta có nghe Hạnh Nhi bảo cô giỏi nấu ăn lắm, thật may mắn được thường xuyên thưởng thức tay nghề của cô nương!.

Lâm yên Bích cười xòa:

- Nha đầu đó nói những ấy mà! Đã lâu chưa vào bếp, sợ sẽ nấu dở lắm.

Cô chợt có vẻ đắc ý, nói:

- Hạnh Nhi và Đan Quế đều do ta chỉ bảo, đồ ăn của Hạnh Nhi nấu, người đã dùng qua rồi, để hôm nay xem tài nghệ đồ đệ kia, nấu có ngon không?.

Cô vừa nói, vừa đưa đĩa tiếp vào cho ông khúc cá chiên chua ngọt.

Tiêu Phong gấp một miếng vào miệng, sớ thịt cá tươi và mềm, chất chua ngọt tạo cảm giác thanh thoát nơi đầu lưỡi, cực hảo vị, bắt giác, ông gật gù khen:

- Đúng là 'minh sư xuất cao đồ', món cá này ngon thật!

Lâm yên Bích cười cười:

- Người thích món đó, ngày mai, ta sẽ nấu thử, cho người được thấy tài nghệ sư phụ của Đan Quế.

Hai người dùng bữa xong, Đan Quế đến thu dọn bát đĩa sạch sẽ. Rồi từ bên ngoài có giọng khàn khàn:

- Tiểu thư, món tiểu thư cần, Lão Hồng đã đem đến đây.

Lâm yên Bích vui vẻ bảo:

- Lão vào đi.

Lão Hồng bước vào, đến trước Lâm yên Bích, khom mình, đưa ra một lọ nhỏ, nói:

- Lão theo lời tiểu thư dặn, bắt ít con 'Ngân Hoàn xà' trích lấy dãi của chúng.

Dưới ánh đèn, gương mặt lão sần sẹo trông thật kinh khiếp, tựa tựa ma quỷ.

Lâm yên Bích đón chiếc lọ, nói:

- Cảm ơn lão. Lão về đi, ngày mốt lại đem đến cho ta một lọ nữa nhé.

- Dạ - Lão Hồng cung kính chào, rồi trở gót đi ra.

Lâm yên Bích pha một ít dãi độc đó với nước, đưa cho Tiêu Phong. Tiêu Phong hỏi:

- Sao mặt mày Lão Hồng lại ra hình dạng như vậy? Lão có vẻ rất kính nể cô nương?

Lâm yên Bích nói:

- Người biết đó là sẹo gì không?

Tiêu Phong thoáng rung mình, hỏi lại:

- Là rắn cắn?

Lâm yên Bích gật đầu:

- Đúng vậy! Ông ta nổi tiếng Xà Vương, hai tay đã bắt không biết bao nhiêu là rắn. Những vết sẹo trên mặt do rắn cắn, có lần, bị trọng thương, sắp chết, vào lúc ta đang ở Giang Nam, nhờ người mách bảo, ông đến cầu khẩn ta. Thấy ông không phải người hung ác, ta chữa khỏi, khiến ông đem lòng cảm kích, đã xin về theo hầu. Tự đó, mỗi khi chế thuốc cần nọc rắn, bất kể loại nào, ông đều cung cấp đủ cho ta. Rắn 'Ngân Hoàn' đó khó kiếm, nếu không có ông, ta thật không biết tìm nơi đâu!.

Tiêu Phong chất lưỡi:

- Gặp được cô nương, ông ấy đúng là vô cùng may mắn - Ngừng một chút, rồi ông tiếp - Ta cũng vậy, chưa khi nào được may mắn như bây giờ? Vì thử

không nhờ cô nương, có khi đang bỏ xác trong Lục gia trang rồi!

Lâm yên Bích thoáng cười nụ, đáp:

- Giữa mình với nhau, người đừng khách khí vậy nữa! Ta nghe phải, thật cũng mệt quá!

Tiêu Phong chăm chú nhìn, thần tình cô sao giống hệt A Châu, lập tức trong lòng rung động, hai gò má trước mắt dường như cũng từ khuôn mặt A Châu, ông đưa tay ra, khe khẽ chạm lên cái khuôn mặt từng nhiều lần hiện về trong mộng, run rẩy kêu lên:

- Nàng ... Nàng là A Châu đây mà?

Gò má Lâm yên Bích bị ông nhẹ đưa tay ve vuốt., cô chợt ửng hồng đến mang tai, khi nghe ông tha thiết gọi tên vong thê, trong lòng cô vừa thương xót, vừa ái ngại, cô không đành lòng gạt tay ông ra, thầm nghĩ, ông đã bộc phát ra mối thâm tình ông chất chứa bấy lâu, không giờ phút nào quên lãng người vợ đã qua đời! Cô bỗng dưng không khỏi tự thấy thương tâm, nước mắt chầm chậm ứa ra, giàn giụa trên má, lẫn xuống.

Tiêu Phong vừa bất gặp cô trào lệ, bàn tay thấm nước mát mát lạnh, ông giật mình, toàn thân chấn động, rút vội tay về. Ông định thần, chỉ thấy Lâm yên Bích âm thầm nhỏ lệ, trong lòng cảm giác ngượng ngịu khôn tả, ông vội nhỏ giọng nói:

- Lâm cô nương, tội ta đáng chết quá, cô đối xử với ta thậm tốt, sao ta lại, ta lại . . .

- Không có gì! Chỉ là sự nhận lầm người thôi! - Lâm yên Bích né mình, cô cắt ngang lời ông.

Trong lòng giá lạnh, Tiêu Phong than thầm "Thì ra nàng không nhớ chút gì về tiền kiếp! Nhưng ta còn biết bao điều cần hỏi cho rõ!". Ông chậm rãi nói:

- Lâm cô nương, tại hạ có nhiều chuyện đang không rõ, rất muốn được cô nương giải thích, nếu có chỗ nào đường đột, mong cô nương đừng giận!

Lâm yên Bích đáp:

- Người cứ hỏi đi, những gì ta biết, sẽ nói cho người nghe.

Tiêu Phong hỏi:

- Sau khi thoát khỏi Lục gia trang, khi nghe đề cập đến tên A Châu của vong thê, sao cô bỗng dưng giật mình, đến sững sờ ra vậy? Rồi lúc ta hỏi, cô bảo trước đây, cô có quen biết một người trùng tên A Châu, cô có thể cho ta hay, người cùng tên A Châu ấy ... hiện đang ở đâu không?

Lâm yên Bích đôi mắt chăm chăm vào ông, cô khẽ nhủ mảy, đáp:

- Ta cũng có một điều tự thấy rất kỳ quái, không dè trên đời này, có thể xảy ra sự tẩu xảo đến mức không thể tưởng, không thể nghĩ ra được, là 'bất khả tư nghị'. Ta cũng từng nuôi ý định đem hỏi, hôm nay, sẵn người vừa đề cập đến, thôi thì để ta kể cho nghe! Ta đoán chắc, khi nghe xong, nhất định người cũng sẽ thấy chuyện đó ly kỳ vô cùng.

Dừng lại một chút, cô chậm rãi nói tiếp:

- Trong tử đường, phía sau Bích Vân cung, nơi thờ phụng các vị cung chủ quá khứ, còn đặt tượng một người khác, truyền thuyết nói rằng, ông xưa kia làm huynh đệ kết nghĩa với một vị cung chủ đời trước. Năm đó, vì muốn ngăn chặn quân Liêu xâm lăng Trung nguyên, ông đã sát thân thành nhân, bó buộc Liêu Đế tuyên lời thề độc, "Ngày nào Liêu Đế ấy còn sống, ngày đó người Liêu không được xâm phạm bờ cõi phía nam" Gốc người tộc Liêu, ông đã bị bọn người Liêu đương trường nằng chừ, xỉ nhục, nói ông bán nước cầu vinh! Ông chỉ còn duy nhất con đường lấy tự sát để biểu lộ sự ngay thẳng của mình. Trước ái Nhạn Môn, ông tự đâm hai mũi đoản tiễn vào ngực, thân mình sau đó rơi xuống vực sâu vạn trượng! Tên cũng là Tiêu Phong, y hệt tên của người! Mà, tẩu xảo hơn nữa, thân hình người cùng bức tượng kia, giống nhau kỳ lạ!

Tiêu Phong nghe cô nói đến đây, sóng lòng cuộn cuộn trào dâng, rối cuộc, ông minh bạch vì sao ông thấy võ công cùng thân thủ Bích Vân cung chủ kia có vẻ quen quen, thì ra là Linh Thửu cung sau đổi sang tên Bích Vân cung! Trăm năm trước đây, cung chủ cung Linh Thửu là Hư Trúc. Nghe cô kể Hư Trúc đã tô tượng mình để thờ phụng, nghĩ nhớ đến tình nghĩa sâu đậm của người anh em kết nghĩa đó, bất giác từ mắt ông, đôi dòng lệ nóng tuôn trào lai láng.

Rồi ông nghe Lâm Yên Bích khe khẽ nói:

- Thật cũng không hiểu tại sao, hồi còn nhỏ, ta đã cực kỳ ái mộ bức tượng Tiêu anh hùng ấy, trong thâm tâm, ta lúc nào cũng mang cảm giác đã từng quen biết vị anh hùng này đâu đó! Phải nói, lúc đó ta còn rất nhỏ tuổi, vào hai tháng tuổi đã được đem lên Thiên Sơn nuôi nấng cho đến khôn lớn, cho đến lúc hiểu biết, lúc được xuống núi, ta không gặp gỡ bất cứ ai của người đời ngoài cung. Thật tình, ta cũng không hiểu vì sao mang cái cảm giác thân quen Tiêu anh hùng như thế. .. Kịp đến ngày ta gặp người trên sơn đạo dưới chân Thiên Sơn, quả tình, ta đã bị giật mình đến chấn động toàn thân! Thân hình khôi vĩ của người không ngờ giống như đúc với pho tượng, đã khiến, dường như trong ta, cái cảm giác từng quen biết trước với người tự hỏi nào hồi nào rồi! Nên lúc ấy, khi trông thấy người, trong tim ta rộ niềm vui như vừa được gặp trở lại người quen cũ sau không biết bao nhiêu năm xa cách!.

---- Xem tiếp hồi 71 ----

Q.14 - Chương 71: Cường Địch Truy Chí

(Cường địch đuổi đến nơi)

Lâm Yên Bích nhỏ nhẹ nói tiếp:

- Ngày đó, lúc người nói vong thê tên A Châu, ta đã thực sự phát hoảng, vì đúng là phu nhân của Tiêu anh hùng cũng mang tên A Châu, mộ đặt tại Tín Dương ở Hà Nam. Ở Hạnh Hoa cốc, lúc người kể cho ta nghe người vợ quá cố của người cũng táng tại Tín Dương, ta đã nghĩ ngay, sao có nhiều tấu xảo quá vậy, khiến người ta chẳng thể tin được đây là sự thật! Sao thiên hạ lại có chuyện như vậy được? Nhiều lúc ta tự hỏi, lẽ nào ta đang là hậu kiếp của người đó, trong vòng luân hồi? Mà tất cả mọi thứ đều không phải đang nằm mộng, người, người rõ ràng thực sự đang ở trước mặt ta đây!.

Cô khẽ thở dài, nhìn Tiêu Phong, hỏi:

- Người nghĩ coi, chuyện đó có ly kỳ hay không?

Nghe Lâm Yên Bích ni non thuật chuyện, Tiêu Phong sóng lòng trời dậy, ông nghĩ thầm:

- Theo cô nói, nhiều khả năng cô là kiếp sau của A Châu, và lại thế gian, mấy ai nhớ chuyện tiền kiếp của mình? Kiếp trước đã là kiếp trước, kiếp này làm một người khác, ngay khi cô đích thực A Châu tái sinh, cô cũng vẫn chẳng phải là A Châu!". Nghĩ đến đây, trong lòng chẳng khỏi có chút bi thương, ông chậm rãi nói:

- Thế gian có quá nhiều việc không sao nói cho rõ ràng được, nhiều chuyện còn có vẻ khó tưởng tượng nổi, dù rằng đây là sự thực mười mươi. Chuyện của cô nương kể chỉ là một xảo hợp thôi, cô nương đừng quá dễ tâm.

Ông biết, nếu ông đem nói toàn bộ sự kiện, nhất định Lâm Yên Bích sẽ không tin ông, có khi cô còn cho ông đang muốn lừa cô, mạo xưng làm Tiêu anh hùng của cô.

Lâm Yên Bích tủm tỉm cười, nói:

- Lời người rất có lý, Ta tình cờ gặp người dưới chân núi Thiên Sơn, rồi sau đó thấy người bị khắp các lộ anh hùng tại Trung nguyên, đâu đâu cũng làm khó dễ người, coi bộ người không phải gốc gác võ lâm Trung nguyên! Người là tộc Mông Cổ, phải không?

- Ta người tộc Khiết Đan - Tiêu Phong cười đáp - Cô nương và ta đã chẳng ai quen ai, vậy tại sao cô dám đem tính mạng để cứu giúp ta, duyên cớ là sao?

Lâm Yên Bích đỏ bừng đôi má, cô ngoảnh mặt đi, nói:

- Chẳng duyên cớ gì cả! Ta biết người là người tốt, nên đã giúp thôi! - Cô ngập ngừng, nói tiếp - Người Khiết Đan giờ hội nhập vào Mông Cổ rồi, có khi sẽ đến lượt người Hán! Người hiện thời ngụ tại Mông Cổ, bằng vào võ công và thân thể, nhất định phải nổi tiếng lừng lẫy, nếu không, Hoàng Dung đã chẳng bám theo quấy rầy?

Tiêu Phong đáp:

- Đích xác, ta làm Tướng quân cho Mông Cổ, mặc dù ta chẳng muốn chút nào, chỉ là sự cùng chẳng đã!.

Rồi ông lập tức thuật sơ lược sự tình, tự hiểu trong chuỗi sự kiện có một khoảng đứt đoạn, nên ông đã dựa theo nội dung đã kể cho cả nhà Gia Luật ở Lâm Hoàng nghe, ông tránh đề cập những chi tiết thực sự đã xảy ra. Từ khi làm Đông Liêu Đại tướng quân đến giờ, ông chưa hề đem sự bất đắc dĩ trong lòng đó thổ lộ cùng ai, cả A Tử cũng vậy. Lâm Yên Bích là người đầu tiên ông đã nói cho hay, chỉ vì ông cho rằng cô hoá thân của A Châu, trong lòng ông đã coi cô như người cực kỳ thân thiết.

Hai tay Lâm Yên Bích chấp lại, cô chống cằm, ngồi nghe ông thuật tất cả các sự tình ông đã trải qua, rồi nói:

- Hèn chi Quách đại hiệp cũng làm khó dễ người không ít, chỉ vì người đang làm Đại tướng quân cho Mông Cổ. Mười năm qua, đại hiệp trấn thủ Tương Dương, thề quyết sống còn cùng quân Mông Cổ, đại hiệp lấy đại nghĩa với dân tộc, với Tổ quốc vào quan trọng hàng đầu, ông muốn cầm giữ người, nhắm làm hồng kế hoạch Nam tiến của Hốt Tất Liệt, do đó, phụ họ mới phải thiết kế bày phóng phi đao từ dưới hầm ngầm. Quách đại hiệp lại bất kể quy củ giang hồ, ra tay đã thương người, còn may người có phúc đức, rút cuộc chạy thoát được đến trước cửa nhà ta. Nếu chẳng may người bị họ bắt được, ta nghĩ, tính mệnh người lúc đó sẽ thật hết sức đáng lo ngại! - Buông một tiếng thở dài, rồi cô tiếp - Dẫu bảo sự bất đắc dĩ, có ai trên đời này hiểu rõ nỗi ngọn nguồn. Những điều người thuật lại, vị tất thiên hạ đã có kẻ chịu tin đây là sự thực!.

Thật lâu, Tiêu Phong lặng yên không nói, rồi ông chợt ngẩng mặt lên, thốt:

- Cho dù toàn thiên hạ chống đối ta, Tiêu Phong không sợ chút nào. Nam tử hán đứng trong trời đất, chỉ cần không hổ thẹn với lương tâm! Sống trong hổ thẹn, tui nhục sao bằng chết một cái chết oanh oanh liệt liệt! Nếu ta đem lại được thanh bình cho bá tánh Lâm Hoàng, cái chết của ta sẽ không uổng phí!

Lâm Yên Bích ngược mắt nhìn, nghe ông nói tự đáy lòng, cô chẳng tự chủ được, nghĩ thầm "Giống hệt người anh hùng họ Tiêu trăm năm trước, cho dù ở đâu, dưới tình huống nào, chàng vẫn luôn mang hào khí anh hùng hùng hực đó! Một nhân vật như thế, cả trăm năm, trên đời chưa chắc đã kiếm ra được một!". Cô lập tức đập bàn, khen: "Hay cho cái câu chết không uổng phí! Xung làm anh hùng thực sự trên đời này, thấy chỉ có người cùng Quách đại hiệp, hai vị đều lấy tính mạng muôn dân làm trọng, là người đồng đạo, tiếc vì người nào lo cho sắc tộc người ấy, đưa đến hai bên đối nghịch nhau!"

Nghe Lâm Yên Bích và Dương Qua cùng chung luận điệu, cả hai cùng sùng kính Quách Tĩnh, Tiêu Phong chợt nhớ đến tình huống đối chọi cùng đại hiệp trong Lục gia trang, ông bất giác lên tiếng hỏi:

- Vị Quách Tĩnh đó có phải từng làm bang chủ Cái Bang không? Ông ta xử Hàng Long thập bát chương thật thông thạo.

Lâm Yên Bích ngạc nhiên hết sức, cô hỏi:

- Người lớn lên giữa lòng giang hồ Trung nguyên, sao không biết Quách đại hiệp có một sư phụ tên Hồng Thất Công, cự bang chủ Cái Bang? Hàng Long thập bát chương do vị sư phụ đó truyền cho Quách đại hiệp, Hoàng Dung tuy làm bang chủ Cái Bang, nhưng vì là nữ tử, bà đã chỉ học được Đả Cầu bổng pháp thôi.

Tiêu Phong hốt nhiên thông tỏ, nói:

- Ta xưa giờ ít hành tẩu giang hồ, thực sự đã không biết Quách đại hiệp có một vị sư phụ như vậy.

Lâm Yên Bích cười nụ, đáp:

- Nghe nói Quách đại hiệp nhiều sư phụ lắm, theo sư tôn kể, đại hiệp học võ ở hơn mười sư phụ khác nhau, ông dù không thông minh không bằng một góc của Hoàng Dung, nhưng ông đã trì tâm trì chí luyện tập, cuối cùng, gặp gỡ một duyên kỳ ngộ, đã trở thành một vị đại hiệp.

Cô liếc Tiêu Phong, rồi nói:

- Người và đại hiệp có cùng một chỗ giống nhau, cùng lớn lên trong lòng người dị tộc, người thì tại Trung nguyên, ông ta ở Mông Cổ. Mà xảo hợp nữa, người hiện tại gửi thân tại Mông Cổ, ông ta lại sống nơi Trung nguyên.

Tiêu Phong từng nghe Quách Tĩnh suốt mười năm trấn thủ Tương Dương, chống xâm lăng ngoại tộc, ông rất ngưỡng mộ và kính trọng đại hiệp, rất thích thủ được nghe kể những sự tích liên quan đến đại hiệp, ông hỏi cô:

- Sao ông ấy xuất thân từ Mông Cổ? Rồi tại sao trở về Trung Nguyên? Kỳ ngộ ông ta đã gặp là gì? Xin cô nương nói cho ta hay!

Lâm Yên Bích đứng lên, cô cười, bảo:

- Người vừa uống thuốc, bây giờ phải ngủ một giấc! Những sự tích đó, ta sẽ dần dà kể cho người nghe!.

Cô nói xong, đưa tay đỡ ông đứng lên.

Trong lòng Tiêu Phong nhất định cô làm A Châu tái sinh, nên ông đối với cô cư xử có phần thân thiết, bèn đưa tay nắm cánh tay ngọc của cô, chậm chậm đứng dậy, cười cười với cô:

- Ừ ... rồi cô sẽ kể cho ta nghe sau vậy!

Lâm Yên Bích giúp ông lên giường, cô giặt dờ:

- Trong vòng mười ngày tới, người không được vận khí, thứ nhất, độc tính còn vương vất trong phế phủ, chưa hoàn toàn trục ra hết, nếu vận khí, sau này khó trừ tuyệt. Thứ hai, còn mang nội thương cực nặng, chưa thể vận khí được!.

Thấy Tiêu Phong gật đầu ưng chịu, cô buông màn, rồi quỳ mình đi ra ngoài.

Hôm sau, Lâm Yên Bích vào vườn cây thuốc, chọn lựa được thảo, cô dựa theo bệnh tình của Tiêu Phong cắt thuốc liệu thương, khử độc, phục thêm dãi độc của "Ngân Hoàn xà", dùng chất độc dãi đó trung hoà độc tố còn trong nội tạng. Nội thương Tiêu Phong dần dần giảm bớt.

Điều trị như vậy được ba ngày, đến hôm thứ tư, trời quang mây tạnh, tiết xuân ấm áp, Lâm Yên Bích có ý định đưa Tiêu Phong ra ngoài, cô bảo:

- Hôm nay trời đẹp, để ta đỡ người đi dạo.

Tiêu Phong nói:

- Mấy hôm nay, ta khoẻ nhiều, tự đi một mình được, cô nương khỏi phải nâng đỡ nữa!

Lâm Yên Bích mỉm cười:

- Chỉ mới có mấy ngày, chưa khoẻ lắm đâu, ta làm thầy thuốc, cảm người cãi lời.

Vừa nói, cô vừa đến bên đưa tay nâng đỡ Tiêu Phong.

Hai người dạo bước đến toà hương đình thả nổi trên mặt hồ ở giữa khu Chiết Quế cư, Lâm Yên Bích lấy thuốc vừa sắc xong cho Tiêu Phong uống.

Ngắm nhìn cảnh sắc, Tiêu Phong nói:

- Xuân đã đến Giang Nam từ lúc nào .... mà mình không hay, đất Bắc giờ này còn mênh mông trắng xoá những tuyết!

Lâm Yên Bích cất tiếng gọi Đan Quế đem đến một cái trường bào lót lông, cô khoác nó lên mình Tiêu Phong, nói

- "Thời tiết mùa này chợt ấm chợt lạnh, nên cẩn thận mặc áo ...tránh cảm hàn!.

Tiêu Phong được chăm sóc chu đáo, từ khi về ở Chiết Quế cư, cô và Đan Quế hết lòng từng ly từng tý, ông đã tin cô là A Châu tái sinh, trong lòng ông bất giác muôn vàn cảm kích khi được cô khoác tấm áo vào người. Ông ngạc nhiên hỏi:

- Áo này của ai, sao ta mặc vừa in vậy? Làm như đã được đo theo người mà may!.

Lâm Yên Bích cười xoà, bảo:

- Đó là Đan Quế đã cặm cùi cắt may từ ba hôm nay, cái miệng cô bép xép, nhưng cũng khéo tay gói, tài thêu thùa may cắt không thua tài nấu bếp. Thêu thùa may vá là môn ta chưa học được. Ta xuống Chiết Quế cư, mặc quần áo toàn của cô may.

Tiêu Phong quay sang Đan Quế, chấp tay cảm ơn cô:

- Đan Quế cô nương đã vất vả vì ta nhiều.

Đan Quế cười, đáp:

- Không vất vả lắm đâu, chỉ mong Tiêu đại hiệp đừng chê áo may vụng!.

Nói đến đây, Lâm Yên Bích mặt mày biến sắc, bảo:

- Có biến! Bên ngoài dường như đang đông người kéo đến! Đan Quế , người mau chạy ra xem đi.

Đan Quế ứng tiếng đáp lời, chạy đi, khinh công của cô cũng không tồi, chớp mắt đã biến dạng trong khu rừng quế thụ.

Lâm Yên Bích đỡ Tiêu Phong đứng lên, bảo:

- Mình ra chỗ an toàn đi, tiểu đảo này khá bí mật, không mấy người biết, nhưng mình cẩn thận một chút vẫn hơn!

Vừa nói xong, đã thấy Đan Quế chạy trở về, gấp rút nói:

- Tiểu thư, phía Tây có độ chục người, từ mặt chính diện, một người khinh công cực cao đang chạy vào. Tiểu thư đưa Tiêu đại hiệp lui về mặt Đông, nô tỳ đi đoạn hậu.

Lâm Yên Bích cau mày, hỏi:

- Chẳng lẽ Hoàng Dung?.

Cô hốt hoảng, vừa đỡ Tiêu Phong bước đi, vừa bảo Đan Quế:

- Nếu ai hỏi, cứ nói ta chưa về đến đây!

- Lâm cô nương, đừng trốn nữa! - vừa nghe tiếng, đã thấy một thân ảnh chân không bén gót phi đến.

Lâm Yên Bích nhìn kỹ, một nữ tử mặc sắc phục màu chàm đậm, đích thị Hoàng Dung!

Lâm Yên Bích biết trốn không kịp, cô lớn tiếng chào:

- Hoàng bang chủ, lâu quá không gặp?

Hoàng Dung cười gằn:

- Ta cũng bình thường, chỉ bị cô gạt cho một đận, có bức bội chút đỉnh!

Bà vừa dứt lời, đã thấy độ chục người chạy vào, lục tục dàn sang hai bên Hoàng Dung. Lâm Yên Bích ít đi lại giang hồ, lướt tầm mắt nhìn qua, cô chẳng nhận được người nào.

Lâm Yên Bích chấp tay thi lễ Hoàng Dung, nói:

- Ngày đó, cực chẳng đã ta mới phải làm vậy! Thực tâm, ta không muốn gây bức dọc tới Hoàng bang chủ, mong bà lượng thứ!.

Cô từng nghe đồn Hoàng Dung nổi tiếng tinh minh, bữa nay mới được chứng kiến, thấy bà đã nhanh chóng tìm được đến tận cửa nhà mình!

Hoàng Dung lạnh lùng cười mát, nói:

- Cực chẳng đã! Được lắm, hôm nay cô bị chuyện bó buộc! Cô hãy giao người cho ta, thể tình giao hảo cùng sư phụ cô trước đây, ta bỏ qua tất cả mọi chuyện cô đã làm!

Lâm Yên Bích lớn tiếng đáp:

- Xin thứ lỗi, vẫn bối không thể tuân lời, người này bằng hữu của ta, không thể giao cho bà được!

Hoàng Dung sa sầm nét mặt, nói:

- Ngươi đừng gây thù kết oán với Cái Bang, không thềm nghĩ tới giao tình mấy mươi năm nay giữa Cái Bang và Bích Vân cung?.

Bà thấy Tiêu Phong kể bên Lâm Yên Bích, rõ ràng ông đã không bị chất độc vô phương chữa trị của Thiên Trúc Kim xà giết chết, trong lòng bà vô cùng thần phục y đạo của Lâm Yên Bích, thấy tăng thêm hy vọng cô ra tay chữa lành mắt cho Quách Phù, do đó, bà dùng lời nhỏ nhẹ khuyên lơn. Bà không dè cô vẫn khăng khăng chấp nê, bà bất giác phần nộ!

Tiêu Phong bỗng lớn tiếng bảo:

- Hoàng bang chủ, bà đến đây chỉ vì ta, đừng gây khó khăn cho Lâm cô nương.

Ông cúi đầu nhìn Lâm Yên Bích, nói:

- Lâm cô nương, đại ân của cô nương ban cho Tiêu Phong, kiếp này không trả được, nhất định kiếp sau ta sẽ báo đền! Từ giờ, cô thôi đừng quản đến ta nữa!.

Ông biết võ công cô cùng lắm ngang tay với Hoàng Dung, lại thấy mười người kia toàn hảo thủ giang hồ, Đan Quế giỏi lắm chống chọi hai người, những người kia, họ muốn bắt mình, dễ như trở bàn tay!

Lâm Yên Bích nói gần từng tiếng:

- Không! Ta không bỏ rơi người, dưới bất cứ lý do gì!

Hoàng Dung lạnh lùng nói:

- Được lắm, một đôi câu nam câu nữ ... Để ta thành toàn cho!

Bà hươi Đả Cầu bổng, đồng loạt mười người tiến lên, cùng Hoàng Dung xáp vào, khiến Lâm Yên Bích cùng Tiêu Phong phải thụt lùi.

- Kê nào ồn ào cái miệng xúc phạm Lâm muội muội của ta đấy?

Tiếng nói vẫn nhã truyền đến, cùng lúc một thân ảnh bạch y nhẹ nhàng từ trên không đáp xuống, gã khoan thai bước đến trước Lâm Yên Bích và Tiêu Phong, chặn đường Hoàng Dung.

---- Xem tiếp hồi 72 ----

Bạn đang đọc truyện *Thiên Mã Hành Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.14 - Chương 72: Hiểm Tượng Hoàn Sanh

Hiểm tượng hoàn sanh (Nguy cơ trùng trùng)

Hoàng Dung ngoảnh nhìn, thấy một nam tử vận bạch y, cước bộ phiêu hốt, thân mang trường kiếm, mi thanh mục tú, vẻ người anh tuấn, tiêu sái. Bà rong ruổi giang hồ đã lâu, nhưng không nhận được là nhân vật nào, lập tức quát to:

- Mi là đứa nào? Mau tránh đường.

Bạch y nam tử tay khoanh sau lưng, miệng nhặt giọng đáp:

- Nghe giang hồ đồn Hoàng bang chủ văn vũ toàn tài, một hào kiệt trong đám nữ nhi, hôm nay được gặp, thấy chẳng qua cũng một thứ nữ tử không biết lễ số mà thôi!

Hoàng Dung không nổi giận, bà cười nhặt, nói:

- Đối với hạng người không tận trung cùng dân tộc, ta tuyệt không khi nào giăng lễ số! Mi muốn chen chân vào đây, ta nhất định thù tiếp đến cùng.

Bạch y nam tử nói:

- Hết lòng với dân tộc, chẳng phải chỉ mình ngươi! Nếu Lâm muội ta ra tay bảo vệ ai, tất cô có lý do của cô! Ta cho dù thân tàn mạng tuyệt, nhất quyết chẳng để ngươi động đến một cọng tóc của muội ấy!

Nghe câu nói, Tiêu Phong rất khâm phục, ông nhủ thầm "Đại địch trước mặt, y dám vì bằng hữu liều thân, nam hán tử này thực là hào kiệt trong đời."

Hoàng Dung không một lời đối đáp, bà phi thân, huy động cây bông trúc Đả Cầu màu xanh điểm vào nam tử. Chiêu số Đả Cầu bông pháp, Tiêu Phong thuộc nằm lòng, ông biết chiêu này thoát trông, thấy tầm thường ... nhưng nó thực sự ẩn tàng ngàn vạn biến hóa, tấn công linh lợi, chuyên nhắm điểm yếu huyệt đối thủ.

Ông lập tức lên tiếng:

- Huỳnh đài lưu tâm, chiêu số đó ẩn chứa thiên biến vạn hóa.

- Cảm ơn đã mách bảo!

Bạch y nam tử rút trường kiếm khỏi vỏ, thân thủ cực nhanh, gã đã tung ra một đường guom chớp nhoáng, ngạnh tiếp ngọn bông Hoàng Dung.

Hoàng Dung tránh nhanh sang một bên, Đả Cầu bông lập tức đổi phương hướng, vụt mạnh vào hai chân đối phương.

Bạch y nam tử nhẹ nhàng di chuyển, tung mình lên, kích trường kiếm thẳng vào mặt Hoàng Dung.

Hai bên qua lại chừng bảy tám hiệp, bạch y nam tử trong tà áo trắng phiêu hốt, trở chiêu thức mỹ lệ, thân thủ có phần tương đồng võ công Lâm Yên Bích.

Hoàng Dung trong lòng hơi e ngại, bà tự hỏi "Người này là nhân vật nào đây? Võ công cao cường hơn người, ta chưa từng nghe trên giang hiện hữu một nhân vật sử cùng thân thủ và chiêu thức đó. Ta phải tốc chiến tốc thắng, phòng hờ Lâm Yên Bích đem Tiêu Phong chạy thoát".

Đầu thêm một lúc nữa, bà thấy thân pháp cùng chiêu thức của đối thủ có vẻ quen quen, một thoáng động tâm, bà hỏi:

- Ngươi là môn hạ Bích Vân cung?

Bạch y nam tử cười ha hả, nói:

- Tại hạ Liễu Như Lăng, có chút họ hàng với Bích Vân cung!

Mười người đồng bọn Hoàng Dung lúc đó cũng đã xông lên, bức bách Lâm Yên Bích đưa Tiêu Phong lùi lại. Trong khi cùng Lâm Yên Bích đỡ Tiêu Phong, Đan Quế khẽ nói:

- Tiểu thư hãy cùng Tiêu đại hiệp chạy đi, nô tỳ ở lại phụ Liễu công tử đối phó!

Lâm Yên Bích thần sắc nghiêm trọng, cô lắc đầu:

- Xú nha đầu, toàn những nhân vật kiệt hiệt đương thời, hai người không đủ sức đối phó đâu.

Tay phải rút cây ngọc tiêu từ ngang lưng ra, cô thấy cùng lúc đại đệ tử của Nhất Đẳng đại sư là Chu tử Liễu tiến lên, vung bút điểm vào mình, miệng nói:

- Tiểu cô nương tránh ra! Cô đừng bao che cho thất tử Mông Cổ!

Ông biết Lâm Yên Bích là môn hạ Bích Vân cung, cô không thuộc tà môn, mà danh tiếng thần y của cô vang dội khắp giang hồ, ông cũng đã từng nghe qua. Chu tử Liễu hôm nay gặp mặt, thấy một cô nương đẹp tựa thiên tiên, ông lập tâm, chỉ muốn dùng lời nhỏ nhẹ khuyên giải, không muốn động võ.

Lâm Yên Bích không nhường bước, cô vung ngọc tiêu nhanh như chớp giật, điểm vào huyệt thủ của Chu tử Liễu, buộc ông phải vội vàng tránh sang một bên, hươi bút biến chiêu đỡ đòn.

Trong lòng rung động, ông nhận thức cô nương này võ công không kém mình mấy. Lập tức, ông dẹp bỏ mọi ý khinh địch, ngưng thần ứng chiến, vũ lộng ngọn bút lông trong tay điểm, quét, trong thư pháp ẩn tàng điểm huyết, chiêu thức hoa mỹ như thư họa, lăng lệ như đang múa bút vẽ vờn hoa lá. Là đại đệ tử Nhất Đẳng đại sư, võ công tề danh trong nhóm bốn người đệ tử Ngự Tiều Canh Độc của đại sư, đã lĩnh ngộ sâu rộng yếu quyết Nhất Dương chỉ, võ công ông vượt xa đồng môn, ông đã phổ chỉ pháp vào thư pháp thành một võ công độc môn hàng đầu, theo công lực của đối thủ mà hiển lộng bút lông, trong võ có văn, ngâm chứa văn trong võ đến cảnh giới cao siêu. Nhưng lúc chiết chiêu cùng Lâm Yên Bích, ông sớm nhận thức cô nương đây tinh thông toàn thể những bộ môn thư hoạch, cô huy động ngọc tiêu, khoan thai, nhẹ nhàng chiết giải tất cả các chiêu thức của ông. Trong lòng bắt đầu hoang mang, Chu tử Liễu nhìn sang bạch y nam tử tuổi chưa quá hai mươi đang giao đấu ngang ngửa Hoàng Dung, do đó, càng đánh, ông càng than thầm hậu sinh khả úy, mỗi lúc một thấy kính nể tiểu cô nương thiên kiều bách mị đối thủ của mình hơn lên.

Bỗng có một người lớn tiếng nói:

- Sư đệ, ta đến giúp ngươi đây!

Từ trong tay Điểm thương ngư ần, một cây bội chèo vụt mạnh vào mặt Lâm Yên Bích, khí thế cương mãnh.

Lâm Yên Bích không dám nganh tiếp, cô nghiêng mình né tránh, cô chưa kịp ổn định thân mình, đã thấy Chu tử Liễu huy động ngọn bút điểm tới.

Cô không muốn lùi bước để tránh, sợ họ thừa cơ xông vào hương đình, đã thương Tiêu Phong. Chiến đấu chống hai đệ tử lừng danh của Nhất Đẳng đại sư, cô múa ngọc tiêu thành một màn mây xanh đậm vây bọc kín thân mình, làm hai người Chu tử Liễu cùng Điểm Thương ngư nhất thời không sao tiến lên được một bước. Thấy mấy người còn lại chuẩn bị lao vào vòng chiến, tạo vòng vây, trong lòng nóng như lửa đốt, Lâm Yên Bích lớn tiếng kêu:

- Liễu đại ca, đại ca qua bên đây đi, đám ba người họ định bủa vây!

- Được!

Liễu Như Lăng trường kiếm chém xéo, đường kiếm nhanh như chớp giật, chiêu thức lăng lệ, bức Hoàng Dung lùi lại một bước. Rồi gả tung mình lên không, đáp xuống giữa ba người nọ, chặn đứng khiến họ không sao đi vào hương đình được. Vừa vũ lộng thanh gươm, gả vừa hỏi:

- Lâm muội muội, muội trụ được lâu không? Muội muốn ta qua giúp muội một tay không?.

Lâm Yên Bích nói:

- Muội chưa cần, đại ca hãy phòng thủ mặt đó, đừng để bọn họ vào hương đình!.

Cô vừa dứt lời, đã thấy Hoàng Dung phi thân đến, bà không tấn công Liễu Như Lăng, vung Đả Cầu bổng đánh vào Đan Quế. Vốn võ công Đan Quế yếu nhất trong số, bà dự tính, muốn bắt Tiêu Phong, phải mở đường vào hương đình qua ngã Đan Quế. Giữa lúc Đan Quế phải đối chường chống hai địch thủ, căn bản đã đuối mồ hôi rồi, giờ đây bị thêm áp lực từ Hoàng Dung, cô hoàn toàn vô phương né tránh, nhìn ngọn bổng sắp chạm vào, mắt cô chột hoa lên, một nhân ảnh đã xông ra, chụp và giữ chặt cây gậy. Hoàng Dung nhìn lại, đích thực Tiêu Phong!

Bà kinh hoàng, tự hỏi "Y đã hoàn toàn bình phục rồi ư? Nếu vậy, bữa nay bọn mình thua mất!".

Tâm trí xoay chuyển nhanh như chớp giật, Hoàng Dung kết luận điều đó là không thể, bà vận sức kéo Đả Cầu bổng về, tay thấy nhẹ hẫng, bà lập tức hiểu Tiêu Phong nội thương chưa khỏi, ông đã không đủ kinh lực giữ chặt bổng. Xoay ngược đầu gậy, bà xuất chiêu "Tà Đả Cầu bồng", vụt vào Tiêu Phong.

Tiêu Phong đứng còn không vững, vừa rồi, mắt thấy chiêu thức Hoàng Dung sắp đập vào Đan Quế, tính mạng cô bị đe dọa trầm trọng, vốn hiểu rõ chiêu thức Đả Cầu bổng pháp, ông lao mình ra trước mặt Đan Quế, chụp giữ cây bổng, may mắn cứu vãn tính mệnh Đan Quế. Do không đề khí được, ông đã không sao giựt được cây gậy đó.

Khi thấy sắp trúng chiêu "Tà Đả Cầu bồng", Tiêu Phong lách mình, nhưng cơ thể đang mang trọng thương, không sao di chuyển linh hoạt được, ông tránh thoát bị nó điểm yếu huyệt, chỉ lãnh nguyên một đòn vào người.

Đan Quế hét hoảng kêu to:

- Tiêu đại hiệp, đại hiệp trúng thương rồi sao?

Cô chưa dứt lời, sườn bên phải đã bị Hoàng Dung nện cho một gậy. Tinh thể nguy ngập, cho dù Lâm Yên Bích từng ba lần can ngăn tránh để khí, Tiêu Phong lập tức nhịn đau, ông hít vào một khẩu chân khí dài, hoa tả thủ một vòng, hữu chưởng hướng ra ngoài, vẽ một thức "Kiến Long tại điền", nhắm vào cả Hoàng Dung lẫn toàn người phe bà, chưởng phong cuộn lá từ dưới đất lên tung bay mù mịt.

Hoàng Dung cảm giác đang bị chưởng lực kích vào ngực, khiến bà nghẹt thở, kinh hoàng trong tâm, bà nhảy lùi lại thật nhanh.

Hai người kia phản ứng không mau bằng bà, đều đã lãnh trọn kinh lực ngọn chưởng, họ lập tức thổ huyết, té quỵ trên đất.

Hoàng Dung đưa tay ôm ngực, âm thầm điều tức. Nhìn vào Tiêu Phong, giữa lúc bà đang hoang mang, đã thấy Tiêu Phong loạng choạng, lao đảo, miệng ọe ra một bụm máu.

Hoàng Dung mừng rỡ, bà biết Tiêu Phong không thể đề khí được nữa, bèn lập tức hơi bỗng, quát to:

- Tên họ Tiêu kia, nạp mạng đi!

Hoàng Dung bỗng thấy chớp hàn quang của một thanh trường kiếm đâm thẳng vào mặt, tiếp theo sau là ánh sáng xanh của ngọc tiêu nhắm quật vào ngang eo lưng. Địch thị Liễu Như Lăng cùng Lâm Yên Bích trông thấy Tiêu Phong ngộ hiểm, đã đồng loạt chạy đến tiếp cứu.

Võ công Liễu Như Lăng hơn Lâm Yên Bích một chút, trường kiếm đến trước, mà đối thủ của Lâm Yên Bích là Chu tử Liễu cùng Điểm Thương Ngư ản võ công cao cường, họ thừa dịp Lâm Yên Bích tâm thần hoảng loạn trước vụ Tiêu Phong thổ huyết, bị Chu tử Liễu một bút điểm trúng vào về phải, cô nhin đau, phi thân đến cứu Tiêu Phong.

Cùng lúc bị hai cao thủ giáp công, Hoàng Dung bối rối, bà chưa biết phải đỡ cây trường kiếm hay đón cây ngọc tiêu.

Chu tử Liễu kinh hoàng kêu lên:

- Hoàng bang chủ, coi chừng!

Còn may, Hoàng Dung cơ trí tuyệt luân, tâm niệm bà xoay chuyển cực nhanh, cộng thêm kinh nghiệm chiến đấu phong phú, tay phải giương cây gậy đòn đỡ thanh kiếm, tay trái bà vận sức đưa xuống eo lưng, ngạnh tiếp ngọc tiêu của Lâm Yên Bích, xuất lực liên lạc, bà miễn cưỡng đỡ được hai đòn tấn công.

Thoát khỏi tình thế cực hiểm, bà nhấn mạnh gót lùi nhanh ra sau, biết rằng, để họ giáp công lần nữa, bà sẽ không còn sức đối phó.

Đồng thời Chu tử Liễu cũng phi thân đến bên cạnh, rồi Điểm Thương ngư ản cùng mấy người thoát khỏi chưởng lực Tiêu Phong đồng loạt xông lên. Với Đan Quế thọ thương, không còn chiến đấu được nữa, nếu chỉ trông vào Lâm Yên Bích cùng Liễu Như Lăng, sẽ không thể kết hợp che chắn nổi cho Tiêu Phong. Chưa kể Lâm Yên Bích đã trúng thương nơi về phải, máu chảy ròng ròng, Liễu Như Lăng giờ ngang trường kiếm, bảo Lâm Yên Bích:

- Lâm muội muội, bọn mình hôm nay chắc chết chung một chỗ!

Lâm Yên Bích nói:

- Chẳng may tình thế bất lợi, huynh cứ chạy trước đi, bọn họ đến đây, mục đích không phải để giết huynh!

Liễu Như Lăng cười ha ha, đáp:

- Muội chết đi rồi, ta sống trên đời cũng thành vô vị. Nếu có chết, mình cùng chết bên nhau!.

- Con người vô tâm bạc hạnh kia, với nữ nhân nào, chàng cũng tuôn ra một giọng đó hả?

Giọng thật náo lòng của một nữ tử vang lên, một hồng y nữ tử hiện ra từ rừng quế, cô trời hụp thân mình đôi ba lượt, trong chớp mắt, đã đến trước Liễu Như Lăng, khoé hạnh chiếu vào gã, giận hờn hỏi:

- Chàng nói lại đi, câu đó, nữ nhân nào chàng cũng đem ra dùng, phải không?

Liễu Như Lăng nhỏ giọng:

- Yên Nhi, đừng làm ồn! Ta đã chỉ nói thế với có hai người thôi!

Chợt một giọng nói thánh thót như chuông ngân vọng tới:

- Liễu lang, sao chàng trí nhớ kém cỏi quá! Muội dường như đã có được nghe chàng nói y hệt với muội?

Thêm một nữ lang khác từ rừng quế hiện ra, khinh công nàng này không kém hồng y nữ tử chút nào, một vầng lam y phiêu hót đáp xuống trước Liễu Như Lăng.

---- Xem tiếp hồi 73 ----

Bạn đang đọc truyện *Thiên Mã Hành Không* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.14 - Chương 73: Ác Đấu Phù Hương Đình

Cô gái tên Yên Nhi, cũng là hồng y nữ tử, đưa mắt liếc xéo nữ lang áo lam, giọng bức tức:

- Lam Kì, ngươi thật không biết xấu hổ hay sao? Liễu lang vừa mới bảo rõ ràng đây thôi, chàng chỉ nói câu đó với ta và Lâm cô nương, chàng bảo sẽ cùng sống chết với người hời nào?

Lam y cô nương sùng sộ hỏi lại:

- Tiện nhân, ngươi nói gì vậy?

Yên Nhi cười, đáp:

- Ta nói vậy, ngươi nghe, không hiểu sao? Ta bảo trong lòng Liễu lang chỉ thực sự có ta cùng Lâm cô nương thôi!

Lam Kì nắm tay Liễu Như Lăng, nũng nịu hỏi:

- Liễu lang, chàng nói đi, có thiếp trong tim chàng không?

Hoàng Dung sốt ruột, bà hươi cây gậy, quát mắng:

- Lũ bay muốn đồ ghè tương, đồ hũ giấm thì kéo nhau đi chỗ khác, ta không có rảnh đứng nghe đồ lảm nhảm chúng bay nói lại nhai!

Cả hai người Lam Kì và Yên Nhi cùng đưa mắt nhìn nhau, rồi thét hỏi Hoàng Dung:

- Mụ là đứa nào vậy?.

Thấy Hoàng Dung thanh nhả tú lệ, đầu niên kỷ có phần hơi cao, nhưng họ sợ Liễu Như Lăng phong lưu thành tính, chưa biết chừng đây lại là một món nhân tình khác nữa của chàng! Cả hai lập tức nảy sinh địch ý!

Một trưởng lão Cái Bang trong đoàn Hoàng Dung quát lớn:

- Không được vô lễ! Người nổi tiếng như Hoàng bang chủ đây mà còn không nhận biết, rõ là một lũ 'có mắt không trông!

Hoàng Dung xua tay, bảo:

- Các vị, đừng lý đến chúng nó! Bất tên họ Tiêu mới là chuyện khẩn yếu!.

Nói xong, bà vung Đả Cầu bổng quét vào Liễu Như Lăng, xử quyết chữ 'thiếu trong Đả Cầu bổng pháp tấn công.

Lam Kì cùng Yên Nhi lập tức rút khí giới ra, đồng loạt thét:

- Mụ đáng chết! Dám vô lễ với Liễu lang của ta!

Một cô còn bảo:

- Hoàng bang chủ thì là cái quái gì! Đừng có tới đây làm loạn!

Liễu Như Lăng đưa kiếm ra trước hai cô, chặn cây bổng Hoàng Dung đang vụt vào họ, gã nói rành mạch từng tiếng:

- Kì Nhi muội hãy đi lo mặt bắc, còn Yên Nhi trấn giữ phía Nam, phải phòng thủ hương đình, không để bất kỳ ai xâm nhập!

Chàng chém thêm hai nhát kiếm nữa, nói tiếp:

- Hoàng bang chủ này để cho ta đối phó, hai muội không phải đối thủ!

Lam Kì và Yên Nhi đồng thanh đáp ứng, tách ra đi trấn giữ hai mặt bắc và nam, chặn cửa bốn người đang định xâm nhập vào hương đình.

Lam Kì sử một ngọn trường tiên, chỉ thấy roi vụt ngang quát xéo, phát tiếng gió vù vù, linh hoạt như rồng thiêng xuất động.

Yên Nhi hai tay hai đoản kiếm, múa ra trước mặt một làn hàn quang, không cho ai tiến vào gần.

Trước tình hình bốn cửa Phù Hương đình đều có người trấn thủ, phe Hoàng Dung trừ mấy người thụ thương dưới chưởng Tiêu Phong, số còn lại nhất thời không sao xâm nhập.

Giao tranh một hồi, ba nữ tử nội lực suy giảm, Lam Kì và Yên Nhi hơi thở đứt đoạn, Lâm Yên Bích cũng không khá gì hơn, cô đang trúng thương nơi chân phải, di chuyển kém linh động, cũng may Điểm Thương Ngư ẩn chiêu thức chậm chạp, chủ yếu dựa vào khí lực trầm trọng, cô đều tránh né được,

khi thêm hai người nữa vây công, nhờ khinh công cao cường và sự am tường phần lớn võ học Bích Vân cung, cô đã chi trì được lâu dài. Dần dà, vết thương chảy máu làm cô suy nhược, cô liên tiếp gặp hung hiểm. Về phần Chu từ Liễu cùng Hoàng Dung giáp kích Liễu Như Lăng, gã căn bản nhờ kiếm thức phiêu dật, nội lực hơn hẳn Hoàng Dung, trong vòng ngàn chiêu, có khả năng đánh bại Hoàng Dung, nhưng từ khi Chu từ Liễu, vốn cao thủ đệ nhất đẳng, tham chiến, gã cũng đã lâm vào tình trạng bị kiệt lực dần.

Bỗng sau một tiếng kêu la, Yên Nhi đã trúng thương vào tay trái, bay vượt mất đoàn kiếm, hai đối thủ của cô vũ động tay đao tấn công, họ sắp sửa tiến vào trong đình, Yên Nhi thét một tiếng, huy động đoàn kiếm tả thủ đánh ra một chiêu thí mạng, trực tiếp tấn công vào cả hai đối thủ, bức họ lùi bước, rồi đưa chân trái đá móc vào thanh đoàn kiếm bị rơi trên đất, hất tung nó lên, cô nhìn đau vuron tay trái ra bắt lấy.

Phút chốc, đã liên tiếp nghe tiếng kêu hốt hoảng của cô, của Lâm Yên Bích và Lam Kì, lần lượt người trước kẻ sau trúng thương, trong khi chiêu thức Liễu Như Lăng dần dà mỗi lúc một chậm lại . . .

Giữa lúc ấy, ba thân ảnh từ ngoài chạy vùn vụt vào, chớp mắt, khi họ đến gần, thấy là ba nữ lang.

Nhìn cục diện ác đấu, họ thoát đầu ngạc nhiên, đến khi trông rõ Liễu Như Lăng đang bị hai người vây công, cả ba cô đồng thanh thét to:

- Liễu lang, chúng muội đến giúp chàng đây!.

Ba miệng một lời chưa dứt, ba thanh liễu điệp đao đồng loạt tấn công Hoàng Dung và Chu từ Liễu.

Liễu Như Lăng nhìn thấy ba cô, gã bất giác mừng rỡ, cả tiếng bảo:

- Mấy muội trước hết giúp chặn cửa, đừng cho địch nhân vào trong đình, để ta đối phó mấy người kia!

Cả ba cô một giọng đáp:

- Chàng cứ yên tâm!

Liễu Như Lăng thu kiếm lùi lại, gã biết, trong số người cùng phe, chỉ Yên Nhi là kém nhất, bèn lập tức lên tiếng bảo:

- Lâm muội, Kì Nhi, hai muội cố trụ vững, ta đến giúp Yên Nhi đây.

Vừa nói, vừa huy động trường kiếm xuất hàn quang bức bách hai đối thủ Yên Nhi, đẩy họ liên tiếp lùi ra sau. Sau khi lên tiếng nhấn nhe Lâm Yên Bích và Lam Kì, kiếm chiêu Liễu Như Lăng mỗi lúc một thêm hiểm ác, mỗi chiêu, mỗi thức toàn đưa đối phương vào tử địa. Yên Nhi được tình lang giúp, trong lòng hớn hờ, thấy phần chân nhiều, hai thanh đoàn kiếm cô tung ra toàn chiêu thức dũng mãnh, chưa hết một hiệp, một đối thủ đã bị trúng mũi kiếm Liễu Như Lăng vào bụng dưới, lâm y ngã lãn! Người kia bị song kiếm của Yên Nhi quây ráo riết, chỉ cố thủ, gấp chiêu chiết chiêu, vô phương phản công.

Liễu Như Lăng thấy y không phải đối thủ Yên Nhi, gã bảo nhỏ:

- Yên Nhi, muội tiếp tục trấn thủ nơi đây, ta giúp người khác.

Trong tình huống khẩn cấp trước mặt, Yên Nhi không lòng dạ nào nghĩ đến ghen tuông nữa, gạt đầu, cô đáp:

- Huynh yên tâm, muội đủ sức chống cự.

Liễu Như Lăng chạy về cửa bắc, đến bên Lam Kì.

Võ công Lam Kì cao hơn Yên Nhi, thêm vũ khí có tầm đánh xa, cô đã chiếm được nhiều tiện nghi, nhưng vì một lúc đối phó ba người, cô sớm đã thấy lực bất tòng tâm, trên mình trúng thương đôi ba chỗ. Cô cần rằng, từ thủ mặt bắc, đang lúc nguy cấp, nghe Liễu Như Lăng, cô lên tinh thần, ngọn trường tiên vung ra như vũ bão. Khi được Liễu Như Lăng trực tiếp trợ lực, cô cảm thấy sức lực tăng gấp bội, huy động trường tiên phối hợp khít khao cùng trường kiếm của Liễu Như Lăng, chẳng mấy chốc, họ đã đã thương được hai địch thủ, kẻ kia đang cố sức chống đỡ ngọn roi.

Lo cho Lâm Yên Bích, Liễu Như Lăng bỏ mặt trận đấu, gã cắt bước chạy sang bên Lâm Yên Bích, lớn tiếng bảo Kì Nhi:

- Kì Nhi, muội sớm thanh toán tên này đi, hần không phải đối thủ của muội!.

Lam Kì chẳng nói chẳng rằng, cô giờ đây trút được gánh nặng giáp công của ba người, trong lòng thấy yên tâm, cô huy động trường tiên tấn công vào đầu, vào mặt địch thủ.

Đúng lúc Lâm Yên Bích đang vất vả, bấp về trúng thương chảy máu, trên vai, trên tay cũng bị vài vết thâm tím, cô nghiêng rằng, nhất quyết không lùi. Vào một lúc, cây boi chèo của Điem Thương Ngư ần kích tới, đôi chân không đủ sức đưa người né tránh, cô đành vung ngọc tiêu nganh tiếp. Vào lúc bình thường, cô tự biết thừa sức đối phó, nhưng giờ đang mệt mỏi, cô không tin chắc ngọc tiêu đủ sức cản đòn. Vừa hay một ngọn trường kiếm vụt tới, là Liễu Như Lăng đang sử phép bốn lượng chống ngàn cân, mượn lực đạo trầm trọng của cây boi chèo, gã tiến sát vào, kịp thời vuron tay kéo Lâm

Yên Bích lùi ra sau,

Chẳng chờ Điem Thương Ngư ần biến chiêu, gã phóng trường kiếm đâm vào cổ tay Điem Thương Ngư ần, miệng dịu giọng hỏi:

- Lâm muội muội, thương tích không có gì đáng ngại lắm chứ?

Lâm Yên Bích được giúp, được giảm áp lực khá nhiều, cô quét ngang ngọc tiêu, né tránh một đòn tấn công, đáp:

- Không sao, đa tạ huynh.

Liễu Như Lăng cười cười:

- Minh không phải người ngoài, không cần cảm ơn. Muội đang mang thương tích, ba người này đề ta giải quyết.

Dứt lời, gã huy động thanh trường kiếm như nước chảy mây trôi, chiêu thức lảng lẹ, "xoẹt" một tiếng, đã đâm thủng ngực một địch thủ, làm y ngã lộn, miệng kêu la thảm thiết, co quắp một hồi, rồi ngưng cử động.

Lâm Yên Bích trong lòng lo lắng thương thế Tiêu Phong và Đan Quế, cô thấy cường địch chưa loại trừ hết, trận đánh ba nữ lang kịch chiến cùng Hoàng Dung và Chu tử Liễu chưa biết khi nào ngã ngũ, cô bèn tiếp tục huy động ngọc tiêu, đối địch hai kẻ còn lại, miệng giục Liễu Như Lăng đến tiếp tay cho ba nữ tử kia.

Liên tiếp thấy đồng bọn trúng thương, gục ngã, Hoàng Dung bất giác trong lòng sinh nóng nảy, lo lắng, bà tự hỏi, gã Liễu Như Lăng này, không hiểu có bao nhiêu nhân tình, người nào cũng một thân võ nghệ, tận tâm tận lực giúp gã tử thủ Phù Hương đình. Đặc biệt trước mặt, ba nữ lang này diện mạo giống nhau như cùng khuôn đúc, chiêu thức bất cứ người xuất ra cũng đều được hỗ trợ, hỗ ứng từ hai người kia, tâm ý họ tương thông, quả là đặc tính chị em sinh ba. Tách riêng từng người, bà và Chu tử Liễu thừa sức đánh bại, nhưng ba ngọn liễu điệp đao kết hợp thành một đao trận, che chắn liên lạc, nhất thời bà thấy sốt ruột, khi nghe đồng bọn liên tục trúng thương, thọ tử, tuy bình thường là người cơ trí lanh lợi, lúc đó bà cũng bó tay, vô kế khả thi.

Lâm Yên Bích được liên thủ của Liễu Như Lăng, cô đã nhanh chóng hạ thêm một đối thủ nữa, điểm huyết đánh y gục lộn ra đất. Lâm Yên Bích thu hồi chiêu thức, cô giắt ngọc tiêu vào mình, bảo:

- Liễu đại ca, bọn người này giao cho huynh, muội đi thăm thương tích người bên mình nhé.

Liễu Như Lăng nhẹ nhàng đáp:

- Ủ .. muội đi đi ... Phải cẩn thận đấy!

Lâm Yên Bích băng vết thương trên vế xong, cô chạy vào trong đình, xem xét vết thương Tiêu Phong và Đan Quế. Cùng lúc đó, Điểm Thương Ngư ẩn tham chiến Hoàng Dung và Chu tử Liễu chống Liễu Như Lăng, hấn bị mũi kiếm Liễu Như Lăng đâm vào cổ tay thụ thương, bơi chèo vượt tay bay đi vù ra tít xa tận bên ngoài. Gã hoang mang, lò dò chạy đi tìm bơi chèo.

Chu tử Liễu sợ sự huynh ngộ hiểm, vội phi thân đến cứu. Còn may cho gã, khi Liễu Như Lăng thấy Điểm Thương Ngư ẩn mất vũ khí, đã đứng yên, không tiếp tục tấn công nữa.

Gã đang tính qua giúp mấy chị em sinh ba, kíp khi thấy Chu tử Liễu chạy đến, bèn dừng bước, nhìn Chu tử Liễu, cười cười:

- Huynh đài, võ công mang tên gì vậy, trong văn có võ, trong võ hàm chứa văn, vô cùng tân kỳ!

Chu tử Liễu biết hôm nay khó lòng thủ thắng, ngay cả muốn cùng Hoàng Dung và Điểm Thương Ngư lạnh lặn ẩn rút lui cũng không phải là khó, bèn đổi phương, ngoài Liễu Như Lăng và ba chị em, số

còn lại đều đã trúng thương.

Ông lập tức dừng tay, cười cười trả lời:

- Các hạ thiếu niên anh kiệt, vũ công cao minh, tại hạ rất lấy làm kính phục.

Ông liếc Liễu Như Lăng, hỏi:

- Xem ra các hạ cũng là người có đọc sách, tất có biết câu 'quốc gia hưng vong, thất phu hữu trách'? Vậy sao các hạ đi bán mạng, tiếp tay sát tử Mông Cổ?.

Liễu Như Lăng ngạc nhiên hỏi:

- Y là người Mông Cổ?

Chu tử Liễu đáp:

- Ngàn lần không sai!

Ông nhen nhúm hy vọng sẽ lấy đại nghĩa vì dân ra thuyết phục họ Liễu bỏ cuộc, nếu hấn chịu dẫn đám tình nhân rút lui, chuyện bắt giữ Tiêu Phong sau đó sẽ dễ như trở bàn tay.

Liều Như Lăng khẽ chau mày, gã liếc nhìn Lâm Yên Bích, thấy cô đang thăm mạch Tiêu Phong, đôi hàng mi cô rũ thấp, giữa ban ngày, trời quang mây tạnh, gương mặt Lâm Yên Bích gã thấy sao nhạt nhòa, như cô đang chìm đắm trong một cơn mộng mị.

Liều Như Lăng chợt rung mình, máu nóng sôi sục, gã chỉ muốn, không chút hối tiếc, không chút ngần ngại, xả thân, đem tính mạng che chở cho cô.

Liều Như Lăng tức thì đổi sắc mặt, miệng gã rõ ràng từng tiếng:

- Chẳng cần biết người tộc gì, hễ Lâm muội chú tâm bảo vệ, dẫu có phải chết, ta quyết lo cho họ được an toàn.

Lòng gã hướng về Lâm Yên Bích, chẳng cần biết người cô đang bảo vệ đã làm gì có hại tới quốc gia, tới bách tính.'

---- Xem tiếp hồi 74 ----

.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Mã Hành Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.14 - Chương 74: Tranh Phong Cật Thổ

Hồi 74: Tranh phong cật thổ (Ghen giành tình lang)

Thấy Liều Như Lăng làm vẻ quả quyết, Chu Tử Liễu biết có nói nhiều cũng vô ích, ông thở dài, lắc đầu than:

- Đáng tiếc! Thật đáng tiếc!

- Chu đại ca, mình đi thôi, hôm nay tạm coi như thua. - Hoàng Dung đến nâng đỡ một người đang thọ thương, nói tiếp - Chư vị huynh đệ, hãy diu dặt nhau, mình ra về!. Nhìn Liều Như Lăng, bà bảo:

- Liều công tử, uống cho công tử một thân vũ công, lại dùng nó bao che cho ngoại tộc, không sợ sẽ làm cho dòng họ bị thiên hạ đàm tiếu đến muôn đời sau ư?

Liều Như Lăng cười gằn:

- Muôn đời sau xỉ mạ thì làm gì? Bất cứ chuyện gì mình làm, sau này làm sao chẳng khỏi có bàn tán, nhưng ta chỉ sống hiện tại, không quản chuyện tương lai xảy đến sau này. Mà bất kể có đàm tiếu, bàn tán gì đi nữa, bây giờ đề cập, có khi quá sớm. Bất quá chỉ là người ngoại tộc, người có giỏi thì kể ra những chuyện bại hoại gì y đã làm đi?

Hoàng Dung đáp:

- Y làm Đại tướng quân Mông Cổ, thế nào cũng sẽ xua quân Nam hạ, xâm lăng nước nhà, tàn sát trăm họ, còn tệ hại gấp mấy kẻ làm điều ác mà không ngại ngần, chẳng đáng chết sao?

Liều Như Lăng giật mình, gã thất thanh hỏi:

- Vậy sao? Y là Đại tướng quân Mông Cổ hả?.

Gã đưa mắt nhìn Lâm Yên Bích, vẻ nghi ngờ trên mặt Đang khi Lâm Yên Bích mải chăm cứu Tiêu Phong, cô chẳng quay lại, đáp:

- Nếu không tin ta, huynh cứ thông thả ra đi, ta không đòi hỏi, ép buộc huynh ở lại giúp!

Nghe cô nói, Liều Như Lăng bật cười, bảo:

- Trên đời này, không tin muội, ta còn đi tin ai nữa bây giờ?.

Quay sang Hoàng Dung, gã bảo bà:

- Ý đã quyết, Hoàng bang chủ chớ khá nhiều lời, bọn ta chẳng muốn gây thù địch! Các vị muốn đi, xin cứ tự tiện.

Thấy không đem đại nghĩa vì dân ra thuyết phục được, Hoàng Dung bèn nói:

- Người đối xử chân tình cùng Lâm cô nương, đáng tiếc, trong tim ả chỉ có tên Mông Cổ tướng quân kia thôi, ả không để mắt tới người, người không biết người đang ra tay trợ giúp tình địch à?

Nhìn thần tình Lâm Yên Bích trước thương thế của Tiêu Phong, và từng thấy cô liều thân che chắn cho ông, Liễu Như Lăng cũng loáng thoáng cảm giác điều đó. Gã suốt đời phóng đảng thành tính, đã khuynh đảo con tim không biết bao nhiêu nữ tử mỹ lệ, độc nhất Lâm Yên Bích cứ làm mặt lãnh lãnh đậm đậm cùng gã, điều đó càng khiến gã tăng thêm kích thích ước muốn thân cận cô, chinh phục cô. Bây giờ trước mắt có đối thủ, xem chừng gã thấy thích thú hơn lên, lập tức cười xoà, gã cất tiếng nói rõ từng tiếng:

- Miễn Lâm muội muội sung sướng, vui vẻ, bất kể tình địch hay tướng quân Mông Cổ, ta cũng đều ra sức che chở cho y!.

Miệng lưỡi có lạnh lợi sắc sảo đến đâu, lúc này Hoàng Dung cũng không sao thuyết phục Liễu Như Lăng thay đổi chủ định, bà lập tức cười nhạt, đáp:

- Được lắm! Tự giờ, người trở thành đối đầu khắp anh hùng thiên hạ, cũng có ngày người sẽ hối hận cho mà xem!.

Nói xong, bà băng mình lướt đi, để Chu Tử Liễu và Điềm Thương Ngư ẩn cùng mấy người khác ở lại, nâng đỡ những kẻ thụ thương, thu thập xác đồng bọn ra về.

Liễu Như Lăng quay lại, gã đưa mắt nhìn một vòng đám tình nhân, thấy Lam Kì và Yên Nhi ngồi dựa cột đình, ba nữ lang sinh ba đang rũ người xuống thờ hồn hên, gã bước mau đến trước họ, hỏi:

- Có ai bị thương tích trầm trọng không? Bị thương chỗ nào, đưa ta xem xem!

Năm cô gái đưa mắt nhìn nhau, họ cùng "hừ" một tiếng, rồi cùng quay ngoắt đầu đi, không lý gì đến gã.

Liễu Như Lăng cười mon:

- Đừng làm vậy chứ! Cả nhà hôm nay có duyên được gặp gỡ, đây là ông trời run rủi cho mình cùng mừng vui, cùng hoan hỉ chẳng phải một dịp may sao?.

Lam Kì "hừ" to, quay lại lườm gã, to tiếng hỏi:

- Chàng nói đi, rút cục chàng còn bao nhiêu nữ nhân khác nữa?

Liễu Như Lăng lắc lư cái đầu, cười, đáp:

- Đầu còn ai nữa! Ở cả đây thôi!

Yên Nhi cười nửa miệng, hỏi:

- Có đúng chỉ có nhiều đây thôi không? Thế cái món Phạm Phi Phi ở Giang Châu thì bỏ vào đâu?

Liễu Như Lăng đút grom vào vò, cười cười:

- Ô! Quên khuấy đi mất! Cái đó ... ngoài ra chỉ có một cái đó thôi!

Ba ả sinh ba đồng loạt cười nhạt, hỏi:

- Có đúng chỉ quên mỗi cái đó thôi không? Thấy là chưa chịu khó nhớ kỹ thêm mà!.

Liễu Như Lăng không hiểu nên gạt đầu hay nên lắc đầu, gã vỗ tay, cười mon trón:

- Trước giờ, ta chưa khi nào có dịp nhận rõ từng người trong các cô, ai là tỷ, ai là muội! Sẵn dịp, để ta đoán thử xem nhé! Hừm... nàng này nhất định là nhị tỷ Lãnh Nguyệt, miệng lưỡi nhanh nhẩu nhất!

Một cô cười rộ, bĩu môi:

- Ai hỏi đâu chơi trò hỏi đáp với chàng! Nói mau lên, rút cục có tất cả là bao nhiêu cô khác nữa?.

Liễu Như Lăng chỉ vào cô đang cười, gã hi hi:

- Ô! Nàng này nhất định tiểu muội Liên Tinh, tính tình lạnh lợi!.

Rồi quay qua cô kia, gã tùm tùm:

- Người đoan trang, trầm ổn, nàng nhất định là đại tỷ Lưu Vân!

Nàng Lưu Vân liếc xéo chàng, nói:

- Ai thêm cười cợt cùng chàng kia chứ!

Các cô đồng loạt chất vấn:

- Vậy cuối cùng, chàng có cả thấy bao nhiêu nữ nhân?.

Liễu Như Lăng dùng ngón tay gõ gõ vào đầu, gãi nhủu mày, đáp:

- Câu hỏi thật khó trả lời! Con số đích xác không sao nhớ, có người chỉ gặp mỗi một lần, rồi đứt đi luôn, không gặp lại, làm sao nhớ cho hết được!.

Cả năm nạng đồng thanh hét ầm:

- Lại còn vậy nữa!.

Các cô đều biết chàng Lăng của mình phong lưu, nhưng không ngờ gã phóng đảng đến thế!

Thấy Lâm Yên Bích không nói năng, khoe miệng mồm mím, Liễu Như Lăng vội chữa:

- Ta hiện chỉ lui tới với nhà cô Phạm Phi Phi, kỳ dư chẳng gặp lại ai khác!.

Nhìn vai phải Lam Kì cùng về trái của Yên Nhi đang rỉ máu, gãi rảo bước đến gần, hỏi:

- Vết thương các muội ra sao? Cho ta xem xem!

Lam Kì né qua một bên, hét:

- Đừng đụng vào người người ta, bạc tình nhân!.

Yên Nhi dang hai tay, xua xua, miệng bảo:

- Không cho xem!.

Liễu Như Lăng cực bối rối, tuy quen thói phóng đảng, nhưng nhất thời gã phải cùng lúc đối phó bấy nhiêu hồng nhan tri kỷ, chẳng khỏi đang có phần ngơ ngác, thì nghe Lâm Yên Bích nói:

- Hai tỷ tỷ, đa tạ hai tỷ vừa rồi trợ giúp, mau đến đây cho muội xem vết thương cho.

Lam Kì và Yên Nhi liếc xéo Liễu Như Lăng, họ bước đến ngồi cạnh Lâm Yên Bích. Đó là lúc Lâm Yên Bích đã cho Tiêu Phong uống thuốc trị độc tính, vừa qua, ông đề khí khởi động nội lực, độc chất hầu như lọc ra gần hết khỏi nội tạng đã ngấm trở lại trong tim phổi, làm nội thương vệt trở thành trầm trọng, làm ông chìm vào mê man. Biết ông sẽ nhanh chóng tỉnh lại, Lâm Yên Bích đặt ông nghỉ trên trường kỷ. Sau lưng Đan Quế bị trúng một chưởng, in mờ mờ dấu bàn tay màu đen. Cô dùng kim bạc châm mười đại huyệt trên mình Đan Quế, rồi cho uống thánh dược liệu thương của Bích Vân cung. Cô truyền cho Đan Quế yếu quyết vận công điều tức trực độc khí. Đan Quế ngồi xếp bằng, theo pháp quyết của Lâm Yên Bích, cô chậm chậm vận khí liệu thương.

Lâm Yên Bích trị bệnh Đan Quế xong, cô xem đến các vết thương của Lam Kì và Yên Nhi, chưa kịp tự lo cho vết thương trên chân cô. Xem xong cho hai nạng, Lâm Yên Bích cười, bảo: - Không đáng lo, vết thương ngoài da, không chạm xương, chỉ cần dùng thuốc uống cùng thuốc xức, ba bốn bữa nữa sẽ khỏi!

Lam Kì nắm tay Lâm Yên Bích, vẻ hối hận, cô nói:

- Đa tạ tỷ, trước đây muội nói năng bừa bãi, đã xúc phạm, làm méch lòng tỷ nhiều, tỷ chẳng hiềm, lại ra tay trị thương cho muội, làm muội mắc cỡ quá!

Lâm Yên Bích vội đáp:

- Đừng nói thế! Hôm nay không có tỷ đến giúp, ta đã hỏng rồi, phải là ta cảm ơn mới đúng!

Yên Nhi bảo:

- Lâm tỉ tỉ vô luận tình huống nào cũng đều hiển lộ phẩm chất cao đẹp, bọn muội theo không kịp. Trong các nữ nhân ở đây, muội kính phục tỉ nhất! Ngày sau, tỉ thành thân cùng Liễu lang, ở ngôi chánh thất, không ai có ý kiến phản đối, bàn ra cho được!

Lâm Yên Bích nghe nói, mặt cô thoáng biến sắc, bèn chậm rãi đứng lên bảo:

- Hai tỷ chờ một chút, muội vào đem rương thuốc ra, lấy thuốc cao bôi miệng vết thương cho mau kéo da non.

Liễu Như Lăng vội nói:

- Lâm muội trên mình đang mang thương tích, hãy ngồi nghỉ, để ta đi lấy cho.

Biết mình trúng thương không nhẹ, có thể chạm xương, Lâm Yên Bích tự hiểu nên hạn chế di chuyển, cô không khách khí, nói:

- Phiên đại ca rồi .... Rương thuốc đặt trên bàn trong phòng, nhờ huynh đi lấy giùm.

Qua đó, đủ biết Liễu Như Lăng khá quen thuộc với Chiết Quế cur, đủ biết gã lui tới nhiều lần. Liễu Như Lăng ứng tiếng, rào bước về nhà.

Lâm Yên Bích đứng dậy, chấp tay cảm ơn ba tỷ muội Lưu Vân:

- Vừa qua, Yên Bích gặp hiểm nguy, được ba tỷ tỷ ra tay cứu giúp, Yên Bích xin thành tâm cảm tạ.

Thấy Lâm Yên Bích lễ phép, Lưu Vân hoàn lễ, đáp:

- Đừng khách khí, giúp đỡ nhau là chuyện ai cũng làm thôi.

Lãnh Nguyệt chăm chú nhìn Lâm Yên Bích, nói:

- Tỷ Lâm Yên Bích có đính ước cùng Liễu lang, phải không? Trước khi gặp tỷ, muội thấy không phục ... Hôm nay được diện kiến, muội lại thấy hâm mộ tỷ nhiều, nhường chàng cho tỷ, làm sao mà bắt phục cho được!

Liên Tinh giọng cười, ngó Lam Kì và Yên Nhi, rồi bảo:

- Chàng được chánh thất như Lâm cô nương đây, bọn ta còn gì mà phải bàn nữa, hướng hồ tỷ tỷ đây đã đính ước cùng chàng từ nhỏ, nếu không ... Bắt cứ ai khác, ba tỷ muội ta nhất định chống đối đến cùng!

Lam Kì bộp chớp, thấy mình cùng Yên Nhi bị cô có ẩn ý trong câu đó, bèn chồm dậy, quát bảo:

- Tiện nhân, mi nói gì vậy?

"Soạt" một tiếng, ba chị em Lưu Vân rút đao khỏi vỏ, đồng thanh quát trả:

- Tiện nhân? Mi bảo ai là tiện nhân?.

Yên Nhi cũng nhô người dậy, nói:

- Kẻ nào ngượng quá hoá điên, bạt đao hùng hổ, kẻ đó là tiện nhân! Bọn ta đâu cần chỉ ra, kẻ đó tự hiểu, còn nếu cứ khẳng khẳng không hiểu, ta cũng hết cách!.

Ba chị em Lưu Vân giận quá, họ hươi liễu hiệp đao đồng lúc chém cả Yên Nhi lẫn Lam Kì, bỗng nghe "reng" một tiếng, ba lưỡi đao kích trúng vào thanh ngọc tiêu. vai Lâm Yên Bích vốn đang bị vết đứt, khi cô vung ngọc tiêu cản ba lưỡi đao, miệng vết thương đón lại xé ra, tuôn chảy máu ròng ròng. Cô khuyên:

- Các vị khách của Yên Bích, xin nể mặt Yên Bích, đừng động thủ động cước!

- Này ... Các muội đang làm gì thế? - Liễu Như Lăng đem rương thuốc đến, từ xa gã thấy đám đánh nhau, rồi thấy vai Lâm Yên Bích chảy máu ròng ròng, gã bất giác bức bối, nhìn ba chị em, rầy:

- Mấy cô sính động võ, thì đi chỗ khác, ta không hoan nghênh! - Quay qua Lam Kì và Yên Nhi, gã mắng - Hai cô muốn tranh hơi, muốn đổ hũ giấm, hãy kéo nhau ra chỗ khác mà đấu đá, đừng cãi vã ầm ĩ ở đây!.

Cả năm nàng bị rầy la, nhất thời không hộ dám hó hé gì khác, tiu ngưu cúi đầu, ngồi tránh sang một bên!

Lâm Yên Bích tự điểm vài huyệt đạo chỉ huyết, làm máu ngừng chảy .

- Lâm muội thương tích ra sao, để ta xem?

Liễu Như Lăng đưa tay định mở xem chỗ chảy máu. Lâm Yên Bích lui lại một bước, đáp:

- Không có gì đáng lo ngại, xúc thuốc thì yên ổn ngay!

Cô lùi ra, Liễu Như Lăng đành rút tay về giấu sau lưng, miệng nói:

- Rương thuốc đây, để ta xúc thuốc cho!

Lâm Yên Bích đáp:

- Không cần! Muội tự làm được!.

Cô ngồi xuống, lấy từ rương thuốc ra một cái lọ, đưa cho Liễu Như Lăng, nói:

- Huỳnh bôi thuốc cao này cho họ.

Rồi cô lấy ra hai hoàn thuốc khác, lần lượt đưa cho Lam Kì và Yên Nhi, dặn:

- Đây là thuốc uống, mấy tí tí hãy dùng ngay đi.

Đầu đầy xong xuôi, cô mới tự lo cho vết thương của mình.

Liễu Như Lăng đưa thuốc cao cho Lam Kì và Yên Nhi, gã liếc nhìn Tiêu Phong, bảo Lâm Yên Bích:

- Mình không chán chừ ở đây được, Hoàng bang chủ nhất định sẽ không chịu thua, sẽ rù thêm cao thủ khác tới đây kiếm chuyện nữa. Chi bằng bọn mình mau chóng đi Liễu trang, vừa dưỡng thương, vừa bàn định kế hoạch.

---- Xem tiếp hồi 75 ----

Bạn đang đọc truyện *Thiên Mã Hành Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.14 - Chương 75: Độ Thuyền Dạ Thoại

Độ thuyền dạ thoại (Trò chuyện đêm khuya dưới thuyền)

Lâm Yên Bích trầm ngâm không đáp... Thực tình, cô không muốn đến nhà anh chàng vị hôn phu phóng đảng thành tính này chút nào. Trong quá khứ, cô hiếm khi trao đổi quá một câu cùng y, nhưng hôm nay, y xả thân, liều mạng cứu giúp cô, trong lòng cô bất giác vô cùng cảm kích. Nhìn thương thế không nhẹ của Tiêu Phong và Đan Quế, rồi nghĩ đến Hoàng Dung lợi hại, trong lòng cô không khỏi phân vân. Lại nghĩ "Dựa vào giao tình Bích Vân cùng cùng Cái Bang, Hoàng Dung còn là chỗ quen biết của sư phụ, mình trốn đi đâu, bà chỉ hỏi nơi sư phụ, sẽ truy được ngay thôi. Do đó, đi trốn tại cơ sở cùng Bích Vân là không xong. Còn nếu trốn tránh chốn làng mạc hẻo lánh, đệ tử Cái Bang tại mất khắp chốn, lúc bị phát hiện, mình cô thân, sức yếu, đâu thể chống cự nhiều cao thủ vây công?". Ngược nhìn Liễu Như Lăng đang đứng trước mặt, lập tức cô cúi đầu, nghĩ tiếp "Việc Liễu Như Lăng có ước định cùng mình, Hoàng Dung nhất định thừa sức điều tra ... mình đi Liễu trang cũng không ổn chút nào!".

Thấy cô nghĩ ngợi trầm ngâm, đoán biết tâm tư cô, lập tức Liễu Như Lăng cười cười:

- Liễu trang quả tình không ổn, điều tra ra quan hệ giữa muội và ta, Hoàng Dung sẽ nhanh chóng tìm đến ngõ nhà ta, đúng là ta chưa suy nghĩ chín chắn!

Ngồi xuống ghé đá bên cô, gã nói tiếp:

- Ta còn một chỗ khác nữa ở Khánh Nguyên, đó là một tiểu đảo cực bí mật, Hoàng Dung có khôn ngoan đến đâu đi nữa, chưa chắc đã truy được. Mình đến đây ẩn tránh, dưỡng thương ...là tuyệt!

Lâm Yên Bích nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng cô nói:

- Đành vậy! Hiện giờ chỉ có cách đó, mất công huynh nhiều thôi!

Liễu Như Lăng vui mừng, đáp:

- Không phiền hà gì đâu, ta từng bao ngày trông trăng ngắm sao cầu nguyện muội đến Lâm An chơi, hoài không thấy linh nghiệm! Sự tình này khẩn cấp, mình nên khởi hành ngay thôi!

Kỳ Nhi nín tay Liễu Như Lăng, hỏi:

- Đảo đó ở đâu? Cho muội đi theo xem với, được không?

Liễu Như Lăng cười cười:

- Muội muốn đi thì cứ đi, ta đâu có nói ta cấm muội đi cùng đâu?

Lam Kì đứng dậy, nói:

- Muội cũng đi nữa!

Ba chị em Lưu Vân ba cái miệng đồng thanh hò lớn:

- Chúng muội cũng đi nữa!

Liễu Như Lăng cười hì hì:

- Tốt! Mọi người cùng đi, có phúc cùng hưởng, có họa cùng chịu!

Lập tức Liễu Như Lăng xốc thân hình đang mê man bất tỉnh của Tiêu Phong lên, gã cũng có thân hình cao lớn, ngang tầm vóc Tiêu Phong. Lưu Vân đỡ Lâm Yên Bích, Lâm Kỳ và Kỳ Nhi nương tựa vào nhau. Lãnh Nguyệt diu Đan Quế, Liên Tinh bung rương thuốc, cả đoàn rời Chiết Quế cư, ra bờ hồ. Từ Lâm An, Liễu Như Lăng đã ngồi thuyền đi thẳng đến đây trên chiếc thuyền to lớn bề thế. Cả bọn lên thuyền xong, Liễu Như Lăng ra lệnh cho trạo phu đưa thuyền trở về lại Lâm An.

Trạo phu Liễu gia bèn đưa thuyền ra giữa hồ, bắt đầu hành trình trở về.

Lúc ấy, mặt trời đã ngã về Tây, ráng chiều nhuộm thắm một góc trời, Lâm Yên Bích thu xếp cho Tiêu Phong cùng Đan Quế xong, cô lên sàn thuyền, đến phía đằng lái, đứng nhìn Chiết Quế cư mỗi lúc một xa dần, một mờ dần, trong tâm cô rộ lên niềm u uẩn. Cô từng mong được cùng Tiêu Phong tạm trú ở đây, chờ xem rừng quế rộ hoa, xem các bông hoa quế trắng ngần rơi rụng tựa cảnh trời đổ tuyết. Giờ đây, tất cả đều thành số không. Muốn giúp chàng đường thương, phục hồi, trước tình thế anh hùng Trung nguyên coi chàng như thù địch, chàng căn bản không chốn nào an toàn để nương thân, chỉ còn cách trở về Mông Cổ. Mong ước được cùng chàng thưởng thức mưa hoa quế vậy là không thành. Gió chiều thổi nhẹ lay động món tóc mai cùng tà áo, trong tâm tư, cô thấy vô cùng tịch mịch. Lại nghĩ đến hôn ước Liễu Như Lăng, đâu đã ngàn vạn lần cô muốn ngó lời xin sư phụ huỷ bỏ đi, chỉ tại sư phụ bảo đây là tâm nguyện một đời của bà. Cô hiểu sư phụ ơn nghĩa sánh bằng cha mẹ, làm sao cô dám đánh tâm lên tiếng làm sư phụ buồn lòng? Trong quá khứ, cô không ưa phóng đảng của Liễu Như Lăng, chưa khi nào cô có một chút rung động con tim vì y. Cho đến khi gặp gỡ Tiêu Phong, cô tự hiểu lòng rõ ràng, cô đã thiết tha yêu thương Tiêu Phong, cô khắc ghi ước nguyện được cùng sống với chàng vào tận xương tủy. Con tim cô sao có thể rung động với người khác được nữa?

- Muội suy nghĩ gì thế - Giọng dịu dàng hỏi, Liễu Như Lăng đang tiến đến bên cạnh.

Lâm Yên Bích ngửa mặt vào làn gió, hít một hơi dài, cô đáp:

- Muội không nghĩ ngợi gì cả!

Nhìn gương mặt kiều diễm tựa ngọc thạch của cô, Liễu Như Lăng nhỏ nhẹ hỏi:

- Muội không buồn giận gì ta chứ?

Lâm Yên Bích dời mắt về nơi xa xăm, cô lắc đầu, đáp:

- Không!

Liễu Như Lăng dịu giọng:

- Ta biết ta không tốt, phóng đảng quá, đã làm cho muội bức mình, nhưng thật sự, ta quá kính trọng muội, không ai có thể chiếm chỗ đó của muội trong tim ta, Kỳ Nhi hay cả đám nữ tử họ hầu khả ái, người ta yêu thương nhất chỉ mình muội thôi!

Lâm Yên Bích mắt vẫn nhìn xa xôi, đáp:

- Muội thực không có bức mình gì huynh, huynh không cần phải tự bực bực! Ngày hôm nay, tất cả hoàn toàn nhờ huynh cứu giúp bọn muội, muội cảm kích khôn cùng!

Liễu Như Lăng nghe cô nói, bèn đáp:

- Muội đã hứa hôn cùng ta, chuyện giúp đỡ muội là bổn phận của ta, đâu cần muội phải nói câu cảm kích!

Thấy cô vẫn đứng yên, mắt nhìn vào xa xăm, lại nhớ đến tấm chân tình tha thiết cô bộc lộ khi chăm sóc Tiêu Phong, trong lòng chợt dâng một tư vị không rõ tên, gã chậm rãi hỏi:

- Muội cứu giúp gã ... tên gì ấy nhỉ? Gã làm Đại tướng quân của Mông Cổ, vì sao muội ra sức cứu giúp, muội có thể nói cho ta biết lý do chăng?.

Lâm Yên Bích lúc đó đã thu hồi ánh mắt về, cô liếc y, đáp:

- Ông ta tên Tiêu Phong, đứng đang làm Đông Liêu tướng quân cho Mông Cổ, đang là cánh tay mặt quan trọng của Hốt Tất Liệt. Hoàng Dung muốn giết ông cũng có cái lý của bà, trong mắt anh hùng khắp thiên hạ, ai nấy đều muốn giết ông, sớm ngày nào hay ngày ấy. Hôm nay, muội hết sức cảm động khi thấy huynh, lúc biết ông làm tướng quân với Mông Cổ rồi, mà vẫn tiếp tục tin tưởng nơi muội, vẫn kiên quyết đứng ra trợ giúp muội.

Cô chợt mỉm cười:

- Muội quen biết huynh đã thật lâu, hôm nay mới được dịp mở mắt, được thấy được bản sắc cao quý nơi huynh.

Liễu Như Lăng nhìn nụ cười nàng ban cho mình, bất giác toàn thân gã sững sờ, thoáng ghen tuông trước đây hoàn toàn biến mất.. Gã cười cười, đáp:

- Có phải chết cho muội huynh cũng chết, sá gì chi để cứu một người! Hai ta quen nhau từ nhỏ, tình thanh mai trúc mã, nhân phẩm của muội ra sao, ta há không biết ư! Bất kể người ngoài bàn tán hiểu lầm muội ra sao, ta luôn luôn tin tưởng muội! Muội không phải hạng người xem nhẹ đạo lý, muội cứu ông, tất có lý do chính đáng của muội!

Lâm Yên Bích ngược nhìn y, mừng rỡ lần đầu gặp y, cô nghĩ thầm "Y đã khuyh đảo biết bao nhiêu trái tim nữ nhân, ngoài ngoại hình anh tuấn đó, nhân phẩm của y cũng hấp dẫn nữ nhân không ít! Y bớt phóng đảng một chút và nếu ta đã không tình cờ gặp Tiêu đại ca, nói không chừng, ta cũng sẽ đem lòng yêu y!.

Liễu Như Lăng thấy Lâm Yên Bích chăm chú nhìn mặt mình, gã chẳng tự chủ được, tự động đưa tay lên sờ, dò vào mặt mình, rồi gã cười cười:

- Có phải mặt ta vừa mới được dát vàng hay sao kia? Hôm nay nó thật đã vinh hạnh được giai nhân khán thưởng!

Lâm Yên Bích bất giác cười nụ, cô thu hồi ánh mắt, đáp:

- Muội vừa chợt nghĩ, mười mấy năm rồi, đến hôm nay mới thực sự biết huynh là như thế nào!

Liễu Như Lăng cười, hỏi cô:

- Ô . . . Muội nói nghe xem, rút cục ta là như thế nào?

Lâm Yên Bích tủm tỉm cười duyên, đáp:

- Một hảo nam tử, tối ư phóng đảng, hiếu sắc!

Liễu Như Lăng cười ha hả, nói:

- Biết ta, chỉ mình Lâm muội! - Chầm chậm thu nét cười trên mặt lại, gã nói tiếp - Bất kể ta phong lưu phóng đảng tới đâu, tận đáy lòng, người ta yêu quý nhất đời chỉ có mình muội, vĩnh viễn suốt đời này, không đổi thay!

Lâm Yên Bích quay mặt, cô tránh ánh mắt triu mến của gã đáp:

- Vừa rồi, huynh hỏi lý do muội cứu giúp Tiêu đại ca? Bây giờ, muội nói cho huynh nghe....

Trọn buổi tối, cô đem tất cả sự tình từ lúc gặp gỡ Tiêu Phong, nhất nhất thuật cho Liễu Như Lăng.

Chuyện văn về Tiêu Phong, Lâm Yên Bích kể xong, sắc trời đã tối sẫm, đúng lúc thuyền đi vào trong sông, hai bên bờ, nhà nhà đều đã lục tục lên đèn.

Liễu Như Lăng ngẩng mặt nhìn sao đêm lấp lánh đầy trời, nghĩ đến cảnh Tiêu Phong phóng ngựa tung bay trên thảo nguyên, đơn thân độc mã đối mặt địch quân, trong lòng gã, cảm giác khi bùng nóng như lửa đốt, khi lại giá lạnh như nhúng vào băng hàn, gã tự nhủ "Chẳng trách Lâm muội đã có biệt nhân với y, một nhân vật như vậy, trần gian này háy còn tìm được sao?".

Gã háng giọng, nói:

- Làm người trên đời, phải hành xử như nam tử đó! - Rồi gã thở dài - Thật đáng tiếc, một nhân vật như thế, nếu chẳng phải ngoại tộc, mà sinh vào làm người Trung nguyên ta, thế nào cũng sẽ làm một đáng anh hùng đầu đội trời, chân đạp đất, thống lãnh dân tộc chống ngoại xâm!

Lâm Yên Bích đáp:

- Ông tuy không phải người Hán, nhưng đã được nuôi dưỡng, lớn lên giữa lòng tộc Hán, nhất định ông sẽ không phản bội ân nghĩa dưỡng dục đó, như lúc ông tự ý nêu thân phận làm Đại tướng quân cho Mông Cổ, toàn chuyện bất đắc dĩ. Lần này ông xuống Trung nguyên để tế bái phần mộ vong thê, cũng để tránh mệnh lệnh, tránh nhiệm vụ đem quân Nam hạ, ai da . . . - Cô thở dài, than - Khổ tâm đó của ông, trên đời này, ai hiểu cho cùng? Ai cũng đều muốn giết ông ngay lập tức, muội đem nói cho Hoàng Dung, chắc chắn bà không tin muội chút nào!

Liễu Như Lăng đáp:

- Ông ta làm quan to, công danh, lợi lộc vô tận, thế nhân ... ai cũng đem những thứ đó phản bác, làm sao kiếm được người dám tin?

Bỗng Lâm Yên Bích nghĩ đến một người, khoé mắt cô chợt long lanh sáng rỡ, nói:

- Nếu trên đời này, có một người thực lòng tin ông, chỉ cần người hiểu rõ lòng ông, Hoàng Dung cũng sẽ không sao nghịch ý người đó! Rồi anh hùng thiên hạ thôi hết coi Tiêu đại ca làm thù địch nữa!

Liễu Như Lăng trầm ngâm một chút, gã ngược mắt, hỏi:

- Muội muốn nói Quách Tĩnh? Ta nghe đồn đại hiệp rất tôn trọng phụ nhân! Hoàng Dung không chịu tin, khó có khả năng đại hiệp sẽ chịu tin đâu!

Lâm Yên Bích nhẹ nhàng lắc đầu, bảo:

- Không đâu! Đại hiệp hoàn toàn khác phụ nhân của mình. Hoàng Dung mãi cảm đa nghi, không dễ dàng tin tưởng người ngoài, nhưng Quách Tĩnh đem thành tín đãi người. Nếu đại hiệp được gặp Tiêu đại ca, được biết lý do đi Trung nguyên, muội cho rằng nhiều khả năng đại hiệp sẽ tin, chỉ cần đại hiệp đối thủ thành bạn, anh hùng thiên hạ rồi sẽ không còn làm khó Tiêu đại ca nữa, dẫu cho Hoàng Dung trong lòng nghi ngại, muội thấy cũng không đáng lo lắm!

Liễu Như Lăng đáp:

- Quách Tĩnh đại hiệp lừng danh thiên hạ, đại hiệp quả tình làm được vậy, danh tiếng đó của đại hiệp sẽ không phải danh hảo huyền. Ta chờ Tiêu đại hiệp đường thương xong, mình mau chóng tìm đến gặp Quách đại hiệp! Rồi ông ấy không tin, xảy ra chuyện động thủ, mình sẽ tùy cơ ứng biến.

- Hai người chuyện trò gì lâu vậy? Từ mặt trời lặn đến lúc sao đêm chỉ chít đầy trời, chuyện cũng chưa dứt? Ái ân coi bộ không cần ăn cơm uống nước chắc? - Từ trong khoang thuyền, Kỳ Nhi thò đầu nhìn, cười cười.

Liễu Như Lăng đáp:

- Trong các nữ nhân, miệng lưỡi nàng là lợi hại số một! Gì vậy, các nàng đã ăn cơm xong rồi sao?.

Kỳ Nhi trả lời

- Ăn xong từ lâu! Không ai dám quấy rầy chuyện trò của hai người, không ai dám lên đây mời, làm thức ăn nguội lạnh cả rồi! Lam Ki vừa hâm lại, bảo ta lên mời, hai người có muốn ăn hay không thì nói?.

Lâm Yên Bích chuyển mình đi vào trong khoang, cô hỏi:

- Tiêu đại ca đã tỉnh lại chưa?

Kỳ Nhi hấp háy mắt, cô hỏi ngược:

- Tiêu đại ca? Có Tiêu đại ca nào ở đây không vậy? - À làm như chợt hiểu, vụt nói: - Ồ . . .Tỷ nói cái ông tỷ đã bán mạng cứu giúp, ông ta là Tiêu đại ca hả? Hi hi ... vẫn chưa tỉnh!

Lâm Yên Bích giật mình:

- Sao được! Sao vẫn chưa tỉnh?

Cô ba chân bốn cẳng chạy đến bên Tiêu Phong, ngồi xuống, đưa tay thăm mạch, rồi dò nhiệt độ nơi trán.

Tiêu Phong đột ngột mở mắt, hỏi:

- Lâm cô nương, sao bọn mình lại ở trên thuyền?

Lâm Yên Bích đỏ bừng đôi má, cô rút nhanh tay, đáp:

- Hoàng Dung đã tìm ra Chiết Quế cư, thế nào cũng sẽ lại đến nữa. Bây giờ mình đáp thuyền đi Lâm An, sau đó, sẽ trú tại tiểu đảo Khánh Nguyên.

---- Xem tiếp hồi 76 ----

Bạn đang đọc truyện *Thiên Mã Hành Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.14 - Chương 76: Tinh Tinh Tương Tích

Tinh tinh tương tích (Chỉ lớn gấp nhau)

Tiêu Phong nhớ lại, lúc Hoàng Dung vây công tại Phù Hương đình, ông tận sức đề kháng nội lực, tung chưởng đánh lui phe Hoàng Dung, rồi bị mê man, bất tỉnh. Giờ, lồng ngực đau nhức, cảm giác đau hơn trước đây nhiều, ông biết độc tố vốn đã trực được gần hết, nay thâm nhập trở vào nội tạng. Xem ra,

bao nhiêu công lao, sức lực Lâm Yên Bích đã liên tục mấy ngày đêm thanh lọc độc tố khỏi phế phủ là hoàn toàn mất trắng. Ông vô cùng hối hận, cố gắng quỳ đầu, nhìn Lâm Yên Bích, ông nói:

- Lâm cô nương, ta xin lỗi, ta đã phụ lòng, đã làm uổng phí công lao bấy nhiêu ngày cô nương trị bệnh cho ta, hơn nữa, còn làm liên lụy đến cô nương cùng bằng hữu cô nương.

Chợt nhớ đến bạch y công tử đã ra tay tương trợ giữa con nguy cấp, nhờ người ấy và Lâm Yên Bích, hôm nay ông mới còn giữ được sinh mạng, nằm dưỡng thương trên con thuyền này. Lập tức, ông hỏi:

- Vị Liễu công tử đã xuất thủ cứu giúp ta ở Phù Hương đình có bị thụ thương không?

- Liễu Như Lăng xin chào Tiêu đại hiệp!.

Liễu Như Lăng vén rèm cửa, đến trước giường, gãi khom mình, chắp tay vái chào Tiêu Phong.

Tiêu Phong vội vàng chống tay vào giường, ông định ngồi dậy hoàn lễ, Liễu Như Lăng nhanh chóng đưa tay chặn lại, nói:

- Tiêu đại hiệp đang mang trọng thương, không nên ngồi dậy!

Tiêu Phong cảm giác toàn thân yếu ớt, cùng một tình trạng như lúc ở Lục gia trang, ông bất giác rung mình, nghĩ thầm "Độc 'Kim Xà' thật quá sức lợi hại, khi chưa bị trục toàn bộ khỏi cơ thể, mỗi đề khí, khởi động nội lực sẽ cho nó cơ hội phát tác trở lại, hèn chi Lâm Yên Bích từng gặm đi gặm lại không biết bao nhiêu, rằng mình chó cồ sức vận nội công, khởi động kinh khí!". Nhớ đến tình hình hung hiểm tại Phù Hương đình, Tiêu Phong không nín nhịn được, ông nắm chặt tay Liễu Như Lăng, nói:

- Liễu công tử đại lễ, Tiêu Phong không dám nhận, nếu không có công tử, Tiêu Phong đã bỏ mạng rồi!

Liễu Như Lăng đáp:

- Tiêu đại hiệp anh dũng vô địch, nếu không vì quý kẻ của Hoàng Dung, thiên hạ có ai địch lại. Nhất thời Tiêu đại hiệp trong cảnh 'hồ lạc bình dương', chút tài hèn sức mọn của tại hạ, xin Tiêu đại hiệp chớ quá bận tâm.

Tiêu Phong lắc đầu, cười:

- Anh dũng vô địch ... mà làm gì? Nếu ta không được Lâm cô nương tận lực giúp đỡ, giờ đã là tuyệt mạng! - Ông dừng một chút, rồi tiếp - Liễu công tử nếu không chê bỏ, xin đừng một điều đại hiệp, hai điều đại hiệp nữa, nghe như tuồng người dưng!.

Liễu Như Lăng cười rộ, đáp:

- Hay lắm! Tại hạ bạo gan gọi một tiếng Tiêu đại ca, đại ca huynh đừng gọi Liễu công tử này, Liễu công tử nọ nữa, được xưng huynh gọi đệ ... đó là một vinh hạnh lớn cho đệ!.

Tiêu Phong lồng ngực đau như giã, thân mình yếu ớt, ông không cử động được nhiều, nhưng quen được một người bạn can đảm, dám xả thân vì bằng hữu, trong lòng ông cực vui sướng, bèn cười đáp:

- Đáng tiếc không có rượu, để ta cùng Liễu huynh đệ say sưa một phen!.

Lâm Yên Bích lập tức nói:

- Không được đâu! Mang trọng thương trên mình, người tuyệt đối không uống được rượu!

Liễu Như Lăng nhìn Lâm Yên Bích, rồi quay qua Tiêu Phong, gãi cười hi hi:

- Trên thuyền có rượu mạnh đấy, nhưng nay Lâm muội nói huynh không uống được, đệ không dám mời, để chờ đến Khánh Nguyên, khi huynh khỏi bệnh, hai ta sẽ uống một trận thật thống khoái.

Tiêu Phong gật gù nhìn Lâm Yên Bích, rồi ông hỏi diễn tiến trận ác đấu ở Phù Hương đình sau khi mình bất tỉnh.

Liễu Như Lăng thuật đầy đủ, về Lam Ki cùng các nữ lang thi gãi chỉ nói phớt qua là bạn bè tương trợ, không báo họ làm hồng phần tri kỷ của mình. Tiêu Phong nghe xong, ông hỏi:

- Các bằng hữu đó hiện có mặt trên thuyền không? Xin cho ta được gặp mặt để cảm ơn.

Liễu Như Lăng hơi bối rối, đáp:

- Các bằng hữu đó, huynh cảm ơn ở đây được rồi, không cần gặp mặt họ!

Tiêu Phong nghiêm sắc mặt:

- Không được! Tục ngữ có câu 'Đã uống một giọt nước ân nghĩa nhỏ, phải đáp đền lại bằng trọn một dòng suối lớn', huống hồ, đây lại là ơn cứu mạng! Nếu các vị đó có mặt trên thuyền, nhất định ta phải tận mặt cảm ơn!

Lâm Yên Bích liếc Liễu Như Lăng, khoé miệng hàm tiếu một nụ cười, cô nói:

- Tiêu đại ca nói đúng đấy, huynh lên tiếng gọi họ vào cả đi!

Nói xong, cô thò đầu ra ngoài cửa, cất tiếng:

- Chư vị, Liễu đại ca cho mời các vị vào!.

Năm nữ lang đang nghỉ nơi đầu thuyền, lập tức chạy đến, họ vén rèm, bước vào đứng đằng sau lưng Liễu Như Lăng, năm cái miệng đồng thanh hỏi:

- Liễu lang, chàng gọi bọn thiếp ... có chuyện gì vậy?

Tiêu Phong chợt thấy năm cô ulla vào, thần tình họ vô cùng thân thiết với Liễu Như Lăng, ông bất giác chẳng ngăn được, mắt tròn, ông cứ nghĩ sẽ gặp năm hán tử dừng mãnh, đầu ngờ đấy là một toán nữ lang thiên kiều bá mị!

Liễu Như Lăng thoáng hồng nét mặt, gãi lưng tưng, gượng cười, nói:

- Tiêu đại ca, đây là mấy vị bằng hữu!.

Rồi quay sang cả năm cô, gã nói:

- Tiêu đại ca muốn gặp tận mặt các nàng để cảm ơn cứu mạng!.

Tiêu Phong lúc đó định thần xong, ông bảo Liễu Như Lăng:

- Liễu huynh đệ, phiền huynh đệ đỡ ta ngồi dậy! Nằm dài như vậy trước các vị cô nương có ơn cứu mạng mình ... thật là thái thậm bất kính.

- Tiêu đại ca, huynh đang mang trọng thương, không ngồi dậy được, để đệ thay huynh cảm ơn các vị cũng được.

Liễu Như Lăng nhóm thẳng người lên, gãi chấp hai tay, vái một vòng vào năm nữ lang, miệng nói:

- Năm vị mỹ nhân như hoa như ngọc đây, ta xin thay mặt Tiêu đại ca có lời cảm tạ ơn cứu mạng. Các vị đã trọng nghĩa, liều thân, xả mệnh ra tay cứu trợ, nghĩa cử đó kinh thiên động địa, khiến quý khóc, thần sầu, ta rất đôi cảm kích, đại ân đồ nguyện vĩnh viễn ghi nhớ!

Năm nữ lang ôm nhau cười rũ rượi, Kì Nhi hi hi:

- Liễu công tử đại lễ, chúng thiếp thân không dám nhận lễ!

Lam Kì nói:

- Chỉ cần chàng từ giờ đừng phong lưu, phóng đảng khắp nơi nữa, chúng thiếp thân lấy làm vui sướng rồi, không ước muốn gì hơn!

Lưu Vân bảo:

- Tiêu đại hiệp làm hảo bằng hữu của chàng rồi, dĩ nhiên cũng là bằng hữu tốt của nữ nhân chúng muội.

Lãnh Nguyệt thêm:

- Chỉ cần chàng đừng phụ bạc nữa, dù có lên núi đao, xuống vực lửa, bọn thiếp quyết đi theo chàng.

Liên Tinh nói:

- Từ bữa chàng bỏ đi không một lời từ biệt ấy, ba chị em muội lòng kiếm chàng đến rõ khổ, chàng biết không?.

Năm cái miệng của năm nữ lang không ngừng riu ra riu rít, Tiêu Phong càng nghe càng thấy lạ lẫm, cuối cùng ông hiểu cả năm đều là hồng phấn tri kỷ của chàng Liễu Như Lăng.

Lâm Yên Bích không nói, cô ngồi một bên, tùm tùm cười.

Liễu Như Lăng thấy hết cô này đến cô kia thì nhau lú lo, gãi bèn nghiêm sắc mặt, cao giọng, nói:

- Đù rồi! Tiêu đại ca cần nghỉ ngơi, các vị rút lui đi thôi, có muốn nói gì khác, chờ đến Khánh Nguyên rồi hãy nói tiếp!.

Năm nữ lang thấy vẻ mặt nghiêm nghị của gã, các cô ngoan ngoãn kéo nhau lui bước.

Liều Như Lăng nhìn Tiêu Phong, nói:

- Đã để Tiêu đại ca chê cười rồi!

Tiêu Phong cười rộ:

- Ha ... ha, không dè Liều huynh đệ ... nguyên là một giống đa tình.

Ông thấy Liều Như Lăng anh tuấn tiêu sái, khí độ hơn người, các nữ lang đó chết mê chết mệt vì gã cũng không có gì lạ, nhìn bộ dạng, rõ là một tay phóng đảng có thừa, gã dư sức đối phó quần nữ, không chút khó khăn!

Rồi ông nhắm mắt, chìm vào giấc ngủ.

Đi thuyền được hai ngày, họ về đến Lâm An. Thuyền cập bến, trời đã về chiều, Liều Như Lăng bàn cùng Tiêu Phong và Lâm Yên Bích:

- Gần tới rồi, tất cả đều đã mời một sau hai ngày ngồi thuyền, mình chỉ bằng đến tị xá Liều trang nghỉ chân một đêm, mai đi tiếp. Mấy hôm trước, Bích Vân cũng có sai người đến đòi một vật gì đó, chuyển giao cho Lâm muội đem về cung. Đây là lúc thuận tiện giao ra cho Lâm muội. Mà ta nghĩ, Hoàng Dung có truy tầm giở mảy đi nữa, chưa chắc đã tìm đến nhà ta ngay được đâu.

Lâm Yên Bích hỏi:

- Sư phụ muội muốn muội nhận gì vậy? Người đã chỉ nhắn lời, bảo huynh sẽ đưa cho, nhưng không nói là đưa cái gì!

Tiêu Phong nghe Liều Như Lăng bàn về Liều trang, ông sực nhớ, hồi ở Hạnh Hoa cốc, Bích Vân cũng chủ từng cho người đến nhắn miệng, bảo Lâm Yên Bích đi Liều trang nhận rồi đem về cung một món đồ gì đó, lúc ấy, Lâm Yên Bích đã tỏ ra hết sức khó chịu, ông đã từng đoán cái món đồ hiện đang cất giữ tại Liều trang chắc khó khăn đi khuôn lại. Bây giờ, thấy Liều Như Lăng đã là chỗ thân quen của Lâm Yên Bích, vậy tại sao cô tỏ dáng vẻ bức mình khi nhận tin nhắn miệng ấy? Nhận món đồ đó xem ra cũng chẳng tốn công sức là bao, tại sao khi nghe người nhắn tin vừa đã động đến Liều trang, lập tức ngữ khí của cô trở nên lạnh nhạt, dường như cô rất bức bối phải ghé qua nơi đó? Xem tình hình hiện thời, tay Liều Như Lăng đâu có phong lưu, phóng đảng thật, nhưng y luôn tỏ ra một hán tử quang minh lỗi lạc, vậy tại sao hồi đó Lâm Yên Bích lại chán ghét nhà Liều trang đến thế? Tiêu Phong thắc mắc thậm cả nửa buổi, ông không sao minh bạch được!.

Rồi ông nghe Liều Như Lăng cười cợt:

- Là cái gì, muội mở ra xem chắc sẽ hiểu thôi!

Y quay sang hỏi Tiêu Phong:

- Tiêu đại ca, ý huynh ra sao?

Tiêu Phong cười đáp:

- Tiêu Phong ta rất lấy làm vinh dự được ghé thăm phủ đệ Liều huynh đài.

- Tốt! Vậy cứ thế mà làm!

Liều Như Lăng vỗ tay, một trạo phu tiến đến, khom lưng hỏi:

- Công tử có việc sai bảo?

Liều Như Lăng nói:- Ngươi hãy mau lên bờ, đến chỗ tiệm quen thuộc, mượn mười chiếc kiệu, phải toàn bộ kiệu của chính tiệm họ, không dùng kiệu mượn lại từ tiệm khác. Ngươi truyền lệnh ta, bảo họ không được hó hê chuyện này với bất cứ ai khác, tránh tiết lộ hành tung bọn ta!

Gã trạo phu lên tiếng nhận lệnh, đi ngay tức thì. Không bao lâu, một hàng mấy cỗ kiệu lẳng lẳng tiến đến chờ trên bờ, gã trạo phu bẩm báo:

- Công tử, kiệu chuẩn bị xong, thỉnh công tử lên đường.

Liều Như Lăng gật đầu, gã đỡ Tiêu Phong ra khỏi giường, miệng gọi các nữ lang:

- Các vị cô nương, mau theo ta rời thuyền, lên kiệu về nhà.

Trong hai ngày tĩnh dưỡng trên thuyền, Tiêu Phong thổ huyết đôi ba lần, độc tính tuy bớt tác động, nhưng toàn thân ông yếu ớt vô lực, phải dựa vào Liều Như Lăng nâng đỡ cập bờ, rồi đưa lên kiệu.

Thời đó, Lâm An là thủ phủ của Nam Tống, nơi cư ngụ của vô số quan quyền, quý tộc. Trên đường phố, ngựa xe như nước, đoàn mười cỗ kiệu đó không gây ra chút hiếu kỳ nào. Ngồi trong kiệu, tai Tiêu Phong nghe tiếng ồn ào huyền ảo của đường phố, phần lớn tiếng đánh sai quyền trên bàn nhậu, tiếng nữ nhân ri rả chèo kéo mời mọc nam nhân ... rất một thứ âm thanh của ăn chơi phù phiếm! Nghĩ đến tình cảnh quân đội Mông Cổ ngày ngày luyện tập chuẩn bị cho bước Nam chinh, Tiêu Phong chạnh lòng khi nghĩ đến những khổ sở thâm trầm miên man của bách tính, bất giác ông than thầm "Triều đình Nam Tống này chạy loạn xuống miền Nam, giờ hùng mạnh không bằng một góc thời trước, làm sao chống cự nổi trăm ngàn gót sắt thiết kỵ

Mông Cổ đây? Vua tôi, quý tộc chỉ lo ăn chơi phè phỡn, không để tâm hiểm họa giang san từng bước rơi vào tay tộc di từ miền Bắc tràn xuống! Dân đen áo không đủ ấm, cơm không đủ no, đến lúc xảy ra chiến loạn, cả bọn vua tôi nhà nó chỉ rập rình bỏ chạy đi nơi khác, rút cuộc, chỉ khổ cho đám dân đen! Triều chính như vậy, để làm gì?". Nghĩ đến đây, Tiêu Phong cực phần nổi, trải qua hơn trăm năm rồi, lòng yêu quý đất nước đã có công lao ba mươi năm dưỡng dục nuôi ông lớn lên thành người, thấy hình như tác lòng đó càng nóng hừng hực lên hơn nhiều!

Đoàn kiệu đi chừng vài thời thần, cuối cùng cũng đến Liễu trang.

Kiều vừa hạ xuống, Liễu Như Lăng tức thì bước đến đỡ Tiêu Phong ra khỏi kiệu. Ông nhìn, trước mặt, một khoảnh hồ rộng lớn không thấy bờ bên kia, nước hồ trong xanh, mặt hồ bình lặng như mặt gương, hàng liễu ven hồ lay động thướt tha trong gió. Một tiểu kiều dẫn vào một toà lầu cất giữa hồ, lầu treo tấm biển lớn đề hai chữ đại tự "Liễu trang". Trong trang, đèn đuốc sáng rực, hai hàng nha hoàn cùng thị bộc đứng chào đón Liễu Như Lăng hỏi gia.

Nhìn khí thế hùng vĩ của trang, Tiêu Phong thấy nó thiếu phần u nhã của các đình viện miền Giang Nam, không có vẻ vũ lâm thế gia, ngược lại, ông thấy giống phủ đệ của bậc quyền quý quan lại.

Tiêu Phong cất tiếng hỏi:

- Nhà ta chắc làm đại quan trong triều?

Liễu Như Lăng đáp:

- Dạ ... Toà trang viện này vốn do hoàng thượng ân thưởng, chỉ là sau khi tổ thượng đệ bị gian thần hãm hại, bị bãi chức, người đã thôi nghề quan trường, xoay ra buôn bán, truyền đến đệ, gia nghiệp cũng bị đệ phá tan hoang không ít!

- Liễu huynh đệ chớ quá tự khiêm - Tiêu Phong nói xong, ông ngẩng nhìn ra phía xa xa của hồ nước, cất tiếng than thở - Bao nhiêu năm tháng trôi qua, mà sao Tây hồ như mới chợp mắt có một ngày, chẳng hề bị ảnh hưởng bởi thương hải tang điền, Tây hồ vẫn mỹ lệ như xưa!

- Nếu đem Tây Hồ sánh cùng nàng Tây Thi, thấy nó giống như mặt phấn đã phai nhạt nhiều rồi! - Liễu Như Lăng cười cười, hỏi - Sao Tiêu đại ca có vẻ cảm khái, dường như mấy năm trước, huynh từng có dịp ghé chơi xem hồ?

---- Xem tiếp hồi 77 ----

Bạn đang đọc truyện *Thiên Mã Hành Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.14 - Chương 77: Hoạch Lý Huyền Kỳ

(Bí mật trong tranh)

Thuở trước, Tiêu Phong đã có dịp đi qua Tây Hồ, tuy lúc đó ông không mấy để ý ngoạn cảnh, nhưng lúc này, trở về chốn cũ, chuyện quá khứ lũ lượt kéo nhau về trong đầu, ông không khỏi bất giác buông tiếng thở than lẽ trăm năm dâu biển. Cho nên trước câu hỏi của Liễu Như Lăng, ông chỉ cười xoa, nói rằng:

- Xưa kia, hồi còn ngụ tại Trung nguyên, ta có dịp đi ngang đây, hôm nay, trở về chốn cũ, trong lòng bỗng nảy sinh đôi chút cảm khái!

Đoàn người vượt tiểu kiều vào Liễu trang, Liễu Như Lăng sắp đặt chỗ cho mọi người xong, gã đem một cái hộp đến tìm Lâm Yên Bích. Không thấy cô trong phòng, Liễu Như Lăng sang bên Tiêu Phong, quả nhiên gặp Yên Bích đang cho Tiêu Phong uống thuốc, sắc mặt, dáng vẻ cô hết sức tha thiết, Liễu Như Lăng vào đến nơi mà cô vẫn không hay. Quen biết cô từ bé, gã chưa hề thấy cô để mắt tới bất cứ nam nhân nào, giờ đây, nhìn thần tình cô, gã không tự chủ được, sinh lòng đổ kỵ. Hơn nữa, Tiêu Phong dẫu mang trọng thương, sắc mặt nhợt nhạt, vẫn toát ra anh khí bức nhân ...phần đổ kỵ trong lòng Liễu Như Lăng có trầm lắng phần nào, gã thấy nơi ông một một nam hán tử đỉnh thiên lập địa, một khí thế đầy mị lực, không những đã cuốn hút Lâm Yên Bích, nó lại phần nào thu hút ngay cả gã nữa.

Liễu Như Lăng đến gần, hỏi:

- Tiêu đại ca, huynh thấy trong người khoẻ không?

Tiêu Phong gật đầu, nhoen miệng cười, ông đáp:

- Khỏe hơn nhiều! Liễu huynh đệ đến có việc gì thế?

Liễu Như Lăng đáp:

- Chỉ để đưa cái này cho Lâm muội muội. Bích Vân cung đòi món gì, có khi nào để dám không tuân lệnh!.

Gã đưa ra một hộp bọc gấm dài, bảo Lâm Yên Bích:

- Đây là thứ lệnh sư cần, ta đã định sai người cưỡi ngựa khoẻ đưa đến tận tay lệnh sư, nhưng bà ngờ ý muốn muội thân hành lấy đem về. Nay muội đã đến đây, ta giao cho muội.

Tiêu Phong cảm thấy hơi kỳ kỳ, ông nghĩ đến hành sự quý mị của Bích Vân cung chủ vừa tìm cách gây hấn hai mẹ con Giang xuân Lam, vừa sắp đặt kế hoạch, sai người đi Hạnh Hoa cốc nhân Lâm Yên Bích xuống Liễu trang lấy một vật gì đó. Hồi đó, bà đang sẵn ở Trung nguyên, đã chẳng tự mình đi từ nhà Giang xuân Lam tại Hà Nam xuống đây, đã chẳng sai người nào khác, mà cứ khẳng khẳng buộc Lâm Yên Bích làm việc đó cho bà? Đường như bà muốn Lâm Yên Bích vắng nhà, ngõ hầu tiến hành âm mưu gì đó lúc cô vắng nhà?.

Lâm Yên Bích nhận hộp gấm, nói:

- Không hiểu quái quỷ gì đây, cứ nhất định phải là muội đích thân đến lấy?

Cô đặt hộp lên bàn, trong lòng hiếu kỳ, hỏi tiếp:

- Sư phụ muội có bảo đừng mở ra xem không?

- Bà không nói gì về cảm đoán mở hộp! Bây giờ, muội mở ra xem đi!.

Liễu Như Lăng ngồi trước bàn, dưới ánh đèn, gã nhìn nghiêng khuôn mặt Lâm Yên Bích, mi mắt đẹp như vẽ, vài món tóc mai loà xoà trên trán, buông ngang vai. Chưa khi nào gã có dịp kề cận cô như lúc này, hồi trước, mỗi khi gặp nhau, cô chỉ tìm cách lẩn cho nhanh. Tối nay, cô không tránh né, nhìn nét mặt kiều diễm tú lệ của cô dưới ánh đèn sáng, ngọc dung thanh lệ, đôi mày hơi chau chau, toát một vẻ đẹp kinh tâm động phách, khiến nhát thời Liễu Như Lăng như si như mê!

Lâm Yên Bích mở hộp, bên trong là một cuộn trục quần tròn lại. Lâm Yên Bích càng hiếu kỳ hơn nữa, cô hỏi Liễu Như Lăng:

- Là một bức tranh, phải không?

Thấy cô thắc mắc, Liễu Như Lăng cười cười, đáp:

- Đích thực một bức vẽ! Liễu gia có nguyên một căn phòng chứa tranh, cất giữ khá nhiều bức do danh thủ họa sư vẽ nên, ta không hiểu vì sao lệnh sư lại chầm trửng vào bức vẽ này! Tiên phụ cất giấu nó ở một chỗ cực bí ẩn, hại ta mất mấy bữa mới tìm ra!

Lâm Yên Bích trải rộng bức tranh, thấy nó họa một cảnh núi non tầm thường, chỗ lạc khoản có đề "Giang Đàn phóng bút vẽ nghêch ngọc Phi Lăng các." Tuy bút lực có hơi bất phàm, nhưng qua con mắt từng nghiên cứu thư họa của Lâm Yên Bích, so với chữ viết của các đại gia nổi danh, hàng chữ lạc khoản đó không có gì đặc sắc, khác thường. Cô lẩm nhẩm trong miệng:

- Bức họa này xem ra cũng tầm thường như bao bức tranh khác, không thấy có gì đặc biệt, tại sao sư phụ lại khẳng khẳng bảo mình đích thân đến lấy về?

Liễu Như Lăng cười cười:

- Sư phụ muội thần thông quảng đại, bức họa này cất ở nhà ta, đến ta còn không hay biết, lệnh sư ở xa tít ngàn dặm, vậy mà đã miêu tả cho ta thật tường tận!. Bà còn nói đó do chính tay Giang Đàn vẽ nên, ta nghĩ, lúc sinh thời tiên phụ, có lần đến chơi nhà và được xem qua bức tranh này, đến giờ bà hãy còn nhớ chi tiết, sai muội đến lấy về.

- Giang Đàn? Giang Đàn là ai vậy? - Lâm Yên Bích cất tiếng hỏi.

Liễu Như Lăng lắc đầu, đáp:

- Ta cũng không rõ, ta chưa hề nghe tiên phụ nhắc đến cái tên đó, không chừng là một họa sư ít tiếng tăm nào đó?

"Giang Đàn?", Tiêu Phong hốt nhiên nhớ đến Giang xuân Lam mang họ Giang. Và Bích Vân cung chủ cùng Giang phu nhân có nhắc nhiều đến "Đàn lang", ông Giang Đàn này có khi là 'Đàn lang' không chừng? Nếu quả vậy, tác giả bức vẽ ắt là cha ruột Giang xuân Lam. Bích Vân cung chủ tha thiết yêu cầu Lâm Yên Bích đích thân đến lấy mang về cho bà, nếu không phải vì muốn cô vắng mặt Hạnh Hoa cốc, chắc cũng vì bí mật gì đó ẩn chứa trong bức vẽ. Nếu không, bà đã chẳng gọi đích danh họa sư bức vẽ, mà không đòi một bức tranh nào khác? Càng nghĩ, Tiêu Phong càng thấy vô số nghi vấn, chẳng hiểu trong đó có âm mưu gì hay không?.

Trong một lúc, ai cũng thắc mắc về bức tranh, họ đều không hiểu ý tứ Bích Vân cung chủ. Lâm Yên Bích biết sư phụ thường hành sự ra ngoài lẽ thường tình, cô rũ bỏ thắc mắc khỏi tâm tư, cuộn bức tranh, cất trở vào hộp. Cô cảm ơn Liễu Như Lăng:

- Muội thay sư phụ cảm ơn huynh, mấy năm sau này, bất cứ Bích Vân cung muội cần gì, Liễu gia đều cung ứng đầy đủ, khiến muội hết sức cảm kích

Hàng năm, Tết đến, Liễu gia cho chở hàng xe những kim ngân châu báu, đồ cổ trân kỳ đem lên biếu xén Bích Vân cung. Là một đại phái, Bích Vân cung chi tiêu nhiều, những khi thiếu hụt kinh phí, toàn trông vào Liễu gia viện trợ, chu cấp. Mà sư phụ cô, bà Bích Vân cung chủ, đã nhận lãnh những thức đó

như một lễ đương nhiên, chưa khi nào cô nghe bà mở miệng cảm tạ, đôi khi còn gửi thư từ yêu cầu thêm này nọ khác nữa. Nhiều năm trước, thân phụ Liễu Như Lăng từng đích thân đem quà cáp lên Bích Vân cung, thái độ sư phụ lúc tiếp đón ông thái thậm lãnh đạm, trái lại, bà đối xử Liễu Như Lăng cực kỳ nồng nhiệt, mỗi lần bà gặp chàng đều nắm tay hỏi han hết chuyện to đến chuyện nhỏ, nhiều bận Lâm Yên Bích phải ghen tức, vì cô chưa hề được bà biểu lộ thân tình như vậy.

Liễu Như Lăng cười đáp:

- Dựa vào giao tình thân thiết giữa Liễu trang cùng Bích Vân cung, cộng thêm quan hệ giữa muội và ta, mấy chuyện đó đâu cần cảm ơn. Và lại thân phụ thường dạy ta 'Bích Vân cung cần gì, nhà ta tình nguyện, vui vẻ cung ứng đầy đủ'. Muội đừng để ý.

Lâm Yên Bích đưa tay chống cằm, cô thật không hiểu rõ quan hệ giữa Liễu trang và Bích Vân cung vì điều đến mức nào, ngay cả Liễu gia vì chu cấp cho Bích Vân cung đến thành tán gia bại sản, sư phụ cũng chẳng mấy quan tâm!. Vậy mà hôn ước của cô cùng Liễu Như Lăng, lại là một nguyện vọng bức thiết nhất đời của sư phụ, bà nhắm vào mục đích gì đây? Cô thấy rõ, những nghi vấn đó cô vô phương lý giải, vì có lần cô hỏi sư phụ "Liễu bá phụ quan hệ thế nào với Bích Vân cung, tại sao vô công Liễu Như Lăng lại có cùng một nguồn Bích Vân cung?". Sư phụ nghe câu hỏi, đã sa sầm nét mặt, bảo cô, "Những sự tình liên quan Liễu trang, cảm cô không được phép dă động đến nữa". Từ đó, Lâm Yên Bích không dám nói gì dính dáng Liễu trang trước sư phụ. Hôm nay, tiện dịp ngồi gần Liễu Như Lăng, cô muốn tìm giải đáp cho hiểu kì đó, bèn hỏi:

- Liễu đại ca, huynh có biết quan hệ giữa nhà Liễu gia huynh cùng Bích Vân cung của muội là thế nào không? Tại sao vô công của huynh lại cùng một gốc với vô công Bích Vân cung nhà muội?

- Quan hệ đó ta cũng không rõ, nhưng thân phụ ta hết sức tôn kính sư phụ muội. Mỗi bận ta đề cập lòng tôn kính của tiên phụ cùng lệnh sư, bà rất ưa thích nghe, càng bày tỏ thân thiết với ta nhiều hơn nữa.

Liễu Như Lăng hốt nhiên trầm ngâm một lúc, rồi tiếp:

- Còn về sư thừa, do ta đã lập thế cùng vì sư không bao giờ tiết lộ thân thế sư tôn, ta rất tiếc không nói cho muội nghe được, mong muội hiểu cho.

Lâm Yên Bích khẽ cười, cô đáp:

- Không có gì đâu! Muội chỉ thuận miệng hỏi chơi thôi.

Cô đứng lên, đến trước Tiêu Phong, đưa tay thăm mạch, rồi giãn ông:

- Hôm nay thấy khá hơn hôm qua nhiều, nhưng người phải nhớ, bất cứ xảy ra chuyện gì, tuyệt đối cấm đề khí, cấm khởi động nội lực.

Vừa rồi, Tiêu Phong nghe đối thoại giữa cô và Liễu Như Lăng, ông hiểu giữa hai người họ có một quan hệ cực vi diệu, cũng như liên quan Liễu trang với Bích Vân cung không mấy minh bạch, mang nhiều rối rắm. Nhìn sự việc Lâm Yên Bích đã chẳng chút nề hà khi thấy Liễu Như Lăng giắt theo một bảy hồng phấn tri kỷ, ông không nghĩ tới chỗ họ có hôn ước cùng nhau, chỉ thấy hai người thanh mai trúc mã, tương quan giống như huynh muội ruột thịt. Lúc này, ông nghe cô giãn mình lần nữa, bất giác ông mỉm cười:

- Nhớ rồi! Ta đã ghi nhớ kỹ lắm rồi, hôm nay thầy thuosc đã giãn đi giãn lại ba bốn lần! Ta hứa với cô, ngay khi kẻ địch kẻ đao vào tận cổ, chặt phăng nó đi, ta cũng sẽ không vận nội lực!

Lâm Yên Bích "hử" một tiếng, cô phì cười, nói:

- Chỉ sợ họ không kẻ đao vào cổ, chỉ mới hươi đao dọa kẻ khác, người đã hăm hở xông vào rồi!.

Cô cúi xuống, kéo chân đắp cho ông, bảo:

- Thôi! Khuya lắm rồi, ngày mai còn phải đi tiếp, giờ người hãy nghỉ đi.

Rồi Lâm Yên Bích cùng Liễu Như Lăng ra khỏi phòng Tiêu Phong, ai về chỗ người nấy.

Hôm sau, cả đoàn sửa soạn hành lý, đáp xe đi Khánh Nguyên. Liễu Như Lăng muốn ngồi cùng Tiêu Phong, nhưng Lâm Yên Bích viện cớ phải theo dõi bệnh trạng Tiêu Phong, cô khẳng khái đòi ngồi cùng xe với ông. Liễu Như Lăng rút cục một mình một xe, gã biết, ngoài Lâm Yên Bích, đồng hành với bất kỳ nữ tử nào của đám năm cô hồng phấn tri kỷ, gã sẽ tức thì khuấy lên ra một trường xào xáo.

Ngồi trên xe, Liễu Như Lăng nhìn về phía Lâm Yên Bích, thấy cô đang giúp Tiêu Phong lên xe, hai người nói nói cười cười, hết sức thân mật, trong lòng gã rõ mối ghen tuông. Trước giờ, chỉ có nữ nhân tranh nhau, ghen nhau vì gã. Trong quá khứ, thấy Lâm Yên Bích cư xử với mình có phần lãnh đạm, song đồng thời cô cũng chẳng thêm ghé mắt đến bất kỳ nam tử nào khác, Liễu Như Lăng cho là sớm muộn, cô cũng sẽ gã về cho mình, gã đã hoàn toàn không để tâm, đã chẳng chút lo lắng. Hiện giờ, tình thế thay đổi hoàn toàn, cô lại để ý người khác! Liễu Như Lăng nghĩ thầm, dù cô gã về cho mình, nhưng lấy một người như vậy, còn gì là lý thú! Ngồi xe, gã càng lúc càng bức tức, tuy trong lòng hết sức bội phục khí thế anh hùng của Tiêu Phong, nhưng lửa ghen tuông trong gã vẫn cứ hùng hực cháy bùng, mỗi lúc một mãnh liệt, không truyền giảm. Trước mặt hai người Lâm Yên Bích và Tiêu Phong, gã chẳng để lộ chút nào cái bất mãn đó, gã e bị Lâm Yên Bích coi thường, rồi từ đó vứt bỏ mất một chút hảo cảm khó kiếm mà cô vừa mới nhen nhúm trong lòng về gã.

Ngựa kéo xe thuộc giống tốt, chưa quá hai ngày, cả đoàn đã đến nơi. Khánh Nguyên là một hòn đảo nhỏ không xa bờ, Liễu Như Lăng cùng cả đoàn chỉ mất chừng nửa tiếng để đáp thuyền ra đảo.

Lên đến nơi, Liễu Như Lăng thu xếp phòng ốc cho mọi người. Trách viện trên đảo thiết kế khá giống Chiết Quế cư, cũng có hương hoa quế nồng khắp.

Lâm Yên Bích mừng lắm, cô bảo Tiêu Phong:

- Tiêu đại ca, đại ca lỡ mất dịp xem mưa hoa quế ở Chiết Quế cư, đảo này cũng có nhiều cây quế, bọn mình ở đây, chờ cao điểm hoa quế nở rộ vào tháng bảy, tháng tám là được!.

Trong lòng cô chỉ có mỗi mình Tiêu Phong, nhất thời cô đã không để ý, câu nói đó làm đau lòng Liễu Như Lăng không ít!.

Đứng kế bên, nghe câu nói, Liễu Như Lăng lửa ghen tuông cháy bùng trong tim. Biết Lâm Yên Bích say mê hoa quế, gã đã đặc biệt xây dựng toà trách viện nơi đây theo mô hình Chiết Quế cư, trong lòng nuôi hy vọng sau ngày thành hôn, gã sẽ cùng cô định cư ở đây, sống lánh xa thế nhân, không bị một ai quấy rầy. Nào ngờ, giờ nó lại là chỗ để ý trung nhân được dịp vui vầy cùng kẻ khác!.

---- Xem tiếp hồi 78 ----

Bạn đang đọc truyện *Thiên Mã Hành Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.14 - Chương 78: Thổ Hải Phiên Ba

(Thổ hải phiên ba = Bão tố ghen tuông)

Phòng Liễu Như Lăng và phòng Lâm Yên Bích ở khuất vách Tiêu Phong, mỗi bận Lâm Yên Bích đến thăm Tiêu Phong, đều không lọt ra ngoài mắt Liễu Như Lăng. Trừ lúc cô về phòng nghỉ ngơi, hoặc đi khám bệnh cho Đan Quế, Yên Nhi và Lam Kỳ, kỳ dư thời giờ còn lại, Lâm Yên Bích dành cho Tiêu Phong, hoặc cô đỡ ông ra ngoài tản bộ, hoặc cô ngồi tán dóc chuyện trời trăng cùng Tiêu Phong nơi phòng của ông. Cô đích thân ngày ba bận nấu nướng thức ăn riêng, đổi món cho Tiêu Phong. Nhìn các cảnh tượng đó, Liễu Như Lăng càng lúc càng thấy bức bối, ngoài ngày ba lần đến thăm hỏi Tiêu Phong, gã chẳng còn chút hứng thú nào đi bù khú cùng bọn các cô Yên Nhi, Lam Kỳ ... Gã thường tìm một xó xinh yên tĩnh đâu đó trên đảo, ngồi nốc rượu cho đến say khướt, có khi tới mịt mới trở về phòng.

Vào một chiều nọ, Liễu Như Lăng say mèm, gã đang lảo đảo về nhà, khi đi ngang góc một cội quế thụ cao lớn, gã thấy Lâm Yên Bích từ trong nhà bước ra, cô đang trên đường đi về nhà bếp. Dưới ánh chiều tà, hình ảnh cô tha thướt trong bộ áo xanh mướt tượng như một nàng tiên thượng giới vừa xuống trần, hình ảnh đó đập vào mắt Liễu Như Lăng, làm gã chợt thấy máu nóng bốc lên đầu. Gã cất tiếng, gắt giọng gọi:

- Lâm muội muội, muội đứng lại cho một chút!.

Lâm Yên Bích nghe gọi, cô dừng bước, đưa mắt nhìn, thấy Liễu Như Lăng say khướt đang đứng dựa vào cây quế, cô nhẹ nhàng bước đến, cất tiếng hỏi:

- Liễu đại ca, huynh vừa đi uống rượu về đấy ư?

Liễu Như Lăng "ơ" một cái, gã ngồi thụp xuống gốc cây, cặp mắt say lờ mờ thấy mười ngón tay tháp bút của Lâm Yên Bích đang đưa ra kéo mình đứng dậy, gã bất giác vươn tay chụp vào cô, nói:

- Lâm muội, muội ngồi xuống đây, ta có chuyện này muốn nói với muội.

Tuy có hôn ước từ bé với Liễu Như Lăng, nhưng đây là lần đầu tiên một mình gã được cơ hội một mình gần cô, nói gì đến chuyện nắm tay Lâm Yên Bích.

Lâm Yên Bích chau mày, cô khề khàng rút tay, bảo:

- Huynh có chuyện gì muốn nói, xin chờ sáng mai! Huynh giờ đang say quá lắm!

Thấy cô không vui, nghĩ đến cô ngày ngày kề cận Tiêu Phong, trong lòng Liễu Như Lăng không tránh khỏi bẽ bàng, gã gượng cười nhăn nhó, nói:

- Ta có đôi câu muốn nói, muội không thích nghe à? Trong mắt muội, bộ ta đáng ghét đến thế sao?.

Thấy thần thái gã khổ sở, Lâm Yên Bích sực nhớ, đã mấy hôm rồi cô không gặp, có lần thoáng thấy gã say mèm đi ngang qua cửa, cô tự hỏi, gã muốn bày trò gì đây?.

Cô ngồi xuống bên cạnh, hỏi:

- Mấy bữa nay huynh khoẻ không? Huynh có chuyện gì muốn nói?

Liễu Như Lăng mắt lơ đãng trước khuôn mặt diễm lệ như hoa của Lâm Yên Bích. Tính gã phóng đảng thành tính, ít khi nào để ý chuyện giữ lễ với nữ nhân hoàn toàn, riêng với Lâm Yên Bích, gã còn có phần kiêng dè, mà cô thường tìm cách tránh né, đến giờ chưa khi nào cho gã có dịp lại gần cô. Lúc này, mụon có say rượu, gã vươn tay ôm ngang eo lưng cô, miệng kề vào gần sát mặt cô, gã lè nhè nói:

- Ta ngày đêm tơ tưởng muội, muội biết không?

Lâm Yên Bích không ngờ gã bạo gan, vì không đề phòng, cô bị gã ôm ngang eo lưng, hơi rượu từ miệng nồng nặc phả vào mũi, cô vừa giận vừa xấu hổ, cố sức giãy giụa vùng ra, nhưng càng giãy, tay gã càng siết chặt vào hơn. Lâm Yên Bích khí lực không bằng, cô cảm thấy thân mình như đang bị một vòng đai sắt thắt chặt vào. Khuôn mặt anh tuấn của gã phát cuồng, hơi thở nồng nặc mùi rượu không ngớt phả vào má cô. Cô cự quạ, quạ đầu, né phải né trái, vẫn không tránh được, bất chợt cảm giác nóng ấm chạm vào mặt mình, hoá ra bị gã hôn vào gò má! Lâm Yên Bích vừa giận, vừa kinh hãi, cô quai tay, đánh ngược một vạ vào mặt gã, nghe "bốp" một cái, trên gò má Liễu Như Lăng hiện rõ dấu năm ngón tay đỏ hồng. Gã sững sờ, buông lời tay, thừa cơ, Lâm Yên Bích vùng thoát ra khỏi. Mắt rướm lệ, cô đứng thẳng lên, nghiêng răng mắng:

- Đồ vô sỉ!

Mắng xong, cô xoay mình bước đi, gót chân giậm thật mạnh tuồng như muốn tiết hận.

Hốt nhiên trước mặt cô hiện một nhân ảnh, Liễu Như Lăng đáp xuống, hai tay gã dang ra, chặn cô lại. Lâm Yên Bích vùng mạnh đôi tay run rẩy, chỉ vào gã, giận dữ thét:

- Làm gì vậy?

Liễu Như Lăng vội vàng rút tay về giấu ra sau lưng, gã cúi đầu, van vì:

- Ta xin lỗi! Vừa rồi ta lỡ mắng, thật đáng chết! Ta say quá, hoá hồ đồ, Lâm muội nàng người rộng lượng, xin ngàn vạn lần đừng giận ta!

Lâm Yên Bích vừa có phần giận dữ, vừa có phần tức tối vì bị hiếp đáp, cô nói:

- Uống cho say rồi nổi chứng! Sao không tìm mấy nữ nhân của mình, lại đi giờ trò phi lễ với ta?

Liễu Như Lăng cúi gằm mặt xuống, lí nhí:

- Là ta đáng chết, ta không được phép phi lễ như vậy với muội, nhưng . . . nhưng - Gã vụt ngẩng mặt nhìn Lâm Yên Bích, nói tiếp - Muội có biết mấy ngày vừa qua, nhìn thấy muội cùng Tiêu đại ca lúc nào cũng bên nhau, như hình với bóng, muội có biết lòng ta đau khổ đến đâu không? Ta đành ngày ngày mụon rượu tiêu sầu, muốn chìm sâu khổ vào men rượu. Nhưng bất kể ta uống bao nhiêu, đầu óc có say đến đâu, lòng ta vẫn cứ tỉnh, hình bóng muội cứ hiện mãi trong đó, không sao xua đuổi đi được!

- Sao không tìm mấy cô tình nhân đi? Hồi trước, đối với họ hết sức hoan hoan hỉ hỉ, sao bây giờ được ở cùng một chỗ với họ, lại ra điều hững hờ hờ hờ? - Lâm Yên Bích cắt ngang câu nói của gã - Ta cùng Tiêu đại ca quang minh chính đại, người mà có một chút vô sỉ như ngươi, ta đã sớm không nhìn đại ca.

Chợt cô tự hỏi "Nếu người cũng vô lễ với ta như Liễu Như Lăng đã làm, ta có lý tới người nữa hay không?"

- Mấy cô tình nhân đó? - Liễu Như Lăng cười thâm - Gom toàn thể các nữ lang ta quen dưới trời này lại, cũng không bằng một góc cái tình ta dành cho muội trong tim ta, muội biết không?

Lâm Yên Bích giận dữ thét:

- Ta không có thì giờ đứng nghe nói nhảm! Ta phải đi tắt lửa đang đun cháo ở nhà bếp!.

Cô bước vượt qua Liễu Như Lăng, mắt cô nhìn thẳng ra trước, không thèm lý tới gã nữa!

Nhìn thần thái lãnh đạm đó, Liễu Như Lăng lòng đau như dao cắt, gã thét to:

- Muội đã có hôn ước với ta, muội quên rồi sao?

Lâm Yên Bích rung động toàn thân, cô dừng phắt người, xoay mình, đứng thẳng lên, nói rõ ràng rành mạch từng tiếng một:

- Suốt cuộc đời này, cho đến chết, ta không gả về cho ngươi!

- Tại sao? - Liễu Như Lăng gần như rống lên, gã bước dần tới - Có phải duyên có nợ y không? Ta đã xả thân, liều mạng cứu y, để hôm nay lãnh cái kết cục này sao?

Dáng Lâm Yên Bích vẫn thẳng, mặt ngẩng cao, cô lạnh lùng bảo:

- Đúng hay sai, có vì y hay không, người là người như thế nào, tự người biết lấy, ta chưa bao giờ để tâm, chưa bao giờ thương yêu nổi người!

- Rõ ràng muội yêu y! Hồi trước, muội tuy không ưa thích ta, nhưng chưa khi nào muội dám lên tiếng nói ngược ý sư phụ muội, chưa khi nào dám nói không chịu gả cho ta!

Liễu Như Lăng nghĩ đến nỗi niềm bao yêu thương gĩa chất chứa mấy năm qua, bây giờ là buông xuôi theo dòng nước chảy. Từ khi gặp gỡ Tiêu Phong rồi, xưa cô vốn chẳng dám cãi lời sư phụ, bất ngờ bây giờ cô quả quyết, dầu chết cũng không gả về gã! . Chẳng tự chủ được, bao nhiêu buồn rầu, uất ức, gĩa không kìm chế được nữa, gĩa thốt lên sực tức tới cùng đau khổ đó trong câu nói:

- Muội thẳng thắn nói đi, phải muội đã đem lòng yêu thương y?

Rùng mình nghe giọng đau thương của gã, Lâm Yên Bích biết, hiện thời, lòng gã cực tan nát, cô lại nghĩ đến Tiêu Phong, vẫn mang nặng trong tim hình bóng người vợ đã mất, vẫn giữ chặt một tấm chân tình, không biết trong tim đó, có còn chỗ cho người khác không! Bất giác cô buông tiếng thở dài náo nức, nói:

- Huynh say lắm rồi, huynh về ngủ đi thôi!

Nói xong, cô quay mình bước về phía nhà bếp.

Liễu Như Lăng đứng thẫn thờ hồi lâu, nhìn bóng cô mỗi lúc một xa dần, trong lòng gã chợt trống rỗng, bao nhiêu ước mộng chất chứa từ quá khứ bỗng chốc tan tành.

Hốt nhiên một cánh tay trần dịu dàng ôm lấy gã, một cánh tay khác níu vào ống tay áo, giọng nữ tử ôn nhu khẽ thốt bên tai:

- Liễu lang, chàng đừng quá đau lòng, hãy còn chúng muội với chàng đây!

Liễu Như Lăng quay phắt lại, gã thấy Yên Nhi, Lam Kỳ, Lưu Vân, Lãnh Nguyệt cùng Liên Tinh đứng bản thân đấy, năm cặp mắt nhu tình tha thiết không tả nhìn vào gã.

Gã chẳng biết họ đã ở đấy từ bao giờ! Có khi họ vừa mới đến, nhưng họ đã mục kích sự tình vừa rồi. Gã bỗng vươn tay ôm chầm vào Yên Nhi cùng Liên Tinh, rồi cất tiếng cười ha hả, nói:

- Các cô nương của ta! Mau đem rượu đến đây! Tối nay, uống không say không thôi!

Lãnh Nguyệt vỗ tay reo:

- Được lắm! Muội đi lấy rượu, tất cả kéo nhau về uống tại phòng bọn muội!

Liễu Như Lăng khoát tay:

- Không! Ta chán uống rượu ở đây rồi, mình kéo nhau đắp thuyền ra thị trấn!

Bốn năm ngày qua trên đảo, các cô đã chẳng được Liễu Như Lăng ghé mắt đến, tất cả đều phiền muộn, giờ nghe nói thế, họ lập tức nổi hứng, lũ lượt kéo nhau cùng Liễu Như Lăng đắp thuyền trực chỉ một toà lầu lớn ở thị trấn, cùng Liễu Như Lăng chơi trò đánh sai quyen uống rượu, ca hát, ngâm thơ ...vui vầy hết mức. Các cô biết tâm tình Liễu Như Lăng đang phiền muộn, họ đều cố gắng thi nhau hát hò cho tâm tình y được buông thả. Liễu Như Lăng tay tuy ôm tay áp nẩy nhàn, miệng tuy cười nói râm ran, nhưng gã vẫn chẳng thể xua đuổi biết bao điều phiền muộn đó ra khỏi tâm tư.

Hốt nhiên, giọng một nữ tử từ sau vọng đến:

- Liễu công tử, đã lâu chưa gặp lại, ta coi các vị chè chén vui vẻ dữ !

Liễu Như Lăng nghe giọng nói quen quen, gã tưởng lại là một hồng nhan tri kỷ khác nữa, không quay lại, gã cười to:

- Ha ha ... nàng biến đâu lâu quá vậy?.

Nữ tử cười nhạt:

- Đi tìm viện binh, may đã tìm được! Sao không thấy Lâm muội đó đâu vậy? Người không nghe lời khuyên của ta, rốt cục đã bị nàng bỏ rơi rồi, phải không?

Câu nói chọc đúng vào nỗi đau của Liễu Như Lăng, gã "hừ" một tiếng, bực tức rộ lên trong lòng, khi quay đầu nhìn, thấy nữ tử , bất giác gã rùng mình.

Nguyên đó là Hoàng Dung! Kế bên bà có một vị thanh bào khách, mặt mày cứng nhắc, góm ghềnh, trong tay cầm ngọc tiêu màu lục, giống giống ngọc tiêu của Lâm Yên Bích.

Liễu Như Lăng không ngờ đụng đầu Hoàng Dung nơi đây, quả tình bà thật lợi hại, chỉ một câu nói, đã xuyên đúng vào tâm sự của Liễu Như Lăng. Hồ thẹn, ghen tuông, bi thương, phẫn nộ, nhất thời tất cả các mối xúc động đó đồng loạt dâng trào trong đầu Liễu Như Lăng. Bất giác gã nổi hung ác, ý niệm vung kiếm giết người thoáng hiện trong đầu, tâm tư gã đang bị oán hận dồn nén, ác niệm đó, muốn đè nén xuống mà cảm thấy bất lực, gã buột miệng nói:

- Để ta mách bảo hạ lạc Tiêu Phong, bà tìm đến hán mà nói cái giọng đó!

Nhìn thần tình bi phẫn của gã, Hoàng Dung hiểu ngay câu đoán mò vừa qua của bà đã được chứng thực, hiện gã đang bị lửa ghen đốt cháy tâm can! Bà mừng hóm.

Nguyên lúc rút lui khỏi Chiết Quế cư, bà đã đưa những người thụ thương đến nhờ phân đàn Cái Bang ở Tô Châu tìm thầy thuốc liệu thương. Cũng nhân mười ngày nữa là giỗ kị thân mẫu, bà không trở về Tương Dương mà đi thẳng ra Đào Hoa đảo. Xảo hợp nữa, trên đường đi, bà gặp phụ thân Hoàng Dược Sư cũng đang tìm về nhà làm giỗ vợ. Hai cha con đồng hành, bất ngờ gặp Liễu Như Lăng. Bà nhìn tình hình Liễu Như Lăng với năm nữ lang vây quanh, nhìn những trò phóng đảng, nhìn gã nốc rượu như điên cuồng, trong lòng bà đã đoán được bảy tám phần! Rồi khi bà lên tiếng châm chọc, quả nhiên gã có phản ứng không ra ngoài ý liệu, đã có tác dụng xui giục Liễu Như Lăng tiết hận Tiêu Phong. Tiêu Phong giờ mất đi một lực lượng trợ giúp mạnh mẽ như vậy, với Hoàng Dung, đúng là một vận may to tát, khi nghe Liễu Như Lăng sẵn lòng chỉ chỗ ẩn nấp của Tiêu Phong, thực là một món hời vượt ra ngoài mọi sự tưởng tượng!

---- Xem tiếp hồi 79 ----

Bạn đang đọc truyện *Thiên Mã Hành Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.14 - Chương 79: Phong Vũ Đồng Chu

(Phong vũ đồng chu = cùng thuyền trong cơn mưa bão)

Mặt không đổi sắc, Hoàng Dung cất tiếng hỏi:

- Đang ở đâu?.

Liễu Như Lăng một bụng đầy rượu, mặt mày đỏ ửng, lười lú lại, gã đưa tay chỉ, miệng nói:

- Phía đó có một hòn đảo nhỏ, đi thuyền hướng đông nam chừng nửa giờ, sẽ thấy.

Hoàng Dung mừng rơn, bà đứng dậy, bảo:

- Ngươi bây giờ tỉnh ngộ, xem ra cũng chưa trễ, đây là chuyện giúp phục vụ cho dân, cho nước của một hảo hán tử!

- Hảo hán với chẳng hảo hán ... làm quái gì! Ta cóc cần! - Liễu Như Lăng lè nhè, khoa tay nói - Ta chỉ cần Lâm muội muội của ta trở về với ta!

Gã chột đập bàn, đưa tay chỉ vào Hoàng Dung, bảo:

- Bà chớ có làm khó dễ Lâm muội của ta, nếu không, ta đem hết tánh mạng ra đối chọi bà liền!

- Tiểu tử, ăn nói lằng nhằng, thái thậm vô lễ! - Thanh bào khách ngồi bên Hoàng Dung bỗng vung tay, chiếc đũa bay vù ra, nhắm vào Liễu Như Lăng kích tới. Là đại hành gia nghề ám khí, Liễu Như Lăng nghe tiếng gió nhận ra đường bay của vật, y bắt giắc gạt mình, né nhanh người sang một bên, nghe vù một tiếng, chiếc đũa bay sượt ngang người, xuyên qua vật áo, bay đến găm phập một tiếng vào ngay giữa hai mắt của mỹ nhân vẽ trong tấm tranh treo trên tường phía bên kia, chỉ còn thấy ló ra phần cuối của chiếc đũa. Thanh bào khách dường như chỉ có ý muốn dọa dẫm y, chứ dựa vào lực đạo cùng chuẩn xác của ông, Liễu Như Lăng giỏi lắm là tránh không bị phạm vào yếu huyệt, chớ dễ gì thoát khỏi bị kích trúng!

- Ông là Đông Tà Hoàng Dược Sư! - Liễu Như Lăng buột miệng kêu lên, lập tức ra khỏi cơn say. Y từng nghe sư phụ bảo, ngón Đạn Chi thần công của Đông Tà là môn ám khí đạt cảnh giới tối cao trong nghề, khi nhận ra thủ pháp, y biết ngay đã chạm trán Đào Hoa đảo chủ Hoàng Dược Sư.

Thanh bào khách nhè nhẹ gạt đầu, nói:

- Tiểu tử thân thủ khá lắm, nhãn lực cũng không tồi, cái trò phóng lăng bắt cần đòi cũng hợp nhãn ta không ít, sư thừa ngươi đang ở đâu?

Liễu Như Lăng chấp tay vái Hoàng Dược Sư, đáp:

- Xin tha lỗi, văn bối chẳng thể nói ra, gia sư từng buộc đệ tử lập trọng thệ, không tiết lộ thân phận sư tôn!

Hoàng Dung cười cười:

- Cha, cha đã bắt đầu để ý ghé mắt đến người thiên hạ rồi à? Liễu công tử vốn giòng dõi thế gia Giang Nam, tổ tông làm quan, sau bỏ quan trường xoay

ra đi buôn, trở thành một nhà cự phú đất Giang Nam, gã đứng con nhà thư hương, một phong lưu nhân vật. Chỉ tiếc ngoại tôn nữ của cha còn bé quá, lão nhân gia khó lòng tuyển gã làm tôn nữ tể.

Liễu Như Lăng chụp chén rượu, cười ha hả,

- Bé nhỏ cũng không sao, vẫn bồi sẵn lòng chờ cô ấy lớn lên thêm chút nữa, năm nay vẫn bồi cũng chưa già lắm!
- Liễu công tử đúng là con nhà phong lưu, tiếc rằng gốc gác nhà họ Liễu ở Giang Nam, bọn ta sợ với không tới!

Hoàng Dung nói xong, bà đứng lên, đến trước Hoàng Dược Sư, thưa:

- Cha à, tên đại tướng quân Mông Cổ đó đang ở gần đây, mình đến bắt quách nó đi cho rồi, để lâu, đem dài lắm mộng!
- Ồ!

Hoàng Dược Sư đứng dậy, theo Hoàng Dung ra ngoài, khi đi ngang qua bàn Liễu Như Lăng, tay trái ông chợt nhắm vào lưng gã vỗ ra một chưởng. Một chiêu "Lạc Anh thần chưởng" đó tự tay Hoàng Dược Sư đánh ra, những nhân vật tầm thường võ lâm căn bản vô phương né tránh. Chỉ thấy Liễu Như Lăng nhẹ nhàng vận người, hữu chưởng xoay xuống dưới, dụng ý tiếp chưởng của Hoàng Dược Sư. Hoàng Dược Sư hốt nhiên rút tay lại, cười ha hả, nói:

- Giỏi! Gan dạ và nhạy bén!

Nói đến đây, hai cha con bước chân đã phơi phới ra đến ngoài cửa từ lâu, ông ngoảnh lại, bảo:

- Cho ta gửi lời hỏi thăm đến sư phụ ngươi, xa nhau đã mười năm rồi, không dè bà ấy có đồ đệ lớn và tài giỏi như vậy!
- Xin tiền bồi dưỡng bước !

Liễu Như Lăng câu nói chưa dứt, đã thấy thanh bào khách phe phẩy tay áo rộng, đi ra xa ngoài trăm trượng!.

Lại nói Lâm Yên Bích mất nửa ngày vào bếp nấu món cháo thuốc, cô lấy một nửa bảo nhạ hoàn đem đến cho Đan Quế, nửa kia tự tay cô bung vào phòng Tiêu Phong. Bầy đoàn Liễu Như Lăng đã đi khỏi từ lâu, khi đi ngang cửa phòng Liễu Như Lăng, thấy phòng trống rỗng, cô đoán gã trong lòng bức bối, chắc đã sớm tìm một chỗ yên tĩnh nào đó ẩn mình rồi. Bỗng cô thấy Tiêu Phong lò dò đi đến, chừng như ông đến kiểm Liễu Như Lăng tại phòng của gã, Lâm Yên Bích dừng bước, nói:

- Không cần đến đây nữa, Liễu đại ca không có nhà.

Nhìn Tiêu Phong, cô nhận thấy mấy hôm nay, sắc mặt ông nhuận hơn nhiều; hôm kia ông đi đứng còn khó khăn, hôm nay đã đi được một mình như người bình thường, do độc tố chưa trừ hết, nội lực chưa vận động, nên dáng đi đứng của ông thiếu nét uy vũ trầm hùng trước kia.

- Không có trong phòng?

Tiêu Phong dừng bước, ông ngước nhìn trời, mảnh trăng đang treo lơ lửng đầu ngọn cây đàn đông, bất giác ông hỏi:

- Khuya rồi mà còn chưa về! Mấy hôm nay ta không gặp, đang định tìm hỏi xem sao!

Lâm Yên Bích hé miệng cười tủm tỉm:

- Đừng quên, tại đây sẵn có năm vị cô nương tuyệt thế mỹ nhân, có khi sẽ còn có thêm vài cô khác nữa tới kiểm không chừng!

Cô chợt ửng hồng gò má sau câu nói.

Tiêu Phong gật gù:

- Hừm ... Ta quên khuấy đi mất! Cô nương chắc đem cháo đến, phải không? Ngày nào cũng làm nhọc sức cô nương, ta áy náy quá.

Lâm Yên Bích đặt liễn cháo xuống mặt bàn đá trong vườn, cô đáp:

- Không sao đâu, người đang trọng thương, được người khác lo cho cũng hợp lý thôi.

Cô vừa nói, vừa múc cháo ra hai bát, rồi tiếp:

- Tối nay, mình ngồi đây ăn cháo cũng tốt, trời lạnh gió, ăn trong phòng có hơi ngọt ngào.

Tiêu Phong ngồi xuống bên bàn đá, ông hỏi:

- Đan Quế thì sao? Cô ấy đã ăn tối chưa?.

Ông biết thương thế Đan Quế không nhẹ, tới giờ, chuyện ẩm thực cả nhà đều do Lâm Yên Bích phụ giúp.

Lâm Yên Bích đáp:

- Đã có nha hoàn bung đến tận phòng cho cô ấy rồi. Vết thương của cô không còn đáng lo, dăm ba hôm nữa có thể ra khỏi giường.

Tiêu Phong nâng bát cháo lên ăn, ông cười cười:

- Cháo thuốc ăn ngon miệng thế này, e rằng dưới trời, chỉ duy nhất cô nương nấu được!

Lâm Yên Bích nghe khen, trong lòng hớn hởi, cô cười, đáp:

- Ngon miệng thì hãy ăn thêm dăm chén nữa nhé?

Bỗng Tiêu Phong đặt bát đĩa xuống, ông nói:

- Có gì hơi khác thường! Tối nay sao yên tĩnh quá? Thường ngày, ta nghe tiếng nói cười ríu rít của năm cô, sao bây giờ vắng lặng như tờ?.

Lâm Yên Bích đóng tai nghe ngóng một hồi, quả nhiên cách tường tĩnh không một tiếng động, bình nhật bọn họ bẽo lẻo suốt ngày, tối nay, giả thử Liễu Như Lăng đến chơi phòng một cô, người khác cũng không hoàn toàn im lặng như vậy, còn nếu Liễu Như Lăng đi tìm một xó xỉnh yên tĩnh nào đó cho riêng gã, họ cũng vẫn cứ ồn ào như thường! Có gì bây giờ lại im ắng thế?. Lâm Yên Bích trầm ngâm, rồi bảo:

- Chắc các cô theo Liễu đại ca rồi đi chơi rồi, bọn họ ở đây quá lâu, có thể đã thấy cuồng chân cuồng cẳng.

- Sống trên đảo này sướng quá trời, cuồng chân sao được? Nếu không bị nhiều chuyện khác ràng buộc, ta được sống suốt đời nơi đây là không muốn gì hơn!

Tiêu Phong ngược nhìn trời, trông vàng trắng lơ lửng, ông nghĩ về số phận trăm ngàn dân đến Lâm Hoàng thành, nghĩ đến sống còn của công chúa Tân Nguyệt, ông lại không rõ A Từ giờ lạc lõng nơi nao, rồi ông nghĩ về hai mẹ con nhà Giang xuân Lam, toàn những thứ không sao buông bỏ được, ông không thể khoanh tay đứng nhìn. Chợt mặt biến sắc, ông nói:

- Từ ngoài, có tiếng bước chân! - Nghe ngóng một lúc, ông nói - Hai người, khinh công rất cao! Năm cô nương đó, không ai khinh công giỏi như vậy!

Lâm Yên Bích đặt đĩa xuống, cô nắm tay Tiêu Phong, bảo:

- 'Lai giả bất thiện', bọn mình chạy ra đằng cửa sau đi!.

Tiêu Phong cương quyết nói:

- 'Lai giả bất thiện', ta cũng không sợ! Công lực ta đã phục hồi được hơn sáu, bảy phần rồi!

Lâm Yên Bích giậm chân, cô gắt:

- Độc tố chưa lọc hết, người chưa thể đề tức, chỉ còn cách chạy cho nhanh thôi.

Thấy cô nổi giận, Tiêu Phong không nói gì nữa, ông nhanh chóng theo cô ra lối sau, hướng ra biển, Lâm Yên Bích bảo:

- Ta nhớ hình như có neo sẵn một chiếc thuyền gần đây, là gia nhân thường dùng để ra khơi đánh cá, bọn mình hãy đáp thuyền đó.

Tiêu Phong không dám vận sức, ông dựa vào Lâm Yên Bích nâng đỡ mà chạy, cũng may, bờ biển không xa lắm, chạy một chốc đã đến nơi. Quả nhiên họ thấy một tiểu thuyền đang neo cạnh bờ.

Lâm Yên Bích vội đến bên, cô mở dây buộc thuyền, đỡ Tiêu Phong lên thuyền, rồi dùng cả hai tay huy động mái chèo đưa thuyền ra khơi.

Đúng lúc đó, một thân ảnh phóng vùn vụt từ xa đến, một chớp mắt, đã tới gần bờ nước.

Lâm Yên Bích giật mình, cô gắng sức chèo thật mạnh, đưa chiếc thuyền lướt như bay. Người kia chân chạm nước, chiếc thuyền đã ra xa ngoài hơn ba mươi trượng, ngay cả đại ca thủ, cũng chưa chắc đủ sức vượt sóng một khoảng cách như vậy!

Người đó vung tay, một hòn phi thạch xé gió bay đến, kích vào Tiêu Phong. Nghe lực đạo của ám khí, biết nó cực kỳ bá đạo, nhưng ông không dám tránh né, sợ nó chạm vào lưng Lâm Yên Bích. Lập tức, không kịp suy nghĩ, bỏ qua lời giận dỗi không đề tức, ông đưa ngón cái bàn tay phải đập vào ngón giữa, nhắm hòn phi thạch búng ra một chỉ, nghe "soạt", ông đã đẩy lệch hướng phi thạch sang bên trái, đưa nó bay tuốt ra ngoài khơi.

- Hào công phu! - người kia cất tiếng khen, đồng lúc thuyền đã ra xa hơn, dựa theo sức tay, gã vẫn có thể tiếp tục phát xạ vào thuyền, nhưng đã thôi không bắn ám khí, gã đồ rằng, có bắn thêm, cũng sẽ bị Tiêu Phong búng chỉ đánh lạc ra ngoài. Gã đâu dè, mỗi một chỉ phát xạ như vậy, Tiêu Phong đã làm độc tố trong nội thể nặng thêm mấy phần. Trong tình thế đó, Lâm Yên Bích hết sức khẩn trương, cô luôn miệng hỏi Tiêu Phong:

- Người thấy trong mình ra sao? Có tức ngực lắm không? Có buồn nôn không?

Tiêu Phong cười đáp:

- Không thấy gì cả, cô nương đừng lo - Ông bị đau tức ngực thật đấy, nhưng sợ Lâm Yên Bích lo âu, ông đã nói tró đi .

Tiểu thuyền lướt sóng đi được một quãng, hốt nhiên mặt biển nổi sóng gió, mưa to trút nước xuống ào ào, chiếc thuyền bị sóng đánh, chao đảo trên đầu ngọn sóng, suýt lật mấy lần.

Lâm Yên Bích không sao lèo lái con thuyền, dồn mắt vào be thuyền, cô hỏi:

- Tiểu đại ca, người ở phương bắc, có biết bơi không?.

Cô ráng nói thật to, nhưng giữa cuồng phong, sóng gió, âm thanh tiếng nói hầu như chìm lấp, nghe không rõ.

Tiêu Phong lắc đầu, đáp:

- Ta không biết bơi, cô nương biết bơi không?

Lâm Yên Bích gật đầu đáp:

- Biết, nếu lật thuyền, người hãy cố bám be thuyền, chớ buông tay, ta sẽ tìm cách đẩy thuyền đi.

- Không! Cô nương đừng lo cho ta, cô phải giữ sức mà bơi vào bờ.

Tiêu Phong biết, trong sóng gió này, đừng tính chuyện giúp người khác, chỉ tự lo cho mình thôi, chưa chắc đã xong. Ông chỉ muốn Lâm Yên Bích toàn mạng, cô đừng chết uống vì mình.

Lâm Yên Bích cố sức lắc đầu, cô nói to:

- Không! Người chết đi rồi, ta không sống một mình làm gì! Có phải chết, mình cùng chết với nhau một chỗ!

.

Nghe nói, Tiêu Phong rung mình, ông nhớ lại, A Từ cũng đã từng nói y hệt vậy, trước ái Nhạn Môn, A Từ định chết theo ông nơi đây vực, để rồi cô cùng ông trôi giạt về thế gian này! Đầu gối, trong thế gian ấy, lại có một nữ tử khác tận sức, tình thâm nghĩa trọng với ông. Nghĩ đến chỗ Lâm Yên Bích làm hoá thân kiếp sau của A Châu, kiếp trước, nàng ngộ tử, chết oan uổng dưới chướng của ông, giờ đây, trong kiếp này, nàng lại nguyện cùng ông chôn thân nơi đây biển, nhất thời, không sao ngăn được lệ rướm khoé mắt, cõi lòng ông tan nát!

---- Xem tiếp hồi 80 ----

Bạn đang đọc truyện *Thiên Mã Hành Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.14 - Chương 80: Tiền Thế Kim Sanh Tình

(Tiền thế kim sanh tình: Khỏi tình kiếp trước chuyển sang kiếp này)

Trên mặt biển tối đen, đưa bàn tay ra trước mặt không thấy các ngón, một đợt sóng to vụt đánh tới, hất văng chiếc thuyền lên cao, bọt sóng tung toé trên mình hai người. Lâm Yên Bích rú hoảng hốt, cô cảm giác chiếc thuyền từ thế bay bổng trong không trung, đang rớt mạnh xuống, thân thuyền chột dưng lên một lần nữa. Hai người gấp rút bám chặt tay vào be thuyền, cùng dự cảm thuyền sắp lật ngửa. Rồi đột ngột, sau một chấn động dữ dội, thuyền như vừa va chạm vào một vật gì, làm hai người bị đánh văng mạnh ra ngoài thuyền. Tâm trí Tiêu Phong xoay chuyển nhanh như chớp, ông có cảm giác bên dưới là đất liền, trong bóng tối mù mịt, không thấy Lâm Yên Bích, ông đánh lớn tiếng báo động:

- Coi chừng, mé dưới là đất liền!.

Bị một lực đẩy lên cao khá mãnh liệt, trên không trung, Tiêu Phong vịn mình vài vòng, tiết giảm lực đạo đó, rồi ông từ từ trầm mình xuống. Đồi chân vừa chạm vào đất bằng, ông xuống tán trụ vững tại chỗ, nguyên thuyền hai người đã bị một làn sóng biển uy mãnh đánh tuột lên bờ.

Trong tiếng ào ào của nước mưa hoà tiếng sóng biển vỗ bờ, cùng tiếng gầm thét của gió bão, trong khoảng trời đất đó, ông không sao nhận biết âm thanh nào khác! Không hiểu Lâm Yên Bích biến đi đâu, Tiêu Phong hoảng hốt, lớn tiếng gọi:

- Lâm cô nương, cô ở đâu?

- Ta ở đây - tiếng Lâm Yên Bích trong bóng tối mịt mù đáp lại, rồi cô hỏi tiếp - Người không sao chứ?

Tiêu Phong mừng quá, ông lần theo thanh âm chạy tới, lồng ngực đau râm ran vì vừa qua ông đã phải đề khí để hạ xuống từ trên không trung, ông cố nén nhin, trả lời qua kẻ rằng:

- Ta không sao! Cô có bị thương lúc té xuống không?

Đến gần Lâm Yên Bích, trong bóng tối nhập nhoạng, cuối cùng, ông loáng thoáng thấy cô đang ngồi bệt trên đất, váy quần rách toạc, để lộ một phần chân bên phải. Ông đoán cô bị thương nơi chân lúc chạm đất, bèn ngồi thụp xuống bên cạnh, đưa tay đón miếng giẻ cô đưa, thận trọng quần chặt bắp chân, miệng hỏi:

- Vết thương trầm trọng lắm không? Có gãy xương không?

Cẩn rắng nhin đau, Lâm Yên Bích lắc đầu:

- Chỉ bị bong gân, không nặng lắm.

Trong trận chiến chống Chu tử Liễu và Diêm Thương ngư ẩn ở Phù Hương đình, Chiết Quế cư, cô bị Chu tử Liễu đã thương nơi bắp vế. Vừa rồi, do vết thương chưa lành, bị té nặng, cô đã không thể vận sức vào chân phải, lúc va chạm mạnh vào đất, đầu gối chân khuỷu xuống, tẹo sang một bên, làm cô không thể đứng lên, đành ngồi bệt tại chỗ.

Nhìn chung quanh, trong bóng tối mịt mùng, Tiêu Phong ước đoán:

- Nhất định đây là một hòn đảo nhỏ, mình phải tìm chỗ trú mưa.

Cúi xuống sát bên cô, ông bảo:

- Chân cô nương không cử động được, vậy để ta cõng.

Lâm Yên Bích mắc cở, nói:

- Ta . . . Tự ta đi được!

Tiêu Phong quay người, hai tay đưa ra sau nắm vào hai tay cô, ông bảo:

- Đừng mắc cở! Lên nào!.

Vận sức vào tay, không cho cô kịp phản đối, ông choàng cô lên lưng, rồi đứng thẳng người lên, ông chỉnh cô ngay ngắn trên lưng xong, bèn rảo bước đi sâu vào trong đảo.

Nằm phủ phục trên tấm lưng to rộng, hai tay bấu vào cổ ông, Lâm Yên Bích ngửi hơi người phả lên, đầu cô chợt thấy mê loạn, tim đập thình thịch. Đây là nam tử tiếng sét ái tình của cô, không biết đã bao nhiêu lần hiện về trong không biết bao nhiêu giấc mộng, giờ đây, cô đang nằm trên lưng chàng, cùng lần bước đi trong bóng tối mịt mù, đang cùng chàng trải qua biến cố hung hiểm, trong mưa bão toại bởi này, đây là mộng hay thực? Sao cái hình ảnh đó có vẻ thân quen quá? Cô ngỡ ngơ như đã từng trải qua cảnh này trong một giấc mơ nào đó, cũng trong mưa gió, cũng mình với chàng, cũng hơi nồng nàn từ người chàng phả vào mũi, cũng gò má mình sát vào vai phải của chàng, trong một thoáng tĩnh lặng của không gian, từ bên trong chàng, cô thoáng thấy nhịp tim đó đang đập cùng một nhịp với tim mình? Không! Đây không phải là mộng寐, đúng là hơi người chàng đang ngập tràn trong cô, đúng là hơi nóng từ người chàng đang âm ỉ truyền sang gò má lạnh giá của cô, đúng là nhịp tim của chàng đang hoà cùng một nhịp tim với cô!

Trong bóng tối, trong tiếng gào thét của bão tố, từng hạt mưa to như hạt đậu quất mạnh vào mặt, Tiêu Phong cõng Lâm Yên Bích đi, ông sức nhớ cái đêm mưa đó, bên chiếc cầu đá, một chường của ông tung ra, dập vùi thân mình bé bỏng của A Châu vào thành cầu, một chường đánh tiêu tan hạnh phúc cuộc đời ông. Lời ước nguyện thả cừu, chẵn dề nơi quan tái vệt biển thành số không. Ôm thân mình A Châu trong mưa gió đêm đó, nước mưa giá lạnh cũng trút ào ạt xuống như hiện thời, hơi ấm từ thân mình A Châu truyền qua cũng hết như làn hơi ấm đang từ thân mình Lâm Yên Bích phả ra, nhưng thân nhiệt A Châu sau đó dần dần nguội lạnh, mặc dù ông đã cố gắng ghi nằng thật chặt vào mình bao nhiêu, ông cũng đã không cách nào duy trì được hơi ấm cho A Châu ... Nghĩ đến đó, nước mắt hoà nước mưa, đôi tay ông bắt giắc tăng sức lên, ghi siết thân mình Lâm Yên Bích sát vào mình hơn, khi cảm thấy nóng ấm quen thuộc từ thân thể cô, nỗi lo sợ ám ảnh từ kiếp trước bỗng nảy sinh trở lại, ông sợ hơi ấm đó rồi cũng sẽ dần dà nguội lạnh đi!

Đi được một chặp, thấy thấp thoáng một động đá, Tiêu Phong mừng rỡ, ông gia tăng cước lực. Đến gần, nhận ra một hang động khá sâu, đủ chỗ cho hai người trú ẩn. Cây võ nghệ cao siêu, Tiêu Phong gan dạ, bất chấp có ác thú trong hang hay không, ông đang định khom mình, cùng Lâm Yên Bích chui vào động, bỗng ông nghe Lâm Yên Bích nói lớn:

- Khoan! Lùi lại một chút, ném đá dò đường thử xem bên trong đó có ác thú không!

Tiêu Phong vốn đã vận sẵn nội lực phòng hờ, khi nghe thế, ông cười cười, theo lời cô, lui lại vài bước, vung tay ném vài hòn đá dò đường. Sau khi nghe ngóng, không thấy động tĩnh gì, Tiêu Phong tùm tùm hỏi:

- Lâm đại cô nương, giờ vào hang được chưa?

Trên lưng ông , Lâm Yên Bích cười khúc khích, cô đáp:

- Tiêu đại hiệp, mình vào được rồi đây!

Mưa bỗng nặng hạt hơn, làm hai người ướt mèm, vừa lạnh vừa mệt, nhưng sau khi trao đổi mấy câu đó, trong lòng họ cảm giác hạnh phúc vô ngần.

Tiêu Phong xoay người, ông từ từ bước lùi, nhẹ nhàng đặt Lâm Yên Bích trên sàn động. Bên trong động tối om, mặt đầu mặt, người nọ không nhìn rõ người kia. Tiêu Phong vốn muốn dò xem vết thương Lâm Yên Bích, cũng đành chịu. Ngồi dựa lưng vào vách động, ông hỏi:

- Chỗ bị thương nơi chân cô giờ còn đau không?

Lâm Yên Bích đáp:

- Không đau lắm. Người vừa rồi đề tức, độc tính thấm sâu vào, giờ cảm thấy trong mình ra sao?

Tiêu Phong sợ cô lo buồn, ông cười, đáp:

- Không gì khác lạ, thấy khá hơn nhiều!

Chợt một bàn tay mềm mại nắm vào bàn tay ông, nhét vào cho ông một vật nho nhỏ:

- Đây là thuốc, người uống đi.- Rồi cô thò ra - Người đừng gạt ta, độc tố mới lọc được có bảy, tám phần, chưa tuyệt, vừa qua người đề tức, nó đã thấm trở vào, giờ đây, nơi lồng ngực, người sẽ âm ỉ đau hơn trước nhiều.

Tiêu Phong bóc phần sáp bọc vỏ, bỏ thuốc vào miệng, nuốt xuống, ông vẫn cười cười:

- Cô chẳng hổ danh thiên hạ đệ nhất thần y, không cần xem, không cần bắt mạch, cô đã gọi trúng phóc ngay bệnh trạng!

Lâm Yên Bích trầm ngâm giây lát, bỗng cô nắm chặt tay Tiêu Phong, dịu dàng nói:

- Tiêu đại ca, huynh hứa với muội đi, trong ba ngày tới đây, dù xảy ra bất cứ chuyện gì, huynh không vận sức, đừng đề tức nội lực nữa nhé!

Nghe giọng nói dịu dàng chan chứa nhu tình, Tiêu Phong cảm động vô ngần, ông đáp:

- Ta thực rất muốn hứa với muội, nhưng tại hòn đảo hoang này, dã thú là một, truy binh là hai, chưa biết sự tình rồi sẽ ra sao, ta không thể để một mình muội gánh vác tất cả! Chân muội hiện đang bị bong gân nữa kia!

- Huynh yên tâm, muội gánh được tất. Chân muội cũng không đáng ngại, chưa kể truy binh chắc gì đã tìm được đến đây, huynh phải nghỉ dưỡng thương cho đủ ba ngày, khi nào huynh dứt bệnh, trở về an toàn, lúc đó, huynh muốn đề tức, muốn vận nội lực, sao cũng được!

Thấy Tiêu Phong trầm mặc không trả lời, Lâm Yên Bích bất giác nắm chặt tay ông, bảo:

- Huynh biết không, độc tố trong mình huynh không sao trấn áp nhiều hơn được, giờ đã đến mức chót cùng rồi, nếu huynh tiếp tục đề khí, độc sẽ công thẳng vào gan ruột, thuốc huynh vừa uống sẽ không hiệu lực nữa. Ngày thường, huynh uống dãi độc Ngân Hoàn xà, đã tự nạp thêm độc tố khác vào mình, cho dù nó lọc được độc tố của Kim Xà, Ngân xà độc cũng sẽ phần nào ảnh hưởng lên cơ thể, chưa kể, huynh dùng nó nhiều, đề kháng của nó với độc Kim Xà cũng đã bị lờn, có thể hết hiệu nghiệm. Do phần lớn độc Kim xà đã được lọc xong, phép dùng độc trị độc của muội có hiệu quả, nếu huynh đề Kim xà độc công trở lại vào nội tạng, e rằng thân tiên cũng không cứu nổi huynh!.

Nghe vậy, Tiêu Phong mới hay mình đã đến cảnh giới nguy hiểm cùng cực rồi, nhưng nếu có biến cố nguy hiểm nào khác xảy đến, ông không đành lòng nhắm mắt trước sống chết của Lâm Yên Bích. Thấy ông không trả lời, Lâm Yên Bích không tự chủ được, cô hỏi hã:

- Huynh phải hứa với muội! Nếu huynh không hứa, muội ... ba ngày sau cái chết của huynh ... muội ... muội sẽ tự vẫn chết theo huynh đó!

Cô ấy mạnh tay Tiêu Phong ra, cô rõ ràng đang quá sức tức giận!

Tiêu Phong chợt rung động trong tim, ông nhớ lại lời ông đã hứa cùng A Châu lúc nàng hấp hối, hứa phải cố sống, hứa sẽ không tự đi tìm cái chết sau khi nàng qua đời. Kiếp này, tuy A Châu đầu thai thành người khác, nhưng ngữ điệu thì y hệt, cô cũng yêu ông hơn cả yêu tính mệnh của mình! Kiếp trước, rồi kiếp này, nàng thủy chung vẫn coi tính mạng của ông hơn cả an nguy chính mình, câu nói ẩn chứa ngàn vạn nhu tình đó, làm sao ông nhẫn tâm cự tuyệt cho được! Ngọn lửa tình cảm cháy bùng, máu nóng bốc lên đầu, ông thốt một lời, cương quyết:

- Được! Ta hứa với muội!

Lâm Yên Bích mừng rỡ, cô nói:

- Huynh đã hứa, đừng nuốt lời!

Tiêu Phong gật đầu, đáp:

- Ta ghi nhớ rồi! Chỉ mong trong ba ngày đó, mọi chuyện đều yên lành, sẽ chẳng xảy ra gì ... là tốt thôi!

Lâm Yên Bích nhỏ nhẹ:

- Huynh yên tâm! Sẽ không có chuyện gì đâu, ba ngày nhanh lắm!

Vất vả hơn nửa ngày với sóng gió, bão táp, đầu óc quá mệt mỏi, hai người ngồi dựa vách động, nhắm mắt, dần dà chìm vào giấc ngủ.

Trong mơ, Tiêu Phong gặp lại A Châu. Nàng thướt tha trong tấm váy hồng, đứng nơi bờ vực trước Nhạn Môn quan, một tay nàng che ngang mắt, dõi nhìn. Khi thấy Tiêu Phong từ xa tiến đến, nàng đưa tay vẫy, miệng gọi:

- Đại ca, đại ca, muội ở đây!

Tiêu Phong mừng quá, chân ông chạy nhanh, miệng gọi lớn:

- A Châu! A Châu!

khi ông đến nơi, A Châu hốt nhiên biến thành một nữ lang lục y. Tiêu Phong nhìn lại, đích thực Lâm Yên Bích! Cô ngạc nhiên, hỏi:

- A Châu nào? A Châu nào?.

Lâm Yên Bích vén món tóc ra sau, khoé môi hàm tiếu, cô lắc mình một cái, hiện thành A Châu nữa!

Chỉ thấy nàng nở nụ cười mê hồn, khê khằng nói:

- Hai ta nguyên là một người, huynh không biết sao?

Tiêu Phong tay đang ra ôm, miệng bảo:

- Không! Muội và nàng không giống nhau!.

Ai dè, tay ông chưa chạm đến người A Châu, một trận cuồng phong xông xộc tới, cuốn nàng bay bổng, lên giữa thình không, nàng lắc mình một cái nữa, hiện ra thành Lâm Yên Bích, cười cười với ông:

- Tiêu đại ca, cứu muội với!

Tiêu Phong hốt hoảng tung mình lên, rượt theo, nhưng trận cuồng phong lệch trời nghiêng đất đó đã thổi Lâm Yên Bích bay đi mất tăm.

Khiếp hãi đến giật mình khỏi giấc mộng, Tiêu Phong chợt nghe từ bên ngoài động, có tiếng gió thổi ào ào, dường như cuồng phong đang cuốn cát bay đá chạy nhanh đến đây, giống hệt trận cuồng phong của giấc mộng! Nhưng, trong tiếng gió gào thét, nghe có thêm một loạt tiếng sè sè kèm theo, Tiêu Phong lắng nghe, ông mừng rỡ thấy âm thanh đó giống tiếng sột soạt thật to của một động vật đang trườn mình bò tới.

---- Xem tiếp hồi 81 ----

Bạn đang đọc truyện *Thiên Mã Hành Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.14 - Chương 81: Đảo Thượng Hung Hiểm

(Gặp hiểm nguy trên đảo)

Lâm Yên Bích cũng bị tiếng động làm tỉnh giấc, cô hoảng hốt, nhỏ giọng hỏi:

- Tiếng gì vậy? Nghe rợn tóc gáy!

Tiêu Phong nhỏ giọng trả lời:

- Chắc có con gì đang bò đến đây!

Ông chưa dứt lời, đã thấy từ chỗ mấy trượng ngoài cửa động, một bóng đen lù lù đang trườn mình tiến về hang, tiếng 'sột soạt' xuất phát từ dưới thân

mình nó.

- Ôi ...! - Lâm Yên Bích rú lên, cô chụp tay Tiêu Phong, tuy cô từng thấy nhiều giống trăn, rắn khác nhau, nhưng chưa khi nào gặp một con trăn to lớn đến thế. Mình con trăn to cỡ thân người, hai mắt lập loè ánh xanh lục trong bóng tối.

Tiêu Phong khẽ vỗ nhẹ vào tay cô, bảo:

- Đừng sợ! Mình ra chặt phăng cái đầu nó xuống là xong

Nói xong, ông dợm đứng lên bước đi.

Lâm Yên Bích níu giữ ông lại, cô nói:

- Huynh vừa hứa gì với muội, sao quên nhanh thế! Ngồi xuống đây, để muội đối phó!

Cô vừa dứt lời, đã thấy con trăn hiện ra nơi cách cửa hang một trượng. Lâm Yên Bích lấy ra một nắm kim châm, cô đưa Tiêu Phong bảo:

- Huynh đem cầm mấy kim này ở chỗ cửa hang, sau đó, muội sẽ phóng châm vào nó."

Tiêu Phong theo lời, đem nắm châm cầm xuống nền đất cửa động.

Lúc này, con trăn đã bò vào gần, Lâm Yên Bích trầm giọng thét:

- Quái vật! Đừng hòng bò vào đây!

Cô vung tay, bắn một độc châm vào mình con trăn. Chỉ thấy con trăn trườn qua trườn lại, đám lá khô dưới đất tung bay mù mịt, con trăn ngóc đầu, nó há miệng xuyên qua cửa động, đầu lưỡi đỏ hồng hầu như chạm vào mặt Lâm Yên Bích. Cô rú lên, thân mình bỗng bị lùi mạnh ra sau, nguyên Tiêu Phong đi từ cửa hang về đã kịp thời kéo cô. Tiêu Phong đang định bỏ qua lời giận dỗi để khí, ông định vận nội lực, bỗng con trăn co thật nhanh đầu về, hoá ra nó bị đau bởi kim độc cắm tại cửa hang đâm trúng thân mình, thôi không trườn mình vào nữa.

Sau cú giật mình, Lâm Yên Bích định thần, cô phóng thêm một châm nữa, vào chỗ đầu trăn. Bị châm ghim vào mắt, trong con đau kịch liệt, con trăn ngóc đầu, mặc kệ số châm cắm trên đất cửa hang, nó dùng toàn lực xông vào.

Tà chương Tiêu Phong giơ lên, ông tính xuất chiêu, bỗng thấy cây ngọc tiêu vung quật vào đầu con trăn, rồi có tiếng Lâm Yên Bích la lớn:

- Đừng vận nội lực! Huynh mà đề tức, là muội đưa thân mình cho con trăn nó nuốt tức thì!

Cô vừa thét, vừa hươi ngọc tiêu đập lia lia vào đầu con trăn. Trong lúc cấp bách, lực đạo tay cô tăng mạnh không ngờ, đầu con trăn bị những nhát quật đó làm máu me bắn tung toé. Đồng lúc, độc tố trên châm xâm nhập trong con trăn, nó đau đớn, thu hết sức tàn, vuron đầu táp Lâm Yên Bích một phát thật mạnh. Ngọc tiêu bất ngờ bị đầu trăn đập vào, đã vượt khỏi tay Lâm Yên Bích, rơi xuống đất. Không để con trăn kịp gom sức tàn, cô dùng nắm tay đập lia lia vào nơi đầu đập nát của trăn, bỗng đuôi trăn quẫy mạnh, cả thân mình nó đang quấn kín thân mình Lâm Yên Bích bỗng đổ xấp xỉ nằm ngang mặt đất, kéo Lâm Yên Bích té theo, khiến cô nằm dờ dẫm, hơi thở đứt quãng!

Tiêu Phong hãi kinh, nói:

- Đừng la ta cãi lời hứa!

Lâm Yên Bích vội thét trả:

- Đừng... ! Huynh lấy ngọc tiêu, đâm vào chỗ bẫy thốn bên dưới đầu trăn, chỉ cần đâm cho mạnh, không cần vận sức!

Cô nhặt cây tiêu, đưa cho Tiêu Phong. Tiêu Phong đón lấy, trong bóng tối, ông không biết chỗ bẫy thốn dưới đầu trăn ở đâu, chỉ còn cách lấy tay mò tìm. Con trăn bỗng ngóc đầu, táp Tiêu Phong. Dù không vận nội lực, thân thủ Tiêu Phong vẫn nhanh nhẹn, ông tránh né, vừa rồi lần mò bằng tay, đại khái ông có ý niệm chỗ bẫy thốn ở đâu, bèn co tay, cầm ống tiêu đâm vào thân trăn. Con trăn vùng vẫy, lăn lộn, mồm há to, dài nhót trong miệng bắn tung toé lên vách động. Tiêu Phong không ngừng tay, dù ông không vận sức, mặc kệ trăn giãy giụa mạnh đến đâu, ông vẫn đâm sâu ngọc tiêu vào.

Lâm Yên Bích cảm giác lực quấn của con trăn lơ lửng dần, cuối cùng, đầu nó lá xuống, cô gắng sức trườn thoát khỏi mấy vòng quấn, rồi cô nhặt một tảng đá trên mặt đất, hung hăng đập vào đầu trăn, cô nghiêng răng chửi rủa: - Đồ quái ở đâu! Đập cho mày chết luôn!

Một lúc sau, toàn bộ đầu trăn đã nát ngườu như tương.

Tiêu Phong níu cô lại, ông cười cười:

- Nó chết rồi! Muội nghỉ tay đi!

Lâm Yên Bích ngoảnh xem thì thấy con trăn toàn thân bắt động, từng vòng, từng vòng mình trăn cuộn khoanh trên đất. Cô đưa tay ôm ngực, miệng thở hổn hển, toàn thân cô chợt phát rét, mồ hôi ướt đầm dề, cô không còn một chút khí lực! Tiêu Phong kéo xác trăn ra ngoài, ông đến bên cô, dịu dàng hỏi:

- Muội sao vậy? Chỗ mình muội bị trần siết, có mang thương tích gì không?

Lâm Yên Bích đáp:

- Không sao! Chỉ vì vừa rồi cổ sức gãy giữa mạch, nên muội mệt hụt hơi! - .Cô chợt tức tối - Đồ quỷ ở đâu! Sao lò mò vô trong hang này? Làm ta bị một phen chết khiếp!

Tiêu Phong cười đáp:

- Ta đoán có lẽ hang động này là ổ của nó, bị bọn mình chiếm cứ, nó dĩ nhiên phải đòi lại!

Lâm Yên Bích khẽ nói:

- Thực ra, muội bị trần quấn cũng không lo lắng gì nhiều, muội chỉ sợ huynh liệu lĩnh vận nội lực, nuốt lời mới hứa xong!

Nghe câu nói tha thiết, chan chứa nhu tình, trong lòng Tiêu Phong không tự chủ được, nhớ đến giấc mộng vừa qua, bất giác ông nắm tay cô, trù mến nói:

- Ta xin lỗi muội! Thiệt tệ quá, nhưng ta chẳng thể khoan tay nhìn muội đang bị trần siết và nuốt vào miệng! Muội hy sinh không biết bao nhiêu cho ta, có phải chết ngàn lần, ta cũng không thể đền đáp đủ cho muội!

- Đừng nói thế! Muội hiểu huynh! Hai chúng mình ngộ đại nạn mà vẫn thoát chết, xem ra phúc phận mình còn to lắm!

Lâm Yên Bích bị ông nắm chặt tay, lòng thấm thía vị ngọt ngào hương vị hạnh phúc, cô nghĩ thầm "Cuối cùng, chàng cũng có ý với ta, cho dù chàng vẫn giữ tình thâm nghĩa trọng cùng người vợ đã mất, ta cũng không cần gì nhiều, chỉ mong chàng dành cho một góc nhỏ trong tim, là thấy mãn nguyện rồi!

Trải qua mấy khoảnh khắc vui dập đó, mặc dù bình minh đang ló dạng, Lâm Yên Bích mệt mỏi, cô ngồi dựa đầu vào Tiêu Phong, chìm dần vào giấc ngủ.

Khi cô tỉnh giấc, ánh dương quang rực rỡ chiếu sáng bên trong động, thấy khắp nơi, nhiều vết máu gần khô của trần. Nhớ đến tình cảnh nguy hiểm đêm qua, Lâm Yên Bích tưởng chừng đã trải qua một ác mộng, mũi cô thoảng mùi hơi người nam nhân. Cô ngước mắt, thấy một gương mặt rắn rỏi, khoé môi nhếch xiên, sống mũi cao, ánh mắt tuy không nhìn xuống cô, nhưng từ thân mình vững chắc, rắn rỏi đó, toả ra một hơi ấm êm ái. Trong lòng sung sướng mê man, đỉnh đầu cô bất động, cô từ từ nhắm mắt, tiếp nhận vào nội thể nồng ấm đang toát ra từ vòng tay rắn chắc, từ thân mình cường tráng. Từ đêm qua, cô cảm giác như đang sống trong mộng, tất cả vẫn đang là hiện thực. Cô mừng rỡ đã có dịp sống qua trước đây rồi, sống hiện tại mà cô như đang nhớ một giấc mơ xưa. Cuộn mình trong vòng tay, cô không dám cự mình, mắt cũng không dám mở, dám chớp, cô chỉ sợ, mắt mở ra, mộng đẹp sẽ chấm dứt!

Hốt nhiên cô nghe từ xa vọng lại tiếng kêu gọi:

- Tiêu đại ca, Lâm muội muội, hai người ở đâu?

- Là Liễu đại ca! - Lâm Yên Bích cự mình, cô ngồi dậy, vui mừng - Đó là Liễu đại ca đang đi tìm chúng mình!

Cô cất tiếng trả lời:

- Ta đang ở đây.

Tiêu Phong công Lâm Yên Bích, ông bước lom khom ra ngoài hang, đi về phía tiếng gọi. Sau một lúc, họ nhìn thấy Liễu Như Lăng trong bộ bạch y, ông rào bước đến gần. Khi thấy Tiêu Phong công Lâm Yên Bích, gã hốt hoảng:

- Lâm muội bị gì vậy?

Lâm Yên Bích cười, đáp:

- Không mấy trầm trọng, bị bong gân nơi chân, muội không thể tự đi một mình.

- Mọi sự cũng vì ta quá tệ! Ta hại hai người đến khổ! - Liễu Như Lăng về mặt ngưng ngừng, gã quay sang bảo Tiêu Phong- Thấy lại Tiêu đại ca, huynh vẫn bình an, đệ rất yên tâm! Huynh mà gặp bất trắc, suốt đời này đệ sẽ sống trong hối hận, sẽ bứt rứt không thôi!

Tiêu Phong đáp:

- Liễu huynh đệ đừng nói vậy! Huynh đệ từng xả thân cứu mạng, ta chưa báo đáp xong, như lúc này, nếu huynh đệ đã không ra biển tìm kiếm, hai ta có khả năng lạc lõng trên hoang đảo này chưa biết đến bao giờ. Tiêu Phong miễn cảm kích nói không hết lời, ta chỉ mong sau này có dịp đền đáp phần nào!

Liễu Như Lăng cúi gầm mặt, miệng ấp úng:

- Tiêu đại ca đừng nói đến đền đáp nữa, càng khiến đệ thêm thấy xấu hổ, huynh không biết ... không biết ... tôi qua ... tôi qua ... đệ đã ...

- Ha ha ... đi mòn gót sắt tìm không thấy, chẳng tốn chút hơi sức mà gặp liền tại đây!

Tiếng cười, tiếp theo là tiếng người nói tiếp:

- Tiêu tướng quân, mạnh giỏi a?

Ba người Tiêu Phong quay đầu trông, thấy Hoàng Dung và thanh bào khách đứng đó, nơi xa xa đằng sau là một cỗ thuyền, ắt hẳn thuyền họ dừng đi biển.

Hoàng Dung quay sang nói với thanh bào khách:

- Cha! Chắc mẹ trên trời hiển linh, giúp cho cha con mình trên đường về Đào Hoa đảo đã bất ngờ gặp bọn chúng tại đây. Hòn đảo nhỏ xíu này ở tận đâu đâu, rõ ràng chúng đang cố sức đào tẩu!

Thanh bào khách gật gù, đáp:

- Gặp ... nhưng chưa chắc thắng được chúng đâu! - Ông chăm chú nhìn Tiêu Phong, hỏi tiếp - Tội qua, phải các hạ đã dùng chỉ đánh chuyển hướng phi thạch của ta?

Tiêu Phong đáp:

- Là tại hạ. Thủ pháp ám khí của tiền bối quá sức cao minh, trên đời mấy ai sánh bằng, tại hạ đã chỉ có thể thay đổi hướng bay thôi, không đón đỡ nổi!

Liễu Như Lăng kêu lên:

- Vị tiền bối này danh lừng thiên hạ, ngài là Đông Tà Hoàng Dược Sư. Đạn Chi thần công của tiền bối sánh ngang cùng Hàng Long thập bát chương của Bắc Cái hay Nhất Dương chỉ của Nam Đế!

Tiêu Phong vốn không biết Đông Tà, Bắc Cái, Nam Đế là ai, nhưng Hàng Long thập bát chương là bản lĩnh giữ nhà của ông, cũng như Nhất Dương chỉ là công phu trấn sơn của dòng họ Đoàn Đại Lý. Mấy môn võ công đó, ông rành biết rõ, lập tức trong lòng ông minh bạch, hôm nay đã gặp một tuyệt thế cao thủ. Theo khẩu khí Hoàng Dược Sư, hình như ông ta chưa biết mình đang không thể vận công đề khí, do đó, ông bảo Hoàng Dung, ông chưa chắc nắm phần thắng!

Lại nghe Hoàng Dung cười rộ một tràng dài, rồi bà nói tiếp:

- Cha, cha chưa biết, Tiêu đại tướng quân đây dấu thần dũng, nhưng hần hiện đang trung độc Kim Xà, không thể vận công đề khí, nếu hần cố gắng huy động nội lực, độc tố sẽ công tâm làm hần thổ huyết, tuyệt mệnh tức thì!

Hoàng Dược Sư đảo ánh mắt, quả nhiên ông thấy gò má Tiêu Phong ẩn hiện sắc đen, ông bèn gật đầu, nói:

- Chẳng sai, hần đang trúng độc!

Lâm Yên Bích mĩa mai:

- Những gì Đông Tà với Tây Độc ... ta thấy chỉ rệt một lũ hư danh, không một chút phong phạm của bậc đại tông sư, chỉ hùa theo con gái tấn công một người đang bị ngộ độc!

Hoàng Dung nhìn cô, bà cười cười, bảo:

- Kê khích tướng đó vô ích! Cha con ta xưa nay không đếm xỉa đến tiếng tăm, chúng ta hành sự chỉ cần không thẹn lương tâm. Đối đầu tên thất tử Mông Cổ này, ta chẳng cần để ý đạo nghĩa giang hồ! 'Lấy đồng thắng ít' ... nghĩa lý gì! 'Thừa lúc người ta hiểm nghèo' ... việc quái gì ta phải quan tâm! Chỉ cần giúp bảo toàn sinh mạng bá tánh, ta sẽ làm bất cứ chuyện gì!

---- Xem tiếp hồi 82 ----

Bạn đang đọc truyện *Thiên Mã Hành Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.14 - Chương 82: Can Đảm Tương Chiếu

Can đảm tương chiếu (Hết lòng vì bạn)

Nhẹ nhàng đặt Lâm Yên Bích ngồi xuống một tảng đá, Tiêu Phong nhỏ giọng nói:

- Lâm cô nương, ân tình cô nương, Tiêu Phong ta chỉ có thể đền đáp nơi kiếp sau!

Nói xong, ông đứng dậy, hắng giọng:

- Hoàng bang chủ muốn sớm trừ khử Tiêu Phong, hôm nay Tiêu Phong ta hết lòng phụng bồi đến nơi đến chốn!

- Đùng!

Một bàn tay dịu dàng đưa ra nắm vào tay ông, kéo ông lại.

Tiêu Phong quay nhìn, ông thấy đôi mắt Lâm Yên Bích đăm lệ, cô không ngớt lắc đầu, nói:

- Muội không muốn huynh động thủ với họ, thôi ... cứ để cho họ bắt, muội không muốn thấy huynh thổ huyết chết trước mặt muội!

- Không! Muội sai rồi! Hôm nay, huynh không muốn lạc vào tay họ, tự nộp thủ cấp. Võ công đã cao cường, họ lại không cho mình thời gian phục hồi công lực!.

Hoàng Dung cười nhạt, bà gần giọng, nói:

- Ta giết ngươi đi, làm hỏng kế hoạch xâm lăng Nam triều của Hốt Tất Liệt, coi như đã đạt được mục đích!

- Ngươi! Ngươi tàn ác lắm! - Lâm Yên Bích rít lên - Ngươi biết ông ta đi Trung nguyên làm gì không? Ngươi có biết hồi ở Mông Cổ, ông đã thả mấy thích khách người Hán bị bắt trong vụ hành thích thất bại Hốt Tất Liệt không? Ngươi có biết nỗi đau khổ của ông khi phải nhận lời làm đại tướng quân cho Mông Cổ hay không? Lúc ở trong doanh trại Mông Cổ, ông đã nói tay, cho ngươi toàn mạng trở về Trung nguyên, ngươi còn nhớ hay không?

- Không sai! Lúc đó y nương tay, ta mới còn mạng sống đến bây giờ! - Hoàng Dung nghiêm sắc mặt, đáp - Nhưng làm đại tướng quân cho Mông Cổ, y là cánh tay mặt tối quan trọng của Hốt Tất Liệt, tuy y thả người Hán, nhưng chính y đã cứu mạng Hốt Tất Liệt. Là ngươi khác giống, rốt cục y là đại địch của Đại Tống, hôm nay, ta không thả hỏ về rừng, để rồi phải nhìn y đưa quân xâm lấn bờ cõi đất nước, sát hại dân tộc ta!

Huoi Đả Cầu bỗng quét vào Tiêu Phong, bà quát:

- Nạp mạng đi!

Một làn quang vút tới, nghe "rèng" một tiếng, thấy một thanh trường kiếm từ dưới vung lên, đánh bật ngọn bông ra.

Một người đứng chắn ngang trước Tiêu Phong.

Hoàng Dung nhìn lại, thấy đó là Liễu Như Lăng!

Bà gần giọng quát:

- Liễu công tử, gì vậy? Định làm trái lời đã hứa sao?

Liễu Như Lăng lớn tiếng đáp lại:

- Ta tới qua bị ma ám đầu óc mê mẩn, đã làm chuyện vô si, đã bán đứng bằng hữu! Hôm nay, ta nhất quyết đem cái chết ra rửa tội! Bà muốn giết Tiêu đại ca, trước hết hãy vượt qua xác chết của ta!

Lâm Yên Bích trong lòng hoảng loạn, cô chợt hiểu, tối hôm qua, sở dĩ Hoàng Dung tìm được đến nhà, là do Liễu Như Lăng lên tiếng chỉ dẫn, đã bán đứng Tiêu Phong. Cô nhớ lại chuyện giằng co giữa cô và Liễu Như Lăng, sau đó y mất dạng. Chắc y vì ghen tuông đã đem chỗ ẩn nấp Tiêu Phong mách Hoàng Dung. Giờ nghe giọng điệu này, rõ ràng y hối hận, hôm nay, trước nguy biến của Tiêu Phong, nên tự y không thủ tội, Hoàng Dung cũng sẽ không nói ra chuyện y bán đứng bạn bè! Tại sao y không do dự, bật kiếm che chở Tiêu Phong? Hành động đó tuyệt không chút giả dối! Cô không trách y, chỉ tự trách mình, nói gì đi nữa, do cô đã hứa hôn cùng y, mà đem lòng yêu thương người khác, trách sao y chẳng buồn khổ cho được!

Lúc đó, Hoàng Dược Sư theo thói quen, chậm rãi nói:

- Tiểu tử này cũng có chút nghĩa khí! Có điều, không biết tiểu tử ngươi hiểu đang bảo vệ ai không? Tên đó đi sát hại dân tộc, 'quốc gia hưng vong, thất phu hữu trách', sư phụ ngươi đã không dạy ngươi đạo lý đó sao?

Liễu Như Lăng ngang nhiên đứng, kiếm hoành ngang, miệng gần từ tiếng:

- Tiền bối dạy chẳng sai! Tiền bối cùng gia sư có quan hệ sâu đậm, vẫn bối thật không dám múa may trước tiền bối, chỉ vì Tiêu đại ca đây đích thực mộ đại anh hùng đời nay. Ông buộc phải làm đại tướng quân để bảo vệ mạng sống người đồng tộc, tuyệt không phải vì ý muốn xâm lăng đất nước mình! Chính ông không muốn tàn sát dân lành ta, hôm nay vẫn bối mới che chở cho ông. Chỉ hy vọng tiền bối hiểu rõ sự việc bên trong, khuyên bảo lệnh thiên kim

- Chuyện nực cười! - Hoàng Dung cười gằn - Mấy lời nói ngoa đó, ai mà tin cho được? Y làm Đông Liêu đại tướng quân cho Mông Cổ, nổi tiếng trên thảo nguyên, giết mãnh hổ, bắn đại điều, cứu Hốt Tất Liệt, toàn những chuyện trời long đất lở! Nếu nói do bất đắc dĩ, tại sao đã chẳng lẳng lặng đứng làm gì cả, mà sao cứ khuấy động lên, tạo biết bao chuyện oanh oanh liệt liệt như vậy? Ta thể tình sự phụ người là chỗ quen biết cùng gia phụ, chỉ khuyên người đề tỉnh, đừng để bị lừa gạt nữa!

- Tiêu Phong ta xưa nay hành sự, chưa từng cần giải thích cho người khác hiểu! Hai vị tin hay không tin, ta bất cần! - Tiêu Phong háng giọng, tiếp - Liễu huynh đệ, ta cảm ơn huynh đệ đã hết sức tương trợ! Bọn họ . . . - ông cười gằn - Bọn họ muốn lấy thủ cấp ta, chưa chắc đã dễ đâu! Huynh đệ lui ra đi, để mặc ta!

Ông nhẹ nhàng xoay mình, định rút khỏi tay Lâm Yên Bích đang níu mình, nhưng không dè Lâm Yên Bích vẫn khăng khăng nắm chặt, đôi mắt nhoà lệ, cô khản giọng van vãn:

- Đừng! Huynh đừng đi! Huynh hứa với muội rồi kia mà!

Cô biết chắc chắn, một khi ông động thù, thắng hay thua, tính mạng coi là đứt!

Máu nóng bốc ngập đầu, Liễu Như Lăng nói to:

- Tiêu đại ca, nếu huynh không cho đệ đấu một trận, là huynh coi thường đệ! Hôm nay, phải chết, mình cùng chết chung một chỗ! Ý đệ đã quyết, mong đại ca thành toàn cho đệ!

Gã đứt lời, hươi thanh trường kiếm tấn công Hoàng Dung.

- Hồng Phát Dạ bôn! - Hoàng Dược Sư lên tiếng nhắc - Dung Nhi coi chừng, kiếm pháp lợi hại lắm đấy!

Hai tay chấp sau lưng, ông đứng quan sát, không lý tới Tiêu Phong.

Hoàng Dung không dám lơ là, bà thi triển Đả Cầu bổng pháp tiếp chiêu. Từng quá chiêu tại Phù Hương đình ở Chiết Quế cư, họ không lạ các chiêu thức của đối phương. Liễu Như Lăng thân pháp nhẹ nhàng, kiếm chiêu phiêu dật mà lẳng lẽ, Đả Cầu bổng pháp của Hoàng Dung lấy tám yếu quyết "bán, phách, triển, trạc, thiêu, dẫn, phong, chuyên", vận dụng không ngừng, thiên biến vạn hóa, nhất thời hai bên trở hết sở học bình sinh, cuộc đấu bắt phân thắng phụ.

Thấy kiếm pháp Liễu Như Lăng siêu quần bạt tụy, sợ ái nữ sa cơ, Hoàng Dược Sư không ngừng lên tiếng mách nước. Tiêu Phong nhận định, võ công Liễu Như Lăng tuy cao hơn Hoàng Dung, nhưng gã bị hù, thực của Đả Cầu bổng pháp làm hoa mắt, do đó chỉ đầu ngang tay Hoàng Dung. Ông lập tức lên tiếng hướng dẫn! Thành thực Đả Cầu bổng pháp hơn Hoàng Dung nhiều, khi được ông lên tiếng chỉ dẫn, Liễu Như Lăng đã chiếm thượng phong.

Tuy Hoàng Dược Sư có vẻ rành biết kiếm pháp Liễu Như Lăng đang sử dụng, nhưng so mức độ hiểu biết Đả Cầu bổng pháp của Tiêu Phong, thì không bằng, ông thôi không lên tiếng chỉ điểm nữa, ngầm chuẩn bị tương trợ nếu Hoàng Dung gặp hiểm.

Hoàng Dung giao đấu mỗi lúc một kém thế, bất giác trong lòng kinh hãi, bà không biết do đâu Tiêu Phong thông thuộc Đả Cầu bổng pháp, mà Hàng Long thập bát chương của ông, trình độ xem ra chẳng thua sút Quách Tĩnh chút nào. Liễu Như Lăng là nam tử, đang vào tuổi trẻ cường tráng, nội lực bền bỉ hơn Hoàng Dung nhiều, khiến bà từ lúc bị Tiêu Phong nhập cuộc, chỉ điểm cho đối thủ, dần dần lạc bại. Liễu Như Lăng xuất chiêu "Thiên Nữ tán hoa", phóng mình lên không, tấn công xuống, lần kiếm hoá thành một cái lưới chụp vào đầu Hoàng Dung. Bà né tránh, giọng cao bổng nghênh đỡ, không dè Liễu Như Lăng biến chiêu, trường kiếm phất ngang, hướng vào đầu vai Hoàng Dung chém xuống. Hoàng Dung thất kinh, mắt thấy không sao tránh thoát, bỗng một ngọc tiêu quật ngược, "đang" một tiếng, chặn nhất kiếm.

Khi Liễu Như Lăng nhẹ nhàng đáp mình xuống, gã thấy Hoàng Dược Sư đang đứng đấy, ông bảo:

- Kiếm pháp Liễu công tử giỏi lắm! Bao nhiêu công phu của sư phụ, người đã hoàn toàn lĩnh hội được, bà có được một đệ tử như vậy, lão phu cũng mừng! Nhưng đáng tiếc . . .

Ông nhẹ lắc đầu, không nói thêm gì khác!

Hoàng Dung kêu lên:

- Cha, cơ hội hiếm có bữa nay, cha đừng để tình cảm cá nhân chi phối!

Sợ bà liên thủ cùng Hoàng Dược Sư giải quyết mình xong, sẽ quay sang tấn công Tiêu Phong, mà chân Lâm Yên Bích đang bị thương, cô không thể giúp đỡ, Liễu Như Lăng lập tức đáp:

- Hoàng tiền bối, văn bối không biết tự lượng sức, muốn được học hỏi cao chiêu nơi tiền bối, nếu may mắn mà văn bối hơn được nửa chiêu thức, chỉ thỉnh cầu tiền bối cùng lệnh thiên hôm nay thôi làm khó dễ Tiêu đại ca.

Ngừng một lúc, nhìn Hoàng Dung, không hoàn toàn yên lòng, gã nói tiếp:

- Trong khi ta cùng tiền bối qua chiêu, mong Hoàng bang chủ tự trọng thân phân, trước khi trận đấu rõ biết thắng bại, đừng ra tay với người đã bị độc tố công phạt đã hai lần!

Hoàng Dung chưa kịp trả lời, Hoàng Dược Sur đã cười ha hả, nói:

- Hào tiểu tử! Nghĩa khí lắm đấy! Đồng ý, nếu ngươi thắng được ta nửa chiêu, ta sẽ lập tức dẫn con gái đi khỏi nơi này!

Liễu Như Lăng nhìn Hoàng Dung, hỏi:

- Hoàng bang chủ đồng ý không?

Hoàng Dung rành biết thân phụ, tuy võ công Liễu Như Lăng cao hơn bà, nhưng y tuyệt không phải đối thủ của Hoàng Dược Sur, vả lại, cha bà đã chấp thuận, bây giờ không thể nói khác được, bà gật đầu, đáp:

- Được! Tự ngươi đem trứng chọi vào đá, ta chẳng cảm cần được, tất nhiên ta đồng ý!

Hoàng Dược Sur giắt ống tiêu vào lưng, nói:

- Ngươi vừa đấu xong một trận, đứng ra, ta không nên xuất thủ, nhưng chuyện này quan hệ đến sinh mạng bá tánh, khiến ta phải bỏ qua đạo nghĩa giang hồ, hôm nay buộc lòng quá chiều với hậu bối! Xem chiêu đây!

Biết ông ngoài Đan Chi thần công, còn có món Lạc Anh thần chương, ông cất ngọc tiêu, tuyệt sẽ không nhẹ tay với mình, ngược lại còn đem bản lĩnh tuyệt kỹ đó ra giao đấu với mình, lập tức Liễu Như Lăng thủ thế, ngưng thần, gạt hết mọi sinh tử ra ngoài, tuy nhiên, đối đầu một tuyệt thế cao thủ lừng danh, trong lòng gã cũng cảm giác đôi phần sợ hãi. Khởi động một chiêu thức hành lễ với bậc trưởng thượng, gã nói:

- Văn bối xin mạo muội!

Chưa dứt tiếng, người kiếm hợp nhất, kiếm hoa trùng trùng phát lên, nhắm vào ngực Hoàng Dược Sur.

Hoàng Dược Sur quát nhẹ:

- Hào kiếm pháp! Chiêu kiếm này ta chưa từng xem qua!

Ông né người, búng một chỉ vào thân kiếm, khiến Liễu Như Lăng cảm giác tay cầm kiếm chấn động mãnh liệt, hồ khẩu tê tái, đau buốt.

Chẳng chờ gã biến chiêu, hữu chương ông đã vỗ ra một phát vào chính diện, buộc gã phải nhanh chóng xoay người, hoành kiếm gạt ra.

Qua lại hơn mười hiệp, Liễu Như Lăng lạc hạ phong, gã chỉ trông vào thân pháp nhanh nhẹn, tránh né nhiều ngón hiểm ác.

Hoàng Dược Sur chọt vỗ một tả chương vào mặt chàng, tay phải ông quai lại, kích vào tay cầm kiếm của gã, quát:

- Buông kiếm!

Liễu Như Lăng biết tay sử kiếm mình đã bị chế ngự, nếu mất kiếm tất sẽ thua, nhưng gã tránh được đòn đánh vào tay cầm kiếm, sẽ không thoát khỏi phát chương vỗ mặt, lập tức gã không suy nghĩ khác nữa, tự nhủ "Chẳng thể để mất kiếm!". Gã né sang một chút, tay cầm kiếm vuron mạnh tới, xuất một đòn liễu mạng.

Hoàng Dược Sur chẳng nương tay, song chương tận lực đánh tới, mắt ông thấy sắp vỗ trúng ngực Liễu Như Lăng, bỗng nhiên từ đằng sau, một luồng chỉ phong công vào Hoàng Dược Sur.

Trước mắt Liễu Như Lăng, vụt xuất hiện một thân ảnh to lớn, từ đằng sau, Tiêu Phong đã đẩy gã giạt sang một bên, trong tai gã, đồng lúc nghe tiếng kêu hoảng hốt của Lâm Yên Bích:

- Tiêu đại ca, đừng làm vậy!

Liễu Như Lăng đưa mắt trông, gã thấy cô đang ngồi bất động trên tảng đá, hiển nhiên cô đang bị điểm huyệt. Đôi mắt đăm lẹ, lúc Tiêu Phong xuất ngón chỉ đó, cô không ngừng kêu gào, rồi cô là người, hầu như sắp té xỉu. Liễu Như Lăng bước nhanh đến bên cạnh, đưa tay đỡ thân mình cô!

---- Xem tiếp hồi 83 ----

Bạn đang đọc truyện *Thiên Mã Hành Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.15 - Chương 83: Ác Đầu Đông Tà

(Tái sám long đàm - Lại xông vào chốn nguy hiểm)

Sau khi Tiêu Phong ngạnh tiếp chiêu của Hoàng Dược Sư, cả hai bị chấn động đẩy thân mình lui về sau. Trong lòng thâm kinh hãi, Hoàng Dược Sư nghĩ bụng: "Người này đang trúng kịch độc, vậy mà chiêu lực y sao quá sức lợi hại, nếu y không bị trọng thương, nhìn khắp thiên hạ, thử hỏi có ai làm địch thủ của y? Hèn chi Dung Nhi nhất quyết tìm cách khu trừ, nếu để y khoẻ mạnh trở lại, sau này, y đưa quân đến xâm lược, sẽ nguy hại vô cùng!".

Tức thì ông lập tâm, vận dụng Lạc Anh thần chưởng đến mức độ xuất thần nhập hóa, chiêu thức phát ra chín hư một thực, chưởng kinh phoi phoi tựa ngàn cánh hoa tung bay, đường tuyết rơi mù mịt, nếu bị kích trúng, đối phương sẽ mang trọng thương, mà nếu chưởng kinh xâm nhập phế phủ, lập tức làm vỡ tim, nát gan, không tránh khỏi cái chết. Hoàng Dược Sư đem phối hợp thêm cước pháp "Tảo diệt thối" vào đây, biến thành công phu "Cuồng Phong tuyết kỹ", cước chưởng liên kết như vũ bão, tường chừng đạt mức độ vô địch. Quyết lòng tận diệt đối thủ, ông vận công tối đa, mỗi chiêu, mỗi thức toàn nhắm đưa đối thủ vào đất chết. Sau khi ngạnh tiếp một chưởng đầu, Tiêu Phong lập ý quyết tử, ông không còn dè dặt nữa, dồn toàn bộ sức lực toàn thân lên đầu quyền. Hôn nửa tháng nay, bị Hoàng Dung truy sát triệt để, trong lòng ông hết sức bức bối, đây là lúc ông phát tiết ra ngoài! Quát một tiếng thét lớn, tả chưởng vẽ một vòng trong không trung, hữu chưởng đẩy ra một luồng kinh lực, khí thế dồi non lấp biển, khiến cát đá, lá khô trên đất bị khu động, tung bay mù mịt.

Hoàng Dược Sư cảm giác kinh lực cuộn cuộn áp tới, không dám ngạnh tiếp, ông phi thân lên cao, vận sức, tả chưởng quét ra phòng vệ môn hộ, hữu thủ từ trên cao bủa ra, trong không trung, chưởng kinh xoay xoáy, như hư như thực, tựa một đài hoa sen chụp xuống, mục đích làm đối thủ không sao nắm được thực chất đòn tấn công vào đâu, chỗ trá hư thế nào. Tiêu Phong bình tĩnh vũ lộng song chưởng nghênh tiếp, chưởng kinh của ông đánh bay phát phoi vạt áo xanh Hoàng Dược Sư đang trầm mình đáp xuống. Đôi chân Hoàng Dược Sư chưa trụ vững trên đất, ông đã thấy Tiêu Phong xuất chiêu "Thần Long bãi vĩ", thúc đẩy kinh khí như nước vỡ bờ, liên liên không dứt, khi đụng vào khí kinh từ song chưởng của Hoàng Dược Sư đánh ra, đã tạo nên một cơn lốc xoáy mãnh liệt, cuốn cát đá, lá khô bay mù trời đất.

Bên ngoài, Lâm Yên Bích nước mắt đã chảy tuôn rơi, cô biết rằng, kết thúc trận ác đấu này, độc trong Tiêu Phong sẽ không sao trục ra được nữa, chắc chắn dẫn đến cái chết. Chuyện xảy ra vậy, dầu lo nghĩ mấy cũng vô ích, cô chỉ mang duy nhất một ý niệm trong đầu: "Chàng chết đi, ta còn sống ở lại làm gì, trần thế này đâu có gì lưu luyến mình!".

Đứng kế bên, Liễu Như Lăng càng lúc càng kinh hồn bạt vía, mức độ võ công Tiêu Phong, gã chỉ được nghe qua lời Lâm Yên Bích, giờ đây, tận mắt chứng kiến cảnh ông thân trúng độc nặng nề, mà chiêu lực sao vẫn mãnh liệt kinh người, ở mức độ gã chưa hề mục kích, khiến gã kính nể sát đất, bao nhiêu ghen ghét trong lòng phút chốc tan biến, gã nhủ thầm "Nhân vật kiêu hùng đường ấy, nếu làm con gái, mình cũng xiêu lòng! Chẳng trách Lâm muội, bản tính thanh cao, kiêu sa mà cũng không khỏi không để ý. Ta sánh sao được với ông?".

Khi gã thấy Lạc Anh thần chưởng lợi hại của Hoàng Dược Sư đang thất thế trước cương mãnh trong chưởng lực Tiêu Phong, gã càng thêm khiếp đảm khôn cùng.

Giao tranh hơn trăm chiêu, Hoàng Dược Sư vì trọng tuổi, đối thủ đang độ tráng niên, sức lực bền bỉ, Tiêu Phong đã chiếm ưu thế, trước kinh lực nghiêng trời lệch đất của Hàng Long thập bát chưởng, tuyệt kỹ Lạc Anh thần chưởng của ông dù được đem phối hợp Tảo Diệt thối, cũng không sao đề kháng nổi, Hoàng Dược Sư dần dà đuối sức, sắp lạc hạ phong.

Nhìn tình hình khản trương, Hoàng Dung sợ cha thụ thương, bà hươi bông, nhảy vào vòng chiến. Liễu Như Lăng trông thấy, gã cười, nói:

- Để ta tiếp Hoàng bang chủ vài cao chiêu!

Gã vung kiếm, cản Hoàng Dung, hai người lại thành một trường tranh đấu khác.

Tiêu Phong cảm giác nơi lồng ngực mỗi lúc một đau tức khôn tả, mỗi bận ông đề khí, cơn đau đớn làm điếng người. Biết độc đang công tâm, ông nghĩ, không tốc chiến tốc quyết, nhất định sẽ thảm bại. Mà thắng hay thua, thì rồi cũng chết! Lo sợ hai cha con Hoàng Dung sau đó sẽ tấn công, gây khó cho Lâm Yên Bích và Liễu Như Lăng, lập tức ông giơ tay, vận khí toàn thân, khiến đất đá bị sức hút của kinh khí quật mù lên, quất to một tiếng, đôi tay ông cùng lúc xuất chiêu "Kháng Long hữu hối" cực kỳ ảo diệu, uy lực kinh khiếp, chưởng kinh từ bốn phương tám hướng tụ vào một chỗ. Hoàng Dược Sư không sao tránh né, phải tung chưởng ngạnh tiếp. Nghe "hự" một tiếng, Hoàng Dược Sư đã bị đẩy mạnh ra sau mấy bước, ông cảm giác kinh mạch toàn thân xáo trộn, hơi thở đứt quãng, lồng ngực nhói đau, nhất thời, tay chân không sao vận động, rõ ràng triệu chứng nội thương khá nặng.

Hoàng Dung tấn công nhanh một hư chiêu, bà nhảy ra, chạy đến bên Hoàng Dược Sư, đưa tay đỡ ngang người ông, miệng hốt hoảng:

- Cha! Cha sao vậy?.

Hoàng Dược Sư khoát tay, nói nhỏ:

- Chiêu lực bá đạo! Ta trúng thương rồi!

Hoàng Dung vội lấy từ trong bọc một hoàn Cửu Hoa Ngọc Lộ, đưa cho ông dùng.

Đôi chân Tiêu Phong vững như thạch, ông đứng đấy, giữa kinh phong cuốn đất đá mù mịt đầy trời ... Một thoáng sau, đôi tai không nghe thanh âm nào, mắt ông hoa lên, cơn đau tức ngực nhói nhói, ông thổ một búng máu to, rồi hai mắt tối sầm, thân mình loạng choạng về sau, ông té nhào.

Liễu Như Lăng chạy vội đến bên, đưa tay đỡ ông dậy, miệng không ngớt kêu:

- Tiêu đại ca, tỉnh lại!.

Gã chỉ thấy mắt Tiêu Phong nhắm nghiền, hàm răng nghiến chặt, không còn nghe ông thở nữa. Liễu Như Lăng vội vàng ôm Tiêu Phong đến bên Lâm Yên Bích, hốt hoảng giục cô:

- Lâm muội, nhanh lên, muội tìm cách cứu chữa ... nhanh đi!.

Lúc này, Lâm Yên Bích đã tự đả thông được mấy chỗ huyết đạo bị chệch ngự, cô đưa tay, run rẩy bắt mạch, rồi nước mắt đổ như mưa, cô rút tay về sau lưng, quay phắt đầu, cô khóc không ra tiếng. Thấy tình trạng cô, lòng Liễu Như Lăng chùng xuống, gã đưa tay ra bắt mạch Tiêu Phong, thấy nó đập nhẹ, như có như không, nhỏ yếu như tơ. Gã không sao tin vào những gì đôi mắt nhìn thấy, người vừa rồi uy phong lẫm lẫm như rồng như cọp, giờ đây đang nằm bất động, vĩnh viễn không ra khỏi hôn mê.

Tay tiếp tục lay lay vào mình Tiêu Phong, gã van vạ:

- Tiêu đại ca! Huynh tỉnh lại! Tỉnh lại đi!

Tiêu Phong tuyệt không một phản ứng, gương mặt ông bình thản như đang ngủ, không mang chút nào nét thống khổ! Nhìn gương mặt đầy anh khí kinh người của ông, cảm giác hào khí ngút trời toát ra từ đây, Liễu Như Lăng nhớ tới sự tận tụy, cút cung vì bằng hữu của ông, trông mắt gã nhạt nhoà, nước mắt không ngừng tuôn trào, gã cảm giác đau đớn, ruột gan tan nát.

Chợt có giọng một nữ lang :

- Di phụ (di phụ = dượng), phải người đang ở đó không?.

Nhìn ra bờ biển, gã thấy một thân ảnh thanh y phi thân xuống từ một cỗ thuyền, dáng dấp phiêu hốt, tà áo phất phơ, người đó, trong một vài chớp mắt, đã đến trước mặt mọi người.

Liễu Như Lăng định thần, gã bắt giác kêu:

- Sư phụ!

Nữ lang sững sờ, rồi bà mỉm cười, hỏi:

- Lăng Nhi, sao ngươi ở đây?.

Bà quay sang hành lễ chào Hoàng Dược Sư, thưa:

- Liên Nhi kính chào di phụ!

Hoàng Dược Sư gật đầu, đáp:

- Liên Nhi, hơn mười năm rồi chẳng gặp, cháu khoẻ không?

Nữ lang ngẩng đầu, nhìn sắc mặt Hoàng Dược Sư, bà hỏi:

- Di phụ, người trúng nội thương rồi, để cháu xem mạch.

Bà đến gần Hoàng Dược Sư, đưa tay thăm mạch ông, rồi khẽ cau mày, bà suýt soa nói:

- Chương lực bá đạo dữ! May di phụ nội lực thâm hậu, đã hộ vệ được tâm mạch, không bị chấn thương nội tạng!

Hoàng Dung vội hỏi:

- Thương thế trầm trọng lắm không? Chừng bao lâu mới lành?

Nữ lang chăm chú nhìn Hoàng Dung, bà mỉm cười:

- Mỗi ngày một hoàn Cửu Hoa Ngọc Lộ, nghỉ ngơi chừng nửa tháng ... sẽ khoẻ thôi! Đây chắc là biểu muội của ta, phải không? Trước giờ, ta chưa gặp mặt!

Hoàng Dung ngạc nhiên, bà chưa từng nghe thân phụ nói về vị biểu tỷ này!

Hoàng Dược Sư lên tiếng:

- Dung Nhi, đây là con gái người chị kết nghĩa với mẹ con, họ Hà, tên Thanh Liên, hơn con chừng mười tuổi. Ngày còn sinh tiền mẹ con, cô ấy có đến ở chơi Đào Hoa đảo một thời gian, vào lúc con chưa ra đời!

Hoàng Dung vội chấp tay chào:

- Thì ra biểu tỳ ... Hoàng Dung thất lễ rồi, xin lượng thứ!

Hà Thanh Liên nhanh chóng đáp lễ, thấy Hoàng Dung tuổi trung niên, mặt đẹp như hoa, bất giác bà mỉm cười:

- Biểu muội danh chấn giang hồ, hôm nay ta được gặp, rõ ràng khác người!

Quay sang Liễu Như Lăng, bà bảo:

- Lăng Nhi, con mau đến chào các trưởng bối!

Liễu Như Lăng bất đắc dĩ đứng lên, nhưng gã không ra chào, chỉ chấp tay thưa:

- Liễu Như Lăng xin ra mắt!

Hà Thanh Liên cau mày, bà gắt :

- Lăng Nhi, sao con vô lễ thế!

Hoàng Dung cười nhạt, nói:

- Cha con ta không có phúc phận nhận đại lễ của Liễu công tử!

Hà Thanh Liên ngạc nhiên, bà hỏi:

- Nói gì lạ vậy?

Hoàng Dung đáp:

- Chuyện khá dài, biểu tỳ cứ hỏi đồ đệ thì sẽ rõ!.

Bà trông sang, khi thấy Lâm Yên Bích khóc lóc thảm thiết, bà tự hiểu Tiêu Phong vô phương cứu chữa, nên bà chỉ muốn nhanh chóng rời nơi này, trở về Đào Hoa đảo, ngõ hầu cha bà được nghỉ ngơi dưỡng thương. Bà chẳng muốn rồi hoi đứng đây đôi co. Tiêu Phong nhất định chết, trải qua biết bao nhiêu gian nan, cuối cùng bà mới đạt mục đích. Đưa tay diu Hoàng Dục Sur, bà nói:

- Cha, mình về đảo đi, gã họ Tiêu đó tận số rồi!.

Bà hỏi Hà Thanh Liên:

- Biểu tỳ ...biểu tỳ theo muội cùng về đảo không, ngày mai là ngày kỵ của thân mẫu, tỳ đến ăn giỗ!

Hà Thanh Liên đáp:

- Ta chính đang trên đường ra đảo ăn giỗ di mẫu! Hai vị đi trước, ta sẽ đến đảo sau, ta còn phải hỏi Lăng Nhi đầu đuôi, có sự.

Hoàng Dung nói:

- Được rồi! Đồ đệ tỳ giỏi lắm, y chỉ không thông hiểu đạo lý, muội không khuyên răn y được, nhờ tỳ dạy bảo, may ra y chịu nghe lời!.

Bà diu Hoàng Dục Sur ra bờ biển, đưa ông lên tiểu thuyền. Hoàng Dục Sur chợt quày đầu:

- Liên Nhi, ngày mai cháu phải đến đảo đấy, mười năm rồi, ta chưa chơi cò vầy!

Hà Thanh Liên gật đầu, đáp:

- Di phụ yên tâm, ngày mai thể nào cháu cũng đến!.

Nhìn hai cha con đi khuất, bà đến trước Liễu Như Lăng, thấy gã đang quỳ cạnh thân thể Tiêu Phong, bất giác bà nổi giận, hỏi:

- Lăng Nhi, người này là ai? Hai gồi nam tử, trước lễ bái thiên địa, sau lễ bái song thân, đầu lý đầu tuý tiện quỳ trước người khác?

Liễu Như Lăng ánh mắt vô thần, gã trầm giọng đáp:

- Là tại đệ tử hại chết ông ấy! Nếu đệ tử không hồ đồ một lúc, đem tiết lộ nơi trú ẩn của ông, ông ấy đã chẳng bị chết!

Thấy đồ đệ thân ái của mình trong tình trạng như vậy, bất giác Hà Thanh Liên mũi lòng, bà cúi xuống cạnh Tiêu Phong, hỏi:

- Người này chết rồi sao?.

Đưa tay thăm mạch ông, thấy còn nhịp đập, bà dịu dàng đỡ dành Liễu Như Lăng:

- Người này đâu đã chết! Con chó nên đau lòng đến thế!.

Liễu Như Lăng sực sùi:

- Tuy chưa chết, nhưng cũng sẽ không qua khỏi ngày hôm nay! Ông bị độc công tâm, Lâm muội cũng còn phải bó tay, không chữa được!

- Lâm muội? - Hà Thanh Liên ngẩng đầu, liếc nhìn Lâm Yên Bích, chột bà thất thanh, hỏi - Cô ... Cô là ai?

Lâm Yên Bích đang ruột gan tan nát, cô không quan tâm lễ phép nữa, chỉ nhặt giọng trả lời:

- Tôi tên Lâm Yên Bích.

- Lâm Yên Bích? ... Yên Bích? Yên Bích ??? - Bà nhìn cô một lần nữa, miệng lẩm bầm - Giống quá! Giống quá!

Hết sức lạ lẫm, Liễu Như Lăng hỏi:

- Sư phụ nói giống ... là giống ai vậy?

Hà Thanh Liên trầm ngâm một hồi, rồi bà lắc đầu, đáp:

- Không ... không có gì cả! Lăng Nhi, con nói ta nghe, người này trúng độc gì vậy? Dù bị độc công tâm, đâu phải hết cách chữa chạy?

Liễu Như Lăng chỉ vào Lâm Yên Bích, đáp:

- Sư phụ hỏi cô ấy, cô biết rõ hơn đệ tử!

Nghe vậy, Lâm Yên Bích đưa tay áo lau nước mắt, cô nức nở:

- Ông ấy trúng độc Thiên Trúc Kim xà, tôi đã dùng nước dãi Ngân Hoàn xà điều trị, đã trục được một ít, nhưng bây giờ phương pháp đó vô hiệu, hết cách khu trừ độc tính Kim Xà rồi!

---- Xem tiếp hồi 84 ----

Bạn đang đọc truyện *Thiên Mã Hành Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.15 - Chương 84: Hỉ Đắc Giải Được

- Thiên Trúc Kim xà? - Hà Thanh Liên ngạc nhiên - Giống rắn đó sinh trưởng ở Thiên Trúc, chưa hề nghe nói có tại Trung thổ. Ngay người Thiên Trúc cũng thật hiếm dịp thấy nó, vậy làm sao bị nó cắn phải?.

Lâm Yên Bích đáp:

- Không phải rắn cắn! Đó là độc tẩm trên phi đao bắn vào chân ông ta, bị đã hơn nửa tháng nay rồi!

Bà Hà Thanh Liên hỏi tiếp:

- Chất độc Kim Xà càng khó kiếm! Ai lường ra được nó hay vậy?

Lâm Yên Bích lạnh lùng trả lời:

- Là Hoàng biểu muội của tiền bối đấy, làm bang chủ Cái Bang, làm Quách đại phu nhân, bà muốn gì mà chẳng được!

- Ủa! - Hà Thanh Liên chau mày, bà quay sang hỏi Liễu Như Lăng - Lăng Nhi, ông ta là địch thủ của Hoàng Dung, phải không?

Liễu Như Lăng đáp:

- Ông ấy làm đại tướng trong quân Mông Cổ, Hoàng Dung chỉ chăm chăm giết ông ta thôi!

- Gì cơ? - Hà Thanh Liên giật mình như vừa nghe tin tức động trời! Bà lớn tiếng, lặp lại - Làm tướng trong quân Mông Cổ? - Rồi bà nổi giận, hỏi - Con ... sao con đi gây giữa với người Mông Cổ vậy?

Liễu Như Lăng vội đáp:

- Sư phụ khoan nổi nóng! Ông không phải người Mông Cổ, mà là tộc Khiết Đan! Chỉ vì muốn bảo vệ sinh mạng mấy vạn đồng tộc của mình tại thành Lâm Hoàng, ông bỏ buộc phải ra làm tướng cho quân Mông Cổ! Ông được nuôi dưỡng và lớn lên giữa lòng người Hán, từ khi về sống ở Mông Cổ, ông chẳng hề gây bất cứ gì có hại tới người Hán mình! Người này hào khí ngút trời, là một vị đại anh hùng, ông đã quên thân mình, hy sinh tính mạng tương trợ đồ nhi, nhất quyết không phải hạng người lòng lang dạ sói Hoàng Dung mà cứ nghĩ và gán cho ông!

Hà Thanh Liên chăm chú nhìn gã, rồi đảo mắt sang Lâm Yên Bích, bà hỏi:

- Lâm cô nương, phải chăng cô cũng tin cậy một ngoại tộc như ông ta?

Lâm Yên Bích đang khóc đến đôi mắt đỏ quạch, cô chậm rãi đáp:

- Trên đời này, nếu bỏ buộc phải tin cậy một người duy nhất, vẫn bối nhất định đặt lòng tin nơi ông!

Hà Thanh Liên thờ ra, nói:-

- Thôi được! Ta thấy hai đứa hết lòng tin tưởng ông ta, tạm thời, ta cũng nghe và tin theo! - Chợt nhớ ra, bà hỏi lại - Có phải chính ông đã thương di phụ của ta?

Lâm Yên Bích gạt đầu, đáp:

- Vì hai cha con Hoàng đảo chủ đã bức bách ông phải động thủ! Nếu ông ấy mà không phải động võ, đã chẳng bị rơi vào tình trạng hiện nay, ông đã không bị độc công tâm, đâu bị chết đến nơi như thế!

Cô cố gắng nói đến đây, giọng khản đặc lại, rồi cô tắt tiếng!

Ánh mắt Hà Thanh Liên chạm vào thanh ngọc tiêu Lâm Yên Bích đang đeo nơi eo lưng. Bà thoáng động dung, run giọng hỏi cô:

- Cô ... Cô có thể cho ta xem qua ngọc tiêu cô đang đeo bên hông một chút không?

Lâm Yên Bích rút ống tiêu đưa cho bà. Hà Thanh Liên ngắm nghía ống tiêu xong, bà cúi đầu trầm ngâm một lúc, khoé mắt bà chợt rung rung giọt lệ.

Nhìn sư phụ ngẩn ngơ trước ống tiêu, thấy bà chảy nước mắt, Liễu Như Lăng không đành lòng được, gã hỏi:

- Sư phụ, lão nhân gia bị sao vậy?

Hà Thanh Liên quay nhanh đầu đi nơi khác, bà đưa tay áo gạt lệ, đáp:

- À ... không sao! - Đưa trả ngọc tiêu cho Lâm Yên Bích, bà hỏi cô - Lâm cô nương, ai cho cô ngọc tiêu này vậy?

Lâm Yên Bích đáp:

- Dạ ... là sư phụ con.

- Có phải sư phụ cô làm cung chủ cung Bích Vân?

- Dạ phải.

Hà Thanh Liên chăm chú nhìn Lâm Yên Bích, khi thấy mắt cô cứ dôi vào thân hình Tiêu Phong, lệ không ngừng tuôn trào, bà thở dài, bảo: - Lâm cô nương, thôi cô đừng đau lòng nữa! Ta có cách cứu sống ông tướng Mông Cổ này!

- Thực vậy sao? - Lâm Yên Bích ngẩng phắt đầu, sắc mặt vừa kinh hoàng, vừa vui mừng! Cô run giọng, hỏi - Tiền bối nói có thể cứu ông ấy, đúng không?

Hà Thanh Liên gật gù đầu, bà đáp:

- Đúng! Ta có thể cứu sống ông ấy! Trước giờ, y thư đều nói độc Kim Xà vô phương chữa trị! Nhưng một năm trước khi ta từ Thiên Trúc trở về Trung thổ, ta hay tin một lão tăng người Thiên Trúc đã dành suốt cuộc đời tìm cách giải nọc độc rắn đó, cuối cùng, trước khi tịch, lão hòa thượng đã tìm ra phương thuốc hoá giải trọn độc tố Kim Xà. Bài thuốc được lưu truyền hậu thế, đã tạo phúc, cứu thoát chết nhiều người. Dịp may, ta có lần ghé thăm ngôi chùa nơi ngài tu, trùng lúc bệnh ôn dịch đang hoành hành trong vùng, vô số nạn nhân bệnh dịch đã đổ xô về ngôi chùa để chữa bệnh. Ta góp một phần công sức vào cuộc trị bệnh ôn dịch cho dân cư địa phương. Trận dịch chấm dứt, để cảm ơn ta, các sư sãi trong chùa đã tặng ta bài thuốc, cùng mười hoàn thuốc điều chế sẵn! ... Bây giờ đúng lúc đem ra dùng!

Liều Như Lăng và Lâm Yên Bích bốn mắt nhìn nhau, cả hai mừng rỡ đến phát cuồng! Trong niềm vui bất ngờ, Lâm Yên Bích lạc giọng, khản thiết van lơn:

- Tiền bối, con khẩn cầu tiền bối cấp cứu Tiêu đại ca!

Hà Thanh Liên chăm chú nhìn cả hai, bà nghiêm giọng bảo:

- Người này võ công cao cường, ta không sao tưởng tượng nổi y lên được đến cảnh giới đó. Ngay di phụ ta cũng không địch lại y, chỉ e nếu được ta cứu sống, y sẽ là mầm hoạ sau này!

Lâm Yên Bích cùng Liều Như Lăng đồng thanh kêu lên:

- Ông không gây hoạ đâu!

Nhìn thần thái lưỡng lự của bà, Lâm yên Bích, dù cái chân bong gân đang làm cô đau buốt, đã thụp lạy ngay trước Hà Thanh Liên. Cô van lơn:

- Yên Bích nguyện đem tính mạng ra đảm bảo, Tiêu đại ca tuyệt không gây hoạ cho dân mình, con khẩn thiết cầu tiền bối cứu ông ấy với!

Hà Thanh Liên nhanh chóng nâng cô dậy, bà dịu dàng nói:

- Hào hài tử! Đứng lên đi, ta bằng lòng nghe con, cứu ông ấy!

Giọng trầm đượm từ ái khôn tả, ánh mắt bà đầy nét triu mến, dịu dàng êm ái, Lâm Yên Bích cảm thấy lạ lùng! Cô chỉ mới gặp bà đây thôi, vì đâu bà dành cho cô biết bao tình cảm thân thiết như vậy? Nhưng được bà chịu lời, cứu chữa cho Tiêu Phong, lòng mừng đến điên cuồng, cô không muốn để ý, thắc mắc! Cô thấy bà đem từ trong bọc ra một gói nho nhỏ, mở lấy một hoàn thuốc tể bọc sáp. Hà Thanh Liên dùng móng tay gỡ bỏ vỏ sáp, hoàn thuốc màu đen hiện ra, bà lấy một cái chén nhỏ, bỏ tể thuốc đem pha với nước. Khi thuốc hoà tan xong, bà đưa cô, bảo:

- Cay miệng ông ra, phục thuốc vào. Tối nay, ông ta sẽ tỉnh lại. Rồi mỗi ngày cho uống một hoàn, thể trạng ông cường tráng, không quá mười ngày, sẽ trực được hết độc tố ra khỏi thân thể!

Lâm Yên Bích mừng rỡ, cô cẩn kỹ gói thuốc hoàn vào bọc xong, bèn cho Tiêu Phong uống cạn chén thuốc.

Hà Thanh Liên quay sang ngắm Liều Như Lăng, bà cầm tay chàng, vuốt ve hồi lâu, rồi nói:

- Mới ba năm không gặp, ta thấy con đã lớn lắm rồi! Cha con khoẻ không?

Liều Như Lăng mồ côi từ bé, gã không biết hình dáng mẹ ra sao, từ khi theo thầy học võ, lúc nào gã cũng xem bà như mẹ sinh ra mình. Nghe bà thăm hỏi, gã bất giác cay mắt, hạ đầu thấp xuống, khẽ nói:

- Bố con mất đã được hai năm nay! Trên đời này, Lăng Nhi chỉ còn mỗi mình sư phụ là người thân duy nhất!

Hà Thanh Liên nghe tin, sững sờ, bà bỗng đứng rơi lệ. Triu mến vuốt tóc Liều Như Lăng, bà nói:

- Tội nghiệp Lăng Nhi! Cha con oán hận người mẹ ấy ...

Bà dừng phắt, rồi thở dài, thôi không nói thêm gì khác nữa. Hiếm khi bà đề cập đến mẹ đẻ ra gã, mỗi khi ngẫu nhiên sa đà vào chuyện đó, bà đều tìm cách hoặc lảng ra, hoặc ngừng nói! Có một lần, bị Liều Như Lăng hỏi dồn, bà đã bảo, bà biết nẫu thân gã chết ngay lúc sanh gã, bà không biết gì khác hơn! Dù Liều Như Lăng có cảm giác trong lòng bà chất chứa nhiều bí ẩn khác, song sư phụ không khứng nói, gã chẳng dám trở lại vấn đề, vả lại, người đã quá cố, khơi lại chuyện cũ, xem ra chẳng hay ho gì!

Liều Như Lăng nắm chặt tay Hà Thanh Liên, cầu xin:

- Sư phụ, lão nhân gia về ở chơi nhà con đi, có nhiều chuyện con muốn hàn huyên cùng sư phụ!

Hà Thanh Liên nhẹ nhàng lắc đầu, bảo:

- Bây giờ thì không được! Ta phải đi đảo Đào Hoa, ngày mai giỗ kỵ di mẫu! Ăn giỗ xong, ta còn phải hầu di phụ vài ván cờ, phải đi thăm thú lại nơi ta đã sống thời niên thiếu! Khi nào rồi đảo, ta sẽ đến tìm con.

Không làm gì khác hơn được, Liều Như Lăng đành nói:

- Thôi vậy! Đệ tử sẽ về nhà chờ lão nhân gia! Sư phụ phải cho con thân cận thật lâu cùng người mới được!

Gã hiểu sư phụ ưa thích lang bạt giang hồ, hành tung vô định, có khi bà đi suốt năm không ghé qua nhà, bắt thăm tin tức! Gã ngậm ngùi một lúc, rồi sực nhớ ra điều cực quan trọng, gã nói:

- Sư phụ à, Hoàng Dung không ưa Tiêu đại ca, lão nhân gia đừng nói cho bà ấy biết sư phụ đã cứu chữa Tiêu đại ca.

Hà Thanh Liên gạt đầu, bà cầm tay Lâm Yên Bích, vuốt ve hồi lâu, đưa tay vén lại mớ tóc rối trên đầu cô, bà dịu giọng bảo cô:

- Hào hài tử, con phải bảo trọng thân thể! Con nhớ cho kỹ, đừng bao giờ tin người đến độ mù quáng, ngay khi người đó là người thân nhất của con, nghe không!

Nói xong, bà buông tay Lâm Yên Bích, quay người, trong chớp mắt, đã đi xa được mấy trượng!

Nhìn bóng bà dần khuất, Lâm Yên Bích nhớ lại mấy lời bà vừa dặn dò, dường như ẩn chứa huyền cơ muốn nhắn nhủ riêng cô! Nhìn bóng dáng phiêu hốt của bà, kinh công cực kỳ thanh thoát, trong lòng chợt rung động, cô gọi to:

- Xin tiền bối đừng bước! .

Nhưng Hà Thanh Liên chẳng ngoái lại, trong khoảnh khắc, cô thấy bà lên thuyền, căng buồm, đưa thuyền ra khơi, nhắm hướng đông nam trực chỉ!

Lâm Yên Bích hỏi Liễu Như Lăng:

- Sư phụ huynh có phải môn hạ Bích Vân cung không? Muội thấy kinh công và võ công bà hình như cùng nguồn gốc với Bích Vân cung?

Liễu Như Lăng lắc đầu, đáp:

- Ta cũng không rõ. Có lần ta hỏi về môn phái, sư phụ bảo võ công bà không rõ xuất xứ.

Lâm Yên Bích lặng yên, cô nghĩ bụng:

- Võ công, lộ số huynh rõ ràng giống hệt Bích Vân cung, sao lại bảo không rõ xuất xứ? Khi mình về lại Bích Vân cung, sẽ hỏi sư phụ là xong!

Nhìn màu trời đang về chiều, cô bảo Liễu Như Lăng:

- Minh mau trở về, để Tiêu đại ca tĩnh dưỡng vài hôm. Hoàng Dung cho rằng Tiêu đại ca là tất chết, sẽ chẳng tìm đến mình nữa đâu.

Liễu Như Lăng cúi đầu, về ăn năn:

- Lâm muội, tối qua nhất thời hồ đồ, ta cư xử bậy bạ, muội ... mong muội tha thứ cho ta!

Lâm Yên Bích cười nụ, đáp:

- Biết lỗi, ăn năn hối cải, thì được thôi! Huynh nói vậy, muội sẽ không để tâm! - Cô nghiêm mặt, tiếp - Chỉ lần này thôi ... huynh tái phạm, muội giận huynh luôn!

Liễu Như Lăng mừng rỡ, gỡ gạt đầu lia lịa, đáp:

- Ồ .... Ồ ... Ta không dám thế nữa!.

Xóc Tiêu Phong lên lưng, gã rảo bước đi ra bờ biển, nói: - Lâm muội, ta đưa Tiêu đại ca lên thuyền xong, sẽ trở lại giúp muội sau.

Lâm Yên Bích bị đau nơi chân, đi đứng khó khăn, cô đành chờ Liễu Như Lăng. Chỉ thấy gã công Tiêu Phong, rảo bước đưa ông đi, rồi phút chốc, đã trở lại giúp cô lên thuyền.

Thuyền phu nhận định phương hướng, giơ tay đưa thuyền ra khơi, Lâm Yên Bích hỏi Liễu Như Lăng:

- Sao huynh biết bọn ta ở trên đảo ấy?

Liễu Như Lăng đáp:

- Sau trận bão đêm qua, ta ngồi thuyền ra biển tìm hai người. Sáng nay, đi ngang qua đây, ngó thấy xác thuyền trên bãi, ta đoán hai người chèo thuyền bỏ trốn, bị bão tố thổi tấp lên đây, ta lên tìm, cũng may, ông trời ngó lại, còn cho ta gặp được hai người!

Hai người trò chuyện hồi lâu, chừng vài khắc sau, họ về đến nhà Liễu Như Lăng. Yên Nhi cùng Lam Kì nhanh chóng chạy đến giúp đỡ, dìu đưa Lâm Yên Bích vào nhà, họ không ngớt hỏi han đủ chuyện, thần thái hết sức thân thiết. Cả hai đều nhận thấy Lâm Yên Bích không mấy may để ý Liễu Như Lăng, cô chỉ chăm chú vào Tiêu Phong, làm họ yên tâm, cùng xem cô như muội muội thân thích!

Liễu Như Lăng sai cánh Tiêu Phong về phòng riêng, Lâm Yên Bích cũng được dìu về dùng bữa tối. Sau bữa ăn, cô nhờ Yên Nhi và Lam Kì dìu mình sang thăm bệnh Tiêu Phong xong, rồi mới trở về phòng riêng.

---- Xem tiếp hồi 85 ----

Q.15 - Chương 85: Tình Nghĩa Lưỡng Nan Toàn

Khi Lâm Yên Bích cùng Yên Nhi, Lam Kì đến phòng Tiêu Phong, ông vẫn chưa hết mê man. Lâm Yên Bích ngồi vào bàn, cười cười nói:

- Cảm ơn hai tỷ đã dìu muội đến đây. Để muội ngồi chờ Tiêu đại ca tỉnh dậy, sư phụ Liễu đại ca có nói, bệnh nhân sẽ tỉnh lúc chiều tối.

Lam Kì cũng ngồi ghé vào một bên,

- Sẵn sàng không có chuyện gì làm, để ta ngồi đây tán dóc với muội dăm ba câu!

- Ta cũng muốn nói chuyện với Lâm muội muội nữa! - Yên Nhi ngồi xuống theo, cô tủm tỉm cười, hỏi - Chính là đang có câu này muốn hỏi thẳng Lâm muội muội.

Lâm Yên Bích hỏi:

- Chuyện gì vậy? Yên Nhi tỷ cứ nói đi!

Yên Nhi bảo:

- Câu hỏi này, nếu có gì đường đột, Lâm muội muôn ngàn lần đừng giận ta nhé!

Lâm Yên Bích cười nụ, đáp:

- Nói nửa buổi rồi, mà muội vẫn chưa hiểu là chuyện gì! Muội hứa sẽ không giận đâu!

- Ờ ... vậy thì ta hỏi! - Yên Nhi do dự, hỏi - Muội rốt cục đang thương Tiêu đại ca? Muội cũng thương luôn cả Liễu đại ca nữa?

Gò má Lâm Yên Bích chột đỏ bừng, cô chần chờ hồi lâu, rồi đáp:

- Hai tỷ tỷ yên tâm, muội chưa khi nào thấy thích Liễu đại ca.

Lam Kì mồm miệng nhanh nhẩu, nói:

- Chẳng phải muội cùng Liễu đại ca có hôn ước từ nhỏ sao, là muội sẽ gả cho huynh ấy mà!

Yên Nhi tiếp lời:

- Mà ta thấy, trong lòng Liễu đại ca, muội đang chiếm một chỗ rất quan trọng, tối qua, sau khi muội lãnh đạm với Liễu đại ca, đại ca đau lòng khôn tả, đã uống rượu liên miên đến say khướt, say đến độ đã tiết lộ chỗ ẩn nấp của Tiêu đại ca cho Hoàng Dung.

Lâm Yên Bích trầm tư hồi lâu, cô thờ dãi, nói:

- Liễu đại ca thương mến muội, muội cũng biết, nhưng mà ... Thôi, mình đừng nói chuyện này ... có khi hay hơn!

Lam Kì hỏi:

- Bây giờ muội không muốn nói, nhưng sau này thì sao? Ngày nào hai người còn bị hôn ước gấn bó, ngày đó còn có nghĩa ... sớm muộn gì, muội sẽ gả về cho đại ca!

Yên Nhi xua xua tay, cô nói:

- Thôi đủ rồi! Mình nên dừng tại đây... Tiêu đại ca nghe được ... thì không hay ho gì lắm!

- Gì mà không hay ho? - Câu hỏi của một nam tử đang đẩy cửa bước vào. Chính thị Liễu Như Lăng.

Yên Nhi đứng lên, cô cười cười, hỏi lại:

- Mấy chị em đang ngồi tán dóc, huynh sao lại đứng ngoài nghe lén?

Liễu Như Lăng cười đáp:

- Thề trời đất chứng giám, ta đã không hề nghe lén! Chỉ khi vừa đẩy cửa, ta nghe cái gì hay ho với không hay ho, nên buột miệng hỏi vậy thôi á!

Chợt có tiếng động nhỏ từ phía giường.

Lâm Yên Bích cố nhịn đau nơi chân, đứng lên nhảy lò cò hai bước về phía giường, cô thấy Tiêu Phong đang chăm chăm mở mắt, khi mắt ông chạm vào đôi mắt trong như nước hồ thu của Lâm Yên Bích, rèm mi cô khẽ chớp lên, rồi nước mắt cô đã tuôn trào như suối. Tiêu Phong rung mình, se thắt trong tim, ông chăm chú nhìn cô, bảo:

- Đừng khóc nữa! Ta chết phứt đi ... lại tốt hơn, hết làm cô đau lòng!

Khi nhìn thấy Liễu Như Lăng, ông bèn vươn tay ra nắm tay gã, nói:

- Liễu huynh đệ, sau này phải ăn ở thật tốt với Lâm cô nương, phải bót phong lưu phóng đãng, đừng làm khổ muội ấy.

Lòng Lâm Yên Bích bỗng hoảng hốt, cô đoán, mấy lời chuyện trò vừa qua của cô cùng Lam Kỳ và Yên Nhi ắt hẳn đã bị Tiêu Phong nghe được. Ông nghĩ mình sắp lìa trần, nên nói những câu vừa rồi! Cô gạt nước mắt, cố mỉm cười, nói:

- Tiêu đại ca, độc trong mình đại ca đã có thuốc giải, vài hôm nữa huynh sẽ khỏi hẳn bệnh, huynh đừng nói nhăng nữa!

Tiêu Phong ngạc nhiên, ông lập tức hỏi:

- Chả phải muội đã bảo độc tố đó, đến thần tiên cũng bó tay? Vì sao bây giờ chữa khỏi được bệnh?

Lâm Yên Bích đáp:

- Huynh ăn ở hiền lành, tích tụ nhiều phúc đức, cuối cùng có được quý nhân giúp đỡ. Sư phụ Liễu đại ca có đem món thuốc giải độc Kim Xà từ Thiên Trúc về, gặp đúng lúc huynh đang ngộ phải đúng thứ độc ấy, bà đã cho muội thuốc cứu huynh. Không có thuốc quý của bà, làm sao giờ này huynh tỉnh dậy được!

Tiêu Phong ngẩn ngơ, ông cất cao giọng, tự hỏi:

- Sao mình không chết đi nhỉ? Lão trời già cứ nín giữ mình trên đời này, rút cục ... để làm gì?

Liễu Như Lăng ngồi nơi đầu giường, gã đưa tay xoa trán Tiêu Phong, cười hỏi:

- Đầu Tiêu đại ca có bị nóng đầu, sao huynh lại nói nhăng thế! Chuyện này đại ca gặp đại nạn, được thoát chết, sau này, nhờ vào đường phúc đức to lớn của đại ca, tiểu đệ hành tẩu giang hồ, rất mong được dựa chút hơi hướm từ đây lắm!

Tiêu Phong chậm chậm ngồi thẳng người dậy, ông nắm tay chàng, cười bảo:

- Tốt lắm! Từ giờ, đứa nào dám chọc giận bọn mình, huynh đệ mình sẽ đánh cho nó ôm đầu máu, toi tã mà bỏ chạy!

Hai tay Liễu Như Lăng bị ông siết chặt, vẻ mặt đầy nét ăn năn, xấu hổ, gã nói:

- Tội qua, đệ ngu ngốc đem bán đứng đại ca, xem chút nữa đưa đại ca đến chỗ chết, mà đại ca vẫn xử tốt với đệ, làm đệ càng thấy xấu hổ hơn!

Tiêu Phong vỗ vai gã, cười, bảo:

- Nam tử hán ... đại trượng phu, xá gì mấy cái chuyện quá khứ không đáng đó! Huynh đệ xả thân cứu ta, sư phụ huynh đệ lại cho thuốc cứu ta thoát chết, người xấu hổ phải là ta kia!

Liễu Như Lăng cười đáp:

- Hay lắm! Huynh đệ mình thôi không nói chuyện ơn nghĩa nữa. Như Lăng không có anh ruột, từ giờ trở đi, mong được huynh chịu lời làm bậc huynh trưởng cho!

Tiêu Phong cười ha hả, ông nói:

- Được một nam tử anh tuấn tiêu sái, thiếu niên anh hùng làm tiểu đệ, Tiêu Phong ta cầu còn không được!

Liễu Như Lăng quá mừng, gã đứng dậy, hành lễ, vái Tiêu Phong trước giường, thốt lời nguyện:

- Tiểu đệ ra mắt đại ca, hai ta không sinh cùng ngày, cùng tháng, cùng năm, nhưng nguyện được chết cùng năm, cùng tháng, cùng ngày, cùng giờ!

Tiêu Phong đưa tay nâng gã lên, bảo:

- Hào huynh đệ, đứng lên đi.

Nhớ lại chuyện kết nghĩa cùng Đoàn Dự, Hư Trúc thuở xưa, họ đã qua đời hơn trăm năm nay, nhưng hai danh hiệu nhị đệ, tam đệ vẫn ghi khắc tận đáy lòng, ông bảo Liễu Như Lăng:

- Từ giờ trở đi, đệ là tứ đệ của ta, trước đây, ta đã kết nghĩa cùng hai người anh em thật hào hùng, họ tuy không còn tại thế nữa, nhưng danh phận thì vẫn vậy!

Liễu Như Lăng nghe nói, gãi lấy làm tiếc, bảo:

- Hai vị nghĩa huynh đó nhất định là rồng, phượng trong loài người, tiếc thay, Như Lăng này không có duyên được gặp gỡ!

Tiêu Phong gật đầu, bảo:

- Hai người đó đích thực anh hùng hào kiệt trong đời, nhưng tứ đệ tuổi tác đã nhỏ, võ công đạt đến cảnh giới đó, ngày kia thành tựu, sẽ không ở dưới họ đâu!

Ông dùng một chập, bỗng cười vang, hỏi:

- Hôm nay có chuyện vui về cao hứng quá, sao ta không uống rượu mừng! Tứ đệ mau đem rượu ra đây, phải cùng say một trận!

- Hay lắm!

Liễu Như Lăng đứng lên, gãi dộm đi lấy rượu. Lâm Yên Bích đã đưa tay cản lại, nói:

- Chậm đã! Tiêu đại ca độc chưa trừ hết, tuyệt đối cấm uống rượu!

Liễu Như Lăng đành dừng bước, gãi nhìn Tiêu Phong, cười, rồi nói:

- Đại ca, thần y đã có lời cấm, đệ không dám cãi lệnh!

Tiêu Phong quay nhìn Lâm Yên Bích, ông cười cười, hỏi:

- Lâm đại cô nương, hôm nay cao hứng quá, cho phá lệ một lần, được chăng?

- Không được! - Lâm Yên Bích đáp, dừng một chút, rồi cô dịu giọng bảo - Chờ ít hôm nữa, khi nào muội khám thấy huynh hoàn toàn giải trừ sạch độc tố, huynh muốn uống ngày, uống đêm... uống bao nhiêu .... muội nhất định không cản!

Mắt chạm ánh mắt cô, Tiêu Phong vội tránh né đôi nhãn châu chan chứa nhu tình đó, ông đáp:

- Ôi! Thương thế ta làm phiền mọi người ở đây không ít, thôi ... ta không muốn quấy nhiễu nhiều nữa, để nghỉ ngơi xong ít bữa, rất mong có dịp cùng tứ đệ uống một trận thật thổng khoái!

Lâm Yên Bích mỉm cười:

- Giờ thì rượu chưa uống, nhưng cháo lại cần lắm đấy. Muội sẽ bảo nhà bếp đem cháo lên, hơn một ngày rồi, Tiêu đại ca chưa ăn gì vào bụng. Giờ phải ăn bù lại thôi!

Nói xong, cô theo thói quen, định đưa tay đỡ Tiêu Phong xuống giường. Tiêu Phong chân chừ một chút, rồi ông cười nụ:

- Tự ta xuống được, cảm ơn Lâm cô nương.

Ông gắng bấu tay vào thành giường, chậm rãi nhô dậy. Bị trúng độc cực nặng, tưởng chết, lúc này đầu đã tỉnh con mê, nhưng toàn thân ông yếu ớt mềm oặt, sức không xuống đến được gót chân, bàn tay! Ông chấp chững, cố gắng lắm mới đi ra được đến bên bàn, tốn không biết bao nhiêu là hơi sức.

Lâm Yên Bích rút tay về, lòng cô đau đớn, nửa tháng qua, hai người sớm tối đỡ đần nhau, nhiều phen, đã bộc lộ tình cảm trong lúc gian nan, hoạn nạn. Tối qua, họ ngồi sát bên nhau, đã nương tựa vào nhau, bây giờ ông thay đổi, để ý từng tí, tránh để lộ tình ý. Nghĩ đến nỗi niềm đó, mắt Lâm Yên Bích chợt nhạt nhoà, cô quay nhanh đầu sang một bên, không để cho mọi người thấy lấp lánh ánh nước mắt trong đôi nhãn châu.

Ngày tháng trôi nhanh vùn vụt, đã qua năm hôm. Trong thời gian đó, mỗi ngày Lâm Yên Bích mỗi khám bệnh cho Tiêu Phong, ông luôn luôn ngồi ngay ngắn, rất ít chuyện vãn. Vào ngày thứ ba, ông đã có thể tự mình xuống giường, tự đi lại được, ít khi nào ông ở lại trong phòng, thường sang phòng bên cùng Liễu Như Lăng nói chuyện phiếm những chuyện trên trời dưới đất. Lâm Yên Bích biết ông cố ý tránh mình, lòng cô đau đớn, cô cũng giám những sự gặp gỡ Tiêu Phong. Cô thường ra sân bầu bạn cùng Đan Quế. Liễu Như Lăng thấy quan hệ giữa hai người không như xưa, gãi không hiểu, không biết chuyện gì đã xảy ra. khiến họ xa lánh nhau.

Đến hôm thứ sáu, Tiêu Phong thấy độc trong mình đã hoàn toàn trừ hết, nội lực sung mãn như xưa, nhưng ông khoan uống rượu, ban đầu, ông định chờ đến khi Yên Bích khẳng định độc đã trừ dứt tuyệt, nhưng cuối cùng, ông quyết định thôi không uống, ông không muốn vì chút say sưa mà làm buồn lòng Lâm Yên Bích. Có bận, ba ngày trời, ông không gặp cô, tuy cố hết sức tự khắc chế tình cảm, nhưng con tim ông không theo đầu óc sai khiến, bắt ông tơ tưởng cô. Những hồi ức của hơn nửa tháng trải bao gian nan bên cô, đã ghi nét sâu đậm trong đầu, suốt đời ông sẽ không quên, cũng như những gì đã

xảy ra kiếp sống này, sẽ không khi nào phai nhòa! Cô đã hứa hôn cùng tứ đệ, xưa ông không biết, không nói làm chi, bây giờ, mọi sự rõ ràng, ông không thể bực lộ tình cảm được nữa. Ông biết chuyện ông quá nồng nàn cùng cô trong quá khứ đã là không nên không phải đối với Liễu Như Lăng, giờ đây, những thân cận cùng cô lại càng bất ổn, càng không thể!

Vào lúc tắt nắng, Tiêu Phong trở về phòng, ông nghĩ bụng, hôm nay Lâm Yên Bích sẽ không ghé qua, cô biết ông có ý lẩn tránh, cố ý xa cô, chắc cô cũng không đến gần. Ông nghĩ thầm "Vậy cũng tốt! Hai hôm nữa, cô không đến khám bệnh, mình sẽ ra đi. Đến ngày cô thành hôn cùng tứ đệ, mình sẽ gặp lại họ, như vậy, đỡ lẩn tránh cho nhau!"

Bỗng có tiếng gõ cửa, Tiêu Phong đi ra mở, thấy Lâm Yên Bích đứng đấy, khi bốn mắt giao nhau, ông vội dịch người sang một bên, mời cô:

- Thì ra Lâm cô nương, mời cô vào!

Lâm Yên Bích lắc đầu, nói:

- Muội không cần vào, muội đến bắt mạch huynh, xem xem độc đã hết hẳn chưa. Huynh đưa tay đây!

Ông theo lời, chìa bàn tay. Hai ngón tay ngọc ngà nhẹ nhàng thăm dò mạch lạc nơi cổ tay ông, rồi cô rút tay về, bảo:

- Tốt lắm rồi! Độc đã trục hết, nội thương cũng khỏi hẳn rồi!

Cô lấy từ trong bọc một gói nhỏ, đưa cho ông, nói:

- Đây còn mấy tễ thuốc giải Kim Xà độc, kèm toa thuốc. Huynh hãy giữ lấy, sợ mai mốt đây ... khi lại trúng phải nữa, huynh sẵn thuốc để dùng. Có điều, toa thuốc này kê nhiều vị đặc biệt thuộc Thiên trúc, không kiếm thấy ở đây.

Tiêu Phong lắc đầu:

- Mấy tễ thuốc còn lại, cô giữ lấy ... phải hơn! Cô nương làm thầy thuốc, có khi sẽ cần đến để chữa người khác!

Lâm Yên Bích không nói gì, cô gói cái gói vào tay ông, rồi quay mình bước đi!

Nhìn bóng cô xa dần, trong một sát na, mắt Tiêu Phong rung rung nhòa lệ, nỗi đau rộ lên trong lòng, ông có cảm giác vừa bị một quả đại trùy giáng mạnh vào đầu.

---- Xem tiếp hồi 86 ----

Bạn đang đọc truyện *Thiên Mã Hành Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.15 - Chương 86: Tiết Ngoại Sanh Chi

(Tiết ngoại sanh chi = Lại gặp rắc rối)

Sáng sớm hôm sau, Tiêu Phong đến từ giả Liễu Như Lăng, bảo gã ông đang lo lắng A Tử, phải đi tìm cô. Rất lưu luyến, Liễu Như Lăng siết chặt tay ông, nói:

- Đệ muốn theo huynh tức thì, nhưng gia sư có hẹn mấy ngày nữa sẽ ghé qua nhà. Sau khi nghênh tiếp sư phụ xong, đệ sẽ đi tìm đại ca. Huynh dự tính sẽ làm gì sau khi tìm ra A Tử.

Tiêu Phong đáp:

- Ta xuống Trung nguyên, hiện có bốn việc phải làm. Thứ nhất tìm A Tử, kế đó cứu Công chúa Tân Nguyệt, thứ ba giúp đỡ một bằng hữu đang gặp khó khăn, rồi đi tảo mộ vong thân. Làm xong bốn việc, ta sẽ trở về Mông Cổ, tìm cách từ chức đại tướng quân.

Liễu Như Lăng nói:

- Đại ca từ chức xong, xuống đây ở với đệ, ngày ngày hai huynh đệ mình uống rượu, luận võ, ngắm thủy triều lên xuống, chẳng quản chuyện thế gian nữa, tha hồ tiêu dao tự tại!

Tiêu Phong vỗ vai gã, cười, đáp:

- Hay lắm! Nếu huynh từ chức được, thế nào cũng xuống tìm tử đệ. Có điều, đại ca của đệ tính tình thô dã, chỉ thích sống cuộc sống chán chường, sẵn sẵn nơi tái ngoại thôi!

Liễu Như Lăng nói:

- Được đấy! Đệ sống mãi ở nơi đây cũng chán, nếu đại ca thích nơi quan tãi, thích chán chường sẵn sẵn, chỉ cần đại ca thoải mái vui vẻ, đại ca sống nơi đâu, đệ nguyện theo đại ca đến đấy.

Bất chợt nhớ đến Lâm Yên Bích, trong lòng thoáng buồn, Tiêu Phong nắm tay Liễu Như Lăng, dặn:

- Tử đệ, đệ phải ăn ở thật tốt với Lâm cô nương, cô là một nữ tử giỏi giang, hiếm thấy. Đệ có được một người nội trợ như thế, trên đời này không ai sánh bằng! Đệ hãy bớt phong lưu, phóng đảng, tránh gây phiền muộn cho cô!

Nghe ông nói về Lâm Yên Bích, Liễu Như Lăng bất giác rầu rĩ, gãi thờ dài, đáp:

- Đại ca chắc cũng biết, đệ không phải người trong mộng của cô!

Tiêu Phong ngừng đầu, hỏi:

- Vậy đệ nói ta nghe, có phải cô ấy là người trong mộng số một của đệ không?

Liễu Như Lăng thờ dài, ngao ngán:

- Dĩ nhiên là cô ấy! Đại ca hãy trông khoanh rủng quế thụ này! Đệ biết cô ưa thích hoa quế, đã tính, thành hôn cùng cô xong, sẽ cùng chung sống nơi đây, tương sẽ sống khoái hoạt hơn thần tiên, đệ đâu dè, những sắp đặt, thiết kế nơi đây, rút cục, trở thành công cốc!

Hai người bỗng thấy Lâm Yên Bích từ ngoài cửa bước vào, khi gặp Tiêu Phong, cô khẽ gật đầu chào, rồi quay sang bảo Liễu Như Lăng:

- Liễu đại ca, hôm nay muội lên đường về nhà, bây giờ đến từ biệt đại ca.

Liễu Như Lăng thất thanh:

- Muội cũng gấp ra đi nữa ư?

Lâm Yên Bích đáp:

- Dạ ... muội sẽ lên đường tức thì, phải về nhà sớm!

Liễu Như Lăng nghĩ ngợi một thoáng, rồi bảo:

- Đại ca cũng sắp lên đường, nếu hai người đồng hành, ta thấy yên tâm hơn!

Lâm Yên Bích trầm mặc không đáp, cô thấy Tiêu Phong lẩn tránh mình, nhất thời cô không nghĩ sẽ phải làm gì. Độc trong người Tiêu Phong đã được trục hết, không còn lo ngại gì về sức khỏe ông nữa, hôm nay cô từ biệt Liễu Như Lăng, không ngờ trùng lúc Tiêu Phong ra đi, nảy sinh chuyện đồng hành!

Tiêu Phong ra đi sớm, cũng vì ông muốn mau chóng rời xa Lâm Yên Bích. Giờ đây, nhìn cô cúi đầu trầm ngâm, ông hiểu cô đang xôn xang trong lòng, không tự chủ được, ông mềm lòng, nói:

- Hôm nay, ta đi Đại Thắng quan dò tìm tung tích A Tử và Công chúa Tân Nguyệt, cũng cùng đường với Lâm cô nương. Nếu cô nương không thấy trở ngại, mình hợp đoàn, có thể giúp đỡ lẫn nhau!

Lâm Yên Bích ngoảnh mặt, cô lạnh lùng thốt hai tiếng:

- Cũng được!

Rồi cô quay sang chấp tay chào từ biệt Liễu Như Lăng, đoạn cùng Đan Quế bước ra ngoài.

Tiêu Phong cũng sóng bước theo Liễu Như Lăng. Đoàn người ra đến bến tàu, khi Tiêu Phong, Lâm Yên Bích và Đan Quế lên thuyền xong, Lâm Yên Bích nhấn:

- Vì còn sớm, muội không muốn làm mất giấc ngủ của các cô Yên Nhi, Lam Kỳ ... Nhờ huynh chuyển lời từ biệt đến các cô ấy, cùng là cảm ơn những người nhà đã phục vụ bọn muội chu đáo.

- Muội yên tâm, ta sẽ nói hộ.

Sực nhớ ra điều gì, Liễu Như Lăng vẫy tay về phía Tiêu Phong, lớn tiếng hỏi:

- Tiêu đại ca, đệ tiền sư phụ xong, sẽ tìm gặp huynh ở đâu?

Tiêu Phong suy nghĩ một thoáng, rồi đáp:

- Đệ nửa tháng sau, đệ đến tìm ta chỗ hồ Tiểu Kính tại phủ Tín Dương, tỉnh Hà Nam. Ta gặp đệ ở đấy xong, sẽ trở về Mông Cổ.

Thuyền từ từ rời bến, nhìn bóng Liễu Như Lăng mỗi lúc một xa dần, Tiêu Phong ngẫm lại chuỗi biến cố nửa tháng qua, toàn những sự kiện kinh hồn bạt vía. Ông thấy Lâm Yên Bích đứng nơi đầu thuyền, đôi mắt nhìn xa xăm về phía chân trời, dáng trầm tư, gió sớm lay động tà áo mỏng màu lục, tóc xanh như mây, mặt đẹp tựa ngọc, nom tựa một nàng tiên vừa xuống trần. Ông thầm nghĩ "Nàng thật đẹp đôi cùng tứ đệ, mình chẳng qua một hán tử thô hào, không rành thủ tạo nhả. Nếu phải sống suốt đời kề cận mình, chắc nàng sẽ bị cái thô hào của mình làm cho buồn chán. Mà ông trời đã an bài cả rồi, nàng gả về cho tứ đệ, cho dù nàng là A Châu tái sinh đi nữa, kiếp này, coi như ta với nàng hữu duyên, vô phận!"

Ông chợt nghe Lâm Yên Bích u oán hỏi:

- Tiêu đại ca, huynh còn nhớ buổi tối hôm đó, nhớ tình hình lúc mình chèo thuyền nhỏ chạy trốn ra khơi không?

Tiêu Phong trầm giọng đáp:

- Nhớ chứ! Lúc đó hai ta tưởng bỏ xác đáy biển, đâu ngờ, từ cỏi chết thoát nạn, trở về chỗ sống!

Một lúc khá lâu sau, Lâm Yên Bích mới dịu dàng nói:

- Có khi ... có khi đêm đó chết dưới đáy biển ... lại hay hơn toàn mạng trở về!.

Nói xong, cô quay người đi vào trong khoang thuyền!

Tiêu Phong ra nơi đầu thuyền, nhìn mấy đợt sóng to đập chùng nơi xa, trong lòng ông rộ một cảm giác bồi hồi.

Rời thuyền tại Khánh Nguyên, ba người mua ba con ngựa, Lâm Yên Bích đề nghị họ trở về Chiết Quế cư, để Tiêu Phong lấy lại con ngựa hãn huyết. Tiêu Phong cũng biết, chia tay xong, chưa biết khi nào mới được gặp lại. Ông đồng ý, cùng Lâm Yên Bích và Đan Quế giục ngựa nhắm hướng Thái Hồ rong ruổi.

Trên đường, Tiêu Phong và Lâm Yên Bích rất ít trò chuyện. Dẫu Đan Quế lăm lăm, nhưng cô thấy hai người lạnh nhạt với nhau, cô không dám nói nhiều, giữa cuộc đồng hành, cô cũng cảm thấy phiền muộn không ít. Lâm Yên Bích nhớ lúc trước, mặc dù Tiêu Phong thân mang trọng thương, nhưng cả hai đã không phải giữ kẽ với nhau, đã cùng nhau truyện trò vui vẻ, chẳng tự chủ được, trong lòng cô phát sầu khổ, bi thương.

Một ngày kia, đến bờ Thái Hồ, Lâm Yên Bích như lần trước, thổi một khúc tiêu ngắn, gọi Lão Hồng đem con hãn huyết bảo mã ra trả Tiêu Phong.

Tiêu Phong đón dây cương con ngựa, ông đưa tay chào Lâm Yên Bích, nhỏ giọng bảo cô:

- Lâm cô nương, Tiêu Phong mắc nợ cô nhiều quá, kiếp này cho dù xương tan thịt nát cũng không đủ đáp đền, ta đành hẹn cô nương kiếp sau!.

Ông thấy Lâm Yên Bích đứng thõng tay không đáp, bèn tiếp:

- Ta chúc cô cùng tứ đệ sau này thành gia quyến, yêu nhau thắm thiết, hạnh phúc đến thuở bạc đầu!.

Nói những lời chúc đó, trong lòng ông tê tái, nhưng đích thực chúng là những lời chúc chân thành.

Lâm Yên Bích vốn đã rung rung khoé mắt, không còn kiềm chế được nữa, cô quay ngoắt đầu, nước mắt lã chã, tuôn trào như mưa. Lúc cô ngoảnh mặt, thoáng thấy gò má cô đầm đìa nước mắt, con tim chùng xuống, ông thầm thở dài, rồi phi thân lên mình ngựa, ông phóng đi ... được vài trượng, ông bỗng quay lại bảo Lâm Yên Bích:

- Lâm cô nương, xin bảo trọng!.

Nói xong, ông ra roi phi ngựa nước đại, phút chốc mất dạng trong đám bụi mù.

Lâm Yên Bích dõi mắt nhìn theo, lúc bóng hình Tiêu Phong đã khuất, trong cô dậy một con sóng lòng đau đớn của cái sự 'được mất', cô loạng choạng, tưởng chừng sắp ngã nhào. Đan Quế vội vàng chạy lại đỡ, cô bèn phủ phục vào lòng Đan Quế, một lúc lâu sau, cô cất tiếng khóc tức tưởi.

Tiêu Phong nhắm hướng bắc trực chỉ, khi ngừng chân cho ngựa nghỉ ngơi, ông không còn thấy màn mưa phùn trên sông nước Thái Hồ, bốn bề phong cảnh cực kỳ hoang lương, tiếng quạ kêu đầu ngọn cây, không một bóng người, ông đang ở một nơi hoang dã xa chốn thành thị. Tiêu Phong thần thờ, ông cho ngựa tiếp tục đi hướng bắc, đi rồi nghỉ, nghỉ rồi đi, gặp ai trên đường cũng hỏi thăm tung tích A Tử, không người nào giúp được gì về hạ lạc của cô.

Ngày đó, đến thành Dương Châu, trời vào tiết xuân, cỏ cây tươi thắm, oanh én bay lượn đua hót. Tiêu Phong không lòng dạ nào nhìn ngắm cảnh sắc tươi đẹp, cứ ngày ngày dò hỏi, mà A Tử vẫn biệt tăm, ông càng lúc càng lo. Một hôm, ông ghé quán rượu ở Gia Lâm, gọi một hồ rượu to, ngồi uống một mình.

Một nữ tử hắc y từ ngoài cửa tiến vào, đến ngồi ngay sau lưng. Tiêu Phong nhận ra nữ lang đã bám gót từ khi ông nhập thành, nhưng ông không để tâm,

chẳng lý gì tới, cứ điềm nhiên nâng bát uống rượu.

Hắc y nữ tử quan sát Tiêu Phong một lúc lâu, cô đứng lên, lại gần bên ông, chấp tay hỏi:

- Xin hỏi, phải các hạ là Tiêu Phong, Tiêu đại hiệp không?

Tiêu Phong gật đầu đáp:

- Ta là Tiêu Phong, cô nương có chuyện gì cần nơi ta?

- Rất cực, cũng đã tìm ra được người! - Nữ lang mừng rỡ, cô lấy từ trong bọc ra một phong thư, đưa ông, nói - Tiệp nữ môn hạ Bích Vân cung, do Đan Quế dùng chim câu gửi thư này đi khắp các phân đàn Giang Nam, nhờ tìm và giao Tiêu đại hiệp.

Tiêu Phong lạ lùng, ông nhận bức thư, mở ra xem, chỉ thấy vài dòng viết ngoáy: "A Tử hiện dưới chân núi Lư Sơn. Tiểu thư đã đơn thân độc mã đi đến đây, sợ lạnh ít dữ nhiều, thỉnh Tiêu đại hiệp lập tức đi Lư Sơn cứu viện."

Tiêu Phong đọc xong, ông đứng lên, chấp tay cảm ơn hắc y nữ tử, vắt một đỉnh bạc lên bàn, ông rảo bước ra ngoài, phóng ngựa theo hướng tây nam thẳng xông.

Trong thư, Đan Quế không nói rõ địch nhân, chỉ bảo Lâm Yên Bích một thân một mình tìm đến đây. Lòng rất lo sợ, Tiêu Phong giục ngựa bất kể ngày đêm đi Lư Sơn. Dù vừa qua, trước mặt cô, ông có lạnh lùng xa lánh, nhưng nghe tin cô ngộ hiểm, ông hận không mọc cánh bay ngay đến nơi. Trong lúc ruổi ngựa trên đường, ông không khỏi liên tưởng tình cảnh mười lăm ngày trước đây, khi cùng cô ngồi xe trốn chạy. Ông chợt nhận ra rằng, vì hình bóng A Châu lúc nào cũng ngự trong tim, lúc ngồi xe, ông đã ngộ nhận Lâm Yên Bích vào A Châu, mộng, thực trộn lẫn, hình ảnh A Châu và cô chập chùng vào nhau, có khi không biết ai là ai, mừng rỡ tưởng hai hình dáng hoà vào nhau thành một người. Kiếp trước, ông nợ A Châu nhiều, ai ngờ đến kiếp này, ông còn nợ cô nhiều hơn. Lúc này, ông chỉ mong đem tính mạng bảo vệ cô, không cho bất cứ ai tác hại cô, đâu chỉ đụng chạm một điểm nhỏ nhất trên thân mình cô.

Ruổi ngựa đêm ngày, Tiêu Phong hy vọng đến được Lư Sơn trước Lâm Yên Bích. Cũng may ông có con hãn huyết bảo mã, ngựa chạy hay hàng đầu thiên hạ. Từ lúc đặt chân vào Trung nguyên đến giờ, hầu như ngày nào nó cũng bị chủ nhân thúc không ngừng nghỉ. Vào hôm Hốt Tất Liệt tặng hai con ngựa, Tiêu Phong đâu ngờ có lúc sẽ phải tận dụng khả năng quý báu ấy của con ngựa,

Ngày nọ, ông đến gần Giang Châu, đã thấy đỉnh Lư Sơn thấp thoáng nơi xa. Lúc cùng Lâm Yên Bích rong xe đi Chiết Quế cư, cô và ông cũng đã có ghé qua nghỉ tại Giang Châu, giờ về chốn cũ, tìm ông chợt trào dâng muôn vàn cảm khái. Nghĩ đến trường ác chiến sắp tới nơi Lư Sơn, Tiêu Phong ghé quán, gọi một hồ rượu to vài cân, ngựa cỏ, uống một mạch cạn sạch, rồi tung mình lên lưng ngựa, ông ra roi, trực chỉ Lư Sơn.

---- Xem tiếp hồi 87 ----

Bạn đang đọc truyện *Thiên Mã Hành Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.15 - Chương 87: Cẩm Tú Cốc Trung

(Cẩm Tú cốc trung = Trong cốc Cẩm Tú)

Khi Tiêu Phong cưỡi con ngựa hãn huyết đến chân núi Lư Sơn, ông chỉ thấy sương khói mù mịt, núi non hiểm trở hùng vĩ, đỉnh núi bám đầy băng tuyết chưa tan, đó đây lác đác điểm thắm đẫm nụ hoa đào. Tiêu Phong không lòng dạ nào thưởng thức câu thơ Bạch Cư Dị đã viết ca tụng cảnh đẹp của núi:

"Khuông Lư kì tú giáp thiên hạ sơn",

Ông căng mắt nhìn tứ phía, tìm dấu vết Lâm Yên Bích hoặc A Tử. Sau khi đi vòng quanh chân núi Lư Sơn quá nửa ngày, không có được một tung tích nào, Tiêu Phong nghĩ thầm "Sau khi Đan Quế được tin A Tử xuất hiện tại chân núi Lư Sơn, không chừng A Tử đã bị đem đến nơi khác rồi! Tính ngày giờ, đáng lẽ Lâm Yên Bích phải có mặt ở đây, sao không thấy dấu vết gì của cô?".

Ông buông lỏng dây cương, để mặc ngựa đi bước một, bỗng từ đằng trước có giọng nói nhỏ của một người:

- Cô nương đó như tiên giáng trần, ta chưa từng gặp một cô gái đẹp đến thế!

Một người khác đáp:

- Nghe nói cô bị dẫn dụ vào Cẩm Tú cốc, không hiểu lão đại đã đặt xong bẫy để bắt cô chưa?

Người kia đáp:

- Ta trông thấy cô tại cửa cốc, không chừng cô đã tiến sâu vào trong ấy rồi!.

Người đó chưa dứt lời, đã nghe "phịch" tiếng thân người té đùng nền đất, gã còn chưa kêu được một tiếng nào, chưa kịp hoàn hồn, đã nghe giọng quát to:

- Cẩm Tú cốc ở đâu? Chỉ đường cho ta mau!

Gã hoảng hốt, lưu lười đáp:

- Hào hán ... xin tha mạng!

Tiêu Phong trầm giọng bảo gã:

- Liệu hồn, ngươi nói thật, ta sẽ không hại đâu! Đường nào đi Cẩm Tú cốc?

Gã đưa tay chỉ, nói:

- Bên trái ... trái ...

Không chờ dứt lời nói, Tiêu Phong đã kẹp gã, ông phi thân chạy về phía đó! Khi nghe hai người nói chuyện, ông đoán Lâm Yên Bích có thể là nữ lang mà họ trò chuyện. Lo cô sa lưới, sợ tính mạng cô bị đe dọa, ông không muốn mất thì giờ cúi nhìn người đang bị ông xốc nách, cứ triển khai khinh công chạy như bay. Mặt cúi xuống dưới, không nhìn được nửa trên Tiêu Phong, người ấy chỉ thấy cánh hai bên vùn vụt chạy lùi về đằng sau, hoảng hồn hoảng vía, gã cho là mình bị quý bắt, vì chỉ quý mới đăng vân giá vũ nhanh như thế. Tiêu Phong vừa chạy, vừa hỏi gã đường nẻo các chỗ rẽ.

Xách người đó chạy được một lúc, đi xuyên qua một hang động, trước mắt Tiêu Phong bỗng mở ra một khung trời khoáng đạt. Đằng trước là một cốc núi, trong có cây cối rậm rạp, bốn bề cốc bị vách đá vây quanh, thấy đủ thứ hoa tím hoa hồng rộ nở khắp nơi. Trời đang về chiều, ông chỉ nghe gió thổi rì rào, không một tiếng người.

Tiêu Phong trầm giọng tra hỏi:

- Ngươi có nói đến một bầy rập, sao ta không thấy dấu vết, không thấy bóng dáng nữ tử nào hết?

Gã đó sợ, hàm răng đánh bò cạp, rên rì:

- Tôi ... tôi thật tình không biết!

Thấy gã quá sức sợ hãi, Tiêu Phong cho rằng gã không nói ngoa, ông bèn thả hấn xuống, bảo:

- Cút!

Bị té nằm lăn lóc trên đất, gã vừa hoa mắt, bóng người đã vụt qua, biến dạng vào bên trong cốc. Lập tức gã quả quyết đúng là quý, người phạm trần đầu thế biến nhanh đến thế!

Trong đám loạn thạch, Tiêu Phong nhô lên hụp xuống hai cái, ông đã đến giữa cốc, thấy có bóng người thấp thoáng phía trước. Ông mừng rỡ khi nhận ra Lâm Yên Bích, vừa định đến gần, bỗng từ chung quanh, có một đám người cầm cung tên xuất hiện, bao vây cô. Tiêu Phong nhảm tính, sẽ không mấy khó khăn khi cần chọc vòng vây để cứu cô, ông bèn lập tức quyết định âm thầm tiếp cận, ẩn mình, chờ xem họ sẽ làm gì!

Ông thấy Lâm Yên Bích rào mắt nhìn bọn người đang bao vây, cô cười nhạt, hỏi:

- Có mỗi mình ta, một nữ tử yếu đuối, đâu cần các hạ huy động nhiều người đến thế?

- Ta còn cầu mong gặp một nữ tử yếu đuối nữa kia, nhưng tiếc thay, cô nương không yếu chút nào!

Trong rừng vọng ra tiếng người đáp trả, kể đó, một gã mặc y phục vàng nhạt bước đến trước Lâm Yên Bích, xem tuổi tác vào cỡ trên dưới bốn mươi. Gã tướng mạo thanh nhã, trong tay cầm một cây quạt xếp.

Lâm Yên Bích lạnh lùng:

- Ông là ai? Có phải chính ông bắt giữ A Từ không?

Gã áo vàng liếc nhìn, rồi gật gù bảo:

- Đúng! Quả danh bất hư truyền, 'Khởi tử hồi sinh lục y tiên tử' là một giai nhân tuyệt thế! Chỉ tội nghiệp cô, sao đi để ý một tên mãng phu thô lỗ người Khiết Đan!

Lâm Yên Bích nạt:

- Việc gì đến người? Thử người như mi không đáng xách dép cho ông ta!

Gã áo vàng âm trầm một nụ cười nhạt, đáp:

- Vậy sao? Ta cũng muốn xem gã Tiêu Phong đó tài năng thế nào mà dám ngang nhiên trêu vào Cái Bang, để bị anh hùng khắp thiên hạ đồng loạt làm khó dễ!

Lâm Yên Bích đáp:

- Đừng nói lời thừa thãi nữa! Rốt cuộc, A Từ đang trong tay lũ người, phải không?

Đồng lúc, từ sau gã áo vàng hiện ra thêm ba người khác, có một tên cao gầy, mắt trắng dã, hiển nhiên bị mù. Tiêu Phong nhận ra đây là kẻ thuộc nhóm ba tên sơn tặc đã chặn đường ông và Lâm Yên Bích trên sơn đạo ngoài thành Tương Dương. Cặp mắt gã cao gầy này bị mù do trúng châm của Lâm Yên Bích. Ông nghe gã la hét:

- Nha đầu đang lẫn trốn đâu vậy? Phải xé nó ra trăm ngàn mảnh, báo hận thù ta mang trong đầu bấy lâu nay!.

Lập tức, gã bị người cao lớn xưng danh đại ca nạt :

- Nhị đệ, đừng làm ồn, mọi chuyện để lão đại chủ trương, nó không trốn thoát được đâu!.

Ngày đó, tên này bị Lâm Yên Bích tặng cho một cước gãy mấy gié xương sườn, hơn nửa tháng rồi thấy vẫn chưa lành. Giọng nói hắn bị vết thương đó làm thay đổi, hắn cũng đang hận không băm nhỏ ngay Lâm Yên Bích ra trăm mảnh!

Còn thư sinh sử quạt xưng danh lão tam vẫn đứng một bên, mắt trừng trừng dòm Lâm Yên Bích, chưa thấy lên tiếng.

Lâm Yên Bích hừ một tiếng, khinh bỉ:

- Hoá ra bọn bay! Đáng lẽ hồi đó ta giết tuyệt cho rồi, để sống đến giờ, chúng bay kéo nhau làm loạn!.

Cô quay sang hỏi gã áo vàng:

- Người vẫn chưa trả lời ta! A Từ có trong tay bọn người không?

Gã áo vàng trả lời:

- A Từ là ai? Ta chỉ bắt được một cô gái áo tím, không hiểu có phải cô ta tên A Từ không!

-

Lâm Yên Bích đáp:

- Đem ra đây ta xem, ắt biết ngay thôi!

Gã áo vàng quai tay làm hiệu sau lưng, ra ý bảo thuộc hạ dẫn cô áo tím đến.

Rồi gã bảo Lâm Yên Bích:

- Được! Sẽ cho cô nương xem!

Lâm Yên Bích thuận miệng hỏi, cô không ngờ gã áo vàng nhanh chóng đáp ứng yêu cầu. Tiêu Phong đứng nép một bên cũng lấy làm kỳ, ông thấy gã áo vàng mặt mày gian xảo, gã lập tức ưng thuận cho đem A Từ đến, thật đã ra ngoài sở liệu của ông.

Ông thấy ba bốn người đang ùn đẩy một nữ lang áo tím, bị cô gái ồng óng quát nạt;

- Cút hết đi! Tự ta đi một mình được!.

Tiêu Phong giật mình, đẩy đúng giọng A Từ.

Ông nghĩ thầm, Bích Vân cung tai mắt lợi hại, A Từ bị giấu kín trong xá xính này mà họ cũng truy ra, có điều lạ, sao chỉ đơn độc Lâm Yên Bích xông xáo vào nơi nguy hiểm! Bằng vào thân phận, cô sẽ rất dễ dàng huy động người Bích Vân cung các vùng phụ cận cùng cô lên Lư Sơn.

Nghĩ đến chỗ đó, Tiêu Phong thấy khó hiểu, ông tự hỏi "Hay là ... hay là cô muốn ..."

Lại nghe tiếng Lâm Yên Bích:

- Cô tên A Từ, phải không? Ngày đó, ta đến tìm cô tại khách sạn ở Đại Thắng quan không gặp, tỷ phu cô rất lo cho cô, chúng ta tìm mãi không ra tung

tích cô!

A Từ run run, hỏi:

- Tỷ phu ta!? Tỷ phu ta đang ở đâu? Tỷ phu ta khoẻ không?

Gã áo vàng cười nhạt, đáp:

- Tỷ phu cô chết ngắc rồi! Thực ra, vì tỷ phu cô oai chấn thảo nguyên, làm tướng quân cho Mông Cổ, ta dự định đem cô trao đổi lấy vàng bạc, châu báu, võ học bí lục của hắn, ta đâu dè hắn chết sớm vậy!

- Nói vậy! - A Từ hoảng hốt, cô lớn tiếng chửi rủa - Ngươi là đồ quỷ thói tha cụt lưỡi, đoán mệnh, dám mở miệng rủa xả tỷ phu ta!.

Tuy nói vậy, nhưng khoẻ mắt đã cô rung rung lệ. Cô nghĩ, bọn này không một lý do lòng gạt cô! Chợt nghĩ đến Lâm Yên Bích, là tia hy vọng cuối cùng, cô run giọng hỏi:

- Cô nương làm ơn nói ta hay, tỷ phu ta nhất định vẫn còn sống, phải không?

Nhận ra Lâm Yên Bích đích thực nữ lang áo lục gấp gờ nơi chân núi Thiên Sơn, có cùng giọng nói với người giấu mặt ở Hạnh Hoa cốc, đến khi cô ấy đề cập khách sạn Đại Thắng quan, A Từ quả quyết Lâm Yên Bích hiểu rõ hạ lạc Tiêu Phong.

Trong óc Lâm Yên Bích xoay chuyển trăm ý niệm khác nhau, cô nghĩ thầm "Hoàng Dung cho là Tiêu đại ca đã chết trên cô đảo nhỏ đó, tin tức loan truyền khắp giang hồ, giờ mà mình nói chàng còn tại thế, cũng như đem hoạ sát thân gán lên mình chàng. Nghe ý tứ bọn này, họ định dùng A Từ bắt bí Tiêu đại ca, nếu họ nghĩ Tiêu đại ca đã chết, tất nhiên giá trị A Từ không còn, xem ra có lợi cho A Từ hơn!"

Ý đã quyết, cô quay mặt, tránh ánh mắt A Từ, rồi cô khẽ lắc đầu.

- Không! - A Từ không ngừng rên rỉ, cô lắc đầu quầy quậy - Không! Cô nương gạt ta! Tỷ phu ta chưa chết, không bao giờ chết!

Nhìn cô nước mắt đầm đìa, giọng khản đặc, Tiêu Phong vừa tội nghiệp, vừa xúc động, ông đang tận mắt chứng kiến thâm tình sâu đậm của cô.

Ông cũng hiểu nguyên nhân Lâm Yên Bích gạt A Từ, ông biết Lâm Yên Bích nói thế để triệt tiêu mối đe dọa anh hùng tứ xứ Trung nguyên bám theo làm khó dễ ông.

Lâm Yên Bích bảo gã áo vàng:

- Tiêu Phong chết rồi, ngươi còn giam giữ cô ấy làm chi? Thả cô đi thôi!

Gã áo vàng kéo A Từ lại gần, gí một ngón trỏ thủ vào cổ A Từ, gã đáp:

- Bọn ta tốn biết nhiều công sức mới bắt được nó, đâu dễ dàng buông tha như vậy được!

Thấy gã dùng dao kề cổ A Từ, Lâm Yên Bích biết hắn cực kỳ giao hoạt, định dùng A Từ làm thuẫn che, tránh ám khí từ cô.

Cô nhú mày, hỏi:

- Vì sao ngươi chẳng chịu tha cô?

Gã áo vàng đáp:

- Ngươi muốn cứu nó, mau đem toàn bộ chiêu thức, tâm pháp Tiêu Điều chương của Bích Vân cung chép ra làm vật trao đổi! Khi nào ta luyện thành công, sẽ thả ngươi!

Lâm Yên Bích nín lặng, cô suy nghĩ hồi lâu, rồi đáp:

- Được! Ta đồng ý, ta sẽ tự mình làm con tin, ngươi thả cô ta ra trước đã!

Gã áo vàng cười nhạt, đáp:

- Ngươi cho ta là trẻ lên ba? Ta sức mảy mà dám cưỡng bách Lâm đại tiểu thư làm con tin?

Lâm Yên Bích gằn giọng, nói rõ từng tiếng:

- Ngươi thả cô ta ra, ta sẽ làm con tin, người Bích Vân cung xưa nay chưa khi nào thất tín cùng ai!

Thấy gã áo vàng do dự, Lâm Yên Bích liếc xéo gã, cô lạnh lùng nói:

- Ngươi không tin ta, ngươi quá đa nghi, vậy hãy động thủ, mau chóng giải quyết cho sớm!

Ngừng một chút, cô nói tiếp:

- Người nghĩ kỹ đi, một khi Bích Vân cung được tin ta chết trong tay người, liệu họ sẽ bỏ qua không?.

---- Xem tiếp hồi 88 ----

Bạn đang đọc truyện *Thiên Mã Hành Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.15 - Chương 89: Trùng Đề Cự Ước

(Trùng đề cự ước = Lập lại lời ước nguyện xưa!)

Gã tam trại chủ hỏi:

- Rốt cục cô nương muốn hứa chuyện gì vậy? Xin cô nương cứ nói, nếu có thể làm được, ta sẽ khuyên hai ca ca ta chấp thuận.

Hoắc Đô bỗng rên rỉ:

- Bị cắt lưỡi ... thà là ... thà là...

Gã định nói "chết đi còn hơn", lời chưa nói đến miệng, gã chợt nghĩ "Bị cắt lưỡi có khi hay hơn tức thì vong mạng!"

Lâm Yên Bích cười nụ, nói:

- Tại người thông minh quá sức, phẩm người thông minh hay nghĩ quanh nghĩ quẩn, trở thành thiếu quả quyết! Chính ra ta không định cắt lưỡi cả đám, bây giờ người nói thế, ta thấy đem cắt lưỡi ... hay hơn!

Đông đưa khoé hạnh, cô liếc Hoắc Đô, bảo:

- Vậy thì thế này, mấy người kia không cần xẻo lưỡi, chỉ cắt lưỡi nhà người là được rồi!

Hoắc Đô ngồi bệt nơi đất, mặt gã xám như chàm, vì huyết đạo bị chế ngự, gã không cử động đôi chân được, bèn chấp tay, thề thốt:

- Tôi là Hoắc Đô, trước trời đất, xin lập trọng thề, bất cứ trong tình huống nào, không tiết lộ Tiêu đại hiệp hãy còn tại thế. Nếu trái lời thề, xin bị thiên lôi đá tử, ngàn kiếp không siêu sinh!

Bấy giờ Tiêu Phong mới hiểu, Lâm Yên Bích sợ bọn họ loan tin ông vẫn còn sống sót trên giang hồ. Ông gật đầu, bảo Lâm Yên Bích:

- Ta còn phải du nhập giang hồ, thiên hạ rồi ra đều biết ta còn tại thế, buộc mấy người này thề thốt, ích gì đâu?

Lâm Yên Bích đáp:

- Chưa hẳn là thế! Trên giang hồ, huynh cứ ruỗi ngựa, nào ai biết huynh là ai! Nếu mình không khoa trương, chẳng ai biết huynh còn sống. Khi huynh đi xa hẳn rồi, những người biết huynh còn sống trên đời, chỉ có bốn vị này!

Cô vung tay, ném ra hai hoàn thuốc cho hai gã trại chủ ca ca, bảo:

- Hai người nuốt thuốc này vào xong, ta sẽ trả tự do cho!

Nhìn hoàn thuốc màu đỏ, gã đại trại chủ hỏi:

- Đây là thuốc gì vậy?

Lâm Yên Bích lạnh lùng đáp:

- Chẳng có gì ghê gớm hết! Thuốc độc đấy, sau khi uống vào, mỗi tháng phải dùng thuốc giải, nếu không, toàn thân sẽ đau đớn như bị ong chích, như bị trùng độc gặm nhấm trong xương tủy!

Lâm Yên Bích chưa nói hết câu, gã đại trại chủ vứt viên thuốc đi, miệng la lớn:

- Ta không uống!

Giọng Lâm Yên Bích vẫn lạnh lùng:

- Uống hay không tùy ngươi! Nếu bọn ngươi giữ kín tin tức về Tiêu đại ca, mỗi tháng ta mỗi cho giải dược. Nếu không chịu uống, sẽ bị kết liễu tính mạng ngay tại đây ... Người chết, hết chuyện, ta tha hồ yên tâm!

Gã cao gầy nhị trại chủ nuốt hoàn thuốc xuống, rồi nói:

- Cô nương, ta đã uống xong, ta thề không tiết lộ tin tức Tiêu đại hiệp, cầu mong cô nương mỗi tháng mỗi cho thuốc giải!

Lâm Yên Bích gật đầu, hỏi:

- Ngươi ngụ ở đâu?

Gã nhị trại chủ đáp:

- Vẫn chỗ hòn núi lần trước gặp cô nương.

Lâm Yên Bích bảo:

- Được! Mỗi tháng, ngươi đến quán trà Âm Mã ở Đại Thảng quan, tìm gặp ông chủ quán. Tháng tháng, thuốc giải sẽ được đưa đến chỗ ấy!

Nghe Lâm Yên Bích nói rất thành thực, gã đại trại chủ nghĩ bụng "Chắc cô không lừa gạt, mình chỉ cần giữ kín miệng, là giữ được tính mạng."

Gã bèn cúi nhặt hoàn thuốc dưới đất, nào ngờ, ngón tay chưa chạm vào, đã thấy một bàn tay khác thò ra giật mất. Ngẩng đầu trông, gã thấy đó là Hoắc Đô! Sợ Hoắc Đô uống mất hoàn thuốc, và Lâm Yên Bích không cho hoàn khác, tất đầu lưỡi phải mất, gã hoảng hốt, vung tay níu tay Hoắc Đô, thét lớn:

- Thuốc của ta mà!

Hoắc Đô không chịu trả, gã rút tay về, định nuốt hoàn thuốc. Đại trại chủ giận quá, vung quyền đập vào mặt hắn. Hai chân Hoắc Đô đang bị điểm huyệt, gã không thể tránh né, lập tức đổ máu mũi máu mũi.

A Tử vỗ tay, cười khanh khách, cô nhặt lưỡi trụy thủ bỏ rơi dưới đất, khêu hoàn thuốc, nói:

- Đừng tranh giành nhau nữa! Không cho ai hoàn thuốc này hết, ta cắt phăng đầu lưỡi hai người ... là xong!

Thấy hoàn thuốc lọt vào tay cô, hai gã bỗng mắt nhìn nhau, đồng loạt ngừng tay.

A Tử nắm chắc hoàn thuốc, cô trở sống dao quẹt vào má Hoắc Đô, nói:

- Nè! Bây giờ, ngươi tự cắt đầu lưỡi hay để bọn cô nương động thủ?

Lúc bị Hoắc Đô bắt giữ, gã sợ oai Tiêu Phong, nên đã không dám ngược đãi cô, gã chỉ đem giam cô vào một hang động, nhưng nhiều đó cũng đủ làm cô hết sức buồn bực. Giờ đây, cô đâu bỏ qua cơ hội trả thù! Thấy Hoắc Đô sợ tái mặt, cô chẳng ngần được tiếng cười khanh khách, nói:

- Ngươi đừng sợ! Cứ để bọn cô nương xuất thủ, ta không có gì hay, chỉ độc một tuyệt nghệ cắt đầu lưỡi thiên hạ. Ta bảo đảm, từ giờ đến chết, ngươi sẽ không mở miệng chê bai nghề đó vào đâu được!

Hoắc Đô nghiêng chặt hai hàm răng, gã không nói gì! Mặt tái xanh tái xám, gã nghĩ bụng, cắt đầu lưỡi đi rồi, dẫu không bị mất kiếp sống, nhưng nếu bị cắt lưỡi, ít ra, trước đó cũng phải mở miệng mắng chửi cô nương này độc ác, bằng không, sẽ đành chôn uất ức đó đáy lòng, không có dịp nói nó ra được nữa! Ngoảnh nhìn Tiêu Phong, gã la lớn:

- Tiêu đại hiệp, cho ta một đao chết ngay cho rồi, còn hơn sống mà bị nha đầu này lăng nhục quá đáng!

Thực tình, Tiêu Phong chẳng muốn giết gã! Gã xuất thân đệ tử Kim Luân pháp vương, ông để môn phái gã tự thanh lý môn hộ. Gã đã nói vậy, có thực bụng hay không, ít ra ông thấy gã hãy còn dũng khí! Ông bảo A Tử:

- A Tử, đừng làm nhộn nữa! Bỏ dao xuống!

Rồi quay sang Lâm Yên Bích, ông nói:

- Yên Bích, tha họ đi, trời sắp tối rồi, mình còn phải xuống núi tìm chỗ nghỉ!

Giờ đây, Tiêu Phong coi Lâm Yên Bích như người thân thích ngang hàng A Tử, ông gọi thẳng tên cô, mà đầu óc không để ý sự thay đổi đó!

Nghe ông gọi đích danh, Lâm Yên Bích biết được ông xem thân cận, bất giác cô mừng rỡ, cô ném ra hai hoàn thuốc khác trước mặt đại trại chủ cùng

Hoắc Đô, bảo:

- Ta chỉ còn hai hoàn thuốc cuối cùng này thôi! Uống đi!

Như bắt được vàng, Hoắc Đô và đại trạ chủ vội nuốt chửng hoàn thuốc! A Tử hạ trủy thủ xuống, nói:

- Toàn một loại bất hảo, tha bọn chúng dễ dàng quá!

Chợt nhìn thấy gã tam trạ chủ đứng lénh mẩn ở đây, cô hỏi: - Hai người còn quên gã này! Chỉ mình gã chưa uống thuốc, may mà hãy còn một hoàn đây!.

Cô ném cho gã tam trạ chủ hoàn thuốc cô vừa rồi đã nhặt lên!

Tiêu Phong bảo:

- Vị huynh đài này không cần uống thuốc!

Ông chưa dứt lời, đã thấy y bỏ hoàn thuốc vào miệng nuốt chửng, rồi nói:

- Cảm ơn ông đã tin cậy, nhưng mọi người ai cũng phải uống thuốc, ta không muốn làm ngoại lệ!- Ngừng một chút, gã hỏi - Giờ, ai nấy đều đã uống thuốc xong, vậy bọn ta đi được chưa?

Tiêu Phong khoát tay:

- Mời các vị tự tiện!

Ba trạ chủ chậm chạp đứng lên. Gã tam trạ chủ mỗi tay diu một người, cả ba giắt dùi nhau xuống núi. Hoắc Đô phần vì huyết đạo vừa được giải, khí huyết chưa lưu thông, phần trúng chưởng Tiêu Phong, chân bước khó khăn, đám thuộc hạ đã bỏ chạy tứ tán, gã đành cắn răng, lẳng lặng rời cốc.

Tiêu Phong cùng Lâm Yên Bích và A Tử đến trọ tại một khách sạn dưới chân núi. A Tử và Lâm Yên Bích ở chung phòng, Tiêu Phong lấy phòng liền vách. Trời đã tối mịt, Tiêu Phong tuy rất muốn hỏi A Tử tình hình cô bị lạc lõng ra sao, cũng phải tạm chờ. Sau một thời gian bị giam trong hang động, vừa đặt mình lên giường khách sạn, A Tử đã lăn quay ra ngủ.

Lâm Yên Bích không ngủ được! Trong ngày, cô nghe những lời êm dịu của Tiêu Phong, nhưng giữa hai người còn khá nhiều mắc mứu chưa tháo gỡ, cô không dám cãi lời sư phụ, ông lại không muốn tranh giành với nghĩa đệ. Tình cảnh đó đưa đẩy cả hai đến chỗ hữu duyên vô phận. Cô đã dự định hy sinh tính mạng giải cứu A Tử ở Lư Sơn, lấy cái chết giải quyết dứt điểm mọi đau khổ, nhưng khi gặp lại Tiêu Phong, cô thấy chưa cần chết, thấy tình hình xem chừng có thể biến chuyển khác hơn.

Lâm Yên Bích trần trọc trên giường, không sao ngủ được. Cô bèn nhóm dậy, khoác áo đi ra khoảnh vườn ngoài khách sạn.

Khách sạn này kiến trúc đặc biệt, tre trúc mọc um tùm, hoa nở khắp nơi. Lâm Yên Bích đến ngồi trên chếc ghế đá dưới cội trúc, cô ngược nhìn sao giăng đầy trời, trong bóng đêm nuốt nà, tứ bề tĩnh lặng, trừ tiếng côn trùng rả rích đó đây, ký ức Lâm Yên Bích vụt sống dậy những hình ảnh cùng Tiêu Phong vào sinh ra tử, hung hiểm cùng cực, nhưng thấm đượm hương vị ngọt ngào, tình ý êm ả trong tâm. Đến khi ông hay biết hôn ước của cô cùng Liễu Như Lăng, tất cả đều hoàn toàn biến đổi. Bất giác cô buông tiếng thở dài, rồi đứng lên, cô đi thơ thẩn, miệng ngâm:

"Tạc dạ tình thân tạc dạ phong,

Hoạ lâu tây bạn quế đường đông,

Thân vô thái phượng song phi dực,

Tâm hữu linh tê nhất điểm thông." (*)

Từ phía sau, có tiếng hỏi:

- Muội ... sao vẫn chưa ngủ?

Trong lòng chưa xót, Lâm Yên Bích không ngoảnh lại, cô khẽ đáp:

- Muội không ngủ được! Huynh có ngủ được chút nào không?

Chính là Tiêu Phong! Nhìn dáng cô tha thướt trong làn gió đêm, tà áo cùng mái tóc vờn bay, làm ông bỗng dưng liên tưởng tới A Châu, rồi nhớ về giấc mộng, trong đó Lâm Yên Bích bị cuồng phong cuốn đi, quang cảnh hiện giờ khiến giấc mộng mang màu sắc của một điềm báo trước! Người đứng trước mặt đây, nhưng ông không sao với tới. Ở cách vách, nghe tiếng Lâm Yên Bích mở cửa phòng đi ra ngoài, trong lòng ông nảy sinh lo âu, bèn đi ra xem, không ngờ gặp cô đang râu rĩ vô hạn, ngâm nga thi phú. Lòng cảm khái, không tự chủ được, ông đã lên tiếng thăm hỏi.

Tiêu Phong đáp:

- Ta nghe tiếng cửa mở phòng bên, nên ra đây xem có chuyện gì không!

Lâm Yên Bích tiếp tục tha thân đằng trước, cô nhẹ buông tiếng thờ dài, hỏi:

- Tiêu đại ca, nếu muội chết đi, huynh liệu có nhớ muội không?

Trong lòng trào dâng niềm chua xót, Tiêu Phong chậm rãi đáp:

- Muội đừng làm cản! Muội phải hứa với ta, dù xảy ra bất cứ chuyện gì, muội phải cố gắng sống trọn kiếp!

Ông sức nhớ lời A Châu khẩn cầu trong cơn hấp hối, nàng yêu cầu ông hứa không tự đi tìm cái chết! Vừa rồi, ông nói trối đi, cô phải cố gắng sống, cũng có ý bảo cô không được tự tử! Đúng lúc này, ông đang đôi vai cho A Châu, đang bắt Lâm Yên Bích phải gắng sống, mừng tượng đang tái diễn cảnh luân hồi tiền kiếp, hậu kiếp!

Lâm Yên Bích trầm mặc một lúc, cô u uẩn than:

- Người sống ở đời, nếu chỉ để trải qua đau khổ thế lương thiên miền ... sống như vậy ... rốt cuộc ... có ý nghĩa gì?

Tiêu Phong nghe cô than thở, ông cảm giác một nỗi sầu vô hạn, bèn đáp:

- Muội đừng nghĩ quẩn, ân nghĩa muội ban cho ta, chỉ khi ta tan xương, nát thịt mới đền đáp được phần nào!

- Tiêu đại ca - Lâm Yên Bích bỗng quay đầu, nhìn châu dưới ánh trăng lập lòe tựa hai vì sao lấp lánh, cô hỏi:

- Huynh về Mông Cổ từ chức đại tướng quân xong, hai ta cùng nhau ra sống nơi tái ngoại, cùng chăn dê, nuôi cừu, không trở về Trung nguyên nữa, không dấn thân vào cái vòng ân ân oán oán của thế gian này, huynh nghĩ sao?

---- Xem tiếp hồi 90 ----

Chú: (*)

無題 (李商隱)

昨夜星辰昨夜風

畫樓西畔桂堂東

身無彩鳳雙飛翼

心有靈犀一點通

隔坐送鉤春酒暖

分曹射覆蠟燈紅

嗟余聽鼓應官去

走馬蘭臺類轉蓬

Vô đề (Lý Thương Ẩn)

Tác dạ tinh thần tác dạ phong

Họa lâu tây bán quế đường đông

Thân vô thái phượng song phi dực

Tâm hữu linh tê nhất điểm thông

Cách tọa tổng câu xuân tửu ôn

Phân tào xạ phúc lạc đăng hồng

Ta dư thỉnh cổ ứng quan khứ

Tẩu mã lan đài loại chuyển bồng

Dịch nghĩa

Đêm qua sao đầy trời, đêm qua gió nổi
Bên tây lầu hoa, phía đông nhà quế
Thân ta không có đôi cánh phượng lộng lẫy bay cao
Nhưng trong lòng có điểm sừng tê để cảm thông
Ngồi xa nhau chúc chén rượu xuân nồng ấm
Cùng chia nhau niềm vui dưới ánh nến hồng
Ôi, nghe tiếng trống giục đi việc quan
Ruổi ngựa tới lan đài như ngọn cỏ bông

* Linh tê: một loài tê, cũng gọi là tê thông thiên; sừng bên ngoài có vết trắng như tơ, bên trong có lỗ nhỏ thông suốt từ gốc đến mũi ...

* Lan đài : còn gọi là ngự sử đài, tên một cơ quan trong triều đình cổ, giữ nhiệm vụ can gián vua và hạch hỏi các quan .

Dịch thơ :

Thơ không tựa đề (khuyết danh)
Sao sáng đêm qua gió lộng không
Bên tây lầu vẽ quế đường đông
Thân nào cánh phượng bay muôn sắc
Tâm sẵn sừng tê điểm cảm thông
Chúc rượu xuân nồng ngồi cách biệt
Chia bên đũa bắn dưới đèn hồng
Ôi nghe trống giục đi chầu chúa
Phóng ngựa lên đài tựa cỏ bông

Hải Đà dịch:

Sao sáng đêm qua gió thổi đầy
Phía đông nhà quế, họa lầu tây
Thân không cánh phượng mà bay vút
Lòng sẵn sừng tê cảm ngất ngây
Xuân ấm ngồi xa cùng chúc rượu
Nến hồng chia sẻ cảnh vui lây
Chầu vua giục giả theo hồi trống
Phi ngựa đến đài tựa cỏ bay

Bạn đang đọc truyện *Thiên Mã Hành Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.15 - Chương 90: Kỳ Phùng Định Thủ

Nghe cô nói, sóng lòng bỗng dào dạt, Tiêu Phong nhớ, bên bờ hồ Tiểu Kính, trong cơn hấp hối, A Châu cũng đã tha thiết khẩn cầu ông rũ bỏ hết mọi ân oán, ra quan tái chẩn dê, thả cừu, giống như vừa rồi, trong kiếp tái sinh, nàng đã lặp lại ước nguyện đó. Dù kiếp này, nàng không nhớ hết chuyện tiền kiếp, nhưng ước nguyện đó, nàng không quên! Mất đảm lẹ, ông toan đáp lời ưng chịu, nhưng chợt nghĩ về sinh mạng bá tánh thành Lâm Hoàng nằm trong tay ông, về dã tâm cuồng vọng của Hốt Tất Liệt ông chứng kiến lúc y xua quân Nam hạ, tàn sát dân Đại Tống không chút ngại ngùng. Không những ông không đành lòng làm ngơ các viên cánh đó, Liễu Như Lăng giờ là nghĩa đệ, sao ông có thể bất nghĩa với người em đó được! Nghĩ đến đây, ông thở dài, bảo:

- Yên Bích, khuya lắm rồi, muội đi ngủ đi! Chuyện tương lai, sau này bàn tiếp!

Thấy ông tránh trả lời, Lâm Yên Bích đau lòng, nhưng cô hiểu, đặt ông vào tình huống khó khăn đó, muốn ông ưng chịu, là đã làm ông khó nghĩ vô cùng. Là người trọng tình nghĩa, ông tha chết, không bắt nghĩa cùng người em, cô quay mặt, u uẩn, nói khẽ:

- Được! Muội đi nghỉ đây!.

Cô bồi hồi lần bước về phòng, ruột gan tan nát!

Sáng hôm sau, Tiêu Phong hỏi A Tử những gì đã xảy đến, hỏi cô vì sao lọt vào tay Hoắc Đô.

A Tử đáp:

- Vào hôm sau khi huynh đi dò thám Lục gia trang, muội chờ tại khách sạn đến tối khuya, mãi chẳng thấy huynh trở về, đoán huynh mắc nạn, muội bèn đi Lục gia trang dò tìm. Dè dặt, muội vừa đến ngoài trang, đã gặp một khiêu hoá hình dạng xấu xí, đeo năm túi. Trông lão năm túi đó gặp muội, chẳng nói năng gì, đã động thủ. Muội không phải đối thủ, bị gã bắt được, gã không đưa muội vào trang, đã bỏ muội lên xe, chở muội về phía nam. Khi gã cỡi ngựa nọ hoá trang, hiện nguyên hình gã áo vàng tối qua. Hoá trang dưới mặt nạ đó, gã đã trà trộn vào làm đệ tử Cái Bang! Sau đó, muội bị giam tại Lư Sơn! Ban đầu, muội không biết gã muốn gì, sau này, khi nghe ba tên trại chủ nói chuyện, mới biết gã định dùng muội uy hiếp huynh, không kiếm được bí kíp võ công, thì cũng đòi được vàng bạc châu báu! Biết ý đồ gã rồi, muội thấy yên tâm hơn, vì muội nghĩ, tỷ phu mà tìm đến, bọn chúng chỉ có nước ôm đầu bỏ chạy.

Cô tròn mắt, liếc xéo Lâm Yên Bích, hẳn học nói tiếp:

- Đâu dè cô này bảo huynh đã chết, hại muội đau lòng hơn nửa buổi, muội đã tính tự tử chết phứt cho rồi!

Lâm Yên Bích bảo:

- Ta xin lỗi! Lúc đó, ta chỉ muốn gạt bọn chúng, nói Tiêu đại ca đã chết rồi, vì muốn giảm phiền toái cho Tiêu đại ca!

Tiêu Phong cau mày, hỏi:

- Chắc có lúc gã thấy muội bên ta, nên tưởng có thể dùng muội uy hiếp ta! Là phản đồ của Kim Luân pháp vương, ta không hiểu gã trà trộn vào Cái Bang với âm mưu gì?

Từ lúc vào Trung nguyên, ông bị đệ tử Cái Bang làm khốn đốn khắp nơi, nhưng khi ông phong thanh nghe có kẻ gian trà trộn vào Cái Bang, ông vẫn nảy sinh lo lắng, vẫn quan tâm đến họ.

Lâm Yên Bích tiếp lời:

- Muội cho rằng, vì là phản đồ Kim Luân pháp vương, làm chuyện khi sư diệt tổ, gã lẩn trốn trong Cái Bang hòng tránh né sự truy tầm của đồng môn!

Tiêu Phong nghe cô bàn hữu lý, ông cười, bảo:

- Nhất định thế! Yên Bích muội thật thông minh.

Từ tối qua, A Tử để ý thấy hai người đối xử thân mật, ánh mắt Tiêu Phong nhìn Lâm Yên Bích, cô thấy giống như thưở nào ông đã nhìn A Châu! Rồi bây giờ, nghe hai người cười đùa thân mật, cô nổi tức tối, khi nhìn dung nhan tuyệt sắc của Lâm Yên Bích, trong cô, lửa ghen bốc lên hừng hực, cô bèn cười nhạt hỏi:

- Rút cục đây là cái cô Lâm cô nương giấu mặt trong Hạnh Hoa cốc? Ngày đó, Hạnh Nhi nói ta đã từng gặp cô trước, đúng là đã không gạt ta, quả thật hai ta có đụng đầu trên quãng đường chân núi Thiên Sơn! Sao cô cứ khẳng khẳng lừa gạt, tự nói mặt mày xấu xí lắm!

Là người thông minh, Lâm Yên Bích nhìn dáng điệu A Tử trước Tiêu Phong, biết mười mươi cô ta luyện ái Tiêu Phong, nên đã đặt câu hỏi đó! Cô bèn cười nụ, đáp:

- Hối đó, ta không muốn lộ diện trước hai vị, vì ta cho rằng hai vị cũng không biết ta là ai! Vì mình không cùng giới gang hồ, nên ta không muốn ra mặt. Nếu cô trách ta không tận tình chào đón tại nhà ở trong cốc, ta ước mong A Tử cô nương bỏ qua cho!

Tuy A Từ hận thấu xương, nhưng nghe lời ăn tiếng nói nhũn nhặn của cô, A Từ không dám phát tác trước mặt Tiêu Phong, sợ bị ông rầy rà tính khí hờn giận trẻ con. Long lanh ánh mắt, cô quyết định tạm thời nhẫn nhịn, đè nén ghen tức, cố làm vẻ không mấy quan tâm, rồi sau này, sẽ tìm cơ hội nhổ cái gai đó ra khỏi mắt!

Cô bèn giả vờ cười cười, nói:

- Lâm cô nương khách khí quá rồi! Thế Hạnh Nhi khỏe không? Ta nhớ cô ấy lắm!

Lâm Yên Bích đáp:

- Cô ta vẫn bình thường, xin cảm ơn cô nương đã thăm hỏi!

Vào lúc ấy, từ xa chợt truyền đến một âm thanh trầm đục, làm khuấy động không gian, rồi tiếp theo sau là một tiếng rít sắc nhọn. Lâm Yên Bích đứng dậy, nói:

- Đó là tín hiệu khẩn cấp triệu tập môn hạ Bích Vân cung, báo tin có chuyện quan trọng vừa xảy ra, môn nhân khi nghe thấy, phải nhanh chóng đến tập họp tại địa điểm quy định trước.

Tiêu Phong cũng đứng dậy theo, nói:

- Ta cùng đi với muội, A Từ, muội theo ta, tránh bị lạc lần nữa!

A Từ không muốn, nhưng không thể thoái thác, cô đành phải theo họ ra ngoài.

Tiêu Phong chuyển con hân huyết cho Lâm Yên Bích và A Từ cười, ông dùng con ngựa của Lâm Yên Bích đi từ Chiết Quê cư lên đây. Ba người giục ngựa theo hướng xuất phát tín hiệu. Tuy ngựa của Lâm Yên Bích cũng là lương câu, nhưng nó không sánh được con hân huyết bảo mã. Vì sợ Bích Vân cung gặp đại nạn, Lâm Yên Bích giục ngựa phi nước đại. Do đó, Tiêu Phong mỗi lúc mỗi bị tụt hậu. A Từ ngồi đằng sau, hai tay ôm ngang eo Lâm Yên Bích, cô thấy cây cối hai bên đường vùn vụt phi nhanh ra sau. Khi ngoái trông, thấy Tiêu Phong ở xa mãi đằng sau, hình dạng cơ hồ không rõ nét, cô quyết ý lợi dụng thời cơ, hạ sát Lâm Yên Bích, nhổ đi cái gai trong mắt.

Cô lẳng lặng lấy ra ba mũi độc châm. Số độc châm bị mất khá nhiều trong trận chiến độc xà trận Cái Bang, cô hiện thời chỉ còn vồn vẹn ba châm đó thôi. Giấu độc châm trong lòng bàn tay, cô nghĩ rằng, dù y thuật Lâm Yên Bích cao minh đến đâu, nếu bị đâm ba châm đó vào tâm tạng, độc tố Tinh Tú phái vào đến tim rồi, trời nào cứu cho nổi! Tội qua, mục kích thân thủ Lâm Yên Bích, cô biết võ công mình kém xa, bèn nhanh chóng, vô thanh vô tức, ngấm hương châm độc trong tay trên tâm tạng của Lâm Yên Bích, đâm mạnh vào.

Mất thấy châm đâm vào đến nơi, bỗng cô nghe Lâm Yên Bích la hoảng, giật mạnh cương ngựa, khiến con ngựa dừng phắt lại, đứng trên hai chân sau, hai chân trước bốc lên cao trong không trung. A Từ vốn đang lỏng tay ôm eo, trốn chạy nhanh của con ngựa đã đẩy cô tụt khỏi mình ngựa, mấy mũi châm rơi mất sạch, thân mình té nằm trên đất.

Từ trên không, Lâm Yên Bích nhẹ nhàng hạ mình, đáp xuống cạnh con ngựa. Tay nắm dây cương, miệng cô hỏi:

- Ôi ... xin lỗi! Ta chợt thấy một thân ảnh vụt qua trước mặt, quái vật nào đó làm ta hoảng hốt giật cương, quên mất đang có A Từ cô nương ngồi phía sau!

Cô cúi xuống, đưa tay cho A Từ nắm, rồi cười, nói:

- Cô nương không sao chứ! Có cần ta giúp cô đứng lên không?

- Không cần! Tự ta đứng dậy được!.

A Từ lồm cồm đứng dậy, lòng giận run, cô biết Lâm Yên Bích đã nhìn ra âm mưu, sớm đã có đề phòng, lại còn làm cô té ngựa, đùa giỡn cô một phen!

- Không bị gì thì tốt! Nếu cô bị thương, tội ta lớn lắm đa! - Lâm Yên Bích cười hì hì, phi thân lên mình ngựa, cô dang tay trước A Từ, bảo - Cô đưa tay đây, để ta kéo cô lên ngựa, xin lỗi lần nữa tội đã làm cô té.

A Từ chẳng khách khí, nhìn đôi tay mảnh khảnh Lâm Yên Bích, cô nắm chặt vào đó, vận sức, định kéo Lâm Yên Bích ngã ngựa, nhưng tay cô bỗng dưng hư nhược. Chẳng những không kéo được người ta xuống, A Từ còn bị Lâm Yên Bích lôi tuột lên lưng ngựa! A Từ kinh hãi, cô biết võ công kém xa Lâm Yên Bích, vừa rồi các trò đánh lén đều không thành công, do đã bị Lâm Yên Bích đề phòng trước. Cô nuốt hận, tìm cơ hội khác! Rồi cô nghe Lâm Yên Bích bảo:

- A Từ cô nương, phải ngồi cho vững đó, nếu bị té nữa, khó tránh nạn gãy xương!

A Từ xuất thân từ Tinh Túc phái, bản lãnh nhẹn nhục khá cao, sắc mặt tỉnh khô, cô đưa tay ôm eo lưng Lâm Yên Bích, nói:

- Được rồi! Ta cứ ôm chặt lấy cô! Nếu có té, cả hai cùng té!

Lúc đó, Tiêu Phong cũng vừa đến nơi, thấy cả hai dừng lại đấy, ông cho là họ chờ mình, không giảm tốc độ, ông tiếp tục phóng ngựa, miệng hỏi:

- Yên Bích, còn xa lắm không?

Lâm Yên Bích giục ngựa theo, cô đáp:

- Không xa lắm, ngay đằng trước kia!.

Lần này, cô không chạy vượt lên nữa, cho ngựa chạy song đôi cùng Tiêu Phong.

Quả nhiên, sau một tuần trà, họ đã thấy hiện trước mặt một toà nhà, chung quanh đầy cây cối nở hoa rộ khắp, chim hót véo von, cánh công vào sân đóng chặt, tứ bề không một bóng người. Tiêu Phong có cảm giác, cơ sở của Bích Vân cung, chỗ nào cũng thanh nhã, thâm nghiêm, rất phù hợp cá tính Lâm Yên Bích.

Lâm Yên Bích xuống ngựa, cô rào bước đến gõ cửa. Chẳng bao lâu, sau tiếng kẹt cửa, một trung niên phụ nhân ngoài bốn mươi tuổi hiện ra. Thấy Lâm Yên Bích, bà chấp tay cúi chào, nói:

- Thuộc hạ tham kiến cô nương!

Lâm Yên Bích bảo:

- Bất tất đa lễ!.

Ba người qua cửa, khi thấy sân trước trống trơn, cô bèn hỏi:

- Các người phát tín hiệu triệu tập môn nhân, sao không thấy một ai hết vậy? Hay tại ta đến sớm quá?

Người đàn bà đó vội khoanh tay, thưa:

- Dạ đúng vậy! Hôm qua, ở đây nhận khẩu lệnh khẩn của cung chủ, bảo thuộc hạ phải tìm gấp cô nương, gần cô nương ngày mười lăm tháng tới phải có mặt tại Hạnh Hoa cốc. Thuộc hạ nghe cô nương đang ở Lư Sơn, nhất thời chưa rõ cô nương ở đâu, vì sợ trễ nải ngày giờ, nên đã phát tín hiệu khẩn cấp, mời cô nương đến đây. Những người khác đều đã được báo trước, cho nên không ai đến tập hợp.

Lâm Yên Bích khẽ nhún mày, cô nói:

- Hôm nay mười ba, vậy còn được hơn một tháng!.

Cô liếc nhanh Tiêu Phong, nghĩ bụng, "Còn được ở bên ông hơn một tháng nữa", bốt căng thẳng, cô chậm rãi thả mình ngồi xuống ghế, hỏi:

- Cung chủ đòi ta về, là chuyện gì?

Trung niên phụ nhân lắc đầu, thưa:

- Thuộc hạ không rõ! Chỉ muốn cô nương phải về đúng ngày mười lăm.

Nói xong, bà đưa ra một phong thư, tiếp:

- Đây là thư của cô nương Đan Quế gửi từ Giang Nam, thỉnh cô nương xem qua.

Lâm Yên Bích nhận thư, mở ra, chỉ thấy dăm chữ viết tháu "Công chúa Tân Nguyệt hiện ở Tương dương."

---- Xem tiếp hồi 91 ----

Bạn đang đọc truyện *Thiên Mã Hành Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.15 - Chương 91: Trục Sấm Tương Dương

(Trục sấm Tương Dương = Xông xáo thẳng Tương Dương)

Lâm Yên Bích đưa thư cho Tiêu Phong.

Ông đọc qua, thần sắc ngưng trọng, điều ông e ngại nhất giờ đã thành hiện thực.

Hồi đó, ông giục ngựa, ngày đêm đi Đại Thắng quan, vì sợ Tân Nguyệt bị đưa về Trương Dương, để rồi trúng kế Hoàng Dung. Rốt cục, Tân Nguyệt cũng đã bị đem về giam ở Trương Dương.

Ông hiểu rõ con người Hốt Tất Liệt, y tuy hết sức yêu quý Tân Nguyệt, nhưng sẽ không vì cô mà y thay đổi kế hoạch Nam chinh. Ông gấp thư, đứng vụt dậy, nói:

- Bây giờ, ta phải đi Trương Dương! Tân Nguyệt có ơn cứu mạng, cho dù là đầm rồng hang hổ ... ta cũng nhất quyết xông vào.

Lâm Yên Bích cũng đứng lên, nói:

- Muội đi luôn! Muội thuận đường lên bắc về Hạnh Hoa cốc, xin theo huynh xông vào Trương Dương! Chết là cùng!

Tiêu Phong cảm giác hào khí trong câu nói của cô, ông liếc nhìn cô, rồi buột miệng nói:

- Tốt! Chết là cùng! Minh đi ngay đi thôi!

Ông rào bước tiến ra ngoài, Lâm Yên Bích và A Tử nhanh chóng nối gót, cùng nhau lên ngựa, ra đi. Vẫn như cũ, Lâm Yên Bích và A Tử cười chung một ngựa, theo Tiêu Phong rong ruổi về hướng bắc.

Đó cũng là lộ trình khi xưa Lâm Yên Bích đánh xe đưa Tiêu Phong trốn chạy từ bắc xuống nam, bây giờ họ đi ngược về bắc.

Lúc đó, Lâm Yên Bích quá lo lắng bệnh tình Tiêu Phong, cô chạy ngày chạy đêm. Bây giờ đến lượt Tiêu Phong sốt ruột an nguy của Tân Nguyệt, ông cũng cùng một nỗi khẩn thiết mà kiên trì. Nghĩ đến nỗi niềm từ ngày đặt chân xuống Trung nguyên đến giờ, hết A Tử đến Lâm Yên Bích đều đã phải bỏn ba rong ruổi cùng ông vượt qua biết bao gian nguy, Tiêu Phong chợt ân hận trong lòng! Cũng như khi xưa, ông cùng A Châu chạy thực mạng đi Tụ Hiền trang, họ không khi nào có được một phút thanh thản! Chắc ông trời đã định sẵn, số ông suốt đời chìm đắm trong vòng ân oán, lúc nào cũng phải chạy rông! Trong lòng không khỏi ưu phiền, ông tự nhủ, làm người trên đời, chịu ân nghĩa mà không báo đáp được, thì cũng uống kiếp sống! Bất cứ xảy ra gì đi nữa, ông phải gắng cứu bằng được Tân Nguyệt, cho dù Trương Dương là nơi tuyệt nguy hiểm nhất dưới trời!

Ngày nọ, vượt qua khỏi Hán Thủy, ba người vào một tiểu trấn, nghỉ chân tại một quán trọ, Theo thói quen, Tiêu Phong uống rượu tràn cung mây, khiến Lâm Yên Bích trông thấy phải chau mày, cô hỏi:

- Huynh uống thế, đâu ích gì cho cơ thể?

Tiêu Phong cười ha hả, đáp:

- Chuyện gì cũng có thể bàn, nhưng chuyện uống rượu, xin miễn cho! Ta uống đã hai mươi năm hơn, đã quen quá rồi!

- Vậy a! Lâm cô nương này quả có hơi nhiều chuyện dữ a! Cô nương thực sự tự cho mình là ai? - A Tử lúc đó đang nhâm nhi một chén nhỏ, cô bèn nâng chén, nói - "Nào! Tỷ phụ! Muội đầu tầu với huynh đây!

Nghe cô giễu cợt, Lâm Yên Bích không lấy làm giận, cô nhẹ giọng bảo:

- Ta làm thầy thuốc, thì làm cho đến nơi đến chốn, Tiêu đại ca thân thể cường tráng, uống nhiều dầu không có gì hay, nhưng không có gì để e ngại cả! Chỉ là A Tử cô nương nhà cô, cơ thể đang còn mầm độc "Hong Lăng thảo", tuy đã uống thuốc của ta, nhưng độc đó ... cả tháng nữa mới trừ tuyệt! Giờ cô nương uống rượu mạnh, độc tố trong người cô nó phát tác, hậu quả ra sao, ta không dám bảo đảm!

A Tử nửa tin nửa ngờ, cầm chén rượu trong tay, cô ngần ngừ, nhất thời không dám uống! Tiêu Phong đưa tay giằng lấy chén rượu đó, ông cười mà rằng:

- A Tử, muội thôi đừng uống, để ta uống cho!

Nói xong, ông ực một hơi cạn chén.

Vào lúc ấy, bên ngoài vang tiếng quát tháo. Tiêu Phong quay đầu, nhìn ra, thấy một toán quân binh áp giải một đám người áo quần lam lũ, đầu bù tóc rối, di chuyển về hướng nam. Bàn bên cạnh, có vị tú tài lắc đầu, than thở:

- Ôi! Lại đi bắt bớ ... đi trưng binh nữa rồi! Không biết khi nào mới chấm dứt cảnh này!

Tiêu Phong quay sang, ông chấp tay hỏi vị tú tài:

- Huynh đài, xin cho hỏi. Có phải quan phủ bắt họ đi sung quân, phải không?

Tú tài đáp:

- Trên danh nghĩa thì trưng binh, nhưng đúng ra, là bắt bọn họ đi tận Lâm An xây dựng nhà cửa cho các đại quan, các nhà quyền quý. Nhiều người bị chết dọc đường. Nếu may không chết, sau đó sẽ bị sung vào lính, trải trận mạc liên miên, nếu đụng thất tử Mông cổ, bọn họ mười phần không được lấy một phần sống còn! - Ông thờ dài - Thành ra những người có tiền, họ cố chạy thoát quan phủ để không bị trưng binh. Chỉ khổ những nhà nghèo, phải giương mắt ra nhìn thân nhân đang bị dồn vào chỗ chết!

Tiêu Phong hồi tưởng, trăm năm trước, Đại Tống dẫu sợ người Khiết Đan, cũng không tệ hại đến như lúc này. Không ngờ, cách một trăm năm, mất cả lãnh thổ miền bắc rồi, mà triều đình vẫn cứ hủ bại, quân đội vẫn chẳng ra trò, yếu như gà mắc toi, gọi mỗi trò sách nhiễu bách tính! Cái thứ quân đội đó, phải đương đầu thiết kỵ Mông Cổ, khác gì đem trứng chọi vào đá! Lòng buồn vô hạn, ông nghĩ thầm "Sao thiên hạ cứ chiến loạn liên miên, mãi không dứt? Cũng một kiểu lý luận của Hốt Tất Liệt, khi nhất thống thiên hạ xong, liệu có được hoà bình không? Nhất thống bằng cái giá phải trả là xương trắng chất chồng của người dân, tại sao không cùng nhau sống chung hoà bình, hay biết mấy?". Càng nghĩ, ông càng tức tối, nâng chén định uống, khi nhìn lại, chén đã cạn, hồ rượu cũng sạch không còn một giọt, ông đập bàn, gọi:

- Tiểu nhị, mau đem thêm rượu!

Lâm Yên Bích trăm ngẫm, cô tôn trọng giọng suy nghĩ Tiêu Phong.

Ông nâng hồ rượu, uống một hơi cạn, rồi đứng dậy, xua tay, nói:

- Thôi! Lên đường.

Lâm Yên Bích đặt một đỉnh bạc lên bàn rồi cùng A Từ theo Tiêu Phong ra ngoài, lên ngựa, tiếp tục hành trình.

Vài hôm sau, đến Tương Dương, ba người vào thành không gặp khó khăn gì, lúc ấy trời đã về chiều, họ tìm khách sạn nghỉ qua đêm.

Lâm Yên Bích hỏi Tiêu Phong xem ông định cứu Công chúa Tân Nguyệt như thế nào.

Tiêu Phong không suy nghĩ lâu, đáp:

- Ngày mai, mình đến gặp thẳng mặt Quách Tĩnh và Hoàng Dung! Nhất định gay cán lắm đây, nếu họ chịu thả người, thì quá tốt. Nhược bằng không, mình sẽ phải động võ thôi!

Lâm Yên Bích khẽ cau mày, nói:

- Được rồi! Ngày mai, mình đến tận nhà, gặp họ. Quách đại hiệp không phải người bất chấp lễ phải, khi đó, mình sẽ trình bày đại hiệp hiểu rõ những nỗi khổ tâm của Tiêu đại ca.

Biết tình hình ngày mai lành ít dữ nhiều, Tiêu Phong hiểu Lâm Yên Bích nhất định chẳng để ông một mình xông pha vào đấy, ông liếc nhìn A Từ, nói:

- A Từ . . .

- Tỷ phu ... Huynh không cần nói nhiều! - A Từ vụt đứng dậy, cô rít giọng, ngắt lời ông - Huynh mà còn tính bỏ rơi muội lần này, muội chết ngay trước mắt huynh tức thì!

Lâm Yên Bích nhẹ nắm tay cô, mềm mỏng nói:

- A Từ muội muội, Tiêu đại ca đâu có muốn bỏ rơi muội đâu! Ngày mai, cả bọn cùng đi, có chết ... cùng chết một lượt!

Vừa qua, dẫu trên đường, A Từ không mấy thân thiết, nhưng cô nghe phản kháng xuất phát từ thâm tâm A Từ, làm cô bất giác cảm động, lên tiếng vỗ về A Từ.

Tiêu Phong ngẩng nhìn trời cao, ông buông một tràng cười dài, rồi sang sảng giọng:

- Được! Ngày mai, tất cả cùng đi! Sống cùng sống, chết cùng chết!

Sớm hôm sau, ba người rời khách sạn, hỏi thăm đường đi phủ đệ Quách Tĩnh.

Phủ đệ Quách Tĩnh tại Tương Dương không ai không biết, họ vừa đi vừa hỏi đường, phút chốc đã đến nơi. Cửa phủ mở rộng, không có gia nhân canh gác.

Đúng lúc đó, hai anh em họ Vũ từ trong đi ra. Không biết mặt Tiêu Phong, nhưng khi họ nhận ra Lâm Yên Bích, cả hai đồng loạt tuốt gươm, quát thét:

- Nha đầu họ Lâm kia! Còn dám vác mặt đến đây?

Lâm Yên Bích lạnh lùng đáp:

- Ta chẳng làm chuyện thương luân bại lý, việc gì phải giấu mặt?

Vũ tu Văn cười nhạt đáp:

- Đồ tiện nhân vô liêm sỉ! Ngươi giúp thoát từ Mông Cổ họ Tiêu chạy trốn, khắp thiên hạ, giang hồ, ai nấy đều biết, còn lên mặt ra điều thanh cao!.

Chợt trường kiếm của y tuột khỏi tay, bay vù cắm vào cây cổ thụ trong sân, rồi y nghe một giọng sang sảng bảo:

- Bớt nói lời thừa thãi! Mau vào báo Quách đại hiệp cùng Quách phu nhân, có Đồng Liêu tướng quân của Mông Cổ là Tiêu Phong cầu kiến!

Vũ tu Văn không thấy bằng thủ pháp nào Tiêu Phong đã dùng để đánh bay kiếm của mình, gã còn đang ngơ ngác, khi nghe người lạ xưng tên Tiêu Phong, nhất thời hai anh em đưa mắt nhìn nhau, cùng một ý nghĩ "Chẳng phải sư mẫu đã nói y chết rồi sao?". Nhưng, thấy người lạ mặt thân hình khôi vĩ, khí thế dũng mãnh, Vũ đôn Nho không dám nghi ngờ, gã định thần, rồi bảo Vũ tu Văn:

- Đệ vào bẩm báo sư phụ sư mẫu, ta ở lại đây, giữ cửa.

Vũ tu Văn ứng tiếng, quay mình rào bước đi vào nhà. Vũ đôn Nho đứng gác ngang kiếm nơi khung cửa, lớn tiếng nói:

- Tiêu Phong sớm đã bị sư mẫu ta giết chết rồi, mi là kẻ nào, dám đến đây gây rối?

A Tử cười khinh bỉ, cô nhặt giọng nói:

- Ha ha ... Nực cười ... Tỷ phu ta võ công thiên hạ vô địch, lũ nguoi chỉ cậy vào trò đào hầm, cạy lén lút dùng ám khí tẩm độc mà đòi giết chết vị tướng quân uy chấn thảo nguyên! Mau tỉnh mộng đi!

Tiêu Phong khoát tay, bảo:

- A Tử, đừng nói loạn xị! Không ai làm thiên hạ vũ công đệ nhất cả! Núi này cao, vẫn có núi khác cao hơn, bất kể quá khứ hay hiện tại, ta không phải đệ nhất võ công, thiên hạ vô địch!

- Núi cao, có núi khác cao hơn! Nói thật hay!.

Một giọng trầm hùng truyền đến, một nam tử trung niên mình khoác trường bào từ trong nhà tiến ra, đi theo sau là một nữ tử mỹ miều vận áo tím nhạt, chính thị Hoàng Dung!

Tiêu Phong đoán chừng đây là Quách Tĩnh, ông bèn khom mình, chấp tay chào:

- Tiêu Phong xin ra mắt Quách đại hiệp, Quách phu nhân!.

Dù Hoàng Dung từng ngàn dặm truy đuổi ông, từng nhiều lần hãm ông vào tử địa, trong lòng Tiêu Phong vẫn rất kính trọng nghĩa cử vì nước vì dân của hai vợ chồng họ. Hốt Tất Liệt từng bảo ông, nếu thành Tương Dương không được Quách Tĩnh trấn thủ, đại quân Mông Cổ đã sớm đột phá qua thành trì đó, xua quân Nam hạ từ lâu! Suốt mười năm qua, bá tánh phương nam tránh được họa chiến tranh, toàn do công sức hai vợ chồng đại hiệp đã giữ vững Tương Dương.

- Tiêu đại tướng quân, lâu dữ a?

Hoàng Dung phản ứng khá miễn tiện, tuy bà không nhanh nhẩu lên tiếng như Quách Tĩnh.

Bà đảo mắt, nhìn tận mặt Lâm Yên Bích, cười nụ, rồi gần giọng nói:

- Lâm cô nương đúng là y sĩ giỏi! Tiêu tướng quân trúng độc Kim Xà, cộng nội thương thật nặng, mà cô cứu thoát chết, không hổ danh thiên hạ đệ nhất thần y!

- Tại hạ Quách Tĩnh, Tiêu tướng quân đã quá đa lễ rồi!.

Đêm đó, Quách Tĩnh qua chiều cùng Tiêu Phong, nhưng trong màn đêm mờ mịt, ông không nhìn rõ người. Giờ đây, tận mặt thấy ông, Quách Tĩnh cảm giác ông mang khí thế凛冽, bất giác khen thầm "Quả một tay hào hán! Khí độ đó, Trung nguyên không ai bằng!"

---- Xem tiếp hồi 92 ----

Bạn đang đọc truyện *Thiên Mã Hành Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.15 - Chương 92: Thần Thương Thiệt Kiếm

(Thần thương thiệt kiếm = Đấu võ mồm!)

Tiêu Phong cũng chăm chú quan sát Quách Tĩnh, thấy ông khí độ trầm hùng, vẻ mặt thật thà chất phác, nhưng không thiếu phong phạm một đại hiệp.

Tiêu Phong chấp tay đáp:

- Quách đại hiệp lừng danh thiên hạ, hôm nay được diện kiến, thấy quả nhiên danh bất hư truyền.

Nhìn vị tướng quân Mông Cổ này cúi đầu, chấp tay, hành lễ theo cung cách nhân vật giang hồ, tuyệt không chút ngạo mạn về tước vị cao lớn trong quân đội Mông Cổ, Quách Tĩnh bèn lập tức ôm quyền đáp lễ:

- Tiêu tướng quân danh cũng bất hư truyền vậy, thỉnh quá bộ tề xá.

Ông bỗng vung tay áo, phát về phía thanh gươm vừa rồi bị Tiêu Phong đánh cắm lên thân cây. Thanh gươm rơi xuống, Vũ Tu Văn lập tức phi thân nhảy đến chụp lấy.

Tiêu Phong nhìn Quách Tĩnh xuất thủ, trở lực đạo cương mãnh Hàng Long thập bát chưởng, lẽ lối phát tay áo giống hệt thủ pháp ông vừa rồi đã đánh vượt kiếm Vũ Tu Văn, bèn cười cười, nói rằng:

- Chưởng pháp Quách đại hiệp trác tuyệt! Vừa rồi, lệnh đồ ăn nói bừa bãi cùng Lâm cô nương đây, Tiêu mỗ phải can thiệp, đã đắc tội cùng Quách đại hiệp, mong được lượng thứ!

Quách Tĩnh liếc Vũ Tu Văn, trả lời Tiêu Phong:

- Quách Tĩnh dạy học trò không nghiêm, để Tiêu tướng quân bị bức mình!- Ông dang tay- Mời ba vị!

- Xin phép! - Tiêu Phong khoát áo, ông rào bước tiến vào nhà, Lâm Yên Bích cùng A Tử đi sát theo sau.

Quách Tĩnh và Hoàng Dung bốn mắt nhìn nhau, họ đã không nghĩ Tiêu Phong điềm nhiên đi thẳng vào, cả hai trong lòng cùng cảm phục sự gan góc cùng dũng khí đó.

Quách Tĩnh nghĩ bụng "Người này hành sự quang minh lỗi lạc, chẳng một chút khiếp sợ trước một nhân vật nổi tiếng võ lâm Trung nguyên như mình! Ngày đó, Dung Nhi tôn biết bao nhiêu tâm cơ, thiết kế hãm bẫy ông, tuy vì đại nghĩa dân tộc, nhưng hành động đó không chút lỗi lạc. Hôm nay, ông ta đường đường chính chính trở lại đây, mình phải làm sao đừng để ông coi thường võ lâm Trung nguyên, nói mình rất hạ đẳng tiểu nhân ....!"

Mọi người vào đến đại sảnh, chia ngôi chủ khách, an tọa. Quách Tĩnh lẫn Hoàng Dung đều cùng một ý nghĩ, hôm nay nhất định họ không để Tiêu Phong ra thoát khỏi Tương Dương. Quách Tĩnh đang thắc mắc lý do Tiêu Phong tìm đến cửa, vừa định hỏi thì đã nghe Hoàng Dung lên tiếng:

- Tiêu tướng quân, lần này ông trở lại đây, chắc vì chuyện Công chúa Tân Nguyệt của Mông Cổ?

Tiêu Phong gật đầu, đáp:

- Đúng thế! Quách phu nhân quả không hổ danh nữ trung hào kiệt, lắm mưu nhiều kế, lần này Tiêu mỗ xuống miền nam, đã được lĩnh giáo!

Hoàng Dung cười nụ, đáp:

- Thật đáng xấu hổ, Tiêu tướng quân đi từ bắc xuống, đã vượt qua tất cả mọi chướng ngại ta dàn xếp, bị trúng ám khí tẩm nọc Kim Xà tại Lục gia trang, rồi bị độc công tâm nơi tiểu đảo Khánh Nguyên, người bình thường coi như tiêu vong không biết mấy lượt, thế mà Tiêu tướng quân vẫn an nhiên như không, khiến Hoàng Dung ta phục sát đất!

Bà vừa nói, vừa trầm suy tính kế hoạch bắt ông. Võ công ông cao cường, may ra Quách Tĩnh đủ đương đầu, nhưng tính đến cùng, bà phải cần bao nhiêu ngàn vạn tướng sĩ quân dân Tương Dương thành để vây công, bắt giữ được ông? Bà từng nghe, trên thảo nguyên, ông đơn thân độc mã xông pha, đương đầu cả trăm vạn đại quân Hốt Tất Liệt. Bà tự hỏi, vậy dùng bao nhiêu người mới cầm trụ ông được, làm thế nào giảm thiểu thương vong?

Tiêu Phong đáp:

- Chẳng phải lần đầu hai bên gặp nhau, đừng nói khách sáo cho mất thì giờ! Ta đến đây lần này, chính để giải thoát Công chúa Tân Nguyệt, Công chúa với ta có ơn cứu mạng, Tiêu Phong mỗ không muốn làm người vong ân phụ nghĩa.

Nghe ông thẳng thừng như vậy, Quách Tĩnh và Hoàng Dung nhất thời ngạc nhiên. Quách Tĩnh nghĩ thầm, "Người này hào sảng lỗi lạc, dám vì bằng hữu, quên thân mình, quả một người trượng nghĩa", rồi nghe Hoàng Dung hỏi:

- Tiêu tướng quân, ta có ngàn vạn tướng sĩ tại thành Tương Dương, ông định lấy sức một vài người đi cứu cô Công chúa?

Tiêu Phong chấp tay thành quyền, đáp:

- Tiêu mỗ không tự lượng sức, cuồng vọng đến đây, cũng đã tính trước rồi, không trông mong nhiều vào sự toàn mạng trở về!

Quách Tĩnh bỗng sực nhớ một vấn đề quan trọng, bèn hỏi:

- Sao ông thành thạo sử dụng Hàng Long thập bát chưởng cùng Đả Cầu bổng pháp vậy? Ông có quen biết Hồng lão bang chủ?

Tiêu Phong nghĩ thầm, câu hỏi này khó thành thực trả lời, có nói, họ cũng sẽ không tin! Ông không đáp.

Hoàng Dung cười nhạt, tiếp:

- Đích thực Tiêu đại tướng quân thần thông quảng đại, ngay cả hai tuyệt nghệ Cái Bang cũng thành thực! Ta suy nghĩ đã khá lâu, vẫn không sao minh bạch, hai tuyệt nghệ này trước giờ chỉ truyền dạy Bang chủ Cái bang, đến ta, vì là nữ lưu, Hồng Bang chủ bó buộc phải đem Hàng Long thập bát chưởng truyền cho phu quân vì sợ nó mai một, thất truyền - Dừng một chút, rồi bà tiếp - Trong các Bang chủ tiền nhiệm Cái Bang, không thấy có ai là ngoại tộc, nhưng hai tuyệt kỹ đó đã bị Mông Cổ các người đánh cắp, ta không sao tìm ra giải đáp? Hôm nay, Tiêu tướng quân có thể nói cho Hoàng Dung ta biết không?.

Ngữ khí của bà, rõ ràng bảo Tiêu Phong đã lên học công phu Hàng Long thập bát chưởng cùng Đả Cầu bổng pháp của Cái Bang.

Tiêu Phong động nộ, hỏi:

- Trong số các bang chủ đời trước của Cái Bang, đích thực không có dị tộc?

Quách Tĩnh đưa mắt nhìn Hoàng Dung, ông bảo:

- Dung Nhi, Tiêu tướng quân tuy không phải người Hán, nhưng ta thấy ông chính khí凛冽, tuyệt chẳng phải hạng đầu trộm đuôi cướp, học lên võ công nhà khác! Muội không được nhục mạ ông như vậy!

Hoàng Dung nhũn mày một chút, im lặng hồi lâu, bỗng bà vỗ tay, reo lên:

- Ta nhớ ra rồi! Một trăm năm trước đây, Cái Bang có một bang chủ tên Kiều Phong, lúc đầu ai nấy tưởng ông người Hán, sau đó phát hiện ông tộc Khê Đan, mang họ Tiêu - Bà nhìn Tiêu Phong, nói - Có khi Tiêu bang chủ ấy là tổ tông Tiêu tướng quân chăng?

Tiêu Phong ngẩng đầu, buông một tràng cười dài, ông thấy phục tư duy mẫn tiệp nơi Hoàng Dung, bà tìm được cho ông một câu trả lời hợp tình hợp lý! Ông nói:

- Kiều bang chủ mà Quách phu nhân nói đó, có uyên nguyên sâu đậm với ta. Nếu hai vị cho điều ấy quá quan trọng, có thể đi tìm xác minh nơi huynh đệ ta là Dương Qua! Độc nhất mình y hiểu rõ câu chuyện, hiểu rõ khúc ngoặt sự việc!

Khi Quách Tĩnh nghe nhắc tên Dương Qua, ông lập tức hỏi:

- Ông đã từng gặp Qua nhi? Ông gặp đâu vậy? Hơn mười năm, tôi chẳng có tin tức gì từ nó, hiện giờ nó khoẻ không?

Lòng quan thiết của ông dành cho Dương Qua hiện rõ trong giọng nói và dáng điệu.

Tiêu Phong cười, đáp:

- Ta gặp huynh đệ dưới chân núi Thiên Sơn, vẫn khoẻ, chỉ vì đang bận tìm tung tích thê tử, nên đã không thể về thăm Quách đại hiệp. Huynh đệ thường ca ngợi lòng vì nước vì dân của Quách đại hiệp, ta nghe được, cũng rất lấy làm bội phục.

Hoàng Dung lại nghĩ thầm "Dương Qua này, sao lại dây dưa với người Mông Cổ? Chẳng qua, ông Tiêu Phong đó gốc gác chẳng phải Mông Cổ, có uyên nguyên sâu xa với Cái Bang, võ nghệ cao cường, nếu ông ta thôi không làm Đông Liêu đại tướng quân cho Mông Cổ, xem chừng ta cũng không nên gây rắc rối đến ông ấy nữa!"

- Cuối cùng cũng có một chút tin tức của Qua nhi! - Quách Tĩnh nói - Mười năm sau này, ta cử bao người dò tìm khắp chốn, vẫn biệt vô âm tín! Họ Quách của ta giao tình cùng họ Dương nó đã ba đời rồi, vì chút huyết thống đó của họ Dương mà ta cố công tìm nó, tìm không được, ta ngượng cùng tổ tiên hai họ! Giờ đây, hay tin nó mạnh giỏi, ta yên tâm nhiều!

Ông nghe nói Dương Qua kết giao Tiêu Phong, bèn nảy sinh hảo cảm cùng Tiêu Phong. Ông biết cá tính Dương Qua, nó nhất định chẳng kết giao cùng phường gian ác! Ông nghĩ thêm "Ông Tiêu Phong này đúng là một hán tử trọng tình trọng nghĩa, ông là người Khiết Đan, không đồng tộc với mình, nhưng nếu ông hiểu đại nghĩa, khi ông ta buông bỏ hết quan chức Mông Cổ, cho dù ông không giúp Đại Tổng, cũng sẽ không đối địch Đại Tổng nữa, mình nên thôi gây khó dễ ông ta!"

Lo lắng an nguy của Tân Nguyệt, Tiêu Phong hỏi:

- Quách đại hiệp làm ơn cho hay, Công chúa Tân Nguyệt hiện mạnh khoẻ không?

Quách Tĩnh đáp:

- Ông yên tâm, cô ấy khoẻ! Bọn ta chỉ muốn dùng cô ngăn chặn kế hoạch Nam tiến của Đại hãn Mông Cổ, ta đã không làm gì phương hại đến cô. Chi cần Mông Cổ chịu ngừng xâm lược miền nam trong vòng hai mươi năm, ta lập tức thả cô ấy!

Tiêu Phong lắc đầu, đáp:

- Hai mươi năm không được Nam tiến, cho dù Đại hãn Mông Cổ yêu quý Tân Nguyệt đến đâu, ngay chính Hốt Tất Liệt cũng nhất định khước từ. Bản

tính dân Mông Cổ hiếu võ, lại kiêu dũng thiện chiến, mang dã tâm hùng hực, Hốt Tất Liệt chăm chăm gòm thâu thiên hạ, y nhất định sẽ không vì cô em gái từ bỏ ý định Nam tiến. Ta nghe nói Quách đại hiệp thưở nhỏ được nuôi dưỡng trên đất Mông Cổ, bản chất của người Mông Cổ thế nào, Quách đại hiệp nhất định hiểu rõ, ông đã có khi nào thấy người Mông Cổ chịu khuất phục lúc bị người ta bắt bí chưa?

Nghe ông thuyết một thôi một hồi, Quách Tĩnh nhớ lại thưở thiếu thời tại Mông Cổ, Thiết mộc Chân từng hứa gả con gái cho mình! Đúng như Tiêu Phong nói, họ thù chết, không khuất phục địch nhân.

Ông chợt nghe Tiêu Phong thờ dài, tiếp tục:

- Quách đại hiệp muốn dùng con bài Tân Nguyệt, chỉ sợ bị phản tác dụng! Hốt Tất Liệt chẳng những sẽ không từ bỏ Nam tiến, bị chọc giận, ông ta sẽ ra quân sớm hơn dự định! Các vị giết chết muội tử của ông ta, ngày nào ông ta phá được Tương Dương, ngày đó sẽ đại khai sát giới, trả thù cho em gái.

Bồ Hoàng Dung lạnh lùng hỏi:

- Võ công Tiêu tướng quân giỏi, miệng lưỡi cũng khá sắc sảo, ông muốn cứu Tân Nguyệt, giờ giọng đoạ nạt, ông thị ta là trẻ lên ba tuổi?

Tiêu Phong cười nhạt một tiếng, đưa tay nâng tách trà chiều một ngụm, rồi sang sang đáp:

- Tin hay không tin, tùy các vị! Ta chỉ dựa theo tình hình lý giải cho các vị nghe, ta từng đã bảo, khi đến đây, ta không trông mong nhiều vào sự toàn mạng ra về, hai vị muốn động thủ, xin ra tay cho rồi!

Quách Tĩnh trầm giọng:

- Dung nhi, Tiêu tướng quân nói không hoàn toàn vô lý! Lũ con cháu Thiết mộc Chân chưa khi nào nhượng bộ. Năm đó, Đại hãn Thiết mộc Chân công phá toà thành Tây Hạ bị hao binh, tổn tướng, quân sĩ chết vô số, nhưng sau khi Đại hãn trăm mưu nghìn kế phá được thành, đã ra lệnh tàn sát liên tục ba ngày, trả thù cho những tướng sĩ tử trận - Nhìn vào Hoàng Dung thật lâu, ông nói tiếp - Nếu Đại hãn Mông Cổ không chấp thuận điều kiện trao đổi của mình, quá nhiều khả năng như Tiêu tướng quân đã trình bày, ngày họ hạ thành Tương Dương, là ngày họ đồ sát trăm họ Tương Dương để báo thù cho công chúa!

Tuy bà nghe Quách Tĩnh nói không phải hoàn toàn vô lý, nhưng xem lại, Hoàng Dung cho rằng Tiêu Phong dùng luận thuyết đó hòng cứu Tân Nguyệt! Nếu bà nghe lời khuyên, chẳng phải chính thị ý muốn của ông ta sao? Bà bảo Quách Tĩnh:

- Tĩnh ca ca, ca ca quên Tiêu tướng quân đang làm đại tướng cho Mông Cổ rồi sao? Ông ta liệu có lo nghĩ an toàn cho chúng mình không? Thuyết như vậy, ông chỉ dụng ý cứu Công chúa Tân Nguyệt, sự tình rõ ràng, không lẽ mình lại ngờ ngược đi nghe lời ông ta sao?

Quách Tĩnh nghe nói, ông thấy Hoàng Dung cũng có lý, nhưng lời khuyên của Tiêu Phong đích thực xác đáng. Nhất thời hoang mang, ông hỏi:

- Tiêu tướng quân, cơ sao ông muốn đề tính hai ta? Đang làm tướng cho Mông Cổ, chẳng phải ông trông mau tới ngày xua quân Nam hạ, công phá Tương Dương ư?

Tiêu Phong chưa kịp trả lời, Hoàng Dung đã cười nhạt, bảo:

- Dĩ nhiên, Tiêu tướng quân trông cho mau tới ngày đó! Chẳng qua, ông ta mượn cớ cứu Công chúa Tân Nguyệt để hoãn binh, khi giải thoát Công chúa Tân Nguyệt xong, nói không chừng, đại quân Mông Cổ sẽ ào ào kéo tới, không còn cớ kỵ gì nữa, chúng mặc sức công thành!

---- Xem tiếp hồi 93 ----

Bạn đang đọc truyện *Thiên Mã Hành Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.15 - Chương 93: Đả Đồ Tam Trường

(Đả đồ tam trường = Đánh cuộc ba keo)

Tiêu Phong cười nhạt, lớn tiếng:

- Được lắm! Quách phu nhân bảo Tiêu Phong là đồ tiểu nhân, mỗ không cần trả lời, nghe nói Quách đại hiệp võ công cái thế, Tiêu Phong ta tài hèn, sức kém, hôm nay xin được lĩnh giáo!

Quách Tĩnh trầm ngâm một chút, rồi đáp:

- Hôm nay mới gặp mặt, Quách Tĩnh tôi rất bội phục khí độ Tiêu tướng quân, chỉ vì ông làm tướng cho quân Mông Cổ, lời ông phân biện đâu có lý, nhưng chúng tôi cũng phải thận trọng cân nhắc. Bà Dung nhà tôi thẳng tính, mồm miệng nhanh nhẩu, có chỗ nào mạo phạm, mong Tiêu tướng quân rộng lượng bỏ qua cho! - Dừng một chập, ông tiếp - Tiêu tướng quân người Khiết Đan, có sao giúp người Mông Cổ? Tôi thấy Tiêu tướng quân không phải hạng người tham phú quý danh vọng, mong được ông vui lòng giải thích cho Quách Tĩnh tôi rõ?

Nghe mấy câu nói vừa rồi của Hoàng Dung, Tiêu Phong trong lòng cực kỳ tức giận, nhưng khi thấy Quách Tĩnh trước sau vẫn giữ thái độ trầm tĩnh, chuyên nhất, không bị bà vợ nói năng làm cho dao động, luôn luôn đối đáp hết sức nhũn nhặn, lễ phép, ông nghĩ thầm, đại hiệp nghi ngờ lời mình cũng hợp lý thôi.

Tiêu Phong bèn nén giận, đáp:

- Hay lắm! Quách đại hiệp dùng lễ đãi ta, lời Tiêu Phong mỗ biện luận đó, đại hiệp tin hay không tin, tùy ngài. Hôm nay Tiêu Phong đến đây không phải để nịnh nọt, bợ đỡ, không cần nói lời lừa gạt, mị nhân - Lời đó dành cho Hoàng Dung, dừng một chút, ông nghiêm mặt, nói tiếp - Tuy cha mẹ ruột ta người tộc Khiết Đan, nhưng ta đã được nuôi nấng và lớn lên tại Trung nguyên, cha mẹ nuôi ta là người Hán, từ nhỏ, ta theo học võ nơi các tăng nhân chùa Thiếu Lâm. Sau đó, ta về thành Lâm Hoàng phương bắc, chốn cư ngụ của đông đảo người Khiết Đan. Thành này nhiều năm nay bị Mông Cổ áp bức, quân dân Lâm Hoàng một lòng chống cự, đương đầu quân Mông nhiều trận. Mười năm sau này, bị thu hút vào chiến sự liên miên miền nam, và lại, Lâm Hoàng là một toà thành nhỏ bé, Mông Cổ đã không đặt trọng tâm vào đây, chỉ thỉnh thoảng đưa một lực lượng nhỏ đến quấy rầy. Dù vậy, chiến tranh đã làm cho cuộc sống cư dân khó khăn, không ai dám ra ngoài thành trồng trọt, săn bắn. Dân Khiết Đan sống nhờ canh nông và săn bắn, nay mất đi nguồn mưu sinh đó, họ không còn đường sống. Lúc ta trở về Lâm Hoàng, đúng lúc chiến sự phương nam đang dịu, Hốt Tất Liệt đã đích thân đem đại quân trăm vạn người đến đe dọa biên cảnh Lâm Hoàng. Ta quên không nói, trước đó, ta ngộ trọng thương, may mắn được Công chúa Tân Nguyệt cứu sống, nên cũng đã có duyên gặp gỡ Hốt Tất Liệt vài lần. Kể đó, sau vụ cướp ngục giải thoát hai tù nhân Khiết Đan rơi vào tay Hốt Tất Liệt, ta đánh xe chạy trốn cùng hai người đó về thành Lâm Hoàng. Hốt Tất Liệt đưa đại quân đến uy hiếp, một phần cũng nhắm vào ta. Lúc đó ta vô kế khả thi, chỉ còn cách duy nhất, một người, một ngựa ra thành ngênh chiến, hy vọng bất ngờ bắt sống Hốt Tất Liệt, dùng ông ta làm con tin đây lui quân địch. Không dè, trong quân Mông Cổ có cao thủ Kim Luân pháp vương đã cầm chân được ta, khiến ta căn bản không sao tiếp cận Hốt Tất Liệt. Đại quân Mông Cổ trùng trùng điệp điệp chung quanh, chúng ủa vào, ta nhất định chết!

- Ô! Kim Luân pháp vương! - Quách Tĩnh lạc giọng, rồi ông định thần, nói nhanh - Sau đó thì sao?.

Quách Tĩnh từng chạm trán Kim Luân pháp vương, ông biết lão cực lợi hại, võ công không thua sút ông bao nhiêu.

- Trong lúc ta bị bó buộc thi đấu nội lực Kim Luân pháp vương, Hốt Tất Liệt hạ lệnh cấm phe ông nhảy vào đánh hôi. Sau đó, ông ta bẻ tên lập thế, thề rằng nếu ta chịu ngừng trận đấu, sẽ bảo đảm không gây hấn với ta nữa, vĩnh viễn kết bằng hữu!

Hoàng Dung ngắt lời:

- Chuyện ông một thân một mình chống cự trăm vạn quân Hốt Tất Liệt, ta cũng từng nghe, ta chỉ không hiểu, tại sao trong tình huống đó, hấn lại giảng hoà, trong khi bên hấn thừa sức đập báng thành trì Lâm Hoàng!

Tiêu Phong đáp:

- Không sai! Lúc ấy, ta cũng ý nghĩ đó, thấy ông ta trước mặt trăm vạn người bẻ tên, buông lời trọng thệ, trong khi phía ta hoàn toàn không có sức đề kháng, tự ý ông ta vứt bỏ chuyện làm cỏ ngàn vạn cư dân thành Lâm Hoàng, ta đã cảm kích mà nhận lời, không hề nghi ngờ ông! Ta bãi chiến Kim Luân pháp vương xong, đã mời Hốt Tất Liệt nhập thành. Vào đến nơi, ông tuyên đọc chiếu biểu của Đại hãn Mông Cổ, phong ta làm Đông Liêu đại tướng quân. Lúc ấy ta mới minh bạch, làm tướng quân cho Mông Cổ chính là điều kiện tiên quyết để Hốt Tất Liệt giảng hòa cùng dân ta, nếu ta không khứng đại quân Mông Cổ lập tức điều thiết kỵ đến tấn công, làm cỏ Lâm Hoàng thành.

Quách Tĩnh nghe đến đây, gật gù, nói:

- Tiêu tướng quân thần dũng vô địch, Hốt Tất Liệt hâm mộ tài năng, trách sao y chẳng xin giảng hoà ngay lúc tướng quân gặp khó khăn, vì y muốn thu phục ông.

Tiêu Phong gượng cười:

- Tiêu Phong ta một kẻ thô biên, binh pháp không thông, vương gia Hốt Tất Liệt đối đãi ta tuy hậu, nhưng lòng ta bị xâu xé trước hiểm hoạ chiến tranh giữa hai nước, công thành, chiếm đất, bất kể bên nào thắng, chỉ làm chết hại vô số tướng sĩ, chỉ gây khổ cho bách tính... Dừng nói ta không thích cảm quân ra trận, mà phải nói, ta không muốn cảm quân ra trận chút nào hết!

Quách Tĩnh vỗ tay, khen:

- Nói rất hay! Nếu người thiên hạ ai cũng có tấm lòng nhân hậu của Tiêu tướng quân, đây là lúc thiên hạ thái bình! Đáng tiếc, người Mông Cổ hiếu chiến, bất cứ mảnh đất nào ở đâu, họ đều muốn thôn tóm về làm của riêng!

Tiêu Phong than:

- Quách đại hiệp lớn lên cùng người Mông Cổ, đại hiệp tất hiểu rõ bản chất người Mông Cổ, Tiêu mỗ trên vai gánh nặng sinh mạng, an nguy của ngàn vạn tộc nhân, cực chẳng đã, phải nhận lời làm Đông Liêu đại tướng quân. Đại Tổng có ơn dưỡng dục, đã nuôi nấng Tiêu Phong, ta thật không muốn thấy cảnh Tương Dương tàn phá, không muốn thấy sinh linh đồ thán - Dừng một chập, ông tiếp - Vậy đó, ta đã nói tất cả, hai vị tin cũng vậy, không tin cũng vậy, hôm nay ta đến đây cứu Tân Nguyệt, các người muốn ra tay bắt giữ luôn ta, hãy động thủ cho sớm!

Nghe đến chỗ Hoàng Dung khăng khăng dồn ông vào tử địa, hôm nay, ông vào tận nhà họ, tất họ sẽ không đếm xỉa quy củ giang hồ, không cùng ông đơn đả độc đấu, nhiều khả năng họ sẽ ủa vào quần công!

Quách Tĩnh nhú mày, suy nghĩ hồi lâu, đáp:

- Tôi tin lời ông! Nhưng, nói cho cùng, ông làm tướng quân cho Mông Cổ, mai đây sẽ đối địch chúng tôi, bây giờ, nếu chỉ nghe ông nói vậy mà đã phóng thích Công chúa Tân Nguyệt, tôi sợ anh hùng trong thiên hạ đều không cam tâm ...

- Việc gì phải vậy! Tại sao không thi đấu ba keo, nếu may Tiêu đại ca thắng hai, các vị sẽ thả Công chúa Tân Nguyệt ...

Giọng nói thánh thót, Quách Tĩnh cùng Hoàng Dung quay nhìn, thấy chính là Lâm Yên Bích. Từ đầu đến giờ, cô lặng im không nói. Rồi cô lấy từ trong bọc ra một hoàn thuốc, nói tiếp:

- Nhược bằng các vị thắng, Tiêu đại ca sẽ để các vị bắt giữ, để các vị xử trí, đồng thời, đây là thuốc giải phẩn "Hoa phi yên" mà lệnh thiên kim đã bị trúng vào mắt, ta bảo đảm sẽ chữa lành lặn. Quách đại hiệp, Quách phu nhân, hai vị dám đánh cược một phen không?

Khi thấy Quách Tĩnh tin lời Tiêu Phong, đã có vẻ hợp ý về hành xử nhân đạo, khi thấy ông vẫn còn do dự, Lâm Yên Bích bèn đưa đề nghị đánh cược bằng ba trận tỉ thí. Cô quay sang hỏi Tiêu Phong:

- Tiêu đại ca, huynh thấy vậy được không?

Tiêu Phong cười ha hả, đáp:

- Được lắm! Nếu thua, Tiêu Phong để Quách đại hiệp mặc tình xử trí!

Từ lúc nghe Tiêu Phong kể một mạch sự tình đến giờ, thật tâm Quách Tĩnh không muốn giết chóc bất cứ ai, khi nghe Lâm Yên Bích đề nghị tỉ thí ba trận, Tiêu Phong mà thua, ông tình nguyện bó tay chịu trói, lúc đó, ông không còn làm tướng cho Mông Cổ nữa, cũng chẳng cần giết ông ta làm gì!

Quách Tĩnh lập tức nói:

- Ý kiến Lâm cô nương hay lắm! Chúng mình tỉ thí, điểm tới là ngừng, tránh gây thương tích hay làm chết người.

Hoàng Dung cười mỉm, hỏi:

- Không biết Lâm cô nương nói tỉ thí, là tỉ thí về gì? Nếu tỉ thí về châm cứu, chữa bệnh, chế thuốc, ta hiển nhiên không bằng các vị!

Lâm Yên Bích khẽ chau mày, đáp:

- Bọn mình đi lại giang hồ, dĩ nhiên tỉ thí quyền cước công phu, Hoàng bang chủ nghĩ sao?

Hoàng Dung đưa mắt nhìn A Tử và Lâm Yên Bích, bà nghĩ bụng, hai cô nương này không phải đối thủ của mình, Quách Tĩnh đấu ngang Tiêu Phong, bên mình còn có thêm Chu Tử Liễu, thấy nắm chắc phần thắng, bà lập tức cười mà rằng:

- Được rồi! Nhất ngôn vi định, mình tỉ thí ba trận! Tu Văn, con hãy mau vào trong mời Chu thúc thúc ra đây, một trong ba trận sẽ do thúc thúc đảm nhiệm.

Ngày đó, giữa buổi Anh Hùng đại yến, đấu ba trận chống phe Kim Luân pháp vương, Chu Tử Liễu có lãnh một trận, sau đó do bị Hoắc Đô ám toán mà thua trận, hôm nay, lại mời ông ta ra trận, Hoàng Dung dù tin tưởng nắm chắc phần thắng, bà vẫn cẩn thận, quay sang hỏi:

- Lâm cô nương, không hiểu cô nương có hứng dự trận đầu không?.

Bà suy nghĩ, dù Lâm Yên Bích thắng Chu Tử Liễu, bên đối phương nếu chịu sắp xếp thứ tự các trận đấu cùng đối thủ kiểu đó, phe bà nhất định thắng!

Lâm Yên Bích lắc đầu, đáp:

- Thứ tự đấu chưa thể đưa ra ngay được, vừa lệ thuộc vào kết quả trận trước, vừa lệ thuộc quyết định mỗi bên. Chỉ bằng mình bắt thăm chọn đối thủ cho mỗi trận!

Cô đưa đề nghị ba trận, chính vì muốn giành thắng lợi trong mạo hiểm. Ba người phe họ, có hai người võ công suýt soát phe cô, nếu để cô gặp Chu Tử Liễu, Tiêu Phong đụng Hoàng Dung, A Tử đấu Quách Tĩnh, sẽ có khả năng thắng được hai keo, còn nếu A Tử đấu Hoàng Dung, Tiêu Phong đấu Quách Tĩnh, tính luôn là Tiêu Phong thắng Quách Tĩnh, cũng thấy có chút hy vọng thắng cuộc! Nếu sắp xếp khác đi, phe cô nhất định thua, chẳng sai! Nhưng, hôm nay vào tận hang cọp, địch mạnh ta yếu, làm gì thì làm, còn một tia hy vọng nhỏ, vẫn phải thử!

Hoàng Dung suy nghĩ thật mau, quyết định bằng rút thăm, dù có phần hiểm, nhưng theo tính toán của bà, phe bà nhiều khả năng thắng cuộc, dựa vào thực lực, trong khi Lâm Yên Bích chỉ trông vào may rủi! Bà bèn gật đầu, nói:

- Được, điều Lâm cô nương nói cũng công bằng, vậy mình cứ thế mà làm!

Chu Từ Liễu ra đến nơi, ông chấp tay chào Tiêu Phong, rồi quay sang bảo Hoàng Dung:

- Mười năm trước, trong thi thí chống phe Kim Luân pháp vương, ta đã thua vào tay Hoắc Đô, bữa nay, đa tạ Quách phu nhân ưu ái, ta xin đem hết sức tàn, tránh làm mất mặt Đại Tổng lần nữa!

Quách Tĩnh thưa:

- Chu sư huynh, mười năm trước, do Hoắc Đô ám toán thôi, chứ đúng lẽ, huynh không thua! Hôm nay, Tiêu tướng quân này quang minh lỗi lạc, sẽ không giờ thủ đoạn đê hèn, vậy xin nói trước, điểm đến là ngừng, không gây thương tích hay nguy phạm tính mạng.

Hoàng Dung liếc A Từ, bà lạnh lùng bảo:

- Ta yên tâm trước Tiêu tướng quân và Lâm cô nương, duy cô nương A Từ đây, độc châm, độc phấn đem dùng bữa bãi, khiến mất Phù Nhi đến giờ chưa khỏi! Độc phấn cô nương cực lợi hại, vậy phải nói trước, trong thi đấu, cấm mọi thủ đoạn hạ lưu, cô theo được không?

A Từ cười khinh khi, nói:

- Gì mà thủ đoạn hạ lưu! Bà trước đây từng bố trí hãm ngầm bấy tỷ phu ta, từng tẩm độc ám khí, từng gặp lúc người ta mắc nạn mà xúm vào vây công, mấy chuyện đó, là quang minh hả?

Chẳng chờ Hoàng Dung trả lời, cô tiếp:

- Dĩ nhiên, bà cứ đi mà viện cớ đại nghĩa dân tộc, cứ bắt cần để ý đạo nghĩa giang hồ quái quỷ gì hết? Thử hỏi, tỷ phu ta đã làm hại gì đến Đại Tổng chưa? Đã làm hại gì đến bà chưa? Con gái bà chặt đứt một tay của Dương đại ca, ta tung độc phấn vào mắt nó, chỉ để đòi lại công đạo cho Dương đại ca thôi! Bà nói thử xem, nếu chồng hay con bà bị ai đó chặt mất một tay, bà có chịu nín nhịn không? Dương đại ca khoan dung, đại độ, nghĩ tình giao hảo xưa mà bỏ qua, nhưng ... ta thấy gai mắt chuyện đó, ta dùng chút thủ đoạn hạ lưu cho à ném chút đau khổ, không thấy có gì sai trái hết! Còn bà, bà dùng những thủ đoạn hạ lưu ấy đối phó tỷ phu ta, bà có công nhận bà đã sai trái không?

---- Xem tiếp hồi 94 ----

Bạn đang đọc truyện *Thiên Mã Hành Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.15 - Chương 94: Đệ Nhất Trường Tử Thí

Nổi tiếng là người miệng lưỡi sắc bén, Hoàng Dung lúc này bị A Từ nói cho một thôi, một hồi, đầu lý luận cô có phần cường từ đoạt lý, nhưng bà muốn lập tức phản bác cũng không phải dễ! Hoàng Dung bèn cười nhạt, đáp:

- Không dè bà vị miệng lưỡi liên thoắng, Hoàng Dung ta hôm nay bị nghe cũng có hơi nhiều, hết muốn nghe thêm nữa. Cô hãy nói rõ, cô có sử dụng độc châm, độc phấn hay độc gì đó cùng một loại ... hay không, không làm rõ ràng chuyện này, ta không tí thí.

A Từ còn chưa kịp đáp, từ ngoài sân có tiếng người nói oang oang:

- Đại ca nhập trận, sao tiểu đệ lại có thể thống tay đứng ngoài được! - Theo tiếng nói, một thân ảnh đồng lúc lướt vào.

Mọi người nhìn kỹ, người mới đến áo bào trắng, khinh thân phiêu hốt, tướng mạo anh tuấn. Vừa nhận ra, Hoàng Dung kêu khổ trong lòng "Kẻ này nhập cuộc, tình thế sẽ khó ra!"

Bạch y công tử cúi mình, chấp tay chào Quách Tĩnh và Hoàng Dung:

- Hài sinh Liễu Như Lăng bái kiến Quách đại hiệp, Quách phu nhân.

Quách Tĩnh hoàn lễ:

- Liễu công tử quá lễ phép rồi!

Ông liếc sơ người đó, rồi thấy Hoàng Dung cau mày, trong lòng đang nghi hoặc, ông nghĩ bụng, trông hần giống một thứ công tử bột chuyên tìm vui thú thanh lâu, võ công xem chừng không bằng Hoàng Dung?

Hoàng Dung trách:

- Liều công tử, sư phụ công tử là biểu tỳ ta, theo bối phận, lẽ ra phải gọi ta là sư thúc chứ?

Liều Như Lăng nhìn Hoàng Dung, gãi vái dài sát đất, miệng đáp:

- Dạ! vẫn bối tội đáng chết! Đã quên mất, sư phụ có lần bảo vẫn bối ra mắt sư thúc!

- Vậy a? - Hoàng Dung cười nhạt - Biểu tỳ ta mà biết công tử trợ giúp người Mông Cổ đó, bà không tức chết mới là lạ!

Liều Như Lăng đứng dậy, đáp:

- Lời sư thúc nói không đúng! Thứ nhất, đại ca ta không phải người Mông Cổ, thứ hai, sư phụ ta là nữ tử, nhưng không có tính khí tiểu nhân, người luôn dạy ta dùng phân biệt chủng tộc, và lại, đại ca ta chưa hề làm gì hại đến Đại Tống! Những điều đó, sư phụ ta đều rõ biết, người chẳng việc gì phải tức chết!

Hoàng Dung gật đầu, nói:

- Hay nhỉ! Thêm một giọng lưỡi ngoa ngoắt! Hôm nay ta nghe đây lỗ tai, xin chịu thua!

Liều Như Lăng không thèm đôi co, gã chạy đến gần Tiêu Phong. Lúc đó, Tiêu Phong cũng đã đứng sang một bên, hai người tay nắm tay, cực kỳ thân thiết.

Tiêu Phong hỏi:

- Tứ đệ, đệ sao đến đây?.

Cùng lúc, Liều Như Lăng hỏi ông:

- Đại ca, từ chia tay đến giờ, huynh vẫn được khỏe chứ?.

Cả hai, người nọ cùng lúc hỏi người kia, họ vụt dừng lại, nhìn nhau, rồi cùng cười rộ.

Bỗng dung Liều Như Lăng xuất hiện, Lâm Yên Bích mừng rỡ, trong lòng cô có đôi chút lẩn cẩn. Nhưng khi xem lại tình hình lực lượng, ưu thế đối phương đã mất. Lúc đầu trên tiểu đảo, Liều Như Lăng đã đánh bại Hoàng Dung, lần này, trừ bất ngờ, gã chiến thắng bà lần nữa, là chuyện cô coi như nắm chắc! Cô bèn bảo Hoàng Dung:

- Quách phu nhân, phe ta bây giờ có Tiêu đại ca, Liều ca và ta, vậy xin nói rõ ràng, sẽ viết tên vào giấy để tuân tặc từng người bên quý vị bóc thăm, chọn đấu với ai bên ta, bà thấy thế có công bình không?

Cho dù bình nhật Hoàng Dung lăm mưu nhiều kế, lúc này, trước đề nghị hợp tình hợp lý và công bằng của Lâm Yên Bích, bà không nghĩ được cách nào khác. Trước đó Quách Tĩnh đã đồng ý tỉ thí ba trận quyết định hơn thua, bây giờ đâu có thể nói ngược được, bà đành gật đầu đáp:

- Được rồi, cứ vậy mà làm!

Lập tức Lâm Yên Bích, Tiêu Phong cùng Liều Như Lăng, mỗi người tự viết tên mình vào một tờ giấy, đem vo viên lại, xào qua xáo lại trong lòng bàn tay, đặt cả ba viên giấy đó trên bàn trước mặt Quách Tĩnh, cô nói:

- Mời ba vị!

Quách Tĩnh nhặt lấy một viên, ông mở ra xem, cười cười, rồi giờ tờ giấy lên cho mọi người cùng đọc, thấy trên tờ giấy có hai chữ "Tiêu Phong". Mọi người không khỏi ghê mình, cùng mang ý nghĩ được dịp chứng kiến hai đại ca thủ đương thời quá chiêu, nhất định là một trường long tranh hổ đấu, ai thắng ai bại, còn chưa nói trước được!

Hoàng Dung mở thăm của mình ra, thấy đề "Lâm Yên Bích", chẳng tự chủ được, bà hít một hơi thở sâu, trầm nghĩ, khó bóc được cái thăm nào khá hơn!

Liều Như Lăng thắng Chu Tử Liễu, tự mình đánh bại Lâm Yên Bích, mỗi bên thắng một trận, Quách Tĩnh và Tiêu Phong đồng tài đồng sức, coi như mỗi bên nắm nửa phần thắng, tuy hai đối thủ phe kia có vẻ cao tay hơn hai người bên mình, kết quả cuộc bóc thăm đó, họ không chiếm được chút lợi thế nhỏ nhặt nào!

Lâm Yên Bích bức bối vì kết quả bóc thăm, chuyện đã rồi, cô chẳng thể làm gì khác!

Chu Tử Liễu lấy từ trong tay áo ra một bút lông, ông nhảy phốc từ đại sảnh ra sân, chấp tay chào Liều Như Lăng, nói:

- Chu mỗ không tự lượng sức, xin lĩnh giáo Liều công tử!.

Ông biết khó thắng Liều Như Lăng, chỉ đành gắng sức một phen.

Liều Như Lăng cũng phóng mình ra sân, trường kiếm trên tay, gã xuất chiêu, đưa mũi kiếm hướng ra đằng sau, tả thủ ngang ngực, khom người hành lễ

chào Chu Từ Liễu, đáp:

- Mời Chu tiên bối xuất chiêu!.

Khởi thủ pháp của gã nom rất ưu nhã, không mấy may giống chiêu thức khởi thủ kiếm thường thấy của võ lâm Trung nguyên.

Mọi người kéo nhau ra ngoài sân quan chiến. Quách Tĩnh thấp giọng hỏi:

- Dung nhị, kiếm chiêu đó của môn phái nào vậy?.

Hoàng Dung khẽ trả lời:

- Muội thấy giống võ công Bích Vân cung, nhưng sư phụ của gã, con gái của người chị kết nghĩa với mẫu thân muội, lại nói bà ta vô môn vô phái, bà không phải môn nhân Bích Vân cung.

Quách Tĩnh ngạc nhiên:

- Sư phụ hẳn thực sự là biểu tỳ muội hả? Ta tưởng muội đặt điều để bức hẳn rút lui!

Hoàng Dung liếc ông, đáp:

- Dĩ nhiên muội nói sự thực! Tiểu tử đó thông minh vô cùng, võ công hẳn cao cường, muốn thắng hẳn không dễ! Ngày đó, nếu không có hẳn liều chết che chở cho Tiêu Phong, ông ta đã bỏ mạng tại Giang Nam rồi!

Liễu Như Lăng đáp lễ xong, biết gã giỏi võ, Chu Từ Liễu lập tức không khách khí, đã khoát nhẹ tà chương ra trước, hữu thủ vung bút điểm vào mặt Liễu Như Lăng, miệng quát:

- Xem chiêu!.

Liễu Như Lăng né đầu, gã vung tay, chỉ thấy hàn quang chói lọi, thanh trường kiếm trong tay Liễu Như Lăng bạt ngang ngọn bút Chu Từ Liễu. Hai người từng giao thủ tại Chiết Quế cư, từng lãnh hội chiêu thức đối phương. Xuất thân thư hương, Liễu Như Lăng, văn võ kiêm thông, từ nhỏ gã được minh sư chỉ bảo, năm tuổi đã học văn, luyện võ, gã hiện mang một thân võ công, kiếm pháp thừa sức đánh bại Hoàng Dung. Dĩ nhiên, Chu Từ Liễu không phải đối thủ của gã. Võ công Chu Từ Liễu phối hợp Nhất Dương chỉ vào thư pháp, biến chế nhiều lộ số đặc biệt, gặp đối thủ không rành thư hoạ thấp tay, sẽ nhanh chóng bị ông thu thập. Nhưng Liễu gia đời đời nghiên cứu thư hoạ thiên hạ, Liễu Như Lăng rành biết các ngón nghề thư hoạ không kém Chu Từ Liễu. Gã nhận rõ lộ số võ công đối thủ, những chiêu bút ẩn chứa võ trong văn, văn tiềm ẩn võ, gã đều nhận trước, chiêu này xuất ra, chiêu sau sẽ đi tiếp thế nào, đều bị gã tiên liệu. Bội phục các sáng chế của Chu Từ Liễu, gã lập tâm nhường Chu Từ Liễu xuất chiêu thức trọn vẹn, không muốn đánh bại ông một cách quá dễ dàng. Gã trở khinh công, vờn qua, bay lại như oanh, như yến, gặp chiêu chiết chiêu. Chu Từ Liễu nhất thời hoa mắt, đôi lúc không biết đầu mà lần.

Đứng quan chiến, Hoàng Dung rất nghi hoặc, bà lay lay tay áo Quách Tĩnh, khẽ hỏi:

- Gã Liễu Như Lăng cuối cùng muốn gì đây? Võ công gã rõ ràng cao hơn Chu sư huynh, sao cứ giữ thế thủ hoài vậy?

Quách Tĩnh vốn chậm hiểu, Hoàng Dung hỏi, ông suy nghĩ hồi lâu, nhè nhẹ lắc đầu, đáp:

- Ta thấy y muốn nhường Chu sư huynh, giữ tiếng cho Chu sư huynh. Thử hỏi, chi qua lại đôi ba chiêu mà gã đã đánh bại Chu sư huynh, chuyện ra đến giang hồ, sư huynh đâu còn thể diện gì nữa!

Ông nghĩ thầm, nếu ông đứng vào vị thế của gã, ông cũng sẽ hành xử tương tự!

Hoàng Dung trong lòng chột áy náy, giải thích đó, bà cũng đã mạnh nha trong đầu, có điều bà không hiểu ẩn ý của gã, bà tự trách "Hoàng Dung hỏi Hoàng Dung, lúc nào người cũng nghĩ xấu người khác! Sự tình đó, Tĩnh ca ca nhìn qua là thấy liền, còn mình thì nghĩ tới nghĩ lui không ra!"

Tiêu Phong dĩ nhiên cũng trông rõ ẩn ý gượng nhẹ của Liễu Như Lăng, chỉ mình A Từ giậtm chân, lớn tiếng:

- Tỷ phụ, huynh có một huynh đệ ngon lành quá hén! Võ công tẻ, đến một lão già mà cũng không thắng nổi! Huynh coi kia! Coi kia! Đánh đấm gì mà chỉ toàn đón chiêu đỡ chiêu không!

Cô không nhận ra ý đồ Liễu Như Lăng, nên hết sức lo lắng, gã mà thua, Lâm Yên Bích đâu dễ gì thắng Hoàng Dung! Tình hình đó, trận Tiêu Phong cùng Quách Tĩnh chẳng cần đầu ... ông sẽ phải bó tay mặc vợ chồng Quách Tĩnh Hoàng Dung xử trí! Cô nghiêng răng nghiêng lợi, những chỉ mong ước có thể nhảy vào vòng chiến giúp Liễu Như Lăng!

Tiêu Phong thấy cô hốt hoảng, ông cười cười, bảo:

- A Từ, đừng nóng! Liễu ca của muội sắp thắng rồi!

A Từ "hả" một tiếng, cô khẽ hỏi lại:

- Làm sao thắng? Muội thấy thua đến nơi!

Tiếng cô còn chưa dứt, đã thấy Liễu Như Lăng ra một hư chiêu, rồi gã uốn mình, tung người lên cao, trường kiếm từ trên vẽ một đoá hoa kiếm, công xuống tiền diện Chu Từ Liễu. Hoa mắt trước làn kiếm quang, Chu Từ Liễu không phân biệt đầu hư, đầu thực, chỉ một sát na do dự đó, ông đã thấy mũi kiếm chọc vào đại huyệt trước ngực. Dù hoảng hốt, nhưng Chu Từ Liễu từng trải trăm trận, ông nghiêng đầu tránh, tay huy động bút cán thể kiếm, chẳng dè Liễu Như Lăng đã nhanh chóng biến chiêu, khuynh tay một chút, lướt kiếm từ dưới lên, Chu Từ Liễu muốn di chuyển thân mình tránh né, nhưng không kịp nữa, mũi kiếm chìa vào trước ngực, quăng một tấc. Liễu Như Lăng lập tức lui nhanh, gã chấp tay thành quyền, nói:

- Đa tạ đã nhẹ tay, vẫn bồi đắc tội rồi, xin tiền bồi lượng thứ!

Chu Từ Liễu sững sờ, ông chấp tay đáp lễ, nói:

- Liễu công tử võ công cao siêu, Chu mỗ rất bội phục, trận này, ta nhận thua! .

Lúc đó ông đã hiểu, Liễu Như Lăng quả tình đã nương tay, phong cách triệt kiếm cao minh vừa rồi, trừ các đại gia như Tiêu Phong, Quách Tĩnh, những người khác đều không thấy dụng ý của gã! Từng quá chiêu với gã, Hoàng Dung biết kiếm pháp Liễu Như Lăng siêu phẩm thoát tục, dư sức thắng Chu Từ Liễu, có thể bà cũng đoán được một chút! Chu Từ Liễu đâu không tán thành Liễu Như Lăng trợ giúp người Mông Cổ, trước tình thế này, ông không khỏi cảm kích.

Liễu Như Lăng tra kiếm vào vỏ, gã đến đứng bên Tiêu Phong.

A Từ vỗ tay khen:

- Huynh cuối cùng cũng liều hiểm đoạt thắng lợi! Vừa rồi, lúc huynh lạc hạ phong, muội lo lắng, đổ mồ hôi lạnh cùng mình!

Liễu Như Lăng liếc cô, gã cười cười:

- Đã làm cô nương lo lắng quá rồi! Cô nương đây chắc là A Từ, a di của đại ca ta, phải không? Ta tên Liễu Như Lăng, cô từ rày cứ gọi ta là tứ ca ca, ta gọi cô là A Từ muội muội, được không?.

Vốn phong lưu phóng đảng thành tính, gã gặp nữ tử thì mồm miệng béo lè, chẳng bỏ dịp trêu chọc con gái!

A Từ đang lúc cao hứng, cô không nhận ra ý tứ trêu chọc, bèn cười, đáp rằng:

- Được lắm! Từ giờ trở đi, muội sẽ gọi tứ ca ca! Cũng như trước đây, đã từng gọi Đoàn Dự ca ... !

- Hai người ca ca muội muội xong chưa...? - Hoàng Dung nhẹ bước đến gần, bà cố nặn một nụ cười trên môi, rồi hươu gậy Đả Cầu, bà nhìn Lâm Yên Bích, hỏi - Lâm cô nương, xin được lĩnh giáo cao chiêu!

---- Xem tiếp hồi 95 ----

Bạn đang đọc truyện *Thiên Mã Hành Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.15 - Chương 95: Đệ Nhị Trường Tử Thỉ

Lấy cây ngọc tiêu giắt ngang lưng ra cầm tay, Lâm Yên Bích nhún đôi chân, cô tung mình lên cao, nhẹ nhàng đáp xuống trước Hoàng Dung, thân pháp khinh công giống Liễu Như Lăng, dáng khoan thai như oanh bay yến lượn. Một tay đưa phía trước, tay kia hướng ngọc tiêu ra sau, cô nhìn Hoàng Dung mỉm cười nói:

- Xin mời Quách phu nhân.

Khởi thủ thức đó cùng hình dạng với kiếm chiêu mở đầu của Liễu Như Lăng!

Hoàng Dung cười, nói:

- Lâm cô nương cùng Liễu công tử đứng một đôi người ngọc, không những dung mạo hoà hợp, sở học võ công xem chừng có cùng nguồn gốc, cùng lộ số! Lâm cô nương ở Bích Vân cung, chắc đã có gặp sư phụ của Liễu công tử? Hay đã từng nghe tên bà?

Lâm Yên Bích lắc đầu, đáp:

- Tiểu nữ chưa gặp, cũng chưa từng nghe tên. Ngày đó, trên tiểu đảo, ấy là lần đầu diện kiến Hà tiền bối. Quách phu nhân nếu nghi ngờ, sau này có thể kiểm chứng cùng Hà tiền bối, hai vị vốn thân quen!

Hoành Đà Cầu bỗng trước mặt. Hoàng Dung nói:

- Được! Mời cô nương xuất chiêu!

Lâm Yên Bích tả chưởng khua một vòng, điểm ngọc tiêu vào ngang mặt Hoàng Dung, miệng khẽ quát:

- Văn bối xin đắc tội!

Hoàng Dung sử quyết chữ "triền" trong Đà Cầu bổng pháp, bà nhẹ nhàng quét gậy ra, khi nó chạm vào ống tiêu, dường có sức hút dính vào đấy. Ngọc tiêu điểm thẳng, quét ngang, đều không sao tránh khỏi bị gậy trúc xoắn vào như keo dính. Một trong những công phu xảo diệu đệ nhất thiên hạ, Đà Cầu bổng pháp qua vận dụng thông minh lanh lợi của Hoàng Dung, đã phô diễn những chiêu thức lăng lệ, hoa mỹ, đưa gậy xoắn xuýt vũ khí đối thủ. Ngày đó, Liễu Như Lăng đánh bại bổng pháp, ngoài võ công, nội lực gầy thâm hậu hơn Hoàng Dung, gậy còn phải nhờ Tiêu Phong đứng ngoài liên tục mách nước. Lâm Yên Bích tuy được chân truyền của Bích Vân cung chủ, võ công cô xếp hạng siêu quần bạt tụy, nhưng cây bổng của Hoàng Dung dường như có mắt, nó cứ quấn chặt lấy ngọc tiêu, bất kể cô xuất sử chiêu thức nào, vẫn cứ bị cây bổng kiềm chế, không sao thi triển trọn vẹn chiêu số. Dần dần, cô bị động. Trong lòng Lâm Yên Bích hoảng hốt, cô chưa từng chiết chiêu cùng Hoàng Dung, từ khi xuất đạo đến giờ, tranh đấu cùng người, cô chưa gặp đối thủ lợi hại như bà, lúc này, cô đang lạc hạ phong trước Hoàng Dung. Đó nhờ bà từng xem cô quá chiêu chiến đấu người khác, bà biết võ công cô không kém mình bao nhiêu, nên đã quyết định tốc chiến tốc quyết, sử ngay quyết chữ "triền" từ đầu, chiếm được ưu thế, bà nhất quyết ra sức đánh bại cô thật sớm.

Lâm Yên Bích không thi thố trọn các chiêu thức, trong lòng cô nóng nảy, chưa biết làm sao phá thế công của Hoàng Dung, càng lúc cô càng sa hiểm cảnh. Chợt trong tai cô, có tiếng nhỏ như muỗi vo ve, bảo:

- Quyết chữ triền này của Đà Cầu bổng pháp, chuyên tả lực đá lực, mũi tả thủ xuất chưởng, hữu thủ sử tiêu, hai bên tả hữu đồng lúc xuất sử, sẽ làm bà ta phân tâm, sẽ không xoắn vào tiêu được nữa!

Mách nước là Tiêu Phong, ngày đó trên Tuý Tiên các, Lâm Yên Bích đã dùng truyền âm nhập mật ám trợ Tiêu Phong đánh bại Lý Phong Lam, hôm nay, Tiêu Phong cũng lại dùng ngón nghề cũ đó, ông ngậm lên tiếng chỉ điểm. Lâm Yên Bích nghe được, bèn nhanh chóng khoa tay trái, xuất chưởng. Hoàng Dung bất ngờ bị cô tung chưởng, vội vàng kéo bổng về đỡ. Từ đó, Lâm Yên Bích tiếp tục sách lược, cô kết hợp chưởng cùng tiêu, phá giải được bổng thức chữ triền. Ngày đó, cung cách mách nước Tiêu Phong dùng cho Liễu Như Lăng không giống hôm nay, kiếm pháp Liễu Như Lăng sắc cao siêu, gậy không cần phối hợp chưởng, cũng thừa sức đánh bại Hoàng Dung. Khi được chỉ điểm cốt lõi các biến hoá của Đà Cầu bổng pháp, gậy đã dùng những chiêu kiếm lăng lệ để thủ thắng. Giờ đây, ngọc tiêu của Lâm Yên Bích khi thế kém xa trường kiếm Liễu Như Lăng, nếu đơn độc sử tiêu, cô sẽ không thể trội hơn các biến hoá trong Đà Cầu bổng pháp. Nhờ Tiêu Phong từng chứng kiến cách thức chưởng pháp Bích Vân cung, ông cũng đã có dịp xem qua cô sử dụng nó, nên ông đã linh động mách bảo cô phối hợp tiêu và chưởng nhằm phá quyết chữ triền, Một khi ngọc tiêu không còn bị bổng chế ngự, nó tung hoành dọc ngang, điểm thẳng, quét xéo, không cho Hoàng Dung cơ hội tiếp cận như trước nữa.

Hoàng Dung thấy quyết chữ triền kém hiệu lực, lập tức bà chuyển sang dùng quyết chữ "phách", chiêu thức tối ư lăng lệ trong Đà Cầu bổng pháp, xảo diệu khôn tả. Lâm Yên Bích mắt thấy gậy nhẹ nhàng, tả tả quét tới, phương hướng, bộ vị đột ngột thay đổi, mang khi thế chết người, khắp các ba mươi sáu đại huyệt cô đều bị phong tỏa. Nếu lãnh một bổng, cô không chết cũng bị trọng thương. Tiêu Phong không dám xem nhẹ, ông ngưng thần theo dõi hướng tấn công của ngọn bổng, luôn miệng chỉ vẽ Lâm Yên Bích cách né tránh, phản công. Tại trước ti thi, không ai phát biểu ý kiến cấm người ngoài chỉ điểm, Tiêu Phong vẫn có thể quang minh chính đại lớn tiếng mách nước, nhưng ông sợ Hoàng Dung nghe được, tất có lợi thế thay đổi chiêu thức, hơn nữa, võ công Lâm Yên Bích không bằng Liễu Như Lăng, chỉ cần Hoàng Dung lưu tâm đề phòng, Lâm Yên Bích sẽ phải kiến chiêu sách chiêu, cô khó lòng phản công cho có hiệu quả.

Tự lúc Lâm Yên Bích được Tiêu Phong chỉ vẽ, cô đã miễn cưỡng đấu ngang tay Hoàng Dung. Chỉ thấy cô thi triển khinh công như yến bay oanh lượn, ngọc tiêu trở chiêu thức linh động nhẹ nhàng, đồng lúc vận dụng yêu nghĩa chưởng pháp Bích Vân cung. Môn hạ Bích Vân cung thường gọi khinh công, các chiêu thức do đó điêu dặt, lăng lệ, đưa họ nổi danh võ lâm. Lúc này, Lâm Yên Bích vận dụng hết sở học binh sinh, Hoàng Dung nhất thời muốn thủ thắng cũng không dễ.

Hoàng Dung trong lòng bất ổn, "Nha đầu sao bỗng dưng thành thực Đà Cầu bổng pháp quá? Hồi ban sơ, thấy cô ả hoảng hốt, luống cuống một lúc, rồi, sau đó như được thần thánh phù hộ, cô ả chiết chiêu Đà Cầu, chiêu nào vào chiêu nấy?" Bà chợt hiểu, quay đầu nhìn sang Tiêu Phong, thấy ông ngưng thần quan sát, vẻ mặt quan thiết, bà đoán Lâm Yên Bích này giờ đã được Tiêu Phong mách nước. Tuy điều đó không sai quy định, nhưng đã khiến bà động nộ, do đó trở nên sốt ruột! Bà than thầm, vô phúc đụng một địch thủ rành rẽ Đà Cầu bổng pháp như biết rõ các ngón trên bàn tay. Bà bắt đầu hối hận đã ưng chịu đề nghị ti thi ba trận của Lâm Yên Bích! Thấy Đà Cầu bổng pháp không còn làm gì được Lâm Yên Bích, bà xoay chuyển tròn mắt, hữu thủ quét một bổng, tả chưởng nhẹ nhàng vỗ một chưởng vào tiền diện Lâm Yên Bích. Ngọn chưởng đó là ngọn gia truyền Đào Hoa đảo, dùng tuyệt kĩ "Lạc Anh thần chưởng", bà nghĩ bụng, "Tiêu Phong người rành biết Đà Cầu bổng pháp, vậy chờ xem người đối phó Lạc Anh thần chưởng ra sao?"

Nhưng bà không sao tưởng tượng nổi! Là kỳ tài bẩm sinh về võ học, Tiêu Phong chỉ nhìn qua một lần, đã suy đoán đúng chỗ ảo diệu của chưởng pháp này. Ngày xưa, bang chủ đời trước của Cái Bang Uông Kiếm Thông đem khẩu quyết Hằng Long thập bát chưởng cùng Đà Cầu bổng pháp truyền cho ông, ông chỉ học qua một lần, đã nắm vững mọi biến hoá ảo diệu bên trong, sau đó nhờ ra công dùi mài tập luyện, cuối cùng ông đạt đến mức tối cao tuyệt đỉnh, binh sinh chưa gặp đối thủ. Hồi trên tiểu đảo, ông quyết tử, dẫu chỉ còn bảy, tám thành công lực, đã đem tất cả quyết đấu Hoàng Dược Sư. Trận đấu đó là trận chiến tạo cho ông nhiều thống khoái nhất từ ngày đặt chân vào Trung nguyên. Hoàng Dược Sư thi triển Lạc Anh thần chưởng đến tột độ, hai người đấu một trận trời long đất lở, từ lúc đó, Tiêu Phong đã mang ấn tượng sâu sắc các chiêu thức, lộ số của Lạc Anh thần chưởng. Bây giờ, khi thấy Hoàng Dung sử dụng tới, ông lập tức tìm ra phương thức đối phó, mách bảo Lâm Yên Bích đường lối phản ứng thích hợp.

Khi Lâm Yên Bích thấy Hoàng Dung hốt nhiên xuất chiêu, kinh phong cực kỳ lảng lệ, biến hóa vô cùng, cô còn đang thất kinh, đã nghe Tiêu Phong mách bảo:

- Môn Lạc Anh thần chương này, ta đã được xem Hoàng Dược Sư sử qua rồi. Chương pháp bà ta kém xa thân phụ, muội chớ nên hốt hoảng, ngọn chương sắp tới nhắm đánh vào đầu vai là huyệt chiêu, muội phải coi chừng, cây bông sắp quét vào eo lưng!

Quả nhiên cô thấy Hoàng Dung tả chương quai ngược lại, hữu thủ hươi bông quét ngang eo cô, Lâm Yên Bích sớm đã có phòng bị, cô lui nhanh ra sau, tránh thoát đòn bông. Lúc bông thuận đã quét vào, Hoàng Dung khê di chuyển thân mình, áp sát vào Lâm Yên Bích, nắm ngón tay bên tả thủ bà chợt xoè ra, nhắm vào huyệt Tiểu Hải nơi tay Lâm Yên Bích, nắm đầu ngón tay cong cong hệt năm cánh hoa lan, tư thế rất mỹ lệ. Liễu Như Lăng nhìn thấy, gãi run sợ trong lòng, thất thanh hô lớn:

- Lan Hoa Phát huyệt thủ! Lâm muội cẩn thận!

Lâm Yên Bích tung tả chương nghênh đòn, hữu thủ chặt mạnh mấy ngón tay. Tả chương Hoàng Dung bỗng quay ngược, bên hữu thủ nhẹ nhàng vỗ mạnh vào Lâm Yên Bích. Khi đòn đó chưa đến nơi, bà chuyển nó từ chương sang chỉ, nhắm huyệt Khuyết Bồn giữa vai và cổ Lâm Yên Bích.

Lâm Yên Bích không sao cử hữu chương ngăn đón làn chỉ phong, cô vụt tung mình lên cao, quét song cước từ trên tấn công chính diện Hoàng Dung, hai cước vừa bung ra, thân mình cô phiêu hốt, dùng khinh công đáp nhanh ra xa.

Hoàng Dung trước sau vận dụng hết "Đà Cầu bông pháp", "Lạc Anh thần chương" đến "Lan Hoa phát huyệt thủ", từ bông biến sang chương, từ chương hoá thành chỉ, vẫn không sao thủ thắng. Trận này nếu bà thua, Quách Tĩnh cùng Tiêu Phong không cần giao đấu nữa. Vốn giỏi ứng biến, so bản lĩnh cùng võ công, Lâm Yên Bích hẳn còn kém bà, cô ít kinh nghiệm lâm địch, trong khi Hoàng Dung đã trải hơn trăm trận, kết quả nhắm thủ thắng của bà có cơ sở! Nhưng cô nương Lâm Yên Bích này, dường như được thần thánh phù hộ, cô càng đấu càng hăng, chiêu thức ban đầu rời rạc, bây giờ đã nhu nhuyễn như nước chảy mây trôi. Kỳ thực, là người rất thông minh, Lâm Yên Bích khi được Tiêu Phong chỉ về bông pháp, chương pháp cùng chỉ pháp của Hoàng Dung, cô lập tức lĩnh hội, đã có thể tự tuý cơ ứng biến, khi sử tiêu, khi xuất chương, nhờ thêm thân pháp linh hoạt, cô đã làm Hoàng Dung càng lúc càng gặp khó!

Hoàng Dung vừa hãi sợ, vừa nóng nảy, vừa giận dữ, cây võ công cao hơn, bà định ninh thừa sức thắng Lâm Yên Bích, nhưng cuộc chiến kéo dài dai dẳng, khiến bà không đạt kết thúc mong muốn. Bà chợt lấy quyết định, lui thân mình ra một bước, kịp tránh đòn cước Lâm Yên Bích. Rồi bà nhập nội, quát lên một tiếng, vận kinh vào song thủ, nhắm kích thẳng vào ngực Lâm Yên Bích. Bà nghĩ rằng, Lâm Yên Bích tuổi nhỏ, nội lực cô nhất định kém mình, bây giờ, chiêu thức xảo thủ không đạt công dụng, nếu thi đấu nội lực, thế nào cũng thắng. Song cước Lâm Yên Bích chưa về yên vị, cô đã nghe kinh phong ồ ạt tới, không kịp tránh né, không kịp suy nghĩ, cô chỉ còn mỗi cách cũng vận kinh, quát to một tiếng, ngạnh tiếp chương đó.

Cùng lúc đó, nghe một tiếng thét của hai người:

- Đứng!

Hai thân ảnh tức tốc xuất hiện.

Lâm Yên Bích thấy thân mình nhẹ hẫng, cô đã bị ai đó ôm, kéo lùi về sau, tai cô đồng lúc nghe một tiếng "bộp" của hai quyền đầu chạm nhau.

Thông thường, khi hai nhân vật võ lâm đối chiêu, tiếng phát ra thanh và sắc, đằng này, âm thanh đó trầm đục, hệt tiếng kim loại chạm vút xuống đất bâng! Đôi bàn chân cô bỗng có cảm giác mặt đất đang rung chuyển!

---- Xem tiếp hồi 96 ----

Bạn đang đọc truyện *Thiên Mã Hành Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.15 - Chương 96: Nguyên Đồ Phục Thâu

(Nguyên đồ phục thâu = Nhận thua cuộc)

Khi Lâm Yên Bích hoàn hồn, xem kỹ lại, cô thấy đó là Tiêu Phong đã đối chiêu cùng Quách Tĩnh một chiêu! Nguyên hai người khi thấy Hoàng Dung định buộc Lâm Yên Bích thi đấu nội lực, kết quả nhất định người yếu sẽ lãnh nội thương trầm trọng. Biết Lâm Yên Bích tu vi kém Hoàng Dung, trong lúc khẩn cấp, Tiêu Phong lập tức sử chiêu "Phi Long tại thiên", tung mình ra, tả thủ ôm Lâm Yên Bích kéo ra sau, hữu thủ xuất chương ngăn tiếp Hoàng Dung. Ông không dè, bản tính nhân hậu, Quách Tĩnh có cùng ý nghĩ, cũng đã xuất thủ ngăn chặn thi đấu nội lực giữa Hoàng Dung và Lâm Yên Bích. Khi Quách Tĩnh nhảy vào giữa hai người ra, ông bất chợt va chạm kinh phong mãnh liệt từ ngọn chương Tiêu Phong. Không thì cớ suy nghĩ, ông lập tức xuất chiêu kháng cự. Khi chương kinh hai người tông vào nhau, cùng bị chấn động nặng, trong đầu cả hai cùng nảy sinh một ý nghĩ "Người này quả nhiên danh bất hư truyền!".

Đang đang không, cả hai không có chỗ làm điểm tựa trợ lực, họ đành mượn lực phản chấn, quay lộn một vòng trên không trung, bắn giạt xa, để đáp xuống đất. Các diễn tiến "cùng tung mình, cùng xuất chiêu, cùng sử chiêu "Phi Long tại thiên", cùng nhào lộn trên không, rồi cùng đáp xuống đất" đó ăn khớp nhau, hết như họ đã nhiều phen cùng nhau tập luyện trước. Khi ổn định thân thủ xong, sững sờ một giây, họ nhìn nhau, cũng như người quan chiến, cả hai há hốc miệng, trước phản ứng kịp thời cực nhanh vừa diễn ra.

Khi Tiêu Phong cùng Quách Tĩnh tách xa rồi, bốn mắt nhìn nhau, họ đồng cất tiếng cười rộ! Hai tay cung thành quyền, Tiêu Phong nói sang sảng:

- Quách đại hiệp chiêu lực thâm hậu, hiếm ai cự nổi, Tiêu Phong xin bội phục!

Lời nói xuất phát từ đáy lòng, hết sức thành thực, không pha chút màu mè khách sáo! Quách Tĩnh vội đáp lễ:

- Không dám, tài nghệ Tiêu tướng quân quả nhiên danh bất hư truyền, Quách Tĩnh tôi càng thêm kính nể.

Bình sinh không khéo nói, mấy lời đó của ông đến tự nội tâm. Tiếp nhau một chiêu, hai người hiểu nội lực đối phương thâm sâu, tuyệt nghệ một chiêu ấy cho thấy kết quả bao nhiêu năm trui rèn. Muốn phân thắng bại, cuộc đấu kéo dài hơn ngàn chiêu chưa chắc đã quyết định được. Tự dưng cùng nổi lòng mến tài, không ai muốn coi đối phương như thù địch. Tiêu Phong nghĩ rằng "Người này thắng thần, xuề xòa, tâm địa thiện lương, nếu không bó buộc gặp ông trong tình huống này, được cùng ông luận võ, đây đích thực một khoái lạc nhất đời! Trận đấu tới đây, hiển nhiên sẽ bất phân thắng phụ, nếu tiếp tục mãi, không biết sẽ kéo dài đến bao giờ! Ngày ước hẹn hai mẹ con Giang xuân Lam đối phó Bích Vân cung sắp đến, không thể sa đà nơi này quá lâu được!"

Đang trong suy tư, ông chợt nghe tiếng A Tử hỏi:

- Vậy trận thứ nhì này quyết định thắng thua sao đây? Ta thấy Lâm cô nương đang chiếm ưu thế cuộc chiến, phải tính phe ta thắng trận đó!

Tuy Hoàng Dung công phu hàm dưỡng tuy cao, bà không khỏi tức giận, bèn cười nhạt đáp:

- Chưa rõ kết cục, sao người dám bảo phe người thắng?

Giọng mạnh gây trúc, bà nói tiếp:

- Lâm cô nương, hai ta tái đấu, xem rút cục phần thắng về ai!

Quách Tĩnh đưa tay cản:

- Dung nhi, hai người giao đấu đã nửa ngày rồi, tiếp tục nữa, ta e sẽ xảy ra xuất, đưa đến chuyện đáng tiếc! Mình đã có giao hẹn điểm tới là ngừng! Ta xem chừng võ công cả hai không hơn kém nhau bao nhiêu, vậy mình tính trận đấu này hoà!

Khi Quách Tĩnh nói vậy, Hoàng Dung không thể nói ngược được nữa! Bình thường, Quách Tĩnh để Hoàng Dung quyết đoán mọi chuyện lật vạt, ông chiều ý quyết định của bà, nhưng vào những chuyện hệ trọng, Quách Tĩnh trình bày ý kiến, Hoàng Dung luôn luôn tuân thủ, không khi nào phản đối. Chung sống với nhau gần hai mươi năm nay, Hai vợ chồng luôn đối xử nhau như vậy, lúc nào họ cũng kính trọng, thương yêu nhau nhất mực. Hoàng Dung nghĩ "Tĩnh ca ca vừa rồi đối chiêu Tiêu Phong, xem thấy có khả năng thủ thắng. Nếu mình hoà trận vừa rồi, cục diện chưa phải hoàn toàn phe mình thua!". Bà bèn đáp:

- Được! Trận đó coi như hoà, cũng tránh người ta dị nghị ta đây ý lớn hiếp nhỏ! Tĩnh ca ca, đến lượt ca ca thi đấu, hãy thật cẩn thận, Tiêu tướng quân này mang danh thảo nguyên vô địch, ngay cả Kim Luân pháp vương cũng phải nể sợ mấy phần!

Trước thi đấu của hai tuyệt đại cao thủ đương thời, trong đó có trượng phu bà, dù tin tưởng Quách Tĩnh đủ sức đánh bại Tiêu Phong, nhưng trong lòng bà cũng không sao tránh khỏi lo âu!

Chẳng ngờ, Quách Tĩnh đã sang sảng nói:

- Trận đó không cần thiết! Võ công Tiêu tướng quân đạt mức tuyệt nghệ, ta rất bội phục, nếu muốn phân thắng phụ, không biết phải đấu đến chừng nào! Tiêu tướng quân lại quang minh lỗi lạc, toàn thân toát chính khí, Quách Tĩnh ta rất kính nể.

- Đấu được!

Tiếng Hoàng Dung kêu thất thanh! Lập ý của việc này, bà đã tiên liệu, tấm lòng vì nước vì dân của ông sẽ không cho ông nhượng bộ nửa bước bất cứ chuyện gì liên quan đến vận mệnh dân tộc, có sao hôm nay ông không chịu tiếp tục thi đấu, lại muốn rút lui? Bà cất cao giọng, nói:

- Tĩnh ca, Tiêu tướng quân là cánh tay mặt trọng yếu của Hốt Tất Liệt, ông ta nắm giữ binh quyền, chỉ huy bao nhiêu vạn người, vụ Công chúa Tân Nguyệt kia, mình đâu thể nào dễ dàng buông thả cô ta!

Quách Tĩnh thờ dãi, đáp:

- Dung nhi, trận tỉ thí đó không còn quan trọng nữa! Ta chưa chắc đã thắng, nếu Tiêu tướng quân đấu hơn ta, mình cũng sẽ phải thả người thôi. Còn nếu cứ tiếp tục, ta thực chưa biết chừng nào mới ngã ngùi! Giả tỷ thi đấu kết quả lại hoà nữa, trận đấu mình đã thua, thì mình cũng phải phóng thích công chúa thôi, làm gì thì làm, kết cục cũng vẫn vậy! Tiêu tướng quân tuy không phải là người Hán, nhưng ông được người Hán nuôi dưỡng, ông lớn lên trong lòng Đại Tổng chúng mình, ta tin chắc ông sẽ không giúp người Mông Cổ xâm lấn đất nước đã từng nuôi nấng, bao bọc ông! Mình tình nguyện nhận thua, thả

công chúa Tân Nguyệt, đó là việc phúc, chẳng phải họa!

Nghe Quách Tĩnh nói, Tiêu Phong rất cảm động, ông chấp tay vái Quách Tĩnh, nói:

- Quách đại hiệp quá lời rồi! Hai ta nếu thi đấu, nhiều lắm ta cầu hoà, không hy vọng thắng ông!.

Nhìn Hoàng Dung, ông nói tiếp:

- Nếu Quách phu nhân còn muốn tiếp tục tỉ thí, mình sẽ bắt thăm lần nữa, Tiêu Phong ta xin phụng bồi đến cùng!

Hoàng Dung đối đầu ánh mắt ông, bà nghĩ thầm "Người này đích thực quang minh lỗi lạc, Tĩnh ca đã ngó ý ngừng thi đấu nữa, đã nhận thua, ông ta không thêm chực cơ hội, không thêm chiếm tiện nghi, tự ông ta đề nghị bắt thăm đánh tiếp! Nếu xét lại những chuyện mình đối xử ông, thật ra thấy cũng có điều quá đáng! Vạn sự do ông làm tướng trong Mông Cổ, do một ngày kia, sẽ là địch thủ chiến trường, lập trường đối địch đó của mình không cần thay đổi gì hết!"

Quách Tĩnh lắc đầu, đáp ngay:

- Không! Không cần! Ta đã nói, dù tỉ thí nữa hay không, kết quả sẽ vẫn vậy, hà cớ phải cứ tiếp tục, làm mất hoà khí, tổn công sức! Bên các vị đã thắng một trận, chúng ta nhận thua là phải rồi! - Ông khoát tay, nói tiếp - Mời các vị vào trong nhà ngồi nghỉ! Công chúa Tân Nguyệt hiện đang ở mé sau, ta sẽ vào, thả cô ấy ngay bây giờ, đưa cô ra gặp quý vị.

Tiêu Phong nói:

- Tại hạ muốn đi cùng ngài gặp Tân Nguyệt. Đã lâu, chưa được diện kiến công chúa.

Đó là lời nói làm có, ông thực tình không thích ngồi nơi đại sảnh đầu mặt Hoàng Dung, ông lại có ấn tượng tốt với Quách Tĩnh, được kẻ cận đại hiệp, ông thấy thoải mái hơn nhiều!

Liễu Như Lăng nói:

- Đề xin theo Tiêu đại ca, ngồi lại đây, đệ thấy không ích gì!

A Tử cũng đòi:

- Tỷ phu cùng tứ ca đều đi cả, muội dĩ nhiên phải tháp tùng!

Lâm Yên Bích cười cười:

- Muội thì muội không đi, muội còn phải vào trong xem bệnh mắt của Quách đại tiểu thư.

Cô lấy trong bọc ra một bao đựng thuốc, tay đưa Hoàng Dung, miệng nói:

- Đây là thuốc giải độc phần "Phi Hoa tử yên", vừa rồi tiểu nữ đã có nói qua, xin Quách phu nhân thu nhận. Kế đó, nhờ phu nhân đưa đi khám mắt lệnh thiên kim, vừa uống thuốc, vừa châm cứu giúp, sẽ mau chóng chữa cô lành bệnh.

Hoàng Dung không ngờ cô cấp thuốc giải, mặc dù đã thắng cuộc, cô lại còn tự ý muốn châm cứu chữa thương cho con gái mình! Bà nghĩ mình từng thiên lý truy đuổi hai người Tiêu Phong và Lâm Yên Bích họ, dẫn họ đến tận chân trời góc bể, một chút nữa đã đưa Tiêu Phong xuống âm phủ, hồi ấy, cô ta nhất định hận mình thấu xương! Bây giờ, cô tự ý gác bỏ mọi hiềm khích quá khứ, sẵn lòng trị bệnh Quách Phù, trong lòng Hoàng Dung vừa mừng vừa kinh, bà đưa tay nhận bao thuốc, nói:

- Đa tạ Lâm cô nương! Trước đây, ta đắc tội nhiều, mong cô nương rộng lòng tha thứ!

Lâm Yên Bích mỉm cười, đáp:

- Không có chi! Tiểu nữ đã chẳng để tâm, chỉ là không thể không phục tài Quách phu nhân, thần thông quảng đại, bất kể bọn ta lẩn trốn nơi nao, phu nhân đều tìm ra!

Hoàng Dung hiểu cô muốn pha trò, muốn nói lên dư vị của bao lần suýt chết, bà không lấy thế làm buồn, bèn cười, đáp:

- Thì cứ xem trong thiên hạ, còn ai lưu lạc tứ xứ nhiều nhất, ngoài người ăn mày! Chỉ cần cô từng trú ở đâu, ta đều truy ra hết!

Đưa tay nắm tay Lâm Yên Bích, bà tiếp:

- Còn thêm giao tình lâu năm giữa Bích Vân cùng Cái Bang nữa? Cung Bích Vân các vị có chi nhánh nơi đâu, bọn ta đều rành biết. Thôi! Mình đi vào xem mắt cho Phù nhi! Từ lúc nó được sư phụ Liễu công tử chữa trị, cũng thấy đỡ hơn nhiều, tuy mắt vẫn mù!

Lâm Yên Bích bị bà thân thiết nắm tay, trong lòng cô bót căng, những oán hận còn vương vất trong tim cũng nguôi đi, cô bèn đáp:

- Hà tiền bối y thuật cao minh, trên đời ít ai sánh kịp, nhưng phần độc "Hoa Phi yên" đó đã thất tung giang hồ cả trăm năm nay rồi, cách thức giải độc không còn ghi chép trong sách vở y học đương đại! Dịp may, mấy năm trước đây, trong khi chỉnh trang tủ sách, tiểu nữ tình cờ được đọc trong một y thư phủ bụi kín lâu đời, mới hiểu triệu chứng cùng cách giải độc. Khi nhận thư bà, theo tường thuật bệnh lý, thấy khớp mô tả của sách, nên đã quyết đoán ra nó, đã bào chế được thuốc giải tại Chiết Quế cư. Thuốc Hà tiền bối chỉ có thể ngăn độc phát tác, không sao trừ dứt - Ngừng một lúc, cô tiếp - Thuốc điều chế tại Chiết Quế cư, khi dùng phối hợp cùng châm cứu, sẽ chữa lành bệnh.

Quách Tĩnh cùng Hoàng Dung mừng ron!

Quách Tĩnh nói:

- Thật đã lần vất vả Lâm cô nương quá! Tiểu nữ tính tình lỗ mãng, hai ta dạy con không khéo, để nó hành sự vô pháp vô thiên, đến nỗi chặt đứt tay Qua nhi! - Nói đến đây, giọng ông nhỏ xuống, rõ ràng đang bị xúc động mạnh, liếc nhìn A Tử, ông nói tiếp - Ta cũng nhân đây cảm ơn vị cô nương này đã hết lòng hết sức bảo thủ giữ Qua nhi! Qua nhi hồi nhỏ cơ khổ, linh đình, thiếu ăn, thiếu mặc, ta làm anh em kết nghĩa của cha nó mà đã không lo cho nó được đến nơi đến chốn, thật ngượng cùng người đời! Lại tệ đến nỗi để chính con gái mình làm nó tàn phế một cánh tay! - Ông lại ngưng một lúc nữa, thở dài, rồi tiếp - Chuyện Phù nhi đau khổ vì độc phần, nếu chẳng may mất nó không chữa khỏi, cũng là báo ứng riêng nó, không phải tội lệ ai khác!

Mọi người cùng Tiêu Phong nghe Quách Tĩnh thổ lộ tâm tình một phen, họ đều cảm mến lòng trọng nghĩa của ông! Không hổ danh hai chữ đại hiệp, ông đã hành xử công chính nghiêm minh, không thiên vị ngay chính con gái ruột.

A Tử vỗ tay khen:

- Quách đại hiệp mang lòng trọng nghĩa cao cả, kiến giải hiển nhiên vượt xa tôn phụ nhân nhiều lắm!

---- Xem tiếp hồi 97 ----

Bạn đang đọc truyện *Thiên Mã Hành Không* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.16 - Chương 97: Tân Nguyệt Đắc Thích

Nói câu đó, A Tử vừa tán dương Quách Tĩnh, vừa châm chọc Hoàng Dung, cô tướng Hoàng Dung sẽ phản ứng, nhưng bà chỉ cười nụ, không đáp trả, vì với bà, chỉ cần người ta khen Quách Tĩnh là đủ, có thừa dịp châm biếm bà, bà cũng không thèm tranh hơi.

Quách Tĩnh cười ha hả, nói:

- Mời ba vị theo ta, Công chúa Tân Nguyệt hẳn sẽ rất vui mừng được gặp các vị.

- Phiền Quách đại hiệp dẫn đường.

Rồi Tiêu Phong sánh vai Quách Tĩnh đi trước, Liễn như Lăng và A Tử theo sau, trong khi Hoàng Dung giắt Lâm yên Bích vào nhà trong khám bệnh Quách Phù.

Bốn người xuyên qua đại sảnh, qua một khoảnh vườn, dọc đường thấy già sơn, hoa cỏ thanh nhã, khi đến trước một trang viện nhỏ. Quách Tĩnh mở khoá, đẩy cổng, nói:

- Công chúa Tân Nguyệt cư ngụ trong này.

Qua khỏi cổng, họ thấy từng, trúc xanh um, vây quanh một gian nhà nhỏ, kế bên cất một tiểu đình, quanh đấy đỏ thắm màu hoa thược dược đang nở rộ. Trong tiểu đình, thấy hai người đang đứng, quay lưng ra ngoài, làn gió xuân nhẹ lay động mái tóc, để lộ khuôn cổ trắng nuột nà. Tiêu Phong nhận ra Tân Nguyệt, trong trang phục Hán nhân, váy và áo màu hoàng yến, giản dị và mỹ lệ, so với lúc mặc trang phục Mông Cổ, cô càng làm rung động lòng người gấp bội. Người đứng bên là tỷ nữ Tiểu Nhạn.

Đoàn người đang rào bước ngang mấy khóm thược dược, bỗng nghe Tân Nguyệt hỏi:

- Quách thúc phụ, đã có tin tức từ ca ca ta chưa?

Cô vẫn đứng yên đấy, không quay đầu nhìn. Năm xưa, Quách Tĩnh giao tình thân thiết với thân phụ Đà Lôi cô, từng được sắc phong Kim Dao phò mã, vì sẽ lấy công chúa Hoa Tranh, người cô ruột của Tân Nguyệt. Từ nhỏ, Tân Nguyệt được nghe nói đến Quách Tĩnh nhiều lần. Trong lúc bị giam cầm nơi toà tiểu viện trong hoa viên phía sau, Quách Tĩnh thường đến thăm nom cô, chăm lo đầy đủ cho cô, ông thường trò chuyện cùng Tân Nguyệt, thân thiết như hai cha con. Cô vô tội, chỉ mình Hốt tất Liệt bàn tay đầm máu người Hán, nhưng vì là con cháu Thiết mộc Chân, vô có cô bị lôi cuốn vào vòng thị phi tranh chấp giữa hai dân tộc. Qua truyện trò trao đổi cùng cô, Quách Tĩnh thấy cô giống người cô ruột, công chúa Hoa Tranh của cô y hệt. Dù làm

công chúa, cả hai đều có tâm địa thiện lương. Nghe nhiều tiếng bước chân đằng sau, cô cho rằng Quách Tĩnh đang cùng gia nhân đưa các thức gia dụng đến tiểu viện.

Quách Tĩnh đáp:

- Thư gửi đi gần hai tháng nay rồi, vẫn chưa có tin tức trả lời!

Tân Nguyệt thở dài, nói:

- Diệt nữ đã nói rồi, tứ ca sẽ không chấp nhận bất cứ điều kiện gì từ thúc phụ. Đại hân lại càng cương quyết hơn nhiều! Thúc phụ đã không muốn thả tiểu diệt, chỉ bằng giết đi cho rồi, khẳng khái giam giữ tiểu nữ nơi đây, hoàn toàn vô ích!

Quách Tĩnh đáp:

- Ta chưa khi nào có ý định giết hại công chúa!

- Quách thúc phụ, thúc phụ còn nhớ công chúa Hoa Tranh, người cô ruột của diệt nữ không? - Tân Nguyệt u oán nói tiếp - Cô cô đến giờ vẫn ở vậy, vẫn không thể quên được thúc phụ. Trước kia, tiểu nữ thật không hiểu vì sao cô cô lại tha thiết cùng thúc phụ vậy, giờ thì cuối cùng đã hiểu!

Hồi ức Quách Tĩnh đưa ông trở về quãng thời gian cùng công chúa Hoa Tranh cười ngửa rong chơi vùng thảo nguyên, ông than:

- Hoa Tranh thân thiết với ta chẳng khác em gái ruột thịt, cha cô ấy từng làm bạn nói khổ cùng ta, ngờ đâu, hai mươi năm sau, cả hai đến chỗ thành đối đầu, thù địch của nhau!

Tân Nguyệt không để tâm, không nghe lời đó, cô chỉ than thở:

- Trong lòng đã khắc sâu hình ảnh một người, suốt đời nó sẽ không sao phai nhoà! Quách thúc phụ, tiểu nữ có một câu hỏi riêng tư, thúc phụ có biết một người tên Tiêu Phong không?

Quách Tĩnh chưa kịp đáp, A Từ đã cười cười, cất tiếng hỏi lại:

- Công chúa, công chúa hỏi tỷ phụ ta làm gì?

Tân Nguyệt quay phắt lại, bóng hình cao lớn một người chột đập vào mắt cô, đấy chẳng phải người từng bao đêm hiện về trong giấc mộng sao! Là Tiêu đại ca đây sao? Cô ngậy người, nhìn Tiêu Phong, cứ tưởng đang nằm mơ, nước mắt tự dưng ứa ra giàn giụa, run run giọng, cô kêu lên:

- Tiêu đại ca!

Tiêu Phong tiến vào bên trong tiểu đình, ông hành lễ trước Tân Nguyệt, rồi nói:

- Công chúa đã chịu gian khổ nhiều quá rồi.

Tân Nguyệt lắc đầu, đưa tay áo gạt lệ, cười qua làn nước mắt, cô đáp:

- Không đâu! Đi tìm huynh, chịu đau khổ bao nhiêu ... cũng đáng công!

Tân Nguyệt bỗng hốt hoảng la lớn:

- Tiêu đại ca ! Huynh mau chạy đi, mấy người này ở Tương Dương, họ không khoan tay bỏ qua huynh đâu!

Tiêu Phong cười, đáp:

- Công chúa đừng lo, Quách đại hiệp sẽ không làm khó dễ ta đâu.

Tân Nguyệt ngạc nhiên, cô hỏi Quách Tĩnh:

- Đúng vậy không, thưa Quách thúc phụ?

Quách Tĩnh khẽ gật đầu, đáp:

- Đúng thế! Ta đánh cuộc đấu ba trận cùng Tiêu tướng quân, nếu họ thắng, ta sẽ thả công chúa, ngược lại, nếu họ thua, Tiêu tướng quân chịu để ta giam giữ. Kết quả, ta thua cuộc, nay để thực hiện lời hứa, ta đến đây phóng thích công chúa!

Từ đầu, Tân Nguyệt hiểu Đại Tổng muốn dùng cô uy hiếp Hốt tất Liệt, tự thâm tâm, cô biết, những ai là con cháu Thiết mộc Chân, nhất định không tham sống sợ chết, lại càng không dễ dịch nhân uy hiếp. Vừa rồi, nghe Quách Tĩnh bảo không nhận được hồi âm từ Hốt tất Liệt, đứng dự đoán của cô! Bây giờ, cô trông thấy Tiêu Phong, nghe chính miệng Quách Tĩnh nói sẽ không làm khó dễ Tiêu Phong, lại còn trả tự do cho cô, hoàn toàn ra ngoài dự kiến! Sững sờ hồi lâu, cô quay sang bảo Tiêu Phong:

- Tiêu đại ca, đa tạ đại ca đến cứu muội! Ngày trước, đại ca có nói, khi muội gặp nguy nan, bất kể đảm rùng, hang cộp đầu đầu, đại ca quyết sẽ đến cứu muội. Hôm nay, đại ca đã thực hiện lời đó!

Tiêu Phong đáp:

- Không! Hôm nay cứu công chúa, công lao không ở ta, toàn của tứ đệ cùng Lâm cô nương.. Trong ba trận đầu, tứ đệ thắng Chu tiền bối, Lâm cô nương ra sức đầu tranh Quách phu nhân, kết quả đã cầm hòa cùng bà. Ta chỉ mới đối một chưởng cùng Quách đại hiệp, đã chưa có tổn công sức gì nhiều!

- Tứ đệ đại ca và Lâm cô nương? - Tân Nguyệt ngược đời mắt trong veo nhìn Liễu như Lăng, cô nghĩ người này ắt hẳn tứ đệ của Tiêu Phong, chỉ hơi thắc mắc không thấy Lâm cô nương kia!

Tiêu Phong chỉ vào Liễu như Lăng, nói:

- Đây là tứ đệ Liễu như Lăng của ta, chính nhờ tứ đệ thắng trận, đã cứu được muội đó.

Tân Nguyệt chấp hai tay trước ngực, hành lễ theo quy củ Mông Cổ, cô tạ ơn Liễu như Lăng:

- Tân Nguyệt cảm ân Liễu đại ca đã cứu mạng.

Liễu như Lăng này giờ chăm chú quan sát, gã vội đáp lễ, cười rằng:

- Công chúa không cần nói lời cảm ơn. Ngày đó, công chúa ra tay cứu sống đại ca, đúng ra, ta phải cảm ơn công chúa kia!

Tân Nguyệt nhìn quanh quất, rồi hỏi:

- Vậy Lâm cô nương đang ở đâu? Muội phải cảm ơn cô mới được!

Liễu như Lăng đáp:

- Lâm cô nương phải vào nhà trong chữa bệnh con gái Quách đại hiệp rồi, chứng minh người nhà, công chúa chó quá khách khí.

Đứng kế bên, A Tử chõ vào:

- Công chúa chẳng nên nôn nóng gặp Lâm cô nương đó làm gì! Ta chỉ lo khi gặp mặt rồi, cô chẳng còn muốn cảm ơn!

Lấy làm lạ, Tân Nguyệt hỏi:

- Tại sao thế?

A Tử cười cười:

- Rồi tự cô sẽ hiểu thôi! Chừng đó, sẽ không có gì khó hiểu đâu!

Tân Nguyệt từ nhỏ ít tiếp xúc bên ngoài, mọi thứ đều được người lo cho, tính tình cô do đó thuần phác, làm sao cô hiểu ẩn ý A Tử, lo cô đau lòng khi nhìn thấy quan hệ giữa Tiêu Phong cùng Lâm Yên Bích. Tân Nguyệt bèn cười xoà, hỏi lại:

- A Tử, cô vẫn quen nói lung tung! Cô có hứa mua quà cáp Trung nguyên cho ta, vậy quà nào, đâu rồi?

A Tử đáp:

- Ta cũng bị cùng một số phận như công chúa, mười ngày trước đây, ta cũng bị người ta giam cầm, đem nhốt trong một hang động trên núi, vừa tối tăm vừa hôi hám, may được tỷ phu đến cứu thoát, do đó, ta đã không có thì giờ mua quà cho công chúa!

Liễu như Lăng cười cười, hỏi:

- Công chúa thích quà thế nào? Cứ để ta mua ... là được thôi!

Tân Nguyệt mỉm cười:

- Ta cũng không biết mình thích gì! Nơi phương nam này, có nhiều thứ hay và lạ quá! Huynh cứ kiếm món gì mới mẻ, dễ coi là được!

Quách Tĩnh cắt ngang:

- Mời các vị về đại sảnh ngồi chơi uống nước, đừng nói chuyện dông dài ở đây.

Mọi người theo Quách Tĩnh ra đằng trước.

Tân Nguyệt và Tiểu Nhạn chợt dừng bước, họ ngoái trông khu vườn, toà biệt viện, tiểu đình.

A Tử hỏi:

- Sao vậy? Sao hai người còn chưa chịu đi?

Tân Nguyệt thoáng một nét cười, không trả lời!

Tiểu Nhạn đáp:

- Bị giam ở đó hơn một tháng trời, ngày nào cũng mong được thả, bây giờ ... được tự do rồi, lại đem lòng lưu luyến nơi ấy!

Quách Tĩnh vui vẻ nói:

- Ta đã chỉ sợ hai cô quen sống lều gỗ miền bắc, không kham nổi bó buộc phải cư ngụ trong nhà cửa người Hán chúng ta!

Tiêu Phong cũng cười, nói:

- Phù đệ Công chúa Tân Nguyệt cũng trang trí, thiết kế tương tự nhà cửa người Hán, công chúa chẳng bị lạ lẫm đâu!

Quách Tĩnh chợt nhớ lại quãng đời trên thảo nguyên bao la, nhớ hình ảnh những gian lều gỗ quây quần vào nhau, nhớ cảnh dê, cừu thong dong ăn cỏ chung quanh nhà, thì thoáng có tiếng ngựa hí đầu đây, ông chẳng ngăn được phút giây mơ màng thả ký ức về quá khứ!

Ông cảm khái:

- Năm xưa, lúc từ Mông Cổ trở về Trung nguyên, phải ngụ trong nhà cửa ngăn vách, chia phòng, thăm tâm ta lúc nào cũng không thấy thoải mái, cho đến giờ, ta vẫn nhớ hoài những ngày tháng sống trên thảo nguyên!

Mọi người vừa đi vừa nói chuyện, chẳng mấy chốc, đã về đến đại sảnh. Quách Tĩnh ra lệnh người nhà sửa soạn bữa tối.

Cùng lúc đó, Lâm Yên Bích và Hoàng Dung từ nhà trong ra đến nơi. Tân Nguyệt vừa nhìn thấy Lâm Yên Bích, cô ngấm ngấm Yên Bích một thôi một hỏi, tự nhủ "Sao trên đời này có người con gái xinh đẹp đến thế! Ở Mông Cổ, ta bị người ta khoác cho danh hiệu đệ nhất mỹ nhân, nhưng xem ra ... mình đâu đẹp bằng cô ấy! Chẳng hiểu đây có phải Lâm cô nương hay không?"

Cô thấy Quách Tĩnh đứng lên, hỏi:

- Lâm cô nương, chừng nào đôi mắt tiểu nữ mới lành lặn trở lại?

Ông đứng là người cha tốt, sắc mặt hiện nét quan hoài, không thể tả cho rõ hết những lo lắng trong giọng nói cùng biểu hiện của ông.

Lâm Yên Bích đáp:

- Quách đại hiệp yên tâm! Vừa rồi, trong lúc chiêm cứu, tiểu nữ thấy mạch lạc đằng sau nhãn cầu không bị hư hỏng, trông mắt tạm bị độc làm mờ đục, chỉ cần cô ấy mỗi ngày mỗi dùng thuốc giải, trong vòng một tháng, sẽ lấy lại được thị giác.

Quách Tĩnh thở một hơi dài khoan khoái, ông trả lời:

- Thế thì tốt quá! Lần này, phải chịu đau khổ suốt mấy tháng đó, ta hy vọng nó học được một bài học, khiến nó từ giờ bớt lỗ mãng, bớt kiêu căng.

Hoàng Dung cười ông:

- Cuối cùng, muội mới nghe Tĩnh ca nói một câu nghe được! Muội cứ tưởng, dù nó bị mù, ca ca vẫn để bụng, vẫn muốn chặt nó một cánh tay bù lại cho Qua nhi, thì mới có công bằng, nó mù hay không mù, cũng vậy thôi!

Quách Tĩnh đáp:

- Đúng ... Ta cũng có ý nghĩ đó thật! Làm vậy ... không chừng có được chút hi hã, nhưng bây giờ, nó bị trừng phạt như vậy, ta thấy nó chỉ nên tự trách mình, đừng đổ oán cho ai khác!

Tân Nguyệt nghe Quách Tĩnh gọi Lâm Yên Bích là Lâm cô nương, cô hiểu, đích thực cô nương này đã tận lực tranh đấu Hoàng Dung, Tân Nguyệt lập tức bước đến trước Lâm Yên Bích, hành lễ theo cách Mông Cổ, rồi nói lời cảm tạ:

- Tân Nguyệt cảm ơn Lâm cô nương đã ra tay cứu giúp.

Lâm Yên Bích vội đưa tay cản lại:

- Thì ra đây là Công chúa Tân Nguyệt đã từng cứu Tiêu đại ca?

Cô chăm chú nhìn Tân Nguyệt, rồi cười cười:

- Lúc ở trên Thiên Sơn, ta từng nghe nói Công chúa Tân Nguyệt đẹp nhất mỹ nhân Mông Cổ, hôm nay được gặp, tiếng đồn ấy không ngoa chút nào!

Tân Nguyệt nắm tay cô, đáp:

- Không! Lâm cô nương mới đích xác là mỹ nhân ... ta chưa từng thấy ai đẹp như cô!

Liễu như Lăng cười ầm:

- Ha ha ... Một phòng đầy toàn người đẹp, đại ca thiệt cũng giống đệ, đại ca cũng có mắt tinh đời ... chọn lựa giai nhân!

Tiêu Phong phát mạnh vai Liễu như Lăng, ông cười xoà, mắng gãi:

- Từ đệ sao dám đem huynh so sánh với đệ?

Đang lúc cười đùa, họ thấy Vũ Tu Văn ào ào chạy vào, gãi cung tay, thưa hỏi cùng Quách Tĩnh:

- Sư phụ, Lữ đại soái triệu kiến sư phụ gấp, ông nói có chuyện cực hệ trọng cần bàn bạc cùng sư phụ!

---- Xem tiếp hồi 98 ----

Bạn đang đọc truyện *Thiên Mã Hành Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.16 - Chương 98: Kế Xuất Tương Dương

- Lữ đạo soái có nói vì việc gì không? Ta đang bận khách, nếu không có gì khẩn cấp, bảo về bẩm cùng đại soái ta không thể đến ngay được.

Vũ Tu Văn đáp:

- Chính quân gia Lữ đạo soái đích thân đến mời sư phụ. Đệ tử cũng đã có nói sư phụ bận khách khứa, không đi ngay được, nhưng y nói chuyện này cực khẩn, thỉnh sư phụ đến ngay lập tức.

Quách Tĩnh nghe nói, cho rằng đây là quân tình hệ trọng, ông đứng dậy, chấp tay xin lỗi Tiêu Phong cùng mọi người:

- Tiêu tướng quân, Liễu công tử, xin các vị dùng bữa trước, xong việc, ta sẽ về ngay - quay sang Hoàng Dung, ông dặn - Dung nhi, muội thay ta tiếp đãi các vị cùng Tiêu tướng quân, ta sẽ tìm cách về sớm.

Hoàng Dung trầm ngâm một lúc, bà chậm rãi nói:

- Giờ này mà Lữ đạo soái đến đòi Tĩnh ca, chỉ sợ nguyên do ...

Bồng Lâm yên Bích đứng dậy, nói:

- Quách đại hiệp, Quách phu nhân, chúng ta đến quấy rầy cũng đã gần nguyên ngày rồi, giờ phải cáo từ, ở lâu hơn nữa, quan thủ thành Tương Dương biết Tiêu đại ca cùng Công chúa Tân Nguyệt hiện ở đây, sẽ nhiều rắc rối!

Quách Tĩnh đáp:

- Chuyện Công chúa Tân Nguyệt lưu trong nhà ta, chỉ có hai đứa đệ tử biết. Ta đã cấm ngặt chúng tiết lộ ra ngoài. Nếu Lữ đạo soái hay biết, chắc chắn ông ta đã sớm áp tải Công chúa Tân Nguyệt về Lâm An để lĩnh thưởng rồi, do đó ta đã phải giấu!

Liễu như Lăng bàn: "Chuyện Công chúa Tân Nguyệt ở đây, có khi Lữ đạo soái chưa rõ! Nhưng đại ca cùng chúng ta đến quý phù đệ, khá nhiều người trông thấy, chỉ e Lữ đạo soái nghe phong thanh, đột nhiên đòi Quách đại hiệp đến gặp, chắc hẳn ông ấy muốn tìm hiểu sự việc!"

Hoàng Dung lặng thinh, bà nghĩ thầm, mình đã sớm dự liệu tình huống này. Vừa rồi, bà không nói ra, vì bà đã chưa quyết đoán hẳn, ban đầu, bà nghĩ để bọn người Tiêu Phong trên đường ra khỏi Tương Dương đụng độ một trận lớn sống còn với quân binh, chưa hẳn là một ý tệ, còn hơn dễ dàng chịu thả hổ về rừng. Nhưng khi bà mục kích Lâm yên Bích tình nguyện chữa thương Quách Phù, rồi thấy Tiêu Phong trước sau khí độ quang minh lỗi lạc, bà lập tức lấy quyết định, cất tiếng sang sảng nói:

- Các vị nên đi sớm thì hơn! Chần chừ lâu ở đây, sợ sẽ không sao ra khỏi thành được nữa!

Khi Quách Tĩnh nghe Hoàng Dung nói, ông hiểu sự tình có khi đã đến chỗ khẩn cấp, bèn bảo:

- Để tự ta tiễn chư vị ra ngoài thành, quan quân thù thành sẽ không dám ngăn cản đâu!

Hoàng Dung thấy ông hoảng hốt, bà vội bảo:

- Tĩnh ca phải mau đến Lữ phủ, tránh làm ông ta sinh nghi, hiện thời cửa thành còn mở, để muội đưa họ ra.

Tiêu Phong tiến ra một bước, ông chấp tay, khom mình hành lễ Quách Tĩnh, nói:

- Ân tình Quách đại hiệp, Tiêu Phong không bao giờ quên, ngày sau thề quyết báo đáp!

Quách Tĩnh đưa tay đỡ ông, miệng đáp:

- Ta không mong báo đáp, chỉ hy vọng sau này gặp lại, sẽ không phải mặt đâu mặt trên chiến trường!

Ông vừa bước đi, vừa tiếp:

- Quân gia của Lữ phủ hãy còn ở nơi trước, các vị chờ ta cùng hấn đi khỏi, rồi hãy ra cửa. Nếu vì lý do gì mà không thoát được ra ngoài, Dung nhi ... muội cố thu xếp tìm chỗ giấu Tiêu tướng quân.

Hoàng Dung đáp:

- Muội hiểu rồi, ca ca mau lên đường, muội đảm bảo đưa được họ an toàn rời thành.

Quách Tĩnh biết Hoàng Dung cơ trí, giỏi ứng biến, ông chấp tay chào mọi người:

- Chư vị, hẹn gặp lại!

Ông ra phía trước, theo người quân gia đến Lữ phủ.

Tiêu Phong chấp tay nói với Hoàng Dung:

- Quách phu nhân, bọn ta xin cáo từ tại đây, không dám nhọc sức đại giá phu nhân, phu nhân cứ để tự bọn ta xuất thành.

Hoàng Dung cười hỏi:

- Ông vẫn còn chưa yên tâm, còn nhớ chuyện cũ ta đã làm, sợ ta sẽ lại thừa dịp quấy rầy ông nữa chăng? Ông hãy vững tâm, ta theo lời Quách ca dặn, đưa tiễn các vị an toàn, nhất quyết không chút xảo trá!

Tiêu Phong đáp:

- Ta không dám! Ta tuyệt chẳng có ý nghĩ đó. Tiêu Phong rất ngưỡng mộ tấm lòng vì nước vì dân của Quách phu nhân, sự thực là e ngại phiền phức phu nhân thôi. Nếu phu nhân đã có lòng giúp, ta cũng không khách khí nữa, mọi việc xin để phu nhân an bài.

Hoàng Dung đáp:

- Hay lắm! Minh đi ngay đi thôi! Tu Văn, cho sửa soạn yên cương con tiểu hồng mã và hai con ngựa khỏe khác cho công chúa Tân Nguyệt và Tiểu Nhạn cô nương.

Vũ Tu Văn ứng tiếng nhận lệnh, gã đi nhanh ra đằng sau.

Cả bọn theo bà rời phủ đệ, Hoàng Dung nói:

- Quan quân thù thành có khi đã được mật lệnh từ Lữ văn Đức, sẽ tra hỏi kỹ người xuất thành. Khi đến cổng thành, các vị cứ nhìn theo ánh mắt ta mà hành sự!.

Bà nhìn từng người, rồi hỏi:

- Các vị có hết lòng tin tưởng ta không?

Tiêu Phong ngẩng đầu nhìn trời, ông buông một tràng cười dài, đáp:

- Sao không tin? Quách phu nhân dù gì cũng đã từng làm bang chủ Cái bang, theo như ta biết, bang chủ Cái Bang, đời đời chưa khi nào bội tín, xem nhẹ nghĩa khí cả!

Hoàng Dung cười nụ, đáp:

- Hay lắm! Quá khứ, ta đối xử ông ra sao, thế nhưng ông vẫn hết lòng tin tưởng ta! Hôm nay, bất cứ giá nào, ta quyết đưa các vị ra ngoài thành an toàn!.

Trong lúc bà nói, Vũ tu Văn dẫn con tiểu hồng mã đến, ngựa của Tiêu Phong cùng Liễu như Lãng đều buộc tại trước cửa phủ đệ. Quách phu vốn là nơi khách giang hồ qua lại nườm nượp, người nhà thường xuyên trông chừng ngựa buộc ở đấy, tên quân gia của Lữ phủ chắc hẳn sẽ chẳng để ý nghi ngờ!

Mọi người lục tục lên yên, cũng như lúc đến, Lâm yên Bích cười chung ngựa với A Tử, cả đoàn kéo nhau đi ra cổng bắc thành Tương Dương. Lúc đó đang chiều tối, nhà nhà đều đã lên đèn, trên đường thưa thớt người qua lại, vài ba đứa trẻ nhả nha chơi đùa, nghe có tiếng mấy bà mẹ gọi con về ăn cơm. Tiêu Phong chợt nhớ lúc ông còn ở phủ đệ công chúa Tân Nguyệt nơi thành Nguyệt Nha, ông cũng đã từng thấy cảnh mẹ gọi con trên đường phố, ông không ngăn nổi cảm khái trong lòng, các bà mẹ nào, ở đâu, cũng giống nhau hết, dưới trời, người dân đầu đầu, ai cũng có thân nhân, ai cũng có nhà cửa, dầu diện mạo khác nhau, nhưng cùng một ao ước cuộc sống thanh bình yên ổn, chỉ vì phân biệt người Hán, người Mông Cổ, người Khiết Đan, chỉ vì kỷ thị chủng tộc, nhiều vua chúa đã không chịu an phận thủ thường, cũng như bây giờ, lúc Mông Cổ cường thịnh, gia tộc Thiết Mộc Chân đưa vó ngựa sắt giẫm đạp bốn phương, mong nhất thống thiên hạ. Ngồi trên ngựa, Tiêu Phong càng nghĩ càng thấy chán ghét chiến tranh, ông tự nhủ "Người ta không thể sống chung hoà bình, chỉ vì dưới trời này còn lắm kẻ ôm ấp nhiều dã tâm. Ôi! sao chỉ vì tham vọng cá nhân, họ đang tâm gây cảnh sinh linh đồ thán. Ngay cả nếu Hốt Tất Liệt không dã tâm, chắc gì đã không có kẻ nuôi mộng tranh đoạt thiên hạ đến làm thuyết khách, đưa ý kiến, bảo nhất thống thiên hạ rồi, sẽ không còn chiến tranh nữa? Những kẻ mang tâm thuật đó, thời nào cũng có, ở đâu cũng có, chúng chỉ có thể bị trấn áp một được quãng thời gian, nhưng không bị trừ tuyệt .... hòng tránh hoạ cho muôn đời!"

Tiêu Phong miên man suy nghĩ, ông tha thiết mong muốn có cách gì giúp trăm họ vĩnh viễn an cư, lạc nghiệp, có điều, nghĩ hoài không ra! Ông chán nản thờ dài, không muốn nghĩ nữa!

Chẳng mấy chốc, họ đến cổng thành, quan quân thủ thành đang triển khai đóng cửa. Hoàng Dung đến gần viên chỉ huy, nói:

- Lý tướng quân, ta có việc khẩn cần ra ngoài, xin cho mở cửa.

Lý tướng quân nhận biết Hoàng Dung, vội chấp tay thưa:

- Quách phu nhân, xin mạo muội hỏi phu nhân việc khẩn cấp ra sao, Lữ đạo soái đã có lệnh, bất cứ ai rời thành đều phải tra hỏi lý do.

Ông ta thấy nhiều người cùng đi với bà, bèn nghĩ "Nếu một mình phu nhân xuất thành, ta không cần tra vấn, chỉ vì bà có nhiều người đi cùng, trong khi Lữ đạo soái đã đặc biệt ban lệnh phải kiểm soát kỹ những người của Quách phủ, họ số đông như vậy, thật khả nghi!"

Hoàng Dung sa sầm mặt, nói:

- Ngay ta cũng bị tra hỏi nữa sao? Hai mươi năm nay, vợ chồng ta gốc sức trấn thủ Tương Dương, không những chịu gian khổ, bộ không có chút công trạng nào hay sao? Hôm nay, vì đâu bày trò tra vấn thế này?

Gã tướng quân họ Lý vội đáp:

- Mặt tướng không dám, thành Tương Dương này, ai mà không cảm kích công ơn của Quách đại hiệp và Quách phu nhân! Ngặt rằng, đây là mệnh lệnh Lữ đạo soái, mặt tướng thực không dám không tuân.

Hoàng Dung suy nghĩ, rồi đáp:

- Được rồi, chuyện khá cơ mật, tướng quân ghé sát vào đây, ta nói nhỏ cho nghe.

Viên tướng quân đó bèn ghé sát vào, gã nghe Hoàng Dung nhỏ giọng:

- Bọn ta được tin tức giang hồ, công chúa Tân Nguyệt của Mông Cổ cùng Đông Liêu đại tướng quân Tiêu Phong hiện đang ở Trung nguyên, ta đã thương nghị cùng Quách đại hiệp, quyết định dẫn một số hảo thủ lên đường tìm cách bắt giam công chúa cùng gã đại tướng quân đó. Minh bắt được họ, có họ trong tay, dùng uy hiếp Hốt tất Liệt ngừng xâm lược trong vòng hai mươi năm. Có thể nhờ vậy, thành Tương Dương sẽ được sống yên ổn quãng thời gian đó!

Lý tướng quân nghe nói, gã vui mừng, đáp:

- Hạ tướng cũng nghe đồn một tướng quân Mông Cổ, hình như Tiêu tướng quân, đang xuống Trung nguyên. Võ công ông ta cực lợi hại, nhiều nhân vật giang hồ đã tìm cách ngăn cản ông ta, nhưng đều không thành công. Bây giờ Quách phu nhân thân chinh xuất mã, chắc sẽ bắt được thôi. Lại còn cô công chúa Mông Cổ tên Tân Nguyệt gì đó nữa? Mặt tướng chưa hay biết tin này, nhưng nếu bắt được cả hai, mỗi người đánh đổi mười năm ngừng chiến, thế nào Hốt tất Liệt cũng phải ưng thuận!

Hoàng Dung gật đầu, nói:

- Đúng thế! Muốn khống chế Tiêu Phong, giờ chỉ trông vào võ công ta! Trọng phu ta không thể rời xa Tương Dương, sợ trúng kế điệu hổ ly sơn. Ta hiện tụ tập dưới tay một số hảo thủ giang hồ, võ công họ khá cao, hy vọng thành công trong ý đồ bắt giữ tên Tiêu Phong đó!

Lý tướng quân đưa mắt nhìn đoàn Tiêu Phong, rồi gã chấp tay chào họ:

- Nguyên là hào kiệt giang hồ! Các vị đại hiệp cùng các vị hiệp nữ, Lý mỗ đã thất kính rồi! Xin được nghe tên họ các vị, sau này gặp mặt, chúng ta có thể dễ xưng hô, chuyện trò hơn!

Tiêu Phong thuận miệng ứng ra mấy cái tên, trầm giọng đáp:

- Ta tên Kiều Sơn - Chỉ vào Liễu như Lăng, ông nói - Vị này tên Mộc như Lương, mấy cô kia đều là sư muội của y.

Lý tướng quân đáp:

- Hân hạnh! Sẵn dịp, xin cho tại hạ được đại khai nhãn giới, được xem qua chút ít tuyệt kỹ của Kiều gia?

Tiêu Phong biết y không tin lời, muốn tự thăm định các hảo thủ bên Hoàng Dung lợi hại ra sao! Ông mỉm cười, đưa tay tả đẩy ra một chưởng, kinh khí lướt sát thân mình gã Lý tướng quân, đánh vào một đại thụ đằng sau lưng y. Lý tướng quân vừa cảm giác được kinh phong mãnh liệt vút qua, chưa kịp né tránh, đã nghe "sầm" một tiếng đĩnh tai, lúc y ngoái đầu trông, thấy cây đại thụ đó đã bị chấn gãy làm hai, cành lá nửa thân trên còn dang ngang lưng chừng trời.

Gã tướng quân kinh hồn bạt vía, nghĩ bụng, lĩnh phải chưởng đó, thì tiêu rồi! Thấy kinh lực hiểm có, y lập tức tin lời Hoàng Dung nói, bà mời họ đi truy nã tướng quân Mông Cổ, chẳng phải bà bịa chuyện! Gã bèn đưa ra một tấm thẻ mỏng, nói:

- Quách phu nhân, xin bà ghi họ vào đây nguyên nhân rồi thành, tùy từng gồm những ai ... Nếu Lữ đạo soái tra vấn, mặt tướng cũng có chứng từ.

Hoàng Dung chẳng nói chẳng rằng, bà nhận tấm thẻ, ghi vào mấy dòng, rồi đưa trả lại y, làm ra vẻ nén giận, nói:

- Rồi đó! Đừng làm mất thì giờ ta nữa!

Gã Lý tướng quân vội giơ tay làm hiệu, hét bảo quân sĩ:

- Mau mở cổng thành, để Quách phu nhân cùng tùy tùng xuất thành!

---- Xem tiếp hồi 99 ----

Bạn đang đọc truyện *Thiên Mã Hành Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.16 - Chương 99: Thôi Tâm Trí Phúc

(Thôi tâm trí phúc = Hết lòng tin cậy)

Cửa thành mở rộng, đoàn Tiêu Phong nhanh chóng ra ngoài. Khi nghe tiếng cổng thành khép lại sau lưng, Tiêu Phong hỏi Hoàng Dung:

- Quách phu nhân, cổng thành đã đóng rồi, bây giờ làm sao phu nhân trở vào thành được?

Hoàng Dung đáp:

- Tối nay, ta không về nhà. Ta sẽ đến Lục gia trang thăm vợ chồng Lục trang chủ ít bữa rồi mới về. Khi Lữ văn Đức không truy tìm được tung tích các vị, ông ta sẽ buộc phải ngưng việc tra xét người ra vào thành.

Tiêu Phong cười:

- Quách phu nhân tức trí đa mưu, nếu Lý tướng quân đó hỏi phu nhân tại sao về quá sớm, chắc phu nhân đã có sẵn câu trả lời rồi!

Hoàng Dung cũng cười, đáp:

- Không sai! Chuyện nhỏ đó đâu làm khó ta được!.

Hai người đang đi cùng cả đoàn, Hoàng Dung bỗng tề sang một bên, dừng ngựa, hỏi:

- Tiêu tướng quân, ta có một thắc mắc nhỏ, mong được tướng quân giải thích.

Tiêu Phong đáp:

- Xin Quách phu nhân cứ nêu lên câu hỏi.

Hoàng Dung hỏi:

- Đả Cầu bổng pháp do tổ tiên ông truyền lại cho ông, cho nên ông rành rẽ bổng pháp, cái đó không có gì lạ!. Nhưng, Lạc Anh thần chương do thân phụ ta sáng chế, độc bá trong môn hạ Đào Hoa đảo, không dạy người ngoài. Tại sao lúc ta đấu Lâm cô nương, ông hiểu rõ các biến hoá của chương pháp đó, ta sử chiêu nào, ông đều biết cách đối phó, thông báo Lâm cô nương. Cô là người thông minh vượt bậc, khi được ông mách nước, đã có thể đấu ngang tay ta! Tiêu tướng quân có thể nói cho ta hay, ông đã học Lạc Anh thần chương ở đâu?

Tiêu Phong cười ha hả, đáp:

- Ta? Hỏi ta từng học Lạc Anh thần chương ở đâu? Nguyên ngày đó, trên tiểu đảo, cha bà lâm trận đã sử dụng chương pháp này, ta chiết chiêu cùng ông, đã ghi nhớ trong óc, hôm nay, khi xem bà sử xuất chiêu thức, ta hồi tưởng lại. Về nội lực cũng như kinh nghiệm chiến đấu, Yên Bích còn kém xa bà, nếu để mặc cô ấy xoay xở, thế nào cô cũng sẽ thua, do đó, ta phải mách nước! Ta bó buộc phải thắng cuộc, nếu không muốn bị giam giữ tại Tương Dương cùng Tân Nguyệt. Tánh mạng và an nguy của trăm họ thành Lâm Hoàng đặt nặng trên vai trò tướng quân của ta!

Hoàng Dung nghe ông ta giải thích rất giản dị, trong lòng bà không khỏi kinh ngạc! Bà chắc chắn võ công Đào Hoa đảo không bị truyền bá ra ngoài, đồ đệ của đảo hiện chỉ còn duy nhất Trình Anh, mà bà biết cá tính Trình Anh, nếu không được phép Hoàng dược Sư, cô nhất định không tiết lộ võ công sư môn. Lạc Anh thần chương là tuyệt nghệ độc môn nhà bà, giờ đây, nghe lời ông giải thích, bà nghĩ thầm "Người này chân kỳ tài về võ học! Theo mắt ta trông, đạt được cảnh giới của ông ta, chỉ sợ hàng trăm năm mới có được một người! Người giỏi như vậy, nếu để Mông Cổ khai thác tài năng, đầu tiên giờ ông chưa nắm binh pháp, chưa biết bày binh bố trận, chỉ cần cho ông được cơ hội học hỏi! Cộng thêm ông noi trận tiền, lấy đầu người như lấy đồ trong túi! Ôi ... hôm nay giúp ông trốn thoát, chẳng biết đúng hay sai nữa đây!". Bà thôi không nói gì nữa!

Đi chừng hơn một thời thần, đoàn người đã đến Đại Thắng quan. Màn đêm đang buông, Hoàng Dung hỏi:

- Hay tắt cả đoàn ghé vào Lục gia trang nghỉ qua đêm, ngày mai đi tiếp?

Tiêu Phong chưa kịp đáp, Lâm yên Bích đã nói:

- Cám ơn ý tốt Quách phu nhân, nhưng mười lăm tháng này, tiểu nữ phải có mặt ở Hạnh Hoa cốc tỉnh Hà Bắc vì cái hẹn cùng sư phụ, bây giờ phải gấp rút lên đường, nếu không muốn lỡ hẹn.

Từng ngộ hiểm trong tay Hoàng Dung tại Lục gia trang, lúc này, trong nguy cơ chấp chừng, Tiêu Phong không bụng dạ đâu trở lại đây lần nữa!

Hoàng Dung hỏi cô:

- Sư phụ cô vì sao hạ sơn? Bà ấy có công chuyện?

Lâm yên Bích lắc đầu, đáp:

- Tiểu nữ không rõ, sư phụ có lệnh đến chờ bà ở Hạnh Hoa cốc.

Tiêu Phong nói:

- Sẵn Yên Bích vợ, bọn ta sẽ tháp tùng cô ấy, hai giờ nữa sẽ tìm chỗ nghỉ. Hôm nay, Quách phu nhân giúp đỡ, ta sẽ không bao giờ quên ân nghĩa đó.

Hoàng Dung cười cười:

- Không cần ghi nhớ ân tình làm gì, mong các vị bỏ qua cho quá khứ ... là tốt rồi!.

Bà thu nộ cười, dừng ngựa, nói:

- Tiêu tướng quân, ta có một lời này, muốn bày tỏ cùng tướng quân.

Tiêu Phong kìm cương ngựa, nói:

- Tiêu Phong xin được nghe Quách phu nhân chỉ giáo.

Hoàng Dung đáp:

- Không dám chỉ giáo đâu, lòng ta có thắc mắc, không nói ra không chịu được. Mười năm nay, chiến tranh liên miên giữa Mông cổ cùng Đại Tống! Đạo trước, khi kết liên minh diệt nhà Kim, hai bên có giao ước, lãnh thổ Kim chiếm của Đại Tống phải trả về cho chúng ta, giao ước hai bên không xâm phạm nhau! Rồi Mông Cổ đã bội ước, không trả một tấc đất nào thì chớ, còn xua quân nam hạ, tấn công thành Tương Dương, cho thấy lòng lang dạ sói của họ, chẳng đếm xỉa tín nghĩa! Có sao ông còn trợ giúp họ? Hoàng đế Đại Tống quả thực một lũ hôn quân bất tài, năm đó giết chết nguyên soái Nhạc Phi, để rồi sau đó bị người Kim tràn xuống chiếm đóng lãnh thổ. Bây giờ lại còn họa gian thần lũng đoạn, thừa tướng Giả Tự Đạo lộng quyền, tham tài, bất kể vận nước, gây lầm than trong dân chúng. Từ xưa đến nay, nước có vững thì nhà mới yên, nếu triều đình Đại Tống làm mất nước, Mông Cổ hung tàn nhất quyết không cho con dân nhà Hán sống yên lành lấy một ngày! Lúc lên bắc, ta từng chứng kiến bọn chúng vô cớ sát hại người dân vùng lãnh thổ đang bị

chúng chiếm đóng, chúng coi mạng người Hán rẻ như sâu, như kiến!

Càng nói càng phần nộ, giọng bà mỗi lúc một lớn, Tiêu Phong rung mình, ông nắm chặt bàn tay! Không rõ biết lịch sử trăm năm qua, ông bây giờ nghe Hoàng Dung kể một hồi, mới hiểu có sự.

Hoàng Dung dừng một chút, bà quay sang nhìn Tân Nguyệt, thấy cô lặng im cúi đầu, bà nói tiếp:

- Công chúa Tân Nguyệt, ta chẳng muốn làm khó dễ công chúa, ta chỉ nói sự thực, công chúa đơn thuần là một vị cô nương thiện lương, ta không hề muốn lấy công chúa làm mục tiêu công kích!

Tân Nguyệt ngẩng mặt, đôi mắt nhìn xa xăm, cô nhỏ nhẹ nói:

- Ta cũng biết vậy! Chi vì ta làm con cháu Thành Cát tư hãn, ta không thể ở đây nghe lời bà chỉ trích các bậc cha ông, chú bác!.

Quay sang Tiêu Phong, cô nói:

- Tiêu đại ca, muội và Tiểu Nhạn đi trước, sẽ gặp lại đại ca sau.

Cô ra roi, giục ngựa cùng Tiểu Nhạn chạy về phía trước.

Tiêu Phong tổn biết bao công sức mới cứu được cô, ông sợ xảy sơ suất gì khác, bèn nói to:

- Tứ đệ, Yên Bích, A Tử, hãy theo sát công chúa, ta xong câu chuyện cùng Quách phu nhân, sẽ tìm gặp cả đoàn sau.

Liều Như Lăng cất tiếng ưng chịu, rồi gã cùng Lâm Yên Bích, A Tử giục ngựa đuổi theo công chúa Tân Nguyệt.

Hoàng Dung nói tiếp:

- Ông được nuôi dưỡng, lớn lên tại Trung nguyên, dù ông là người Khiết Đan hay không, ta và Quách ca ta chỉ mong mỗi sớm thấy ông ly khai Mông Cổ, mong ông đừng "trợ Trụ vi nghịch"! Chúng ta kính trọng ông một trang hảo hán, thật tình không muốn gây thù địch, nhưng một ngày ông còn làm Đông Liêu đại tướng quân, là một ngày mình không thể không là thù địch!

Trên mình ngựa, Tiêu Phong chấp tay vái Hoàng Dung, đáp:

- Quách phu nhân nói không sai, lời lời ... đâu cũng có lý, Tiêu Phong mỡ ngựa vô cùng! Tiêu Phong ta vô cùng thù ghét chiến tranh, lúc Hốt tất Liệt ngỏ ý muốn nam chinh ngay trong năm nay, ta xin nghỉ phép đi xuống Trung nguyên liền, để tránh né vai trò cầm quân đi xâm lược Nam triều. Bây giờ, khi ta đưa công chúa Tân Nguyệt về đến nơi xong, ta sẽ tìm cách từ chức đại tướng quân.

Đây không phải lần thứ nhất ý tưởng này hiện ra trong đầu, nhưng ông nghĩ đến sự tinh minh cùng thủ đoạn của Hốt tất Liệt, thì thấy thực hiện nó sẽ cực kỳ khó khăn. Lúc này, ông đành thờ dài, nói:

- Bằng vào tính cách Hốt tất Liệt, y sẽ không cho ta từ chức đâu. Chuyện này dính dáng vào sinh mạng hàng trăm ngàn người, ta không thể khinh xuất!

Hoàng Dung trầm ngâm, rồi đáp:

- Ta cũng biết chỗ khó đó của Tiêu tướng quân, nếu Hốt tất Liệt thực sự không khứng chịu cho ông từ chức, bọn ta thật cũng chẳng dám áp đặt Tiêu tướng quân.

Ánh mắt chợt loé sáng, bà nói:

- Tiêu tướng quân có từng nghe điển tích "Thân tại Tào nhưng lòng hướng về Hán" chưa? Nếu ông không tránh né được nhiệm vụ cầm quân nam chinh, ông hãy cứ "Thuận thủy thôi chu", giả vờ yếu kém nghề cầm quân, tạo thua trận liên tiếp. Khi Hốt tất Liệt thấy không dùng ông được tốt đẹp, tự nhiên sẽ cho thay thế, lúc đó, chẳng cần ông từ quan, y cũng sẽ để ông yên, đồng thời ông bảo vệ được sinh mạng tộc nhân của ông nữa, Tiêu tướng quân nghĩ sao?

Tiêu Phong khẽ gật đầu, đáp:

- Ta quả thực không muốn cầm quân, nhưng lúc bó buộc phải thống lĩnh quân đội nam hạ, muốn trả bại, cũng phải làm cho đúng bài bản! Ta không đành lòng nhìn vô số sĩ tốt mắc thương vong, thân xác bị vùi dập, cho dù là người Mông Cổ hay là người Hán. Binh lính Mông Cổ dấu hiệu chiến, nhưng đại đa số đều chẳng muốn bỏ mạng sa trường, bọn họ cũng mong, khi hết chiến chinh, giữ toàn mạng trở về sum họp gia đình- Ngang cao đầu, ông tiếp - Thành ra dùng sinh mạng sĩ tốt mưu cầu tự do cho bản thân, ta quả thật bất nhẫn!

Hoàng Dung cười nhạt, đáp:

- Thát tử Mông Cổ tính nết hung tàn, có chết bớt đi ít nhiều, cũng không gì đáng tiếc cả! Ông đã bao giờ thấy bọn chúng tàn sát người Hán chưa? Bọn chúng không còn một chút nhân tính! - Liếc nhìn Tiêu Phong, bà tiếp - Nếu ông là người Hán, sau khi thấy cảnh tàn sát đó rồi, ông sẽ thôi hết muốn lân lẫm với bọn Mông Cổ đó nữa, chỉ còn duy nhất cừu hận trong tim!

Tiêu Phong đáp:

- Quả tình, ta chưa mục kích cảnh Mông Cổ giết chóc người Hán, nhưng ở trong quân ngũ, sớm tối sinh hoạt cùng họ, đã nảy sinh tình nghĩa huynh đệ! Ta lại chưa thấy sự hung tàn của họ, nói gì thì nói, muốn ta vô cớ đưa họ vào đất chết, ta không sao làm được, chứ đừng nói đến đi giết chết ngàn ngàn, vạn vạn người!

Hoàng Dung thở dài, than:

- Nếu không muốn thấy sĩ tốt chết trận vì ông, khi phải cầm quân nam hạ, ông sẽ làm gì đây?

Tiêu Phong trầm ngâm một lúc lâu, rồi ông ngẩng đầu, đáp:

- Ta cũng chưa biết sẽ phải làm gì, muốn giảm thương vong cho cả hai bên, chắc chỉ còn mỗi cách án binh bất động!

Hoàng Dung nghe thế, bà vỗ tay, reo lên:

- Cách này hay! Chỉ cần ông án binh bất động, không đưa quân công thành, song phương sẽ không bị thiệt hại! Cho tới ngày lương thảo cạn kiệt, bó buộc phải lui binh thôi! - Cau mày, bà nói tiếp- Án binh bất động, cũng không phải dễ làm, dù ông cấp cao trong quân, có thể cũng có người đồng ý, nhưng cứ mãi án binh bất động, Hốt tất Liệt tinh minh, thế nào y cũng đoán được ý của ông, ông khó lộng giả thành chân mãi được!

Tiêu Phong thở ra một hơi dài, nhìn sắc trời dần tối, ông nói:

- Chưa chắc là ta phải cầm quân nam chinh, nhưng khi cần, ta sẽ hành sự tùy tình hình. Bây giờ, chưa có kế sách, ta không thể bảo đảm sẽ làm được gì! Nhưng một điều chắc chắn, suốt cuộc đời này, ta sẽ không giết một người Hán nào khác nữa!

Hoàng Dung gật đầu, nói:

- Tốt lắm! Được như vậy, ta cũng rất muốn thấy chính ông cầm quân nam chinh, cho dù Mông Cổ đoạt được thành Tương Dương, dưới sự chỉ huy của ông, có ông kiểm chế binh sĩ, bá tánh toàn thành sẽ bị ít nhiều nương hơn!

Tiêu Phong chấp tay chào Hoàng Dung, nói:

- Trời đã tối, mình cũng nên đi tiếp đoạn đường! Giờ ta xin từ biệt, mong còn có dịp gặp lại!

Kẹp chân vào hông ngựa, ông giật cương, phóng đi.

---- Xem tiếp hồi 100 ----

Bạn đang đọc truyện *Thiên Mã Hành Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.16 - Chương 100: Tình Nghĩa Thâm Trọng

Tiêu Phong chạy một mạch, ông bắt kịp đoàn Liễu Như Lăng, rồi tất cả đi thêm một quãng nữa, Lâm Yên Bích thấy phía trước có một khách sạn, bèn nói:

- Mình nên nghỉ lại nơi đó, ăn cơm tối luôn.

Cả đoàn xuống ngựa đi vào, lão bản của khách sạn cùng hoà kẻ hốt nhiên thấy họ, nam thì cao lớn, anh tuấn, nữ thì thiên kiều bá mị, cả hai trở mắt nhìn, cùng ngó nhau một lúc, rồi mới chạy ra chào hỏi. Liễu Như Lăng nói:

- Đem rượu ngon nhất của quán, dọn cho các món ăn hạng nhất.

Lão bản mừng rỡ, trước hết đem rượu ra rót cho mọi người, rồi truyền hà bếp sửa soạn các món đắt giá. Tiêu Phong cùng Liễu Như Lăng dùng bát to uống rượu, các nữ tử uống chén nhỏ.

Tiêu Phong nâng bát rượu, nhìn mọi người, nói:

- Bạn bè thân nhất đời ta, trừ Dương Qua, đều có mặt ở đây. Chúng mình, bằng hữu đồng sinh cộng tử, uống được rượu hay không, hôm nay ai cũng phải nâng chén mừng buổi họp mặt!

Liều Như Lăng cùng quần nữ đồng thanh đáp:

- Hay lắm!,

Rồi cùng ngẩng cổ uống cạn. Tân Nguyệt và Tiểu Nhạn ở Mông Cổ, từ nhỏ đã quen rượu mạnh pha sữa ngựa, uống chén rượu đó không vấn đề. A Từ hồi ở Liêu quốc đã nhiều dịp bồi tiếp Tiêu Phong, cô tuy tửu lượng không cao, nhưng uống một chén đó dễ dàng, chỉ khổ Lâm Yên Bích, cô bình thường không uống rượu mạnh, chỉ quen nhấm nháp mấy rượu nhẹ ướp các loại hoa lê, hoa quế, trong tai cô vừa nghe Tiêu Phong khen "Rượu ngon, đúng rượu ngon!", cô đã thấy hơi rượu bốc lên từ bụng, khiến cô ho rũ rượi, sặc sụa!

Ngồi bên cạnh, Tân Nguyệt vội đưa tay vỗ vào lưng cô.

Tiêu Phong cười ha hả, hỏi:

- Yên Bích, muội chưa từng uống rượu mạnh sao? Rượu này mạnh lắm, có khi nó đốt cháy cổ họng muội đó!

Lâm Yên Bích đưa tay ôm ngực, cô nhăn mặt nhủ mảy một lúc rồi mới lắc đầu, trả lời:

- Rượu mạnh! Chi là muội không quen uống, nó cay xé cổ gần chết!

Liều Như Lăng cười, hỏi:

- Lâm muội muội, muội biết rượu có tên gọi ra sao không?

Lâm Yên Bích đáp:

- Không! Tên gì vậy?

Liều Như Lăng ngâm nga:

"Lạc mã hồi đầu vọng Trương Cung,

Hì tạ tửu tiên tiền ngô hành

Như mộng tường khứ tam thập lý

Nùng hương tửu vị trận trận xung "

Lâm Yên Bích nói:

- Thì ra Trương Cung tửu, hèn chi nặng khiếp.

Tiêu Phong nghe cô nói không uống nổi rượu ấy, ông đưa mắt nhìn Liều Như Lăng, rồi cả hai phá lên cười. Tân Nguyệt cũng tủm tỉm nói:

- Đó là muội chưa uống thử rượu sữa ngựa của bọn ta, mạnh bằng mấy cái rượu này. Có người Hán đã bảo nó là rượu đậm mùi hoi, muội mà uống vào một hớp, sẽ phát buồn nôn, khạc ra tức thì!

Lâm Yên Bích từng nhiều lần mơ mộng được cùng Tiêu Phong về nơi thảo nguyên chăn dê, thả cừu, nên cô rất có hảo cảm với các câu chuyện liên quan tới vùng đồng cỏ bao la, khi cô nghe nói rượu sữa ngựa còn nặng hơn rượu Trương Cung này nữa, bất giác cô hỏi:

- Các vị chắc mỗi ngày đều uống rượu đó như uống nước là?

Tân Nguyệt cười, đáp:

- Đương nhiên, Yên Bích muội vào nhà mục dân Mông Cổ ta, họ không mời trà hay mời uống nước đâu, chỉ đưa ra toàn thứ rượu sữa ngựa đó thôi!

Lâm Yên Bích đáp:

- Vậy muội phải tự đem nước lạnh theo người, không sao uống nổi món rượu sữa ngựa đó đâu!

Tân Nguyệt nói:

- Cái đó là vô lễ lắm đấy! Không uống rượu dân ta chân thành đem mời, tức không ưa bọn ta, không tôn trọng chủ nhà, dễ khiến chủ nhà nổi giận !

Lâm Yên Bích sững sờ, hỏi:

- Vậy thì làm thế nào bây giờ? Muội không uống được rượu sữa ngựa, mà lại rất muốn lên thảo nguyên thăm thú!

Tiêu Phong cười rộ:

- Đừng lo! Ta sẽ uống thay cho muối!

Lâm Yên Bích thoáng đỏ bừng đôi má, cô khẽ khàng cúi đầu, nâng bát ăn cơm, nhưng trong lòng cảm thấy ngọt ngào, vui sướng.

Tiêu Phong vừa uống ào ào, vừa hỏi Liễu Như Lăng sao biết đường tìm đến Quách phủ.

Liễu Như Lăng đáp:

- Hồi đó, đại ca đi rồi, sư phụ đệ từ Đào Hoa đảo về, ghé qua ở chơi nhà đệ ba ngày. Đệ hàn huyên cùng bà, khi bà ra đi, đệ không có gì làm, bèn đi lên miền bắc tìm huynh, lúc đi ngang Tô Châu, đệ ghé Chiết Quế cư, định đề thăm hỏi Lâm muội muội, cũng sẵn dịp hỏi thăm hạ lạc của huynh luôn, mới hay tin Lâm muội muội một thân một mình đi Lư Sơn cứu A Tử cô nương rồi! Đệ vội vàng chạy lên đây. Đến nơi, hỏi thăm người của Bích Vân cung, được họ báo tin mọi người đã đi Tương Dương cứu Công chúa Tân Nguyệt. Đệ vội chạy ngay xuống Tương Dương, cũng may ông trời không phụ lòng người, đệ đã đến kịp Quách phủ gặp mọi người ở đây!

A Tử cười cười:

- Thật may tứ ca ca đến đúng lúc, nếu không, là muối phải đầu với bà Hoàng Dung đó, bà ta hận muối tận xương tủy. Hồi ở Mông Cổ, bà đã rượt đuổi muối chạy vào tận quân doanh của tỷ phu. Nếu đụng độ bà ở Tương Dương, có cơ hội trả thù cho cô con gái, nhất định bà sẽ chẳng nhẹ tay với muối đâu! Nếu bà không moi mắt của muối ra, ít nhất cũng chặt đứt đi một tay, một chân gì đó!

- A Tử, - Tiêu Phong trầm giọng nạt cô - Quách phu nhân quyết không làm như muối nghĩ đâu! Bà không tàn độc như muối, không cắt đầu lưỡi người ta, hay chặt tay người ta!

A Tử tròn mắt, đáp:

- Ha! Tỷ phu đừng nói càn! Muối đã chặt tay ai bao giờ đâu? Đó là tuyệt nghệ của cái cô Quách đại tiểu thư kia mà, muối đâu có học ngón đó!

Tiêu Phong gật gù, bảo:

- Là ta nói lộn! Chỉ tại ta muốn muối từ giờ trở đi bớt tính tình ngoan độc, nên mới nói quá đi một chút, muối đừng để tâm!

A Tử nâng chén rượu lên, cụng vào bát rượu của Tiêu Phong, rồi cô thề lời:

- Muối đã sớm thành người lớn lâu rồi, huynh đừng có mà cứ coi muối như trẻ con!

Cô nâng chén rượu, từ từ uống cạn, rồi chậm chậm đặt chén xuống. Tiêu Phong cũng nâng bát lên uống một hơi cạn, ông không khỏi không nhớ đến thừu còn ở Liêu quốc, hai người cũng cụng chén cụng bát cho đến khi A Tử say gục đầu xuống mặt bàn.

Sau khi mọi người com nước xong, Tiêu Phong theo thói quen, tiếp tục độc ẩm, ông bụng nậm rượu Trương Cung tửu, uống một hơi, rồi đặt mạnh nậm rượu xuống bàn, la lớn:

- Thống khoái ! Uống như vậy mới thực là thống khoái.

Thấy thế, Lâm Yên Bích mỉm cười, cô lắc đầu, bảo ông:

- Tiêu đại ca uống như hũ chìm, thiên hạ không ai sánh bằng! Nhưng uống nhiều vậy, có bộ chẳng ích lợi gì cho cơ thể!

Tiêu Phong khoát tay, đáp:

- Ta biết rồi, thừa thầy thuốc Lâm đại phu, nhưng lỡ uống quen rồi, đời này không sao bỏ được! - Ông sức nhớ, bèn hỏi - Sư phụ muội bảo muội ngày mười lăm phải về Hạnh hoa cốc, hôm nay đã là mùng một, vậy muội hãy cười con hân huyết bảo mã mà đi cho kịp ngày giờ. Ở Tín Dương, ta còn vài việc phải làm, nên không thể cùng muội ngược bắc. Và lại các thớt ngựa ở đây không con nào theo kịp con hân huyết, nếu cùng đi cả bọn lên đây, sẽ làm trễ nãi cái hẹn của muội cùng sư phụ.

- Vậy ngày mai, muội sẽ cười hân huyết bảo mã ngược bắc, sẽ về kịp cái hẹn ngày mười lăm!

Lâm Yên Bích nghĩ đến chia tay, chưa biết khi nào mới gặp lại, lòng cô se thắt, nước mắt đã muốn ứa ra.

Thấy cô rầu rĩ, Liễu Như Lăng nói nhỏ:

- Lâm muội muội, ta muốn tháp tùng muội đi Hạnh Hoa cốc một chuyến, nhưng sức ngựa của ta thua xa con hân huyết, đành để muội một mình rong ruổi đường trường, muội phải hết sức cẩn thận khi đi đường.

A Tử nghe Lâm Yên Bích sẽ ra đi ngày mai, trong lòng cô hớn hở, bèn bảo Liễu Như Lăng:

- Tứ ca ca lo lắng quá rồi! Võ công Lâm cô nương cao cường, đấu ngang tay với Hoàng Dung, những đồ mao tặc trên giang hồ đâu có phải đối thủ của cô ấy!.

Cô chỉ mong Lâm Yên Bích ra đi tức thì, chỉ sợ cô ta nán nã, sẽ đổi ý, không đi nữa!

Lâm Yên Bích cố gắng kìm chế không để rơi nước mắt, nói:

- A Tử nói đúng đấy! Sẽ không có chuyện gì trên đường đâu, và lại đâu đâu cũng có môn hạ của Bích Vân cung, mao tặc nào dám trêu vào muội!

Tân Nguyệt níu tay cô, bảo:

- Ôn cứu mạng của muội, ta chưa đền đáp được, ta đâu biết muội có việc gấp phải đi, cứ tưởng sẽ được cùng muội về vùng thảo nguyên Mông Cổ, để ta được hậu tạ muội ở đây, nào ngờ phải sớm chia tay như vậy!

Lâm Yên Bích liếc nhìn Tiêu Phong, cô khe khẽ thở dài, đáp:

- Muội cũng rất muốn đi thảo nguyên chơi, nhưng bây giờ không thể phân thân, sư phụ cần gặp Yên Bích tại Hạnh Hoa cốc, nhất định chuyện rất khẩn cấp, quan trọng.

Tiêu Phong chợt giật mình, ông nhớ cái ước hẹn của mẹ con Giang xuân Lam cùng Bích Vân cung chủ cũng đến trong vòng mấy ngày sau ngày mười lăm. Bà Bích Vân cung chủ nhấn tin gọi Lâm Yên Bích về Hạnh Hoa cốc gặp bà, Hạnh Hoa cốc cách xa Tín Dương đến hơn ngàn dặm, vậy bà không thể nào từ Hạnh Hoa cốc đi xuống Tín Dương cho kịp ước hẹn, bà đường đường là nhân vật sừng sỏ giang hồ, không thể xem nhẹ lời ước hẹn đó được. Nếu tính như vậy, bà gọi Lâm Yên Bích về cốc, tựa hồ bà muốn cách ly Lâm Yên Bích xa Tín Dương, không muốn Yên Bích hay biết chuyện ác bà làm ở Tín Dương, nhằm che giấu bộ mặt thật của bà? Tiêu Phong lập tức bảo:

- Đây đi Hạnh Hoa cốc khá xa, muội gắng đi nhanh, nhưng rủi có trễ một, hai ngày, ta nghĩ, sư phụ cũng không trách cứ đâu!

Nghĩ đến cô có bà sư phụ âm hiểm như vậy, trong lòng ông lo ngại.

Lâm Yên Bích đáp:

- Muội gặp sư phụ xong, con hãn huyết này cùng với con mà Thanh Huyền cười đi bữa trước, làm sao trả lại cho đại ca đây?

Tiêu Phong cười, nói:

- Nếu muội thích nó, ta tặng cho muội luôn, khỏi cần trả lại!

A Tử lập tức hét àn:

- Không được! Không cho con của muội được! Lâm cô nương, cô phải trả lại cho ta con ngựa của ta!

Lâm Yên Bích cười, đáp:

- Được rồi! Gặp sư phụ xong, ta sẽ cười nó đi Mông Cổ trả lại cho cô!

Tân Nguyệt vỗ tay, reo lên:

- Hay quá! Muội thế nào cũng phải lên đó! Ta chờ muội ở Nguyệt Nha thành, rồi sẽ dẫn muội đi thăm đồng cỏ mênh mông, đi xem hàng đàn dê, cừu, xem vô số lều gỗ khắp nơi ...

Lâm Yên Bích hỏi Liễu Như Lăng:

- Huynh có đi cùng Tiêu đại ca lên Mông Cổ không?

Liễu Như Lăng đáp:

- Nếu Giang Nam đây không có chuyện gì làm, ta sẽ theo đại ca lên bắc một chuyến - Gã liếc Tân Nguyệt, rồi tiếp - Đại ca lần này trở về Mông Cổ, sẽ có không ít chuyện quan trọng phải làm, có ta bên cạnh, tuy không giúp được nhiều, nhưng cũng hỗ trợ tinh thần.

Lâm Yên Bích dĩ nhiên hiểu gã muốn nói, lần này, về Mông Cổ, Tiêu Phong sẽ tìm cách từ chức, chuyện đó muôn vàn hung hiểm, dính dáng vào số phận ngàn vạn cư dân Lâm hoàng thành! Nếu chọc Hốt tất Liệt nổi giận, xảy chuyện to tiếng với Tiêu Phong, có Liễu Như Lăng bên cạnh, ông cũng đỡ một phần lo lắng. Chỉ vì trước mặt Tân Nguyệt, Liễu Như Lăng không tiện nói thẳng thừng. Lâm Yên Bích bèn đáp:

- Có huynh đi cùng, muội không nghĩ sẽ phiền phức lắm cho đại ca đâu. Muội sau khi gặp sư phụ, sẽ lên miền bắc tìm các huynh, sau đó mình họp đoàn, mọi chuyện khác ... sẽ cùng bàn bạc với nhau.

Nghe hai người trao đổi, Tiêu Phong hiểu ý tứ họ, đều cùng muốn đi Mông Cổ sống chết với ông! Ông có khuyên can mấy, cũng vô ích. Liễu Như Lăng nghĩa khí thâm trọng, Lâm Yên Bích một mực thâm tình, cho dù cuộc đời sau này biến chuyển tệ hại thế nào, kiếp này ông có được tri kỷ như vậy, thật không còn mong ước gì hơn nữa! Nghĩ đến đây, máu nóng trong tim bốc hừng hực, ông bùng bát lên, lớn tiếng nói:

- Ân tình của các bạn dành cho Tiêu Phong, ta chưa biết báo đền ra sao, xin tạm mượn bát rượu này, cảm tạ trước!

Nói xong, ông ngửa mặt, uống một hơi cạn bát.

---- Xem tiếp hồi 101 ----

Bạn đang đọc truyện *Thiên Mã Hành Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.16 - Chương 101: Trùng Gian Phạt Ác

Qua một đêm ngủ yên, sáng sớm hôm sau, Lâm yên Bích cười con hân huyết bảo mã ngược bắc, cô biết sẽ sớm gặp lại Tiêu Phong sau chuyến đi Hạnh Hoa cốc, nên cũng không quá âu sầu như hôm trước. Khi bóng cô khuất xa rồi, đoàn Tiêu Phong mới lục tục lên đường đi Tín Dương.

Liễu Như Lăng hỏi:

- Đại ca, huynh từng nói có bốn việc phải làm, hai việc tìm A Tử và cứu thoát Công chúa Tân Nguyệt đã xong, chỉ còn giúp đỡ bằng hữu và đi tế mộ. Bây giờ, huynh định làm việc nào trước?

Tiêu Phong suy nghĩ, rồi đáp:

- Bằng hữu và mộ phần đều ở Tín Dương, từ đây đi đây chỉ độ hai, ba ngày đường, ta ước hẹn bằng hữu ngày mười sáu, hôm nay mới mừng hai, vậy đi tế mộ trước - Ông ngẩng đầu, trầm ngâm - Lâu lắm rồi, ta chưa viếng mộ, sợ quên mất lối vào phần mộ!

A Tử bảo:

- Năm ngoái, muội có đến đây và hãy còn nhớ đường, mọi người cứ đi theo muội là được.

Liễu Như Lăng nghe hai người đối đáp, gãi tự hỏi, không biết "lâu lắm là bao nhiêu thời gian?".

Tân Nguyệt nói:

- Lúc ở Mông Cổ, muội hằng ao ước có dịp viếng mộ Tiêu đại tẩu, cuối cùng, muội được thỏa nguyện vọng.

Tiêu Phong nhìn cô, bảo:

- Ta mà sớm biết công chúa trốn nhà, hồi đó, ta đã để công chúa theo cùng xuống Trung nguyên rồi, tránh được biết bao nhiêu rắc rối từ bấy đến giờ!

Ba ngày sau, cả đoàn đến Tín Dương.

Phủ Tín Dương là mấu chốt giao thông nam bắc, đang bị Mông Cổ chiếm đóng, nhưng hưng vượng vẫn như xưa, người người kéo đến làm ăn buôn bán, hết sức náo nhiệt. Tân Nguyệt tuy xuống Trung nguyên đã hơn một tháng, nhưng từ ngày đầu, cô đã bị Hoàng Dung bắt giữ, giờ đây, trước sinh hoạt phồn vinh nơi Tín Dương, cảnh đường phố đông đúc, cảnh buôn bán tấp nập, người người cười nói, tất cả làm cô hoa mắt. Hàng quán nào cô cũng xà vào xem, thăm hỏi giá cả, không muốn dời bước. Chẳng mấy chốc, cô đã mua lặt vặt đủ thứ, dồn đầy một túi to, mà xem chừng vẫn chưa chán.

A Tử bĩu môi:

- Mấy món này, cho không ... ta còn chả lấy! Cô trông giống một mụ nhà quê ra tỉnh, bạ gì cũng mua, nhồi nhét đầy một túi lớn!

Tân Nguyệt không giận, cô còn cao hứng đáp:

- Toàn những thứ ta chưa từng thấy, cái gì cũng mới mẻ hết!

Mang thân phận công chúa, bình thường cô ít dịp được bon chen, bây giờ không có ai ước thúc, cô tha hồ nói năng, không chút e dè, ngần ngại.

Chợt nghe một tràng tiếng vó ngựa dồn dập, tiếng người kêu thét trên đường, rồi bộ hành hoảng hốt chạy tản ra hai bên, tìm chỗ trốn nấp. Tân Nguyệt không rõ duyên cớ, cô bước xuống lòng đường, đưa mắt nhìn. Một nhóm người ngựa nhằm phía đoàn Tiêu Phong xông tới, lúc nhìn kỹ, thấy là lính Mông Cổ, trong tay cầm đao dài.

Khi binh lính thấy mấy người đoàn Tiêu Phong đứng bên lề đường, chúng không tránh thì chớ, lại còn ra roi, tăng tốc độ, giục ngựa chạy đến, với ý định để ngựa giẫm đạp bọn họ. Tiêu Phong nổi giận, ông quát to, phóng mình tới trước, đôi tay liên tiếp tung chưởng, kích vào đội hình Mông Cổ.

Chỉ nghe tiếng người ngã ngựa , tiếng rên la đau đớn. Tức giận chúng quá hung ác, Tiêu Phong xuất chưởng nặng tay, đánh bọn chúng té toi tã.

Trước giờ, không ai dám can thiệp vào hoành hành bá đạo của bọn binh lính Mông Cổ. Người hai bên đường thấy có nhân vật bạo gan, trở thành uy đánh bọn chúng ngã ngựa. Nhất thời, tất cả sững sờ, lặng im như tờ, chỉ nghe tiếng đau đớn rên siết của lính Mông Cổ. Bỗng một người trong số la lớn:

- Thú quá! Thật thú quá!

Tiếp sau đó là tiếng la ó phụ họa của đám đông đứng hai bên đường.

- Đứng thế! Đánh hay lắm! Chúng nó đáng bị đánh chết trọn cả đám!

- Cuối cùng, hôm nay mới thấy có người rửa hận cho dân mình!

- Lũ thất tử Mông Cổ đáng chết kia, rút về thảo nguyên của bọn bay đi!

Đám đông mồm năm miệng mười, hò reo, vỗ tay tán thưởng.

Tân Nguyệt đứng ngẩn ngơ bên lề đường, nhìn binh lính Mông Cổ nằm la liệt rên siết, lại nghe đám đông la hét biểu lộ thù hận, bỗng dưng cô từ từ ứa nước mắt. Trước giờ cô chưa từng chứng kiến người bộ tộc cô hoành hành bá đạo tại Trung nguyên, cũng như cô không tưởng tượng được mức độ thù hận sâu sắc của người Hán trước những tàn ác của binh lính Mông Cổ. Giờ đây, trước các cảnh tượng đó, trong lòng rung động, cô đau khổ, không ngớt lẩm bẩm "Tại sao? Tại sao người tộc ta lại cư xử như vậy? Người Hán cũng là người, tại sao quân lính mình coi họ như sâu bọ?". Cô bặm môi, trầm ngâm, những vui vẻ, cao hứng vừa qua phút chốc tan biến.

Quân binh Mông Cổ trúng thương dưới chưởng của Tiêu Phong gượng gượng diu nhau đứng dậy, lảng xa Tiêu Phong, chúng vừa ho vừa hỏi:

- Bọn người ở đâu đến mà dám trêu vào quân đội Đại Mông Cổ? Chờ đấy, bọn ta đi bẩm báo tướng quân, ông ta sẽ đến phanh thây bọn người ra trăm ngàn mảnh!

Tiêu Phong khoanh tay, lạnh lùng bảo tên thủ lĩnh:

- Đi báo mau lên, ta chờ ở đây.

Quân lính Mông Cổ thấy thái độ ông, chúng đưa mắt nhìn nhau, cùng ý nghĩ "Tên này điên chắc? Vô công cao cường đến vậy, làm sao địch nổi ngàn vạn thiết kỵ Mông Cổ, còn dám ngang nhiên đứng đấy!". Bọn chúng bàn bạc, rồi cử hai đứa về báo tin, số còn lại đứa khoẻ chăm sóc cho đồng đội bị thương, một đứa trong bọn lớn tiếng bảo Tiêu Phong:

- Được lắm! Mí có gan, cứ đợi đấy, tướng quân ta sẽ đến đây ngay bây giờ!

Tiêu Phong cười nhạt, ông ngẩng đầu, không thèm trả lời.

Trong đám đông đứng hai bên đường, có người lớn tiếng khuyên:

- Vị hạo hán kia, sao không chạy trốn cho mau, tội Mông Cổ giết người như ngoé!.

Lập tức có người phụ họa:

- Đúng vậy! Song quyền khó cự bốn tay, nếu ông không muốn bị thua thiệt, chúng ta ở ngoài này đánh không lại bọn Mông Cổ, không giúp gì ông được, ông mau trốn đi thì hơn!

Tiêu Phong chấp tay, xoay mình một vòng chào mọi người, lớn tiếng nói:

- Cảm ơn các vị đã có lòng tốt chỉ bảo, tại hạ sẽ giải quyết rốt ráo chuyện này, quyết không bỏ chạy! Tại hạ xin bảo đảm, nếu bọn Mông Cổ còn ra tay áp bức người mình, gặp đứa nào, tại hạ giết đứa nấy!.

Giọng ông sang sảng, trung khí sung mãn, giữa khoảng không rộng lớn ai cũng đều nghe rõ, điều này càng tăng thêm phong thái thần uy凛凛 của Tiêu Phong, không biết có bao nhiêu cặp mắt dõi trông vào, thán phục khí thế hào hùng hiếm thấy ấy.

Bỗng nhiên từ xa vọng đến tiếng vỗ ngựa dồn dập, dường như có thiên quân vạn mã đang trẩy tới, âm thanh mỗi lúc một gần, mỗi lúc một rầm rộ, cường độ long trời lở đất. Người người đương trường trở mắt nhìn nhau, mặt mày thất sắc, một số nhanh chóng tản đi. Chẳng mấy chốc, tiếng vỗ ngựa kề cận, hiện ra tinh kỳ phấp phới, hàng hàng lớp lớp binh lính khôi giáp, vũ khí sáng choang, ít nhất cũng phải trên ba ngàn. Người dẫn đầu, mặt dài, râu rậm, giương cặp mắt hổ nhìn qua, thấy Tiêu Phong đứng đấy, bèn lớn tiếng hỏi:

- Thằng đó là thằng nào vậy?

Bọn binh lính bị trúng chưởng của Tiêu Phong đồng thanh đáp:

- Là hần!

Tên tướng lĩnh chưa trả lời, phó tướng bên cạnh vung roi ngựa về phía Tiêu Phong, quát:

- Thăng Hán cầu kia, dám công nhiên hành hung quân lính Đại Mông Cổ ta, chắc ngươi chán sống rồi hử?

Liễu Như Lăng nổi giận:

- Đồ mồm miệng dơ dáy! Mông Cổ tụi bay hoành hành bá đạo, giữa ban ngày ban mặt giục ngựa xéo người, bọn bay không còn coi bá tánh là người nữa hay sao?

Tên phó tướng cười rộ:

- Tụi nó mà là người hả? Toàn một lũ Hán cầu, không chịu nổi một đòn của ta! Lão tử bữa nào thiếu cao hứng, đi kiếm ít đứa giết cho ...

- Câm miệng!

Tân Nguyệt gay gắt nói, chợt cô thấy vụt qua một bóng người, nghe "chát chát" hai tiếng, cô thấy tên phó tướng trên mặt lãnh hai cái tát, răng phun ra ngoài, máu miệng chảy ròng ròng, hửn không ngớt ho sù sụ. Tiếp theo đó, ngực hửn bị song cước nện vào, đẩy hửn ngã lăn xuống ngựa. Liễu Như Lăng từ trên không nhẹ nhàng đáp xuống đứng cạnh cô, cười, nói:

- Công chúa, ta đã thay công chúa giáo huấn hửn rồi, từ giờ hửn sẽ biết giữ mồm giữ miệng, không ăn nói càn rỡ nữa!

Tân Nguyệt thấy người đồng tộc mang nhục, bất giác cô vừa giận vừa thương hại, kể đó cô nghe tên thống lĩnh nói:

- Ngươi! Ngươi là cái thá gì mà đòi đi giáo huấn thuộc hạ của ta? Sao ngươi dám hành hung nó?

Nghe Liễu Như Lăng gọi cô là "Công chúa", y chăm chú nhìn Tân Nguyệt, thấy cô diện mạo mỹ miều, trang phục người Hán, tưởng cô là một nhân vật giang hồ xưng danh "Công chúa", y bèn ngạo mạn cười, hỏi:

- Hoàng mao nha đầu! Ngươi ý vào đâu ... đòi giáo huấn chúng ta!

- Vào cái này! - Tiêu Phong vung tay, một đạo kim quang loé ra, bay về tên thống lĩnh. Còn chưa kịp nhìn rõ, y đã bị nó đập mạnh vào ngực. Miệng kêu thét, y té nhào xuống ngựa, khéo sao lại ngã đúng ngay vào thân xác tên phó tướng. Thân hình y to lớn, té ngã khá nặng, phó tướng bị thân thể y dấn vào, ngã xiù tại trận.

Gã thống lĩnh bị kích trúng huyệt Đan Trung, trúng thương không nhẹ. Y cảm thấy lồng ngực đau buốt, không sao đứng lên được. Vừa đau vừa giận, đang định ra lệnh xua quân tới hành hung Tiêu Phong, y bỗng nhìn thấy bên cạnh chân một tấm kim bài vừa rồi đã kích vào ngực. Trông tấm kim bài hình dạng quen thuộc, khi nhìn kỹ lại, y kinh hãi đến quên cả đau đớn, vội bấu vào thân xác tên phó tướng, y quỳ thụp trên mặt đất, rên rĩ với Tiêu Phong:

- Mặt tướng Bác Nhân Thuật không biết Đông Liêu đại tướng quân giá lâm, đã mạo phạm hửn uy, tội đáng chết!.

Bọn lính tráng sau lưng, khi thấy chủ soái quỳ lạy, cả bọn đồng loạt xuống ngựa, cùng quỳ xuống đất. Trong cái tĩnh lặng nhất thời đó, người hai bên đường nghe danh hiệu Tiêu Phong là Đông Liêu đại tướng quân của Mông Cổ, họ ngơ ngác nhìn nhau, không người nào dám hé miệng nói năng một lời!

Tiêu Phong đảo mắt nhìn quanh, khi thấy bọn binh lính quỳ cúi gầm mặt, ông không ngờ thanh danh Đông Liêu đại tướng quân uy chấn thảo nguyên lại tác động mạnh lên lũ binh sĩ đến thế, không kẻ nào dám ngẩng đầu nhìn.

Tiêu Phong gằn giọng, nói:

- Bác Nhân Thuật, ngươi làm thủ lĩnh Tín Dương, đã không thương xót bá tánh, không biết trừng phạt gian ác, lại dung túng cho thuộc hạ áp bức nhân dân, vô cớ lạm sát! Tội ngươi đáng xử tử!

Bác Nhân Thuật toàn thân run rẩy, y biết người trước mặt là vị đại tướng quân danh lừng thảo nguyên, quyền lực chỉ dưới Hốt Tất Liệt, võ công cao cường, vừa rồi chính y đã nếm qua, y chỉ ao ước được chết liền cho rảnh! Đầu cúi gầm, miệng y van vãn:

- Xin tướng quân tha mạng, mặt tướng tội đáng chết ngàn vạn lần, chỉ cầu xin tướng quân cho tiểu nhân một cơ hội sửa chữa!

---- Xem tiếp hồi 102 ----

Bạn đang đọc truyện *Thiên Mã Hành Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Q.16 - Chương 102: Tiểu Kính Hồ Bạn

Tiêu Phong còn bận đi tế mộ A Châu, không muốn la cà ở đây lâu, ông cất cao giọng bảo:

- Được! Bác Nhân Thuật, lần này ta tha, từ giờ trở đi, nếu ngươi còn dung túng thuộc hạ làm càn, ức hiếp bá tánh, ta sẽ không nhẹ tay nữa đâu!

Tân Nguyệt nói thêm:

- Bác Nhân Thuật, ngươi nghe rõ rồi đấy, trong lòng ngươi còn bất phục, ngay khi Tiêu tướng quân không quản đến, ta cũng sẽ không bỏ qua!

Bác Nhân Thuật không biết cô là ai, gã thấy cô cùng đoàn Tiêu Phong, chỉ đành đáp gọn:

- Dạ!

Chỉ Tân Nguyệt, Tiêu Phong nói:

- Ngươi chưa biết đây là ai, chắc hẳn cho là một cô nương bá vợ ... mà sao cũng đòi giáo huấn! Là người Mông Cổ, tại sao ngươi đã chẳng nhận biết công chúa Tân Nguyệt?

Bác Nhân Thuật thất kinh, gã định thán, nhìn kỹ lại Tân Nguyệt, thấy cô dung mạo diễm lệ, thân hình cao lớn, tuy mặc trang phục theo người Hán, nhưng cách ăn nói, cử chỉ rõ ràng một cô nương Mông Cổ! Gã nghĩ thầm "Công chúa Tân Nguyệt nổi danh đệ nhất mỹ nhân Mông Cổ, quả nhiên lời đồn không ngoa! Ta từng nghe công chúa Tân Nguyệt đề ý Tiêu đại tướng quân, hôm nay xem chừng lời đó không sai!" Gã lập tức quỳ xuống, thưa:

- Bác Nhân Thuật thất lễ, cầu xin công chúa rộng lượng tha thứ.

- Đứng lên đi! - Tân Nguyệt nhặt giọng bảo - Chắc ngươi thường hay huy động quân binh đàn áp bá tánh, phải không? Bọn ta có vài ba người, mà ngươi đã đưa đến cả ngàn quân sĩ, chẳng biết phân biệt khinh trọng! Ngươi dòng dõi thế gia danh môn, chớ khá làm ô nhục tiền nhân!

Bác Nhân Thuật cố gắng đứng lên, gã cúi đầu thưa:

- Công chúa giáo huấn rất phải, đang lúc tập luyện sĩ tốt nơi giáo trường, mặt tướng nghe báo tin có kẻ võ công cao cường, ngang nhiên hành hung quân binh Đại Mông Cổ, do đó, mặt tướng đã đem toàn bộ quân số đến đây. Bác Nhân Thuật tội đáng chết, đã không hay biết công chúa cùng đại tướng quân giá lâm, cầu xin công chúa thứ tội!

Tiêu Phong chẳng muốn dây dưa lâu lắc với hắn nữa, ông phi thân lên ngồi trên ngựa, bảo:

- Ta đã nói những gì cần nói, ngươi cứ theo đấy mà làm!

Tân Nguyệt, Liễu Như Lăng cùng cả đoàn lục tục lên ngựa, chuẩn bị ra đi. Bác Nhân Thuật lớn giọng nói:

- Công chúa, đại tướng quân, xin thỉnh đại giá về nghỉ ngơi tại phủ lý Tín Dương!

Tiêu Phong đáp:

- Không cần, ta có việc gấp ở Tín Dương, ngươi hãy thu binh về, đừng nhiều nhương cư dân nữa!

Bác Nhân Thuật nhìn đoàn họ lên đường, chấp tay nói:

- Mặt tướng đã hiểu, công chúa và đại tướng quân bận việc, mặt tướng đang phải chỉ huy quân binh, không theo tống tiễn được!

Tiêu Phong giật cương giục ngựa nhắm hướng Tiểu Kính hồ, Liễu Như Lăng, A Tử, Tân Nguyệt và Tiểu Nhạn theo sát đằng sau, Một số người bàng quan đã sớm lẫn xa, lúc họ thấy Bác Nhân Thuật cùng đại quân Mông Cổ kéo đến, bây giờ khi Tiêu Phong đi đã xa, Bác Nhân Thuật hoàn hồn, đang huơ tay, ban lệnh thu binh, kéo nhau đi. Những người đi đường khác cũng dần dà giải tán, trong đầu họ còn mang đậm ấn tượng một đại tướng Mông Cổ, hãy còn tính người, có danh hiệu Đông Liễu đại tướng quân.

Trăm năm trước, Tiêu Phong mang máng biết Tiểu Kính hồ tọa lạc phía tây bắc phủ Tín Dương. Ông còn nhớ rõ, lúc đó ông cùng A Châu vào quán rượu hỏi thăm đường đất. Gã tiểu nhị trong tửu điểm nói vòng vo cả nửa buổi, cuối cùng bảo Tiểu Kính hồ ở cách đây tổng cộng ba mươi tám dặm rưỡi. Bấy giờ, A Châu lấy từ trong túi ra ba mươi chín tiền, đem một đồng tiền bẻ thành hai mảnh, đưa cho tiểu bảo ba mươi tám tiền rưỡi. Trong tai Tiêu Phong dường như còn âm vang tiếng cười ròn rã của A Châu, khi cô bảo gã tiểu nhị:

- Mỗi dặm đường là một tiền, ta đã định thưởng ngươi bốn mươi tiền, nhưng xem chừng con số đó không chính xác, vậy để ta tính lại. Một lần tám là tám, hai tám mười sáu, ba tám hai mươi bốn, bốn tám ba mươi hai, năm lần tám là bốn mươi... Bốn mươi trừ đi một dặm rưỡi, vị chi ba mươi tám tiền rưỡi!

"Ba mươi tám tiền rưỡi, ba mươi tám tiền rưỡi!". Tiêu Phong miên man nhắm mắt, hình dáng má lúm đồng tiền của A Châu vụt hiện lên rục rịch trong đầu óc nóng bừng bừng của ông, bất giác tay cương ông giục ngựa phóng nhanh hẳn lên. Từ phía sau, A Tử gọi vói theo:

- Tỷ phu, tỷ phu, chờ muội ... Để muội chi đường!

Tiêu Phong bừng tỉnh, ông kìm cương, đưa ngựa vào một lối mòn, theo hình ảnh ông còn ghi trong ký ức. Ngựa A Từ, Tân Nguyệt và Tiểu Nhạn do Quách phu cung cấp, sức chạy kém ngựa Tiêu Phong đang cười, vốn nó là con tuấn mã Lâm yên Bích từ Chiết Quế cư cười lên bắc. Các cô tha hồ thúc ngựa, không sao theo kịp Tiêu Phong. Duy con ngựa tốt của Liễu Như Lăng khả dĩ theo kịp, Tân Nguyệt cao giọng nói:

- Liễu đại ca, huynh chạy sát theo Tiêu đại ca, khuyên can huynh ấy, người chết thì đã chết rồi, huynh ấy chớ quá đau lòng!

Liễu Như Lăng nhanh chóng phóng ngựa đi, nói:

- Được, các cô yên tâm, thông thả theo sau!

Liễu Như Lăng dõi theo Tiêu Phong, thấy phong cảnh hai bên đường mỗi lúc một hoang lương, cây cối rậm rạp, lối mòn quanh co. Hốt nhiên, gã thấy Tiêu Phong kìm cương, dừng ngựa, ông xuống đứng kế bên một cây cầu đá nhỏ, dáng trầm tư ... thật lâu. Thân hình cao lớn của ông sừng sững nơi đấy, hệt một pho tượng đá, duy nhất vạt áo phất phơ trong gió. Liễu Như Lăng lặng lẽ đến đứng cạnh ông. Gã chợt phát hiện, đại ca của gã, trước giờ hiện trong mắt là một danh anh hùng thừa can đảm, dám liều thân vì bằng hữu, thật sự ông là một người hết sức cô độc! Tắc lòng đại ca dành hết cho người vợ đã chết, dẫu quanh ông đông đủ bạn bè thân quen, tắc lòng đó vẫn không làm ông nguôi ngoai niềm cô quạnh hằng bám víu theo ông đi khắp nơi. Cô quạnh nghĩ mãi về người đã khuất, nghĩ đến lẽ âm dương cách trở. Liễu Như Lăng không sao biết nội tâm Tiêu Phong lúc đó, mắt ông nhìn cây cầu đá, trong lòng rõ biết bao mối buồn thương. Liễu Như Lăng làm sao hiểu được những tan nát trong con tim ông, bên cây cầu đá, một chương giết đi người yêu quý nhất đời của mình, một chương xóa tan bao lời ước nguyện, một chương biến tất cả thành hư không ... chuyện quá khứ .... là một ác mộng!

Liễu Như Lăng lặng yên nhìn bóng dáng sau lưng Tiêu Phong, gã tự hiểu, thời khắc đó, trong thân hình khôi vĩ phía trước, quá nhiều đợt sóng tình cảm đang dâng tràn. Họ Liễu không dám khuấy động thế giới riêng tư đó của ông, gã lặng lẽ chia sẻ những nhu tình, những cảm giác của một anh hùng cô độc.

Các cô A Từ, Tân Nguyệt và Tiểu Nhạn cuối cùng cũng theo đến, họ thấy Tiêu Phong và Liễu Như Lăng đứng lặng yên bên cây cầu đá, hai người như đang trong trạng thái nhập định. A Từ xuống ngựa, cô chạy đến cạnh Tiêu Phong, giật giạt tay áo ông, nói nho nhỏ:

- Tỷ phu, tỷ phu đừng đau lòng nữa!.

Đôi mắt nhòa lệ, Tiêu Phong đang sống lại cảnh mưa gió toai bời, sấm chớp ầm ầm, khi A Châu trúng chưởng của ông, trên môi nàng còn đọng nét cười. Giật mình khi bị A Từ níu tay áo, ông quay nhìn, qua màn nước mắt, tưởng A Châu đang đứng đấy, ông mừng rỡ, định dang tay ôm nàng vào lòng. Bỗng đâu một tiếng sấm nổ vang dội trong đầu "A Châu đã chết! A Châu chết từ lâu rồi!". Ông giật mình, bừng tỉnh, rút nhanh tay về, nước mắt tuôn trào như suối. "Không sai! A Châu đã chết, tại nơi đây, nàng trúng một chưởng của ta, đã chết lâu rồi". Lòng chua xót như dao cắt, ông đau đớn khôn cùng! Từ lúc A Châu mất đi, dù không khi nào nguôi ngoai nỗi nhớ, nhưng hiếm khi ông đổ lệ trước người khác. Hiện tại, bên cây cầu đá năm xưa, mọi hình ảnh âm thanh dĩ vãng kéo nhau trở về, trong đêm mưa to gió lớn đó, hạt mưa quất ràn rạt vào má, hoà lẫn nước mắt của ông rùng rùng tuôn chảy, ông đã ôm nàng thật chặt trong lòng, miệng không ngớt kêu gọi tên nàng. Nhưng trong vòng tay ông, nhìn đôi mắt chan chứa nhu tình của nàng đang vĩnh viễn khép lại, huyết lệ từ trong mắt ông không ngớt tuôn ra, năm ấy ... bây giờ ... không khác nhau chút nào!

Tân Nguyệt định đến khuyên lon Tiêu Phong đôi câu, khi cô thấy ông âm thầm đổ lệ, bất giác trong cô vụt đau đớn, đôi mắt bỗng đỏ ửng, cô không sao nói lời nói ra khỏi cửa miệng. Cô xuất thân làm công chúa Mông Cổ, từ nhỏ cô được chăm sóc ân cần chu đáo, khiến cô có tính tình thiện lương, giản dị như đa số thiếu nữ Mông Cổ, rất nhiều nét ôn nhu, do đó, cô đã thường bị Hốt tất Liệt trêu chọc cô đầu thai nhầm cửa, thay vì xuống Trung Nguyên, lại đi lạc lên Mông Cổ.

Liễu Như Lăng đến kế bên Tiêu Phong, khẽ nói:

- Đại ca bớt bi thương! Trời gần tối, mình còn phải tào mộ nữa, để đại ca còn khăn khứa đại tẩu!

Tiêu Phong gạt đầu, ông đưa tay áo gạt lệ, chuyển mình, đem buộc ngựa vào một thân cây gần đấy, nói:

- Đường phía trước không cưỡi ngựa được, mình phải đi bộ đến đấy!.

Mọi người bèn đem buộc ngựa buộc vào gần cây cầu.

Thấy vẫn còn một cây cầu nhỏ bằng gỗ kế bên chiếc cầu đá, Tiêu Phong bèn rào bước đi lên trên ấy, nó cũng còn vững chãi. Qua hơn trăm năm rồi, vật đổi sao dời, thế gian này tưởng chừng vẫn vậy, đời nọ tiếp nối đời kia, cây cầu gỗ này không phải cây cầu gỗ năm nào, huynh đệ hiện thời không phải huynh đệ thủa xưa. Vật, người có khác, năm tháng có trôi qua, duy mối tình nghĩa trong ông nó chẳng thay đổi, nó cứ sống động, cứ quán chặt trong tim.

Mặt đường mòn mỗi lúc một hẹp, cỏ mọc dưới chân mỗi lúc một rậm rạp hơn. Đi được chừng nửa thời thần, họ chợt thấy mở ra thoảng dăng, nước hồ bình lặng như mặt gương hiện ra phía trước. Liễu Như Lăng tự nhủ chắc hẳn là Tiểu Kính hồ. Ven hồ, trúc mọc thành rừng, lá trúc xanh tươi mon môn bạt ngàn. Liễu Như Lăng quan sát kỹ thân trúc, thấy nó không giống loại trúc thông thường, trúc ở đây xanh bóng mảnh mai, từ thân cây, lá trúc mọc ra từng lá dài riêng rẽ, nom tựa các ngón tay thiếu nữ thanh mảnh.

A Từ đến bên Tiêu Phong, nói:

- Tỷ phu, để muội đưa huynh đi.

Tiêu Phong trầm giọng trả lời:

- Không cần! Ta hãy còn nhớ đường.

Trúc mọc dày đặc quanh hồ, khắp nơi, đâu đâu cũng một màu xanh của trúc, người đi trong rừng trúc, căn bản không nhận biết phương hướng đông tây nam bắc. Nhưng năm đó, Tiêu Phong tự tay đào mộ chôn nàng, đường đi nước bước vẫn còn ghi khắc sâu trong óc, hiện thời, cảnh vật cũng đã chẳng mấy thay đổi, ông càng bước đi, càng thấy khơi dậy trong lòng những tình tự trăm năm về trước. Ông có cảm tưởng đang trở về cố hương, những âm hồn đâu đây dường tượng đang dẫn đường đưa lối cho ông.

A Tử trầm trồ:

- Tỷ phu giỏi quá! Bao lâu rồi, vẫn còn nhớ đường rành mạch!

Tiêu Phong lặng im không nói, ông bước nhanh hơn, cảm giác mộ phần hiện ra đâu đó trong màu xanh um của rừng trúc. Đột nhiên, ông dừng bước, khi đưa mắt nhìn kỹ, ông thấy giữa đám cỏ xanh mơn mẫm, bên cạnh mộ, một đoá đồ quỳên đang nở rộ, mang màu đỏ rực như lửa!

---- Xem tiếp hồi 103 ----

Bạn đang đọc truyện *Thiên Mã Hành Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.16 - Chương 103: Chương Ân Oán Tình Cừ

Thiên mã hành không - Tiêu Phong hậu truyện

Tác giả: Lâm Tịch Ngữ

Tập 16: Ân oán tình cừ

Hồi 103: A Châu phản tiền

Người dịch: livan

Nguồn 4vn

A Châu phản tiền (Trước mộ A Châu)

Tiêu Phong rảo bước đến trước mộ, ông quỳ gối, dang tay ôm tấm bia đá có chạm bốn chữ "A Châu chi mộ", nước mắt tuôn lai láng. Ông khấn thầm:

- A Châu, ta đến thăm muội!

Qua màn lệ, trước mắt ông phảng phất thấy màu đỏ váy áo của A Châu, thấy nụ cười tươi tắn của nàng! Tiêu Phong nghẹn ngào kêu:

-A Châu!

Ông định thần, nhìn lại, thấy đó là đoá đồ quỳên đỏ rực chôn vùi trong gió, nào phải bóng hình A Châu?

Quỳ trước mộ, Tiêu Phong dang tay ôm bia, không biết là bao nhiêu thời gian, đầu ông nghĩ nhớ đến A Châu "Nàng trên cõi linh thiêng giờ đã đầu thai kiếp khác, làm nữ tử mang tên Lâm yên Bích, hình dung, tính tình khác hẳn A Châu thuở sinh thời". Ông vẫn không sao hoà nhập cả hai vào làm một! A Châu duy nhất, người xưa kia ông yêu thương, chính tay ông đã đào mộ nàng an táng nơi đây, Yên Bích trong kiếp luân hồi, cô không thể nào hoàn toàn làm một A Châu đó được.

Liễu Như Lăng cùng Tân Nguyệt và Tiểu Nhạn đến vái ba vái trước mộ. Họ thấy Tiêu Phong quàng tay phủ kín mộ bia, nước mắt lã chã, khóc không thành tiếng, họ cũng giữ yên lặng, cảm thông cùng nỗi đau của ông. Liễu Như Lăng chỉ hơi thấy là lạ, mộ bia không đề "Tiêu thị phu nhân", mà lại khắc chạm "A Châu chi mộ!"

A Tử quỳ trước mộ, cô nhắm mắt, thầm thì khấn khứa:

- Tỷ tỷ A Châu, tỷ chết dưới tay tỷ phu, sống khôn thác thiêng, tỷ giờ không lo cho tỷ phu được nữa, chỉ mình muội chăm sóc chàng. Trên cõi linh thiêng, tỷ hãy cố bảo hộ muội, tỷ đừng để cô nương Lâm yên Bích đó quần quít lấy tỷ phu! Muội là em ruột, khi tỷ tỷ hấp hối, có trời trăng xin tỷ phu chiếu cố muội, muội biết tỷ thương yêu muội lắm, thế nào tỷ cũng ra sức phò hộ muội được hạnh phúc! - Ngừng một chập, khoé mắt long lanh, cô tiếp - Tỷ phu

luôn luôn nghe lời tỷ, khi nào tỷ về gặp chàng trong mộng, tỷ tỷ nhớ nhắn bảo chàng ... bảo chàng suốt cuộc đời này phải chăm sóc muội!

Cô định nói, cuộc đời này phải gả nghĩa cùng muội, nhưng kịp thời nghĩ lại, cô biết A Châu rất yêu thương Tiêu Phong, nhất định tỷ ấy sẽ không tán thành Tiêu Phong kết duyên cùng mình, cô bèn nói trở ra, mong ông chăm sóc cô! Trong thâm tâm, chỉ cần Tiêu Phong vĩnh viễn sống bên cạnh, là cô thấy đủ lắm rồi, có làm vợ hay không, cũng chẳng quan trọng.

Không biết thời gian trôi qua bao lâu, Tiêu Phong từ từ đứng lên, ông đưa mắt nhìn đóa đỏ quỳên đỏ rực, nhỏ giọng khấn khứa:

- A Châu, muội báo cho ta hay, khóm đỏ quỳên này do ai trồng? Tầm bia này do ai dựng lên? Năm đó, ta tạo mộ chỉ trên một phiến trúc!

Ông ngẩng đầu nhìn quanh quất, bốn phía xanh một màu xanh của trúc, không chút dấu vết có người sinh sống trong khu rừng. "Tầm bia đá này, có lẽ do cha mẹ nàng cho người đến dựng, nhưng khóm hoa ... nhất quyết không phải chủ ý của song thân nàng! Ta xem hoa, khóm đỏ quỳên đó mới được trồng gần ba năm nay thôi, mà trên đời này, ta từ cổ vô thân, ai là người đã trồng và chăm sóc cây hoa mấy năm qua?" Ông nghĩ tới chỗ hơn trăm năm qua, ngôi mộ A Châu nằm biệt lập nơi đây, mộ không bị mưa nắng, gió bão soi mòn, hiển nhiên mộ phần được người thường xuyên chăm sóc tu bổ, khóm đỏ quỳên đó ắt có dính dáng tới người chăm sóc phần mộ. Trong óc ông chợt nghĩ đến nhà họ Đoàn Đại Lý. A Châu vốn là con tư sinh của Đoàn chính Thuần, trên danh nghĩa, nàng là em ruột Đoàn Dự, Đại Lý Đoàn gia có cử người đến thăm viếng cũng không kỳ quái gì lắm!

"Nhưng không phải vậy!", Tiêu Phong bỗng sực nhớ, A Châu chỉ là một trong số những đứa con rơi của Đoàn chính Thuần, sau khi nàng chết đi một quãng thời gian dài, vẫn chưa thấy ai trong Đoàn gia đứng ra công khai nhận A Châu là thân phận quận chúa, con gái Đoàn chính Thuần. Nước Đại Lý tuy nhỏ, nhưng có thể vì muốn giữ sĩ diện, chưa chắc họ đã muốn thừa nhận nàng thuộc dòng dõi chính thống hoàng triều, chưa chắc đã muốn nhận các cô con gái tư sinh của Đoàn chính Thuần làm quận chúa, thì trăm năm sau, để gì có người còn nghĩ đến nắm mộ chôn cất nơi xa xôi diệu vợi như mộ A Châu. Do đó, khả năng Đoàn gia đến chăm sóc mộ A Châu rất thấp, nhưng ngoài họ, còn ai khác quan tâm đến A Châu? Tiêu Phong ngón ngang trăm mối thắc mắc trong đầu, không có lời giải, ông nhìn cánh hoa rung rinh trước gió, bỗng nảy ý nghĩ, trời xanh có khi thấy số kiếp A Châu lệnh dềnh cô khô, đến khi nàng chết rồi, mộ phần vẫn cô độc, ông trời đã hoá phép cho mọc lên gần đây một khóm đỏ quỳên, làm bạn cùng nàng! Rừng trúc quanh đây toàn là cỏ hoang, không hoa cỏ nào khác, một cụm đỏ quỳên nở hoa đỏ rực trước mộ A Châu trong bối cảnh xanh um khu rừng trúc, quả thật công hiến một cảnh tượng ngoạn mục. Nếu không phải tay người vun trồng, ắt do thần tiên tạo nên!

Nhìn cỏ mọc cao rậm, um tùm trước mộ, đã lâu, chưa có tay người giẫy cỏ, Tiêu Phong khấn thầm:

- A Châu cô độc, muội chờ ta nơi đây hơn trăm năm nay, chắc muội cũng mòn mỏi lắm rồi! Tương lai, ta sẽ đến đây ở, để ngày ngày giẫy cỏ, cùng muội trò chuyện, muội thấy được không?

Suốt đời, ông như đám lục bình trôi nổi, giờ đây, đứng trước phần mộ nàng, thâm tâm ông cảm thấy như được về đến nhà, ông hết cảm giác lệnh dềnh không bờ không bến nữa. Lại nghĩ đến Lâm Yên Bích, nghĩ đến giấc mộng A Châu hiện về, báo ông hay cô ấy là hoá thân của A Châu, ông cùng nàng A Châu đang âm dương cách biệt, nơi chốn linh thiêng trên ấy, nàng chắc đau lòng khi thấy ông lệnh dềnh cô khô, nên đã trở xuống phàm trần, mong nối lại lời ước hẹn xưa, cùng ông chia ngọt sẻ bùi trọn kiếp sống còn lại! Đôi mắt nhạt nhoà, ông bất giác chìm đắm trong dòng suy tư "Ta biết Yên Bích làm hoá thân của nàng, nàng vẫn không quên nguyên ước kiếp trước, nhưng, chuyện ngoài ý muốn, cổ sự tiền kiếp trước đã không còn trong ký ức, cô ấy hình dung, tính tình cũng thay đổi quá nhiều! Nàng biết đây, trong tim ta chỉ ngự trị duy nhất hình ảnh nàng, ta không sao thấy nét trùng hợp giữa Yên Bích và nàng. Hơn nữa, Yên Bích đã hứa hôn cùng tứ đệ, nếu thực sự Yên Bích kiếp tái sinh của nàng, ông xanh có sao bày trò trên người quá đổi!"

Đang tiết thanh minh, thấy cỏ đại xanh um quanh mộ, mọi người xúm nhau vào làm cỏ, nửa thời thần sau, họ đã gợn hết cỏ đại quanh đấy. Tiêu Phong bảo Liễu Như Lăng:

- Tứ đệ, sắp tới rồi, đệ đưa A Từ và công chúa về nghỉ qua đêm ở khách sạn đi. Tối nay, ta sẽ lưu lại đây bầu bạn cùng A Châu, sáng ngày mai, ta chờ mọi người tại cây cầu đá.

A Từ nghe nói, cô cãi:

- Muội cũng ở lại làm bạn tỷ tỷ A Châu! Muội còn nhiều điều muốn thổ lộ cùng tỷ tỷ!

Tiêu Phong biết cô bạ đầu nói đấy! Cô đâu biết ông muốn được riêng tư trước mộ A Châu, muốn được sống trọn với quá khứ, được tâm sự cùng A Châu! Ông bảo:

- A Từ, ta muốn được một mình cùng A Châu tỷ tỷ của muội, không có mặt ai khác! Muội hãy theo tứ ca tìm chỗ nghỉ ngơi, sáng mai, chúng mình sẽ tập hợp, cùng

nhau lên đường đến chỗ Giang huynh đệ!

A Từ tròn mắt, đáp:

- Sao vậy? Muội đâu phải người ngoài! Muội là em ruột tỷ tỷ A Châu, sao tỷ phụ không cho muội chuyện trò cùng tỷ A Châu của muội? A Châu tỷ đâu có là của riêng mình huynh đâu, muội cũng có phần!

Ở kề bên, bỗng Liễu Như Lăng hốt nhiên cười to, gãi hỏi:

- A Từ muội muội, muội đã từng được thấy chó mọc năm chân, vịt ba cẳng chưa? Trong thành Tín Dương này, có một chỗ chuyên môn sưu tập những giống thú lạ, để đem tiến cống nhà vua thường lắm. Tối nay, ta sẽ dẫn mọi người đi xem mấy con vật lạ đó! Lúc này không đi, mai kia, hết tiết thanh minh, toàn bộ sẽ phải tiến kinh, lúc đó, có muốn xem, cũng vô phương!

A Từ bữu môi, cô hỏi:

- Huỳnh thị muội là trẻ con không bằng? Trên đời, làm gì có giống thú kỳ lạ vậy!

Liễu Như Lăng đưa hai tay lên trời, trang trọng, đáp:

- Ta, Liễu Như Lăng, thề cùng trời đất, nếu nói ngoa nửa câu, ta sẽ chết dưới một nhát kiếm của A Từ muội muội.

Gã kéo A Từ ra ngoài, nhỏ giọng bảo:

- Đích xác là có đấy, ta không gạt muội đâu! Hơn nữa, đại ca nhiều năm chưa viếng mộ đại tẩu, trong lòng đại ca có nhiều tâm sự muốn giải bày cùng đại tẩu! Muội đã thấy đó, đại ca vừa rồi phủ phục hàng giờ, trầm ngâm không lên tiếng, nhưng từ trong lòng, đại ca đã nói không biết bao nhiêu điều rồi thôi! Muội muốn vẫn được đại ca yêu quý, thì đừng giờ trở trẻ con nữa, đại ca thấy muội không trưởng thành, là sẽ cứ coi muội như con nít hoài á!

A Từ long lanh khoé mắt, cô thấy tứ ca nói có lý, và cô cũng hiếu kỳ muốn xem chó năm chân, vịt ba cẳng! Ở lại đây, cạnh tỷ phụ, nhất định không vui thú bằng! Thực ra, cô cũng chẳng có gì cần nói thêm với tỷ tỷ A Châu! Sao bằng cô theo Liễu Như Lăng đi đại khai nhãn giới một phen! Cô bèn đáp:

- Ồ! Trên đời có chuyện lạ như thế, muội cũng nên đi xem cho biết! Tứ ca ca, vậy mình đi đi thôi!

Rồi cô quay sang bảo Tiêu Phong:

- Tỷ phụ, sáng mai mình sẽ gặp nhau bên cây cầu đá!

Khi Tiêu Phong thấy Liễu Như Lăng kéo A Từ sang một bên, nhỏ to, to nhỏ một hồi, đã thay đổi chủ ý của cô gái nhỏ, ông bất giác phục tãi Liễu Như Lăng, cao thủ chốn tình trường, gã có không biết bao nhiêu mảnh khoé, sẵn sàng ứng phó bất kỳ nữ tử nào! Ông xua tay, bảo:

- Biết rồi! Muội đi đi!

Tần Nguyệt rào bước đến trước mộ, cô trang trọng vừa hành lễ, vừa nghĩ thầm "A Từ từng nói A Châu ngộ tử dưới tay Tiêu Phong, hồi còn ở Mông Cổ, chính Tiêu Phong cũng đã thừa nhận", Cô biết, Tiêu Phong bây giờ đang vô cùng đau khổ, nên cô nhanh chóng theo Liễu Như Lăng và A Từ ra đi, nhưng còn cố ngoảnh lại, khuyên:

- Tiêu đại ca, người chết không sống lại được nữa, đại ca chớ quá đau buồn!

Tiêu Phong gật đầu, ông lặng yên không nói, đôi mắt nhìn mọi người khuất bóng. Rồi ông về bên mộ, ngồi cạnh khóm đỗ quyên, nhìn bóng nắng đang lùi dần khỏi khu vực ngôi mộ, ký ức tuần tự kéo nhau trở về. Lần đầu diện kiến A Châu nơi rừng Vô Tích, rồi lúc gặp cô hoá trang đóng vai Kiều Phong trong chùa Thiếu Lâm, khi cùng cô xông xáo Tụ Hiền trang, đại chiến quần hùng, để sau đó được chính tay phụ thân cứu thoát. Nửa tháng sau, bên bờ vực trước Nhạn Môn quan, ông lại tái ngộ A Châu, trong thời điểm ông không tìm đâu ra một thước đất dung thân, dưới vòm trời bao la bát ngát này, anh hùng thiên hạ ai nấy đều chỉ chăm chăm muốn bằm muốn mổ ông, duy nhất A Châu khăng khăng kề cận, nàng luôn luôn để ý chăm sóc ông, cho ông thấy được rằng, nơi cõi trần gian này, hãy còn có niềm êm ấm, hãy còn có gì quyến luyến ông! Cho đến khi hai người đến Tín Dương, khi họ tạm trú trong căn nhà nông dân bên bờ hồ Tiểu Kính, tối hôm ấy, ông được nghe A Châu ngỏ lời ước nguyện được cùng ông ra quan tái thả cừu, chấn dè ... cuối cùng ... cái lâm lữ to lớn nhất đời! Ôi ... giá người ta có thể quay ngược được quá khứ! Chuyện cũ vĩnh viễn qua rồi, không thể tạo lập lại cho khác đi, không cho người ta cơ hội sửa chữa!

Đêm êm ả trôi qua, sương đọng trên lá trúc chầm chậm nhỏ thành giọt, chảy xuống. Gò má Tiêu Phong ướt đầm sương đêm, khi ông ngẩng đầu trông, nơi phương tây, mảnh trăng tròn đang chìm xuống dần, sao trời thưa thớt, nhưng vẫn lấp lánh, tựa ánh mắt rạng rỡ A Châu thưở nào ... Tan nát cõi lòng, Tiêu Phong đưa tay vuốt tấm bia, nước mắt giàn giụa, lai láng!

Rồi Tiêu Phong ngồi dựa lưng vào tấm bia, ông chìm đắm trong trầm mặc, không hay biết rằng, đằng đông, chân trời bắt đầu ửng hồng, gió sớm đang nổi lên!

---- Xem tiếp hồi 104 ----

Bạn đang đọc truyện *Thiên Mã Hành Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.16 - Chương 104: Túng Mã Khai Hoài

(Túng mã khai hoài = Dốc bầu tâm sự)

Tiêu Phong đứng lên, lâm lâm khẩn:

- A Châu, huynh phải đi đây, ngày này sang năm, cũng vào dịp thanh minh, huynh sẽ bỏ mặc mọi chuyện thế sự, sẽ đến đây dựng một gian nhà cỏ, sớm hôm bầu bạn cùng muối!.

Khẩn xong, ông quay gót, rào bước ra khỏi rừng trúc, trở về cây cầu đá.

Đến nơi, trời chưa rạng hẳn, ông lại chỗ buộc ngựa, thấy nó đang cúi đầu gặm cỏ. Từ hồi ở Lư Sơn, người và ngựa đã quen nhau, ông vỗ về vào đầu ngựa, con vật hí nhẹ một tiếng, nó cọ đầu vào ông. Từ xa có tiếng ngựa hí đáp lại, khi ngẩng trông, ông thấy một đoàn người đang ruổi ngựa đến, đấy là Liễu Như Lăng cùng các cô gái.

Tiêu Phong cúi dây buộc, cười ngựa chạy ra đón họ.

Vừa trông thấy ông, A Từ nói ngay:

- Tỷ phu, hôm qua huynh không được xem mấy con thú kì hình dị dạng, thật đáng tiếc! Muội tưởng tứ ca gạt muội, đầu ngò thiên hạ lại có thứ quái lạ đó, cũng đáng công đi xem!

Tiêu Phong cười, đáp:

- Tứ ca của muội đâu dám gạt muội? Y sợ muội một kiếm đâm y chết tươi!

Ông vung roi chỉ về phía bắc, bảo Liễu Như Lăng:

- Bọn mình đi về phía ấy, thôn xóm Giang huynh đệ ở đó, bất kể ngày hẹn, địch nhân có đến hay không, mình sớm tìm cách sơ tán dân làng thì hơn!.

Ông sực nhớ Liễu Như Lăng chỗ quen biết của Bích Vân cung chủ, giao tình hai bên khá sâu đậm, đến độ Bích Vân cung chủ hứa gả Lâm Yên Bích cho gã. Lần này, địch nhân là Bích Vân cung chủ, ông thấy, tốt nhất bảo cho tứ đệ biết trước thì hơn.

Ông nói tiếp:

- Tứ đệ, có một chuyện quan trọng huynh quên chưa nói đệ rõ, lần này, ta giúp Giang huynh đệ chống địch nhân là Bích Vân cung chủ. Nhà họ Liễu đệ cùng Bích Vân cung có quan hệ sâu đậm, ta nghĩ đệ không nên đến đây, tránh khó khăn cho đệ! Vậy đệ đưa công chúa Tân Nguyệt tạm thời đến ở phủ Tín Dương chờ ta.

- Sao vậy? - Liễu Như Lăng giật mình, gã hỏi - Đại ... đại ca sao lại dây dưa thù oán với Bích Vân cung chủ vậy?

Gã nghĩ, hơn mười năm nay chưa gặp lại Bích Vân cung chủ, nhưng thuở nhỏ, những lúc cùng phụ thân lên chơi cung Bích Vân, gã thường được kề cận Bích Vân cung, bà đối đãi gã hết sức thân thiết, có lúc ôm vào lòng, hỏi han đủ chuyện. Giờ đây, phụ thân đã qua đời, tình thân giữa cung Bích Vân với Liễu gia vẫn còn đấy, và lại chính Bích Vân cung chủ đứng ra hứa hôn Lâm Yên Bích cho gã. Bích Vân cung chủ này không quan tâm bất cứ gì trên đời, vậy mà bà hết sức để ý chăm nom gã, sinh thời phụ thân, bà thường xuyên cho người đến thăm hỏi, có lần còn mời gã lên ở luôn trên trên cung Bích Vân. Dẫu lúc đó gã từng muốn thừa cơ thân cận Lâm Yên Bích nhiều, nhưng vì cơ nghiệp tổ tiên tại Giang Nam, vì còn cha già, gã đã chẳng thể rút bỏ mà đi, đành phải khước từ lời mời đó. Bây giờ, nghe Tiêu Phong nói có ân oán với Bích Vân cung chủ, thật ra ngoài sở liệu của gã!

Tiêu Phong đáp:

- Thực ra, ta cùng Bích Vân cung chủ không thù không oán, hai tháng trước đây, lúc ta từ phương bắc xuống Đại Thảng quan, trên đường đi, ta ghé thăm nhà Giang huynh đệ. Hai mẹ con họ Giang có chút ân nghĩa cùng A Từ, ta cùng cô ấy nghỉ chân một đêm ở nhà họ, đầu dè tối đó, một hắc y nữ lang tìm đến nhà, định hại tính mệnh mẹ con Giang huynh đệ.

Rồi Tiêu Phong đem toàn bộ sự việc xảy ra đêm đó thuật lại cho Liễu Như Lăng nghe, cuối cùng, ông nói:

- Thành ra ta kết thù với Bích Vân cung! Ta đâu ngờ, lúc ngộ nạn ở Lục gia trang, đã được Yên Bích ra tay cứu giúp, ông trời trên người thái quá mà! Yên Bích tịnh không hay biết chuyện đó. Ta vẫn chưa chắc hắc y nữ tử là Bích Vân cung chủ, duy ta thấy võ công bà ta cùng Giang phu nhân, Yên Bích có cùng nguồn gốc.

Ông đưa mắt nhìn Liễu Như Lăng, nói tiếp:

- Thực ra, võ công đệ cũng cùng căn nguyên với bọn họ, ta cho rằng giữa đệ và họ có quan hệ mật thiết, ta nhất thời sơ suất không đem sự tình nói ra cho đệ hay, do đó, ta chợt nghĩ, đệ cùng công chúa Tân Nguyệt nên ở trong thành Tín Dương, tránh gặp mặt những người ấy. Sau ngày mười tám, ta sẽ đến tìm đệ, rồi cùng đệ đưa cô ấy đến chỗ Bắc Nhân Thuật, tổ chức hộ tống cô trở về Mông Cổ.

Liễu Như Lăng chưa kịp trả lời, Tân Nguyệt đã lớn tiếng nói:

- Không! Huynh đi đâu, huynh đừng độ ai, muội nhất quyết theo huynh đến cùng!.

Tiêu Phong nhất thời không biết nói gì, tính luôn A Châu, cô là người con gái thứ tư đã nói cùng ngữ điệu đó với ông! Trong lòng cảm động khôn cùng, ông thật thất vọng, không hiểu do đâu, ông, một hán tử thô biên, đã làm gì để một cô gái điều ngoa quý quyết như A Từ, một cô gái kiêu sa lạnh lùng như

Lâm Yên Bích, một cô gái ôn nhu như Tân Nguyệt ... tất cả đều nguyện sống chết cùng ông, mỗi khi ông gặp nguy nan đến tính mệnh, bọn họ không một ai chịu xa ông!

Liễu Như Lăng lập tức dừng ngựa, đáp:

- Bất kể người đó thực sự là Bích Vân cung chủ hay không, đệ phải đến xem cho rõ ngọn ngành. Từ nhỏ, tuy đệ được Bích Vân cung chủ đãi ngộ thâm hậu, nhưng nếu bà ấy làm hạng người tương tự, thật tình đệ không sao hiểu nổi, đây chính là dịp hiếm có cho đệ được tìm hiểu rõ con người xưa nay từng quan hệ qua lại Liễu gia nhiều năm dài!

Tiêu Phong nói:

- Thôi được! Chờ đến ngày mười tám xem sao, trước hết bọn mình đến nhà họ Giang, trong khi Bích Vân cung chưa tới, mình tổ chức cho sơ tán người thôn xóm, tránh họ vô cớ mắc họa lây!

Cả đoàn cùng Tiêu Phong nhắm hướng bắc, trên đường đi, hoa cúc nở đầy, bên đường cỏ non xanh rì, én oanh bay lượn, phong cảnh của mùa xuân tươi thắm.

"Xuân nhật du,

Hạnh hoa xuy mãn đầu,

Mạch thượng thủy gia niên thiếu,

Túc phong lưu..."

Liễu Như Lăng cao giọng ngâm, tính tình gã phóng khoáng, nhìn phong cảnh mùa xuân tươi thắm, thi hứng bất giác bốc cao, gã ngâm nga tràn cung mây, không chút bận tâm về cuộc gặp gỡ trước mắt với Bích Vân cung chủ.

Tiêu Phong cũng vui lây, ông cười, bảo:

- Tử đệ văn vũ toàn tài, anh tuấn tiêu sái, hèn chi nữ tử thiên hạ đều xiêu đổ vì đệ!

Liễu Như Lăng cười sáng khoái, đáp:

- Đại ca chớ chọc đệ! Đệ làm con gái, thề quyết chung tình cùng đại ca, không phải như mấy nữ tử thiên hạ đâu!

Thâm ý gã muốn Tiêu Phong hiểu, xưa nay, mỹ nhân ái anh hùng, Lâm Yên Bích để mắt đến Tiêu Phong thì cũng hợp lý thôi, gã mà là Lâm Yên Bích, ắt cũng sẽ ái mộ ông. Tiêu Phong chẳng nên vì thế mà mang lẩn cấn trong lòng.

Tiêu Phong người tinh tế, thông minh hơn người bình thường, làm sao ông không hiểu ẩn ý Liễu Như Lăng, nhưng càng nghĩ, ông càng thấy mình có lỗi với Liễu Như Lăng! Nếu như ông không gặp cô, Lâm Yên Bích cùng Liễu Như Lăng trời sinh đẹp đôi, cho dù Lâm Yên Bích là kiếp tái sinh của A Châu. Ông cười ầm:

- Ha ha ... đệ mà làm con gái, ta sẽ lấy làm vợ tức thì, được một người văn võ toàn tài nâng khăn sửa túi cho, còn muốn gì khác nữa!

Tiêu Phong dút lời, cả bọn đồng cười rộ.

Tân Nguyệt nghe mấy câu thơ thấy êm tai, cô hỏi Liễu Như Lăng:

- Liễu đại ca, bài từ đó, tác giả là ai? Phần kế tiếp ra sao? Muội nghe, thấy hay lắm!

Liễu Như Lăng cười cười, hỏi lại cô:

- Muội thực tình thích nghe khúc sau lắm sao?

Tân Nguyệt chum chim cười:

- Dĩ nhiên là muội thích nghe, huynh ngâm tiếp đi.

Liễu Như Lăng đáp:

- Được! Muội thích nghe, đề ta làm mặt dày, ngâm tiếp nhé!

Tiêu Phong cùng A Tử vốn liếng thi từ ca phú ít ỏi, họ đóng tai để ý nghe, xem phần sau bài từ đó "mặt dày" cỡ nào!

Liễu Như Lăng hắng giọng, ngâm nga:

"Xuân nhật du,

Hạnh hoa xuy mấn đầu,

Mạch thượng thùi gia niên thiêu,

Túc phong lưu.

Thiếp nghĩ tương thân giá dữ,

Nhất thân hưu,

Túng bị vô tình khí,

Bất năng tu!" (*)

Lời giản dị, ai nghe cũng hiểu, Liễu Như Lăng vừa dứt, Tân Nguyệt đã ửng hồng đôi má.

A Tử la lớn:

- Bài từ đó do ai viết vậy? Đúng là thẳng như ruột ngựa, nghe qua biết ngay là cô gái đó muốn lập tức gả về cho chàng trai! Ý tứ tha thiết, ai nghe, cũng biết cô ta đang muốn cưới chồng!

Liễu Như Lăng vỗ tay, cười âm ỉ:

- Nói rất hay! Lời A Tử muội thiết là lời nhả ngọc phun châu! Đúng thế, cô gái mang tên Vi Trang, đang ao ước một đấng như ý lang quân, mong sớm gả về cho người trong mộng, cô chẳng e ấp, viết bài từ đó, đem tâm sự thông tri khắp thiên hạ! Bài từ được lưu truyền lâu đời, mình dù sinh sau cô hàng mấy trăm năm, nghe qua ... mình hiểu ý tác giả liền!

Tân Nguyệt trầm ngâm, cô ngắm nghĩ ý tứ bài từ, trong lòng bất giác thổn thức, cô nhủ thầm "Rõ ràng cô gái này bạo gan hơn nhiều người! Có thể, vài người nghe qua sẽ cười chê, nhưng, những ai đoạn trường chưa qua cầu, làm sao họ hiểu nổi tư vị của mơ mộng đó! Vào hoàn cảnh cô, ta cũng sẽ nghĩ như vậy, cứ nghĩ, biết mình chân thành tha thiết yêu người, thế là đủ rồi, cần gì khác nữa!". Cô sinh ra làm công chúa một nước hùng cường, muốn gọi mưa, thổi gió gì đều miễn nguyện, nhưng từ khi gặp gỡ Tiêu Phong, cô mê mẩn, không tự kiềm chế nổi, ông lại không yêu cô, quyền hành cao vượt bậc như cô, cũng chẳng thể dùng làm ông có chút mây may rung động!

Tiêu Phong bỗng hỏi:

- Tử đệ, đệ có mang rượu theo người không?

- Đương nhiên là có! - Liễu Như Lăng lấy từ trong bọc ngang hông ra một hồ lô, giả cười cười - Đệ biết đại ca mỗi ngày mỗi phải uống, nên đã dụng công sắc cái hồ lô đặc biệt này, chứa được hơn cân rượu!

Tiêu Phong đưa tay đón hồ rượu, cười đáp:

- Ta cũng đã để ý thấy đệ đeo lưng lửng nó bên hông, mới lên tiếng hỏi!.

Ông mở nắp gỗ, mùi rượu nồng nặc tỏa ra, một tay cầm cương ngựa, một tay nâng hồ rượu, ông ngẩng đầu tu một hơi dài, chẹp miệng, rồi đậy nắp, ném hồ lô trở về Liễu Như Lăng, nói:

- Tử đệ, đệ làm một ngụm đi!

Liễu Như Lăng tiếp hồ lô rượu, cũng bắt chước Tiêu Phong nốc một hơi dài, rồi ngâm nga:

"Phong sóc sóc,

Mã tiêu tiêu,

Hồ lô tàng tửu quái tại yêu,

Ngưồng đầu vắn thương khùng,

Thùy nhân hoành đao lập mã,

Chỉ điểm giang san tiểu?

Duy ngã Tiêu đại tướng quân!"

Ngâm xong, giả ném hồ rượu qua cho Tiêu Phong.

Tiêu Phong ngược nhìn trời cao, ông cả tiếng cười một tràng dài, nói:

- Từ đệ, đệ ca tụng ta quá sức! Chẳng qua, ta là một kẻ võ biền, không xứng đáng dang tay ôm trọn giang sơn, vả lại, ta cũng không có ý định gòm thâu giang sơn!.

Ông uống một ngụm lớn, nói tiếp:

- Ta chỉ ước muốn thấy thiên hạ thái bình, ước mong chấm dứt hoạ chiến tranh, cái ước mơ làm hoàng đế chẳng bận tâm mấy may! Từ xưa đến giờ, các bậc đế vương, các danh tướng đều như thoáng mây bay, thân xác rồi cũng tan thành tro bụi! Vậy mà ... biết bao người chưa hiểu lẽ đó, họ cứ mãi mê trong vòng tranh đoạt!

- Đại ca nói đúng lắm! - Liễu Như Lăng giọng ngựa đến gần Tiêu Phong, nói - Hôm nay, được nghe đại ca nói mấy lời đó, đệ thấy còn hơn đọc ngàn pho sách thánh hiền!

Tiêu Phong đưa tay vỗ vai y, cười ầm:

- Ha ha ... Từ đệ mồm mép dẻo quẹo, đang cho ta lên mây xanh, đến ta cũng phải đổ, trách gì đám con gái dưới trời này, thấy đều chết mê chết mệt vì đệ!

Cuộc đời Tiêu Phong trôi nổi, vùi dập đã nhiều, nhưng ông tính tình hào sảng, được kết bạn cùng Liễu Như Lăng phóng khoáng, ông thấy hợp khẩu vị, hai người vui vẻ trò chuyện, không đề ý rằng thôn làng Giang Xuân Lâm đã thấp thoáng nơi xa!

(*) Bài từ "Từ Đế Hương" của "Vi Trang", đã được Alex có nhã ý dịch giúp:

Trẩy hội xuân,

Hoa hạnh rụng xa gần,

Công tử trên đường nhà ai đó

Anh tuấn phong lưu thật dễ gần.

Vì được thỏa mộng thành thân,

Một đời không tiếc hận.

Dẫu mai tình hẩm duyên ôi

Chẳng ngại ngần!

---- Xem tiếp hồi 105 ----

Bạn đang đọc truyện *Thiên Mã Hành Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.16 - Chương 105: Nghi Đoàn Tùng Sanh

(Nghi đoàn tùng sanh = Những mối nghi ngờ càng lúc càng dày đặc)

Lúc họ đến ven làng, Giang Xuân Lam từ trong cánh đồng, chạy ra nhanh như cắt, tay vẫy, miệng hô hoán:

- Tiêu đại ca, A Từ tỷ tỷ, phải các người đó không?

Tiêu Phong đến gần, xuống ngựa, ông thấy mặt cậu dính đầy bùn đất nhọ nhem bèn vỗ vai, hỏi cậu:

- Giang huynh đệ, từ lúc chia tay đến giờ, cậu khoẻ không? Sao cậu bùn đất dính đầy mặt, việc đồng áng không làm giống người ta?

Đưa tay gãi đầu, Giang Xuân Lam cười hi hi:

- Tại đệ bị bệnh da, dầu cổ mặt mảy cứ hay ngứa, một tay làm đồng, một tay gãi nên bôi bùn đất dính lên mặt!

Tiêu Phong cười ha hả, nói:

- Tiểu quý này! Nhiều chuyện quá đi ... Mẹ cậu khoẻ không?

Giang Xuân Lam đáp:

- Mẹ đệ khoẻ! Chỉ tội nghiệp, bà cứ tới ngày hỏi đại ca và A Tử! - Cậu vừa nói, vừa liếc nhìn Liễu Như Lăng và Tân Nguyệt, rồi cười cười, hỏi Tiêu Phong - Tiêu đại ca, ba người này là ai? Vị đại huynh này cao lớn, điển trai dữ! Hai vị tiểu thư đó đẹp hết sức, hoa hòn, nguyệt thẹn, chim sa cá lặn!

Liễu Như Lăng cười rộ, nói:

- Giang huynh đệ văn chương giỏi, xuất khẩu thành chương, không giống trẻ nhà quê chút nào!

Gã chấp tay chào, nói:

- Tại hạ Liễu Như Lăng, xin thỉnh giáo cao tính đại danh Giang huynh đệ?

Giang Xuân Lam cũng bắt chước, chấp tay chào lại, trả lời:

- Tiểu đệ Giang Xuân Lam, Liễu đại ca đa lễ quá!

Rồi cậu quay sang chào Tân Nguyệt và Tiểu Nhạn:

- Kính chào hai tỷ tỷ.

Tân Nguyệt chồm chồm cười, đáp:

- Tiểu huynh đệ đa lễ quá! Mồm miệng cậu tron tru, chẳng kém Liễu đại ca!

A Tử đưa tay cốc vào đầu cậu, la lớn:

- Cái thằng tiểu quý này đâu so sánh với Liễu đại ca được? Liễu đại ca người ta đây, văn vũ song toàn, gì cũng rành, trừ việc đồng áng, ăn nói mồm mép thì khỏi chê rồi!

Giang Xuân Lam bị cô gõ vào đầu, cậu khó chịu, né tránh sang một bên, cười đáp:

- A Tử, tỷ giống mấy con ruồi, nó cứ chằm chích đệ hoài, tỷ đâu có hơn đệ bao nhiêu, đâu sánh với hai tỷ tỷ đây được!

- Ê ... đừng nói bậy! - A Tử tròn mắt - Hai tỷ tỷ đây chưa nói gì nhiều, sao mi dám đem bốn cô nương A Tử ra so sánh được?

Giang Xuân Lam chạy nấp vào sau lưng Tiêu Phong, nín tay ông, la lớn:

- Tiêu đại ca, cô ấy muốn đánh đệ kìa!

Tiêu Phong một tay giữ cậu, tay kia giắt ngựa, cười bảo:

- Đừng quấy nhộn nữa, mình còn phải đi gặp mẹ cậu, bàn chuyện đối phó địch nhân.

Lập tức mọi người cùng giắt ngựa, theo Tiêu Phong và Giang Xuân Lam vào làng.

Đi bên cạnh Giang Xuân Lam, Liễu Như Lăng tủm cười, nói:

- Giang Xuân Lam, 'xuân lai giang thủy lục như lam' Cái tên đẹp quá! Ai đặt cho cậu vậy? Nghe đầy thi tứ, đọc lên làm người ta liên tưởng đến cảnh sông xanh nước biếc liên màu đất trời miền Giang Nam!

Giang Xuân Lam đắc ý, cười khoái trá:

- Vậy à? Đệ cũng thấy tên đó hay lắm, mẹ đệ bảo tiên phụ đã nghĩ ra, bà nói cha đệ xưa là người học rộng.

"Giang Xuân Lam, Giang Xuân Lam", Liễu Như Lăng lẩm nhẩm, bỗng liên tưởng đến một người khác, gã chăm chú quan sát gương mặt cậu hồi lâu. Giang Xuân Lam bị gã chăm chú, cậu không ngừng chà mạnh tay vào mặt, định làm tróc những vết bunn. Liễu Như Lăng càng nhìn kỹ hơn nữa, khiến Giang Xuân Lam không chịu nổi, cậu hỏi

- Liễu đại ca, mặt đệ nhiều bunn đất lắm sao? Đệ tưởng đệ đã chà sạch hết rồi!

Liễu Như Lăng chậm chậm thu hồi ánh mắt, gã trầm ngâm một lúc, rồi hỏi:

- Giang huynh đệ, mẫu thân đệ tên gì? Đệ có anh chị em nào không?

Giang Xuân Lam lắc đầu, đáp:

- Đệ cũng không biết mẹ đệ tên gì, bà chưa khi nào nói chuyện quá khứ với đệ, và đệ không có anh chị em nào.

Cậu quay sang nói với Tiêu Phong:

- Tiêu đại ca, tối hôm đó, đệ có hỏi mẹ tại sao Bích Vân cung chủ muốn giết mình, nhưng mẹ đệ không trả lời, mà hàng ngày vẫn cứ giả làm bà nội, trước mặt người khác, đệ cứ phải kêu bằng bà nội, Chỉ khi nào vắng bóng người khác, bà mới cho đệ gọi làm mẹ.

Tiêu Phong nghĩ, Giang phu nhân mười sáu năm nay nhẫn nhục, chính vì muốn bảo đảm an toàn cho Giang Xuân Lam, bây giờ, tuy bị Bích Vân cung truy ra rồi, bà vẫn giữ bí mật chân tướng, có lẽ bà không muốn đem Giang Xuân Lam vào vòng oán thù, vào vòng oan oan tương báo từ chuyện quá khứ của bà. Bà chỉ muốn cậu làm một người bình thường trọn cuộc đời. Nghe đối đáp giữa hai đối thủ đêm đó, ông mừng tượng thấy oán thù giữa họ sâu tựa biển cả. Giang phu nhân nhất quyết chôn chặt quá khứ trong lòng, muốn một mình gánh mọi hậu quả. Điều đó càng làm người ta bội phục bà nhiều. Chỉ tội nghiệp Giang Xuân Lam tuổi nhỏ, cậu không hiểu khổ tâm trong lòng người mẹ, Tiêu Phong bảo Giang Xuân Lam:

- Mẹ cậu làm vậy là muốn tốt cho cậu đấy, bà đang phải chịu đựng những đau khổ người thường khó cảm thông!

Giang Xuân Lam lắc đầu, đáp:

- Nhưng đệ đâu còn nhỏ nữa đâu! Mọi người cứ xem đệ như trẻ nhỏ ... năm nay đệ đã mười bảy tuổi rồi!

Chẳng bao lâu, họ đến nhà Giang Xuân Lam.

Bên trong nhà, Giang phu nhân nghe tiếng ngựa cùng tiếng trò chuyện của đoàn Tiêu Phong, bà nhẹ bước tiến ra, chấp tay, khom mình chào Tiêu Phong:

- Tiêu đại hiệp nghĩa cử cao cả, đến sớm hơn mười ngày, lão thân không biết dùng lời nào nói cho hết cảm kích!

Tiêu Phong vội vàng đáp lễ:

- Giang phu nhân bất tất đa lễ, bạt đao tương trợ bằng hữu trong cơn khó khăn, ấy là bổn phận Tiêu Phong.

A Từ tiến đến nắm tay Giang phu nhân, nhìn vào mặt bà, hỏi:

- Đại nương, sao bà vẫn còn đeo cái mặt nạ khó coi này vậy? Dòm chán chết thôi, diện mạo đại nương đẹp đẽ lắm, sao cứ phải ẩn giấu dưới tấm mặt nạ này?

Giang phu nhân gượng cười, bà nói nhỏ nhỏ:

- Đeo quen rồi, không có nó, ta thấy khó chịu là! Với lại hàng xóm xưa nay thấy ta già cả, ta e đột nhiên thay đổi sẽ làm họ sợ hãi.

Bà đưa mắt nhìn Liễu Như Lăng, hỏi:

- Đây là ...

Liễu Như Lăng chấp tay chào bà:

- Tại hạ Liễu Như Lăng, xin ra mắt Giang phu nhân. Từ khi nghe Tiêu Phong kể lại chuyện đêm đó, trong lòng già thất lạc, không hiểu quan hệ giữa bà và Bích Vân cung chủ rốt cục là sao? Ông nói võ công già có cùng uyên nguyên với bà, vậy sư phụ và bà có mối ràng buộc thế nào? Khi gặp Giang Xuân Lam, thấy cậu giống một người, trong lòng già không khỏi không e ngại, già mong sớm xem mặt Giang phu nhân, giúp già có được giải đáp cho các nghi vấn, nào ngờ, bà vẫn đeo mặt nạ, khiến già vô cùng thất vọng. Khi thấy bà chăm chú nhìn mình như vừa rồi mình chăm chăm quan sát Giang Xuân Lam, ánh mắt bà không tách rời khỏi thân hình già!

Giang Xuân Lam khoa tay trước mặt bà, hỏi:

- Mẹ! Sao mẹ chăm chú nhìn Liễu đại ca vậy? Làm cho người ta bối rối!

Giang phu nhân vội vàng chuyển ánh mắt sang chỗ khác, bà cười cười, hỏi:

- Liễu công tử trông tuấn tú, không hiểu gốc gác ra sao?

Liễu Như Lăng đáp:

- Tại hạ người Giang Nam, tổ tiên nhiều đời nay sinh cơ lập nghiệp ở Lâm An.

Là người cực thông minh, già sớm nhận thấy trong ánh mắt chăm chú của Giang phu nhân có điều kỳ quái, pha lẫn chút lo âu. Lúc này ánh mắt bà đã bình hoà.

Giang Xuân Lam kéo tay bà, hỏi:

- Mẹ, đoàn Tiêu đại ca từ xa đến, mẹ đừng để họ đứng ngoài cửa! Mẹ mời họ vào nhà đi!

Giang phu nhân nhẹ nhàng chuyển mình sang một bên, bà cười bảo:

- Ta bữa nay thật quá hồ đồ! Mời tất cả vào nhà uống nước!

Vào đến nơi, Tiêu Phong giới thiệu Tân Nguyệt và Tiểu Nhạn, ông không nêu thân phận của hai người.

Lần đầu vào nhà người nghèo, Tân Nguyệt thấy ngoài cái bàn, vài cái ghế cùng nông cụ lặt vặt, tuyệt không còn gì khác, cô nghĩ thầm "Thì ra trong nhà người Hán nghèo khó, nó xuềnh xoàng đến thế! Chẳng biết họ ngày thường kiếm đủ ăn không! Vùng đây thuộc Mông Cổ, mình phải làm sao giúp người dân bớt khổ! Khi về đến Mông Cổ, ta phải bàn chuyện này cùng tứ ca mới được!"

Tĩnh tình thiện lương, lại đang để ý một người dị tộc như Tiêu Phong, trong đầu cô không hề phân biệt đối xử Mông Hán, cô lại càng không mang tham vọng xâm lược Nam triều.

Mọi người an tọa, Tiêu Phong hỏi:

- Giang phu nhân, từ ta ra đi, người Bích Vân cung có đến quấy nhiễu gì không?

Giang phu nhân đáp:

- Không thấy gì cả! Bích Vân cung chủ đó tuy ngoan độc, nhưng xưa nay thường nói một là một, hai là hai, chưa đến hạn giao ước, bà ta sẽ không cất cử ải đến đâu!

Chàng hiểu vô tình hay hữu ý, bà liếc qua Liễu Như Lăng, hỏi:

- Liễu công tử người Giang Nam, chắc lần này Tiêu đại hiệp xuống Giang nam mới được gặp công tử?

Tiêu Phong đã để ý ánh mắt bà lúc gặp Liễu Như Lăng, ông biết lòng bà còn nghi ngờ, lại sợ Liễu Như Lăng khó chịu, ông cười, đỡ lời:

- Đúng vậy! Ta quen biết tứ đệ tại Giang nam hai tháng trước đây, nhờ tứ đệ xả thân giúp đỡ, coi nhẹ sống chết, đã cứu mạng ta ... Hai ta tâm đầu ý hiệp, đã kết làm anh em khác họ!

Giang phu nhân "ồ" một tiếng, dường như cất được gánh nặng trong lòng, bà cười đáp:

- Thì ra công tử bằng hữu thân thiết Tiêu đại hiệp, lão thân đã thất kính rồi. Tiêu đại hiệp là ân nhân của nhà ta, công tử đã cứu mạng Tiêu đại hiệp, còn kết nghĩa cùng ông ấy, thì cũng là ân nhân của ta, vừa rồi, lão thân nhìn công tử thấy công tử giống một người quen cũ, nên đã thất thố, xin thứ lỗi!

Liễu Như Lăng cười, trả lời:

- Giang phu nhân ăn nói khách khí thế, Như Lăng thật áy náy quá! Không biết phu nhân nói về người quen cũ nào? Như Lăng giống người ấy lắm sao?

Giang phu nhân tủm tỉm cười, đáp:

- Người đó bằng hữu lâu năm, đã qua đời từ lâu. Công tử trông hệt người đó, ta vừa rồi mới gặp công tử, đã giật mình - Mặt nạ bà mang nhiều vết nhăn nheo, nhưng đôi mắt trắng con ngươi đen rõ rệt rất linh hoạt, bà ngừng nhìn Liễu Như Lăng, hỏi tiếp - Cha mẹ Liễu công tử chẳng hay thân thể có được khang an?

Liễu Như Lăng cúi đầu, đáp:

- Gia mẫu mất đã lâu, gia phụ qua đời hai năm trước đây.

- Ô! Ta xin lỗi! - Giang phu nhân nhỏ giọng - Tội nghiệp! Xin lỗi ta đã khơi dậy nỗi buồn!

Liễu Như Lăng nhẹ nhàng lắc đầu, đáp:

- Không sao! Phu nhân chẳng nên tự trách.

Tiêu Phong chờ hai người đối đáp xong, ông nói:

- Giang phu nhân, từ giờ đến ngày hẹn ước còn chưa tới mười ngày, có nên sơ tán dân làng sống gần nhà đây hay không? Ta e lần này Bích Vân cung sẽ đưa nhiều người đến, họ dù không chủ tâm phụng hại người lân cận, nhưng sợ không khỏi gây náo động đến những người vô can!

Giang phu nhân ngẫm nghĩ hồi lâu, rồi ngừng đầu lên, nói:

- Tiêu đại hiệp, hiện thời, lão thân muốn nhờ ông dẫn Xuân Lam trốn đi, ông lo cho nó được bao nhiêu hay bấy nhiêu, chỉ mong ông giúp nó lấy được

người vợ đang hoảng, gìn giữ giòng dõi, hương hoá nhà họ Giang.

Tiêu Phong chưa trả lời, Giang Xuân Lam đã ồn ã lớn:

- Mẹ! Mẹ đừng nói thế nữa! Mẹ không trốn, con dù chết ... nhất định không đi đâu hết!

Giang phu nhân bức tức, bà nạt cậu:

- Xuân Lam! Con không hiểu gì hết!

---- Xem tiếp hồi 106 ----

Bạn đang đọc truyện *Thiên Mã Hành Không* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.16 - Chương 106: Ngự Định Đối Sách

Giang Xuân Lam đỏ bừng má, cậu bặm môi, nhưng nét buồn bã vẫn hiện rõ trên mặt.

Tiêu Phong bảo bà Giang phu nhân

- Giang phu nhân, yêu cầu đó, xin lỗi, Tiêu mỗ không đáp ứng được! Ta nghĩ rằng khắp thiên hạ, không đứa con nào muốn bỏ rơi mẹ mình vào lúc sinh tử quan đầu hết. Tiêu mỗ vượt vạn dặm đến đây, không phải để lại chạy trốn, bỏ mặc bất cứ ai ở lại chịu nguy khốn một mình!

Giang phu nhân cau mày, bà trầm lặng, không nói gì.

Bổng Liễu Như Lăng nói:

- Giang phu nhân đừng quá lo sợ, nếu đơn đả độc đấu, có đại ca ta cùng phu nhân đây, chưa chắc thua mấy tay cao thủ Bích Vân cung, tại hạ đâu bắt tài, cũng sẽ hết sức mình. Nếu nhân số bọn chúng đông, mình cũng không ngần, mình nhất định tìm ra cách thủ thắng.

Ánh mắt loé sáng, Giang phu nhân ngẩng đầu nhìn gã, hỏi:

- Liễu công tử biết thực lực họ chăng? Ngoài Bích Vân cung chủ, còn bốn đại hộ pháp, võ công thấy đều cao cường. Cung chủ lại có mối thù sâu tựa biển cả, lần này sẽ không khinh xuất nữa đâu! Bà ta sẽ kéo toàn bộ cao thủ đông như mây trong cung đến đây, Tiêu đại hiệp dù võ công cái thế, được thêm Liễu công tử trợ giúp, nhưng muốn thắng họ không phải dễ. Kiếm trận Bích Vân cung đứng đầu thiên hạ, nếu lại do tứ đại hộ pháp xuất thủ ầy, ta sợ thiên hạ khó ai chống nổi.

Bà chăm chú nhìn Liễu Như Lăng, rồi hỏi:

- Liễu công tử phải chăng dùng kiếm?

Liễu Như Lăng gật đầu, gã phục bà con mắt tinh tường.

Giang phu nhân nói tiếp:

- Liễu công tử từng cứu mạng Tiêu đại hiệp, võ công chắc không tệ, nhưng kiếm trận đó chỉ có thể phá bằng chưởng lực dũng mãnh, hồn hậu. Hai tháng trước, Tiêu đại hiệp võ công cao hơn mấy nữ đệ tử Bích Vân cung nhiều, cuối cùng đã phải dùng chưởng mới phá được kiếm trận đó. Ta tuy biết vận hành của kiếm trận, nhưng tuyệt đối không sao dùng sức một người đối phó nổi! Nhất là khi kiếm trận lại do bốn đại hộ pháp liên kết! Nhưng nếu có Liễu công tử giúp một tay, khả năng thắng cũng tăng lên nhiều.

Tiêu Phong nhớ, buổi tối ấy, đối đầu kiếm trận do mấy nữ đệ tử Bích Vân cung triển khai, ông cũng đã không tìm ra cách phá, chỉ sử dụng nhục chưởng chống kiếm trận đó, ông đã không nghĩ ra cách ứng phó các chiêu kiếm liên hợp, đã suýt thảm bại. Cuối cùng, ông phải dựa vào nội lực hồn hậu để thủ thắng. Ông lại nhớ trong chiến đấu, bà Giang phu nhân đã chỉ dụng chưởng, không dùng binh khí. Ông hỏi bà:

- Giang phu nhân hình như cũng sử dụng kiếm?

Giang phu nhân gật đầu, bà đứng lên, vào phòng trong, một lúc sau, thấy bà trở ra, tay cầm trường kiếm. Tay trái giữ vỏ kiếm, tay phải bà rút "soạt" một tiếng, mọi người chỉ thấy hàn quang loé ra từ thanh bảo kiếm. Giang phu nhân nhìn lưỡi kiếm, chậm rãi nói:

- Mười sáu năm nay, ta đã không hề đụng tới thanh kiếm này!.

Bà ngẩng đầu, tiếp:

- Ta từng phát thế kiếp này không sờ đến kiếm, nào ngờ lần này, ta phá bỏ lời thề, do đại sư tỷ bức bách ta.

Nói xong, bà tra kiếm vào vỏ, ngồi xuống, nói tiếp:

- Liễu công tử, ngày mai, ta sẽ đem sở học kiếm pháp ra thảo luận cùng công tử, hai ta cùng nhau nghiên cứu cách phá kiếm trận! Ôi ... kiếm trận đó đã hoàn thiện từ bao nhiêu năm nay rồi, có nhiều khả năng không phá nổi. Nó đã làm từng làm ta khốn đốn nhiều! Ta mong với sự tương trợ của công tử, mình cố thử tìm cách đối phá!

Nhìn Tiêu Phong, bà nói:

- Tiêu đại hiệp võ công cái thế, chiêu lực hùng hậu, Bích Vân cung chủ dẫu thân hoài tuyệt kỹ, nhưng nội lực không bằng Tiêu đại hiệp, mình chỉ cần đánh bại năm người đó, những môn hạ kia mình không cần quan tâm. Bích Vân cung chủ ít thích huy động nhiều nhân sự, chưa chắc bà ta có ý định dùng số đông uy hiếp. Nhưng nếu bà mà chẳng đếm xỉa đến thân phận, đưa toàn cung đến đây, lúc ấy, mình dùng diệu kế của Liễu công tử.

- Phu nhân yên tâm, cho dù Bích Vân cung đem nhiều người đến, ta cũng không sợ! - Liễu Như Lăng ngược mặt, thờ dài - Hy vọng sẽ như lời phu nhân bàn, Bích Vân cung chủ không đem số đông đến, thương vong hai bên sẽ ít hơn!

Tiêu Phong không hiểu ý đồ Liễu Như Lăng, nhưng nghe gã nói diệu kế, chắc sau này, gã sẽ cho ông rõ thôi. Ông hỏi:

- Cho dù Bích Vân cung không huy động nhiều người, nhưng để làm cho tốt, mình nên cho sơ tán lảng giềng lân cận đến các thôn xóm gần đây. Vậy mình hãy bàn xem làm cách nào nói cho họ chịu sơ tán?

A Tử long lanh khoé mắt, cô nói:

- Cái đó khó gì đâu? Chỉ cần đem xe đến gom họ về giam tại đại lao thành Tín Dương, mười, mười lăm ngày sau, sẽ bảo Bác Nhân Thuật thả họ ra, mọi chuyện lại dễ thực hiện cho gọn gàng nữa!

Tân Nguyệt chau mày, nói:

- Làm kiểu cưỡng bách đó, ta xem chừng không tốt! Mình cứ thẳng thắn bảo họ, ra sức thuyết phục để họ tự ý đi Tín Dương ... thì hay hơn.

A Tử cười nhạt, nói:

- Khi nói thực tình với họ, liệu họ tin mình không? Chỉ e tốn nước bọt nói tới nói lui, chỉ khiến họ cứ nghĩ bọn mình khùng!

Tiêu Phong lắc đầu:

- Tự dưng vô cớ đem giam, ta thấy không ổn! Nhưng đi thuyết phục họ, có khi tốn nước bọt như A Tử đã nói, họ sẽ không tin mình đâu!

Bỗng Liễu Như Lăng lên tiếng:

- Đệ có cách này hay lắm, bảo đảm cả thôn sẽ kéo nhau đi rảo trại!

A Tử hiếu kì, cô ngó vào gã, hỏi:

- Tử ca ca nói cách nào vậy?

Liễu Như Lăng cười, giải thích:

- Lối tục nói đồng tiền có thể sai khiến được cả ma quỷ! Mấy dân làng này sinh kế khó khăn, mình chỉ cần tung tin, thành Tín Dương có vị đại phú hộ, do muốn tạo âm đức cho tử tôn, có dự định ban yến tiệc lớn hai ngày mười ba, mười bốn, mời cư dân nghèo khó toàn thành cùng các vùng phụ cận đến dự tiệc, tiệc xong, sẽ có phát chẩn, tặng tiền! Trai gái, già trẻ lớn bé thấy đều được dự phần. Dân làng sẽ không nghi ngờ, trước ngày mười ba, mình dán thông cáo, nhờ Giang huynh đệ loan truyền tin tức khắp nơi, rồi ngày mười ba, sẽ tổ chức có người lãnh chân từ Tín Dương về làng làm chứng, thế nào trong vòng hai ngày, tất cả dân làng sẽ rủ nhau đi, trước tối mười lăm!

Tiêu Phong vỗ tay khen:

- Kế hay đấy! Thế nào họ cũng tự động kéo đi, người dân cùng khổ quanh năm suốt tháng ăn không đủ no, bây giờ vừa được yến tiệc, vừa được lãnh tiền, dịp may hiếm có, chỉ tội nghiệp tứ đệ hao tài thôi!

Liễu Như Lăng mỉm cười, đáp:

- Cái đó không tốn kém gì nhiều! Gia phụ hồi còn sống, năm nào ông cũng làm việc thiện kiểu như thế, giờ đây, đệ kế thừa cơ nghiệp, cũng là dịp vong linh tiên phụ được hi hă.

A Tử cười, nói:

- Ủm.. hoá ra tứ ca ca giàu quá xá! Ca ca nói nhà đại phú hộ, có phải chỗ mình vừa rồi nghỉ qua đêm ở Tín Dương không? Trang viện đó to thật, muội nghỉ toàn thành Tín Dương không đâu có được tiền viện lớn đến thế, chưa kể hoa viên hậu viện mà muội chưa có thì giờ xem qua!

Liễu Như Lăng gật gù, cười đáp:

- Đó là nhà của quân gia Liễu gia tại Tín Dương, trang viện của hấn khá lớn, hấn đã rất sung sướng được đón tiếp mình! Thú vui độc nhất của hấn là dạo chơi sân trước sân sau!

A Tử quay sang hỏi Giang Xuân Lam:

- Dân làng ở đây, nhân số ước chừng bao nhiêu người?

Giang Xuân Lam đáp:

- Hơn một trăm người.

A Tử vỗ tay, reo:

- Chỉ cần sắp đặt mỗi người một phòng là được, không cần đãi ăn đãi uống gì!

Giang Xuân Lam tròn tròn mắt, hỏi:

- Có trang viện lớn đến thế há Liễu đại ca? Thế nào đại ca cũng phải cho đệ đi xem một lần mới được!

Liễu Như Lăng ngó cậu, cười, đáp:

- Được chứ! Không những ta dẫn cậu đi xem, mà còn cho cậu ở lại đây!

Giang Xuân Lam cúi đầu, than nhỏ:

- Bích Vân cung chủ thật lợi hại, lần này giữ được tính mạng, thế nào đệ cũng phải tìm một chỗ thật kín đáo đệ cùng mẹ đệ sống, không để Bích Vân cung chủ truy ra được, tránh cho mẹ đệ cứ phải sống trong lo âu, sợ sệt!

Giang phu nhân thần thờ hồi lâu, bà đưa tay vỗ đầu Giang Xuân Lam, rơm rớm nước mắt, khẽ nói:

- Xuân Lam, từ giờ trở đi, con phải nghe lời Tiêu đại hiệp và Liễu công tử, đừng làm mẹ lo buồn nữa, con hiểu chưa!

Giang Xuân Lam gật đầu, thưa:

- Tiêu đại ca và Liễu đại ca là bằng hữu quý của con, con sẽ nghe theo lời họ!

Liễu Như Lăng đứng lên, nói:

- Chuyện này không nên chậm trễ, đệ bây giờ về thành, lo viết báo cáo, lo sắp đặt quân gia chuẩn bị chu đáo mọi việc, ngày mai, đệ trở về lại đây, sẽ cùng Giang phu nhân nghiên cứu cách phá kiếm trận, cũng tiện dịp đưa bá cáo nhờ Giang huynh đệ đem dán khắp nơi.

Tiêu Phong cũng đứng lên, nói:

- Từ giờ đến mười lăm, còn chín ngày nữa, ta không nên ở lại đây quấy rầy! Bọn mình về ở thành Tín Dương thì hơn, bốn năm ngày sau sẽ trở lại!

Giang phu nhân cũng đứng dậy, bà chấp tay chào Tiêu Phong và Liễu Như Lăng, nói:

- Tiêu đại hiệp, Liễu công tử thi ân, lão thân không biết làm sao đền đáp cho được!

Tiêu Phong cùng Liễu Như Lăng vội vàng đáp lễ.

Ông nói :

- Phu nhân chẳng nên khách khí! Hai anh em ta chỉ biết cố sức thôi!

Giang phu nhân cùng Giang Xuân Lam tiễn cả đoàn đi xong, hai mẹ con đóng cửa, trở vào nhà.

Liễu Như Lăng sóng vai đi bên Tiêu Phong, gã bỗng hỏi:

- Đại ca, đại ca có thấy Giang huynh đệ trông giống người nào không?

Tiêu Phong "ủa" một tiếng, ông hỏi:

- Giống ai? Ta đã không đề ý!

Liễu Như Lăng nói dần từng tiếng:

- Giống Lâm muội muội!

Tiêu Phong nghe nói, ông hình dung gương mặt thanh tú Giang Xuân Lam, thấy nó quả nhiên có phần giống cô. Ông gặp Giang Xuân Lam trước, gặp Lâm Yên Bích sau! Bình thường, ông ít đề ý diện mạo người khác, nên đã không nhận thấy họ giống nhau. Ông nghe Liễu Như Lăng chậm rãi nói tiếp:

- Một người tên Lâm Yên Bích, lấy ý thơ của Lý Bạch:

'Bình lâm mạc mạc yên như chức,

Hàn san nhất đại thương tâm bích'.

Một người tên Giang Xuân Lam, ý tứ từ câu thơ Bạch Cư Dị:

'Nhật xuất giang hoa hồng thắng hỏa,

Xuân lai giang thủy lục như lam'.

Hai người đó diện mạo giống nhau, tên cũng bắt nguồn từ thi phú, các câu thơ lại có ý tứ đối chọi nhau! Cả hai lại cùng có dây mơ rễ má với Bích Vân cung, trên đời sao có xảo hợp đến thế được? Đệ thấy có gì nhập nhằng bên trong!

Tiêu Phong liên tưởng đến buổi tối ấy, lúc Giang phu nhân bị Bích Vân cung chủ gỡ tấm mặt nạ, bà đã để lộ ra mặt thật, dung nhan xinh đẹp của bà giờ đây hiện trở lại trong óc, nét mặt bà so cùng Lâm Yên Bích đúng là có tương tự. Ông lại nghĩ, mỗi lần Bích Vân cung chủ kiểm Giang phu nhân trả thù, đều tìm cách đưa Yên Bích đi thật xa! Hai tháng trước bà sai cô đi Giang Nam lấy bức tranh, bây giờ bà gọi cô về Hạnh Hoa cốc gấp, có vẻ bà không muốn Yên Bích hay biết những chuyện liên quan Giang phu nhân. Nghĩ đến đây, Tiêu Phong trợn mắt, nói:

- Yên Bích cùng Giang phu nhân nhất định quan hệ sâu xa, ta khẳng định bên trong tàng chứa bí mật cực lớn!

---- Xem tiếp hồi 107 ----

Bạn đang đọc truyện *Thiên Mã Hành Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.16 - Chương 107: Huynh Đệ Thất Tung

Liễu Như Lăng gật đầu đáp:

-Không sai! Đệ cũng đã thấy bên trong có ẩn giấu một bí mật lớn, bây giờ nghĩ lại, mới nhớ hồi nhỏ, lúc đệ lên chơi Bích Vân cung, đệ thấy cung chủ đối xử Lâm muội muội cực kỳ lạnh nhạt, bà không dùng bữa cùng Lâm muội muội. Bình thường, chỉ có một đồ đệ duy nhất, lại không con cái, không người thân thích, lẽ ra bà phải coi Yên Bích như con đẻ mới phải! Vậy mà bà chỉ dùng cơm với đệ, không cho Yên Bích ngồi cùng bàn, lúc đó đệ rất bất bình cho Lâm muội. Trên đời này, cô ấy, ngoài sư phụ, không còn người thân nào khác, vậy mà cô bị sư phụ lạnh nhạt! Đệ nghĩ hoài, không thông nổi! Lâm muội hồi nhỏ xinh xắn, dễ thương, tại sao bà cung chủ lại không ưa cô?

Gã dừng ngựa, ngoảnh nhìn Tiêu Phong. Tiêu Phong cũng đưa mắt trông lại, bốn mắt ngó nhau, trong lòng hai người cùng nghĩ về một đáp án, nhưng đáp án đó thực ngoài sức tưởng tượng bình thường, khiến cả hai đồng lúc trầm ngâm, suy nghĩ!

Từ đằng sau, A Tử bỗng ruổi ngựa tới, cô lớn tiếng hỏi:

- Từ ca, ca ca cùng tỷ phụ ta to nhỏ nhỏ to gì vậy? Cớ sao khi trông thấy muội thì cả hai đều ngừng, không nói tiếp nữa?

Liễu Như Lăng trợn mắt, gã cười cười, bảo:

- Muội thích nghe thật sao? Muội nghe xong sẽ mắc cở lắm đấy!

A Tử vẫn cứ tưởng giống hồi Tân Nguyệt yêu cầu Liễu Như Lăng đọc tiếp bài từ, cô chẳng ngần ngại, đáp:

- Ca ca chỉ gọi làm cho Tân Nguyệt mắc cỡ đỏ mặt thôi, chớ muội ... muội nghe bất cứ gì, cũng đều không chút bối rối!

- Được! Muội thích nghe thì tốt thôi! - Nhìn chăm chăm vào cô, Liễu Như Lăng cười, bảo:

- Vừa rồi, ta bàn với đại ca, có một chỗ tốt để gả muội, anh chàng đó, ta thấy hắn rất xứng đôi vừa lứa với muội, chỉ chờ hai bên ra mắt nhau xong, ta sẽ bảo hắn tháng tới, đem đồ sính lễ ...

- Ca ca nói vậy! - . A Từ nhưong mày tròn mắt, cô quơ cây roi ngựa quát sang Liễu Như Lăng, miệng thét to -Dám đem muội ra làm trò cười? Cho ca ca thấy bốn cô nương đây lợi hại ra sao nè!

Liễu Như Lăng né người, tránh làn roi của A Từ, gã vừa giục ngựa chạy ra trước, vừa quây đầu, cười hô hô:

- Trương huynh thay cho bố mẹ, ta cùng đại ca đã bàn kỹ lắm rồi, muội sao dám cãi lời?

A Từ kẹp chân vào mình ngựa, cô ra roi, giục ngựa đuổi theo, miệng hét ầm:

- Đừng có chạy! Đứng lại ... Đứng lại ăn một roi của bốn cô nương ta đây!

Hai người, một trước, một sau, đuổi nhau chạy xa tít tắp ...

Tiêu Phong lắc đầu, cười, bảo:

- A Từ vĩnh viễn chẳng trưởng thành, trời khiến cô ta đụng vào một tay ăn nói luông tuông như tứ đệ, kiểu này sẽ còn nhiều trò náo nhiệt trước mắt ... chẳng sai...

Tân Nguyệt kể bên cũng cười góp:

- Tuy Liễu đại ca nói chơi vậy, nhưng cũng đúng là chuyện tốt đấy! A Từ lấy chồng rồi, cô sẽ không còn suốt đời bám theo Tiêu đại ca nữa!.

Cô nói xong, ngoài trông sang Tiêu Phong, chỉ thấy ông đang dõi mắt về nơi xa xăm, không nói gì!

Về đến thành Tín Dương, Tân Nguyệt dẫn đường Tiêu Phong đến chỗ họ đã nghỉ đêm. Xuống ngựa trước cổng chính, Tiêu Phong thấy đó là một trang viện rộng lớn, nhìn sơ qua, thấy có tấm cờ ngang Lục gia trang. Cửa chính trạm trổ ngoạn mục, toát đầy khí phách một nhà đại phú hộ. Liễu Như Lăng từ bên trong chạy vù ra, đằng sau là một gia nhân nhỏ tuổi, tay cầm một tấm khăn, đưa cho gã lau mồ hôi ướt đầm mặt mày.

Tiêu Phong bước đến, cười, hỏi gã:

- Tứ đệ chạy đi đâu như bị ma đuổi vậy?

-Ui, cô tiểu di tử của đại ca, đuổi đệ chạy hụt hơi, mồ hôi đổ đầm dề - Liễu Như Lăng vừa dùng khăn lau mang tai, vừa nói tiếp - Đệ có chạy đi đâu đâu, đệ ra đón đại ca!

Tiêu Phong cười ha hả, nói:

- Huynh đệ cả đấy mà, việc gì phải khách khí thế?.

Vừa nói, ông vừa theo Liễu Như Lăng đi qua cổng. Tiêu Phong lập tức hiểu tại sao Liễu Như Lăng đã phải ra đón. Trang viện rộng lớn, nhìn đâu cũng thấy nhà cửa san sát như bát úp, phía trái toạ lạc một khoảnh sân rộng, trên đó sắp hơn một trăm bàn ăn tiệc to, khí thế chẳng khác toà phủ đệ của ông hời ông còn làm Nam Viện đại vương trong Liêu quốc.

Tiêu Phong cười vang:

- Ha ha, hèn chi tứ đệ phải chạy ra đón, trang viện rộng mênh mông này, để tự ta vào tìm, chắc không dễ!

Liễu Như Lăng vui vẻ đáp:

- Trang viện này to lắm, ban ngày, ngay chính người nhà có khi còn phải hỏi thăm đường đi nước bước nữa kia!.

Gã quay sang ra lệnh cho gia đình sắp đặt chỗ ở cho Tân Nguyệt cùng Tiêu Nhạn.

Tên gia đình hỏi:

- Công tử muốn để hai tiểu thư ngủ ở đâu?

Liễu Như Lăng đáp:

- Cứ đưa họ về chỗ tối qua, tại Lâm Phong uyển viên. Nhớ mang đến cho họ đầy đủ những vật dụng cần thiết.

Tên gia đình lên tiếng nhận lệnh, gã dẫn Tân Nguyệt và Tiểu Nhạn vào trong.

Tiêu Phong cùng Liễu Như Lăng đang thông thả dạo bước về hậu viện, chợt A Tử chạy vù vù từ trong đám trùng trùng điệp điệp những nhà cửa, phòng ốc ra. Khi thấy Liễu Như Lăng, cô liền cười và hỏi:

- Từ ca ca, ca ca muốn chơi trò trốn kiếm với muội không? Giống như vừa rồi muội đã chạy tìm ca ca khắp nơi!

Liễu Như Lăng trả lời:

- Ta còn bận viết báo cáo, không cùng muội quấy nhộn được. Nha đầu nhà muội làm người ta mệt ngất ngư, rượt ta chạy từ ngoài thành vô đến tận đây, mồ hôi đổ đầm đề, thiệt ta ngán muội luôn!

A Tử đáp:

- Ai biểu ca ca ăn nói bậy bạ! Muội hồng biết, hể ca ca mà làm muội bực mình, hồng đền bù lại cho muội, là muội rượt ca ca đến cùng !

- Thôi! Thôi, ta chịu thua! Đền cho muội nè!.

Liễu Như Lăng móc từ trong bọc ra một khối ngọc trong suốt, gã đưa A Tử, bảo:

- Đền cô cái này, được chưa?

A Tử chu mỏ:

- Ai thèm đồ quý này!

Liễu Như Lăng nói:

- Đây không phải một khối ngọc bình thường, muội hãy đem ra ngoài, soi nó vào ánh nắng mà xem!

A Tử theo lời, cô đón khối ngọc, khi nhìn xuyên qua ánh nắng, cô thấy bên trong khối ngọc hiện lên một mặt người, đủ mắt mũi, ánh mắt đong đưa, khoẻ miệng mồm mỉm cười. A Tử thích thú, cô cười rộ, nói:

- Thú quá! Thú quá! Cái đầu người này ở đâu hiện ra vậy?

Liễu Như Lăng bảo:

- Muội xoay xoay nó đi, mỗi góc hiện một diện mạo khác nhau đó!

A Tử nghe lời, cô xoay khối ngọc, thấy mặt người khi thì mỉm miệng chau mày, khi thì trợn mắt nổi giận, khi thì âu sầu buồn bã, làm A Tử khoái chí vỗ tay khen ầm ỹ:

- Hay quá! Hay quá! Từ ca, ca ca kiếm được đầu món đồ chơi tuyệt vời này vậy?.

Chẳng thấy ai trả lời, cô quay nhìn thì không thấy Tiêu Phong và Liễu Như Lăng đâu cả, hoá ra họ thừa dịp A Tử đang say mê với khối ngọc, đã cùng nhau thi triển khinh công, biến dạng ra đằng sau trang viện! Nhìn phòng ốc, nhà cửa trùng trùng điệp điệp, A Tử biết không cách gì tìm được hai người, cô chỉ còn cách cầm khối ngọc đi về khu Lâm Phong uyển.

Tiêu Phong cùng Liễu Như Lăng tiến sâu vào phía sau, họ đến một gian nhà nhỏ tĩnh mịch, trước nhà hoa đào nở rộ, ong bướm dập dìu bay lượn trong gió.

Hai người vào nhà, thấy một giá sách dài dựng dọc theo tường, trước song cửa đặt một án thư. Tiêu Phong hỏi:

- Đây là thư phòng của chủ nhà?

Liễu Như Lăng đáp:

- Không! Chủ nhà này không thích đọc sách, ông chỉ ham việc kê toán. Đây là thư phòng của đệ.

Hai người đến ngồi tại án thư, Liễu Như Lăng mài mực trong nghiên, gã vung bút viết lên một tờ giấy hồng điều vài khoản của tờ báo cáo. Tiêu Phong không rành thư pháp, nhưng ông nhìn nét chữ rồng bay phượng múa, thấy bút lực gã mạnh mẽ, sắc sảo, ông bất giác khen:

- Từ đệ thi từ ca phú, cảm kỳ thư hoạ, cái gì cũng rành! Thật tiếc, đệ không chịu đi thi, kiếm lấy cái trạng nguyên!

Liễu Như Lăng trả lời:

- Tổ tiên đệ có di huấn, con cháu Liễu gia muốn làm gì cũng được, trừ việc đi thi, làm quan! Chốn quan trường, như tổ tiên đã hiểu rõ, chẳng có gì hay ho, toàn một lũ tiểu nhân ưa nịnh hót, không một điểm lương tâm! Sa chân vào đấy, chỉ tổ lãnh mâu thuẫn nội tâm, đánh mất lạc thú cuộc sống, làm người

ta chẳng phút nào thành thôi. Thành ra, tổ tiên nghiêm cấm chuyện dấn mình vào vũng nước đục, từ đời ông nội đệ về sau, không còn ai thi cử gì nữa!

Giữa chừng câu nói, một tiểu đồng bước vào, thưa:

- Công tử, lão gia sai con đến báo công tử ông có việc khẩn cấp, ông cần gấp công tử sớm.

Liễu Như Lăng chau mày, hỏi:

- Trịnh quản gia bao giờ cũng thu xếp công việc chu đáo, sao đòi gấp ta giải quyết chuyện khẩn cấp gì vậy? Mi có biết chuyện gì không?

Tiểu đồng đáp:

- Tiểu nhân không rõ! Chỉ là lão gia sai đi mời công tử gấp.

Tiêu Phong bảo Liễu Như Lăng:

- Tử đệ có việc cần thì cứ đi, rồi chuyện quan trọng thì sao! Chén cơm của mọi người trong trang viện toàn trông vào đệ cùng Trịnh quản gia! Vì huynh chẳng rành quản lý, không theo giúp đệ được!

Liễu Như Lăng đặt bút, gã đứng lên bảo Tiêu Phong:

- Vậy thì đệ đi xem chuyện gì, huynh đừng chờ cơm đệ. Tới qua, đại ca ít ngủ, ăn cơm xong, đại ca nghỉ một chút, tối nay, đệ sẽ lại gấp, mình cùng uống một chén cho đã!

Liễu Như Lăng đi rồi, Tiêu Phong dạo chơi trong vườn một lúc, khi ông trở về phòng, đã thấy gia nhân bày cơm nước xong.

Xong bữa, không việc gì làm, Tiêu Phong nằm nghỉ trưa luôn tại thư phòng, nghe gió xào xạc ngoài vườn, chẳng mấy chốc, ông chìm sâu vào giấc ngủ.

Lúc ông tỉnh giấc, trời đã về chiều, khi ra ngoài sân đi dạo, ông thấy tứ bề tĩnh lặng. Có một tên thư đồng đến chào ông, nói:

- Tiêu đại gia, đại gia muốn đi đâu chơi không? Công tử bảo con đến phục thị đại gia.

Tiêu Phong gạt đầu, hỏi:

- Công tử nhà ngời về chưa?

Gã thư đồng thưa:

- Dạ chưa!

Tiêu Phong hơi giật mình, hỏi gã:

- Từ trưa đến giờ, đã khá lâu, sao tử đệ chưa về? Trong trang đã có xảy ra chuyện gì hệ trọng không?

Gã thư đồng đáp:

- Tiểu nhân không rõ, hôm nay, tiểu nhân chưa ra quán xá, công tử sai tiểu nhân ở lại đây phục thị đại gia!

Tiêu Phong khoát tay, bảo y:

- Đi! Mi đưa ta ra đây!

Gã thư đồng dạ một tiếng, nhanh chóng dẫn đường đưa Tiêu Phong xuyên qua nhiều hành lang, ngõ ngách. Tiêu Phong có trí nhớ tốt, ông lập tâm ghi nhớ đường đi nước bước từ thư phòng về đại sảnh trong đầu.

Ra khỏi cổng chính, thư đồng đưa Tiêu Phong xuyên qua nhiều đường phố, một lúc sau, họ đến trước một toà trạch phủ. Cả hai vào nhà, tiến ra phía sau, các gia nhân trong nhà khi gặp thư đồng, họ đều cất tiếng chào, xem ra gã có vai vế không nhỏ trong trang. Thư đồng đưa ông vào một căn phòng trần thiết giản dị, giữa phòng là một cái bàn to, một người đang ngồi gõ bàn tính lách cách ngay đấy.

Tên thư đồng chấp tay cung kính chào người đó:

- Tiểu nhân ra mắt lão gia.

Người đó không ngẩng đầu lên, vừa tiếp tục gõ bàn tính, vừa hỏi:

- Chuyện gì vậy?

Thư đồng thưa:

- Đây là huynh đệ kết nghĩa cùng công tử, ngài muốn đến đây hỏi thăm hạ lạc công tử.

Người đó nghe nói vội buông bàn tính, vẻ mặt tươi cười, ông đứng dậy, hành lễ chào Tiêu Phong, nói:

- Thì ra Tiêu đại hiệp, tôi đã thất kính quá rồi!

Tiêu Phong đáp lễ, nói:

- Chắc các hạ là Trịnh đại quân gia? Ta muốn hỏi thăm tứ đệ ta hiện đang ở đâu? Hơn nửa ngày, ta chưa gặp tứ đệ. Có việc cần bàn với y, ta đến đây tìm.

Người đó kinh ngạc, vội đáp:

- Trưa nay, công tử có đến đây một lúc, sau đó đã ra đi! Công tử chưa về nhà sao?

---- Xem tiếp hồi 108 ----

Bạn đang đọc truyện *Thiên Mã Hành Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.16 - Chương 108: Dạ Thám Thải Lăng Quán

Tiêu Phong giật mình, hỏi:

- Sao thế? Công tử ra đi giờ nào?

Trịnh quân gia đáp:

- Hồi trưa, công tử ở đây một chốc, rồi vội vã ra đi, tôi cứ tưởng công tử về nhà!

Tiêu Phong trầm giọng hỏi tiếp:

- Trưa nay, ông sai người đến tìm công tử, bảo có chuyện cấp bách, mời công tử đến giải quyết. Đó là chuyện gì vậy?

Trịnh quân gia đang bàn tay phấp phất ra, nói:

- Mời Tiêu đại hiệp ngồi xuống đây dùng trà, rồi mình nói chuyện.

Quay sang thư đồng, y sai:

- Tiểu Thụy, mau pha trà mang vào đây, phải lấy trà thật ngon đấy!.

Thư đồng đáp lệnh, đang định đi ra, bỗng Tiêu Phong khoát tay, bảo:

- Không cần! Ta có vài câu muốn hỏi, xong sẽ đi ngay.

Ông nhìn Trịnh quân gia, hỏi:

- Rốt cục, đó là chuyện gì vậy, xin Trịnh quân gia thẳng thắn nói cho Tiêu mỗ biết!

Hết sức cung kính, Trịnh quân gia đáp:

- Hôm nay, bỗng nhiên xảy ra chuyện lạ! Một lúc mà kết toán báo tin thất thoát ba mươi ngàn lượng bạc. Tôi đã kiểm tra sổ sách, các con số xuất nhập đều cân đối, nhưng trong quỹ nhà lại thiếu khoản ngân lượng đó. Tôi chỉ sợ có kẻ tham lam thừa lúc tôi sơ ý, đã lấy trộm số bạc đó. Tôi cho mời công tử đến báo cáo tình hình. Công tử kiểm tra sổ sách xong, bảo tôi chuyện đó không mấy quan trọng, công tử trấn an tôi vài câu xong ... rồi đi ngay. Tiêu đại hiệp nói công tử chưa về nhà, thấy có hơi lạ! - Y dừng một lúc, rồi tiếp - Công tử ít khi đến Tín Dương, có khi quên đường, bị lạc một chút, nhưng thế nào cũng tìm ra lối về nhà!

Ngẩng nhìn bên ngoài song cửa, thấy trời sẫm tối, Tiêu Phong tự hỏi "Tứ đệ trời sinh tính tình ham vui, nhưng tuyệt không phải người tắc trách, những lúc như lúc này đây, gã quyết chẳng vô duyên cớ đi chơi tầm phào. Chưa kể, trưa nay gã còn nói có chuyện muốn bàn cùng ta, lúc Trịnh quân gia sai người

đến mời, gã còn chẳng muốn đi, nói gì đến nảy sinh ý định đi chơi lãng quăng trên đường từ đây về nhà, rõ ràng ông quản gia này đang đặt điều!".

Tiêu Phong trầm ngâm một hồi, rồi đột ngột hỏi:

- Trịnh đại quản gia, công tử gia đối xử với ông ra sao?

Trịnh quản gia đáp:

- Liễu gia đãi tôi ân trọng như sơn, tự khi lão gia mất đi, giữa công tử và tôi không hề có gì khiếm khuyết.

Ánh mắt sáng như điện của Tiêu Phong quét vào mặt y, ông hỏi:

- Ta mong ông thực tình nói cho ta hay, trưa nay, đã xảy ra chuyện gì vậy?

- Thực tình? Thực tình là sao?- Trịnh quản gia hoang mang - Chuyện trưa nay, tôi đã trình bày đủ cho đại gia rồi! Ngoài vụ thất thoát ba mươi vạn lượng bạc, còn có gì khác nữa đâu.- Ông ta quay mặt đi - Tiêu đại hiệp đừng nghĩ tôi đang tạo dựng chuyện hoang đường? Nếu công tử gặp bất trắc, tôi còn lo lắng hơn đại gia nhiều!

Tiêu Phong thét một tiếng lớn, ông dang tay, đập xuống mặt bàn, nghe rầm một tiếng, mặt bàn dày bằng gỗ hoa lê đã nứt một mảng to, ông gằn giọng:

- Từ đệ đi từ trưa đến giờ chưa thấy về, miệng ông bèo lèo lo lắng an nguy công tử, mà nét mặt chẳng thấy chút lo âu nào hết! Cách ông ăn nói, rất một kiểu thoái thác, ông lừa bịp người ngoài thì được, đừng hòng dối ta! Từ đệ với ta tình thân cốt nhục, ông còn ăn nói kiểu đó, chớ trách ta vô tình!

Trịnh quản gia nhìn ông vỗ mặt bàn nứt một miếng lớn, nét mặt lộ chút kinh hoàng, nhưng ông ta đã nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, quay sang bảo thư đồng đang đứng đấy:

- Tiểu thụ, mi đi pha ngay một bình trà Thanh Tâm Tinh, đem Tiêu đại hiệp dùng cho hạ hỏa.

Thư đồng dạ một tiếng, nhanh chóng rời bước.

Tiêu Phong biết ông ta muốn đuổi thư đồng đi, bèn không nói gì nữa, đến ngồi trước mặt gã. Trịnh quản gia vội vàng đi khoá cửa phòng, khép kín các song cửa sổ, kể đó ông ta đến bên Tiêu Phong, nhỏ giọng thăm thò:

- Chẳng phải tôi không muốn nói, nhưng thực tình ... tôi không dám nói!.

Đôi tròng mắt đảo một vòng khắp phòng, ông ta làm như sợ có kẻ thứ ba nào khác đang ẩn nấp rình rập nghe trộm, mặt đầy nét sợ hãi.

Tiêu Phong bảo:

- Nói đi! Trong phòng không còn ai khác.

Trịnh quản gia hạ giọng:

- Chuyện này, người đẩy cầm tôi tiết lộ, nếu tôi cãi lời, sẽ bị họ giết, sẽ làm tôi chết một cái chết thật khốn khổ! - Ông ta ngừng nói, sợ hãi khủng khiếp in đậm trên mặt.

Tiêu Phong khề nói:

- Đừng sợ! Có ta ở đây, không ai dám chạm đến một cọng tóc của ông, mà cũng sẽ không ai biết ông đã nói cho ta.

Giọng Trịnh quản gia rên rầm:

- Tiêu đại hiệp đã muốn biết, tôi nào dám giấu giếm nữa! - Nuốt một ực nước bọt, dường như trong đầu đã hạ quyết tâm, ông cố hạ thật thấp giọng xuống - Hôm nay, đến tìm công tử chính là người Bích Vân cung, chuyển giao cho công tử một phong thư, bắt tôi nội nhật phải đưa tận tay công tử và phải đưa vào lúc không có ai khác ở đây. Họ bắt tôi phải giữ kín bí mật, không đem chuyện chuyển thư tiết lộ cho người khác hay, nếu tôi không vâng lời, sẽ bị chết một cái chết khốn khổ. Bích Vân cung cùng Liễu gia giao tình lâu năm, các thứ độc dược của Bích Vân cung dùng, tôi đã từng mục kích mức độ lợi hại của chúng, làm người ta chết chẳng chết được, sống không ra sống! - Ông ngừng nói, nét kinh hoàng cùng cực hiện rõ trên mặt.

Tiêu Phong nghe nói có liên quan với Bích Vân cung, ông nghĩ thầm, Bích Vân cung chủ phát hiện Liễu như Lăng muốn giúp mình đối phó bà, nên đã 'tiên hạ thủ vi cường', đã tìm cách bắt giam gã! Ông chau mày, nhỏ giọng hỏi:

- Lúc công tử đọc thư xong, có phản ứng ra sao?

Trịnh quản gia cố trấn định, ông đáp:

- Công tử xem thư xong, cau mày một lúc lâu, vẫn lẳng lặng ngồi bất động. Tôi hỏi là chuyện gì, công tử không đáp, cứ ngồi im nửa thời thần, rồi bỗng đứng dậy bước ra ngoài, vẫn chẳng nói năng gì. Tôi không dám hỏi thêm, cứ tưởng công tử muốn về nhà.

Tiêu Phong mục quang loe loe, dõng thẳng vào mắt Trịnh quản gia, hỏi:

- Rõ ràng chuyện này dính dáng tới Bích Vân cung, sao ta không hề thấy ông có tí chút lo lắng gì trên mặt, bộ ông không sợ Bích Vân cung gây bất trắc cho công tử à?

Trịnh quản gia lắc đầu, đáp:

- Không! Bích Vân cung chủ yếu quý công tử vô cùng, với người khác, bà ta lạnh lùng như băng giá, ngoại lệ chỉ mỗi mình công tử! Tôi tin chắc bà sẽ không làm hại công tử!

Tiêu Phong hỏi tiếp:

- Ông dường như biết rõ Bích Vân cung chủ, trước đây, ông từng đã gặp bà ấy rồi sao?

- Đúng vậy! - Trịnh quản gia đang định nói, bỗng ông ngập ngừng một lúc, rồi mới tiếp - Chuyện quá khứ, tôi không dám nói đến, việc hôm nay, tôi đã đem kê toàn bộ cho Tiêu đại hiệp nghe, đã không giấu giếm chút nào!

Tiêu Phong đứng dậy, hỏi:

- Không hiểu Trịnh quản gia có biết toạ lạc cơ sở Bích Vân cung trong thành Tín Dương?

Trịnh quản gia đáp:

- Mỗi Tết đến, Liễu gia thường cung phụng tiền nong cho Bích Vân cung, có lần tự tay tôi mang ngân lượng đến đấy. Ra khỏi đây, đại gia cứ theo đường lớn đi về hướng đông, vượt qua mười bốn ngã rẽ, tạt về phía trái, đi thêm một chặng không xa lắm, sẽ thấy một con hẻm, cuối con hẻm, ngài rẽ phải vào một con lộ thật dài, tiếp tục đi chừng nửa thời thần nữa, nơi cuối đường thấy một toà nhà, trước cửa có biển "Thái Lăng quán", chính là cơ sở của họ đấy!

Tiêu Phong chấp tay chào, nói:

- Tốt lắm! Cảm ơn ông nhiều! Bây giờ ta đi tìm tứ đệ, nếu thật lâu, ông không thấy ta về, nhờ Trịnh quản gia nhắn A Tử và Tân Nguyệt rằng ta cùng tứ đệ có việc phải đi ra ngoài, bảo họ đừng lo lắng, đừng chạy lung tung tìm bọn ta. Tứ đệ đã viết một bản cáo thị, hiện đang để trong thư phòng, phiền Trịnh quản gia lưu tâm cho.

Trịnh quản gia đáp:

- Tiêu đại hiệp bắt tất khách khí, công tử đã có nói chuyện đãi tiệc và phát tiền cho tôi hay rồi, tôi sẽ dần dà thu xếp việc đó.

Tiêu Phong bảo:

- Hay lắm!

Tiêu Phong xoay người, đi ra khỏi toà nhà, lên đến đường cái, ông rảo bước đi theo chỉ dẫn Trịnh quản gia. Lúc ấy, trời đã tối, nhà nhà lục tục lên đèn, ánh sáng đèn từng quãng từng quãng hắt lên mặt đường, gió xuân hây hây man mát, người đi đường thưa thớt. Bóng Tiêu Phong thấp thoáng in trên mặt đường, vạt trường bào lật phất, ông bước từng bước dài, chẳng mấy chốc đã thấy thấp thoáng toà trang viện trước mặt, lò mờ trong quảng sáng ngọn đèn lồng treo trước cửa là tám biển đề ba chữ "Thái Lăng quán". Cổng lớn đóng chặt, không thấy người canh gác, Tiêu Phong điềm nhẹ đôi gót, phóng lên đầu tường, nấp trong tàng cây cô thụ cao lớn.

Trang viện khá rộng, ánh đèn le lói đôi ba chỗ, một con gió đêm thổi qua, lá cây xào xạc, gọi trong trí Tiêu Phong cảnh tượng quen thuộc lúc đột nhập Lục gia trang, ông cũng đã nấp dưới cội hòe to, trong lòng chợt nảy sinh một chút cảnh giác. Ông nhẹ nhàng hạ mình xuống đất, nhắm phía căn nhà có ánh đèn gần đây, lảng lảng tiến lại. Cửa sổ khép hờ, ông dõng nhìn vào, thấy một nữ lang vận xiêm y màu lam đang ngồi đối diện song cửa, bên cạnh thấy một nam tử đưa lưng ra ngoài, trước mặt nữ tử có một chàng trai cao lớn, anh tuấn, đích thị Liễu Như Lăng!

Liễu Như Lăng đầu cúi thấp, dường đang suy nghĩ sâu, bỗng ông nghe nữ tử lên tiếng:

- Lăng nhi, con hiểu chưa? Từ lúc con còn bé đến giờ, đã có khi nào ta gạt con đâu?.

Nghe giọng nói, Tiêu Phong nhận đây là người tối trước đến thăm cừu nhà Giang phu nhân, là thanh âm Bích Vân cung chủ.

Liễu Như Lăng nhận được thư bà, quả nhiên gã đến đây gặp Bích Vân cung chủ.

Ông thấy Liễu Như Lăng chậm chậm ngẩng đầu, ánh mắt ngẩn ngơ, giọng trầm trầm:

- Có chuyện đó thực sao? Tại sao chưa khi nào phụ thân con đề cập tới?

Bích Vân cung chủ lạnh lùng hừ một tiếng, nói:

- Phụ thân con yếu đuối bất tài, ông ta chỉ muốn sống âm thầm lặng lẽ, muốn cầu an đến hết đời, ông ta nói cho con biết làm gì!

Liều Như Lăng ngược mạnh đầu, nhìn bà, giọng rắn rỏi:

- Cấm bà nhục mạ phụ thân ta!

Bích Vân cung chủ nhạ giọng, đáp:

- Ta đâu có nói ngoa đâu? Ông ấy ngoài chuyện cầm cùi kiếm tiền, còn biết làm gì khác nữa? Hồi trước thì sợ Giang Đan, đến nỗi người ông ta yêu quý nhất đời bị Giang Đan đoạt mất, mà ông cũng không dám hó hé một câu, cả đời ông chỉ biết làm con chó chạy ve vạy đuôi đảng sau Giang Đan!

Liều Như Lăng đứng phắt dậy, thét to:

- Tôi kính trọng bà bậc trưởng bối, tôi cũng yêu cầu bà tôn trọng phụ thân tôi. Lúc ông còn sống, bà đâu có dám miệt thị ông, chỉ vì ông làm nguồn lợi của bà, giờ ông đã chết, tôi yêu cầu bà chấm dứt nhục mạ ông ấy!

Giọng Bích Vân cung chủ hốt nhiên dịu dàng, bà nói:

- Thôi ... thôi ... Lăng nhi, đừng nổi nóng, là a di đã sai, a di hứa từ giờ trở đi sẽ không nói năng như thế nữa.

Qua ngữ điệu đó, Tiêu Phong nhận xét bà đối xử Liều Như Lăng cực kỳ dịu dàng, trù mến! Từng nghe thiên hạ nói Bích Vân cung chủ lạnh lùng, băng giá, chỉ ôn nhu với riêng Liều Như Lăng thôi, bây giờ ông thấy sự thực đúng như vậy. Nhìn quan hệ hai người sâu đậm, trong khi Liều Như Lăng đến giờ vẫn chưa rõ biết mọi sự việc chân tướng của bà, ông tự hỏi, người ngoài bình thường làm cách sao hiểu nổi con người bà ta.

Bích Vân cung chủ đột nhiên quay sang bảo nam tử đứng bên cạnh:

- Ngươi hãy ra ngoài, không có lệnh của ta, không được phép bước vào nhà.

Giọng điệu bà thay đổi hẳn, giống như người ta đang sai bảo một con chó tầm thường nào đó.

Nam tử dáng vẻ ngây ngô, nghe lệnh, gã lập tức xoay mình, nhắm hướng cửa bước đi. Vừa thoáng thấy mặt gã, Tiêu Phong giật mình, ông suýt buột miệng kêu lên thành tiếng!

---- Xem tiếp hồi 109 ----

Bạn đang đọc truyện *Thiên Mã Hành Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.16 - Chương 109: Di Thiên Đại Hoang

Di thiên đại hoang = Câu nói láo trắng trợn!

Tuy nét mặt gã đó dờ dẩn, thân thủ gã cực linh hoạt, thoát một cái, gã đã ra khỏi phòng, thò tay đóng xong cánh cửa, gã ráo bước đi thẳng. Nhìn theo sau lưng gã, trong lòng chẳng khỏi kinh ngạc, Tiêu Phong nghĩ thầm "Sao gã cũng lại đến chốn này vậy? Gã chính là hần, hay ta đã nhận lầm sang người khác?"

Nguyên người ấy đích thị Du Thản Chi! Tiêu Phong đâu có biết, ngày đó, trước ải Nhạn Môn, gã đã nhảy xuống vực theo A Tử, lúc này ngẫu nhiên gặp lại gã, làm sao ông không giật mình cho được!

Ông lại nghe từ trong phòng, tiếng Bích Vân cung chủ nói tiếp:

- Lăng nhi, giờ không còn ai khác, ngày xưa có một câu chuyện như thế này, để ta kể lại cho con nghe đầy đủ, thực ra, Giang Đan đã cùng cha con thấp hương, lạy nhau tám lạy làm anh em kết nghĩa, hồi đó, cha con cùng mẹ con tâm đầu ý hiệp, lấy nhau chẳng bao lâu sanh hạ ra con, đầu có dè, Giang Đan lại phải lòng mẹ con, ban sơ, hần nể mặt ta cùng cha con, đã chỉ đành chôn chặt trong lòng, không dám vọng động. Một mùa hạ năm đó, cha con làm ăn phát đạt, mẹ con đã bế con lên nghỉ mát trên Bích Vân cung núi Thiên Sơn, cũng tiện dịp ghé thăm ta cũng là tỷ tỷ của mẹ con. Bất ngờ, lúc ấy, ta vắng mặt trên cung, phải đi giải quyết một công chuyện thuộc phân đà Sơn Tây. Mẹ con đành lưu lại trên cung chờ ta trở về, Lợi dụng cơ hội, Giang Đan mỗi ngày đều tìm cách thân cận mẹ con, trời sanh hần điển trai, mang một thân võ nghệ cao cường, lại mồm miệng béo lẻo, khéo léo nghề tán tỉnh nữ nhân, mẹ con bị hần tán tỉnh dụ dỗ, đã không tránh được động tâm, một tối nọ, Giang Đan phục rượu mẹ con, hai người ... hai người ... ôi ... đúng là oan nghiệt!. Sau đó, ta từ Sơn Tây về, thấy hai người họ đã gian díu như vậy, ta thật đau lòng, và cũng hết sức giận nữa, giận bà ấy, một phần là chuyện mê trai, một phần mẹ con với ta tuy tỷ muội kết nghĩa, nhưng tình thân hơn ruột thịt, ta bị cả hai người bạn thân trở mặt! Họ thấy ta hồi cung, bèn rủ nhau bỏ trốn, con lúc ấy còn bé lắm, vậy mà bà mẹ con đang tâm bế con trốn đi theo Giang Đan. Ta giận quá, bèn gửi phi cấp truyền thư cho cha con hay, ai ngờ ... cha con cả tháng sau mới hồi âm! Ông bảo, nữ nhân như y phục, huynh đệ như thù tặc, ông tự thấy thua sút Giang Đan mọi mặt, mẹ con sa ngã, ông

không muốn nói tới nữa, chỉ hy vọng ta thay ông ấy tìm cách đem con về, duy trì huyết mạch dòng họ Liễu. Ta cũng không muốn gặp lại họ, chỉ sai người truy tìm ra được tung tích. Ta chuyển bức thư của cha con đến họ, mẹ con đọc thư xong, đã cùng Giang Đàn đem con trở về Liễu gia. Cha con vẫn coi hần là huynh đệ, mở tiệc khoản đãi, ông thật là mẫu người hiếm thấy trong thiên hạ ...

Bà cung chủ càng nói càng bị kích động, hầu như có lúc bà muốn chửi rủa, nhưng đại khái nhớ vừa rồi đã có hứa thôi mạt sát phụ thân Liễu Như Lăng, bà đã gắng giữ miệng, không dùng lời lẽ nặng nề!

Liễu Như Lăng đưa tay bứt tóc, vẻ mặt đau khổ, gãi nghẹn giọng hỏi:

- Rồi sau đó ra sao?

Bích Vân cung chủ đáp:

- Sau đó Giang Đàn cùng mẹ con đi chơi miền nam, họ gặp sư muội ta, nhưng dù Giang Đàn có ở chơi tại Bích Vân cung một quãng thời gian, hần đã không nhận biết người ấy là sư muội ta. Sau khi sư phụ ta từ trần, sư muội đó do thất bại trong việc tranh giành ngôi cung chủ Bích Vân cung. Rồi Giang Đàn bị ả sư muội đó quyến rũ, thừa dịp mẹ con không để ý, đã theo ve vãn ả. Người sư muội đó của ta tư cách hèn hạ, thấy Giang Đàn anh tuấn khác thường, võ công cao cường, ả động lòng, cả hai vừa gặp nhau đã mê mết. Giang Đàn có được người mới, quên bém ngay người cũ. Mẹ con đã dứt tình cha con để theo hần, khi bị hần phụ rẫy, mẹ con vừa hồi hận vừa bức tức, cuối cùng bà uống thuốc độc tự vẫn, chết nơi đất khách xứ người. Sau đó, cha con hay tin, ông khóc thê thảm một trận, rồi quá đau đớn trong lòng, ông thề không tái giá, suốt đời ôm mối tình si. Chỉ vì mẹ con là muội muội của ta, ta hay tin, hết sức đau lòng, hơn nữa vì mang cừu hận lớn ta đã tuyên lời thề, sẽ tự tay thay mẹ con báo thù kẻ đã tệt bạc đang tâm bỏ rơi hai mẹ con, đã đang tâm theo quần quít con tiện nhân Lâm Phi Doanh.

Giọng bà kích động trở lại, run rẩy, tưởng chừng bà không sao trấn áp nổi thù hận chất chứa trong lòng.

Nghe chuyện đời của mẹ đẻ mang nhiều đau khổ, Liễu Như Lăng tuy hận mẹ đã bỏ rơi mình, khi gãi hay biết mẹ mình dùng thuốc độc tự tử, bà dù sao cũng là máu mủ, gãi không sao ngăn nổi dòng lệ tuôn trào lai láng.

Tiêu Phong nghe tiếng bà cung chủ kể tiếp:

- Cái đồ lang tâm Giang Đàn đó cùng con tiện nhân Lâm Phi Doanh bỏ trốn đến sống tại một địa điểm hẻo lánh, nhưng người của Bích Vân cung mà đã truy tìm, có trốn đến chân trời góc biển nào cũng đừng hòng thoát khỏi bàn tay ta! Tội đó, ta đem bốn vị hộ pháp đến nơi, lúc đó Lâm Phi Doanh đã có cùng Giang Đàn một đứa con, hần võ công cao cường, mình ta không địch nổi, nhờ kiếm trận thiên hạ vô địch của bốn vị hộ pháp, năm người chúng ta hợp sức, mới vây khốn được hần, con tiện nhân thừa dịp đã bế con tẩu thoát. Sau đó, tự tay ta giết chết Giang Đàn, mà ta cũng không sao voi được hận thù, nếu không có Lâm Phi Doanh, mẹ con đâu đã phải chết, mà con tiện nhân này suốt đời đối địch ta, tranh giành không nổi ngôi Cung chủ, nó lại còn đi cướp mất người yêu của ta, ta không cách nào dung thứ cho thị được, đến đứa con oan nghiệt kia, ta cũng sẽ không để cho sống sót trên đời này!

Giọng bà ngang đẫy nghe hết sức cay độc, Liễu Như Lăng nghe thấy mà không khỏi rùng mình, gãi nghĩ thầm, tự tay mình giết chết đi người mình yêu thương nhất, tình tình ấy chẳng phải quá sức ác độc hay sao? Gãi thấp giọng hỏi:

- Có phải Lâm Phi Doanh này là Giang Phu nhân không? Đứa nhỏ đó phải chăng là Giang Xuân Lam?

Bích Vân cung chủ đáp:

- Đúng thế! Là hai mẹ con chúng nó đấy! Ta truy tìm suốt mười sáu năm mới tìm ra được nó, nó xuất thân từ Bích Vân cung, biết bản lãnh Bích Vân cung lợi hại, nên đã thay tên đổi họ, giả dạng một mụ nhà quê già nua, bắt đứa con ruột gọi mình bằng bà nội, không dạy võ công cho đứa con, trốn tránh mười sáu năm rông trong cái thôn xóm bé nhỏ đó, khiến ta ôm mối thù hận khôn nguôi trong lòng, may là ông trời có mắt, cuối cùng ta cũng truy ra được tung tích của nó!

Nghỉ một chút, giọng nói mềm mỏng lại, bà tiếp:

- Lăng nhi, lúc đầu, chính ra ta không muốn thuật lại cho con nghe chuyện mẹ con, vì muốn tránh cho con mối thương tâm, nhưng con lại bị Tiêu Phong cùng con tiện nhân đem lời đường mật lừa gạt, khiến con đi tiếp tay kẻ thù chống đối ta, ta không thể giấu con được nữa! Bây giờ, con hay biết toàn thể tự sự, ta hiểu là tự con sẽ biết con phải làm gì!

Liễu Như Lăng đáp:

- Không! Không tính chuyện của đại ca ta, ông ấy chưa rõ chân tướng của mọi sự tình! - Gãi bỗng ngẩng cao đầu, Tiêu Phong thấy mặt gãi còn in dấu nước mắt, hiển nhiên gãi đã bị tin tức về cái chết của người mẹ làm đau lòng, gãi nhìn thẳng mặt bà cung chủ, hỏi - Bà làm ơn nói cho tôi hay, Lâm muội phải chăng cũng là con gái ruột của Giang Phu nhân?

Bích Vân cung chủ giật mình, rồi cố nặn một nụ cười, bảo:

- Lăng nhân, sao con giấu óc tưởng tượng thế, làm sao có thể nghĩ Bích nhi là do con tiện nhân đó sanh ra?

Liễu Như Lăng đáp:

- Tại vì Lâm muội cùng Giang Xuân Lam giống nhau quá chừng, hết hai chị em ruột, mà tên của cả hai lại có sự đối ứng thi phú, bây giờ, tôi biết Giang phu nhân ở họ Lâm, con gái theo họ mẹ vốn cũng không phải không có, điều làm tôi đoán Lâm muội có nhiều khả năng mang liên hệ máu mủ cùng phu

nhân, là vì bà suốt đời đối xử lạnh nhạt cùng Lâm muội, tôi cho là vì lý do ấy!

Bích Vân cung chủ nghiêm sắc mặt:

- Trên đời, sự giống nhau giữa người với người là chuyện ở đâu cũng có, ta xưa nay đối xử ai cũng hết sức lạnh nhạt, đâu có riêng gì với Bích nhi, con vì sao lại có thể nghĩ ra điều vô lý chỉ vì lý do đó!

Ánh mắt Liễu Như Lăng loang loáng, gãi dãi thẳng mặt Bích Vân cung chủ, hỏi:

- Bà chỉ cần trả lời tôi một câu thôi, cô ấy có phải con ruột của Giang phu nhân?

Bích Vân cung chủ nói dần từng tiếng một:

- Được! Ta trả lời cho con, không phải!

Bên ngoài là Tiêu Phong, bên trong là Liễu Như Lăng, cả hai cùng giật mình, trước đó, trong lòng họ đều chắc chắn Lâm Yên Bích đích thực con ruột Giang phu nhân, bây giờ, chính miệng Bích Vân cung chủ lại bảo không phải! Cả hai đều nghĩ, bà mà dám nói vậy, là bà không muốn phải bàn trở lại chuyện này một lần nào khác!

Lại nghe Bích Vân cung chủ tiếp lời:

- Ta lại nói thêm cho con hay chuyện này, ta cũng ở họ Lâm, Bích nhi là do ta lượm được mang lên núi, ta không biết cha sinh mẹ đẻ nó là ai, nên đã đem họ ta đặt cho nó, tên nó lấy nguồn gốc ở Bích Vân cung, chẳng hề hàm chứa một ẩn ý gì khác!

Trong lòng Liễu Như Lăng bỗng trống vắng, gãi nghe bà ta nói thế, những điều trước đây gã phỏng đoán trở thành sai lạc, bà ta đối xử mình đặc biệt, chỉ vì mình là con của người nghĩa muội của bà!

Một lúc lâu, trong phòng vắng lặng như tờ, hai người trầm ngâm, không nói gì nữa. Bên ngoài song cửa, Tiêu Phong ngẫm nghĩ "Thì ra hận thù giữa Giang phu nhân cùng Bích Vân cung chủ lại có gốc nguồn tẻ nhạt vậy! Xây chuyện lung củng chỉ vì một gã bạc hạnh!"

Đang trong luồng suy tư ấy, ông chợt thấy một bóng người tiến về căn nhà, thấy hình dạng quen thuộc, Tiêu Phong định thần xem kỹ, thân ảnh đó vận trang phục màu xanh lục, dung nhan đẹp đẽ, ông đâu ngờ ấy lại là Lâm Yên Bích! Ông chợt rộ mối thắc mắc trong đầu "Cô ấy không phải là đi Hạnh Hoa Cốc sao? Có gì lại cũng có mặt chốn này?"

Ông thấy Lâm Yên Bích bước đến trước căn nhà, khe khẽ gõ tay vào cửa, nhỏ giọng nói:

- Sư phụ, con là Bích nhi đây!

- Vào đi! - Tiếng người vọng ra.

Lâm Yên Bích đẩy cánh cửa, chấp tay vái chào Bích Vân cung chủ:

- Đệ tử đến theo lệnh sư phụ.

Không ngờ gặp gỡ Lâm Yên Bích tại đây, Liễu Như Lăng thoáng chút sững sờ, gãi buột miệng hỏi:

- Lâm muội, chẳng phải muội đang phải đi Hạnh Hoa cốc sao?

Trông thấy gã, Lâm Yên Bích cũng có chút ngạc nhiên, cô cúi đầu, đến đứng cạnh Bích Vân cung chủ, nhỏ nhẹ đáp:

- Muội đã không có đi Hạnh Hoa cốc.

Liễu Như Lăng dòm dòm vào cô, cứ tưởng cô sẽ nói vì sao cô tạm thời ghé qua Tín Dương, đâu ngờ cô lại nhỏ nhẹ nói câu ấy, gã bèn ngậm tã, không nói thêm gì khác.

- Là ta gọi nó về Tín Dương, ta bảo nó nói chuyện đi Hạnh Hoa cốc, chẳng qua vì muốn gạt Tiêu Phong thôi! - Bích Vân cung chủ lên tiếng - Nếu Tiêu Phong biết nó cũng đi Tín Dương, tất sẽ bám theo nó đến chỗ này, lúc đó, hành tung chúng ta sẽ bại lộ!

Liễu Như Lăng chậm rãi nói:

- Bọn tôi thẳng một đường đi lên phía bắc, chắc đã hoàn toàn nằm trong sự sắp đặt của bàn tay cung chủ!

Bích Vân cung chủ từ từ cười, đáp:

- Lẽ tất nhiên! Người Bích Vân cung có mặt khắp nơi, muốn dò thám tin tức thì có khó gì! Chưa kể, ông Tiêu đại ca của con bây giờ nức danh thiên hạ, lại cặp kè một gã phong lưu anh tuấn tiểu tử, đi đâu trong gầm trời này, ai mà không nhận ra کیا chứ!

Bà ngoẹo cổ liếc qua Lâm Yên Bích, hứ lạnh một tiếng, nói tiếp:

- Chuyện con nha đầu này cứu Tiêu Phong thoát khỏi Lục gia trang, cùng nhau ngàn dặm tẩu thoát đã loan truyền ầm ĩ khắp giang hồ, chúng đều bảo Bích Vân cùng ta giây giụa với người Mông Cổ, nó làm Bích Vân cùng mất mặt rảo trời!

---- Xem tiếp hồi 110 ----

Bạn đang đọc truyện *Thiên Mã Hành Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.16 - Chương 110: Chân Tình Lưu Lộ

Lâm Yên Bích rũ thấp đầu, mắt cô nhìn chòng chọc xuống mấy đầu ngón chân, không nói một lời. Chỗ cô đứng kề sát song cửa, từ bên ngoài, nhìn nghiêng khuôn mặt cô, Tiêu Phong thấy hàng mi dài của cô xụ thấp, trông mắt ẩn ước thâm thấp nét lệ. Lòng chợt quặn thắt, Tiêu Phong tựa như vừa bị một quả đại trùy nện mạnh vào thân mình, ông chợt nảy sinh một mối thương xót vô hạn, những chỉ muốn từ giờ trở đi luôn được kề cận cô, để được tận sức bảo vệ cô.

Nhìn thần thái Lâm Yên Bích, Liễu Như Lăng cũng thấy rất xót xa, trong khi nét mặt Bích Vân cùng chủ đầy giận dữ, bà sắp sửa mở miệng, lên tiếng trách mắng cô. Gã vội vàng đứng dậy chấp tay nói:

- Xin Cung chủ bớt giận, chuyện Lâm muội cứu sống đại ca con, con hết sức cảm kích cô, Cung chủ muốn hải tội cô ấy, xin cứ trách mắng con thì hơn.

Bích Vân cùng chủ lườm Liễu Như Lăng, bà không giận, mà lại còn cười, bảo:

- Lăng nhi, còn chưa thành thân mà con đã thương hương tiếc ngọc rồi kia?

Liếc vội sang dáng nghiêng nghiêng của Lâm Yên Bích, Liễu Như Lăng thấy má cô chớm ửng hồng, cô đang quay mặt nhìn ra phía ngoài song cửa. Tiêu Phong đang ẩn mình ở đây, cô thật sự không thấy ông. Ánh mắt cô dõi nhìn mảnh trăng trên trời cao, trong lòng bỗng dưng nhớ đến Tiêu Phong, khi gặp Liễu Như Lăng, thì cô biết Tiêu Phong hiện cũng đang có mặt tại thành Tín Dương này. "Không biết hiện thời chàng đang làm gì, chàng có nhớ đến mình hay không?". Nhìn vào vầng trăng, cô đắm đắm xuất thần, những câu nói trao đổi giữa Bích Vân cùng chủ cùng Liễu Như Lăng lọt vào tai mà cô không nghe biết. Cô đâu biết, cùng lúc ấy, ở bên ngoài song cửa, trong khoảng cách không quá một trượng, Tiêu Phong đang âm thầm chăm chú nhìn cô.

Liễu Như Lăng đáp:

- Lâm muội đã không có làm gì sai trái cả, chỉ là người ta nhận định sai lầm về đại ca của con, bất cứ ai mà làm ơn cho đại ca con, tức cũng đã ban ân cho con, Cung chủ trước giờ luôn tinh minh xem xét sự việc, con thỉnh cầu người thôi đừng trách mắng Lâm muội nữa!

Bên ngoài song, nghe gã nói, Tiêu Phong xôn xang trong lòng, ông nghĩ thầm, đời mình có được một huynh đệ như thế, đúng là cầu còn không được!

Bích Vân cùng chủ thoáng một phút ngẫm nghĩ, bà bảo Lâm Yên Bích:

- Thôi được, lần này, có Lăng nhi hết lòng cầu xin ta nhân nhượng, ta thôi không nhắc trở lại chuyện đó nữa!

Lâm Yên Bích vẫn cúi thấp đầu, thưa:

- Cảm tạ sự phụ, nếu không còn việc gì khác, xin cho đệ tử được lui gót trước.

Giọng Bích Vân cùng chủ bỗng nhẹ nhàng:

- Con ngồi xuống đây, ta cũng hãy còn có điều muốn nói với con.

Liễu Như Lăng cũng chấp tay, khom mình chào bà:

- Con cảm ơn cung chủ hôm nay đã đem mọi sự việc chân thực kể cho con nghe, đêm đã khuya lắm rồi, con phải ra về, con không muốn đại ca đâm ra sốt ruột vì con.

Bích Vân cùng chủ xua tay, nói:

- Lăng nhi, con cũng ngồi xuống đi, ta có mấy câu này muốn nói với hai đứa.

Liễu Như Lăng đành phải ngồi trở lại, gã nghe Bích Vân cùng chủ bảo:

- Trọn đời, ta chỉ có hai ước nguyện, thứ nhất là giết chết Lâm Phi Doanh cùng thằng nhỏ oan nghiệt đó, thứ nhì được tận mắt thấy Lăng nhi cùng Bích nhi kết duyên trăm năm hoà hợp.

Câu nói vừa thoát khỏi miệng Cung chủ, ở bên ngoài, Tiêu Phong, cùng hai người đang ngồi đấy là Lâm Yên Bích và Liễu Như Lăng thấy đều giật mình, cả ba không hẹn mà cùng ngược trông Bích Vân cung chủ, con tim họ đập thành thịch, để nghe thấy bà nói tiếp:

- Cái ước nguyện thứ nhất này sắp mau chóng thành hiện thực rồi, ta cũng muốn tiện dịp dứt điểm cả hai điều tốt đẹp đó, đem làm luôn điều mong muốn thứ nhì. Ngày mười lăm tháng này là ngày lành, hai đứa hãy thành thân ngay tại Thái Lăng quán đây cho rồi, mọi chuyện tổ chức ta sẽ bảo phân đà tại Tín Dương lo liệu, hai đứa chẳng cần dính tay vào, chỉ việc làm cho tốt một đôi tân lang và tân giai nhân là được.

Bà nói xong, trong phòng, Lâm Yên Bích cùng Liễu Như Lăng đều cúi thấp đầu, không trả lời. Ngoài song, Tiêu Phong bỗng cực kỳ xao xuyến, ông ngẩng nhìn bầu trời đêm đăm đăm muôn vàn vì sao, cũng đã có nhiều đêm như thế này, dưới ánh sáng sao, Lâm Yên Bích đóng xe ruổi ngựa đưa ông cùng nhau trốn chạy, hình ảnh cô đang ra roi mường tượng hiện trở lại trong óc ông, đôi mắt trong như nước hồ thu chứa chất biết bao mối nhu tình hết như ánh mắt A Châu ngày nào, vậy mà giờ đây Lâm Yên Bích bỗng trở thành em dâu của mình! Trăm mối tơ vò trải qua óc Tiêu Phong "Từ đệ đối xử ta tình như thù tặc, ân lớn tây non, gã từng nói người gã yêu đương nhất đời là Yên Bích, cho dù Yên Bích là kiếp tái sinh của A Châu, ta không thể "Hoàn đao đoạt ái" (dùng lực cưỡng chiếm tình yêu), đứng ra cản trở cái hôn sự này!

Đúng lúc ấy, Lâm Yên Bích đứng lên, cô đến quỳ trước Bích Vân cung chủ, nhỏ giọng thưa:

- Sư phụ, chuyện thành thân này, thỉnh cầu sư phụ thứ cho đệ tử không thể tuân lệnh.

- Mi nói gì vậy? Bích Vân cung chủ đứng vụt lên, bà to tiếng quát tháo - Mi nói lại lần nữa cho ta nghe coi!

Vẫn quỳ gối, Lâm Yên Bích chỉ cất cao đầu, mặt đầy nét quả quyết, hai mắt cô nhìn thẳng vào mắt Bích Vân cung chủ, cô đáp:

- Trước giờ, đệ tử chỉ xem Liễu đại ca như một người anh ruột, không hề có chút xiu nào tình nhi nữ, sư phụ muốn gả Bích nhi về cho một người anh như vậy, Bích nhi xin lỗi, không có cách chi tuân lệnh cho được!

- Mi ... mi làm phản rồi! - Giọng Bích Vân cung chủ run lên vì tức giận, bà khoát tay áo, đưa ngón tay chỉ thẳng vào Lâm Yên Bích, sau một lúc thật lâu, mới nói - Mi ... Mi nghe ta hỏi lại một lần nữa đây, rốt cuộc, mi lấy hay không lấy Lăng nhi?

Liễu Như Lăng thấy Lâm Yên Bích từ chối hôn nhân trước mặt gã, trong lòng gã đau đớn vô ngần, nhưng gã thấy bà Bích Vân cung chủ hết sức giận dữ, sắc mặt bà tối sầm, vạt tay áo dài hiện lộ ngón tay đang run run chỉ thẳng vào Lâm Yên Bích.

Mắt Lâm Yên Bích vẫn cứ trông thẳng ra trước, sắc mặt không chút hãi sợ, cô nói rành mạch hai chữ:

- Không lấy!

Bích Vân cung chủ cười gằn một tiếng, rồi hét to:

- Được! Tự mi muốn chết, vậy đừng oán trách ta!

Bà khua mạnh tay áo, vuron bàn tay đập thẳng về phía đầu Lâm Yên Bích.

Lâm Yên Bích cũng vẫn không tránh né, cô cứ quỳ đấy, đôi mắt khê kháng nhắm lại.

- Đừng làm thế!

Liễu Như Lăng phóng mình vào Bích Vân cung chủ, định che chắn trước thân mình Lâm Yên Bích, đón nhận phát chương đó. Gã tự biết rất rõ công lực mình thua kém xa Bích Vân cung chủ, bà ta đang con giận dữ, phát chương đó nhất quyết cắt đứt, không chút lưu tình, gã mà nghênh tiếp chương này, thế nào cũng bị trọng thương, nhưng trong khoảnh khắc nhanh như sấm sét này, gã không chút bận tâm, chỉ mong muốn tránh cho Lâm Yên Bích trúng chương, thụ thương. Hốt nhiên, một hình bóng vụt qua nhanh trước mắt gã, từ bên ngoài song cửa, một người nhảy ào vào, hét một tiếng "hò", tung chương ra, đón đỡ phát chương Bích Vân cung chủ đánh vào Lâm Yên Bích. Khi song chương đôi bên đụng nhau đánh hự một cái, bà Bích Vân cung chủ đã phải lui nhanh một bước ra sau, hơi thở trong lồng ngực bỗng phập phồng mạnh, bà không khỏi giật mình kinh hãi, lúc bà định thần nhìn lại, thấy trước mặt sừng sững một thân hình khôi vĩ, oai phong凛凛, chính là Tiêu Phong!

Liễu Như Lăng vừa thấy Tiêu Phong, không sao giấu được niềm hân hoan, gã vui vẻ hỏi:

- Đại ca, sao huynh lại ở đây?

- Khuya quá rồi, mà mãi không thấy đệ về, ta sốt ruột quá, chỉ sợ đệ gặp bất trắc, nên ta đã ra ngoài dò hỏi, rồi một mạch tìm đến đây.

Vừa trả lời gã, Tiêu Phong vừa đi nhanh đến bên Lâm Yên Bích, ông thò tay nắm vào tay cô, nâng cô đứng dậy, dịu dàng bảo cô:

- Yên Bích, muội hãy đứng lên, từ giờ trở đi, ta sẽ không để muội phải chịu đựng bất cứ một chút uỷ khuất nào, mà cũng sẽ không cho bất cứ ai quát tháo muội.

Ông đứng ngoài song thấy Lâm Yên Bích liếc chết khước từ gã bán, đã hiểu rất rõ rằng lòng cô chỉ ngự trị mỗi một hình bóng của ông, ông cảm thấy

máu nóng bốc lên bùng bùng, bèn nhảy a vào, những mong từ đây sẽ suốt đời bảo vệ cho cô. Ông lại biết rất rõ, nếu ông còn nhắm mắt làm ngơ nữa, là ông đưa cô vào ngõ cụt.

Đôi mắt đẹp của Lâm Yên Bích chăm chăm dõi vào ông, cô cứ ngỡ đang sống trong mộng, vừa rồi cô quyết tâm tìm cái chết, vì chỉ mong lập tức chấm dứt bao nhiêu mối phiền não của cuộc đời, chết một lần cho xong bao nhiêu nỗi khắc khoải giết người, hốt nhiên gặp lại được Tiêu Phong, cánh tay bị bàn tay to lớn của ông níu chặt lấy, bao nhiêu nỗi oan khiến bỗng rộ mạnh lên đầu, nước mắt cô không ngừng tuôn trào như suối.

Trước đây, mỗi khi cô sa lệ, Tiêu Phong luôn mong ước được đưa tay gạt nước mắt cho cô, vì trong lòng, ông đã sớm coi cô là kiếp tái sinh của A Châu, cái nỗi niềm ấy đã nảy sinh trong ông biết bao mối êm ái xót thương vô ngần, tình cảm mà ông suốt đời đã chỉ dành cho A Châu, bây giờ, ông có cảm giác thật hết sức sáng tỏ, nhìn vào cái ánh mắt chan chứa tình cảm sâu như biển khơi của Lâm Yên Bích, sóng lòng ông dậy một niềm êm ấm như trước đây ông đã từng cảm tưởng được nó từ A Châu.

- Nha đầu ngốc, đừng khóc nữa! - Cuối cùng, Tiêu Phong đã đưa tay lau lệ trên mặt cô.

- Tiêu đại ca - Lâm Yên Bích rên khẽ, nước mắt cô lại ứa ra, gò má cô ửng hồng, điểm lệ mướt mướt tựa hoa đào tiết tháng ba.

- Ha ha ... Bích Vân cung chủ cười nhạt liền miệng, tiếng cười sắc nhem đâm vào tai, còn may, người đương trường như Tiêu Phong cùng Liễu Như Lăng mang một thân nội công siêu quần, dầu Lâm Yên Bích có kém hơn một chút, họ cũng vẫn chống chọi lại được. Cười xong, Bích Vân cung chủ nhìn Lâm Yên Bích, không ngớt gật gù:

- Giỏi ... Giỏi lắm ... Ta không ngờ bị một đứa đệ tử nuôi dạy suốt hai mươi năm liền cũng đã ngang nhiên phản phúc ta làm vậy!

Lúc này, Tiêu Phong đã ngược cao mặt nhìn rõ ràng người đệ nhất võ lâm là vị Cung chủ này, bà vận một bộ áo màu lam, tay áo lụng thụng chấm đất, dung nhan tuyệt mỹ, chẳng thua sút Giang phu nhân. Chỉ là trên nét mặt đó hiện một vẻ độc ác, kiêu ngạo lạnh lẽo, khiến người ta trông thấy mà sợ phát run. Tối hôm đó, bà ta che mặt khăn đen, ông chỉ thấy phần trác diện của nửa mặt, mà đã thấy nó ra dạng quỷ dị khôn tả, đầu dè, chân diện mục bà lại chính là một mỹ nữ tuyệt sắc.

Đôi mắt còn đăm lẹ, Lâm Yên Bích bỗng quỳ thụp xuống, giọng van vãn:

- Sư phụ, ân đức, công lao nuôi nấng của người, đệ tử nguyện nát thân mà báo đền, ngoài chuyện thành thân cùng Liễu đại ca, sư phụ bảo con làm gì, con cũng sẽ tận sức làm hết tất cả.

Phản sau câu nói đó toát đầy vẻ vô cùng kiên quyết.

Bích Vân cung chủ bỗng quay ra vẫy tay gọi Liễu Như Lăng:

- Lăng nhi, con hãy đến đây.

Liễu Như Lăng nhìn tình cảnh Tiêu Phong cùng Lâm Yên Bích bốn mắt ngó nhau, thổ lộ chân tình, gã hiểu ngay rằng, suốt đời này, gã không còn hy vọng lọt vào mắt xanh của cô nữa. Thường ngày, tình cảm của đại ca gã dành cho cô rất sâu đậm, chỉ vì ông nghĩ đến tấm tình huynh đệ với mình, mà đã không muốn cướp đoạt cô từ tay gã. Nhưng tình hình ngày hôm nay, nếu Tiêu Phong còn ngại nghĩa huynh đệ cùng gã mà bỏ qua tấm thâm tình cô dành cho ông, thì chẳng khác gì ông bức tử Lâm Yên Bích. Dầu trong lòng Liễu Như Lăng man mác một ý niệm về kết quả tự nhiên ấy, lại vừa qua có nghe đề cập đến hôn sự của gã cùng cô, giờ đây, nhìn người trong mộng đang tay trong tay cùng kẻ khác, cho dù đây là vị đại ca gã hết sức tôn kính, gã cũng không sao khỏi chua xót trong lòng. Ước mộng xây đắp mười năm qua bỗng chốc sụp đổ tan tành, làm gã đau đớn đến cảm giác thân thể trở thành vô lực. Hốt nhiên nghe Cung chủ gọi, gã bước đến, gót chân thấy nặng nề như người từ tù ra pháp trường thụ hình, mà sao chúng lại băng khuâng lê thê trên sàn đất, đầu óc gã không một chút ý niệm về việc đang làm.

Khi gã lại gần, Bích Vân cung chủ đưa tay vuốt tóc gã, hỏi:

- Lăng nhi, con nói cho ta hay, nếu có một thứ gì mà con không đạt được, mà con thấy cô ta lặc vào tay kẻ khác đang đứng kế đây, vậy con có muốn ra tay huỷ diệt à không?

Trong cơn tâm thần hoảng loạn, Liễu Như Lăng nghe câu hỏi đó, gã bùng tỉnh tức thì, gã biết, nếu bà Bích Vân cung chủ bảo Lâm Yên Bích tự sát, Lâm Yên Bích tuyệt sẽ không làm trái lệnh. Nghĩ đến bà ta từng tự tay giết chết người bà yêu thương nhất đời là Giang Đan, gã hiểu ngay bà là hạng người không ăn được thì đập đổ cho bằng được. Nhìn vào gương mặt Bích Vân cung chủ, gã thấy ánh mắt bà toát lên độc ác vô ngần, thấy là bà đã động sát cơ.

Liễu Như Lăng vội vàng cố gắng thu hết sức lực, lặc đầu, giọng gã nghẹn ngào van vãn:

- Không! Con chỉ chịu thấy cô sa vào tay kẻ khác, chỉ khi nào chuyện đó làm cô được mãn nguyện hạnh phúc trong tâm!

---- Xem tiếp hồi 111 ----

Q.16 - Chương 111: Chân Giả Chi Ngôn

Đôi mắt Bích Vân cung chủ nhìn thẳng mặt Liễu Như Lăng, bà hỏi:

- Lăng nhi, con đã có suy nghĩ chín chắn chưa?

Chỉ một thoáng trong đầu, Liễu Như Lăng biết tính mạng Lâm Yên Bích đang nằm gọn trong tay mình, gã bỗng vén vạt trường bào, quỳ thụp xuống trước mặt Bích Vân cung chủ, đáp:

- Cung chủ, tính nết Lăng nhi phong lưu bạc hạnh, sẽ không sao tạo được hạnh phúc cho Lâm muội. Lăng nhi khẩn thiết cầu xin được thoái hôn Lâm muội, mong cung chủ thành toàn cho.

Trong lòng đầy hối hận, Tiêu Phong kêu lên:

- Từ đệ!

- Đại ca. - Liễu Như Lăng quay đầu nhìn ông, nói gần từng tiếng một - Lâm muội thực lòng chỉ yêu thương mình huynh, đệ mong mọi cô ây sẽ làm chi đầu đệ!

Không ngờ Liễu Như Lăng lại chủ động xin thoái hôn, Lâm Yên Bích sửng sò, cô cảm động đến rơi lệ, khẽ nói:

- Cảm ơn Liễu đại ca nhiều!

Sắc mặt tái mét, Bích Vân cung chủ lặng thinh hồi lâu, thấy rõ là điều ước muốn thứ hai vậy sẽ chẳng thể thực hiện, làm bà hết sức lẩn cẩn. Một lúc lâu sau đó, bà thở dài, nói:

- Được rồi, Lăng nhi, con đứng lên đi, ta chuẩn y ước muốn của con.

Liễu Như Lăng đứng lên, gã thấy Lâm Yên Bích vẫn còn quỳ miết trên sàn, cô không dám cử động, gã lại nghe Bích Vân cung chủ hỏi:

- Bích nhi, con hãy thành thực nói cho ta hay, con phải lòng gã họ Tiêu đó, phải không?

Dù trời sinh cô cả thẹn, nhưng vào thời điểm quan trọng này, Lâm Yên Bích cố gắng trấn áp mọi thẹn thùng, trước mặt ba người, cô khề khàng gật đầu, hai gò má ửng hồng đến mang tai.

Bích Vân cung chủ hứ lạnh một tiếng, bảo:

- Thiết tình mi không còn biết mắc cỡ là gì! Lời tục nói đúng thiệt "Con gái là thứ đại bất trung, không mấy đoái hoài", lòng dạ mi đồ hết vào gã họ Tiêu đó, trong mắt mi có còn coi ta là sư phụ nữa đâu!

Nghe giọng lười của bà, Tiêu Phong trước kia còn nể bà là sư phụ của Lâm Yên Bích, mà bà lại còn đối xử cực tốt với Liễu Như Lăng, ông bầm bụng nhin nói, đầu ngờ bà cứ chì chiết Lâm Yên Bích mãi không thôi, ông chẳng nén nhin nổi nữa, bèn chau mày, đưa tay kéo mạnh Lâm Yên Bích đứng lên, bảo cô:

- Thôi mình đi đi ... Để khỏi phải nghe mấy lời lăng nhăng này nữa!

Bích Vân cung chủ nổi cơn giận dữ, bà hét to:

- Cái gì? Ngươi dám bảo ta nói lăng nhăng?

Lâm Yên Bích khề khàng rút khỏi tay Tiêu Phong, cô lại quỳ xuống như cũ, nhỏ giọng bảo ông:

- Tiêu đại ca, huynh về trước đi, đừng ở đây chọc giận sư phụ muội nữa!

Tiêu Phong dòm dòm vào Bích Vân cung chủ, hỏi cô:

- Nếu ta đi rồi, mà bà ấy lại làm khó dễ muội nữa, thì sao?

Bích Vân cung chủ cười nhạt, nói:

- Hừ ... Ngươi thị ta là thứ lưu manh hạ lưu giang hồ chắc? Thứ chỉ chuyên môn đi làm chuyện càn rỡ kiêu đó sau lưng người khác? Ngươi xem thường người khác quá lắm rồi!

Bổng bà ngồi phịch xuống ghế, nói tiếp:

- Khuya lắm rồi, Mời Tiêu tướng quân ra về đi cho, đồ đệ ta là quý báu của ta, không nhọc sức đến ngaoi quân!

Bà phát mạnh tay áo rộng, quay sang bảo Liễu Như Lăng:

- Lăng nhi, con thay ta tổng tiến Tiêu tướng quân! Ta hãy còn có chuyện muốn nói với con, tối nay, con hãy ở lại đây.

Liễu Như Lăng lên tiếng chịu lời, gãi bước đến nắm vào tay Tiêu Phong, hạ thấp giọng:

- Thôi đại ca đi đi, có đệ ở đây, chắc không có chuyện khó khăn gì xảy đến Lâm muội đâu.

Tiêu Phong hiểu, ông còn nán nã tại đây, sẽ không ích lợi gì cho Lâm Yên Bích, mà còn tạo thêm khó khăn cho cô, ông lập tức chấp tay chào Bích Vân cung chủ:

- Tiêu mỗ xin cáo từ!

Ông liếc sang Lâm Yên Bích, thấy cô cũng đang ngược nhìn mình, ông nói nhỏ với cô:

- Thôi ta đi, muội có chuyện gì, cứ đến tìm ta, lời ta đã hứa cùng muội, ta nhất quyết không chối bỏ đâu.

Lâm Yên Bích gật gù đầu, đưa mắt nhìn theo Tiêu Phong cùng Liễu Như Lăng rảo bước đi ra.

Khi Liễu Như Lăng tiễn Tiêu Phong nơi cổng chính, màn đêm đã dày đặc, vầng nguyệt đang ngả về tây.

Siết chặt vào tay Liễu Như Lăng, Tiêu Phong nói:

- Từ đệ, đại ca làm chuyện không phải với đệ, đệ cùng Yên Bích vốn làm một đôi thật đẹp, nhưng ...

- Đại ca, huynh đừng nói thế! - Giọng Liễu Như Lăng rành rọt từng chữ - Dầu Lâm muội từ nhỏ có đính ước cùng đệ, nhưng cô ấy chưa bao giờ để ý đến đệ. Từ khi cô ấy chào đời, chính là chỉ chờ đại ca hiện thân, duyên phận của cả hai người đã được trời đất an bài sẵn rồi!

Tiêu Phong thoáng thấy ngạc nhiên, ông không bao giờ nghĩ Liễu Như Lăng chỉ một câu nói đã nêu lên mối duyên tiền định giữa ông cùng Lâm Yên Bích.

Liễu Như Lăng bỗng tủm tỉm cười, nói:

- Kề cận đệ có quá nhiều nữ tử lắm, con số ngay đến đệ cũng không nhớ rõ nữa, bảo nhiều thì cũng không nhiều, nói ít thì cũng chẳng phải là ít, nếu đệ lấy Lâm muội, cô ấy sẽ không sao chịu đựng nổi cái phòng đăng đỏ của đệ, mà đệ cũng chẳng tạo được hạnh phúc cho cô ấy, thành thử, đệ mới mong muốn cô ấy làm chị dâu đệ!

Gã nói câu ấy, đã cố gắng tạo giọng nói cho nhẹ nhàng nhiều, nhưng những nỗi đau khổ chất chứa trong gã cũng không thấy sút giảm bao nhiêu.

Tiêu Phong hiểu cội lòng Liễu Như Lăng đang chịu nhiều đau đớn, nhưng trong tình tự này, ông lên tiếng nhận hay không nhận cũng đều là khó, chỉ đành vỗ vỗ vào đầu vai gã, bảo:

- Cảm ơn đệ! Ta về trước đây, đệ ở lại đây phải cẩn thận, ta thấy bà Bích Vân cung chủ này có phần hi nộ thất thường.

Liễu Như Lăng gật đầu, đáp:

- Đệ biết rồi! Bà ấy là chị em kết nghĩa cùng mẫu thân đệ, hiện thời là cùng chung một lòng cừ hận, bà ấy không có ý đồ xấu xa gì với đệ cả. Lâm Yên Bích hãy còn lưu lại đây, đại ca cũng cứ yên tâm, đệ sẽ quan tâm lo lắng giúp cô, mà bà Bích Vân cung cũng đã nhận lời với đệ sẽ thôi không làm khó để gì cô ấy nữa!

Tiêu Phong cũng gật gù, bảo:

- Ta cũng nghĩ vậy. Nếu xảy chuyện gì, đệ nhớ cho người đến báo tin cho huynh hay.

Bổng Liễu Như Lăng sức nhớ một điều, gã nói:

- Đệ sẽ không đi gặp Giang phu nhân nữa đâu. Bà ấy có nói lại chuyện ai là hung thủ đã giết hại mẫu thân đệ, đệ dầu biết hiều mấy chẳng nữa, cũng không thể đi giúp kẻ thù chống đối người em kết nghĩa cùng thân mẫu. Cái vụ ân oán này, chúng mình thôi không nhúng tay vào là xong, thấy kẻ hai kẻ tình địch đó tự họ giải quyết lấy.

Tiêu Phong đáp:

- Đây là ân oán đời trước, kẻ hậu bối như đệ là vô can. Ta phải tương trợ mẹ con họ Giang, nếu hoá giải được oán thù giữa Giang phu nhân và Bích Vân cung chủ thì hay lắm, cái kẻ tội đầu là Giang Đản thì đã chết mất từ lâu rồi.

Liều Như Lăng trầm ngâm một hồi lâu, rồi nói:

- Sau khi đệ gặp Giang phu nhân, đầu bà còn mang mặt nạ, nhưng rõ ra một người có công phu tu dưỡng cao, hồi đó, chuyện bà cùng Giang Đản đích thực là nghiệt duyên tiền kiếp, đệ từng trải nhiều trong tình trường, mấy vụ tình cảm này nhiều khi cũng không hoàn toàn do mình làm chủ!

Gã thờ dài, rồi tiếp:

- Thôi được, để mấy ngày tới đây, đệ sẽ cố gắng khuyên giải Bích Vân cung chủ, tìm cách hóa giải món nợ ân oán giữa hai người. Đại ca huynh cũng nên tìm dịp khuyên lon Giang phu nhân, nếu bà ấy chịu tạ tội cùng Bích Vân cung chủ, đệ nghĩ có khả năng tiêu trừ mấy mối ân oán này, nếu không được vậy, theo tính cách bà Bích Vân cung chủ, bà quyết chẳng buông tha đâu.

Tiêu Phong đáp:

- Được rồi. Ngày mai, ta sẽ gặp lại Giang phu nhân. Chuyện Bích Vân cung chủ, giao cho đệ.

Bàn định xong xuôi, hai người chia tay.

Tập 16: Ân oán tình cừu

Hồi 111: Chân giả chi ngôn (Phần 2)

Khi Tiêu Phong về đến Trịnh phủ, đêm đã quá khuya, không muốn đánh thức gia nhân gác cổng, Tiêu Phong nhẹ nhàng phi thân vượt bức tường vây, đi thẳng về chỗ thư phòng nơi ông đã ngủ hôm qua. Bữa nay, ông hai bận lui tới căn phòng đó, nên khá thành thạo đường đi nước bước, toàn trang tĩnh lặng, đèn đóm các phòng ốc, nơi nơi đều tắt ngủm, ông nghĩ rằng, hiển nhiên mọi người đều đã ngủ say. Lăn theo ánh trăng, đi một chập, ông đã đến chỗ biệt viện của thư phòng. Vượt qua một khoảnh vườn đào, đến trước thư phòng, thấy không cài then, ông bèn đẩy cửa bước vào, đang định quai tay cái chốt cửa, ông chợt nhỏ giọng hỏi:

- Ai đấy?

Từ trong bóng tối, có tiếng trả lời:

- Là tôi! Trịnh chương cự ... Xin Tiêu đại hiệp đừng lớn tiếng gây ồn ào.

Có chút sững sờ, Tiêu Phong, với công lực cao thâm nhường ấy, vừa đặt chân vào nhà, ông đã phát hiện có người ẩn thân, ông cho rằng đây là một kẻ gian nào đó, bất ngờ lại là thanh âm của Trịnh chương cự. Trong ánh sáng mờ mờ của vầng trăng rọi qua cửa, ông trông thấy thân hình đầy đặn của vị chương cự xuất hiện từ mé sàng giường, tuy to béo, thân thủ ông ta không vì thế mà kém phần nhanh nhẹn, Tiêu Phong cũng không lấy thế làm lạ, vì lúc ban ngày, ông đã thoáng nhận định, vị Trịnh chương cự này rõ ràng mang trong mình một thân võ công.

Tiêu Phong đến chỗ bàn, đang định đánh lửa đốt đèn, ông nghe tiếng nói run rẩy của Trịnh chương cự:

- Xin đừng thấp đèn, mời Tiêu đại hiệp ghé lại gần đây, tôi có chuyện muốn thưa cùng đại hiệp.

Tiêu Phong hết sức ngạc nhiên, ông không hiểu đã có phát sinh chuyện gì lớn lao đến nỗi vị Trịnh chương cự này lại đáng vẻ sợ sệt nhường ấy. Ông bèn đến ngồi bên mé giường, Trịnh chương cự đến ngồi mé bên kia. Tiêu Phong hỏi:

- Trịnh chương cự, có chuyện gì, xin cứ nói thẳng thắn, đã xảy ra gì rồi?

Trịnh chương cự lắc đầu, đáp:

- Đã chẳng xảy ra gì hết, chỉ là một việc khiến tôi có chút hối hận, tôi đã suy nghĩ nửa ngày nay, thấy không nói ra không xong, cũng là để tránh sau này, khỏi bị công tử chê trách!

Tiêu Phong "ồ" một tiếng, rồi hỏi:

- Là việc gì thế?

- Việc này dính dáng lớn đến tính mạng tôi, thành thử, lúc đầu, tôi đã định không nói ra.

Thanh âm Trịnh chương cự nhỏ quá, cơ hồ không nghe nổi, nhưng nhờ nội lực siêu đẳng, Tiêu Phong nghe hiểu rõ ràng, ông bèn hỏi ngược lại:

- Thế tại sao bây giờ ông lại muốn nói?

- Ôi ... - Trịnh chương cự khẽ thờ dài, thì thầm - Tại cuối cùng lòng dạ tôi bất an, âm mưu của Bích Vân cung đáng sợ lắm, bà Bích Vân cung chủ lại là con người hiểm độc hiểm thấy, tôi tuy không biết bà ta mưu toan chuyện gì, tôi vẫn lo ngại nó sẽ có thể làm hại đến Tiêu đại hiệp ông, thành ra tôi suy nghĩ mãi, mới quyết định đến báo cho ông hay. Mà người của Bích Vân cung thiệt hết sức lợi hại, ở đâu họ cũng có tai mắt cả, làm tôi phải không thể không hết sức thận trọng. Khi ông vào đến biệt viện này, không có ai bám dõi theo sau ông chứ?

- Không có đâu! - Khi Tiêu Phong nghĩ Trịnh chương cự dùng đến hai chữ "âm mưu", ông lập tức nhỏ giọng, bảo - Trịnh chương cự, có gì cần, ông cứ

nói ra, bên trong thư phòng này, ngoài ông và ta, không có ai khác cả! Ngoài kia mà có ai lén lút, trù phi họ vào hàng cao thủ nhất lưu, tuyệt không thể che giấu được tôi tiếng hô hấp của họ.

- Vậy để tôi nói - Trịnh chương cự hít nhẹ một chân khẩu khí, rồi tiếp - Bữa nay, ông đến hỏi tôi công tử đi đâu, những gì tôi trả lời ông, đều do Bích Vân cung chủ buộc tôi báo cáo lại cùng ông! Tôi nghĩ, mục đích của bà là nhằm dẫn dụ ông đến chỗ Thái Lăng quán, để bà ta sắp đặt bày rập thiệt tốt nhằm hãm hại ông. Khi ông đi rồi, tôi ân hận, đã muốn đem sự thực trình bày hết ngay cho ông hay, tôi lại sợ sẽ do đó mà bị Bích Vân cung chủ hại chết đi, đúng là tội tôi to quá! Thành thử, tôi thề nguyện, nếu đại hiệp sống sót trở về đây, tôi phải đem hết tình thực nói ra cho ông rõ.

Nghe ông ta nói, Tiêu Phong thực sự thấy nó nằm ngoài ý liệu của mình, ông đã không những không gặp bất kỳ một âm toán phục kích nào tại Thái Lăng quán, mà sự xuất hiện của ông nơi ấy đã hoàn toàn phá vỡ kế hoạch của Bích Vân cung chủ dự định cho Liễu Như Lăng thành thân cùng Lâm Yên Bích, toàn thể không sao là ý muốn của bà ta đã tính trước, đã sắp xếp. Nhưng vì Trịnh chương cự này lại không có vẻ muốn nói càn, nghĩ đến tình hình hôm nay, lúc ông ta thông báo hạ lạc của Liễu Như Lăng, lúc đó, cũng không lộ chút xiu nào gian dối, Tiêu Phong lập tức tự nhủ "Cái ông Trịnh chương cự này cứ giả giả thiệt thiệt, không biết câu nào của y là dối, câu nào nói thực, chỉ bằng đừng tin y ... là hay hơn hết!"

Ông lập tức bảo:

- Ô ... thì ra thực tình là vậy! Nhưng một khi khi ta đến Thái Lăng quán, tình chẳng gặp bất cứ bày rập sắp đặt sẵn nào. Mà Bích Vân cung chủ cũng đã chẳng gây khó khăn gì cho ta, vậy nguyên do mọi sự là sao?

---- Xem tiếp hồi 112 ----

Bạn đang đọc truyện *Thiên Mã Hành Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.17 - Chương 112: Tái Phỏng Giang Phu Nhân

Trịnh chương cự lấy làm lạ, hỏi:

- Sao thế được? Khuya quá rồi mà tôi chưa thấy đại hiệp trở về, tôi cứ tưởng đại hiệp đã mắc tai họa. - Ông ta gãi gãi đầu, tiếp - Đầu đuôi sự việc là như thế này, hôm nay, bà Bích Vân cung chủ cho người đưa đến đây hai phong thư, một gởi công tử, một cho tôi, trong thư căn dặn tôi phải theo đúng chỉ dẫn của nội dung mà hành sự, chứ thực tình, tôi căn bản đâu có biết Thái lăng quán là cái quỷ quái gì, cũng như đâu có biết bà Bích Vân cung chủ đang lưu ở chỗ đó. Tôi cứ theo y lời viết trong bức thư mà diễn lại cho đại hiệp nghe.

Tiêu Phong hỏi:

- Lá thư ấy ông còn giữ lại không? Tôi muốn ông cho tôi xem qua một chút!

Trịnh chương cự lắc đầu, trả lời:

- Tôi đã đốt nó đi rồi, trong thư buộc tôi làm vậy, tôi đâu dám cãi lời.

Tiêu Phong khề chau mày, ông hỏi:

- Bức thư còn căn dặn ông những gì?

Trịnh chương cự đáp:

- Thư buộc tôi, trọn đời này, không được thuật lại sự việc cho công tử nghe, nếu công tử hay biết được, người Bích Vân cung sẽ không tha thứ cho tôi!

Tiêu Phong im lặng hồi lâu, ông nghĩ thầm "Nếu những lời này là thực, Bích Vân cung chủ muốn đặt tử đệ ra ngoài, bà muốn tử đệ không bao giờ hay biết chuyện lừa gạt này, ắt bên trong âm mưu có chuyện liên quan đến tử đệ."

Trịnh chương cự đứng dậy, ông ra khỏi cửa, lắng tai nghe ngóng một lúc, rồi chấp tay chào Tiêu Phong:

- Tại hạ xin cáo từ, rất tha thiết mong Tiêu đại hiệp đừng đem những mẫu đối thoại vừa rồi giữa tại hạ cùng đại hiệp kể cho người khác nghe.

Thấy ông ta nhất nhất đều làm ra bộ thận trọng, Tiêu Phong không đành được, buột miệng hỏi:

- Người Bích Vân cung dễ sợ đến vậy sao? Làm ông bản thân cũng không khỏi không đề phòng gia nhân trong phủ?

Trịnh chương cự khề thở ra, nói:

- Là đại hiệp không biết Bích Vân cung dễ sợ tới chừng nào! Không chỗ nào là không có người của họ nấp nánh, trong hàng trăm gia nhân ở Trịnh phủ này của tôi, không chừng có tay trong của Bích Vân cung, họ mà biết tôi thuật đầu đuôi câu chuyện lại cho đại hiệp nghe, toàn gia tôi đều sẽ chết không có đất mà chôn. Mà y theo cái tâm địa tàn độc của bà Bích Vân cung chủ, bà ta sẽ khiến bọn tôi đau khổ khôn xiết trước khi được nhắm mắt lia đời.

Giọng ông ta run rẩy, ngập ngừng dứt quãng, ông dừng một chút, rồi nói tiếp:

- Tôi đã nói hết những gì cần phải nói, giờ tôi phải trở về nội thất, chính bản thân Tiêu đại hiệp ông cũng phải hết sức cẩn thận.

Nói dứt lời, ông nhẹ nhàng mở cổng, thò đầu ra quan sát một vòng, rồi mới thu thu đôi tay, nhẹ gót rảo bước đi ra.

Tiêu Phong duyệt lại trong đầu những biến chuyển trong ngày, rồi ông đem liên kết chúng với sự việc xảy ra trong cái đêm tối ba tháng trước đây, thì thấy mang mang trong chuyện trước chuyện sau, có điều gì đó không khớp với cả tính bà Bích Vân cung chủ, nhưng không khớp chỗ nào, thì hiện tại ông không sao chỉ cho rõ ra được. Ông đành quyết định nhắm mắt tìm giấc ngủ, nghỉ bụng, ngày mai, khi đến gặp Giang phu nhân, ông sẽ hỏi lại.

Sớm hôm sau, Tiêu Phong vừa định xuống giường, đã nghe từ ngoài có tiếng người gõ cửa, tiếng A Từ hỏi:

- Tì phu, huynh dậy chưa?

Tiêu Phong mở cửa, thì thấy A Từ cùng một gã thư đồng nhỏ đứng đấy, rõ ra là nó đã dẫn đường đưa A Từ đến đây.

A Từ bước vô trong, nín vào tay Tiêu Phong, hỏi ông:

- Tì phu, thằng nhỏ này nói thành Tín Dương giờ khác trước nhiều lắm, vậy bữa nay, hai ta cùng nhau đi dạo trong đó xem nó thay đổi ra sao?

Tiêu Phong vừa khoác trường bào, vừa đáp:

- Bữa nay ta bận, không cùng muội đi chơi được. Muội hãy rủ Tân Nguyệt đi cùng!

A Từ tru mỏ, nói:

- Ngày nào huynh cũng bận việc hết, hỏi còn ở Liêu quốc cũng bận, bây giờ xuống tới Trung nguyên thì cũng một giọng đó, vậy mai đây, khi nào thì huynh sẽ có ngày rảnh?

Tiêu Phong đầm nhẹ vào đầu mũi cô, cười, bảo:

- Tiểu A Từ, còn muội chừng nào thì mới trưởng thành đây? Ngày nào, nếu không đi chọc phá thiên hạ, thì cũng kiếm cách đi dạo phố, ta thiệt không có thì giờ mà đi theo bồi tiếp muội làm mấy chuyện điên rồ!

A Từ long lanh khoé mắt, nói:

- Được rồi! Huynh có chuyện thì mặc muội tự mình đi dạo phố, không phiền đến đại giá huynh, chỉ là huynh đừng có nói cái giọng bảo muội chưa trưởng thành thôi!

Nói xong, cô quay sang bảo thư đồng:

- Mi đi đóng yên cương ngựa, rồi dẫn ra, ta chờ mi tại cổng.

Xong rồi, cô lăm thăm một mình "Cái chỗ quý quái gì đâu mà rộng mênh mông bát ngát, thiệt hồng hỉu chuồng ngựa đặt tại chỗ nào!"

- Không xa đây đâu, để tiểu nhân đi thắng ngựa rồi dẫn ra cho tiểu thư.

Gã thư đồng dạ rân, rồi co giò chạy ra chuồng ngựa.

Tiêu Phong bảo:

- Muội đi dạo phố sao lại cười ngựa? Khéo không để ngựa xéo vào người khác?

A Từ đang rảo bước đi ra, cô quay đầu, cười bảo:

- Huynh yên tâm, muội cười ngựa giỏi lắm, bảo đảm không để nó xéo, đạp vào ai đâu.

Rồi cô đi thẳng ra cổng.

Tiêu Phong ăn xong điểm tâm, ông chậm rãi cưỡi ngựa ra khỏi thành. Trên đường, ông ngẫm nghĩ về chuyện đêm qua, đời ông, đã trải qua không biết bao nhiêu sóng gió, tới giờ, từng đợt độ nhiều chuyện đao thương nghiêng trời lệch đất, duy nhất cái lần đụng phải bà Mã phu nhân, âm độc tàn nhẫn, đã ngờ nghệch lọt trọn vào tay mụ ta, đưa đến cái chết oan uổng của A Châu, tạo nên một mối hận dai dẳng suốt đời. Nghĩ đến đây, ông chẳng khỏi tự cảnh tỉnh mình "Lần này, đối thủ xem ra không đơn giản như chuyện Khang Mẫn, mình nhất định phải cảnh giác từng ly từng tý, để đừng bị lừa bịp nữa,

đừng khiến bằng hữu phải chết oan vì mình". Đang còn nghĩ ngợi, ông nghe từ mé sau có tiếng vó ngựa vọng đến, quay lại nhìn, ông thấy một nhân ảnh áo tím đang gò mình trên ngựa ruổi theo. Trong lòng vui vui, ông quyết định bốn cọt A Từ một phen, bèn cặp mạnh đuôi vào hông ngựa, quát khê một tiếng, giật cương, ra roi chạy nước đại về phía trước. Ông cố tình không đi theo ngã về thôn xóm Giang Xuân Lam, giục ngựa chạy đại một mạch vào lối rẽ, con ngựa ông đang cưỡi chính là con tuấn mã của Lâm Yên Bích, nước chạy rất khá. A Từ gắng sức đuổi theo, chẳng mấy chốc, cô đã mất tung tích Tiêu Phong. Bối rối trong lòng, cô dừng ngựa tại một ngã tư, không biết phải đi ngã nào. Đứng bất động hồi lâu, chung quanh không có động tĩnh gì khác, cô gắng dõng nghe tiếng ngựa hí, tiếng nện vó, mà không thấy, bèn cho rằng Tiêu Phong đã đi xa mất rồi, cô đành ngáp ngừng, tức tối quay đầu ngựa, trở về nhà.

Tiêu Phong bỏ roi được A Từ xong, ông bèn noi đường cũ, đi đến thôn xóm nhỏ nơi Giang Xuân Lam cư trú. Đến bìa làng, chỗ khoảnh ruộng của Giang Xuân Lam, Tiêu Phong chăm chú tìm bóng dáng cậu mang mặt mũi nhọ nhem bùn đất, nhưng đi qua mấy khoảnh liền mà chẳng thấy Giang Xuân Lam đâu, chỉ gặp một vài ông lão nhà quê đang bận rộn việc đồng áng. Đến trước cửa nhà Giang Xuân Lam, ông thấy Giang phu nhân đang ngồi trước sân khâu vá quần áo, bà vẫn còn mang mặt nạ. Trông thấy ông, bà đứng dậy, mỉm cười, hỏi:

- Sao bữa nay đã thấy Tiêu đại hiệp đến rồi? Chẳng phải mình có ước hẹn là Liễu công tử sẽ đến sao?

Tiêu Phong xuống ngựa, buộc nó vào một cội cây trước nhà, đáp:

- Từ đệ ta bữa nay mắc bận, không sao đến đây được, ta đến báo cho phu nhân hay.

Giang phu nhân bảo:

- Tiêu đại hiệp quá khách khí rồi, ông cứ sai người đến báo tin là đủ, đâu cần tự ông đích thân đi!

Nhìn sơ vào nhà, Tiêu Phong hỏi:

- Sao không thấy Giang huynh đệ?

Chỉ tay về phía làng xóm, Giang phu nhân vui vẻ đáp:

- Nó đang đi dán cáo thị mấy chỗ đó, chưa về. Bữa qua còn chưa có tấm nào, bữa nay đã thấy dán cùng khắp, Tiêu đại hiệp cùng Liễu công tử lo việc khá nhanh nhẩu, tối qua đã cho người mang cáo thị đến, dán suốt đêm... thiệt khiến người ta thấy mà nể.

Tiêu Phong cũng không ngờ việc mình giao cho Trịnh chương cự bữa hôm qua, ông ta đã lập tức ngay trong đêm tối cử người đi thi hành liền, ông bèn đáp:

- Cái đó là công trình của Trịnh đại chương cự ở Thành Tín Dương, tôi chỉ có lời nhờ vả ông ấy, đâu có ngờ ông ta đã thâu đêm cho người đi dán cáo thị liền, xem ra ông ta đã bỏ hết tâm sức ra làm xong việc này.

Giang phu nhân lấy làm lạ, hỏi:

- Trịnh đại chương cự? Là ai thế?

Tập 17: Chân tướng đại bạch

Hồi 112: Tái phỏng Giang phu nhân (phần cuối)

Nghĩ đến nỗi hãi sợ Bích Vân cung của Trịnh chương cự, Tiêu Phong thấy ông ta biết rất rõ về Bích Vân cung, biết rõ Bích Vân cung chủ, nói không chừng, ông ta cũng biết luôn Giang phu nhân đây chính mang tên Lâm Phi Doanh. Có điều, chẳng hiểu bà Giang phu nhân có quen biết ông ta hay không, Tiêu Phong bèn hỏi:

- Trịnh chương cự làm quản lý cho phần hiệu của tứ đệ tại Tín Dương, chẳng hay Giang phu nhân có quen biết ông ấy?

Giang phu nhân cười nụ, đáp:

- Tôi chưa từng vào thành Tín Dương, làm sao quen biết cái ông nhà giàu đó được? Mời Tiêu đại hiệp vô nhà dùng trà,

Tiêu Phong theo bà vào nhà, ông không cần loanh quanh, hỏi thẳng vào vấn đề:

- Giang phu nhân, bà cùng Bích Vân cung chủ rút cục tại sao đã kết nên mối hận thù thâm sâu vậy? Bà có thể nói cho Tiêu Phong hay?

Thoáng ngạc nhiên, Giang phu nhân hỏi lại:

- Vì sao Tiêu đại hiệp bỗng nhiên hỏi chuyện ấy?

Tiêu Phong đáp:

- Chẳng giấu gì bà, tứ đệ ta có dây dưa rất sâu xa cùng Bích Vân cung! Hôm qua, Bích Vân cung chủ cho gọi y đến gặp, mãi không thấy y về, ta sốt ruột quá, sợ y bị Bích Vân cung chủ hãm hại, nên đã đi tìm y, đâu có ngờ, lúc nấp bên ngoài nhà, ta có được nghe chính miệng Bích Vân cung chủ kể lại

những chuyện xảy ra hồi đó. Theo lời bà ta, chính là ông chồng phu nhân, ông Giang Đản, đã gây nên cái chết cho mẹ ruột của tứ đệ ta, bà ta nói, phu nhân cũng có phần can dự cùng hung thủ trong chuyện đó.

Tuy rằng bà là người có công phu hàm dưỡng cao, khi nghe ông nói thế, Giang phu nhân toàn thân run rẩy, sắc mặt xanh xám như chì, mãi một lúc lâu sau bà mới nói được:

- Giỏi ... giỏi thật ... Lâm Hinh Lan, ta phải chịu người là quá tàn độc! Đã đến nước này rồi, mà còn cứ lươn lẹo cái miệng được như vậy!

Thần thái hết sức đau đớn, tức tối, bà co rúm người lại, trong câu nói đó, thanh âm bà biến chuyển, run rẩy, tay bà đang cầm bình trà để châm vào tách cho Tiêu Phong phát co giật mạnh đến nỗi bao nhiêu nước trà từ trong bình nghiêng đổ lênh láng ra đầy mặt bàn.

Nhìn tình thế, Tiêu Phong thấy bà không phải đang đóng kịch, ông vội nói:

- Xin phu nhân bớt giận, lúc ta nghe bà ấy thuật chuyện, ta cũng thấy tin đôi ba chỗ, tại vì những chi tiết bà ta đưa ra không có chút nào sơ hở, tới khi ta về đến nhà, có kẻ đã thông báo ta rằng Bích Vân cung chủ đang sắp đặt một vở kịch nhằm đưa ta vào tròng, mà lúc bấy giờ, ta không thấy bà ấy có chút manh tâm lập mưu thần chú quỷ hãm hại tứ đệ, khiến ta suy nghĩ cả đêm, bà ta đã khổ công tìm cách lừa gạt ta cùng tứ đệ như thế, là bà ta đã muốn chính tai bọn ta nghe trọn câu chuyện, có điều, trong câu chuyện bà ta kể, giờ mới thấy mang nhiều điểm thật hết sức đáng nghi ngờ. Thành thử, hôm nay, ta mới hỏi thẳng phu nhân về ân oán xưa kia giữa phu nhân cùng bà ta, cho dù chuyện đó không chút dính dáng đến ta, nhưng ta đoán, bên trong thể nào cũng có liên quan mật thiết trọng đại đến tứ đệ ta.

Bỗng Giang phu nhân đứng lên, bà chấp tay, quỳ xuống, vái Tiêu Phong một vái thật dài, nói:

- Tiêu đại hiệp lòng dạ hiệp nghĩa, đã không chịu tin vào những chuyện nghe được từ một phía, khiến lão thân hết sức cảm kích.

Tuổi tác bà mới ngoài bốn mươi, nhưng mười sáu năm qua, luôn luôn giả dạng làm một bà lão, bà mở miệng ra là xưng "lão thân" thành thói quen mất rồi, chẳng thể ngay một lúc mà có thể sửa đổi.

Tiêu Phong vội vàng đáp lễ, nói:

- Xin Giang phu nhân đứng lên ngay cho, xưa kia, Tiêu Phong mỗ vốn thô hào, chỉ vì trót nghe lầm lời gian dối mà đã phải đeo một mối ân hận dai dẳng suốt đời, hôm nay, nhớ lại lỗi lầm cũ đó, trong lòng hãy còn hết sức đau khổ, thành thử đã không dám hành sự sơ suất nữa, sợ gây oan khiên đến người vô can.

Hai người cùng ngồi xuống trở lại, Giang phu nhân nói:

- Ta đã định chôn chặt mối thù này trong tâm khảm, định giữ kín nó cho đến lúc vào nằm trong quan tài, không muốn cho Xuân Lam hay biết mấy chuyện đó! Nó là đứa trời sanh phóng khoáng, hoạt bát, nếu lỡ nó hay biết được, thể nào trong lòng cũng nảy sinh thù hận trùng trùng cùng người.

Bà khẽ thở dài, rồi nói tiếp:

- Một khi trong lòng nặng trĩu thù hận, thì làm sao còn sống vui vẻ thoải mái được nữa, nó sẽ sống cuộc sống cay đắng trọn đời. Thành thử, ta đã không muốn đem kể lại cùng bất cứ ai, mà cũng không muốn nhớ đến, tại vì, mọi hồi ức về quá khứ đều đã hết sức đau đớn ... đến nát gan nát ruột.

Nghe câu đó, Tiêu Phong trong lòng cũng thấy có phần cảm khái, những hồi ức quá sức thống khổ, chẳng phải chúng đã chẳng thường ám ảnh ông sao? Rồi ông nghe Giang phu nhân nói tiếp:

- Đến nước này, ta có muốn không nói cũng không được, con tiện nhân đó chỉ mong lừa bịp tất cả thế gian, trên đời này, thật khó nói, còn tìm đâu ra được đạo trời nữa!

Ngữ điệu bà vô cùng phẫn nộ, so với giọng điệu Bích Vân cung chủ tối qua, thấy đang cùng một kiểu!

Tập 17: Chân tướng đại bạch

Hồi 112: Lệ tổ vãng sự

Tiêu Phong nghĩ bụng: "Hai người này lúc nói chuyện ấy, giọng nói cùng thật hết sức cảm phần, ai cũng đều tỏ vẻ không nói man, khiến người ta nghe mà khó phân biệt được đâu là người nói thực, đâu là kẻ dối trá."

Giang phu nhân nghỉ một chút, rồi với giọng hoà hoãn hơn, bà tiếp:

- Hai mươi hai năm về trước, ta cư trú Bích Vân cung trên đỉnh Thiên Sơn, thưở ấy cung chủ là sư phụ Ngọc Tiên tử của ta, bà thu được ba đệ tử, một vị là đại sư ti, Lâm Hinh Lan là nhị sư ti, trong ba người, đại sư ti võ công cao cường nhất, nhưng trời sinh bản tính hết sức nhu nhược, còn Lâm Hinh Lan lại một bụng đầy ắp mưu mô. Nhưng sư phụ đã quý mến ta nhất, bà có ý định đem ngôi vị cung chủ truyền lại cho ta. Khi hay biết ý định đó, Lâm Hinh Lan rất tức giận, thị tìm đủ mọi cách mua chuộc cảm tình sư phụ, và cũng từ đó đã tìm đủ cách âm thầm hại ta. Ta không muốn lên làm cung chủ vì sợ gây bất hoà giữa các tỉ muội với nhau, bèn chủ động đến khước từ cùng sư phụ, sau đó, ta hạ sơn đi chu du giang hồ. Lúc xuống đến Giang Nam, ta gặp gỡ Giang Đản, cũng là duyên nợ tiền kiếp, hai ta vừa gặp gỡ đã bén tình. Giang Đản có một người anh em kết nghĩa tên Liễu Thừa Chí - Giang phu nhân liếc nhìn Tiêu Phong, rồi tiếp - trông khá giống Liễu công tử, lúc ta mới gặp Liễu công tử, trong lòng đã nghĩ chắc họ là hai cha con, thế nhưng theo chỗ ta biết, cho đến chết, Liễu Thừa Chí không lập gia đình, người y thương mến chính là Lâm Hinh Lan, mà Lâm Hinh Lan trước sau không để y vào

mất. Nói đúng ra, nét anh tuấn của Liễu công tử cũng chẳng bằng được Giang Đàn thứ ấy, dù mặt mày công tử có hao hao giống Liễu Thừa Chí, nhưng thực sự so sánh, thì thấy đẹp trai hơn Liễu Thừa Chí nhiều.

Tiêu Phong có chút rung động trong lòng, ông hỏi:

- Vậy Liễu Thừa Chí đã chết như thế nào?

Giang phu nhân đáp:

- Ông hãy chờ nghe ta kể xong đầu đuôi câu chuyện đã ... Sau khi gặp gỡ Giang Đàn, ta quyết định gả nghĩa cùng chàng. Vốn mồ côi cha mẹ, chuyện hôn nhân chàng mặc tình tự ý định đoạt, còn ta, được sư phụ nuôi nấng dạy bảo, chuyện đại sự gả bán tất nhiên phải được lão nhân gia chấp thuận, ta bèn cùng Giang Đàn trở về Bích Vân cung, mà lúc bấy giờ, Liễu Thừa Chí một bước không rời khỏi Giang Đàn, bèn xin tháp tùng, nói là để được nâng chén rượu chúc mừng bọn ta. Khi về đến cung rồi, do sư phụ thiếu thời từng bị thất ý trong tình trường, bà chẳng chút vui vẻ gì đối mặt bọn nam nhân, thành ra bà đã không đồng ý hôn sự của ta ngay, bà bảo phải khảo sát Giang Đàn trong vòng một năm, xem xem gã có thực tình yêu thương ta chăng. Đầu có ai ngờ, Lâm Hình Lan vừa gặp Giang Đàn là mê tít, cho dù Liễu Thừa Chí cũng hết lòng ái mộ ả. Suốt một năm đó, Lâm Hình Lan tận dụng mọi cách thức lân la tới Giang Đàn. Giang Đàn là người có tấm lòng hết sức nhân hậu, chàng không muốn làm nát tan chân tình nhạy cảm của một thiếu nữ, nên đành giả vờ ngó lơ tình ý mà Lâm Hình Lan muốn bày tỏ cùng chàng, nên đã chẳng dám thẳng thắn khước từ thị. Chính bởi thái độ mù mờ đó của Giang Đàn mà đã gây ảo tưởng trong đầu Lâm Hình Lan. Sau thời hạn một năm ấy, cuối cùng sư phụ chấp thuận cho hai ta kết hôn, điều đó khiến Lâm Hình Lan cõi lòng tan nát, tối hôm đó, thị đã uống đến say mềm. Ta vì chẳng muốn sẽ lại phải đụng chạm đến thị, bèn bàn bạc cùng Giang Đàn, hai ta sẽ hạ sơn để tổ chức đám cưới, rồi sau đó, sẽ ẩn thân, rút lui khỏi giang hồ. Ngày kế đó, ta viết một bức thư để lại cho sư phụ, rồi cùng Giang Đàn và Liễu Thừa Chí nhanh chóng rời Bích Vân cung. Là một đại phú gia vùng Giang Nam, Liễu Thừa Chí đâu đâu cũng có chi nhánh thương mại.

Tiêu Phong chợt nảy sinh ý nghĩ "Thiệt giống hệt gia cảnh tứ đệ"

Rồi ông nghe Giang phu nhân nói tiếp:

- Rồi do Liễu Thừa Chí sắp đặt, bọn ta đi Huy Châu, tổ chức hôn lễ linh đình theo phong tục phổ thông, ăn đám cưới thật rình rang. Sau đó, hai ta rời Huy Châu, đến cư ngụ nơi một thôn xóm hẻo lánh tỉnh An Huy. Hai năm sau, ta sanh hạ một bé gái, cuộc sống dễ dàng thoải mái, hạnh phúc. Trong thời gian ẩn cư đó, Liễu Thừa Chí thường tìm đến thăm viếng bọn ta, thấy gã tứ cố vô thân, hai ta khuyên gã phải sớm lập gia đình, giới thiệu đến gã nhiều nữ lang xinh xắn, gã chỉ lặng thinh không nói năng gì hết. Bọn ta biết gã trong lòng vẫn còn vấn vương Lâm Hình Lan, đành thôi. Ta cùng Giang Đàn sống cuộc sống sung túc, chỉ ước ao được như thế trọn đời. Đầu ngõ, một tối nọ, Lâm Hình Lan dẫn theo tứ đại hộ pháp của Bích Vân cung, đột ngột hiện hình trước mặt hai chúng ta. Chúng ta sớm đã dự liệu chuyện đó, nên ngay từ đầu, đã cùng Giang Đàn lựa chọn sống ẩn thân nơi thôn xóm nhỏ bé hẻo lánh này, nhưng với tai mắt của Bích Vân cung ở khắp chốn, ta lại xuất thân từ cung, nên đã không sao tránh thoát họ được. Ta không dự liệu đến chỗ Lâm Hình Lan đã có thể mau chóng tìm đến nơi như vậy. Hồi đó, ta đang mang bầu Xuân Lam sáu tháng, khi thấy thị đưa tứ đại hộ pháp đến, ta biết ngay thị đã lên làm cung chủ thay thế sư phụ từ trần năm trước. Thị trông thấy ta mang bầu, lại có bé gái hai tuổi kề cận, chỉ cười nhạt, không thêm hỏi han gì đến ta, chỉ một mực muốn Giang Đàn bỏ ta, đi theo thị. Giang Đàn một mực khước từ, bảo rõ ràng cho thị hay là chàng chưa khi nào để ý đến thị, trước đây, đã không nỡ cự tuyệt vì sợ làm thị đau lòng. Nghe chàng nói, Lâm Hình Lan rú lên một tràng cười dài, rồi nói Giang Đàn đã hại thị thế thảm một đời, thị sẽ quyết giết tận giết tuyệt toàn gia chúng ta, Ta vốn hiểu rõ tính thị, thị là nẫu người hề không ăn được thì phải đập đổ. Sau đó là một trận ác chiến, kiếm trận của tứ đại hộ pháp do tổ sư bản phái sáng tạo, qua trăm năm không ngừng được cải thiện, trở thành hoàn mỹ, cao thủ tài năng cao siêu đến đâu cũng khó lòng tìm ra sơ hở của trận để phá. Võ công Giang Đàn tuy cao cường, nhưng chàng bị vây khốn trong trận, đã không sao phân thân giúp ta. Ta quá chiêu cùng Lâm Hình Lan, võ công ta vốn chẳng kém thị mấy, nhưng vì đang mang bầu sáu tháng, lại còn phải lo che chắn cho đứa con gái, ta đã chẳng phải đối thủ của thị, trong khi thị hết sức uất hận ta, chỉ chăm chăm muốn lấy mạng ta. Ta gắng sức chiến đấu một lúc, cuối cùng không địch nổi thị, đầu vàng, mắt hoa, ta té xiu, lăn ra đất, thị đang định xuống tay kết liễu tính mạng ta, chợt đại sư ti xuất hiện, cứu và mang ta đi, giúp ta thoát chết. Khi ta tỉnh dậy, đại sư ti kể ta nghe, sở dĩ Lâm Hình Lan tìm được nơi trú ẩn của gia đình ta, là do Liễu Thừa Chí đã mách bảo thị. Đến lúc Liễu Thừa Chí đuổi theo đến nơi, gã thấy Giang Đàn bị vây khốn, đã to tiếng trách mắng Lâm Hình Lan là người chẳng thủ tín, không nghĩa khí, gạt gã, nói muốn đến thăm viếng vợ chồng sư phụ, thực ra để truy tầm báo thù. Lâm Hình Lan chỉ một mực cười nhạt, không thêm lý tới gã. Lúc gã muốn nhảy vào kiếm trận để giúp Giang Đàn một tay, đã bị Lâm Hình Lan cản trở, võ công gã thua xa Lâm Hình Lan, đã bị nhanh chóng lạc hạ phong, vậy mà miệng gã không ngớt chửi mắng Lâm Hình Lan. Giận quá, Lâm Hình Lan hạ độc thủ, giết chết gã. Sau đây, chỉ còn duy nhất Giang Đàn đơn độc chiến đấu, Lâm Hình Lan lại lên tiếng rù rê chàng theo thị về Bích Vân cung. Là người cương nghị, Giang Đàn khi thấy Lâm Hình Lan giết mất người anh em kết nghĩa của chàng rồi, đem lòng oán hận thị tận xương tủy, chàng đâu chịu khuất phục đi theo thị. Cuối cùng .... cuối cùng ... chàng bị Lâm Hình Lan đâm một nhát kiếm vào ngay tim...

Thuật đến ngang đây, nước mắt Giang phu nhân tuôn trào như mưa, bà bặm môi, nghiêng răng, giữ im lặng một lúc thật lâu.

Tiêu Phong cũng không nói gì, ông nghĩ đến sự tự tay mình giết chết đi người mình yêu thương nhất đời, niềm thống khổ đó là một vết dao cứa thật sâu vào tâm khảm.

Giang phu nhân đưa tay gạt gạt lệ, kể tiếp:

- Những sự kiện đó đều do tứ đại hộ pháp sau này thuật lại cho đại sư ti nghe. Đại sư ti cứu thoát ta, đưa ta đi trốn một nơi an toàn xong, khi trở lại chiến trường, thì Lâm Hình Lan đã dẫn tứ đại hộ pháp đi mất từ lâu. Trên sân nhà chỉ còn máu me bết bết, thì thể Giang Đàn cùng Liễu Thừa Chí không còn đây nữa, đứa con gái của ta cũng mất dạng. Thời gian sau đó, đại sư ti tìm hỏi nơi tứ đại hộ pháp, thì được biết xác Giang Đàn cùng Liễu Thừa Chí đã được Lâm Hình Lan đem về chôn trên Bích Vân cung, đứa con gái ta đã bị Lâm Hình Lan giết mất rồi.

Bà lại tuôn chảy nước mắt đầm đìa.

Trong đầu Tiêu Phong đã từng có chút nghi ngờ về thân phận của Liễu Như Lăng cùng Lâm Yên Bích, khi ông nghe chuyện Liễu Thừa Chí suốt đời

không lấy vợ sinh con, rồi hồi đó, đứa con gái của Giang phu nhân đã bị Lâm Hình Lan giết chết, thì thấy hai người này không đáng gì đến các vụ án oán quá khứ ấy.

Nước mắt ướt đầm ướt áo trước ngực, Giang phu nhân cố nén nhịn đau thương, kể tiếp:

- Đại sư tử ta tính tình hết sức nhu nhược, đó là lý do vì sao, dù võ công sư tử cực cao, mà lại không được sư phụ tuyển chọn để truyền ngôi cung chủ cho. Sư tử cứu mạng ta rồi, đem ta giấu nơi một chỗ thật hẻo lánh, chung sống cùng ta một quãng thời gian để giúp ta vơi bớt đau thương, lúc đầu, ta chỉ muốn tự vẫn mà chết cho rồi, song khi nghĩ đến cái thai trong bụng, là giọt máu cuối cùng của Giang Đan còn sót lại trên đời, ta không sao không thể ráng sống để duy trì huyết mạch ấy cho chàng. Sau khi sanh nở Xuân Lam xong, thấy cái sinh mạng nhỏ bé yếu ớt ấy, ta lại càng không dám đi tìm cái chết nữa. Ta biết, suốt đời này là không thể trả thù được, phải rán sống nuôi cho đứa con khôn lớn, để có người tiếp nối giữ khói hương cho giòng họ Giang, ta phải đem chôn chặt hận thù đó xuống, phải quên hết mọi dĩ vãng thương đau.

Nắm tay bó chặt, nghiêng răng, nghiêng lợi, bà nói xong mấy câu đó rồi, nét mặt hiện rõ sự cố gắng đè nén nội tâm, bà đang ra sức dồn chặt nỗi hận thù đó xuống đáy lòng ngực.

- Thành thử, đại sư tử buộc ta buông lời thề, suốt đời này không đụng đến kiếm nữa, không được đi tìm Lâm Hình Lan trả thù, ta phải làm một người đàn bà nhà quê tầm thường. Ta đâu còn có lựa chọn nào khác nữa, vì Xuân Lam, mọi dũng khí của ta đều phải dẹp bỏ hết, ta đành mở miệng buông lời thề. Đại sư tử ở cùng hai mẹ con ta hai năm, rồi sau đó đột nhiên đi mất, không trở về nữa. Ta e sợ Lâm Hình Lan sẽ gia hại đại sư tử trước, để rồi sau đó đến giết nốt hai mẹ con ta, bèn lập tức trốn đi, suốt ngày cải trang, cho đến khi tìm được tới thôn xóm nhỏ bé ở ngoài thành Tín Dương này, mới giả làm một bà già trong suốt mười mấy năm qua, suốt quãng thời gian dài đó, ngày nào cũng hết sức cẩn thận, sống trong nỗi lo sợ bị tai mắt của Bích Vân cung phát hiện, mà cuối cùng, cũng không thoát khỏi sự truy tầm của Lâm Hình Lan, ba tháng trước đây, nếu không nhờ ông ra tay cứu giúp, thì cả hai mẹ con đều đã bị thi giết chết mất rồi!

Nhìn bà nước mắt đầm đìa kết thúc câu chuyện, Tiêu Phong trong lòng tức giận đến muốn cuồng, ông vỗ mạnh một chưởng xuống mặt bàn, khiến cái bàn nghiêng ngả xiêu vẹo, đủ biết lực đạo của cái đập tay đó mạnh mẽ nhường nào, cũng may, trước giờ ông đã vỗ nát khá nhiều mặt bàn rồi, cú đập đó, ông đã hết sức kìm chế! Rồi ông gằn giọng:

- Thiệt là đáng tức, đáng giận quá! Trên đời sao lại có thứ đàn bà tàn ác đến thế chứ!

Giang phu nhân đưa tay gạt nước mắt, nói:

- Tiêu đại hiệp ghét ác như ghét kẻ thù, ta vào lúc nguy khốn sanh tử quan đầu này, mà được gặp ông, đúng là ông trời hãy còn có mắt! Tối qua, Lâm Hình Lan bày đặt chuyện trí trá ấy, là muốn cho ông hiểu lầm rằng thị có lý do chính đáng đi trả thù, để ông phui tay, ông không can thiệp vào nữa, mặc tình thị há hê đi trả oán!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Mã Hành Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.17 - Chương 113: Đột Sanh Biến Cố

Bỗng Tiêu Phong sực nhớ đến một chuyện, ông bèn hỏi:

- Có phải Lâm Hình Lan có một người em gái kết nghĩa, sau về làm dâu nhà họ Liễu ở Giang Nam không?

Giang phu nhân lắc đầu, cười nhạt, đáp:

- Thị? Sao thị tìm ở đâu ra được một người em kết nghĩa? Hai mươi năm trước, thị hầu như chẳng hề rời khỏi Bích Vân cung, với bản tính tự cao tự đại, ở trong cung, lúc nào thị cũng đối xử lạnh lùng với tất cả mọi người, đệ tử trong cung sợ thị muốn chết, ở đâu tìm ra ai đi kết nghĩa tỉ muội cùng cho được!

Tiêu Phong hơi ngạc nhiên, vì ông thấy thái độ đối xử thậm trù mến của Bích Vân cung chủ dành cho Liễu Như Lăng, bà bảo do gã là con người nghĩa muội, tuy mọi chuyện bà ta thuật đều có thể là giả dối, nhưng một sự kiện bà chẳng thể đóng kịch, đó là trù mến dành cho tứ đệ rõ ràng xuất phát từ nội tâm. Nếu câu nói của Giang phu nhân là sự thật, thì quan hệ giữa Liễu Như Lăng cùng Bích Vân cung chủ rốt cục như thế nào đây?

Cùng lúc, nghe từ ngoài sân có tiếng người hỏi lớn:

- Phải Liễu đại ca đấy không?

Biết Giang phu nhân muốn giấu Xuân Lam mọi chuyện bà vừa thuật, Tiêu Phong nhanh chóng ngoảnh nhìn cậu, cười, bảo:

- Giang huynh đệ, Liễu đại ca của đệ bữa nay bận việc, không lại đây được, ta đặc biệt đến báo tin cho các vị hay.

Giang Xuân Lam vui vẻ đáp:

- Đâu có gì quan trọng lắm đâu, Tiêu đại ca cũng chẳng cần phải tự mình đến thông báo làm chi! - Cậu vừa nói vừa ngồi vào bàn, rồi đảo mắt nhìn quanh một vòng, cậu có vẻ ngạc nhiên, hỏi - Sao không thấy tí A Từ? Tí ấy chẳng phải lúc nào cũng bám sát vào huynh sao?

Tiêu Phong cười nụ, đáp:

- Ta ra đi sớm quá, cô ta còn chưa thức dậy, nên đã chẳng theo đi cùng được! Có phải cậu vừa đi xem cáo thị về không? Thái độ người làng ra sao?

Giang Xuân Lam cười hi hi, nói:

- Trong tất cả dân làng, chẳng ai biết mặt chữ, là đệ đã phải cao giọng đọc cho họ nghe. Họ đều có vẻ thích thú, dù hơi có phản nghi ngờ sao thiên hạ lại có kẻ chịu làm việc thiện như thế, cho đến khi đệ giải thích đây là việc làm phúc của một vị đại phú gia muốn kiếm âm đức cho con cháu, nếu mọi người chưa tin, thì ngày mười ba có thể cử vài kẻ đi xuống xem thử trước, khi đích xác là chuyện có thực, thì tất cả sẽ cùng kéo nhau đi vào ngày mười lăm. Dân làng thấy đều đồng ý, họ đề nghị đệ tối mười ba dẫn họ đi dạo chơi trong thành xem tình hình. Chỉ có điều, đệ không rõ trách phủ của Liễu đại ca toạ lạc nơi nào?

Tiêu Phong đáp:

- Khi đệ vào thành rồi, cứ kiếm đại người nào đó mà hỏi đường đến Trịnh phủ, chắc chắn ai ở đấy đều rành, vì Trịnh phủ là toà nhà to nhất tại Tín Dương.

Ông đứng lên, chấp tay chào Giang phu nhân:

- Giang phu nhân, Tiêu Phong xin cáo từ thôi, nếu tứ đệ chưa giải quyết xong kịp việc bất ngờ ấy, có thể sẽ không đến được trước tối mười lăm, nhưng phu nhân cứ yên tâm, kiếm pháp tứ đệ đã đạt mức lão luyện cao siêu rồi, khi liên thủ cùng phu nhân, sẽ đủ sức đối đầu kiếm trận ấy.

Giang phu nhân ngần ngừ đáp:

- Vừa nãy, Tiêu đại hiệp có nói Liễu công tử quan hệ khá sâu đậm cùng Bích Vân cung, nếu vì thế mà Liễu công tử không tiện ra tay giúp đỡ, lão thân đây cũng rất thông thoáng, Tiêu đại hiệp không cần phải tự gượng ép chi cho lắm.

Tiêu Phong nói:

- Ngay lúc này, còn chưa biết rõ ràng mối quan hệ giữa Bích Vân cung cùng tứ đệ ra sao, ta chỉ e sợ bên trong vụ việc đó có âm mưu nhằm hãm hại Liễu tứ đệ. Bích Vân cung chủ là một đối thủ đáng nể, dăm ba ngày tới đây, ta sẽ đi dò thám thêm mục đích của bà ta. Dù gì đi nữa, nhất định tối mười lăm là Tiêu mỡ sẽ có mặt ở đây.

Cáo từ Giang phu nhân cùng Giang Xuân Lam xong, Tiêu Phong cười ngựa trở về Tín Dương, suốt lộ trình, bao nhiêu nghi vấn dấy lên trong đầu, mà ông không có cách nào nhận biết cho rõ rệt các mối rắc rối lớn giữa mọi ân oán, điểm ngờ vực to nhất vẫn là thân thế của Liễu Như Lăng cùng Lâm Yên Bích, hai người dường như đang làm hai quân cờ trong tay điều động của Bích Vân cung chủ, cho tới giờ, rõ ràng họ là những sắp đặt dàn quân dàn nước cờ của bà ta, dựa vào bản tính tàn ác cùng trí mưu thâm sâu khôn lường của thị, một khi ván cờ bày biện xong xuôi, không hiểu rồi sẽ xảy ra chuyện gì nữa đây? Nghĩ đến đây, trong lòng Tiêu Phong có chút hoảng hốt, hai người đó, ngoài A Từ, đều là thân thích nhất đời của ông. Một trong hai người mà bị bắt bớ nguy hiểm làm hại, đều sẽ làm ông đau khổ vô ngần.

Vừa về tới cửa Trịnh phủ, cũng đúng lúc A Từ đang cười ngựa từ một hướng khác chạy đến, dáng dấp cô trông thật bối rối, khi đến ngang cổng, cô nhảy tót xuống, rồi trông thấy Tiêu Phong, cô ta cũng làm ngơ. Tiêu Phong giao ngựa cho gia nhân dẫn về chuồng xong, bèn đến gặp, vui vẻ hỏi cô:

- A Từ, hôm nay muội đi dạo những chỗ nào, sao huynh thấy muội chẳng có chút thích thú gì hết? Là kẻ nào đã to gan lớn mật dám trêu chọc vào cô nương A Từ nhà ta thế?

A Từ khẽ nhượng mày liếc sơ qua ông, rồi lững lờ đáp:

- Bữa nay muội chả đi chơi đâu hết, chỉ đã gặp trong thành một con chuột to, muội ra sức đuổi theo nó ra tuốt tới ngoại thành, những tưởng sắp tóm được nó rồi, đâu ngờ nó lách mình một cái, biến đi đâu mất tiêu, hồng biết đã chui rúc vào cái hang ổ nào nữa. Hại muội đi truy lùng cả nửa ngày, mệt muốn chết!

- Vậy sao? Tiêu Phong cười ồ, - Ai đã đưa cho muội con ngựa còm bé tí này, làm sao muội rượt đuổi nổi một con chuột lớn? Mai một đây, nếu muội còn muốn rượt đuổi chuột bự, muội chỉ cần chờ cho con hãn huyết bảo mã được đưa trở về lại đây, muội sẽ cười nó mà đi tiếp tục rượt chuột!

A Từ thở ra:

- Chờ khi muội có con hãn huyết bảo mã xong, chú chuột bự kia rồi sẽ cười một con ngựa hãn huyết khác, muội cũng vẫn chẳng thể đuổi theo cho kịp được!

Tiêu Phong cười, hỏi tiếp:

- Vậy là muội đã cả ngày cỡi con ngựa còm nhỏ xíu này đi truy lùng chú chuột bự? Chẳng phải muội muốn theo vui chơi cùng chuột ta sao?

A Từ bữu môi:

- Muội đã chỉ định xem xem nó tính đi đâu, làm gì .... Đâu có cần nó tháp tùng theo muội? Vậy mà nó bỏ chạy lẹ thiệt lẹ!

Nghe giọng điệu đó, Tiêu Phong chợt hồi tưởng, thấy y hết tình hình hồi còn ở Liêu quốc! Nghĩ đến Liêu quốc, ông bỗng dưng nhớ đến gã thiếu niên gầy còm đã dùng vôi bột ám toán ông, ký ức của ông về gã đó thật sâu đậm, gã đó sau này luyện thành công một món công phu âm độc cực kỳ quái dị, trên núi Thiệu Thất đã dùng thân phận bang chủ Cái bang mà giao chiến ông. Rồi sau đó, khi A Từ bị mù, gã đã hết lòng tình nguyện hiến đôi nhãn châu chữa mù cho A Từ. Lúc ấy, Tiêu Phong bảo là A Từ chịu món nợ ấy, cô phải suốt đời theo săn sóc cho gã, để đền ơn gã đã hiến tặng cặp mắt. Tội qua, rõ ràng chính gã đã ở bên mình Bích Vân cung chủ, vậy có phải, khi gã chứng kiến A Từ buông mình nhảy xuống vực sâu, gã cũng đã nhảy xuống theo, để rồi đã cùng trôi giạt về thế giới này? Nghĩ thế, Tiêu Phong bèn hỏi A Từ:

- Tội qua, ta có gặp gỡ một người quen, muội thử nói xem người đó là ai?

A Từ hơi giật mình, cô hỏi lại:

- Là ai vậy?

Nhìn thần sắc Tiêu Phong, cô biết người này ắt chẳng phải một nhân vật tầm thường!

Tiêu Phong bảo:

- Trước đây, lúc muội bị mù, kẻ ấy đã tự mình móc mắt hiến dâng cho muội đó!

A Từ hoảng hốt, cô đâu ngờ Tiêu Phong lại nhắc đến Du Thán Chi, cô nhớ lời ông bảo, muốn cô suốt đời theo săn sóc gã, để đền đáp ơn tặng mắt, lập tức tìm cô đập thình thịch, cố tạo vẻ ngạc nhiên trên mặt, cô hỏi ông:

- Vậy ư? Là Thiết sừ đấy ư? Có đúng là người tội qua huynh đã gặp, là đích thực hấn ta? Sao vậy được kìa? Hay có khi hai người có hình dạng giống nhau, không chừng?

Tiêu Phong nhớ đến lời A Từ từng kể, ngày đó, trước ải Nhạn Môn quan, cô đã tự tay móc mắt ném trả lại Du Thán Chi, ông bèn chất vấn:

- Bữa đó, trước ải Nhạn Môn, muội bảo muội đã móc mắt ném trả lại Du Thán Chi, rồi cũng ngay tại đấy, khi biết muội nhảy xuống vực sâu, gã đau lòng, cũng đã nhảy xuống theo muội, thì chuyện gã cũng trở về nơi thế gian này, đâu có gì lạ?

Hồi 113: Đột sanh biến cố (Phần cuối)

A Từ đâu ngờ, vốn vẹn một câu, Tiêu Phong đã vạch rõ gốc gác Du Thán Chi, nhưng trong lòng quyết vờ vĩnh như không hay biết gì hết, cô lập tức vẫn giữ nét mặt tỉnh khô, nghiêng đầu, nhìn vào Tiêu Phong hỏi:

- Tì phu, thiệt huynh chỉ giỏi đoán mò! Trên đời này, làm sao có chuyện khéo trùng hợp vậy được? Mà cái thằng hề đầu sắt Thiết Sừ này nó sợ chết thấy mò, hồi đó, muội trông đầu sắt cho hấn xong, bảo hấn thử đút đầu vào miệng cộp xem sẽ ra sao, miệng hùm coi dễ sợ thiệt, nhưng cái đầu bằng sắt của muội đó cũng ngon lắm, cứng khỏi chê, vậy mà hấn sợ chết quá chừng, đã co giò bỏ chạy, phải năm sáu mạng xúm nhau lại mới ghì đè hấn xuống mà đút vô được ...

- A Từ! Thì ra muội đã làm mấy chuyện quá quái hết sức hoang đường đó! - Tiêu Phong quát mắng - Sao chưa khi nào muội nói cho ta hay hết vậy? Muội cũng thiệt hết sức cứng đầu, thói tàn ác không chịu sửa!

A Từ vừa nhận ra cô đã hở hénh cái miệng, bèn vù nhanh như một làn khói vào phía sân sau, bỗng cô dừng phắt người, quay ra bảo Tiêu Phong:

- Hồi ở Liêu quốc, huynh có chịu giải trí gì với muội đâu, nếu không có cái món Thiết sừ đó, muội là đã bị chán ngán đến chết queo rồi!

Tiêu Phong sững sốt, ông nghĩ lại "Hồi ở Liêu quốc, ta chỉ ngày ngày nốc rượu cùng bọn hạ thuộc, đúng là đã chẳng có ngó ngang gì đến mấy trò giải trí của cô ta, mà chỉ toàn nghĩ chu cấp quần áo vật thực cho đảng hoàng thôi! Còn trong lòng cô ta vui buồn, chán chường hay thích thú, ta đã từng chẳng hề quan tâm!

Khi thấy A Từ chạy mất dạng rồi, trong lòng đang băn khoăn vụ Bích Vân cung, ông chẳng còn muốn tiếp tục truy hỏi A Từ về mấy chuyện quạu phá đã qua của cô ta nữa.

Về đến thư phòng, Tiêu Phong tỉ mỉ duyệt lại một loạt các sự tình, các diễn tiến từ đầu đến giờ. Những lời tự sự của Giang phu nhân thấy đều rất đáng tin cậy, nhưng có một điểm trọng đại đáng ngờ nhất, ấy là vai trò của Liễu Như Lăng và Lâm Yên Bích, tuy họ dường tượng đang làm quân cờ chủ chốt của chuỗi những diễn biến, xong ông chẳng thấy vị trí họ trong những lời thuật của Giang phu nhân. Trước đây, những lần Bích Vân cung tìm đến Giang phu nhân trả oán, rõ ràng đều tìm cơ cách ly Lâm Yên Bích, nhưng lần này, họ đặc biệt điều cô về Tín Dương, hình như đây hoàn toàn một sự sắp đặt tài tình của Bích Vân cung chủ, thị dùng cô chuẩn bị cho một nước cờ chủ yếu. Còn chuyện Liễu Như Lăng cũng ly kỳ không kém, gã mang cùng họ với Liễu Thừa Chí, cả hai đều cùng gốc gác thế gia miền Giang Nam, đều có dính dáng lớn tới Bích Vân cung, mà dựa theo tình kết nghĩa cùng Giang Đàn, ông Liễu Thừa Chí này quyết chẳng thể nào không đem vụ việc mình có đưa con trai báo cho Giang Đàn hay.

Tiêu Phong nhú mày suy nghĩ thật kỹ, quá nửa ngày trời, bỗng dưng ông liên tưởng đến vị đại sư tì, phần lớn những sự tình Giang phu nhân kể đều bắt

nguồn từ miệng bà sư tỷ ấy, nếu bà ta bịa đặt, thì sẽ làm lời tường thuật của Giang phu nhân trở thành mất cơ sở chân thực. Rồi sự việc bà ta mất dạng, thấy có phần nào liên quan vào các diễn tiến. Nếu bà vẫn còn sống, ngoài Bích Vân cung chủ, bà là người duy nhất hiểu rõ rệt chân thực của toàn bộ các sự kiện. Chợt một ý niệm rộ lên trong đầu, uyên nguyên võ công của Liễu Như Lăng đúng là bắt nguồn từ Bích Vân cung, sư phụ gã cũng lại là một nữ tử, mà bà sư phu này lại không chịu thừa nhận mình là người của Bích Vân cung. Giang phu nhân bảo võ công bà này siêu việt, tuổi Liễu Như Lăng còn nhỏ, mà kiếm pháp gã đã vào hàng bạt tụy, khó kiếm đối thủ trên giang hồ, ắt sư phụ gã phải là một đại cao thủ đương thời, rất có khả năng vị đại cao thủ này là đại sư tỷ của Giang phu nhân. Nghĩ ngang đây, rút cục Tiêu Phong thấy nhẹ nhõm, ông nhủ thầm "Cuối cùng, cũng đã lần ra được một manh mối, chỉ cần tìm cho ra sư phụ của tứ đệ, là có thể soi tỏ mọi sự việc. Không hiểu bà ta hiện đang ở đâu, mình cứ đến Thái Lăng quán dò hỏi nơi tứ đệ, đồng thời thuật cho gã nghe toàn bộ sự việc là xong, tránh cho gã bị khời bị lũng đoạn trong bàn tay Bích Vân cung chủ."

Tiêu Phong bèn rào bước ra khỏi thư phòng, nhắm hướng cổng chính, sau lưng ông bỗng có tiếng người gọi giật giọng:

- Tiêu đại gia ... Tiêu đại gia!

Tiêu Phong dừng bước, ngoái trông lại, thì thấy một tên tiểu đồng đang chạy vùn vụt tới. Đến chỗ Tiêu Phong, gã thở hào hển, cơ hồ đứng không vững.

Tiêu Phong hỏi:

- Tiểu ca gọi ta có việc gì thế?

Tiểu đồng đưa ra một phong thư, thở hổn hển, nói:

- Trưa hôm nay, có người mang thư này đến, bảo phải giao tận tay Tiêu đại gia ngài. Con vừa trông thấy ngài bước ra khỏi cửa, đang định đem đến đưa ngài, đâu có ngờ ngài đi nhanh quá, con chạy theo không kịp!

Tiêu Phong mở thư, chỉ thấy vắn tắt mấy dòng "Đại ca, trong nhà này sanh biến cố, buộc đệ phải gấp rút về Lâm An, đã không thể ở lại đây trợ giúp huynh được, mong đại ca tha thứ. Đệ, Như Lăng kính bút"

Hôm qua, Tiêu Phong từng được xem Liễu Như Lăng viết cáo thị, ông thấy chữ viết trong thư giống y hệt nét chữ của Liễu Như Lăng!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Mã Hành Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.17 - Chương 114: Tín Lý Kiền Khôn

Tiêu Phong hơi ngạc nhiên, ông gấp tờ thư lại, rồi rào bước ra khỏi cổng, đi một mạch đến Thái Lăng quán. Ông tự hỏi "Sao đúng lúc này tứ đệ lại tách đi xa? Đây là một qui kế của Bích Vân cung chủ chăng? Nhưng nét chữ thì đúng là của tứ đệ, vậy giải thích thế nào?"

Đến Thái Lăng quán, trời đã vào hoàng hôn, nắng tà buổi chiều hôm chiếu rọi lên ba đại tự "Thái Lăng quán", không hiểu sao, Tiêu Phong thấy chúng toát hơi hướm tà ma quỷ dị! Nhìn cánh cổng, thấy lần này mình không cần thiết phải vượt tường, ông đến đấy, cầm thanh gỗ cửa đập ba bốn tiếng, một chập sau, một gương mặt da dẻ nhẵn nhụi hiện ra, ấy là một bà lão mặt mày đầy vết nhăn, bà nhìn Tiêu Phong từ trên xuống dưới, rồi hỏi:

- Ông tìm ai?

Tiêu Phong chấp tay ngang ngực, đáp:

- Tôi tìm Bích Vân cung chủ.

Bà lão sa sầm nét mặt, bảo:

- Ở đây không có Bích Vân cung chủ nào hết, ông nhầm nhà rồi!

Nói xong, bà rút đầu vào, định đóng cánh cổng. Đưa tay chặn cửa, Tiêu Phong sang sảng nói:

- Tại hạ Tiêu Phong, có chuyện muốn gặp Bích Vân cung chủ, phiền bà thông báo giùm một chút.

Bà lão cơ hồ bị âm lượng giọng nói làm chói tai, mặt mày bà chẳng khỏi biến sắc, bỗng từ trong nhà vọng ra một tiếng người nữ bảo:

- Là Tiêu đại hiệp đấy ư? Xin mời vào.

Đúng là tiếng Bích Vân cung chủ.

Bà lão vội vàng dang tay mở rộng cửa, nói:

- Tiêu đại hiệp, xin mời.

Tiêu Phong bước qua cổng, đi đến gian đại sảnh, ông gặp dăm ba nha đầu kiểu cách như cung nhân kính cẩn chấp tay chào mời ông vào chỗ ngồi, rồi dâng trà nước.

Nghe lanh canh một loạt tiếng ngọc bội khua động, thấy xuất hiện một nữ lang, phong vận khác thường. Rồi kế đến là một người khác, một nam tử. Vừa trông thấy gã, trong lòng Tiêu Phong chẳng khỏi bị choáng, gã đích thực Du Thân Chi, có điều mặt mày tro tro, đôi mắt gã hừng hờ liếc sơ qua khuôn mặt Tiêu Phong, chẳng lộ chút nào sự chú ý. Nhìn gã, Tiêu Phong thấy hình dạng y hết tên thiếu niên gây còm hồi trước đã tung vôi bột vào ông, ông tự hỏi, trên đời sao lại có người giống nhau đến thế!

- Tiêu tướng quân đại giá đến đây, bốn cung đã thất lễ không nghênh đón từ xa!

Theo âm thanh, từ mé trong, thấy tiến ra một nữ lang áo lam, đầu tóc búi vắn thật cao, mắt phượng sáng quắc, chính là Bích Vân cung chủ. Bà khẽ khua động tay áo rộng, đến ngồi chễm chệ tại giữa sảnh đường, hỏi Tiêu Phong:

- Tiêu tướng quân vừa mới đi khỏi tối qua, sao đã lại nhanh chóng trở lại đây?

Tiêu Phong vào thẳng chính đề:

- Xin được hỏi cung chủ, tứ đệ tôi có còn ở lại trong đây không? Tôi có việc cần gặp y.

Bích Vân cung chủ giọng lãnh đạm, đáp:

- Tiêu tướng quân đã đến chẳng phải lúc rồi, vì trong nhà Lăng nhi nảy sinh việc bất thường. Lăng nhi đã trở về Giang Nam hồi sáng sớm hôm nay. - Ngập ngừng một chút, bà nói tiếp - Đúng thế thật, nó cần đi gấp, đã cưỡi con ngựa Hân Huyết mà ông giao cho Yên Bích dùng đi đến đây, tại phải ra đi khẩn trương quá, nên nó đã chẳng kịp bàn bạc cùng ông, nhưng vì nó làm anh em kết nghĩa sanh tử cùng ông, ta nghĩ ông cũng không mấy phiền hà gì nó lắm!

Tiêu Phong khẽ chau mày, ông hỏi:

- Trong nhà tứ đệ đã xảy ra chuyện gì vậy? Có khi cung chủ cũng rành biết sơ?

Bích Vân cung chủ đáp:

- Ta cũng không biết đã nảy sinh chuyện gì, thật khuya khoắt đêm qua, mà còn có người mang đến một phong thư, Lăng nhi đọc xong, đã chẳng kịp chào từ biệt ta, chỉ nhấn lời bảo Giang Nam có chuyện trầm trọng, rồi lập tức ra đi ngay giữa cuối đêm khuya.

Tiêu Phong biết bà ta có ý bịa đặt, có hỏi thêm nữa cũng chẳng moi được gì khác, ông nghĩ ngợi sơ sơ, rồi nói:

- Không hiểu Yên Bích hiện đang ở đâu? Tại hạ nghĩ gặp cô ấy may ra ...

Mặt lạnh lùng như băng giá, Bích Vân cung chủ đáp:

- Yên Bích phạm lề luật bản cung, hiện đang bị phạt diện bích hồi cải, tốt hơn hết ông chớ quấy rầy nó.

Tiêu Phong hơi bức, ông nhạt giọng, nói:

- Cô ta đâu có làm sai lầm, việc gì phải hồi cải. Ta chỉ muốn gặp cô hỏi thăm, bà tìm cách ngăn cản năm lần bảy lượt, có phải trong lòng bà có điều bí ẩn muốn giấu người khác?

Bích Vân cung chủ đập bàn, đứng bật dậy, giận dữ:

- Vô công người dẫu cái cái thế, Bích Vân cung cũng không ngăn đâu. Người muốn gặp nha đầu đó hỏi han, việc quái gì mà ta phải e sợ!

Bà phát tay áo rộng, bảo nữ lang đang đứng hầu cận kề bên:

- Đi, dẫn ông ta đến gặp Bích nhi, để ông ta khỏi thấy ai cũng ra tuồng tiểu nhân!

Nói xong, bà ngoe ngoáy bỏ đi.

Tiêu Phong tính tình bộc trực, ông thấy bà phát khùng, trong đầu chẳng khỏi tự hỏi "Hay là mình đã nghi oan bà ta?"

Ông bỗng dưng nhớ đến Mã phu nhân sắc bén, nhạy cảm, một nữ nhân mà sự tàn ác đã được thị khéo léo giấu giếm đến nỗi ai ai trông qua đều không sao nhận biết được, cũng khó lòng nói bà Bích Vân cung chủ đây không phải hạng người thâm tàng bất lộ. Ông nghĩ thế, bèn lập tâm đề cao cảnh giác.

Nữ lang của Bích Vân cung dẫn Tiêu Phong đến một căn nhà nhỏ, bảo:

- Cô nương hiện đang trong đây, mời Tiêu tướng quân tự đến gõ cửa.

Rồi cô cúi thấp đầu, bỏ đi.

Tiêu Phong bước đến đập vào thanh gỗ cửa, một chớp sau, cánh cửa "kẹt" một tiếng, mở rộng ra, Lâm Yên Bích trông thấy một thân hình cao lớn đang trước, dáng quen thuộc, chẳng cần ngần trông, cô cũng biết đây là Tiêu Phong, sóng lòng gợn gợn êm ái, cô thấp giọng, hỏi:

- Tiêu đại ca, sao huynh lại đến đây làm gì vậy?

- Ừm ... Ta muốn gặp muội, có một chuyện hỏi muội.

Vừa trả lời, Tiêu Phong vừa bước vô nhà.

Lâm Yên Bích để mặc khung cửa mở rộng, cô trở vào trong, nhỏ giọng hỏi:

- Sư phụ muội biết huynh đến gặp muội chứ?

Tiêu Phong gật đầu:

- Có biết. Ban đầu, bà chẳng muốn cho ta đi gặp, rồi bị ta lên tiếng khích bác, bà nổi giận, cho nên đã sai người dẫn ta đến đây.

Lâm Yên Bích khẽ chau mày, đôi mắt lườm qua Tiêu Phong, cô nói:

- Huynh lại đã chọc cho sư phụ muội nổi giận rồi sao! Sư phụ lạnh nhạt với tất cả mọi người, nhưng chẳng có gì quan trọng hết. Muội từ nhỏ được bà nuôi nấng, còn được bà dạy cho võ công, không có sư phụ, muội sẽ chỉ là một đứa cô nhi, có khi đã chết ngấm từ lâu rồi, do đó muội mong huynh đối xử thân thiện hơn cùng bà.

Cô đến bên bàn, đưa cánh tay trắng muốt như ngọc nâng bình trà lên, rót cho Tiêu Phong một tách, hương trà thơm ngát toả khắp phòng. Cô cười mỉm, nói:

- Không có rượu, huynh tạm uống trà thay rượu nhé!

- Chẳng sao! - Tiêu Phong nhắc tách trà, giống như đang uống rượu, ông làm một hơi cạn chén, rồi đặt tách xuống, nói:

- Chính vì bà ta là sư phụ muội, lại đối xử thân thiết tứ bề, nếu không, ta đã lột trần con bài của bà. Nữ nhân này cơ mưu thâm sâu không biết đường nào mà lần, ta vốn thô dã, thật không hiểu được liệu trong hồ lô của bà rao bán là giống gì! Ta cũng chẳng hoài hoi đi đoán lần đoán mò, cứ thẳng ruột ngựa ra đường đường chính chính hỏi bà, có đắc tội cùng bà thì cũng cho qua, chưa kể suốt đời này, Tiêu Phong ta đã đắc tội cùng không biết đã bao nhiêu người rồi! Nhưng bây giờ, vì duyên do dính dáng đến hai người muội, ta thật không sao mà chả đoán ra được, cái cá tính cục cằn của bà, ta gây sự cùng bà, để hai người muội bị kẹt ở giữa, ta cũng hơi lẩn tránh!

Đôi mắt đẹp của Lâm Yên Bích dõi vào Tiêu Phong, nghe ông nói xong, cô khẽ khàng cúi đầu, thờ ra:

- Ôi ... Đúng là có làm huynh khó xử thiệt!

Tiêu Phong hỏi cô:

- Suốt ngày hôm nay, muội có gặp Liễu đại ca muội không?

Ông cho rằng, nếu Liễu Như Lăng vẫn hầy còn ở trong trang viện này, khi gã hay tin Lâm Yên Bích bị phạt phải diện bích hối lỗi, mười phần đến tám chín là gã phải tới thăm hỏi cô.

Lâm Yên Bích lắc đầu:

- Muội không có gặp! Sớm hôm nay, nghe người ta đến thông báo cho muội, nói Liễu đại ca vì gia sự ở Giang Nam có việc gấp, đã mượn con hãn huyết bảo mã cưỡi đi Giang Nam từ tờ mờ sáng.

Lấy lá thư từ trong bọc ra, Tiêu Phong đưa cho Lâm Yên Bích, hỏi cô:

- Muội xem hộ xem, đây có phải tuồng chữ tứ đệ? Hôm qua, ta được xem gã viết cáo thị, ta thấy nét chữ quả thực cũng giống.

Trước đây, hai người Liễu Như Lăng và Lâm Yên Bích ở cách xa vạn dặm, gã thường xuyên viết thư ngưỡng mộ, tỏ tình cùng cô, những lá thư này hiếm khi được Lâm Yên Bích trả lời, nhưng nhờ thế, cô khá quen thuộc tuồng chữ gã. Lâm Yên Bích đón lá thư, sau khi chăm chú xem xét mấy giòng thảo vội trong ấy, chỉ thấy cô chau chau mày, có vẻ muốn nói, xong cô ngập ngừng, rồi dằn lời, lặng thinh.

Thấy hơi lạ, Tiêu Phong hỏi ngay:

- Sao thế?

Lâm Yên Bích cúi đầu ngẫm nghĩ một lúc lâu, rồi cô ngẩng phắt lên, bảo

- Đích thực là nét chữ Liễu đại ca, muội nhận đúng tuồng chữ huynh ấy.

Cô đang ngồi day lưng ra cửa, miệng nói, tay chấm nước trà, cô viết thảo lên mặt bàn hai chữ "Giã tạo!"

Thực tình, khi đến đây, Tiêu Phong đã ngẫm hiểu, bên ngoài nhà, đang có người giám sát hành vi họ. Trờ sinh ông bản chất quang minh chính đại, chẳng hề thích xoi mói chuyện lỗi lầm người khác, ông đã chẳng mấy bận tâm gì điều đó. Bây giờ, trông thấy Lâm Yên Bích âm thầm viết chữ trao đổi, cô không nói sự thật bằng lời, ông hiểu ngay, chuyện thư từ này tuyệt chẳng có gì quang minh hết, là một thủ đoạn lường gạt trá trối. Ông hiểu Lâm Yên Bích đã nhìn ra âm mưu bên trong của sư phụ, nhưng cô không muốn nói thẳng ra miệng, vì không muốn ông bị bà lừa gạt, cô đã âm thầm lặng lẽ cảnh giác ông.

Trong đầu Tiêu Phong hiểu quá rõ, Lâm Yên Bích đang phải sống kề cận con người âm hiểm của Bích Vân cung chủ, ông không sao dằn lòng, bèn nhỏ giọng bảo cô:

- Yên Bích, muội nên theo huynh, rời xa Bích Vân cung, mình đi ngay về miền thảo nguyên, không trở lại Trung thổ nữa!

Quý xui thần khiến, ông ngẫu nhiên buột miệng nói lặp trở lại cái câu nói xưa kia ông đã từng bảo A Châu.

Lập tức, Lâm Yên Bích toàn thân rúng động, cô dõi mắt chăm chú vào ông, ánh mắt loá loá sáng, đây đích thực cảnh tượng cô đã bao lần sống qua trong không biết bao nhiêu giấc mộng, hiện thời, giấc mộng này dường tượng nó đã xảy đến cùng lúc với tính mệnh cô đang bị đem đặt cược.

- Ủi ... Muội đi ngay sao được! Công ơn dưỡng dục của sư phụ, muội chưa đáp đền tí nào!

Chính lòng cô muốn nói "Hay quá, muội theo huynh liền", nhưng tim cô vẫn nặng trĩu món nợ ân tình của mười mấy năm, món nợ này chẳng cho cô phút chốc có thể rút áo bỏ đi cho đành. Cô đang rủ thấp đầu, bỗng ngược mặt bảo ông:

- Chờ qua hết tháng này, muội sẽ đi lên Mông Cổ tìm gặp huynh, sau đó không về lại đây nữa!

Tiêu Phong sừng sốt, hỏi:

- Tại sao phải chờ cho qua hết tháng?

Khẽ lắc đầu, Lâm Yên Bích nói:

- Mong huynh đừng hỏi thêm thì hơn! Chỉ nội hết tháng thôi, là muội sẽ đi lên đến thảo nguyên rồi mà! - Bỗng cô sực nhớ ra, bèn nhìn vào Tiêu Phong, bảo - Theo lời sư phụ, cái bà Lâm Phi Doanh đó chẳng tốt lành gì, huynh đừng đi giúp bà ta nữa, để sư phụ được hả hê thanh toán món ân oán mười mấy năm qua, cũng xem như huynh giúp muội báo đáp phần nào công ơn nuôi nấng đó.

Tiêu Phong nghe cô nói thế, ông ngó cô, hỏi:

- Sao muội biết Lâm Phi Doanh không phải tốt lành? Muội đừng cả tin một chiều vào sư phụ, trên đời này, nhiều chuyện không đơn giản như muội nghĩ đâu.

Đưa ánh mắt liếc vào lá thư, ông nói tiếp:

- Tí như vụ lá thư đây, muội giải thích thế nào?

Khẽ lắc đầu, Lâm Yên Bích đáp:

- Muội cũng không biết, nhưng huynh cứ yên tâm, Liễu đại ca chẳng bị gì hết. Sư phụ muội yêu thương huynh ấy nhất đời, kẻ nào dám động nhẹ đến một sợi tóc của huynh ấy, là Bích Vân cung tuyệt chẳng làm ngơ cho đâu.

Ý cô muốn nói cho Tiêu Phong hiểu, bà Bích Vân cung chủ dù có giam giữ giấu kín Liễu Như Lăng, cũng sẽ không làm hại gì đến gã.

Đây chính là điều Tiêu Phong cũng tin tưởng, thế nhưng chuyện bà Bích Vân cung chủ bắt chọt giấu mất Liễu Như Lăng đi, rõ ràng bà có âm mưu, chắc bà sợ, không muốn để Liễu Như Lăng rõ biết tự sự, e ngại gã đem học lại cho Tiêu Phong. Nói tóm lại, từ giờ đến ngày mười lăm tới đây, bà Bích Vân cung chủ là sẽ không cho Liễu Như Lăng xuất đầu lộ diện.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Mã Hành Không* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.17 - Chương 115: Thập Ngũ Chi Ước

Tiêu Phong biết Lâm Yên Bích có rất ít oi thông tin về mấy chuyện này, ông bèn ngừng hỏi, đang định đứng lên ra về, ông chợt nhớ đến Du Thần Chi, liền hỏi cô:

- Gã thiếu niên mặt mày tro tro đứng hầu sư phụ muội là ai vậy?

Lâm Yên Bích đáp:

- Muội cũng không rõ, theo lời Thanh Huyền thì lúc cả đoàn kéo nhau từ phương bắc xuống đây, đã tình cờ gặp gã đang giao tranh cùng một đại cao thủ giang hồ, sư phụ muội bèn xuất thủ giải vây cho gã, rồi cho gã đi theo cùng về đây. Còn thân thể gã, chẳng ai rõ, mà có thể cũng chẳng ai mở miệng truy cứu đến.

Nghe cô nói, Tiêu Phong nghĩ bụng có khi mình đã quá nhạy cảm, trên đời này, sao lại có sự trùng hợp khéo vậy được? Chắc chỉ là chuyện nhân dạng giống nhau thôi.

Tiêu Phong từ biệt Lâm Yên Bích, rời Thái Lăng quán, khi về đến cổng Trịnh phủ, Tiêu Phong hỏi gã gia đình gác cổng:

- Chủ nhân các người đã về nhà chưa?

Gia đình cúi đầu, đáp:

- Dạ đã về rồi, đang chờ Tiều đại gia cùng dùng cơm tối trong khách sảnh,

Tiêu Phong khoát tay, nói:

- Thế thì hay quá, ta đang muốn gặp ông ấy, người hãy dẫn đường ta đi.

Gia đình vâng dạ, rồi đi trước dẫn đường, đi quanhco một lúc, đến sân trước một gian nhà, gã nói:

-

- Ông chủ đang ở trong đây, mời Tiều đại gia cứ đi vào, tiểu nhân phải trở về canh cổng.

Tiêu Phong vào nhà, thấy Trịnh chương cự hai tay ôm đầu ngủ gật trên ghế cạnh bàn. Tiêu Phong gọi to:

- Trịnh chương cự.

Trịnh chương cự giật mình, khi ngoảnh trông thấy Tiêu Phong, ông nhanh chóng đứng lên, kéo ghế mời Tiêu Phong ngồi:

- Rốt cục Tiều đại hiệp cũng đã về, mời ông ngồi. Ông đến chơi đã mấy hôm nay, mà tôi vẫn chưa được tự tay chiêu đãi!

Tiêu Phong chấp tay đáp lễ:

- Minh người nhà với nhau cả, sao Trịnh chương cự làm khách thế?

Trịnh chương cự chờ Tiêu Phong ngồi yên chỗ, ông cười ha ha, nói:

- Được Tiều đại hiệp không xem như người xa lạ, tôi yên lòng lắm, nên chẳng cần khách khí làm gì, nghe nói Tiều đại hiệp uống ngàn chung mà vẫn tỉnh, tôi vốn cũng ưa thích nâng chén nâng bát, vậy là hôm nay đã gặp bạn nhậu rồi!

Ông khoa bàn tay phì nộn, bảo người hầu cận đang đứng đằng sau:

- Mau ... Mau cho dọn com rượu lên đi.

Chỉ một thoáng, từ hậu đường lũ lượt kéo ra chục ả nha hoàn bụng những mâm thức ăn nóng hổi. Cái bàn to lớn lắm vậy, phút chốc đã được bày ăm ắp các đĩa đồ ăn. Dù ông từng làm đến chức Nam Viện đại vương cho Liêu quốc hay làm đại tướng quân ở Mông Cổ, các sắc dân ấy ăn uống đơn giản, chuyện ẩm thực của ngay các đại quan của họ cũng chẳng thể sánh cùng người Hán. Mà Tiêu Phong từng sống chung đụng cùng bọn khát cái, chiêu đãi ăn uống cũng qua quýt sơ sài, họ chỉ khoái vị nốc rượu trắng cực mạnh. Ông chưa từng chứng kiến màn xa hoa kiêu kỳ này, khi nghĩ đến những con người đang chịu đói rét cùng khổ trong đám dân đen, lòng ông cảm giác một tư vị nhạt nhẽo, thế nhưng xưa nay, cái cảnh

Lộ hữu đồng tử cốt,

Chu môn tửu nhục xú

(Xương trắng những người đói rét cang phơi đầy đường, cang làm tăng thêm xa hoa kiêu kỳ của bọn nhà giàu) này, chưa ai có cách nào thay đổi được đâu.

Tiêu Phong biết Trịnh chương cự có ý tốt, dầu trong lòng ông có chút đỉnh chẳng vui, nhưng không muốn làm phật ý chủ nhà, ông không đụng đũa nhiều, chỉ sáng khoái nốc rượu ừng ực.

Nhìn ông uống, Trịnh chương cự cũng bùng bát rượu lên, bảo Tiêu Phong:

- Hào khí của Tiêu đại hiệp hơn người, tại hạ hôm nay xả mệnh phụng bồi quân tử!

Tiêu Phong la lớn:

- Hay lắm! Bữa nay bọn mình phải uống cho thật đã!

Rồi cả hai thi nhau uống, tiếng nốc rượu ừng ực phát ra bất tận, lũ nha đầu phục dịch đưa nào đưa nấy nom mà tròn mắt, xưa nay, Trịnh phủ chiêu đãi không biết bao nhiêu nhân vật đến từ nam chí bắc, chưa khi nào bọn họ được thấy chủ cùng khách uống rượu như thế, khiến người ngoài đứng trông vừa hãi, vừa tức cười.

Cái đầu tròn xoay to lớn của Trịnh chương cự rút ra khỏi bát rượu, ông dòm qua Tiêu Phong ực cạn một bát rượu, nghe Tiêu Phong "khà" một tiếng rõ to, Trịnh chương cự đặt bát rượu xuống bàn, cả cười:

- Rượu ngon!

Trịnh chương cự đẩy bát rượu sang một bên, thân hình ông cũng nghiêng ngả theo, ông một tay vỗ vỗ vào bụng phê, miệng nói:

- Từ lượng Tiêu đại hiệp, tại hạ giờ được thấy, thật phải bỏ ra mà chịu phục!

Câu nói đó nghe có hơi lú lỏi, rõ ràng ông ta đã có phần chénh choáng.

Tiêu Phong vội bảo:

- Trịnh chương cự, ông hãy khoan say khướt đã, ta có chuyện này cần bàn với ông.

Trịnh chương cự bèn vừa lắc đầu, vừa xua tay, cười, nói:

- Tôi chưa say đâu, chỉ có hơi bị rượu bốc thôi! Ông biết không, ông là người đầu tiên đã khiến tôi bị bốc hơi rượu đấy!

Ông chỉnh sửa cho thân mình ngay ngắn lại, uống một hớp, rồi nói:

- Tiêu đại hiệp, ông có gì cần bàn thì cứ nói, cứ hết sức thẳng thắn bảo ban, công tử không có nhà, tôi xin sẽ làm việc hết lòng hết sức.

Tiêu Phong đáp:

- Chuyện này đích thực đáng tới tứ đệ ta.

Chẳng chờ Tiêu Phong dứt lời, Trịnh chương cự khoát tay với bọn người hầu, bảo chúng:

- Đi ... Chúng bay đi hết đi, đi nghỉ cả đi, ta muốn cùng Tiêu đại hiệp uống cho thiệt đã suốt đêm nay.

Biết ông ta đề phòng gian tế Bích Vân cung trà trộn trong đám người hầu, Tiêu Phong bỗng dưng nể vì sự cẩn thận tinh tế của ông. Khi lũ người làm đã đi khỏi, Trịnh chương cự hạ thật thấp giọng:

- Giờ Tiêu đại hiệp có thể nói rõ, chuyện liên quan đến công tử là chuyện gì vậy?

Tiêu Phong đáp:

- Tứ đệ hiện đang bị Bích Vân cung chủ bắt giữ, tôi nghĩ ân oán giữa Bích Vân cung chủ cùng Giang phu nhân nhất định liên quan đến tứ đệ, nếu không, bà ta đâu đã khờ dại khờ trí sắp đặt những chuyện vớ vẩn đem nói cho tôi cùng tứ đệ nghe, rồi bây giờ, đã đem giấu gã mất biến rồi.

- Hà ... - Trịnh chương cự rất đổi kinh ngạc, ông hỏi - Từ công tử còn bé đến giờ, đã luôn được Bích Vân cung chủ đối xử thiệt tốt, cái vụ giam giữ này, thiệt đúng là quá bất ngờ. Nhưng tôi không cho rằng bà ta có ý hãm hại công tử.

Tiêu Phong bảo:

- Ấy cũng chính là điều tôi tin tưởng ... - Ngừng một chút, ông hỏi - Ông có quen biết ai tên Liễu Thừa Chí không?

- Liễu Thừa Chí? - Trịnh chương cự vỗ vỗ mạnh vào đầu, rồi nói - Chẳng như tôi từng được nghe qua cái tên đó đâu đây, nhưng lúc này, thật không sao nhớ ra!

Tiêu Phong hỏi tiếp:

- Nguyên lai, người chủ ông tên họ là gì?

Trịnh chương cự đáp:

- Thực sự, có đến hai người cơ!. Một tên Liễu Húc, một mang tên Liễu Thăng. Ông Liễu Thăng hành tung bất định, rất ít khi để ý chuyện buôn bán của Liễu gia, hình như sau này đã mất tích, chẳng chút tăm hơi gì, ách chừng ông đã không còn tại thế nữa rồi!

Tiêu Phong "ừ" một tiếng, ông chau mày, bỗng ngó Trịnh chương cự, ông nói:

- Có một việc này nhờ Trịnh đại chương cự giúp giùm, phiền ông đem vụ Bích Vân cung chủ ra sức tầm thù với Giang phu nhân Lâm Phi Doanh ra quảng bá khắp giang hồ, tôi nghĩ, chỉ có ông là người thích hợp nhất đem nói cho cả hai bên giang hồ hắc đạo cùng bạch đạo rõ biết tự sự .

Trịnh chương cự hơi ngạc nhiên:

- Sao mình lại làm vậy? Có ích lợi gì cho công tử không?

Tiêu Phong đáp:

- Hiện thời, còn nhiều rắc rối mà tôi chưa rành, tôi chỉ hy vọng mình xuất chiêu này, cuối cùng cũng có chỗ hữu dụng, như thế nào, tôi chưa dám nói rõ ra.

Trịnh chương cự vỗ bàn đáp:

- Được! Chưa kể Tiêu đại hiệp là chỗ kết nghĩa sinh tử cùng công tử, chỉ dựa vào hào khí ông bầy tỏ trong lúc uống rượu, tại hạ cũng đã phải lo liệu rồi, ông cứ yên tâm đi, chuyện đó cũng không mấy khó khăn, tại hạ bảo đảm sẽ làm đến nơi đến chốn.

Tiêu Phong chấp tay:

- Vậy xin cảm ơn ông nhiều. Ngày mười ba và ngày mười lăm đây, toàn trông vào ông hết lòng chu toàn cho hai tối ấy.

Trịnh chương cự nói:

- Thử xưa, khi lão gia còn sống, người ưa thích làm việc thiện, giờ công tử tổ chức việc công đức đó, cũng sẽ làm vui lòng lão gia nơi cõi trên, một công hai chuyện!

Mấy hôm kể đó, Tiêu Phong ngày ngày cùng Trịnh chương cự chè chén, lão Trịnh chương cự này tuy tu luyện chẳng bằng Tiêu Phong, nhưng cũng là đệ tử Lưu Linh, lão uống say túy lúy hôm nay, hôm mai đã tỉnh như không. Nếu Tiêu Phong không tìm đến thì uống cùng, thì lão cũng bắt một thằng tiểu đồng kẻ kẻ ôm hũ rượu theo lão đi kiếm bạn nhậu Tiêu Phong, đến nỗi thư phòng của Liễu Như Lăng mùi rượu vương vất bốc nồng nặc đến tận trời.

Tối hôm mười ba, Trịnh phủ cho mở đại tiệc, hàng trăm dãy bàn to nối nhau san sát, yến tiệc hoành tráng. Khách dự tiệc, lúc ra về, còn được tặng phong bao tiền đưa tiễn. Đám dân thôn bản tin bán nghi thừ nào đều quá sức hoan hỉ, họ cuối cùng cũng phải tin rằng, trên đời này vẫn còn có những chuyện tạo ích lợi cho họ như thế. Người dự tiệc lúc trở về làng, đều đồn khắp âm ỉ, khiến tất cả cư dân quanh vùng đều biết tin, ai nấy đều thối thối trông cho mau đến ngày mười lăm để cùng kéo nhau đi tham dự náo nhiệt.

Thấm thoát đã vào tối mười lăm, trước cửa Trịnh phủ đã sớm thấy tụ tập đông đảo người ăn mặc lam lũ, khiến dân chúng thành Tín Dương cũng thi nhau kéo đến dòm ngó.

Trịnh chương cự vội vã cho mở thật rộng cánh cổng chính, mời thôn dân vào trong trang.

Tiêu Phong cùng A Tử cũng kéo nhau vượt qua cổng, cười ngửa đi đến nhà họ Giang. Lần này, lại không thấy Tân Nguyệt nài nỉ xin tháp tùng, chỉ thấy cô căn dặn Tiêu Phong phải cẩn thận trong mọi việc.

Đến Giang gia rồi, mặt trời đã xiên xiên chuyển về hướng tây, làng xóm vắng lặng, không một bóng người. Tiêu Phong nghĩ thầm "Vụ này tứ đệ sắp đặt thật giỏi, chẳng tốn một chút nước bọt nào mà đã đem sơ tán hết tất cả dân làng. Xem ra, nhiều tiền lắm bạc cũng không phải tệ, gặp khi cần, cũng là một phương tiện đơn giản mà giúp rạp được nhiều lắm!"

Khi họ cùng xuống ngựa nơi sân trước nhà họ Giang, đã thấy Giang phu nhân cùng Giang Xuân Lam châu chực sẵn rồi. Bà Giang phu nhân đã tháo bỏ tấm mặt nạ, để lộ dung nhan diễm lệ.

Tiêu Phong chấp tay chào Giang phu nhân, nói:

- Thật hết sức không phải, tứ đệ ta đã bị Bích Vân cung chủ giam giữ, đến ta cũng không biết gã đang ở đâu, tối nay không thể góp mặt, ta xin thay gã cáo lỗi cùng phu nhân.

Đôi mắt rân rân, Giang phu nhân cúi mình hoàn lễ, trả lời Tiêu Phong:

- Xin Tiêu đại hiệp đừng nói thế, ông nghĩa cử cao cả, mẹ con ta dẫu chết ngàn lần cũng không sao báo đáp cho tròn được!

Tiêu Phong đến gần bà, bảo:

- Mời phu nhân đứng lên, bữa nay đại địch sắp đến trước mắt, mình chớ quá khách khí làm chi!

Khi cả bốn người vào nhà, ngồi yên chỗ xong, Tiêu Phong nói:

- Tình hình hiện thời thiếu mất tứ đệ, vậy kiếm trận của tứ đại hộ pháp hãy để riêng mình ta lo.

Giang phu nhân ngần ngại một lúc, rồi đáp:

- Không! Để ta đối phó bọn họ, trước đây, cả bốn người và ta cùng lớn lên bên nhau trên núi, cùng một sư phụ dạy bảo, có khả năng lớn họ sẽ gượng nhẹ, sẽ lưu tình với ta, chưa kể ta quen dùng kiếm, có phần thông hiểu kiếm trận, dẫu không cách nào thắng họ, nhưng cũng cầm cự được một lúc. Ông hãy lo đối phó Lâm Hình Lan, ông đánh thắng thị rồi, sẽ qua giúp ta, như thế, xem ra có nhiều cơ may đại thắng hơn.

Suy nghĩ một lúc, thấy bà nói có lý, Tiêu Phong bèn gật đầu chấp thuận, ông nhìn sang Giang Xuân Lam và A Từ, hỏi:

- Hai người này thì làm thế nào? Nếu Bích Vân cung đem nhiều người đến, A Từ là sẽ không đương cự nổi!

Lâm Phi Doanh hứ lạnh một tiếng, nói:

- Cái con tiện nhân Lâm Hình Lan là đứa rất quý trọng thể diện, lần trước, nó đã tưởng chỉ cần đưa bốn đứa tiểu tì đến vây đánh ta, để cho đứa khác đi giết Xuân Lam. Lần này nó đến đây cùng tứ đại hộ pháp, trước mặt nó cùng cả đám đệ tử, mình chỉ cần giao hẹn, đấu đá là chuyện giữa ta và nó cùng bốn hộ pháp, phải phân thắng phụ trước, những người còn lại trong phe không được đụng chạm đến người ở phe bên kia, nó mà muốn giữ cái danh giá của ngôi vị cung chủ, ắt sẽ phải đồng ý thôi.

Tiêu Phong gật đầu, cái sự Bích Vân cung chủ nói một đằng làm một nẻo, luôn giả vờ đóng vai hiền lành lừa gạt người khác, ông thấy Giang phu nhân chính ra cũng nắm được cả tính thị khá rõ.

A Từ vừa khoác lên mặt tấm nạ mà Trình Anh cho cô, vừa nói:

- Đeo cái cửa quý này lên, hại tội nó đó làm sao biết muội là ai nổi!

Thực ra, lòng cô ta e ngại, lỡ có Du Thân Chi theo hầu Bích Vân cung chủ, đeo cái món này lên, hẳn làm sao nhìn ra cô cho được kia chứ!

Tắt nắng rồi, yên ắng cũng theo cùng bóng tối tìm đến. Giang phu nhân bỗng ngẩng đầu, nhìn ánh trăng bàng bạc trải bên ngoài song cửa, bà khẽ nói:

- Đến rồi kia!

Bên ngoài nhà vọng lên một tràng cười dài, dường như nó đang dần chuyển từ xa đến, nghe mỗi lúc một gần:

- Muội muội ... Đích thực muội hiểu rõ ti ti lắm đấy!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Mã Hành Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.17 - Chương 116: Ngọc Túc Tinh Oánh

Ngọc túc tinh oánh (Chân ngà gót ngọc)

Tiêu Phong và Giang phu nhân cùng bước ra ngoài, dưới ánh trăng, họ thấy Bích Vân cung chủ vạt áo lam phát phơ, đằng sau bà có sáu người, người mé bên trái là một nữ lang dung nhan tuyệt thế, ánh sáng trắng soi tỏ vạt áo xanh nhạt thướt tha, chính là Lâm Yên Bích. Từ đôi mắt đẹp của cô, ánh mắt vừa chạm vào mục quang Tiêu Phong, cô khẽ run rẩy, bèn nhanh chóng rũ thấp mái đầu. Mé phải lại thấy một gã nam tử, đứng là Du Thân Chi, còn bốn người kia đều nữ tử, hẳn là tứ đại hộ pháp theo lời thuật của Giang phu nhân.

Giang phu nhân giọng lạnh lẽo:

- Mười mấy năm rồi, mà tỷ tỷ tối nay vẫn cứ vậy, đi tra oán giết thù đều chọn ngày trăng tròn!

Bích Vân cung chủ hừ lạnh một tiếng, đáp:

- Muội muội cũng tự giác lắm, ba tháng rồi mà chẳng tìm đường trốn chạy!

Quay sang Tiêu Phong, ánh mắt lạnh giá, bà hỏi:

- Tiêu tướng quân đến đây, hẳn vẫn cứ khăng khăng muốn chống đối ta?

Tiêu Phong sang sảng trả lời:

- Đúng vậy! Bà là bậc trưởng bối, lẽ ra ta phải tôn trọng bà, nhưng thiết tình, bà đã chẳng cho ta thấy có điểm nào đáng kính cả!

Bích Vân cung chủ sa sầm nét mặt:

- Ta hành sự ra sao, chẳng đến lượt ngươi chỉ dạy! Để ta xem xem, tối nay, ngươi kết cục sẽ ra sao nếu vẫn cứ muốn cứu con tiện này!

Tiêu Phong cười nửa miệng, đáp:

- Ta bình sinh hành sự, chỉ không cần hổ thẹn lương tâm, kết cục thế nào, ta chưa khi nào phải suy nghĩ đắn đo cả. Cung chủ muốn ủa cả đám lên một lượt, hay muốn đơn đả độc đầu?

Bích Vân cung chủ ngạo mạn đáp:

- Bên ta số đông, nếu tất cả cùng ra tay sẽ bị người giang hồ cười chê, ta nghe nói lúc ở thành Tương Dương, Tiêu tướng quân đánh cuộc ba trận cùng Quách đại hiệp để phân thắng phụ. Bữa nay, mình cũng lấy ba trận để quyết định, bên các ngươi mà thắng, ta sẽ tự tuyệt tức thì, còn bảo đảm thêm là Bích Vân cung sau này không gây rối cho các ngươi. Nhược bằng bên ta thắng, ta yêu cầu sư muội phải tự tử, mà thắng con cũng không cho sống sót, hai mẹ con đồng hành xuống suối vàng cho có bạn!

Tiêu Phong chưa kịp đáp, đã nghe Giang phu nhân cười nhạt:

- Ngươi và ta một mạng đối một mạng, có sao muốn lôi kéo con ta vào? Bộ tánh mạng ngươi cao giá hơn tánh mạng người khác à?

Sắc mặt âm trầm tựa giá băng, Bích Vân cung chủ bỗng lạnh lùng gọi:

- Bích nhi, đến đây.

Lâm Yên Bích lẳng lặng bước đến đứng cạnh Bích Vân cung chủ. Bà đưa tay nắm vào tay cô, dịu dàng hỏi:

- Bích nhi, sư phụ đối xử con ra sao?

Lâm Yên Bích khẽ đáp:

- Ân đức sư phụ to, nặng như núi, nếu không nhờ sư phụ, thế gian này đã không có Bích nhi.

- Tốt - Bích Vân cung chủ nói to - Con có chịu cùng sống chết cùng sư phụ không?

Nghe thế, lòng Tiêu Phong chợt quặn thắt, ông thấy Lâm Yên Bích liếc nhanh về ông, rồi cô nhỏ giọng đáp:

- Đệ tử bằng lòng.

Bích Vân cung chủ quay sang nói với Giang phu nhân:

- Đây là đệ tử độc nhất của ta, do ta nuôi nấng từ tấm bé, có tình mẹ con với ta. Ngươi nói một mạng ta đem đổi hai mạng nhà ngươi là không công bình, vậy ta tính thêm mạng của đệ tử vô, nếu bên ta thua, hai thầy trò ta sẽ tự tuyệt, vậy là công bằng hay chưa?

Đem chuyện công bằng ra, Giang phu nhân muốn đặt tính mạng Giang Xuân Lam ra ngoài cuộc, bà chẳng tưởng nổi Bích Vân cung chủ lại kéo thêm một người khác vô.

Từ lúc đầu đến giờ, gặp mặt kẻ thù, oán hận ngập đầu, mắt bà chỉ trông thấy mỗi mình Bích Vân cung chủ, bỗng dưng thấy Lâm Yên Bích bước ra, bà liếc trông qua, bỗng trong lòng phát rúng động, ánh mắt không rời khỏi cô nữa, bà hỏi:

- Bích nhi, cha mẹ cô là ai thế?

Lâm Yên Bích thông thả nói:

- Cha mẹ tôi đều đã qua đời!

Giang phu nhân nghe nói, bà chợt hốt hoảng, "ủa", một tiếng, rồi bà thôi nhìn cô, chỉ lẳng lặng suy tư.

Bích Vân cung chủ lạnh lùng nói:

- Vậy là hết còn chuyện công bằng để bàn, bắt đầu đi cho xong, nếu chần chừ, để bọn dân làng về tới, sẽ uống phí mất công trình của Tiêu tướng quân cùng Lăng nhi đã bị một phen nhọc sức.

Thì ra, kế hoạch của Tiêu Phong cùng Liễu Như Lăng nhằm đưa dân làng đi xa, bà ta đều hay biết cả. Cái cách bà nói khơi khơi như vậy, ý hẳn bà tự cho đã nắm vững phần thắng trong tay!

Hiểu rõ rằng Lâm Yên Bích tuyệt chẳng làm nghịch ý sư phụ, trước cục diện này, Tiêu Phong thấy, nếu chẳng phải cô chết thì cũng sẽ là hai mẹ con Giang phu nhân đi đòi, ông ngược nhìn trời cao, không biết nói gì.

Giang phu nhân cũng thấy rõ, trong tình huống hung hiểm tới nay, mình ít mà địch đông, không nhận lời thì cơ may đoạt phần thắng còn giảm mất nhiều hơn nữa, bà nghiêng răng, nói lớn:

- Được! Nhất ngôn vi định.

Trong đầu, bà biết giữa Tiêu Phong và Lâm Yên Bích, hai người có quen biết nhau, nhưng bà không dè họ lại là một đôi tình nhân!

- Tốt lắm - Bích Vân cung chủ khẽ rung mình, bà chợt lui về sau dăm ba trượng, khoa tay áo, thì thấy một thân ảnh phóng vụt ra, đích thị Du Thán Chi.

Bích Vân cung chủ nói rành mạch:

- Trận đầu, người bên ta cử ra là gã Tiểu Du, bên các ngươi, ai sẽ ứng chiến?

Tiêu Phong cùng Giang phu nhân chưa lên tiếng, đã nghe giọng một nữ tử nói:

- Tì phu, trận đầu này, để cho muội lãnh.

Tiếng còn chưa dứt, đã thấy A Tử rào bước tiến lên.

Tập 17: Chân tướng đại bạch

Hồi 116: Ngọc túc tình oán (phần cuối)

Về kết cục thắng bại cuối cùng của cuộc này, Tiêu Phong sớm đã có chủ ý, trước hết ông phải tận lực giải nguy cho Giang phu nhân, nếu may mắn buộc được Bích Vân cung chủ tự sát, ông sẽ tìm cách ngăn cản không cho Lâm Yên Bích chết theo thầy, rồi sau đó sẽ tìm cho ra sự thực về thân thế cô, một khi cô hiểu tính cách của bà sư phụ, cô sẽ không làm chuyện ngờ nghệch mà chịu tuần sư nữa! Khi nghe A Tử đòi đấu trận đầu, ông chưa rõ võ công Du Thán Chi ra sao, nhưng bà Bích Vân cung chủ dưới trướng vốn đông đảo cao thủ, bà đã cho gã ra trận đầu, ắt gã cũng không phải tầm thường, ông bèn lập tức bảo bà Bích Vân cung chủ:

- Trận đầu này, chỉ nên điểm tới là dừng, tránh gây thương tích, sát hại tính mạng đối thủ.

Bích Vân cung chủ gật đầu:

- Được! Ta đồng ý điều đó, nhưng cũng nên nói trước, khi còn chưa phân thắng bại, cấm người hai bên nhúng tay vô.

Tiêu Phong cả tiếng đáp:

- Tốt ... Ta ưng thuận yêu cầu đó của bà.

A Tử gót sen thênh thênh tiến lại gần, cô nói nhỏ vào tai Tiêu Phong:

- Tì phu, huynh đừng lo, muội thể nào cũng thắng!

Chẳng hiểu cô đang âm mưu gì đây, Tiêu Phong lập tức trầm giọng:

- Muội phải cẩn thận. Thắng thua không quan trọng, nhưng đừng có tự phụ quá đáng!

- Biết rồi - A Tử cười cười với ông, rồi cô chậm rãi đến đứng trước mặt Du Thán Chi, lớn tiếng hỏi gã:

- Thiết Sừ, biết ta là ai đây không?

Về mặt vẫn trợ trợ, Du Thán Chi liếc sơ qua cô, chẳng thể hiện chút biểu tình nào, gã nói:

- Không biết! Cô là ai?

Tay A Tử vụt đưa tay xoa vào mặt, cô gỡ tấm mặt nạ xuống, hiện rõ gương mặt thanh nhã xinh xắn. Vừa trông thấy, toàn thân Du Thán Chi rung động,

đôi mắt dòm sát vào cô, gã nói nhỏ nhỏ:

- Cô ... Cô là ai ... Đường như ta có quen biết cô thì phải...

A Từ thấy ánh mắt ngơ ngẩn của gã, có vẻ không nhận ra mình, ruột gan cô bỗng chùng xuống, cô biết ngay, Bích Vân cung chủ nhất định đã cho gã uống chẳng hiểu thứ mê dược gì, làm cho thần trí gã mờ mịt. Nếu gã đã chẳng nhận biết mình, ắt hẳn khi xuống tay, gã sẽ chẳng lưu tình, khi đó, đến mười A Từ cũng chưa chắc làm đối thủ của gã. Nghĩ vậy, trong lòng cô bấn loạn, nhưng thấy gã không ngừng nhòm thẳng mặt mình, cô vụt ngồi thụp xuống, đưa chân ra, tay bắt đầu cời bỏ chiếc giày.

Mọi người thấy hai bên chẳng đấu đá gì hết, nói qua nói lại vài câu, rồi A Từ bỗng đứng lại ngồi thụp xuống, ai nấy đều hết sức ngạc nhiên, không hiểu cô đang sử dụng kỳ chiêu gì đây, họ đâu có nghĩ rằng cô ngồi xuống xong, là để cúi đầu, tự cời giày. Ai nấy lập tức mắt tròn xoe, chả hiểu cô định giở trò gì.

Du Thần Chi dửng dưng ngẩn, cũng vẫn đứng đấy ngó cô, thân hình bất động.

Bích Vân cung chủ sốt ruột, bà kêu Du Thần Chi:

- Tiểu Du, ta sai người ra đánh nhau kia mà! Đồ ngốc... Động thủ cái coi!

Du Thần Chi dường chẳng nghe câu nói, gã vẫn cứ đứng đờ người ra đấy, dòm dòm vào A Từ. Người phe Bích Vân cung đều biết, hình dạng trơ trơ của Du Thần Chi là do bà Bích Vân cung chủ đã phục thuốc "Nhiếp hồn tán" vào người gã, người trúng thứ độc ấy, đều phải phục tùng mệnh lệnh của bà, trăm lần dùng, trăm lần hiệu nghiệm. Họ đâu ngờ, gã bị câu truyền bá mệnh lệnh của Bích Vân cung chủ ồn ào trong tai mà lại tỏ vẻ không nghe biết, làm họ đều chẳng khỏi kinh ngạc.

A Từ cời đôi giày xong, cô tháo luôn vớ, để lộ đôi chân ngọc ngà, xong, cô giẫm gót chân vào mặt Du Thần Chi, nói:

- Thiết Sừ, người tưởng là ai kia? Ta là A Từ đây.

Hai mắt Du Thần Chi loé sáng, gã chăm chăm nhìn vào đôi bàn chân thon thả, bỗng gã quỳ thụp ngay xuống, đưa tay chụp vào ngay gót ngọc của A Từ, giữ riết lấy. Rồi gã cúi đầu, đưa miệng hôn vào hai bắp chân. Miệng cô khẽ kêu, A Từ định đứng lên, nhưng cô đã bị Du Thần Chi ghì thật chặt. Cô cảm giác đôi môi mềm ướt rượt của gã đang mon man vào chân, toàn thân cô bỗng nổi da gà, cô đưa tả thủ nắm vào búi tóc gã, tay hữu giáng cho gã một bạt tai, nghe "bốp" một tiếng gần muốn đình tai. Theo sau đó, A Từ quát lớn:

- Thiết Sừ, buông tay ra! Nếu không, ta sẽ lại cho trùm đầu sất vào đấy!

Bị choáng một cái, Du Thần Chi buông gót chân A Từ, gã chụp hai tay lên ôm đầu, khắp thân mình run bần bật, gã rên rĩ:

- Đừng ... Đừng trùm đầu sất vào tôi. Tôi van cô, cô cho tôi được theo hầu cô, đừng bắt tôi đưa đầu vô miệng cọp, cho nó nhai!

Gã lắp bắp, đầu đuôi không rõ ràng, mọi người nghe được, đều chẳng hiểu gã đang muốn nói gì, duy nhất Tiêu Phong là rõ, đích thực là cái gã đã tình nguyện móc mắt hiến dâng A Từ, cũng là công tử của Tụ Hiền Trang, là Du Thần Chi. Gã từng bị A Từ hành hạ đến héo gan teo mật, những đau khổ đó in sâu trong óc, cho dù là mê hồn dược thứ nào đi nữa, cũng không thể xoá nhòa những ký ức khắc nét đã quá sâu đậm đó cho được.

A Từ sợ gã lại phát khùng, cô nhanh chóng đi vớ, xỏ giày vào chân, Khi nghe gã gọi đúng tên mình ra, cô bèn đứng bật dậy, cười, bảo:

- Thiết Sừ, rút cục người cũng đã nhận ra ta là ai rồi đấy.

Thấy gã vẫn tay ôm đầu, mình run bần bật, cô vỗ vỗ nhẹ vào vai gã, nói:

- Đừng sợ ... Chỉ cần người vâng lời ta, ta sẽ không bắt phải trùm đầu sất nữa đâu!

Du Thần Chi chậm chạp ngược mặt, đôi mắt không ngừng nhìn cô, gã ngẩn ngơ, nói:

- Tôi vâng lời cô, A Từ cô nương, tôi chỉ cầu xin được theo hầu cạnh cô.

A Từ gật gù, cô khẽ chau mày nói:

- Tốt ... Hãy đứng lên trước đi đã.

Du Thần Chi quả nhiên ngoan ngoãn đứng dậy. Nhìn thấy tình hình, Bích Vân cung chủ dĩ nhiên giận toé khói, bà hét lên:

- Tiểu Du! Nó là kẻ thù của ta, hãy thay ta giết chết nó đi.

Giọng bà tuy cứng rắn, nhưng có tàng ẩn một thứ âm hưởng chiêu dẫn hồn người.

Du Thần Chi bị mê hoặc làm vậy, gã rùng mình, tay hữu bỗng đứng vô ý thức giương cao lên.

A Từ hoảng hồn, cô lui nhanh vài bước, gất gã:

- Thiết Sừu, ta là A Từ, ngươi đừng có mà hồ đồ thế!

Nhìn vào cô, cặp mắt Du Thần Chi dần dần dịu lại, tay phải gã nhẹ nhàng buông xuôi, gã lẩm nhẩm:

- A Từ cô nương, cô là A Từ cô nương.

A Từ lại lùi thêm dăm bước nữa, nhìn gã, cô vẫy tay:

- Thiết Sừu, ngươi lại đây, từ đây về sau, ngươi cứ theo hầu ta, ta sẽ thôi không xua đuổi ngươi nữa!

Bích Vân cung chủ lại thét lên:

- Tiểu Du! Đừng nghe lời nó, ngươi hãy theo lệnh ta, mau giết chết nó đi.

Lần này, Du Thần Chi dường như không nghe thấy gì hết, chẳng thèm quan tâm đến bà ta, gã ro ro đi một nước, đến đứng bên cạnh A Từ.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Mã Hành Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.17 - Chương 117: Tình Nhân Giao Phong

Sau đó, A Từ dẫn Du Thần Chi vô nhà, chỉ một cái ghế đầu, cô bảo gã:

- Ngươi hãy ngoan ngoãn ngồi đây, không có lệnh của ta, cấm loạn động, hiểu chưa?

Du Thần Chi gật đầu, gã ngồi ngay đơ trên ghế. Bích Vân cung chủ đành trở mắt ra nhìn, bà biết thần kinh Du Thần Chi đã bị A Từ khống chế gọn, đầu óc gã đã nhận ra cô là ai, từ giờ gã chỉ nghe theo mệnh lệnh của cô thôi.

A Từ đi ra sân, cô nói Bích Vân cung chủ, cười hi hi, hỏi:

- Trận này, người bên bà đã bị ta thu phục, vậy bà bảo xem, bên bà có tính là đã thua chưa?

Bích Vân cung chủ cười nhạt, đáp:

- Chưa ra tay động thủ gì hết, lý đầu lại nói chuyện thắng thua? - Bà hừ lạnh, - Chẳng qua ngươi giờ trò vô sỉ, vậy tính cho ngươi thắng đi, ta lại thêm đi cái vớ cùng ngươi sao?

Tiêu Phong giọng sang sảng, bảo:

- Cung chủ nói có lý, trận này chưa ai động thủ gì hết, vậy tính là huề, bà thấy có công bằng không?

Bích Vân cung chủ lại hừ lần nữa, lạnh lùng nói:

- Như ngươi muốn, hoà thì hoà!

Ngữ điệu bà cho thấy, căn bản, bà dường chẳng mấy quan tâm chuyện được thua. Rất lấy làm kỳ, Tiêu Phong nghĩ thầm "Có vẻ bà ta chắc mẫm, cho dù bà Giang phu nhân sẽ thua một trận, ta đây thắng một, kết cục vẫn là chẳng ai thắng, chẳng ai thua, bà ta dựa vào cái gì mà tự tin quá xá vậy? Trừ khi bà ta có âm mưu gì, để sẽ luôn luôn thắng trong mọi tình huống!"

Bích Vân cung chủ vẫy tay, bốn nhân ảnh lướt ra, nhưng trong số, lại có Lâm Yên Bích! Rồi nghe Bích Vân cung chủ nói:

- Trận thứ hai, bên ta đưa ra kiếm trận hộ cung của ta, xưa nay đều do bốn người liên thủ, quyết chẳng thể kẻ là ý nhiều thắng ít, sự muội biết rất rõ điều đó, ta không cần giải thích gì nhiều, bên ngươi muốn dùng bao nhiêu người để đối phó, bốn người này sẽ đồng loạt xuất thủ. Mà cũng nói thêm, mỗi người chỉ được tham gia một lần, không thể tái nhập cuộc ở trận sau.

Bà ta nói như thế, đúng là phù hợp quy củ giang hồ, chẳng chút gì là cường từ đoạt lý.

Giang phu nhân phi thân lướt tới, quét ánh mắt lên Lâm Yên Bích một đạo, rồi nói đánh thép:

- Cả tứ đại hộ pháp đều đến đây hết, có sao lại thiếu một người không vào trận? Mà lại để cho một cô nương tuổi còn trẻ măng đánh thế chỗ?

Bích Vân cung chủ cười ầm, rồi đáp:

- Người dám coi thường đồ đệ ta ư? Người hãy phá cho xong kiếm trận trước đã, rồi sau hãy nói!

Tiêu Phong cũng lấy làm lạ, uy lực kiếm trận dựa vào chỗ cả bốn cùng liên kết nhau, mỗi sở trường sở đoản của mỗi thành viên đều được phối hợp chặt chẽ từng li từng tí, có sao vào cái lúc sống chết của cuộc báo oán này, bà Bích Vân cung chủ lại đã chẳng tận dụng uy lực tối đa của kiếm trận bằng cử ra bốn vị hộ pháp, lại đem thay chỗ một người bằng Lâm Yên Bích? Trong lòng Tiêu Phong loáng thoáng chút bất ổn, nhưng vào thời điểm này, ông thực cũng không rõ ẩn ý đó của bà ta

Bốn người khom mình chào Giang phu nhân, Giang phu nhân cũng hoàn lễ, rồi nói:

- Ba vị tí ti, mười sáu năm cách biệt, đâu dè hôm nay gặp gỡ, lại là một trường đấu chiến bằng binh khí!

Ba vị hộ pháp lại khom mình lần nữa, có một người trả lời:

- Tam tiểu thư ơi, chúng ta thân làm hộ pháp, là phải tuyệt đối chấp hành mệnh lệnh cung chủ, điều đó tiểu thư người cũng biết, mong người thông cảm cho.

Giang phu nhân gật đầu, bà vùng trường kiếm vạch một nét ngang trước ngực, nói:

- Vậy xin mời xuất chiêu!

Kiểm trận này bà hiểu rất rõ, cho dù đang thiếu đi mất một hộ pháp, bà cũng không chắc thắng chút nào, chỉ mong may mắn mà ở trận thứ ba, Tiêu Phong có thể đánh bại Bích Vân cung chủ, thì cuộc thế vẫn là hoà, sau đó ra sao, sẽ tính tiếp! Lúc đầu, cơ may thủ thắng cả ba trận đều thấp, bà đang bị chuyện làm sao cứu thoát tính mạng của Giang Xuân Lam gây thắc thỏm trong lòng, bây giờ bà tính lại, trong lòng bỗng có chút an định.

Ba vị đại hộ pháp cùng Lâm Yên Bích tề ra làm bốn góc, vây Giang phu nhân vào giữa, một lần kiếm quang vụt qua, bốn thanh kiếm cùng tuốt khỏi vỏ, dưới ánh trăng nhàn nhạt, ai cũng thấy rõ, đây là bốn bảo kiếm chặt sắt như bùn. Đang đứng yên, đôi mắt không chớp, bỗng Giang phu nhân rút "soạt" một tiếng, trường kiếm toát ánh sáng lạnh lẽo, mũi kiếm vẽ ra một làn hoa kiếm, nhắm công về vị trí hướng đông bắc. Chiêu kiếm này thực hư không sao rõ biết, căn bản không thể phán đoán nó nhắm hướng đông hay nhắm vào mé bắc. Hai vị hộ pháp cùng chao mình né tránh, đồng lúc với hai thanh trường kiếm từ hai phương vị kia song song phóng ra tấn công Giang phu nhân.

Tập 17: Chân tướng đại bạch

Hồi 117: Tình nhân giao phong (phần cuối)

Chiêu kiếm đó của Giang phu nhân, nếu bà tiếp tục triển khai, ắt sẽ kích trúng một trong hai hộ pháp, nhưng chính bà cũng sẽ bị hai trường kiếm kia đâm phải, vì hai nhát kiếm đó đến nhanh như sấm sét, chúng phối hợp chặt chẽ không chút sơ hở. Lập tức Giang phu nhân bó buộc phải thu kiếm về chặn ngang để phòng thủ, chỉ nghe "đang" một tiếng, khi ba thanh trường kiếm chạm nhau, chúng bắn hoa lửa tứ tung. Dù bà nội lực không tồi, khi độ kiếm xong, hồ khẩu bà cũng thấy tê tê, bà vội mượn lực phản chấn, lùi về sau vài bước. Cùng lúc, hộ pháp phía nam cùng Lâm Yên Bích tại hướng bắc đồng loạt xuất chiêu tấn công, họ lập tức đặt Giang phu nhân vào tình thế hung hiểm, nhưng nhờ rành biết biến hoá của kiếm trận, cộng với sự nương tay của ba vị hộ pháp, Giang phu nhân đã trở hết khả năng khinh công cùng sự biến đổi chiêu thức xuất thần nhập hoá của tay kiếm, giúp bà tránh thoát mọi hiểm nghèo. Duy nhất khi Lâm Yên Bích ra tay, chiêu chiêu thức thức cô đều chẳng chút gượng nhẹ, kiếm phong lẫm liệt khôn tả, cô toàn nhắm điểm thẳng vào các huyệt đạo hiểm yếu trên mình Giang phu nhân.

Trước giờ, Tiêu Phong chưa từng thấy Lâm Yên Bích dùng kiếm, lúc này, ông thấy cô thân pháp nhẹ nhàng, kiếm chiêu lanh lẹ, vượt xa công phu sử tiêu trước giờ ông thấy nơi cô, các chiêu thức cô xuất đều khác hẳn ba vị hộ pháp kia, dường như cô đã đặc biệt lãnh lệnh của sư phụ phải kết thúc bằng được tính mạng Giang phu nhân. Ông tự hỏi, có sao Bích Vân cung chủ đã không bó buộc các vị hộ pháp điều đó, mà chỉ bắt duy nhất Lâm Yên Bích phải giết chết Giang phu nhân? Bà mà ra lệnh, các hộ pháp nhất định chẳng dám làm trái lời, sự kiện đó rõ ràng có hàm chứa âm mưu trọng đại. Dưới ánh trăng, nhìn hai thân ảnh của Lâm Yên Bích cùng Giang phu nhân đang chiến đấu, ông chợt thấy hai người có nét tương đồng, trong lòng Tiêu Phong bỗng hốt hoảng, những nghi vấn ẩn chứa bấy lâu trong tâm thức vụt xuất hiện trở lại trong đầu, ông bất giác kinh hãi la thảm "Nếu quả thật là vậy, màn sắp đặt này của Bích Vân cung chủ quả thực hết sức độc ác, bất kể ai trong hai người thắng, nhất định cuối cùng Giang phu nhân sẽ là người bị thua thiệt nặng đến nỗi toàn gia tan nát!"

Nghĩ đến đây, không còn do dự gì nữa, Tiêu Phong mạnh bạo tung mình, ông xông vào giữa kiếm trận, song chưởng vũ lộng nhanh như gió, tả xung hữu đột, phối hợp cùng kiếm chiêu Giang phu nhân, ông đánh giạt hẳn cả bốn thanh trường kiếm kia ra xa, ngăn chặn các chiêu kiếm hợp bích của chúng. Lập tức, uy lực kiếm trận bị giảm sút nặng nề. Thực ra, kiếm trận đó là không có nhược điểm để phá, tưởng chừng khắp thế gian này không một ai có thể tìm được sơ hở của nó. Lúc này, kiếm trận đứng độ phải hai cao thủ tuyệt đỉnh là Tiêu Phong và Giang phu nhân, sự hỗn loạn trong chưởng lực Tiêu Phong vốn thiên hạ không ai đo lại, nội lực bốn người lập kiếm trận không sao sánh bằng, cộng thêm thanh trường kiếm Giang phu nhân không ngừng trực diện công kích, đã vô hình dung kết hợp tuyệt diệu cùng đôi nhục chưởng của Tiêu Phong. Mà Giang phu nhân lại rất rành rọt biến hoá kiếm trận, khi hai người hợp lực, họ đã nhanh chóng đánh lui xa cả bốn kiếm thủ, không cho cả bốn phối hợp nhịp nhàng nữa, chưởng phong ồ ạt của Tiêu Phong đi đến đâu, người nào người nấy đều bật ra, hai hộ pháp không sao chi trì được cước bộ, họ đành phó mặc thanh trường kiếm của Giang phu nhân đâm trên chém dưới, quần chặt lấy thanh kiếm của vị hộ pháp kia cùng kiếm của Lâm Yên Bích.

Bích Vân cung chủ đầu ngơ Tiêu Phong lại đột nhiên xông vào kiếm trận, bà nhào người tới, la lớn:

- Tiêu tướng quân, hai bên từng giao hẹn trận này bên ông chỉ một người nhập cuộc, ông định nuốt lời sao?

Tiêu Phong vừa phóng chiêu, vừa to tiếng đáp trả:

- Không cần đấu trận thứ ba nữa, bên ta nhận thua cuộc là xong!

Hai vị hộ pháp đang bị ông quán lấy, tuy không thể tiếp ứng hai vị hộ pháp kia, nhưng nhờ giữa họ hãy còn hợp bích tuyệt diệu khôn tả, nếu Tiêu Phong không nhờ nội lực hùng mạnh trong các phát chiêu đánh ra, chắc gì đã quán rịt được họ như thế. Mà lực đạo ông mỗi lúc một mạnh mẽ lên, bỗng ông tung chiêu "Kiến Long tại điện", áp lực như dùi non lấp bễ ào ạt công tới, cả hai hộ pháp đều thấy ngộp thở, bị một làn khí kinh áp thẳng vào mặt, lồng ngực họ lập tức bị nghiền chặt, chân khí trong kinh mạch họ chạy loạn nhịp, nghĩa là họ đã trúng nội thương.

Tiêu Phong chấp tay vãi hai người, nói:

- Hai vị, ta đã đắc tội rồi!

Câu nói đó phân lượng nặng nề cỡ nào, là những nhân vật kiệt kiệt giang hồ, tứ đại hộ pháp dĩ nhiên đều minh bạch, họ thấy Tiêu Phong quả thật đã thủ hạ lưu tình, nếu vừa rồi ông mà tận lực xuất chiêu, hai người họ nhất định đã thổ huyết đương trường, họ bèn thấy không còn mặt mũi nào tiếp tục hươi kiếm xuất thủ nữa!

Kế bên đó, trận chiến giữa Giang phu nhân cùng hai người kia cũng ác liệt khôn tả, Tiêu Phong bèn tung mình lên cao, tả chiêu vẽ một vòng, tay hữu đẩy ra một phát chiêu kích thẳng vào vai tả Lâm Yên Bích.

Lâm Yên Bích không dè bị Tiêu Phong đột nhiên công kích một chiêu, cô lập tức nghiêng rặng, phạt một nhát kiếm vào Tiêu Phong, kiếm thế dừng mạnh, hoa kiếm loe loé, lưỡi kiếm nhắm chém vào cổ tay ông. Trong làn chớp của kiếm quang, Tiêu Phong ẩn ước thấy trông mắt cô doanh lệ, ông lập tức hạ cổ tay bên trái thấp xuống, vuron nó ra nhanh như một con sóc xoáy, chụp trúng cổ tay cầm kiếm của cô, thanh kiếm lập tức rời tay, rơi kêu đánh xoảng một tiếng.

Nguyên phát chiêu đánh vào vai là hư chiêu, ông lập tâm dùng tay tả chụp kiếm của cô, đánh rớt trường kiếm, bản thân ông kiếm tuyệt học của võ công Cái Bang cùng công phu phái Thiếu Lâm, món cầm nã thủ pháp xuất ra với mức độ xuất thần nhập hóa, Lâm Yên Bích tuy võ công không tồi, nhưng gặp một Tiêu Phong từng trải trăm trận, cô chẳng phải đối thủ của ông, hữu thủ cô đã bị chụp trúng.

Tiêu Phong kéo cô vào sát bên mình, nhỏ giọng nói:

- Sư phụ muội không phải người tốt lành gì, ta không lừa dối muội đâu.

Mấy ngày vừa qua xa cách, Lâm Yên Bích cũng nhớ nhung, cô không ngờ, tối nay gặp lại dưới tình huống đối địch, lúc này, bị ông kéo sát vào gần, người được mùi hơi quen thuộc của ông, lòng cô vừa cảm giác sung sướng pha lẫn phiền muộn, cô khẽ đáp:

- Bà là sư phụ muội, cho dù trước giờ bà làm gì đi chăng nữa, muội cũng không sao ngoảnh mặt, bỏ rơi, bỏ mặc bà được!

Thấy cô vẫn chấp nê, Tiêu Phong sốt ruột, ông thấp giọng, bảo cô:

- Là bà tai đang lợi dụng muội để đối phó Giang phu nhân, muội còn chưa thấy sao?

- Buông muội ra! - Tay phải Lâm Yên Bích khẽ cựa quậy, cô nhỏ giọng đáp - Gì thì gì, tính mạng muội là do bà cứu vớt, suốt đời này, muội nguyện đem toàn mạng sống ra đền ơn bà!

Bất đắc dĩ, Tiêu Phong phải buông cô ra. Lúc ấy, trận chiến giữa Giang phu nhân cùng vị hộ pháp kia cũng ngừng, cả bốn kiếm thủ của kiếm trận đồng loạt đến quỳ trước mặt Bích Vân cung chủ, nói:

- Cung chủ, xin người tha tội, bọn thuộc hạ đã không thủ thắng được.

Bích Vân cung chủ sắc mặt xanh xám như chì, bà hừ lạnh, bảo:

- Đứng cả lên đi! Cái này ta không trách các ngươi, có tên họ Tiêu nhúng tay vô, bọn ngươi đừng hòng thắng!

Giọng bà có phần hơi khác thường, tựa hồ bà nói giữa cơn ngệt thở!

Bỗng bà ngẩng cao đầu, cười gằn mấy tiếng, rồi nói:

- Tiêu đại hiệp đã tự nhận thua, xem chừng trận thứ ba khỏi cần đấu?

Tiêu Phong đáp:

- Đúng thế! Kiểu này, cả hai bên đều một thắng, một hoà, cả hai rút cục bình hoà, hai vị vốn là sư ti sư muội, sao tất cả chúng ta đều thôi tranh đấu, mọi ân oán đều đồng loạt xoá bỏ sạch?

- Đừng có ước mơ hão huyền! - Giọng Bích Vân cung chủ gay gắt - Nó hại ta đau khổ một đời, hai mươi năm qua, ta chẳng sống được một ngày nào cho ra sống, ta đã nuôi ước muốn này suốt mười sáu năm ròng, tối nay, tuyệt chẳng buông bỏ!

Giang phu nhân hậm hực liếc bà, la lớn:

- Tiệp nhân! Ngươi giết chết chồng ta, giết con gái ta, mối thù đó sâu tự biển cả, sao bữa nay ngươi lại dám ăn nói ngược ngạo vậy. Khắp thế gian, kể về âm độc, vô sỉ, không ai hơn ngươi được!

Bích Vân cung chủ lạnh lùng nói:

- Bớt nói lời thừa thãi đi! Tối nay, hai ta quyết chỉ một trận sống còn mà thôi!

---- Xem tiếp hồi 118 ----

Bạn đang đọc truyện *Thiên Mã Hành Không* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.17 - Chương 118: Sinh Tử Quyết Chiến

Giang phu nhân nói:

- Được lắm. - Như cánh én, bà tung mình ra đứng giữa sân, rồi nhìn vào Tiêu Phong, bà nhấn nhẹ - Tiêu đại hiệp, đại ân của đại hiệp, kiếp sau ta xin báo đền, chỉ cầu xin ông thay ta bỏ công sức lo liệu giùm cho Xuân Lam!

Tiêu Phong gật đầu, đứng trước hai con người đang bị lửa hận thù đốt cháy đôi con người, ông biết có khuyên giải gì thêm cũng là vô ích!

Bích Vân cung chủ cười lạnh lẽo:

- Ngươi lia xa Bích Vân cung đã quá lâu, trốn tránh nơi cái xóm làng xóm nhỏ bé này, không dám hiển lộ võ công, ta nghĩ võ công ngươi do đó cũng chẳng tiến triển được bao lắm. Lại nữa, ta ở Bích Vân cung ngày ngày tập luyện, môn tâm pháp Tiêu Dao sư phụ truyền lại, ta đã luyện được đến tầng thứ chín, do đó, nếu đích thân ta ra tay, sẽ là một sự bất công lớn cho ngươi, thuộc hạ ta sẽ vì thế mà bất phục.

Do dự một phút, bà tiếp:

- Như thế, ta sẽ cho đệ tử ta ra đấu thay ta, võ công nó toàn do một tay truyền thụ, nội lực nó kém ta nhiều, nhưng vào ngang tầm lúc ngươi lia xa Bích Vân cung. Làm vậy, chúng ta đã chẳng chiếm chút tiện nghi nào của ngươi hết.

Câu nói vừa dứt, mọi người thấy đều ngạc nhiên, bà ta nói nghe qua thì có lý, nhưng vừa qua, lúc giao đấu trong kiếm trận, ai nấy đều thấy rõ nội lực cùng võ công cô so với Giang phu nhân vẫn có một sự yếu kém cách biệt, cô muốn thắng được Giang phu nhân đâu có dễ. Tất cả, trừ Tiêu Phong, ai nấy đều cho là bà Bích Vân cung chủ ắt đã truyền dạy tuyệt chiêu gì đó cho Lâm Yên Bích, đủ bảo đảm cô khắc chế được địch thủ mà giành phần thắng. Độc nhất Tiêu Phong minh bạch, đây là một âm mưu rất chi thâm độc!

Rồi nghe Bích Vân cung chủ cất tiếng hỏi rất rõ:

- Bích nhi, hãy thay sư phụ giao đấu, một trận sinh tử cùng đại cừu nhân của sư phụ, con chịu không?

Lâm Yên Bích ngẩng cao đầu, đáp:

- Đệ tử nguyện ý! Làm bất cứ gì để báo đáp ơn dưỡng dục của sư phụ, đệ tử chưa khi nào thấy phải ân hận hết!

Bích Vân cung chủ bảo:

- Tốt lắm! Sư muội, hai ta phải nói trước, trận này là trận quyết đấu sinh tử, ngươi không chết thì ta vong, sau trận này, mọi ân oán, cừu hận ... một nét xóa sạch!

Giang phu nhân ngoảnh nhìn vào Giang Xuân Lam, rồi lớn tiếng trả lời:

- Ngươi bảo đảm sau đó sẽ không làm hại gì đến con trai ta?

Bích Vân cung chủ liếc qua Tiêu Phong, chậm rãi đáp:

- Ta có thể bảo đảm, nhờ Tiêu tướng quân đây làm chứng, chắc được?

Tiêu Phong gật gù đầu, không nói gì thêm.

Bích Vân cung chủ quay sang Lâm Yên Bích, vẫy tay bảo cô:

- Bích nhi, con ra đi, bắt đầu giao đấu cho rồi!

Bỗng dung Lâm Yên Bích ngẩn ngơ, cô đứng yên tại chỗ, dường đã chẳng nghe thấy câu nói đó của Bích Vân cung chủ.

Bích Vân cung chủ mất kiên nhẫn, bà hét to:

- Bích nhi! Sao con bỗng dung phát ngớ ngẩn vậy? Ta đã chờ đợi suốt mười sáu năm rồi, đừng bắt ta phải chờ lâu hơn, con ra nhanh lên!

Lâm Yên Bích ngẩng phắt đầu, nói:

- Dạ ... Sư phụ.

Cô nhẹ nhàng bước ra, đến đứng trước mặt Giang phu nhân.

Hai người đứng đấy, người nọ nhìn người kia, một lúc thật lâu, họ toàn thân bất động.

Bích Vân cung chủ giận quá, bà gất to:

- Bích nhi! Con bị trúng phong tà rồi sao? Sao còn chưa động thủ!

Lâm Yên Bích nghiêng rằng, cô rút kiếm khỏi vỏ, nhìn vào Giang phu nhân, nhỏ giọng nói:

- Tiền ... tiền bối, vãn bối đành đắc tội.

Tiếng vừa dứt, trường kiếm quét thẳng một vạch vào trước ngực Giang phu nhân, kiếm chiêu lăng lệ, tuy có phần kém hẳn lần giao đấu vừa qua. Giang phu nhân hơi kiếm chặn ngang, hai người thân pháp nhẹ nhàng, kiếm chiêu hoa mỹ, mừng tượng hai trường kiếm đang múa nhảy cùng nhau, xem rất bắt mắt. Nhưng dưới con mắt cao thủ của Tiêu Phong cùng Bích Vân cung chủ, của tứ đại hộ pháp ... những chiêu thức trao đổi đó đều hết sức lợi hại, hai đấu thủ đã tận dụng sở học một đời, chiêu nào thức nấy đều nhắm vào nơi yếu hiểm của đối phương, rõ ràng một trận giao đấu sinh tử.

Đứng quan chiến, khoé môi Bích Vân cung chủ hé nở một nụ cười, nhưng là một nụ cười âm độc, cho thấy bà đang hết sức đắc ý, đang sướng khoái đến tột cùng. Ánh mắt Tiêu Phong không thanh không sắc lướt qua khuôn mặt bà ta, bà cũng không thêm để ý đến, dường như nội tâm bà đang cực kỳ sáng khoái, làm bà quên tất cả ngoại cảnh.

Tuy hơn mười mấy năm không đụng đến kiếm, Giang phu nhân nhờ ba tháng qua miệt mài thao luyện tất cả mọi ngõ ngách, võ công thừa xưa của bà dường như đã chẳng bị mai một lắm, từng chiêu, từng thức lần lượt hiện trở về trong đầu, tối nay, bà sử dụng thuần thục như nước chảy mây trôi, không có chỗ nào sơ suất.

Từ lúc Lâm Yên Bích trở về gặp bà ở Tín Dương, Bích Vân cung chủ đã ra công huấn luyện cô cực kỳ nghiêm nhặt, bắt cô ngày ngày tập kiếm trận cùng ba vị hộ pháp, trong một khoảng thời gian ngắn ngủi, kiếm pháp cô đã có những bước tiến triển lớn.

Thế nhưng, võ công cùng nội lực Giang phu nhân đều hơn hẳn Lâm Yên Bích, đấu tàn một tuần nhang, Giang phu nhân đã hoàn toàn chiếm thượng phong, Lâm Yên Bích chỉ có nước gấp chiêu sách chiêu. Đứng ngoài, cả bốn vị hộ pháp đều hết sức lo lắng, trong đó, một vị nhỏ giọng thưa cùng Bích Vân cung chủ:

- Cung chủ, cô nương xem chừng không còn chi trì được bao lâu nữa, sao bằng mình giúp cô một tay?

Bích Vân cung chủ lờm vị đó, mắt lộ hung quang, gằn giọng:

- Sinh tử hữu mệnh! Bỏn cung đã có giao hẹn trước rồi, đâu có tự mình đi nuốt lời được!

- Dạ ... Cung chủ, thuộc hạ tội thật đáng chết!

Vị hộ pháp đó vội ngậm miệng, lui xuống, bọn họ đều biết cái lạnh nhạt của Bích Vân cung chủ chứa chất đầy uy nghiêm, thế nhưng họ đều không tính trước rằng bà lại tự tay đẩy đồ đệ độc nhất của mình ra hứng chịu cái chết. Nghe bà phán bảo vậy, họ dù hết sức lo âu, nhưng đều chẳng làm gì khác được. Quy luật trọng đại nhất của Bích Vân cung bó buộc tất cả môn nhân phải tuyệt đối phục tùng mệnh lệnh cung chủ, cả bốn vị hộ pháp nhỏ lớn sống trong cung, họ đều chịu ảnh hưởng nặng nề của cung quy, suốt cuộc đời, tuyệt chẳng dám làm trái lời cung chủ.

Tập 17: Chân tướng đại bạch

Hồi 118: Sinh tử quyết chiến (II)

Khi Bích Vân cung chủ thấy Lâm Yên Bích đang lạc hạ phong, thần sắc trên mặt bà mỗi lúc một khản trương hơn lên, dường như bà không sao kiềm chế cho được niềm hưng phấn, ánh mắt bà dán chặt vào thanh kiếm của Giang phu nhân đang bay lượn trong không trung. Bỗng Giang phu nhân vụt mạnh trường kiếm, đánh thanh trường kiếm của Lâm Yên Bích bay tuốt lên cao, rồi chẳng chờ Lâm Yên Bích kịp định thần, bà tống ra một chiêu, chỉ nghe

"hự" một tiếng, thân mình Lâm Yên Bích đã bắn tung ra ngoài, trên góc môi cô ứa ra một dòng máu nhỏ. Lập tức, có một thân ảnh bay vù vào, đang hai tay đón đỡ cô trước khi cô chạm đất, đích thị Tiêu Phong.

Ôm chặt Lâm Yên Bích, Tiêu Phong thấy sắc mặt cô không còn chút máu, ông liền miệng hô hoán:

- Yên Bích, Yên Bích !

Toàn thân Giang phu nhân rung động, bà lạc giọng hỏi:

- Gì thế? Cô ấy tên là gì vậy?

Tiêu Phong không rảnh để trả lời bà, ông áp tay vào sau lưng Yên Bích, rót chân khí sang nội thể cô để giúp Lâm Yên Bích vận khí liệu thương. Lâm Yên Bích hơi thở thoi thóp, cô khê rên:

- Tiêu ... Tiêu đại ca, không ăn thua gì đâu, muội ... muội không xong rồi, muội đã trúng phải chưởng "Tiêu Dao thời tâm chưởng"!

Hai mắt Tiêu Phong nhỏ lệ, ông run giọng bảo:

- Không ... Muội rần chi trì, ta sẽ đưa muội đi tìm sư phụ Lăng đệ, bà ấy đã chữa dứt độc cho ta, bà thể nào cũng chữa khỏi chưởng thương của muội.

Hàng chân mày Lâm Yên Bích nhăn tít lại, cô dường đang cảm giác toàn thân đau đớn tột độ, vừa ho sù sụ, cô vừa nói đứt quãng:

- Muội không chờ lâu được vậy, mà bà ấy cũng không cứu nổi muội đâu!

Đang đứng ngơ ngác, bỗng Bích Vân cung chủ học tốc chạy đến bên cạnh Lâm Yên Bích, bà thò tay bắt mạch cô, rồi rút mạnh tay ra, bà cất cao giọng cười âm ỉ. Tiếng cười nghe như muốn rung chuyển mặt đất, có phần tựa tựa tiếng gầm hú của dã thú vốn bị giam hãm quá lâu, nay được thoát thân, đã gào thét như điên như cuồng cho thoả cơn đắc chí.

Giang phu nhân cũng đang đứng nhìn, khi nghe tiếng cười ấy, bà quát hỏi:

- Cười cái gì? Đệ tử ngươi đang hấp hối, ngươi thấy vui sướng lắm sao?

Bích Vân cung chủ ngưng cười, bà nghiêng đầu ngó Giang phu nhân, cười gằn, hỏi:

- Ngươi biết nó là ai đấy không?

Giang phu nhân lạnh lùng đáp:

- Cô ta là đệ tử của ngươi, ta biết vậy là đủ, không có hứng thú tìm hiểu gì thêm!

- Ngươi nên có hứng mà tìm hiểu, chuyện này ngươi nhất định phải biết cho rõ! - nở một nụ cười đanh ác, bà nói tiếp - Tại vì nó tên Lâm Yên Bích,

Bình lâm mạc mạc như yên chức,

Hàn san nhất đại thương tâm bích

Hồi đó, Đàn lang chả phải đã muốn dựa theo ý tứ hai câu thơ ấy đặt tên cho con gái sao?

Thanh kiếm trong tay Giang phu nhân bỗng tuột rớt xuống đất nghe đánh "xoảng" một tiếng, bà vụt phát run rẩy mình mẩy,

- Ngươi ... Ngươi nói gì vậy? Tên cô ấy là "Lâm Yên Bích"? Cô là ... là ...

- Chẳng sai! Nó chính là đứa con gái ngươi đã sanh ra! - Ngẩng cao đầu, Bích Vân cung chủ cười sằng sặc - Mười sáu năm nay, ta đã chờ đợi giây phút này ... Ha ha ... Ông trời có mắt, cuối cùng đã cho ta bữa nay trả dứt món hận thù này, cho ngươi lãnh một sĩ nhục cao ngút tận tầng mây!

- Chẳng phải vậy! Ngươi đừng có gạt ta! - Giang phu nhân lắc mạnh đầu, la lớn - Đại sư ti đã bảo ta là mười sáu năm trước, ngươi đã hạ sát con gái ta rồi! Nó đâu có còn sống sót mười sáu năm cho tới bữa nay!

- Đó là đại sư ti nói gạt ngươi đấy! - Bích Vân cung chủ thu nét cười trên mặt lại, giọng căm tức - Ngày đó, Đàn lang khăng khăng chẳng chịu theo ta về Bích Vân cung, cái miệng cứ ra rả đòi ra sức báo thù cho Liễu Thừa Chí, mặt đỏ ngầu lên, chẳng nhào vào quyết sống chết với ta. Ta đâu có muốn giết chàng, nhưng khi ta hiểu suốt cuộc đời này, chàng là sẽ không thuộc về ta nữa, thứ gì ta muốn mà không có được, ta là nhất định chẳng cho bất cứ ai khác sở hữu nó! Ha ha ... - Giọng cười trở thành điên dại, - Ta một kiếm đâm xuyên qua mình chàng, từ trước ngực ra tới sau lưng!

- Ngươi ... Ngươi tàn ác quá ...- Bà Giang phu nhân nghiêng răng nghiêng lợi, hai hàng nước mắt tuôn chảy ròng ròng.

- Tàn ác? Ngươi có biết ta đã khổn khổ biết bao nhiêu vì chàng không? Đã đau lòng tới đâu không? Ngươi cùng chàng ra đi rồi, ta đau đớn, đêm không ngủ, trong tim như đang bị một con rắn độc nó cắn nó rút, ta lấy kim châm tự đâm vào tay, lấy dao sắc cứa vào mình, mà cũng không sao trấn áp nổi nỗi đau đớn trong tim. - Mặt bà co rút lại, - Ta mà không giết chàng đi, là ta biết thế nào ta cũng sẽ bị cái khổ đau đó nó bám víu theo ta suốt cuộc đời,

chỉ khi giết được chàng rồi, con tim ta mới khuấy khoả được phần nào!

- Ngươi ... Ngươi chẳng còn phải là người nữa rồi!

Giang phu nhân tức tức, nghẹn ngào.

- Ta chẳng phải là người? - Bích Vân cung chủ cười hần học - Ta mà không là người, con gái ngươi đã sớm bỏ mạng từ mười sáu năm trước rồi! Lúc hấp hối, Giang Đan nài nỉ ta tha mạng cho con gái chàng, lúc ấy ta bị mũi lòng, đã nhận lời. Rồi khi đại sư tử trở lại, muốn đem đứa nhỏ về cho ngươi, ta đã bảo sư tử, nếu sư tử muốn đem nó đi, ta là giết nó tức thì, để tương lai bớt đi một cừu nhân! Đại sư tử chỉ còn cách gật đầu, sư tử chỉ yêu cầu ta bảo đảm không làm phương hại đến nó! Thực ra, lúc đó ta cũng không có ý định làm gì có hại đến con bé, ta bèn thừa thê, buộc sư tử hứa cùng ta là đi báo tin cho ngươi hay con bé đã chết, cho ngươi đau khổ cùng cực, phải một lúc vừa để tang chồng xong lại phải khóc cái chết của con gái!

Bỗng từ xa vẳng đến một tiếng thở dài

- Ôi ... Nhị sư muội, lòng dạ ngươi thật đen tối quá!

Cùng với câu nói, hai thân ảnh vùn vụt phóng tới, chính là Hà Thanh Liên cùng Liễu Như Lăng .

Nước mắt lai láng, Giang phu nhân nhào người vào lòng Hà Thanh Liên, kêu thảm thiết:

- Đại sư tử!

Hà Thanh Liên dang tay ôm bà, nước mắt cũng đổ chan hoà, bà nói:

- Tiểu sư muội, đại sư tử đối xử không phải với muội, khi ta nghe giang hồ loan truyền tin tức này, ta đã ngày đêm kiếm trình chạy đến đây, đầu gối đã bị chậm mất một bước!

Liễu Như Lăng thấy Tiêu Phong ôm trong tay thân mình Lâm Yên Bích mà mặt mày không một chút huyết sắc, gã không khỏi hoảng hốt, chạy nhanh đến, hỏi hải hải:

- Đại ca, Lâm muội sao rồi?

Tiêu Phong chỉ lắc đầu, không đáp.

Bích Vân cung chủ đưa tay kéo Liễu Như Lăng đến gần, bà đưa tay vuốt tóc gã, hỏi:

- Con sao lại đến đây? Là sư phụ con đã thả con ra, phải không?

Hai mắt Liễu Như Lăng chăm chăm nhìn vào bà ta, gã la lớn:

- Bà bỏ tay ra! Sao bà lại rình rình đánh thuốc mê tôi, đem tôi giam tuốt nơi nhà sau?

Hà Thanh Liên thở dài, bà quay sang bảo Bích Vân cung chủ:

- Cho tới bây giờ, mà ngươi vẫn khăng khăng che giấu, không chịu nhận nó là đứa con trai ngươi đã rút ruột đẻ ra? Ngươi cười sư muội đầu đá cùng con gái nó, hai mẹ con chẳng nhận ra nhau, còn ngươi thì chẳng phải cũng đã không chịu cho nó nhìn nhận ngươi?

---- Xem tiếp hồi 119 ----

Bạn đang đọc truyện *Thiên Mã Hành Không* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.17 - Chương 119: Thủy Lạc Thạch Xuất

Thủy lạc thạch xuất: Vạch trần sự thực.

Câu nói vừa thoát ra khỏi miệng Hà Thanh Liên, mọi người đương trường đều giật mình, Liễu Như Lăng ngó vào sư phụ gã, run giọng hỏi:

- Sư phụ, lão nhân gia vừa nói gì thế?

Bỗng Bích Vân cung chủ thở dài, bảo:

- Lãng nhi, thôi để ta nói cho con nghe, thực ra ... thực ra, con đúng là con ruột của ta.

Mọi người có mặt đều biết rõ tính cách Bích Vân cung chủ là thế nào, họ đều không sao ngờ được bà ta lại có con roi. Trong một khoảnh khắc, ai nấy đều ghen lời!

Liễu Như Lãng chăm chăm ngó vào bà, rồi quay sang nhìn Hà Thanh Liên, gãi run rẩy, hỏi:

- Sư phụ, điều đó là sự thực sao? Người và gia phụ đã chẳng vẫn cứ bảo con là mẹ con đã chết từ lâu rồi sao? Sao ... sao bà ta lại ...

Hà Thanh Liên thở ra, đáp:

- Đúng sự thực! Bà ta đúng là mẹ đẻ ra con, hồi sanh con ra, đã tính không để con sống, ta thấy bất nhẫn quá, đã bế con đi Giang Nam, đưa vào nhà họ Liễu cho họ nuôi.

Bích Vân cung chủ trầm giọng, bảo:

- Đại sư tỉ! Chuyện đã qua rồi, muội nghĩ chớ nên nhắc lại làm gì, sư tỉ đừng nói thêm nữa thì hay hơn!

- Ôi ... Cũng đúng thế thật, toàn chuyện đã qua, có nhắc lại cũng chẳng ích lợi gì!

Hà Thanh Liên rù thấp mái đầu, bà thôi không nói gì thêm nữa.

Giang phu nhân cười nhạt, to tiếng bảo:

- Tại sao không để cho đại sư tỉ nói ra! Chẳng phải bụng dạ người chất chứa lắm tà ma quỷ mị sao?

Liễu Như Lãng so với Giang phu nhân thì lại sót vó hơn nhiều, lúc mới nghe nói mẹ đẻ ra gã chính là vị Bích Vân cung chủ đây, trước giờ, từ gã còn nhỏ đến nay, vẫn chăm sóc, yêu thương gã vô ngần, gã còn đang nửa tin nửa ngờ, mà lại thấy sung sướng nữa, gã nhỏ lớn cứ mơ ước được biết mẹ đẻ ra mình mặt mũi thế nào! Bây giờ, ước muốn đó trở thành hiện thực. Thế nhưng khi nghe Hà Thanh Liên bảo hồi ấy, bà ta đã định không để cho mình sống sót, gã cảm giác dường như vừa bị ai đó tạt một gáo nước lạnh vào mặt, đang hồi nào nê trong tâm, lại nghe bà Bích Vân cung chủ này lên tiếng ngăn cản sư phụ gã kể lại chuyện xưa, gã không khỏi nổi giận muốn toé khói, bèn la lớn:

- Bà hồi đó đã không muốn có tôi, sao bữa nay lại còn ngăn cản không cho sư phụ tôi nói ra toàn bộ sự thực, vậy rút cục ... bà muốn làm cái gì đây?

Rồi gã sực nghĩ về người cha gã, theo như sư phụ đã có lần bảo gã, người cha đó chỉ là cha nuôi, không phải người cha ruột đã sanh ra gã, gã giờ đã hai mươi tuổi, mà ngay đến cái họ thực sự của mình, gã cũng không minh bạch là gì!

Mặt Bích Vân cung chủ lạnh giá, bà lặng thinh.

Liễu Như Lãng quay sang chăm chú ngó vào Hà Thanh Liên, hỏi bà:

- Sư phụ, người nói cho con hay đi, cha ruột của con thực sự là ai? Tổ tông con họ gì?

Hà Thanh Liên vẫn rù thấp mái đầu, bà khẽ nói:

- Lãng nhi, đừng hỏi nữa, ta chỉ có thể nói, cha đẻ con cũng mang họ Liễu.

Liễu Như Lãng hơi thảng thốt

- Sao .... Nói vậy thì, con đúng là ở họ Liễu?

Bỗng Giang phu nhân lên tiếng:

- Liễu công tử, ta biết cha đẻ ra công tử là ai rồi!

- Ai vậy? - Liễu Như Lãng cấp bách hỏi dồn.

Giang phu nhân đáp:

- Cậu còn nhớ, khi ta gặp cậu lần đầu, ta đã có nói gì không?

Liễu Như Lãng gật đầu:

- Còn nhớ ... Bà bảo tôi trông thật giống một người quá cố nào đó, dù đã trải hai mươi năm rồi! - Rồi gã bỗng lắc mạnh đầu - Chẳng lẽ ...chẳng lẽ ..

- Không sai! - Bà Giang phu nhân nói thật to - Cha cậu cùng ông Giang Đản chồng ta vốn là hai anh em kết nghĩa, đã thề cùng sống cùng chết với nhau, ông ấy tên là Liễu Thừa Chí!

- Tiệm nhân! Đừng nói xàm nữa! - Giọng Bích Vân cung chủ chưa dứt, bà đã tổng một chưởng vào Giang phu nhân. Khoảng cách quá gần, Giang phu nhân vốn võ công thua bà ta xa, gặp lúc bà ta đang đại nộ, đã tập trung toàn bộ công lực vào ngọn chưởng đó, muốn một phát chưởng giết chết tươi Giang phu nhân. Giang phu nhân vô cùng hoảng, vừa né mình, bước tạt ngang để tránh, đã nghe "hự" một tiếng, có ai đó đã xuất chưởng ngăn tiếp ngọn đòn của Bích Vân cung chủ, đích thị Hà Thanh Liên.

Bích Vân cung chủ bị lực phản chấn đẩy lui ra sau mấy bước, trong khi Hà Thanh Liên chỉ nhún gót một chút để giữ thăng bằng. Bà đang đứng thật gần Giang phu nhân, nên đã kịp thời ra tay cứu mạng Giang phu nhân.

Tập 17: Chân tướng đại bạch

Hồi 119: Thủy lạc thạch xuất (II)

Hà Thanh Liên đau lòng quá sức, bà kêu lên:

- Nhị sư muội, sao muội cứ nhất quyết tìm cách đẩy tiểu sư muội vào đất chết? Ta và nó đều là ti và muội của người mà! Hồi nhỏ, người tốt bụng, thiện lương lắm kia, muội quên rồi sao? Hồi muội bảy tuổi, ta cùng sư phụ xuống núi tham lý môn hộ, rồi bị thương, lúc trở về núi, muội đã nhìn thương tích ta mà khóc ngất, tới giờ ta vẫn còn nhớ như in, sao cái cô tiểu muội hiền hoà, dễ thương đó lúc lớn lên tại thay đổi đến nước này vậy?

Bà vốn hơn Bích Vân cung chủ mười tuổi, do đó, từ lâu lắm rồi, bà từng coi Bích Vân cung chủ đây như em gái ruột, còn Giang phu nhân nhập môn trễ, được sư phụ bà là Ngọc Tiên tử thu làm đồ đệ, lúc lên núi chỉ mới vừa lên mười.

Bích Vân cung chủ thở ra, nói:

- Đại sư ti, ân tình sư ti, không bao giờ muội quên, sư ti vĩnh viễn là một bà chị tốt của muội. - Bà chợt quay ngoắt mặt sang, hẳn học nhìn Giang phu nhân, nói tiếp - Nhưng còn cái con tiệm nhân này! Nó đã hại muội đau khổ hai mươi năm trời, muội không giết được nó, muội làm sao phát tiết cho dứt mối hận chất chứa trong lòng! Bây giờ, nó lại còn muốn đi chia rẽ tình cảm giữa muội cùng Lăng nhi, muội là không sao dung thứ nó cho nổi!

Giang phu nhân cười gằn:

- Nếu ta mà nói xàm nói quấy, người đâu việc gì phải nhảy nhồm lên tính sát nhân diệt khẩu vậy? Cái miệng người béo lẻo nói yêu thương Giang Đà, vậy mà hai mươi năm trước, đi làm chuyện đôi bại cùng Liễu Thừa Chí, để rồi sanh ra một đứa bé, giờ còn dám đại ngôn mà không thấy ngượng miệng!

- Tiệm nhân! - Bích Vân cung chủ phùng mang trợn má, - Chuyện của ta, không khiến người chõ miệng vào! Là Liễu Thừa Chí phục rượu ta say, làm ta ... làm ta - bà ta nghiến răng - ta chỉ tiếc sao đã không chịu giết chết hắn sớm hơn kia!

Liễu Như Lăng muốn ngã khuỵu, la lớn:

- Gì vậy? Bà ta đã giết chết ông ta rồi? - Giọng gã run lên vì tức giận!

- Không sai! Là chính tay ta đã giết hắn! Giọng tức tối, Bích Vân cung chủ hét - Chính ra ta đã phải giết hắn từ lâu rồi kia, nhưng sau khi sanh hạ ra con, chỉ vì con, ta đã không giết, mà hắn lại còn đi phản ta, đi về hùa với Giang Đà chống đối ta, làm ta đã một kiếm giết phứt luôn!

Như vừa bị thiên lôi đã cho một búa, Liễu Như Lăng thân mình loạng choạng, gần muốn xỉu, gã có mộng mị gì đấy đi nữa, cũng không sao tưởng nổi đích thân mẹ đẻ ra mình lại là hung thủ cầm gươm giết chết cha ruột mình! Chuyện thâm ấy, gã tưởng chỉ đọc thấy trong tiểu thuyết, sao lại nê ngay chính gã đi làm nhân vật chính! Gã điên cuồng gào lớn:

- Chỉ vì tôi? Bà chẳng phải đã tính vứt bỏ tôi sao? Tại sao thế? Tại sao bà độc ác quá thế?

Nước mắt đỏ như máu, gã hầu như đang phát cuồng phát dại.

- Lăng nhi ! - Thấy gã trong trạng thái đó, Bích Vân cung chủ cũng có phần mềm lòng, bà chạy ào đến bên, định nắm lấy tay gã, không ngờ bà đã bị gã toàn lực hất ra, gã hét to:

- Xích ra! Người là cái thứ đàn bà lòng lang dạ sói, độc địa như rắn rết!

Nghe chính đứa con mình nhục mạ mình là loại độc ác như rắn rết, Bích Vân cung chủ bất giác chua xót trong lòng, nước mắt tuôn trào, bà nói - Đại sư ti bé con đi rồi, ta bắt đầu thấy nhớ nhung con, bất kể ta oán hận cha con tới đâu, nhưng con là hồn máu ta đã mang trong bụng suốt mười tháng trời, là một phần máu thịt của ta!

- Đừng nói gì khác nữa! - Hai tay Liễu Như Lăng bị chặt vào tai, gã la lớn - Tôi không muốn nghe bà nói năng gì nữa! Tôi cũng hết còn muốn thấy lại mặt bà!

Bỗng dung, một bàn tay to lớn đã vươn ra nắm chặt vào tay gã, giọng dịu dàng:

- Từ đệ, đến nước này, đều là chuyện quá khứ cả rồi, đệ chớ quá đau lòng nữa!

Liễu Như Lăng ngẩng trông, gã thấy Tiêu Phong cùng Lâm Yên Bích không biết đã đến đứng cạnh gã từ bao giờ, gã dù có phần không hiểu giữa hai

người đã phát sanh chuyện gì, vẫn nhào vào người ông, cất tiếng khóc tức tưởi. Những sự kiện này dồn dập xảy đến nhanh chóng khác thường, xưa nay, già toàn sống trong nhung lụa nhà đại phú, luôn đặt thành công nỷ mẫn, chưa hề nếm qua tư vị của bất như ý, bây giờ, muốn già chấp nhận sự kiện mẹ đẻ ra mình là hung thủ sát hại bố ruột mình là sự thật, đích thực hết sức đột ngột với già.

Người ta nói, thù giết cha là mối thù bất cộng đái thiên, nhưng mối thù này, làm sao già báo cho được? Bà ta lại là mẹ đẻ ra mình kia!

Cũng đang lúc lòng dạ đau xót, Bích Vân cung chủ chợt thấy Tiêu Phong cùng Lâm Yên Bích song song bước đến bên Liễu Như Lăng, sắc mặt vốn trắng bệch của Lâm Yên Bích giờ đã tươi hồng trở lại. Bà lập tức có cảm tưởng đang mơ mộng, không hiểu đã xảy ra chuyện gì, cô ta sao lại biến hình dạng thành như thế? Rồi bà thấy Lâm Yên Bích chạy ào đến chỗ Giang phu nhân, lại thấy Giang phu nhân mở rộng vòng tay, đón cô vào lòng, cả hai vút tựa đầu vào vai nhau, cùng khóc ngất!

Bích Vân cung chủ mặt mày xám xịt, bà lăm lăm tự thoại:

- Chuyện này là sao đây? Là thế nào đây?

Bà đột nhiên tổng ra một chương cách không, chán gầy gục một thân cây to cỡ bắp tay làm đôi, giọng cười the thé:

- Đã trúng phải một đòn "Tiêu Dao thôi tâm chương" rồi, sao nó lại sống sót được kia chứ? Mấy người nói cho ta nghe, là đã xảy ra chuyện gì vậy?

Tiêu Phong đáp:

- Ta nói cho ngươi hay, ta trước giờ luôn nghi ngờ ngươi bụng dạ ắt chứa mưu mô không thể cho ai khác hay biết được, trong trận đấu thứ hai tối nay, ngươi đã đem Yên Bích thế vào chỗ một hộ pháp, dụng ý mượn uy lực kiếm trận đó cho Yên Bích giết chết Giang phu nhân, giết xong rồi, ngươi sẽ lên tiếng phôi bày chân tướng của cô. Kế đó, trong trận quyết chiến sinh tử, cái dụng tâm đó càng hiển lộ rõ ràng hơn, ngươi muốn hai mẹ con họ tàn sát lẫn nhau, bất cứ ai thắng hay bại trong cuộc chiến đó, một khi hiểu ra chân diện mục nguồn gốc của cô ta, thì cũng sẽ chẳng còn muốn sống sót lại côi đòi này nữa! Nhưng trong lúc ngươi đang bận dẫn dụ cô ta, ta đã ngầm truyền mật âm, đem nói mối nghi ngờ đó của ta cho cả Giang phu nhân lẫn Yên Bích, nếu họ tin ta thì càng hay, nhưng bằng không tin lời ta, họ hãy thử diễn ra một màn kịch giả chết, thì thế nào cũng sẽ được nghe chính miệng ngươi tiết lộ chân tướng của cô ta. Mà với Yên Bích hết sức kính trọng ngươi, nếu chẳng phải được nghe từ chính miệng ngươi, ai khác nói, cô nhất quyết chẳng tin! Cũng nhờ hai mẹ con họ đã đóng kịch khá thật, máu mồm Yên Bích là do chính cô ấy tự cắn chót lưỡi, rồi Giang phu nhân cũng đã chỉ dùng có hai thành công lực trong phát chương, tạm làm chấn động kinh mạch trong cô, chờ cho ngươi bắt mạch kiểm tra cô xong, vừa rồi, ta đã vận khí chuyển qua, đảo nghịch kinh mạch trong cô, trở công phu thôi cung quá huyết, đưa kinh mạch trong nội thể Yên Bích vận hành bình thường trở lại!

Nghe xong, Bích Vân cung chủ gần muốn ngất xỉu, bà chợt ngẩng đầu, cười như điên dại:

- Ha ha ... ngươi tưởng ngươi cùng đồng bọn đã thắng cuộc rồi à? Tối nay, ta nói cho chúng bay nghe, không một ai có thể ngăn cản ta báo thù được đâu! - Bà chỉ ngón tay vào Tiêu Phong, nói tiếp - Ngươi cũng đừng hồng hồng ngăn cản được ta!

Bà vỗ mạnh hai tay, bốn vị đại hộ pháp lập tức chạy ào ra bao vây lấy Tiêu Phong.

Tiêu Phong cười ha hả, đáp:

- Cái món kiếm trận này nhiều lắm chỉ vậy nổi mình ta, mối thù của ngươi cũng chưa chắc đã trả được!

- Vậy hả? - Bích Vân cung chủ cười gằn, tiếp - Ngươi cứ cười nữa đi.

Miệng bà vừa phát ra một hiệu lệnh lạnh lạnh, đã thấy xuất hiện từ các ngôi nhà đằng xa trong thôn xóm, những con người hình dạng khác nhau, quá nửa là nữ tử mặc đồ đen, còn lại là các nhân vật y phục khác thường, xem ra không phải nhân sĩ giang hồ.

Tiêu Phong sực nhớ lại, Hư Trúc đã có lần nói cho ông hay, cung Linh Thứu cai quản bảy mươi hai đảo, ba mươi sáu động, vậy thì những người này hẳn là con cháu của các thuộc hạ đó của Hư Trúc.

Lũ người nhanh chóng chạy ào ào ra khỏi thôn, đến bao vây chặt chẽ mấy vòng chung quanh đám Tiêu Phong.

Giang phu nhân cười khinh miệt, bảo:

- Ngươi quyết chí giết trọn mấy mẹ con ta, đem điều động toàn thể môn hạ Bích Vân cung đến cả đây, thiết đã coi trọng mấy mẹ con ta quá!

Lâm Yên Bích giọng run run, nói:

- Sư ... thì ra bà đã sớm sắp đặt đầu đó cả rồi, mục đích của bà là giết luôn cả chính tôi trong số!

Cô nghĩ đến chỗ người thân duy nhất trên đời này của cô mà lại rắp tâm bày mưu độc ác đến thế, chỉ khẳng khẳng đẩy cô vào tử địa, cô bất giác đau lòng, nước mắt tuôn trào lai láng.

Bích Vân cung chủ hừ lạnh một tiếng:

- Ban đầu, ta tuyệt đầu có ý muốn giết mi, ta đời này không lấy được Đàn lang làm chồng, thì cũng sẽ đem con gái hán gả về cho đứa con trai ta đẻ ra, đầu có ngờ, tánh mi thiệt chẳng khác tánh cha ngươi, đều đem lòng yêu thương người khác! Hừm ... thứ gì ta không chiếm đoạt được, ta nhất định phải

huỷ diệt cho tiêu tan!

---- Xem tiếp hồi 120 ----

Bạn đang đọc truyện *Thiên Mã Hành Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.17 - Chương 120: Kỳ Binh Đột Hiện

- Bà im đi! - Liễu Như Lăng đột nhiên hét lớn - Bà tàn độc quá sức mà! Sao tôi lại có một người mẹ như thế được kia chứ?

Gã cười đau khổ giữa tiếng khóc:

- Vì sao hồi đó bà không một kiếm giết phút tôi cho rồi! Để tôi hôm nay phải chịu biết bao nhiêu đau đớn thế này!

Bích Vân cung chủ dịu dàng bảo gã:

- Lăng nhi, con lại đây, trên đời này, chỉ sót lại giữa hai mẹ con mình một mối thân tình sâu xa nhất, Liễu gia ở Giang Nam đã là của con rồi, Bích Vân cung cũng của con, ngoài chuyện phục thù, con là lẽ sống duy nhất của đời ta!

Liễu Như Lăng cười gằn:

- Trong mắt bà chỉ thấy toàn là phục thù, tôi chiếm chỗ nào ở trong đó? Từ giờ trở đi, bà là bà, tôi là tôi, hết còn gì mắc mứu với nhau nữa!

Bích Vân cung chủ rung mình, bà dòm vào Liễu Như Lăng, chậm rãi nói:

- Ta biết ta có lỗi cùng con, đã không làm tròn bổn phận một người mẹ, con muốn mẹ làm sao mới chịu tha thứ cho mẹ?

Liễu Như Lăng đáp:

- Bà phải buông bỏ mọi mối oán hận, buông tha toàn gia Lâm muội, bà làm vậy được không?

Gã hừ lạnh một tiếng, nói tiếp:

- Vốn tam sư thúc của tôi đây cũng đã chẳng làm gì lỗi lầm cùng bà, chẳng qua bà yêu quá hoá hận! Còn nói đến báo thù, thực ra, chính tam sư thúc đi báo thù mới là đúng lý, bà bây giờ làm ngược lại, rõ ràng là bà trắng đen lộn tung phèo cả lên!

- Câm miệng! - Bích Vân cung chủ bị chính đứa con bà rút ruột đẻ ra mắng mỏ trước đám đông, bà không sao không bốc giận đến mờ mắt, thét to - Chuyện của ta làm không khiến người dự vào! Chưa đến lượt người lên giọng dạy bảo ta đâu!

- Nhị sư muội, muội bữa nay đem nhân lực Bích Vân cung đi tàn sát đồng môn, sư phụ nơi chốn xuôi vàng thể nào cũng trách mắng muội, muội còn chưa tỉnh sao?

Chính là bà Hà Thanh Liên nói, Bích Vân cung chủ mặt phượng trợn ngang, giọng tức tối, hằn học:

- Bữa nay, bất kể là ai cũng đừng hòng nhúng tay cản trở ta, đại sư tỉ cũng không làm ngoại lệ!

Hốt nhiên từ nơi xa truyền đến tiếng ngựa hí, chẳng mấy chốc, tiếng ấy mỗi lúc một đến gần, lúc đầu, mọi người đương trường đều không để ý, đều cùng cho là quân Mông Cổ đang hành quân đêm từ phương bắc đi xuống miền nam, đầu dè, tiếng vỗ ngựa càng lúc càng lớn, dường như khắp bốn phương tám hướng đều có kỵ binh đang ruổi đến. Tiếng ấy giờ nghe hết tiếng sấm một con động đất, tất cả môn nhân Bích Vân cung đích bắt giác tái mặt. Từng sống trong quân ngũ Mông Cổ dăm tháng, Tiêu Phong đã quá quen thuộc với thứ tiếng muôn ngàn vỗ ngựa dồn dập đó, ông hiểu, dưới trời này, ngoài thiết kỵ Mông Cổ, không đội quân nào tạo nổi một thanh thế động trời như vậy. Ông đảo mắt một vòng, thấy từ khắp nơi, tựa một con lũ hồng thủy, vô vàn kỵ binh Mông Cổ ào ào hiện ra, nhìn sơ sơ, dưới bóng đêm đen, ít nhất cũng phải trên một vạn người ngựa!

Bích Vân cung chủ tiếng cười sắc nhọn, bảo:

- Ha ha ... Đâu có ngờ Tiêu đại tướng quân lại huy động nhân lực Mông Cổ đến đối đầu Bích Vân cung!

Nhìn khí thế của cuộc dàn trận, Tiêu Phong đang lúc còn kỳ lạ, ông chợt thấy hiện ra dưới ánh sáng vàng trắng, một thiếu nữ phóng ngựa đến như bay, cô ào ào ruổi đến trước Tiêu Phong, chính là Tân Nguyệt! Cô nhảy xuống ngựa, ánh mắt quét một vòng lên khắp cả, rồi mới nhìn Tiêu Phong cười cười:

- Tiêu đại ca, muội đã không chậm chân lắm đấy chứ? Muội nghe thám báo đưa tin Bích Vân cung định vây khốn các vị nơi thôn xóm này, muội bèn lệnh Bác Nhân Thuật cùng binh mã của tha ông ta hành quân đến tụ tập, mai phục bên ngoài đây mười dặm, rồi sau đó cùng chạy đến đây, xem ra thiệt khá đúng lúc!

Tiêu Phong lấy làm lạ, hỏi cô:

- Sao muội lại có thể kịp thời chuẩn bị binh mã túc trực mé bên ngoài đây mười dặm?

Tân Nguyệt nhìn sang Liễu Như Lăng, cô khẽ chu mỏ, rồi vui vẻ nói:

- Đây là Liễu đại ca trước đó đã bàn với muội, nói là đề đề phòng sơ thất trong muôn một, nếu Bích Vân cung cậy đông người đề thắng số ít, mình cũng sẽ lấy số đông giành chiến thắng!

Tiêu Phong và Giang phu nhân sức nhớ lại, Liễu Như Lăng bữa đó có nói, nếu toàn bộ lực lượng Bích Vân cung kéo đến tấn công, gã bảo đảm thừa sức thủ thắng, thì ra gã đã sớm đã bàn bạc cùng Tân Nguyệt, nhờ cô cho mai phục binh mã sẵn. Nếu là Tiêu Phong, ông tuyệt chẳng muốn động binh đối phó một món ân oán giang hồ như vậy, thành thử Liễu Như Lăng tiên liệu, gã đã chẳng nói qua cùng ông một tiếng, chỉ ngầm báo cáo mọi chuyện cho Tân Nguyệt, lúc ấy, gã đầu gối đối thủ lại chính là người mẹ đẻ ra gã!

Tân Nguyệt lại quay sang Liễu Như Lăng, hóm hờ bảo gã:

- Liễu đại ca, toàn nhờ huynh liệu sự như thần, đã tiên đoán thật đúng sự việc!

Đang lúc lòng dạ rối bời, Liễu Như Lăng chỉ khẽ gật đầu, không nói gì.

Bỗng sau một tiếng lệnh thật lớn, từ bốn phía, quân binh Mông Cổ loạt xoạt lấp tên vào cung, hơn một vạn đầu tên gắn sắt loang loáng chĩa vào đám môn hạ Bích Vân cung. Một người xuống ngựa, quỳ ngay tại chỗ:

- Mặt tướng Bác Nhân Thuật kính ra mắt Tiêu tướng quân!

Tiêu Phong sang sảng giọng bảo gã:

- Mời tướng quân Bác Nhân Thuật đứng lên!

Bác Nhân Thuật đứng dậy, leo trở lên ngựa, cả tiếng thưa:

- Toàn bộ hơn vạn huynh đệ đây, chỉ chờ Tiêu tướng quân hạ lệnh một tiếng, sẽ lập tức buông tên!

Tiêu Phong khoát tay, bảo:

- Hãy gươm dĩa!

Ông quay sang Bích Vân cung chủ, chấp tay ngang ngực, nói:

- Trước tình thế dàn trận như vậy, bà thấy có nên bãi chiến không? Hay bà vẫn ương ngạnh, muốn tiếp tục chống đối?

Bích Vân cung chủ cười lạnh khêu:

- Ngươi muốn uy hiếp ta sao? Bích Vân cung ta trước giờ chẳng sợ trời, không sợ đất, đâu có sợ gì lũ Mông Cổ này!

Tiêu Phong chau mày, đáp:

- Được lắm! Cung chủ đã muốn thí tính mạng mình cùng toàn bộ môn nhân vào một con phát tiết, để Tiêu Phong ta phụng bồi cho trọn!

Trước cái cổ chấp cùng cực trong con người tàn độc, hung hiểm vô ngần của nữ nhân này, ông thiệt hết cách, không còn nhẫn nhịn được nữa, vốn ông chẳng muốn hai bên động võ, tránh tàn sát người vô can, nhưng giờ đây, nói nhiều lắm, cũng chỉ như đem đàn gảy tai trâu!

Hà Thanh Liên cùng Giang phu nhân đồng thanh kêu lớn:

- Khoan đã!

Tiêu Phong hỏi:

- Hai vị có điều gì muốn nói?

Hà Thanh Liên đáp:

- Tiêu đại hiệp, xin ông nể mặt ta cùng tiểu sư muội, hãy khoan phát lệnh bắn tên, Bích Vân cung đâu thể nào dễ bị hủy diệt như thế được, đề ta đến, gắng khuyên bảo nhị sư muội.

Tiêu Phong gật đầu, đáp:

- Vậy thì hay quá! Tôi vốn chẳng muốn thù địch cùng Bích Vân cung.

Tập 17: Chân tướng đại bạch

Hồi 120: Kì binh đột hiện (II)

Hà Thanh Liên đến trước Bích Vân cung chủ, nhẹ nhàng khuyên:

- Nhị sư muội, đến nước này rồi, mà các chuyện cũ cũng đã qua hơn hai mươi năm, muội hãy quên hẳn đi, đừng có chấp mãi nữa.

Bích Vân cung chủ giọng chất chứa:

- Không! Chẳng phải chuyện đã qua đâu, oán hận ngày ngày như con rắn độc nó găm nhắm rút rỉ tim muội, không ngày nào ngưng nghỉ hết!

Hà Thanh Liên hỏi:

- Chẳng lẽ muội đành lòng đem tâm huyết các lịch đại tổ sư cùng của sư phụ hủy diệt trong phút chốc, mà cơ nghiệp trăm năm này của Bích Vân cung thật đã khó khăn biết bao mới gây dựng lên được như vậy. Ôn sư phụ ban cho muội nặng tây san, muội .. muội chẳng lẽ không nghĩ đến chút nào hay sao?

- Ha ha ... - Bích Vân cung chủ ngược mặt trông lên trời cao, cười ầm ... - Sư phụ là một cái thứ tiện nhân gì đâu á! Nếu nó đã không thành thân cùng Giang Đàn, chủ động xin rời núi, sư phụ đâu có đem truyền ngôi cung chủ lại cho ta? Sư ti đừng có lái nhai chuyện ân nghĩa của sư phụ với ta nữa, bà ta rõ ràng biết ta yêu thương Giang Đàn đến coi nhẹ sống chết, vậy mà bà đã khơi khơi để mắc cho Giang Đàn cùng con tiện nhân đó ra đi, ta hận bà muốn chết. Bữa nay mà không báo thù được, ta cũng hết muốn sống, tất cả cùng nhau chết đi cho rồi!

Bổng Giang phu nhân quay sang tứ đại hộ pháp, chấp tay, nói:

- Bốn vị ti ti, những gì bà ta nói, các vị đều phải nghe cho rõ, nó có chút nào phong phạm của một chưong môn đâu! Bà ta trên thì không kính trọng các bậc tôn trưởng, dưới lại chẳng chút quý mến môn nhân, cứ luôn miệng đòi bọn ta phải cùng chết theo, cái thứ cung chủ đó dùng vào chỗ nào? Sư phụ muội mà còn tại thế, thế nào cũng truat phế nó đi. Điều lệ môn quy của Bích Vân cung có ghi rõ rành rành, kẻ nào khi sư diệt tổ, đưa đẩy môn nhân vào chỗ tối nguy nan, cho dù làm cung chủ hay một môn nhân bình thường, đều nhất luật bị trục xuất ra khỏi cung! Theo điều lệ đó, bây giờ Lâm Hinh Lan bị trục xuất khỏi Bích Vân cung rồi, môn cung giờ đây khiêm khuyết chưong môn, muội đề cử đại sư ti muội lên làm cung chủ, các vị có điều gì dị nghị?

Thước xưa, bà vốn là người đồ đệ mà tiền nhiệm cung chủ yêu quý nhất, tất cả chúng môn nhân đều hiểu ngầm chức cung chủ ất lọt vào tay bà, không ngờ, xảy ra chuyện Giang Đàn, bà đột nhiên xuống núi, mai danh ẩn tính chốn giang hồ. Mà bà trước sau vẫn hãy còn làm môn nhân của Bích Vân cung, tứ đại hộ pháp trong lòng lúc nào cũng nhớ nhung bà, giờ đây, nhìn tình hình, bà Bích Vân cung chủ đây chẳng chút đoái hoài đến thuộc hạ, bà đã chẳng ngần ngại, thí bỏ tính mệnh của chính toàn môn nhân,

Lập tức bốn vị hộ pháp giương mắt nhìn nhau, không biết phải nói năng gì.

Giang phu nhân hỏi:

- Các vị thấy đều không nói, vậy là không có dị nghị.

- Tiện nhân! - Bổng Bích Vân cung chủ nhào người tới, nhanh như sấm sét, bà vung tay quét mạnh vào thân mình Giang phu nhân, một đám mây những kim châm tẩm độc mảnh nhỏ như da bò ào ạt bay về hướng Giang phu nhân. Những kim này cực nhẹ, không ai trong võ lâm đủ tài sử dụng làm ám khí, nhưng do được Bích Vân cung chủ vận khí vào, chúng phát tiếng xè xè, thấy rõ nội lực tàng chứa bên trong quả không phải nhỏ.

- Khoan làm hung đã! - Tiêu Phong tung mình lên cao, song chưởng đẩy ngang, một chiêu "Đột Như kỳ lai" thúc mạnh ra, kinh lực hồn hậu của nó đánh bay ngược các độc châm trở về.

Bích Vân cung chủ hoảng hốt, tái mặt, không chút dự dự, bà thò tay ra sau tóm một người đệ tử, dùng thân hình gã làm tấm mộc che chắn, quay gã một vòng, người đệ tử lãnh trọn toàn bộ số độc châm. Hắn chết lập tức, da mặt đen sạm, máu chảy từ thân thể toát ra một mùi hôi thối khủng khiếp.

Tất cả người cung Bích Vân thấy cung chủ đối xử thuộc hạ kiểu đó, nhìn người đồng môn chết thảm, họ chẳng khỏi rung mình, hè nhau lùi nhanh ra xa, sợ bị bà tóm lấy làm vật thế thân.

Nhớ đến Hư Trúc xưa kia từng thống lĩnh toàn bộ thuộc hạ cung Linh Thửu liều chết lên vào Liêu quốc cứu mình, Tiêu Phong bất giác thở dài, ông thu chưởng, đứng im.

Hà Thanh Liên chấp mười ngón tay, niệm:

- A Di Đà Phật đúng là muội quấy quá lắm rồi, nhị sư muội, muội khẳng khẳng không chịu hối cải?

Bích Vân cung chủ ngẩn cao đầu, cười ầm ỉ:

- Ha ha .. Hối cái? Ta chưa làm sai quấy, việc gì phải hối cái? Hiện giờ, chỉ có người khác đang phụ rầy ta, ta chẳng phụ một ai hết.

Giang phu nhân lớn tiếng nói:

- Tất cả mọi người đều thấy cả chưa? Cái thứ cung chủ này bất cần đến sống chết của thuộc hạ, ngang nhiên ra tay giết hại đồng môn, sư phụ ta nơi cõi linh thiêng trên kia ắt bị nó chọc cho mà tím ruột. Chúng ta cùng tư đại hộ pháp thương nghị rồi, quyết định truất phế ngôi vị cung chủ của nó, bầu đại sư tì ta lên làm chủ môn. Đại sư tì xưa cũng là một đệ tử hết sức đặc ý của sư phụ ta, trong cung Bích Vân, không ai có võ công sánh ngang, tâm địa lại thuần lương, nhân hậu, chư vị thấy đều đồng ý cả chứ?

Các môn hạ Bích Vân cung đưa mắt nhìn nhau, người có niên kỷ khá cao trong bọn đều quen biết cả Giang phu nhân lẫn Hà Thanh Liên, họ biết điều Giang phu nhân nói đây hoàn toàn xác thực, nhưng chuyện phế, lập cung chủ, xưa nay đều do cung chủ đời trước truyền qua đời sau, bây giờ, ba tì muội đầu đá nhau, họ đều chẳng biết phải nói năng gì.

Bỗng một giọng nói cất cao:

- Bọn ta chẳng quản ai làm cung chủ hết, chỉ cần mỗi năm mỗi cho thuốc tạm chặn phát tác của bùa Sinh Tử phù trên mình, tránh cho bọn ta bị đau đớn qua mức vì nó, là bọn ta bầu lên làm cung chủ.

Câu đó vốn là ước muốn của toàn thể các nhân sĩ ba mươi sáu động, bảy mươi hai đảo bị cái Sinh Tử phù vào người; thưở xưa, mang tâm lòng nhân hậu, Hư Trúc từng ra tay hoá giải cho một số lớn, nhưng nếu không có Sinh Tử phù làm vật ước thúc, người người càng ngày càng ít phục tùng Linh Thứu cung hơn.

---- Xem tiếp hồi 121 ----

Bạn đang đọc truyện *Thiên Mã Hành Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.17 - Chương 121: Phế Lập Cung Chủ

Giang phu nhân tủm tỉm cười, bảo:

- Cái đó dễ thôi, đại sư tì ta giải được ngay ấy mà!

Lập tức một hán tử lực lưỡng hùng dũng tiến ra, gỡ dang tay khoát rộng ngực áo, để lộ một khoảng da thịt đen sì, rồi chỉ vào đấy, gã nói:

- Sinh Tử phù khảm vào chỗ này, tới hạn phát tác mà thuốc giải chậm trễ đưa đến, cứ vào giờ ngo là phát đau nhức tới chết đi sống lại, lần này được triệu tập đến đây, tiểu nhân đã định sau cuộc chiến, sẽ thỉnh cầu cung chủ ban cho thuốc.

Vẫy vẫy tay, Hà Thanh Liên bảo:

- Ngươi đến đây, để ta hoá giải dứt nó đi cho.

Gã tráng hán vui mừng quá sức, tuy gã không quên là đang có một bà Bích Vân cung chủ ánh mắt hung tợn đang dòm dòm gã, vẫn bước những bước thật dài đến, cái bùa Sinh Tử phù này nó khiến gã sống dở chết dở, khi nghe có người sẵn lòng giải trừ dứt đi cho, gã liều mạng bất chấp hiểm nguy, xông ra thử cầu may một phen.

Bích Vân cung chủ hừ lạnh, quát thét:

- Nô tài đáng chết, dám phản ta sao?

Tà thù bà khê hất ra, vung một ngọn mai châm nhắm vào hán tử, món ám khí độc châm này vô thanh vô tức, gã hán tử đâu làm sao biết mình đang là cái đích nhắm của nó, gã vẫn mãi miết bước nhanh đến chỗ Hà Thanh Liên. Nhanh như một làn chớp, Hà Thanh Liên tung mình tới, phát tay áo rộng, đánh rơi ngọn châm xuống đất, rồi cất giọng bức xúc, hỏi:

- Nhị sư muội, phải làm sao cho muội sửa đổi đây?

Gã tráng hán ngần ngó, gã chợt phát hiện mình vừa từ Quỷ Môn quan trở về dương thế, toàn thân bỗng đổ mồ hôi lạnh dầm dề.

Hà Thanh Liên vung tay điểm lia lịa trên khuôn ngực gã, thủ pháp cực nhanh, người đương trường ngoài Tiêu Phong, Bích Vân cung chủ và Giang phu nhân, không một ai nhìn ra rõ được các bộ vị. Lập tức, đại hán thấy bao nhiêu đau đớn trong mình triệt tiêu, cảm giác bị một tảng cự thạch đè nặng nơi

lồng ngực hoàn toàn biến mất, gã ngơ ngác một chút, rồi quỳ sụp ngay xuống trước chân Hà Thanh Liên, gã giập đầu lạy bình bình, kêu lớn:

- Đa tạ ơn cứu mạng của tôn chủ, ơn đức cao dày này, tiểu nhân nguyện trọn cuộc đời sẽ xin làm thân trâu ngựa để báo đáp, từ giờ trở đi, trong mắt tiểu nhân chỉ có ngài là cung chủ thôi!

Nghe gã nói vậy, cả bọn nhân sĩ ba mươi sáu đảo, bảy mươi hai động rùng rùng quỳ rạp người xuống, đồng thanh hô to:

- Tiểu nhân nguyện tuân theo hiệu lệnh của tôn chủ, kính phục từng ngài làm cung chủ Bích Vân cung.

Đứng trước biến cố đột ngột này, nữ tử đó của Bích Vân cung bối rối, không biết phải làm gì, bà đưa mắt nhìn nhìn vào cả bốn vị đại hộ pháp.

Giang phu nhân quay sang thưa cùng cả bốn:

- Bốn vị tì tì, tiên sư ta đãi các vị không tệ, các vị nữ nhân lòng nhìn Bích Vân cung bị hủy diệt trong khoảnh khắc sao!

Từ đại hộ pháp đưa mắt nhìn nhau, rồi họ đồng loạt quỳ xuống, thưa:

- Xin tuân thủ hiệu lệnh của Hà cung chủ!

Cả bốn người này mấy chục năm ròng thao luyện kiếm trận bên nhau, họ sớm đã đạt mức tâm ý tương thông, những động tác cùng câu nói đều như rạp khuôn hệt nhau, giống như họ đã từng tập dượt qua từ trước.

Toàn thể môn nhân Bích Vân cung ở đây thấy cả bốn vị đại hộ pháp đồng lòng lập cung chủ mới, họ tức thì cúi rạp sát thân mình xuống, cùng vái lạy ngay trên đất. Trong số môn nhân, có không ít người quen biết cả nhân Hà Thanh Liên, trong lòng họ đều cảm thấy may mắn mới có được một vị tân cung chủ mang tâm lòng nhân hậu, tuy rằng bà có hơi nhu nhược, e rằng khó quản thúc cho tốt đám thuộc hạ của ba mươi sáu đảo, bảy mươi hai động. Thế nhưng tất cả đều trút một hơi thở dài nhẹ nhõm, họ hiểu rằng bữa nay, cuối cùng cũng đã bảo toàn được cung Bích Vân, tánh mạng của tất cả đều không bị đem đi thí bỏ một cách vô ích.

Khi Lâm Hinh Lan thấy cơ đồ cục diện chuyển biến to, bà cười một tràng dài, giọng cười băng giá, rồi đột nhiên phóng mình lên cao, bà lướt trên đầu đám đông, chạy vùn vụt mất dạng về phía xa xa. Kinh công bà ta là chúa trùm cả võ lâm, đến cả Tiêu Phong cũng phải bội phục.

Hà Thanh Liên gọi với theo:

- Nhị sư muội, hãy dừng bước!

Lâm Hinh Lan cũng chẳng thèm ngoái lại, bà vượt qua vòng vây kị binh Mông Cổ, biến dạng vào màn đêm đen, từ xa xa, vẫn thấy còn vang vọng về tràng cười chất chứa ầy của bà.

Đám binh lính Mông Cổ binh tuy tên đã đáp sẵn trên cung, nhưng chưa được lệnh Tiêu Phong, chẳng đứa nào dám tiện tiện bắn ra.

Thấy Lâm Hinh Lan thân bại danh liệt, Giang phu nhân vừa vui mừng vì đứa con gái bà thoát khỏi một cái chết gần như chắc chắn, thế nhưng, trông vào công ơn Lâm Hinh Lan đã bỏ ra nuôi nấng dạy dỗ Lâm Yên Bích suốt mười sáu năm qua, bà dẹp bỏ hết, không muốn nhắc lại những oán thù quá khứ. gương mặt thấy có phần nhợt nhạt, bà nhìn Hà Thanh Liên đang bối rối, ngẩn ngơ trước bao nhiêu con người đang cúi quỳ rạp trước mặt mình, không biết phải hành sự làm sao!

Giang phu nhân vội kéo tay áo rộng của bà, nói:

- Đại sư tì, toàn thể thuộc hạ của sư tì đang quỳ rạp người ra đây, sư tì giờ đã lên ngôi cung chủ rồi, hãy mau mau lên tiếng cho phép tất cả đứng dậy đi!

Hà Thanh Liên lắc đầu lia lịa,

- Ta đâu xứng làm cung chủ, mà cũng không đủ tài làm nhiệm vụ ấy, tiểu sư muội, muội mới đáng giữ chức vụ ấy, hồi đó, sư phụ cũng đã từng lập tâm như vậy rồi!

Giang phu nhân mau mắn trả lời:

- Đại sư tì, trải mười sáu năm ròng rã đó, không ít đệ tử của cung chẳng hiểu, chẳng quen biết muội, thì muội làm sao giữ chức cung chủ cho được! Bây giờ, mọi người đều đề cử sư tì lên làm cung chủ, sư tì thôi đừng chối từ nữa!

Nói xong, bà cũng quỳ xuống, cất cao giọng:

- Lâm Phi Doanh đành lễ trước cung chủ!

Bà sợ Hà Thanh Liên cứ từ chối mãi, lòng người vừa mới ổn định xong, sẽ lại thêm một phen náo động!

Hà Thanh Liên cũng vội vàng giậm chân, :

- Sư muội, cái này ... cái này ... muội bảo ta phải làm sao đây?

Liều Như Lăng chạy nhanh đến, ghé vào tai bà:

- Sư phụ, người phải nhận lời cho nhanh lên, nếu không, số người đang quỹ đầy, họ sẽ bỏ đi tứ tán hết bây giờ!

Hà Thanh Liên rú thào giọng:

- Thực tình, ta đúng không ngờ lại phải làm cung chủ, mà ta cũng không có tài đức gì nắm giữ ngôi vị ấy, ngày xưa, chính miệng gia sư đã bảo ta rồi!

Liều Như Lăng nói nhỏ:

- Sư phụ, người nếu không thích làm, thì dần dà sẽ nhường lại cho kẻ có tài đức khác, người muốn trao lại cho ai thì trao, nhưng tình thế trước mắt, lão nhân gia người phải ứng tiếng đảm nhiệm thôi!

Hà Thanh Liên lặng thinh suy nghĩ một lúc, rồi nói rõ tiếng:

- Thôi được, ta hãy tạm đảm nhiệm làm cung chủ cung Bích Vân, chờ tìm được người đầy đủ khả năng, sẽ nhường lại cho.

Trung khí bà sung mãn, tuy bà không cất cao giọng, song người hiện diện cũng như binh lính Mông Cổ bao vây bên ngoài, ai nấy đều nghe rõ hết.

Môn nhân Bích Vân cung lập tức hô lớn:

- Thuộc hạ kính làm lễ ra mắt cung chủ!

Mấy trăm con người đồng loạt tung hô một câu chúc tụng, nghe thật có khí thế.

Hà Thanh Liên truyền:

- Tất cả hãy bình thân!

Tập 17: Chân tướng đại bạch

Hồi 121: Phế lập cung chủ (II)

Mọi người lục tục đứng lên, lại nghe có người la lớn:

- Cung chủ, thỉnh nguyện ngài ban ơn, giải Sinh Tử phù cho thuộc hạ!

Lập tức có hàng trăm người rùng rùng nói theo, kẻ thì xin:

- Cung chủ, cầu xin người hoá giải dứt nó cho tiểu nhân nữa, đã bị Sinh Tử phù hành hạ đau khổ hai mươi năm nay rồi!

Người thì van nài:

- Người mới bị có hai mươi năm thì đã nhầm nhò gì, ta đây đã chịu khổ sở suốt cuộc đời đây, thỉnh nguyện cung chủ hoá giải cho tiểu nhân trước!

Hà Thanh Liên vốn không có ý định dấn thân vào mấy việc đó, bà nghe hàng trăm con người đồng lúc kêu la van xin từ khắp phía, đột nhiên thấy lúng túng, còn không biết phải làm sao, bỗng nghe bên tai có một giọng thánh thót nói:

- Mọi người đừng làm ồn! Chuyện hoá giải Sinh Tử phù, cung chủ rồi sẽ có chủ định cho từng trường hợp.

Người ấy chính là Lâm Yên Bích, nghe cô nói thế, tất cả bèn im lặng, họ đều nghĩ rồi cung chủ sẽ tìm cách hoá giải Sinh Tử phù cho tất cả, ai ai rồi cũng sẽ có phần.

Lâm Yên Bích ghé sát bên Hà Thanh Liên, thì thầm vào tai bà:

- Sư bá, mấy người đó có phần khó quản thúc, phần lớn trước đây đều từng tác ác, nếu không có Sinh tử phù ước thúc, e rằng sẽ lại làm xằng bậy nữa! Thành ra, không nên giải trừ cho họ ngay, buộc họ phải trước hết mình chứng chưa từng làm gì hung ác, rồi khuyến khích họ hành thiện, phục tùng mệnh lệnh của Bích Vân cung. - Cô ngừng một chập, rồi cúi đầu, nói tiếp - Sư bá, tiểu đệ cả gan mạnh miệng, thỉnh sư bá quyết định.

Hà Thanh Liên gật đầu lia lịa, bảo:

- Hay lắm! Yên Bích, vậy cứ thế mà làm! Con hãy tuyên bố cho họ nghe đi, ta rồi sẽ giải trừ Sinh Tử phù cho họ sau.

- Dạ - Lâm Yên Bích ngẩng cao đầu, cô đồng ý nói - Cung chủ bảo là, kẻ nào trong vòng một năm qua không làm điều ác gì thương thiên hại lý, mà còn có hành vi tốt tạo phước đức, sẽ được ngài ra tay hoá giải mọi đau khổ của Sinh Tử phù cho. Mọi công chuyện các người làm suốt một năm qua đều đã có được ghi chép trong sổ, chờ đến khi trở về cung xong, ai hội đủ điều kiện sẽ được giải trừ dứt Sinh Tử phù.

Lâm Yên Bích còn chưa dứt lời, đã nghe đám đông đồng loạt xông vào, Lâm Yên Bích lại lớn tiếng nói tiếp:

- Mọi người đừng lo, năm nay, ai nấy đều được phát giải được đầy đủ, chẳng sót một ai đâu!

Nghe cô nói vậy, mọi người rộ lên hoan hô, ai nấy đều vui mừng, vì theo thông lệ mấy năm qua, Bích Vân cung chủ còn phải kiểm tra từng người một trước khi chịu ban thuốc giải, nếu bà không ưng ý, sẽ để mặc người đó bị Sinh Tử phù hành hạ cho đến chết! Họ nghe cô bảo ai nấy đều được phát giải được, thấy đều hơn hờ. Lập tức có kẻ hoan hô:

- Cung chủ anh minh! Lâm cô nương anh minh!

Họ nhận thấy vị tân cung chủ này ngoài võ công cao cường ra, còn khoan dung với tất cả, nhưng bà không trực tiếp xử lý công chuyện trong cung, người chủ chốt chính là Lâm Yên Bích, ai nấy đều hiểu ngôi vị cung chủ này cuối cùng sẽ vào tay Lâm Yên Bích, cô tuổi tác tuy còn nhỏ, nhưng y thuật cao minh, võ công cũng khá, lại có uy tín rất cao trong đám môn nhân, mai đây cô lên làm cung chủ, không ai là không phục.

Lâm Yên Bích lại sang sàng nói tiếp:

- Nay trước hết mời các vị đạo chủ, động chủ dẫn tùy tùng, thuộc hạ trở về nguyên quán, trong vòng mười ngày tới, giải được sẽ được giao đến tận tay các vị. Chờ cung chủ về lại Thiên Sơn, sẽ thông báo đến những ai hội đủ điều kiện, mời lên núi để dứt khoát hoá giải Sinh tử phù.

Cô quay sang bảo các tỉ muội của bản bộ Bích Vân cung,

- Cũng mời các tỉ muội các bộ hãy về cung trước, cung chủ sẽ gặp từng người sau.

Chúng nhân đồng thanh trả lời:

- Dạ!

Lâm Yên Bích khoát tay, nói:

- Vậy thì giải tán cả đi thôi!

Rồi ngoẹo đầu nhìn sang Tiêu Phong, cô nói:

- Tiêu đại ca, huynh bảo họ mở vòng vây, nhường cho một lối đi!

Tiêu Phong cười sáng khoái:

- Được! Bọn ta cũng thu quân thôi!

Ông cao giọng truyền lệnh cho Bác Nhân Thuật:

- Bác Nhân Thuật tướng quân, cho khua chiêng thu binh!

- Mạt tướng tuân lệnh! - Từ trên mình ngựa, Bác Nhân Thuật cung tay đáp lệnh Tiêu Phong, rồi gã ngẩng cao đầu, hô lớn - Truyền mệnh lệnh thu binh!

Quân binh Mông Cổ lập tức hạ cung tiễn, sắp hàng, trong tiếng ngựa hí vang lừng, cả vạn con người đồng loạt di chuyển, những không hề nghe một tiếng nói nào.

Các nhân vật giang hồ đương trường xem thu quân, đều thầm cảm phục, tự nhủ "Quân Mông Cổ xâm nhập miền nam không gặp chút kháng cự đáng kể nào, thật ra không phải không có lý do!"

Tiêu Phong quay sang toàn thể môn hạ Bích Vân cung, chấp tay, nói:

- Các vị từ xa đến là khách, xin mời đi trước!

Lúc này, quân Mông Cổ đã tụ tập vào một góc, nhường ba lối đi.

Môn hạ Bích Vân cung, các đầu lĩnh, các chúa đảo, chúa động, đều đồng loạt chấp tay chào Hà Thanh Liên, Lâm Yên Bích:

- Thuộc hạ xin ra về!

Rồi họ chào Tiêu Phong xong, lục tục dẫn bộ thuộc đi về hướng bắc.

Chờ đám Bích Vân cung đi xa, Tiêu Phong bảo Bác Nhân Thuật:

- Bác Nhân Thuật tướng quân, ông dẫn người về được rồi đấy, phải giữ kín mọi chuyện, tránh làm rộn dân tình.

Bác Nhân Thuật cung kính đáp:

- Mặt tướng linh mệnh!

Tuy hấn từng bị Tiêu Phong đánh cho ngã ngựa, nhưng người Mông Cổ rất kính trọng anh hùng, mà hấn cũng không phải người hẹp hòi, trong lòng hấn nhất mực nể sợ Tiêu Phong, tuyệt không chút oán hận.

Giữa hàng ngũ Mông Cổ vọng lên mấy hồi tù và, Bác Nhân Thuật ruổi ngựa dẫn đầu, nhắm phía thành Tín Dương phóng đi. Tiếng tù và ngừng bật, quân binh Mông Cổ giục ngựa theo sau, từng hàng người tuần tự lên đường, chỉ còn nghe tiếng vỗ ngựa dồn dập, nhanh chóng đi xa dần.

---- Xem tiếp hồi 122 ----

Bạn đang đọc truyện *Thiên Mã Hành Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.18 - Chương 122: Bắc Thương Yên Kinh

Bình định bạn loạn (Dẹp yên phản loạn)

Bổng Liễu Như Lãng đến quỳ trước mặt Giang phu nhân, gãi thấp giọng, thưa:

- Sư thúc, mẹ tiểu đồ đã hại sư thúc nhà tan, người mất, mười sáu năm ròng rã phải chịu biết bao khổ sở, đồ nhi xin thay mặt người tạ tội cùng sư thúc.

Mất nhòa lệ, Giang phu nhân đưa tay nâng gãi đứng lên, bảo:

- Con à ... mau đứng lên đi, lòng con cũng đang phải chịu biết bao đau khổ đấy thôi!

Bà chăm chú nhìn Liễu Như Lãng, vừa đưa tay gạt lệ, vừa nói:

- Bữa nay, ta mới được biết Liễu đại ca còn lưu lại trên đời một đứa con trai, đúng thật là hay, Giang bá bá con cũng được ngắm cười nơi chín suối.

Nghĩ đến chuyện phụ thân chết thảm dưới một kiếm của mẹ đẻ ra mình, Liễu Như Lãng lại ứa nước mắt, hỏi:

- Sư thúc, tiền phụ con hình dạng ra sao? Người đã từng kết nghĩa huynh đệ với Giang bá bá?

Giang phu nhân gạt đầu, đáp:

- Đúng thế! Họ là hai anh em kết nghĩa sinh tử, ông ta giống con lắm, nhưng không tuấn tú bằng, là một người rất trọng nghĩa khí, trọng tình cảm.

Liễu Như Lãng quay sang hỏi Hà Thanh Liên:

- Sư phụ, cha con cũng ở họ Liễu, lão nhân gia người đem con đưa vào nhà họ Liễu dưới Giang Nam, chắc là có dây liên lạc đâu đấy bên trong?

Hà Thanh Liên đáp:

- Thực ra, Liễu Thừa Chí chính là công tử thứ hai của Giang Nam Liễu gia, mang tên Liễu Thắng, cha nuôi con đúng ra là bác ruột của con đấy.

Câu đó vừa dứt, đã thấy Liễu Như Lãng ngơ ngác, đến Giang phu nhân cũng không ngờ, bà hỏi:

- Có chuyện ấy nữa sao? Muội chưa từng nghe Liễu đại ca đề cập tới! Muội chỉ biết ông ta có quen biết Liễu gia.

Hà Thanh Liên thở ra, đáp:

- Ông ta gốc gác sinh đẻ ở đấy, chẳng giữ vai trò gì trong Liễu gia, tại ông không thích ở riet trong nhà, từ rất trẻ, đã chỉ ưa lưu lạc giang hồ, rồi gặp gỡ và kết nghĩa đệ huynh cùng Giang Đan. Ngay chính cả với Giang Đan mà ông ta cũng không chịu thối lộ thân thể, chắc vì ông không muốn dựa hơi thể gia vọng tộc của Liễu gia. Chỉ duy nhất nhị sư muội biết gốc gác của ông, nhờ đó, ta cũng biết theo.

Giang phu nhân lại hỏi:

- Lúc Liễu đại ca còn tại thế, ông ta biết mình có con trai hay không?

Hà Thanh Liên gạt đầu, đáp:

- Có biết! Hồi Lăng nhi vừa ra đời, ta bế nó đi nhờ một nhà người quen trong nom hộ cho hai năm, sau đó ta báo cho Liễu Thừa Chí hay, vì muốn Lăng nhi có được một gia đình yên ấm. Nghe ta nói, ông ta lập tức đích thân đem Lăng nhi xuống Giang Nam Liễu trang, giao cho ông anh Liễu Húc của mình, Liễu Húc không con không cái, đã nuôi Lăng nhi hết như con đẻ. Chỉ tiếc một điều, sau đó không bao lâu, nhị sư muội tìm đến gặp Liễu Thừa Chí, nói là nhớ nhưng tam sư muội quá, muốn đến thăm. Tin lời thì, Liễu Thừa Chí đem chỗ ẩn thân của tam sư muội nói ra cho thị nghe, để rồi đưa đến chỗ sự như mình từng biết xảy ra hồi mười sáu năm về trước!

Giang phu nhân thở dài:

- Đại sư tử, thôi đừng nhắc lại chuyện cũ nữa, đều là quá khứ cả rồi!

Bà vươn tay ôm Lâm Yên Bích vào lòng, quệt má vào má cô, rồi nói tiếp:

- Bữa nay, muội còn được gặp lại đứa con gái, muội thấy hết còn ước muốn gì khác nữa, bao nhiêu là ân ân oán oán, muội đều vứt bỏ cả về quá khứ!

Hà Thanh Liên gật gù:

- Tiểu sư muội nói đúng đấy, là ai, là gì ...tất cả .... mình thôi không nhắc nhở tới nữa!

Từ lúc người cung Bích Vân cùng quân kỵ Mông Cổ đi khỏi rồi, Giang Xuân Lam đã ra sân, đứng nghe mọi người chuyện vãn. Cậu bèn đến bên mẹ, nhỏ giọng hỏi:

- Mẹ à ... Ti ti đây là ai vậy?

Giang phu nhân nắm chặt vào tay cậu, nghẹn ngào nói:

- Xuân Lam, nó chính là chị ruột của con, hai ta từ thuở con chào đời, đã chẳng hề được trông thấy nhau!

Giang Xuân Lam ngơ ngẩn ngẩn ngẩn nhìn vào Lâm Yên Bích, rồi cậu khẽ kêu hai tiếng:

- Ti ti ...

Đôi chân cậu vụt xum ngay xuống.

Lâm Yên Bích khóc ròng, cô đưa tay đỡ cậu đứng lên, chợt bà mẹ đến, tựa đầu vào hai vai hai ngư-ời, khóc tức tưởi.

Chạnh nghĩ đến thân thể chính mình, Liễu Như Lăng cũng không sao cầm được nước mắt. Tiêu Phong rào bước đến bên, đưa tay vỗ vỗ vào đầu vai gã.

Liễu Như Lăng nhìn tới nhìn lui, đọc được nét quan hoài trong đáy mắt ông, gã bắt giác khe khẽ kêu:

- Đại ca!

Tiêu Phong ngó gã, nhẹ nhàng gật đầu, ông im lặng, nhưng đã nói lên hết tất cả những gì ngôn từ không diễn đạt nổi. Đứng sánh vai bên ông, Liễu Như Lăng chợt cảm giác thân thể hết còn cô đơn, gã trên đời này, vĩnh viễn còn có một vị đại ca lúc nào cũng quan tâm, cũng quý mến gã.

Khi mọi người trở vào nhà, nơi phương đông trời đã ứng hồng tự bao giờ, bình minh đang tới.

Tiêu Phong chấp tay, khom mình lễ bà Hà Thanh Liên, nói:

- Đa tạ tôn giá ngày đó đã giải trừ tuyệt nọc độc trong Tiêu Phong, cứu sống một mạng này của Tiêu Phong.

Hà Thanh Liên vui vẻ đáp:

- Tiêu tướng quân bất tất đa lễ, ngày ấy, ta nể mặt Lăng nhi cùng Yên Bích mà giúp ông, vốn ta tuyệt không cứu giúp người Mông Cổ ... nhưng ... coi lại, ông cũng không thể tính là người Mông Cổ được! Nhìn sự việc bữa nay, ngược lại, nếu ta đã không giải độc cho ông, thì sẽ không có ông ở đây, khuya nay nhất định một nhà tiểu sư muội là chẳng còn tồn tại!

Giang phu nhân vái Tiêu Phong một vái thật dài, nói:

- Tiêu đại hiệp, đại ân đại đức của đại hiệp, Giang gia suốt đời không quên.

Tiêu Phong vội vàng hoàn lễ, đáp:

- Giang phu nhân chớ nên quá khách khí, tính mạng tôi đã do Yên Bích cứu sống, bà lại có làm ơn cho A Từ, nếu phải cảm tạ, chính bọn tôi mới là người phải cảm ơn kia!

Lâm Yên Bích vui vẻ đưa bà mẹ về chỗ ngồi, nói:

- Mẹ à ... Tiêu đại ca nói đúng đấy, chẳng nên cảm ơn qua, cảm ơn lại, mình đâu có phải người ngoài đâu!

Cô nói xong, bất giác gò má chớm ửng hồng.

Cũng là người lỗi đời, Giang phu nhân nhìn mối quan hệ vi diệu giữa hai người, trong lòng bà lập tức nở hoa, cười, đáp:

- Được rồi ... Từ giờ, ta không nói đến nữa là xong!

Tiêu Phong hỏi Giang phu nhân:

- Giang phu nhân, mai một đây, bà dự định ra sao? Chỗ này ... đâu còn có thể ở lại đây được nữa!

Giang phu nhân gật đầu, nói:

- Đúng thế! Chẳng còn thể ở lại căn nhà này được, xem ra, tôi phải lo đi tìm một chỗ ẩn náu khác thôi!

- Tiểu sư muội, muội hãy theo ta về Bích Vân cung đi? - Hà Thanh Liên bảo - Có muội bên cạnh, ta mới yên tâm làm cung chủ được, Yên Bích cũng vừa nhận họ hàng với muội xong, nó chẳng thể bỏ mặc muội, nó phải theo ta, trở về đây giúp rập ta, chuyện xử lý trong cung, ta chẳng rành chút nào, ta toàn trông cậy vào nó thôi, chờ ta truyền xong cho nó cách thức hoá giải Sinh Tử phù, sẽ tìm người hiền chuyển giao trách nhiệm cung chủ, trước giờ, ta vốn không kham nổi!

Lâm Yên Bích vội thưa:

- Sư bá tạm khoan nói đến chuyện trao ngôi vị cho hiền tài, giờ đây, nhân tâm người Bích Vân cung chưa yên, nếu để xảy ra chuyện chuyển nhượng, sợ lại loạn to. Sư bá võ công cực cao, lại đối xử tốt cùng mọi người, toàn thể môn nhân chẳng ai là không phục, chuyện xử lý cung vụ, sư bá hãy yên tâm, con rắn sức trông coi được.

Rồi cô kéo tay áo Giang phu nhân, nói:

- Mẹ ... Mẹ hãy nghe theo lời sư bá đi, mẹ cùng đệ đệ theo con cùng trở về cung nhé?

Giang phu nhân suy nghĩ một chặp, rồi bảo:

- Thôi được ... Mười mấy năm rồi, ta chưa trở về, thêm nữa, lúc sư phụ lão nhân gia người toạ hoá, ta cũng đã không ở kề cận bên người, đúng là quá bất hiếu, lần này trở về, ta phải cúng bái dâng hoàng một phen!

Lâm Yên Bích hướng cặp mắt đẹp nhìn qua Tiêu Phong, bảo ông:

- Tiêu đại ca, muội giờ đây chưa thể cùng theo huynh đi lên xứ Mông Cổ nơi miền bắc được, muội phải về cung Bích Vân trước, chờ khi nào nội bộ cung ổn thoả, muội sẽ lên đó tìm gặp huynh sau.

Tập 18: Bình định bạo loạn

Hồi 122: Bắc thượng Yên kinh (II)

Tiêu Phong gật đầu, bảo:

- Thì ra là vậy, thôi, đã có tứ đệ theo ta lên bắc, muội cũng chớ quá lo lắng.

Có mặt Tân Nguyệt, ông không tiện đi sâu vào chi tiết. Trông sang Du Thần Chi đang ngu ngơ ngồi trên ghế bên cạnh, đôi mắt gã chú thần vào A Tử, hàng mi không chớp, ông bất giác hỏi Lâm Yên Bích:

- Yên Bích, vị Du gia huynh đệ này dường như bị trúng một chất độc thật nặng của Bích Vân cung, muội xem có cách nào chữa chạy dứt bệnh cho y không?

Lâm Yên Bích vốn đã nhận định biểu hiện ngộ độc Du Thần Chi từ trước, cô bèn trả lời:

- Y trúng phải Nhiếp Hồn tán của sư phụ muội, độc được đó do đích thân sư phụ muội bào chế, chỉ mình bà có phương pháp hóa giải thôi.

Khi nghe Tiêu Phong lên tiếng nhờ Yên Bích giải độc cho Du Thần Chi, A Tử vốn đã rất không vui, cô sợ Lâm Yên Bích chữa lành cho Du Thần Chi rồi, Tiêu Phong sẽ buộc cô lấy gã, nếu gã không dứt bệnh, cô sẽ dựa cố gã ngớ ngẩn mà từ khước, mà ông cũng sẽ không nỡ ép gã cô cho một tên đàn độn. Do đó, nghe Yên Bích nói không đủ khả năng chữa cho gã, A Tử mừng hùm, cô vỗ tay hò reo:

- Tuyệt quá ... Thật là tuyệt!

Tiêu Phong lấy làm lạ,, hỏi:

- Không có giải được, sao muội vui mừng làm vậy?

A từ cười hi hi, đáp:

- Muội vừa nhớ tới một chuyện tức cười, muội khoái chí một chút không được sao? Bộ cứ mặt mũi bí xị suốt ngày mới là tốt à?

Mọi người cười ầm, Giang phu nhân nắm vào tay cô, bảo:

- A Từ, đúng là mình có duyên với nhau, nếu ta không tình cờ gặp cô, là bọn ta đã chẳng có gặp được Tiêu đại hiệp, là bữa nay mẹ con ta đều chẳng còn được sống sót. Mà này, sao cô không theo bọn ta lên chơi Bích Vân cung một chuyến? Chờ khi Yên Bích sắp đặt giải quyết xong mọi chuyện, sẽ cùng cô đi lên đường tìm Tiêu đại hiệp, cô thấy vậy được không?

A Từ trề môi, bảo:

- Đi lên trên chỗ đó, con thiệt không ham! Chán thấy mồ!

Lâm Yên Bích tròn mắt, hỏi:

- A Từ, bộ cô từng lên ở trên Bích Vân cung đó rồi sao?

Chóp chóp mắt, A Từ trả lời:

- Lên Bích Vân cung thì chưa, nhưng muội từng đi ngang vùng Thiên Sơn rồi, xừ gì đâu vắng tanh vắng ngắt, không có lấy một dấu chân người, chẳng có gì hay ho hết!

Giang phu nhân vuốt mái tóc A Từ, bảo:

- Thôi được rồi, xem chừng cô không ưa thích đi Bích Vân cung, ta cũng không ép, chỉ mong, chừng nào cô có thì giờ rảnh rỗi, nhớ ghé thăm ta cùng Xuân Lam.

Từ hồi mối duyên kỳ ngộ đưa cô về thế giới này, A Từ trước sau được chung đụng Trình Anh cùng Giang phu nhân, cả hai đều thiết tha cùng cô, tấm chân tình bột phát tự nhiên từ con tim họ đã làm cô cảm kích không ít, rồi thời gian sau này, cô sống kề cận những con người chính khí凛凛, cô bất tri bất giác giảm hẳn những thói nanh ác. Cô bèn gật đầu, đáp:

- Được! Khi nào con thấy chán Mông Cổ, sẽ lên Bích Vân cung thăm bà!

Vậy là mọi người quyết định, Tiêu Phong, Liễu Như Lăng, A Từ và Du Thán Chi sẽ hộ tống đưa Tân Nguyệt về Mông Cổ, Lâm Yên Bích, Giang phu nhân và Giang Xuân Lam theo Hà Thanh Liên lên Bích Vân cung, lo liệu công việc trong cung. Mọi người bèn kéo nhau về Tín Dương, tom góp đồ đạc.

Lâm Yên Bích cùng Thanh Huyền đến Thái Lăng quán cười hai con hân huyết bảo mã sang Trịnh phủ trả lại cho Tiêu Phong.

Sáng sớm hôm sau, mọi người chào từ biệt, đoàn Tiêu Phong lên bắc, còn đám Lâm Yên Bích nhắm hướng tây bắc ra đi.

Nguyên đất phong hầu Hốt Tất Liệt bao gồm một dải vùng Mạc Nam, cộng thêm một phần vùng tây bắc, đồng thời cuối tháng này, đại hân Mông Cổ tổ chức lễ Hốt lý đài để phong tặng y ở Yên Kinh, sẽ có mặt đông đủ các hân vương Mông Cổ của những tiểu quốc.

Tiêu Phong cũng đã nhận được công hàm triệu tập của Hốt Tất Liệt, lệnh cho ông đưa công chúa Tân Nguyệt đi Yên Kinh tham dự yến hội. Tiêu Phong cũng muốn nhân dịp này trở về thăm lại Yên Kinh, nơi xưa kia ông từng đóng ở đây dưới chức vụ Nam Viện đại vương, cũng muốn xem thử xem mười tám châu của Yên Vân giờ thay đổi ra sao. Đường lên Yên Kinh phải đi ngang thành Lâm Hoảng, Tiêu Phong cũng nóng lòng muốn gặp trở lại tộc nhân cùng huynh đệ ở đây.

Một ngày nọ, đến bờ Hoàng Hà, vì đông đảo số người xuôi nam, ngược bắc, lượng tàu đò độ khách sang sông không đủ để phục vụ, nhiều lữ khách phải trọ qua đêm nơi các khách sạn, đoàn Tiêu Phong cũng vất vả lắm mới tìm được chỗ trọ, họ đang dùng bữa cơm chiều, bỗng nghe từ bên ngoài tiếng đám đông người huỳnh náo. Thợ khách ngừng đĩa, hè nhau chạy ra ngoài.

A Từ động hiếu kì, cô bèn túm lấy một gã trai cỡ mười bảy, mười tám tuổi, hỏi:

- Tiểu ca, bên ngoài đã xảy ra chuyện gì thế?

Cậu trai dòm dòm vào cô, có vẻ lạ lẫm:

- Cô không biết gì cả sao? Đây là cô con gái của Lưu lão gia sắp chết do nhịn ăn, các quan gia đây đến khám nghiệm thi thể xong, khi căn cước người chết thiết lập rõ ràng đầu vào đây rồi, quan sẽ cho dựng bảng hiệu đề cao trình tiết cô ấy!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Mã Hành Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.18 - Chương 123: Tái Ngộ Dương Qua

Gã thiếu niên nói xong, co giò chạy ra ngoài.

A Tử quá sức kỳ lạ, cô quay sang bảo Tiêu Phong:

- Ti phu, tui mình cũng đi xem trò nhiệt náo này đi, chuyện lạ đời kiểu này có khi trăm năm mới xảy ra một lần!

Dứt lời, cô đi thẳng ra cửa, Du Thân Chi cấp tốc bám theo sau, như bóng bám theo hình. Cũng thấy lạ, và chẳng hôm nay coi như cũng chẳng sang sông được, sao bằng tới xem trò kỳ quái này, Tiêu Phong bèn cùng Liễu như Lãng ra ngoài, theo đuôi đoàn người đang rong rã đi sau một gã gỗ thanh la ảm ỉ.

Khi đến trước một căn nhà dân dã, tuy không phải vào hàng đại phú, họ thấy nó cũng thuộc loại nhà giàu có. Đám đông xúm đen xúm đỏ trước sân nhà, quan huyện ngồi tại giữa phòng mé trước nhà, có một người trung niên ăn mặc tề chỉnh đứng kèm bên cạnh. Tiêu Phong nghe thiên hạ xầm xì, chỉ chỗ, bảo:

- Đây ắt hẳn Lưu lão gia, cô con gái lão chắc đang bị nhốt ở phòng kế bên"

Lại có kẻ nói:

- Ngươi bảo thử xem, sao lại có người cha ác độc đến thế chứ, đưa con gái đang sơn son ngon lành lại bắt nhịn đói cho chết!

Tiêu Phong rùng mình, ông hỏi người đứng kế bên:

- Xin chào huynh đài, làm ơn cho hỏi, chuyện này là gì vậy? Tại sao bắt con gái ruột nhịn đói chết? Chẳng phải là làm chuyện tàn ác không thể dung thứ hay sao?

Người nọ nhìn dọ dẫm vào ông, trả lời:

- Huynh đài ắt hẳn người đến từ nơi khác? Chuyện này, cư dân đều hay biết cả, quan huyện rồi sẽ truy tặng Lưu tiểu thư hiệu bài "trinh tiết" đấy.

Lại nghe một kẻ khác tiếp lời:

- Cái cô Lưu tiểu thư này nửa bước không ra khỏi nhà, đâu có chuyện gì gọi là tàn ác bất dung thứ được! Chỉ tội nghiệp cô, hồi nhỏ hứa hôn về một gã họ Ngô, đầu dê, hai mươi ngày trước đây, gã họ Ngô đó lần đầu ra chết, Lưu lão gia vì muốn con gái mình được vang danh liệt nữ, làm rạng rỡ tổ tông nên đã nghĩ ra cách thức ấy!

Kẻ đó nói chưa hết câu, đã nghe từ căn phòng mé bên rộ lên tiếng khóc nức nở, đám đông bên ngoài sân đang ồn ào bỗng im bật, cùng giơng tai lên nghe ngóng.

Chỉ thấy quan huyện đứng lên, khoát tay áo, bảo:

- Sao hãy còn chưa chết? Chờ khi nào nó chết hẳn hoi xong xuôi, hãy đến báo ta hay, đỡ mất công ta đi tới đi lui!

Rồi lão quan huyện ngoe ngoáy đi ra, đám đông vội vàng vàng tách ra nhường lối.

Lưu lão gia đó co cẳng chạy theo, đầu gật lia lịa:

- Lão gia bớt giận, bữa nay nhịn đói là đã được bốn bữa rồi, chừng hai, ba hôm nữa, là xong thôi!

Quan huyện gục gặc cái đầu:

- Hừm ... tự cô lai đến giờ, đâu có nhiều trinh phụ liệt nữ lưu danh muôn thưở đâu, huyện nhà ta có được một liệt nữ như thế, toàn huyện đều được thom lây, vậy đến lúc đó, ta nhất định sẽ đến thấp nhang, tế bái.

Lão dứt lời, truyền lệnh bọn sai dịch mở đường, chúng giống trống, gõ chiêng, cả đoàn kéo nhau trở về nha môn.

Tiếng khóc mỗi lúc một thảm thiết, Lưu lão gia lò dò đến trước cửa, la lớn:

- A Mao, nín đi, hai bữa nữa thôi, là sẽ chẳng còn đau đớn gì nữa đâu!

Từ trong phòng, tiếng nữ tử vừa thút thít, vừa van xin:

- Cha ... Con đói quá ... Cha cho con ăn uống chút đỉnh gì đi!

Lưu lão gia xoa xoa hai tay vào nhau, giậm chân, bảo:

- A Mao, sao mi lại hồ đồ làm vậy? Từ khi ta hay tin đứa con trai nhà họ Ngô đó chết đi, ta đã quyết định mi tuân tiết chết theo. Ta đã bảo mẹ mi hết lời khuyên răn, mi làm vậy, được danh thơm liệt nữ đến muôn đời sau. Nay đã nhịn đói được đến nước này, sao mi còn van nài đòi ăn, muốn đem bỏ phí biết bao công trình mi đã làm được tới giờ?

Trong phòng vọng ra thanh âm yếu ớt của cô gái:

- Nhưng ... con đói quá mà cha ... Con không muốn chết đâu!

Lưu lão gia đứng ì trước cửa, nghiêng răng, bảo:

- A Mao, mi biết tại sao ta đã phải dùng đến cách này cho mi tuân tiết không? Tại vì uống thuốc độc hay nhảy giếng, mi đều chẳng tự mình làm nổi, đứa nhỏ như mi mới có mười lăm tuổi, làm sao tự mình tìm chết kiểu đó cho được? Ta thấy khó quá sức, cứ ngần ngại mãi, sau ông cậu mi tới, chỉ ta cái cách thức đó, nhốt mi trong phòng, cho mi tuyệt thực mà chết. Tuân tiết kiểu đó, xưa nay nay là cách làm nỡ mảy nỡ mặt số một, thơm lây để tổ tiên, cha mẹ mảy nhờ đó cũng được rạng rỡ. Ta làm vậy không phải ép uống gì đâu, thực ra chỉ thành toàn cho mi thôi, mi đã không hiểu hảo ý của ta, còn oán trách ngược, cái đó mới là sự tối ngu dốt!

Cùng lúc ấy, một thiếu phụ đi đến, bà ta vừa khóc lóc, vừa van vãn lão họ Lưu:

- Lão gia, thôi thì ông ban cho nó một liều độc được, rồi cho nó ăn uống một bữa no say, là đã chóng vánh thành toàn cho nó đấy, tránh cho nó biết bao cực khổ thảm thiết như thế!

Lưu lão gia nguyền dài bà ta, bảo:

- Đàn bà trong nhà thì biết cái quái gì? Phàm sự tuân tiết, trước hết phải báo quan, Do tuyệt thực là cách thức rất khó tìm chết, đi ngược với ham muốn thông thường của con người, nó chết đi rồi, quan huyện sẽ đích thân đến thấp ba nén nhang, rót ba chén rượu để vái nó ba vái, phong tặng nó làm người liệt nữ nêu gương tốt cho đàn bà, con gái khác noi theo. Nếu giờ mình lại cho nó uống thuốc độc, mà mấy cái xác chết vì ngộ độc thì mặt mày sẽ xám xịt, thất khiếu rỉ máu đen thui, khi quan huyện đến làm lễ tế bái, làm sao ông ta không nhìn ra cho được? Lão ta quen khám nghiệm tử thi, làm vụ đánh độc vậy, có phải mình muốn lừa bịp, coi quan như con nít chăng? Làm sao ta dám cả gan như thế chứ?

Hai người Tiêu Phong cùng Liễu như Lăng nghe lão nói, máu nóng bốc hừng hực lên đầu, họ đang định nhào vô cứu cô gái đó ra, bỗng thấy vụt loang loáng qua một nhân ảnh, rồi thấy một người đứng sừng sững ngay cửa phòng, day lưng về phía đám đông bên ngoài, tả cước gãi vung lên, nghe "bộp" một tiếng, ổ khoá lớn cỡ ngón tay cái đã gãy rời, nhưng cánh cửa dày cộm chỉ mở tạt sang một bên, không bị đập đổ tung xuống sàn nhà, ý hẳn gã muốn tránh gây đổ vỡ đồ vật trong phòng. Xuất thủ đến mức tính toán chu đáo được nặng nhẹ như vậy, lực đạo thu phát tùy tâm, công lực đó khiến người ta trông thấy mà kinh hãi.

Liễu như Lăng không ngăn nổi tiếng trầm trồ:

- Hảo công phu! Người này đích thực cũng là một đại cao thủ trong đời đây!

Thấy người đó hình dung khôi vĩ tuấn tú, một ống tay áo buông thông phất phơ bên mình, Tiêu Phong mừng rỡ, ông nhảy vù tới, vượt qua khỏi đám đông, miệng kêu lớn:

- Dương huynh!

Nhân vật đó quay mình lại, đích thực Dương Qua!

Dương Qua nhận ra Tiêu Phong, gã cũng mừng hóm, nhảy tới nắm vào tay Tiêu Phong:

- Tiêu huynh! Mạnh giỏi?

Tiêu Phong chưa kịp trả lời, đã thấy lão họ Lưu xông ra, chỉ chỗ vào Dương Qua, giọng tức giận mù trời đất:

- Mi là đứa nào? Dám đến đây phá hoại cuộc tuân tiết hùng tráng của một liệt nữ bản huyện, mi ... mi biết tội mi nặng đến đâu không?

Mắt chẳng dờm qua lão lấy một giây, Dương Qua quai tay túm lấy cổ áo lão, nhắc bổng thân mình lão lên, quay sang hớn hờ hỏi Tiêu Phong:

- Tiêu huynh, hai ta chơi trò tung hứng đá cầu, huynh thấy sao?

Tiêu Phong vừa vén xếp tay áo, ống quần, vừa cười, đáp:

- Được đấy, chỉ hiểm nổi sân trước đây có hơi chật hẹp, chẳng đủ chỗ chơi!

Dương Qua xách lão họ Lưu lên, tung mình nhảy lên cao, cười rộ:

- Để chờ đệ ra hân bên ngoài, mình sẽ cách tường tung hứng chơi!

Tiếng còn chưa dứt, đã thấy gã ở bên ngoài bức tường bao sân. Tất cả chợt thấy xảy ra chuyện to, số đông họ còn chưa kịp hoàn hồn, đã nghe "vù" một tiếng, một vật gì to lớn đã bay lừng lừng bên trên đầu tường bay vào, kèm theo một tiếng rú khủng khiếp, mọi người nghe giọng, đều biết đây là tiếng của lão Luru, ông ta chân ngược lên trên, đầu chổng xuống dưới, đang sầm sập rơi vùn vụt xuống, mặt mày lão thất thần như gà mắc toi, ai nấy đều sợ, lão mà chạm mạnh xuống đất, sẽ thành một đồng thịt bầm vụn.

Mắt thấy chòm đầu lão ta sắp đụng đất, Tiêu Phong đã thò một chân ra, đá tung ngang eo lưng lão, làm thân mình lão lộn ngược lại, bay vù lên cao, hướng ra bên ngoài tường.

Tập 18: Bình định bạo loạn

Hồi 123: Tái ngộ Dương Qua (II)

Hai người lấy lão Luru làm trái cầu, họ cách tường đá qua đá lại, làm người đương trường nhìn mà chóng mặt.

Lão Luru lúc đầu vốn đã như gà mắc toi, sau đó không biết lão đã xui đi từ hồi nào, đã cạn kiệt hết hơi hết sức, đến một tiếng rên cũng không thoát nổi ra khỏi miệng.

Cô gái bị nhốt trong phòng đã được A Tử cùng Tân Nguyệt điu ra ngoài, khi cô thấy hình dạng ông bố tiêu điều như vậy, cô cố sức quỳ ngay ngắn trên sân đất, miệng ràn rụa ướt rên rĩ, van xin:

- Hai vị đại hiệp, làm ơn dung tha cho cha tôi!

Cô bị bỏ đói đã bốn ngày nay, đầu gối hai chân không sao cẳng đáng nổi sức nặng toàn thân, van lơn được mấy tiếng ấy xong, cô té lăn ra sân đất, không gượng dậy nổi nữa. Người bồng quan tuy đông, nhưng chẳng ai nghĩ đến cho cô ăn uống. Chỉ mỗi mình Liễu như Lăng đã mau mắn chạy ra đầu phố mua về cho cô mấy cái bánh bao cùng một bát canh nóng, đem đến đưa cho cô. Thấy thức ăn, mắt cô sáng rực, rồi không biết đã cộp nhật được sức lực từ đâu, cô chụp lấy bánh bao, nghiêng ngấu nhai nuốt, vội vã ăn đến mất nghẹn nơi cổ họng.

Liễu Như Lăng nhỏ nhẹ bảo cô:

- Ăn từng chút một thôi, húp nước canh trước đi đã.

Cô gái này dung mạo không đẹp, nhưng từ nhỏ, Liễu Như Lăng quen chiều chuộng, chăm sóc nữ nhân, bất kể người đẹp hay xấu.

Tiêu Phong nghe cô gái van lơn cho cha, ông nghĩ trừng phạt lão vậy cũng đã tạm đủ, bèn nhảy vút lên cao, vung nhẹ tả cước, đón và đỡ cho lão Luru gấn chặt vào đất, rồi cười ha hả, nói:

- Dương huynh! Nghỉ chơi! Con gái hân đã có lời xin tha cho hân.

Trong tràng cười, thân mình ông nhẹ nhàng hạ xuống, thu gót chân về, ông đặt lão Luru nằm thẳng cẳng trên sân.

Dương Qua cười rộ, gã nhảy qua tường vào, đưa mắt dòm vào lão Luru, chỉ thấy hân vội vã nhắm nghiền hai mắt, giả dạng ngất xỉu. Dương Qua thò một ngón tay miết vào nhân trung, mặt hân lập tức hiện ra dáng vẻ gà chết toi.

Dương Qua hứ lạnh một tiếng, gằn giọng bảo:

- Có con gái mi van xin, ta hãy tạm tha cho mi, mi mà còn dám ép con gái mi làm trò tuần tiết, muốn làm cái trò kiếm chút nở mày nở mặt cho tổ tiên, ta sẽ sả mi ra trăm ngàn mảnh đấy, nghe không?

Lão họ Luru nằm chết gí trên đất, thoi thóp, lão chỉ có thể gục gặc cái đầu.

Liễu như Lăng khinh thị liếc lão, bảo:

- Trong thiên hạ lại có người tâm địa độc ác làm vậy, nay ta mới thấy lần đầu!

Tiêu Phong giắt tay Liễu như Lăng, dẫn đến giới thiệu cùng Dương Qua:

- Dương huynh, đây là người anh em kết nghĩa đồng sanh cộng tử của tôi, tên là Liễu Như Lăng.

Dương Qua quan sát Liễu như Lăng, rồi cung tay, vui vẻ nói:

- Liễu huynh đệ người tài giỏi tuấn tú há! Tại hạ Dương Qua, xin chào ra mắt.

Liễu như Lăng vội vàng chấp tay thành quyền, vái dài, đáp:

- Đại danh Dương huynh đệ từng nghe như sấm động bên tai, bữa nay được gặp, đúng là tam sinh hữu hạnh.

Tiêu Phong cười vang:

- Thôi bớt khách sáo đi! Bọn mình đi kiếm chỗ uống một chén thiết đãi đời nào!

Lúc ấy, bà vợ lão Lưu đã chạy sòng sọc đến, thấy ông chồng cùng cô con gái nằm lẫn lóc ở đấy, bà ta chẳng dưng tay ra đỡ dậy thì chớ, lại ngồi bệt xuống đấy, khóc bù lu bù loa, oán trời trách đất đã làm bà khổn khổ.

Tiêu Phong chẳng chịu nổi, ông quay sang bảo A Tử và Tân Nguyệt:

- Hai cô hãy về khách sạn trước, bọn ta kiếm chỗ uống rượu!

Túm lấy tay của Dương Qua và Liễu Như Lăng, ông kéo cả hai cùng nhảy vượt tường, họ biến mất tăm vào đám đông bộ hành đang chen chúc đi lại trên đại lộ.

- Ti phu, chờ muội với ...!

A Tử cùng Tân Nguyệt vội rượt theo, nhưng hai cô nào còn thấy đâu bóng dáng cả ba!

A Tử hết sức phật ý, cô bĩu môi, nói:

- Uống rượu thì có quái gì mà phải vội vã thế! Công chúa, hai đứa mình cũng đi kiếm chỗ nhậu nhen!

Tân Nguyệt cười, đáp:

- Ồ được! Muội muốn nhậu, ta cũng sẵn lòng tiếp muội một tay!

Du Thán Chi cũng ghé sát vào A Tử, rụt rè nói:

- A Tử, tui cũng muốn nhậu nữa!

A Tử vung tay ầy mạnh gãi ra:

- Tránh ra ... Cái đồ ngốc nghếch nhà người!

Du Thán Chi hoảng hốt ngó ngó cô, A Tử gí tay vào đầu mũi gãi:

- Ta bảo cho mà biết, từ rày đừng có mà xấn xỏ, mà ào ào a vào người người ta, hiểu chưa?

Du Thán Chi gật gật đầu lia lịa, nói:

- Dạ ... Hiểu rồi, thưa A Tử!

Mỗi câu nói nào của gã, đều có cái tên của A Tử bên trong, trên cõi đời hiện tại, gã chẳng còn nhớ, chẳng còn hiểu biết gì khác, ngoài cái tên A Tử đó!

---- Xem tiếp hồi 124 ----

Bạn đang đọc truyện *Thiên Mã Hành Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.18 - Chương 124: Tử Phùng Tri Kỷ

Tiêu Phong, Dương Qua cùng Liễu Như Lăng tìm đến một quán rượu, ngồi yên chỗ xong, Liễu Như Lăng gọi tửu bảo:

- Tiểu nhị, đem cho ta rượu ngon hạng nhất của quán!

Tửu bảo đếm đếm ngón tay, nói:

- Rượu thượng hạng, quán đây có rượu Phần, có Uống Đầu Xuân, có rượu Cam Lộ Đường, và các thứ rượu Trúc Hiệp, Kim Ba, Quỳnh Tô ...

Liễu Như Lăng xua tay, bảo:

- Khỏi cần kẻ thêm nữa, đem cho mỗi thứ đó ba cân đi!

Gã tửu bảo gãi gãi đầu, cười lớn lên:

- Xin lỗi ... thưa công tử đây, quán tôi chỉ còn duy nhất một thứ rượu trắng, tất cả những thứ khác đều bán hết sạch!

Liễu Như Lăng vỗ bàn, thét:

- Đã bán hết sạch, sao mi lại còn đem kẻ chi cho dài dòng lắm thế!

Tửu bảo vội vàng gật đầu, trả lời:

- Dạ ... Dạ ... Tiểu nhân tội đáng chết, khách sang sông đông nườm nượp, tại thị trấn này, bao nhiêu rượu ngon đều hầu như bán hết sạch, hết ráo.

Tiêu Phong vui vẻ bảo gã:

- Rượu trắng cũng được, mang ra cho ba mươi cân nhé.

- Ba mươi cân? - Gã tửu bảo le lưỡi - Toàn quán tổng cộng không có tới được ba mươi cân, bộ khách quan có thể uống nhiều dữ vậy sao?

Tiêu Phong nói:

- Vậy thì đem cho hai mươi cân, quán chủ chắc có đủ?

Tửu bảo gật đầu:

- Hai mươi cân thì có ... xin ba vị chờ cho một chút.

Dương Qua nói:

- Năm nay, đặc biệt thiệt đông khách qua sông, hai nước mới đình chiến chưa bao lâu, thiên hạ làm ăn phát tài, lái buôn hai miền nam bắc lên xuống rầm rầm, làm chuyện đưa đồ vượt sông càng thêm tấp nập, ngay đến cái thị trấn nhỏ xíu này, bao nhiêu rượu đều bán cạn queo!

Gã nhìn sơ đám khách bộ hành đi lại náo nhiệt trên lộ, rồi nói tiếp:

- Chẳng biết rồi đây, khi chiến tranh tái phát, sẽ làm biết bao nhiêu con người trong số đó trở thành kẻ vô gia cư?

Tiêu Phong nghĩ nhớ về tham vọng của Hốt Tất Liệt, ông thở dài:

- Cũng sắp bùng nổ lại sớm rồi đấy!

Dương Qua hơi ngạc nhiên, hỏi:

- Tiêu huynh, xin nói rõ!

Tiêu Phong đáp:

- Chẳng giấu gì Dương huynh, ta thực ra đang làm Đông Liêu tướng quân cho Mông Cổ, dưới trướng của Hốt Tất Liệt.

- Hà? - Dương Qua kinh ngạc đến sững sờ, gã gần như muốn nhảy nhồm - Sao vậy được? Huynh ... Chẳng phải huynh người tộc Khiết Đan sao?

Gã ngàn vạn lần không sao tưởng tượng nổi người anh hùng mà gã thầm nhất mực kính trọng lại có thể làm một thù địch của người Hán!

Liễu Như Lăng vội vàng nói:

- Dương huynh, đại ca đệ cũng vì tộc nhân của mình mà phải ép lòng đi làm cái chức tướng quân đó, dù tuyệt không muốn chút nào, nhưng đạo đó, sinh mạng hàng trăm ngàn người Khiết Đan nằm trọn trong tay Hốt Tất Liệt, đại ca đệ có không muốn làm cũng không được, lần này, đại ca lên Yên Kinh miền bắc, cũng chỉ vì muốn tìm cách xin thôi chức vị đại tướng quân đó!

Dương Qua tròn tròn mắt:

- Thực sự là vậy ư?

Tửu bảo đã đem rượu ra, Tiêu Phong nâng bát rượu lên, nói:

- Lần trước gặp Dương huynh, vào lúc công chuyện cấp rập, ta đã không tỏ rõ cùng Dương huynh chuyện mà Liễu huynh đệ đây vừa nêu lên, xin tự phạt ba bát !

Liều Như Lăng day sang hỏi Tiêu Phong:

- Đại ca, vậy đệ có một yêu cầu riêng tư, cũng là để kể cho Dương huynh nghe chuyện bữa đó, đại ca một người một ngựa đối đầu mấy vạn đại quân Mông Cổ, cái khí thế ấy, đệ mới chỉ được nghe qua lời tường thuật của Lâm muội, bữa nay, Như Lăng rất muốn nghe chính miệng đại ca kể từ đầu đến cuối!

- Được! - Tiêu Phong nâng bát, một hơi uống cạn, rồi nói tiếp - Chuyện năm xưa, chuyện đã qua, thiết cũng chẳng đáng nhắc tới, nhưng có thắc mắc của Dương huynh, Tiêu mỗ cũng xin thuật lại đầu đuôi tự sự.

Rồi ông đem sự việc xảy ra từ lúc được Tân Nguyệt cứu, đưa ông từ dưới chân núi Nguyệt Nha về thành chữa trị, kể sơ sài, tóm tắt những diễn biến chính, nhưng Dương Qua đem so cái nguy hiểm của vây khốn thành Lâm Hoàng cùng thời kỳ già và Quách Tĩnh bị Mông Cổ vây hãm, già từng biết qua sự hung hãn, dũng mãnh của quân binh Mông Cổ, chuyện Tiêu Phong đơn thân độc mã đối địch mấy vạn địch quân, cái hào khí đó, quả trước đây chưa từng xảy ra, sau này cũng không mong được xem lặp lại. Rồi nghĩ nhớ về lúc ông ngay trước mặt thiên quân vạn mã, đã buộc Liều để buông lời thề nặng để rồi sau đó, tự tận bằng hai mũi tên gãy, hiển lộ cái khí khái của một bậc anh hùng, trong lòng Dương Qua cảm khái vô ngần, già bất giác không ngăn nổi sục sùi, già chẳng thể ngờ nổi, đời sau của Tiêu Phong, ông trôi giạt về thế giới này, một trăm năm cách biệt, vẫn không sao thoát khỏi cái số mệnh phải cút cung, tận tụy lẫn lộn cho dân, cho nước!

Khi Tiêu Phong kể dứt mọi chuyện, ba người đã cùng nhau chạm chén, uống khá nhiều rượu rồi. Dương Qua rót đầy ba bát, rồi nâng cao bát của mình lên, già nói:

- Tiêu huynh, Liều huynh, ta xin kính hai bạn! Các bạn đều là hán tử trọng tình trọng nghĩa, Dương Qua ta bình sinh rất kính ngưỡng những người như thế.

Nói xong, già ngửa cổ, nốc cạn bát rượu.

Tiêu Phong cùng Liều Như Lăng cũng nâng bát, uống cạn, rồi Tiêu Phong vui vẻ nói:

- Bữa nay, được gặp tri kỷ, đúng là một chuyện sướng khoái, chỉ hiềm một nỗi, rượu quá ít, uống chưa đã!

Dương Qua cười, hỏi:

- Tiêu huynh còn nhớ vụ xảy ra dưới chân núi Thiên Sơn bữa đó không? Huynh uống mất vò rượu Nữ Nhi hồng của nhà người ta, cái ả con gái ông chủ quán tên Triệu Phi Yến cứ đòi gả về cho huynh, làm huynh cuống quýt tay chân, còn may mà được cái cô gái áo xanh lục mỹ miều đó giải vây giùm cho!

Liều Như Lăng cười tủm tỉm:

- Đại ca, cô gái áo xanh lục mỹ miều ấy chắc hẳn là Lâm muội chứ gì?

Tiêu Phong gật đầu:

- Không sai ... Chính thị cô ta.

Dương Qua bảo:

- Nói vậy thì, cái cô gái áo lục mà Tiêu huynh vừa xác nhận đúng là Lâm cô nương, sau đó, cô lại còn cứu huynh lẫn nữa, ta xem chừng, duyên phận giữa hai người có phần gần bó không ít đâu!

Tiêu Phong tủm tỉm cười, rồi đổi đề tài:

- Dương huynh, từ sau khi chia tay lần ấy, tình hình ra sao? Huynh đã có tìm ra tôn phu nhân chưa?

Dương Qua lắc lắc mái đầu, thờ dãi:

- Chưa tìm được! Ta đi mò gót khắp miền bắc, chẳng có được một chút âm hao! - Già ngẩng đầu - Mười một năm ... đã qua mười một năm rồi, từ nam chí bắc vùng Trung nguyên, khắp vùng Giang Nam ta đều lẫn lộn đi tìm khắp, cũng như bữa nay, nơi miền bắc đây, chẳng chỗ nào là ta không tìm kiếm, dò hỏi, mà người thì biệt vô âm tín, chẳng hiểu, hết hẹn mười sáu năm, đôi ta có còn được trông thấy nhau nữa hay không?

Mười một năm qua, già không nguôi nỗi nhớ nhưng Tiểu Long Nữ, suốt ngày cặm cụi dò hỏi tin tức nàng, mà đã chẳng thu được chút kết quả nào.

Tiêu Phong vươn tay vỗ nhẹ vào vai già, an ủi:

- Mười sáu năm, giờ đã qua được mười một rồi, chỉ còn năm năm nữa thôi, năm năm thấm thoát nhanh lắm, hai người thế nào cũng sẽ đoàn tụ!

Dương Qua gật đầu, già nghĩ đến Tiêu Phong cùng A Châu âm dương cách trở, già cùng Tiểu Long Nữ dù phải xa cách nhau mười sáu năm, nhưng rút cục, cũng còn có ngày gặp lại, Dương Qua bèn vỗ trả vào vai Tiêu Phong:

- Tiêu huynh, huynh là một bậc đại anh hùng, Dương Qua khôn đốn vì tình, chẳng làm được tích sự gì, thiết thấy mắc cỡ quá!

Liều Như Lăng nói:

- Dương huynh khiêm nhượng quá! Đại danh Thần Điều hiệp, trên giang hồ còn ai là không nghe, không biết tới! Xa cách giữa huynh cùng tôn phu nhân cũng đã qua được một phần lớn thời gian rồi, huynh đã tìm kiếm khắp nơi từ nam chí bắc, vậy kế tiếp đây, huynh dự tính làm gì?

Tập 18: Bình định bạn loạn

Hồi 124: Từ phòng tri kỷ (II)

Dương Qua do dự một lúc, rồi nói:

- Sao cũng được, sẵn đang rảnh, ta sẽ theo Tiêu huynh lên miền bắc, đi Mông Cổ. Nếu thực sự xảy chuyện bất hoà với Hốt Tất Liệt, khi cần động võ, ta cũng có thể góp vào một chút sức mọn!

Khi Liễu Như Lăng hỏi câu hỏi, gã cũng đã dự tính sẽ được nghe trả lời như vậy, nên trong lòng rất vui sướng, gã bèn bảo:

- Thế thì hay quá, có Dương huynh đồng hành, chúng mình rõ là có thêm trợ thủ đắc lực vào hàng số một.

Dương Qua đáp:

- Nhìn vào sự tinh minh quả quyết của Hốt Tất Liệt mà ta từng được biết, vụ này thực khó lo liệu, nui làm phật ý Hốt Tất Liệt, sẽ lập tức đưa tính mạng mấy vạn cư dân thành Lâm Hoàng vào cục diện nguy hiểm, mình võ công cao, cũng không sao bảo đảm nổi an toàn cho mấy vạn con người đó, thành thử, không phải đến mức cuối cùng, đến bất đắc dĩ lắm thì Tiêu huynh mới nên đi nước cờ đó, mình nên tìm giải pháp sao cho hai bên cùng ổn thoả là hay nhất.

Liễu Như Lăng khẽ chau mày, gã thở ra, nói:

- Chỉ sợ rất khó tìm được giải pháp lưỡng toàn, nhìn tình hình hiện giờ, thế nào cũng cần sự hy sinh của một bên.

Dương Qua chợt nghĩ đến Hoàng Dung, bèn hỏi:

- Tiêu huynh, khi Quách bá mẫu của ta giúp huynh thoát khỏi thành Tương Dương, bà ấy có cho ý kiến gì về cách giải quyết vụ này không? Là người túc trí đa mưu số một thiên hạ, nếu được bà chịu giúp ý, mình có hy vọng tìm thấy cách thức tốt.

Tiêu Phong đáp:

- Tôi ấy, lúc ra khỏi cổng thành, Quách phu nhân đúng là cũng có bàn bạc cùng ta thật lâu chuyện ấy, rốt cục, bà cũng đã chẳng đưa ra được giải pháp nào!

Dương Qua thở ra, giọng chán nản:

- Nếu đến ngay cả Quách bá mẫu ta cũng không nghĩ ra được gì hay, đây đúng là chuyện khó khăn số một trên đời!

- Kệ ... Khó khăn đến đâu, chắc đành tùy thời mà hành sự thôi? - Theo thói quen, Tiêu Phong nâng bát ngựa cổ ực, nhưng gặp cái bát trống rỗng, ông cười xoà, đặt bát xuống, nói tiếp - Uống chưa đã thêm, thôi mình đi kiếm chỗ khác đi!

Thế là ba người đi ra khỏi quán đó, tìm đến một từ điểm khác, họ uống đến tận khuya khoắt mới về!

Hôm sau, cả đoàn đáp thuyền vượt sông Hoàng Hà, tiếp tục hành trình đi Yên Kinh. Trên thuyền, A Tử hỏi thăm về Trình Anh cùng Lục Vô Song.

Dương Qua đáp:

- Hồi ấy, sau lần gặp các cô ở Giang Nam, ta chưa trở về đây, cũng không biết lúc này họ ra sao!

Chạnh lòng nghĩ đến mối thâm tình hai người Trình Lục dành cho gã, Dương Qua không khỏi mang mặc cảm tội lỗi vô ngần.

A Tử nói:

- Nguyên muội có hứa, khi tìm được ti phu xong rồi, sẽ đi cùng huynh ấy xuống Gia Hưng thăm Trình ti ti và Lục ti ti. Muội đâu có ngờ, xảy ra nhiều chuyện khác quá, hồi tháng trước, ti phu lên Lư Sơn giải thoát muội xong, rồi cùng nhau xuống Tín Dương bận rộn trợ giúp bằng hữu, giờ lại phải đi Yên Kinh, nếu sau đây, muội không trở về Trung nguyên nữa, chỉ e khó lòng có dịp tái ngộ hai người nhà Trình ti ti được. Mai đây, huynh có đi Giang Nam, nhờ huynh nhắn với Trình ti ti là muội đã kiếm thấy ti phu muội rồi, để họ bớt lo âu.

Suốt đời cô, A Tử chỉ thấy duy nhất Trình Anh là đối xử tuyệt hảo cùng mình, niềm cảm kích mối ân tình đó không khi nào phai nhòa trong tim cô, đây cũng là lần đầu trong đời, cô được trải qua tư vị ấy.

Nhìn sóng nước Hoàng Hà cuộn cuộn tuôn chảy về hướng đông, ai nấy đều thấy cảnh tượng đó hùng vĩ, ghi khắc hình ảnh đậm nét trong tâm khảm.

Đăm hôm sau, họ đến gần Yên Kinh, các sắc phục Mông Cổ mỗi lúc thấy một nhiều hơn, đâu đâu cũng thấy quân binh Mông Cổ tuần tra.

Thời Liêu quốc, Yên Kinh là trung tâm chính trị, kinh tế hết sức phồn thịnh, mấy chục năm sau này, dù trải bao chiến loạn, nó vẫn cứ là thành thị phồn hoa số một phương bắc, Khi Tiêu Phong vào khu quân hạt mười sáu châu Yên Vân, nơi ông thường tổ chức săn bắn hồi còn làm Nam Viện đại vương, giờ trở về chốn cũ, ông thấy cảnh vật chẳng có gì khác xưa, bầu trời vẫn cứ xanh trong, mặt đất dưới gót chân vẫn cứ rắn chắc như thớ nào, dù vật đổi sao dời, thấm thoát đã trăm năm trôi qua, cảnh vẫn cứ thế, chẳng thay đổi gì trước mắt người xưa.

Cười ngửa rong ruổi lối cũ, lòng Tiêu Phong đang cảm khái vô ngần, bỗng thấy A Tử chỉ tay ra trước, nói:

- Tỉ phu, huynh nhìn cái gò đất cao kia kia, ngày xưa, mình từng đi săn trên ấy - Liếc mắt trông sang Du Thán Chi, miệng cô vẫn liến thoắng - Mà cũng không biết sao lại có một thẳng xú tiểu tử bán mạng đã nấp nánh tại đây, tung vôi bột vào huynh!

Tân Nguyệt bị kinh ngạc to, cô hỏi:

- Tiêu đại ca, bộ huynh ngày xưa từng có ở Yên Kinh rồi sao?

Tiêu Phong không muốn tiếp tục giấu cô nữa, cho dù cô tin hay không, ông quyết định nói toàn bộ sự thực cho cô nghe. Ông đáp:

- Đúng thế. Một trăm năm trước, ta từng cư ngụ một quãng thời gian dài tại Yên Kinh, lúc ấy hầy còn thuộc về Liêu quốc, ta hay đi săn bắn quanh đây.

Tân Nguyệt cùng Liễu Như Lăng tròn mắt nhìn vào ông, họ đều cho là ông đang trúng phong tà, nói nhảm những chuyện thần thoại.

Nhìn thần sắc kinh hoàng của hai người, Tiêu Phong khẽ mím một nụ cười, đáp:

- Công chúa, công chúa chắc vẫn hầy còn nhớ, hôm đầu tiên công chúa cứu tính ta, ta đã có nói gì không?

Tân Nguyệt nhớ lại, ngày ấy, lúc Tiêu Phong vừa tỉnh lại, ông xưng mình là người Liêu, rồi khi nghe bảo Liêu quốc đã diệt vong, ông đã đau khổ xiết bao, đã thống thiết rú to một tiếng kêu thảm đĩnh tai, cô vẫn hầy còn nghe vang vọng trong đầu tiếng kêu rú ấy, như nó mới vừa xảy ra đâu đây thôi.

- Chẳng lẽ ... Chẳng lẽ ... - Tân Nguyệt kinh hoàng, quả tim cô đập thành thịch, cô không sao dám tin trên đời lại xảy ra một chuyện cô không sao tưởng tượng nổi như vậy.

---- Xem tiếp hồi 125 ----

Bạn đang đọc truyện *Thiên Mã Hành Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.18 - Chương 125: Nam Viện Cố Địa

Trông thần sắc kinh dị của hai người, A Tử chẳng ngăn nổi tràng cười khanh khách:

- Muội và tỉ phu muội, lại còn tên đàn này nữa nè ...- Cô chỉ vào Du Thán Chi - Y cũng cùng từ trăm năm trước trôi giạt về thế giới này, hồi đó, đâu đã có Mông Cổ, tỉ phu muội làm chức Nam Viện đại vương cho Liêu quốc, phủ đệ toạ lạc nơi thành Yên Kinh đây, dạo ấy, nguyên một dải đất mang tên mười sáu châu Yên Vân, giờ chẳng biết gọi là gì nữa!

Dương Qua cười, đáp:

- Cũng vẫn tên mười sáu châu Yên Vân! Hồi nhỏ, ta được nghe Quách bá mẫu giảng từ sách vở rằng, hồi ấy, hai nước Tống Liêu tranh nhau Yên Vân thập lục châu, cuối cùng, đã ký hoà ước Thiên Châu, hai nước ngừng can qua, cùng chung sống hoà bình gần trăm năm, mới duy trì được sự phồn vinh hiện thời của Yên Kinh.

Liễu Như Lăng thấy Dương Qua cười nói vui vẻ, chẳng lộ chút gì kinh ngạc, gã buột miệng hỏi:

- Dương huynh, huynh đã sớm hay biết chuyện này rồi, phải không? Chuyện này ... chuyện này thật quá khó tin, khó tưởng tượng nổi.

Dương Qua đáp:

- Không sai ... Trước khi gặp Tiêu huynh, hồi còn ở Gia Hưng, ta đã được muội A Tử kể cho nghe sự tình rồi, chỉ có điều, không ngờ còn có thêm vị nhân huynh đây cũng đến từ trăm năm trước.

Gã nhìn vào thần sắc ngu ngơ của Du Thán Chi, cặp mắt y cứ dán vào A Tử, hỏi gì cũng chẳng trả lời, hết sức kì quái, sau đó, mới hầy y bị trúng món độc được Thất Hồn tán của Bích Vân cung chủ.

Thấy Liễu Như Lăng ngần ngừ ngần ngừ, Tiêu Phong hỏi:

- Từ đệ, vì huynh trước đây đã không cho đệ hay mấy chuyện đó, vì chính huynh đây cũng thấy nó quá sức khó tin, khó tưởng tượng nổi ... - Ngừng một chút, ông tiếp - Từ đệ, đệ có tin ta là người đến từ trăm năm trước đây hay không?

Liễu Như Lăng vẫn sững sờ, bỗng gã thu hết sức lực, gật gật đầu, nói:

- Tin ... Nhưng chuyện này, suy nghĩ tới bề cái đầu cũng không thể tưởng nổi, nhưng đại ca đã nói cặn kẽ thế, nhất định chẳng phải chuyện giả tưởng!

Tiêu Phong cười rộ, vỗ vai Liễu Như Lăng, nói:

- Hay lắm ... Chẳng hổ danh huynh đệ quý của ta!

Nghiêng đầu sang nhìn Tân Nguyệt, ông hỏi:

- Công chúa, thân thể Tiêu Phong ly kì, ta hy vọng đã không làm công chúa quá sợ hãi!

Tân Nguyệt ngần ngừ một hồi lâu, cô lẩm nhẩm tự hỏi "Sao lại có chuyện vậy được? Trên đời này, thực tình đã xảy ra chuyện kỳ lạ ấy ư?"

A Từ bảo cô:

- Có đấy ... Công chúa chịu tin hay không?

Tân Nguyệt hết nhìn A Từ, lại quay sang nhìn Tiêu Phong, rồi cô nói:

- Ta tin ... Giống như Liễu đại ca vừa nói, Tiêu đại ca tuyệt chẳng bày chuyện lừa gạt bọn ta đâu!

Liễu Như Lăng hỏi Tiêu Phong:

- Đại ca, huynh có thể kể những sự cố xảy đến cho huynh trong quãng thời gian trước trăm năm đó không, chúng nhất định phải là những chuyện kinh thiên động địa, để rồi rốt cục, nói vì sao huynh đã trôi giạt về thế giới này, đệ thật tình muốn nghe biết vô cùng.

Thế là Tiêu Phong kể sơ sơ những sự việc đã xảy đến cho ông, mọi người nghe xong, đều lặng yên thật lâu, họ cùng nghĩ về cái cảnh trên mặt đất tuyết phủ trắng xóa, trước ải Nhạn Môn, Tiêu Phong đứng sừng sững đối mặt thiên quân vạn mã, họ không sao không khỏi bồi hồi, cảm khái.

Đoàn người tiếp tục đi về phương bắc, lúc chiều tối, họ đã đến gần nơi chân thành Yên Kinh. Cổng thành đã đóng kín, trên đầu tường thành, cứ mỗi hai bước thấy có một quân sĩ Mông Cổ tay thủ trường thương, lưng đeo cung tên, tình huống nghiêm trọng đó thường chỉ xuất hiện trong chiến trận ác liệt.

Nhìn quân tình, Tân Nguyệt hớn hờ nói:

- Đại hãn ca ca của muội nhất định đã có mặt ở đây, không hiểu tứ ca có theo đến cùng hay chưa?

Đến sát thành, họ còn chưa gọi cửa, đã nghe quân binh bên trên quát hỏi:

- Dưới ấy là ai vậy?

Tiêu Phong cất giọng sang sảng:

- Tại hạ Tiêu Phong, xin phiền mở giùm cổng, chúng tôi cần nhập thành.

Tên quân binh bên trên lớn tiếng hỏi lại:

- Xin hỏi, có phải là Đông Liêu đại tướng quân không?

Tiêu Phong đáp:

- Đích thị Tiêu Phong.

Tên lính đó vội cung kính thưa:

- Kính xin Tiêu tướng quân chờ cho một chút, tiểu tướng sẽ lập tức cho thông báo.

Chẳng mấy chốc, từ trong, nghe vọng ra tiếng vó ngựa, tiếng ngựa hí ... Cổng thành vụt mở toang, một đoàn người ngựa chạy nhanh ra, đến sắp thành hai hàng, từ giữa đội hình, ngang khung cổng, một người chậm rãi rong ngựa đi ra, cất giọng sang sảng và vui mừng:

- Đại tướng quân, cuối cùng cũng thấy ông trở về!

Người ấy mày rậm, mắt to, toát anh khí hùng hực, chính là Hốt Tất Liệt.

Tiêu Phong xuống ngựa, chấp tay hành lễ chào Hốt Tất Liệt:

- Tứ vương gia, ngài thân thể vẫn được an khang?

Hốt Tất Liệt tung mình xuống ngựa, đưa tay nắm vào tay Tiêu Phong, vui vẻ nói:

- Cũng khá ... Chỉ có điều đã mong ông từng giây, từng phút!

Ông ta ngoay đầu nhìn sang Tân Nguyệt, bảo:

- Và còn có cái cô muội muội chẳng biết trời cao đất dày là gì này, đã làm ta nhức đầu quá xá chừng!

Tân Nguyệt rảo bước đến, níu vào tay Hốt Tất Liệt:

- Tứ ca ca, muội cũng biết muội tệ, ca ca đừng giận nữa.

- Được ... Lần này thì không giận, nhưng đừng có làm nó thành tiền lệ đấy!

Tân Nguyệt lại hỏi:

- Đại hãn ca ca cũng đã đến rồi chứ?

Hốt Tất Liệt đáp:

- Đến rồi ... Cũng mới vừa ngày hôm qua thôi, chuyện muội đã khiến đại hãn lo buồn, giờ muội đã về, muội hãy đích thân đến gặp, nói chuyện cùng đại hãn, xem đại hãn phạt muội thế nào cho biết!

Tân Nguyệt lắc tay Hốt Tất Liệt lia lia:

- Tứ ca ca, ca ca cùng muội đến năn nỉ, cầu xin Đại hãn đừng trừng phạt muội!

Hốt Tất Liệt sắc mặt nghiêm lại, hỏi:

- Vậy muội phải nói cho ta nghe, từ giờ, muội có còn dám lên trốn đi Trung nguyên nữa hay không?

Tân Nguyệt cúi đầu, lí nhí nói:

- Hết dám rồi.

Hốt Tất Liệt bỗng cốc nhẹ vào đầu cô, cười rằng:

- Đồ ngốc ạ! Đại hãn chờ hoài không thấy muội, đang đau lòng muốn chết, bây giờ, thấy muội bình yên về lại nhà, đại hãn mừng rỡ còn chưa hết, lấy đâu mà muốn phạt muội?

Tân Nguyệt cảm thấy sung sướng trong lòng, cô nói:

- Thực vậy sao? Làm muội bớt lo, dọc đường về đây, muội cứ không biết rồi ra, đại hãn sẽ trách phạt muội thế nào!

Tập 18: Bình định bạo loạn

Hồi 125: Nam Viện cổ địa (II)

Tiêu Phong nói với Hốt Tất Liệt:

- Vương gia, tôi xin giới thiệu đến ngài hai bằng hữu thân thiết.

Hốt Tất Liệt nhìn vào Dương Qua cùng Liễu Như Lăng, rồi vui vẻ hỏi:

- Đây chẳng phải là Dương Qua, Dương đại hiệp sao? Mười năm rồi không gặp, thấy phong thái anh tuấn Dương đại hiệp có phần lớn mạnh nhiều!

Dương Qua cung tay chào Hốt Tất Liệt, nói:

- Nhân lực Vương gia thật hơn người! Dương Qua xin ra mắt ngài.

- Kính chào Dương đại hiệp! Không biết Quách bá phụ có được mạnh giỏi?

Hốt Tất Liệt cũng chấp tay hoàn lễ, đầu mười năm trước đây, khi Dương Qua xông pha trận mạc, vượt trùng trùng điệp điệp vòng trong vòng ngoài những quân binh Mông Cổ để giải vây cho Quách Tĩnh, gã đã gây xiết bao khó khăn cho những kế hoạch mà Hốt Tất Liệt từng tốn nhiều công sức bày mưu, đặt kế. Nhưng là người bụng dạ phóng khoáng, nuôi hừng tâm thu tóm thiên hạ, hiện thời, trước một Dương Qua hiện là bằng hữu thân thiết của Tiêu Phong, y nổi lòng lân tã, bụng muốn tìm cách lung lạc Dương Qua, việc cũ mười năm trước, y thật chẳng muốn đề cập trở lại.

Dương Qua bình thân đáp:

- Nhờ hồng phúc Vương gia, Quách bá bá tôi vẫn khoẻ, Vương gia đừng quá bận tâm.

Hốt Tất Liệt thở ra một hơi, nói:

- Nhớ tới đạo ấy, tiên phụ kết nghĩa kim lan cùng Quách bá phụ, đầu ngõ, hai mươi năm sau, đôi bên bỗng trở thành thù địch, tiên phụ dưới suối vàng chắc cũng khó lòng yên nghỉ!

Dương Qua nghĩ thầm "Nếu không do nơi đã tâm của thất đất Mông Cổ các ngươi, chi chăm chăm muốn chiếm đoạt giang san Đại Tống ta, Quách bá bá đâu có trở thành đối địch bọn ngươi?". Trước tình cảnh éo le của Tiêu Phong, gã thật chẳng muốn gây xích lòng Hốt Tất Liệt, nên đã giả lơ, quay nhìn hướng khác, không tiếp tục câu chuyện.

Hốt Tất Liệt cũng không để ý, nhìn sang Liễu Như Lăng, rồi hỏi Tiêu Phong:

- Vị công tử đây là ai thế? Người hình dung tuấn tú dữ!

Tiêu Phong đáp:

- Là anh em kết nghĩa của tôi, tên gọi Liễu Như Lăng, từng nhiều lần cứu tôi thoát chết!

Hốt Tất Liệt "ủa" một tiếng, đưa mắt quan sát thật kỹ Liễu Như Lăng, ông ta không ngờ một chàng công tử đáng vẻ phong lưu như gã lại mang một thân võ công tiệt kỹ.

Liễu Như Lăng cũng chấp tay chào Hốt Tất Liệt:

- Liễu Như Lăng xin ra mắt vương gia.

Hốt Tất Liệt đáp lễ, rồi nói:

- Chào Liễu công tử! Ta xem công tử đáng người nho nhã, đầu ngõ lại ôm một thân võ công cao cường, on công tử cứu mạng Tiêu tướng quân, bốn vương phải tưởng thưởng thật hậu mới được.

Liễu Như Lăng đáp:

- Tiêu tướng quân là đại ca tôi, cũng là người tôi kính mến nhất đời, kiếp này được gặp gỡ và kết làm anh em cùng đại ca, ấy là tôi hưởng phước đức từ mấy kiếp trước, vương gia bất tất phải thưởng.

Hốt Tất Liệt gật đầu:

- Được lắm! Thật chẳng hổ danh nghĩa đệ của Tiêu đại tướng quân!

Ông ta quay sang A Từ, vui vẻ hỏi cô:

- A Từ muội tử, cô vẫn khoẻ chứ? Sao nãy giờ, thiệt cũng lâu, mà ta không nghe cô mở miệng? Hồi trước, cô chẳng phải nói nhiều lắm kia?

A Từ tủm tỉm cười, đáp:

- Tiểu nữ thấy vương gia bận thăm hỏi mọi người, nên đã không muốn quấy rầy ngài.

Hốt Tất Liệt nhìn kẻ nét mặt tro tro trước mặt là Du Thân Chi, rồi hỏi:

- Vị này là ai đây? A Từ muội tử hãy giới thiệu cùng ta đi.

Suốt hành trình, A Từ đầu đầu, cô moi óc tìm trăm mưu nghìn kế để tống cổ hắn đi, nhưng vì Tiêu Phong có vẻ hết lòng chiếu cố đến Du Thân Chi, ông cứ dận dỏ A Từ, ông không muốn cô lơ là, khinh khi hắn. Nhất cử nhất động của A Từ đều không thoát khỏi ánh mắt Tiêu Phong, cô đã chẳng giờ được trò gì! Bây giờ, bị Hốt Tất Liệt dò hỏi, nhìn thân hình hắn đứng kế bên con người cao lớn uy vũ của Tiêu Phong, cô càng thấy chán ghét hơn lên, bèn nhủ mảy mảy mặt đáp:

- Chỉ là một gã ngu đần thôi, vương gia đừng hỏi tới thì hơn! Y đầu óc mù mịt, chẳng hiểu sao tì phu cứ nhất định dẫn tên ngu đần này về theo cùng!

Hốt Tất Liệt kinh ngạc, Tiêu Phong bèn giải thích:

- Đây là công tử nhà họ Du, ngu ngơ vì đang bị trúng độc, thực sự không phải người ngu đàn đầu! Tội nợ hán nhiều lắm, cả nhà công tử đều chết dưới tay tôi, tôi phải hết lòng lo toan cho chàng ta thì mới phải phép.

Hốt Tất Liệt gật đầu:

- Tiêu tướng quân là người trọng tình trọng nghĩa, Hốt Tất Liệt ta đúng là đã không nhìn nhầm người!

Mọi người xong thủ tục ra mắt, bèn lên ngựa theo Hốt Tất Liệt nhập thành.

Suốt đường đi, Tiêu Phong thấy cảnh sắc so với trăm năm trước đây ít có thay đổi, chỉ đám ba toà kiến trúc bị huỷ hoại bởi nạn binh hoả, có phần ít bị thiệt hại hơn so với nội thành Lâm Hoàng. Năm đó, vua Kim Ai Tông bỏ chạy đi Thái Châu, khi quân Mông Cổ đến tấn công, Yên Kinh không hề kháng cự, nên các phủ đệ trong thành ít bị hư hỏng, dinh thự xưa kia của Nam Viện đại vương vẫn được duy trì trong tình trạng tốt đẹp.

Tối hôm ấy, cả đoàn về nghỉ chân tại dinh thự ngày trước của Nam Viện đại vương, còn Hốt Tất Liệt cùng Tân Nguyệt ngụ tại một cung điện ở gần đấy.

A Tử hết sức phấn khích, cô kéo Tiêu Phong đi một vòng toà dinh thự, chỉ có làn gió đêm phe phẩy trên mặt, mọi vật vẫn quen thuộc như thuở xưa, trong màn đêm tĩnh mịch, họ đi như đang dạo bước trong mộng. Nhưng cuộc đi dạo này không hoàn toàn hết như thuở xưa, ngoài sự không náo nhiệt bằng, cặp đèn lồng nơi hiên trước bị gió táp mưa sa đã ngã nghiêng hết, khi tắt nắng chiều, mọi góc đều khoác lên một vẻ thê lương của quá khứ. Nghĩ nhớ tới sự phồn vinh ngày xưa của Liêu quốc, Tiêu Phong không sao ngăn được một tiếng thở dài.

Bỗng A Tử chỉ tay về phía một gian phòng, hỏi Tiêu Phong:

- Ti phu, huynh còn nhớ không? Hồi đó, trong căn phòng ấy, muội đã đưa độc tửu cho huynh, lúc bấy giờ, muội đâu biết ấy là độc dược, cái lão cầu hoàng đế đó thiệt là đáng ghét quá chừng. Muội vẫn còn hận đã không ăn tươi nuốt sống được hắn!

Mặt cô bỗng rạng rỡ, cô cười vang:

- Ha ha ... Cuối cùng, hắn đã thọ tử từ trước bọn mình, như trong một cái chớp mắt, hắn là chết queo rồi, cả nước nhà hắn cũng diệt vong theo, rõ ràng là có báo ứng!

Tiêu Phong ngẩng cao đầu, chậm rãi đáp:

- Được nhân tâm thì thịnh, mất nhân tâm thì tiêu vong, ấy là cái đạo lý từ nghìn xưa đến giờ!

Rồi ông vụt quay mình, trở gót đi ra ngoài.

A Tử gọi to:

- Ti phu, huynh đi đâu đấy?

Tiêu Phong chẳng nhìn lại cô, ông lớn tiếng trả lời:

- Kiếm bạn nhậu!

---- Xem tiếp hồi 126 ----

Bạn đang đọc truyện *Thiên Mã Hành Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.18 - Chương 126: Mông Cổ Đại Hãn

Sáng sớm hôm sau, Hốt Tất Liệt cùng Tân Nguyệt đưa Tiêu Phong đến diện kiến Mông Cổ Đại hãn Mông Kha. Từ lúc lên giữ cái chức vụ thật cao cấp Đồng Liêu Đại tướng quân ấy, Tiêu Phong chưa hề triều kiến vị Đại hãn Mông Cổ, hôm nay là lần đầu tiên ông được gặp.

Ba người đến điện Tuyên Giáo nơi Mông Kha tạm lập hành cung, quân hầu lập tức vào thông báo. Khi cả ba vào đến bên trong, đã thấy từ chỗ ngồi, một người vận hoàng bào đứng lên, tiến ra đón họ. Người này thân hình to lớn, mày rậm, mắt sáng, rậm râu, mặt mũi nom khá giống Hốt Tất Liệt. Nhắc trông, Tiêu Phong biết đây là Mông Kha, Đại hãn Mông Cổ.

- Tiêu Phong xin triều kiến Đại hãn!

Tiêu Phong vén vạt trường bào, định quỳ hành lễ, nhưng Mông Kha đã nhanh chóng đưa tay ngăn lại, nói:

- Tiêu tướng quân, miễn lễ! - Ông chăm chú nhìn Tiêu Phong, rồi nói - Uy danh lẫy lừng của Tiêu tướng quân chấn động khắp thảo nguyên, hôm nay, ta được gặp, thấy đích thực danh bất hư truyền!

- Đại hãn đã quá khen rồi!

Tiêu Phong từng trải, từng gặp gỡ không biết bao nhiêu nhân vật, nhưng ấn tượng đầu tiên về Mông Kha, ông thấy Đại hãn đầy nét lợi hại, hết như Hốt Tất Liệt, ông nghĩ thầm "Hèn chi thiết kỵ Mông Cổ đang tung hoành tứ phương, quả thực nhờ đám con cháu tài giỏi của Thiết Mộc Chân đóng vai trò chủ chốt."

Mông Kha vỗ vỗ đất tay Tiêu Phong, đưa ông đến ngồi ghế phía tay phải của mình, Hốt Tất Liệt ngồi phía bên kia, còn Tân Nguyệt đang ngo ngoé quanh quất, cô toan đến ngồi tại ghế kế bên Tiêu Phong, bỗng nghe Mông Kha hỏi:

- Tân Nguyệt, cô đã biết tội của cô chưa?

Tân Nguyệt giật mình, cô quỳ thụp ngay xuống, thưa:

- Dạ ... Tân Nguyệt biết tội rồi!

Cô tự hỏi "Chẳng phải từ ca đã nói Đại hãn sẽ không truy tội mình sao? Sao bỗng nhiên lại lên tiếng quở trách mình?"

Mông Kha vỗ nhẹ lên mặt án thư:

- Cô thiệt to gan! Dám một mình lên trốn xuống Trung nguyên! Nếu không nhờ Tiêu tướng quân cứu về, bữa nay, cái bản mệnh cô không biết nó lưu lạc nơi nào?

Tân Nguyệt rủi thấp mái đầu, không hó hé gì.

- Rủi cô gặp bất trắc, ta còn mặt mũi nào với song thân đã khuất?

Giọng nói đã có phần hoà hoãn hơn.

Mất thâm thấp ánh lệ, Tân Nguyệt ngẩng đầu lên, nói:

- Đại hãn ca ca, muội thật tệ, xin Đại hãn trị tội.

Mông Kha xua xua tay, nhẹ giọng:

- Thôi ... Đứng lên đi, cô còn được bình yên trở về, là tốt rồi. - Quay sang nhìn Tiêu Phong, ông ta nói tiếp - May nhờ Tiêu tướng quân đã xông xáo vào nơi đầm rồng hang cọp cứu cô ra, cô định cảm tạ Tiêu tướng quân sao đây?

Tân Nguyệt đứng dậy, ban đầu, cô định đến ngồi kế bên Tiêu Phong, giờ nghe Mông Kha nói vậy, có chút ngần ngại, cô bèn đến ghế kê mé bên trái Hốt Tất Liệt, vừa ngồi xuống, vừa nói:

- Đại hãn dạy cảm tạ tướng quân thế nào, muội sẽ làm theo y lời.

Mông Kha cười tủm tỉm, nói:

- Nếu ta không nhầm, Tân Nguyệt muội chẳng đã hai mươi tuổi rồi sao? Là một đại cô nương rồi, sao không tự có chủ ý, cứ đeo theo bất vi huynh đây lo giùm cho muội hết mọi chuyện?

Tiêu Phong thừa thông minh để hiểu ẩn ý của Mông Kha, ông vội vàng thưa:

- Công chúa từng có ơn cứu mạng Tiêu Phong, lần này giải thoát đưa Công chúa trở về, gọi là Tiêu Phong có chút ít đền đáp ân đức công chúa, chuyện cảm tạ ấy, thiết Tiêu Phong này ngượng, không dám nhận lãnh.

Nghĩ đến hết chuyện nọ đến chuyện kia cứ xen vào, việc xin từ chức đã khó mở miệng, giờ lại nảy thêm ra một cái nhưc đầu mới. Giả tí, rùi Mông Kha mở miệng thay Tân Nguyệt cầu hôn, Tiêu Phong tuyệt thật khó nhận lời, nhưng làm vậy, nhất định sẽ gây đau khổ vô ngần cho Tân Nguyệt, mà thân làm Đại hãn hoàng đế một đại quốc, Mông Kha cũng sẽ không khỏi mất thể diện, chuyện xin từ chức kia sẽ vô cùng bất lợi.

Mông Kha nói:

- Ta nghe nói Tiêu tướng quân lần này đi Trung nguyên, chỉ để tế bái lệnh phu nhân, mà ở địa vị hiện thời của tướng quân, ông không những không tam thê tứ thiếp, mà còn một lòng không quên người đã mất, làm bản hãn cảm động vô cùng. Dưới gầm trời này, những tướng quân trọng tình nghĩa như thế thật cực hiếm.

Tiêu Phong thưa:

- Đại hãn quá khen rồi, thần chỉ là một kẻ thô dã, chẳng am tường chuyện phong tình, trong lòng vĩnh viễn duy nhất một A Châu, không có chỗ cho ai khác.

Mông Kha khẽ cười, bảo:

- Tiêu tướng quân thần dũng vô địch, lại trọng tình trọng nghĩa, Mông Cổ ta có được một hiền tài như vậy, đúng là một điểm phúc lớn.

Ông nâng bầu rượu, rót đầy tràn bát, rồi nói tiếp:

- Ta xin kính Tiêu tướng quân ba bát!

Tiêu Phong cũng không làm màu mè, ông nâng bát mình lên, sang sảng nói:

- Kính!

Ông uống một hơi ba bát liền, rượu đó là thứ rượu cực mạnh của Mông Cổ, nặng vào hàng số một vùng thảo nguyên, độ mạnh gấp bội rượu Trung nguyên. Uống vào, miệng lưỡi Tiêu Phong thấy thập phần vui thú.

Mông Kha cũng nốc một hơi ba bát, rồi đặt bát xuống, ông ta cười âm, nói:

- Ta từng nghe đồn tửu lượng như biển của Tiêu tướng quân, chỉ uống bằng bát, không dùng ly cốc, nên bữa nay, ta đã hạ lệnh cho dọn bát để uống, bốn hãn muốn cùng Tiêu tướng quân uống một trận cho thiết thống khoái, chưa say, chưa thôi!

Hốt Tất Liệt cũng cười:

- Tửu lượng Tiêu tướng quân cũng hết như vũ công của ông ta, thâm sâu khó lường, đệ từng có phen đấu tửu cùng, rốt cuộc đệ say tuý lúy, mà vẫn chưa thấy ông ta say. Nhất là lần yến tiệc mừng đại lễ săn bắn, bao quan viên, tướng tá dưới trướng đệ liên tục thay nhau cụng ly cùng ông, mà ông ta vẫn chẳng say, mặt vẫn chẳng đổi sắc, từ đó về sau, đệ là phục tài uống của tướng quân luôn. Bữa nay Đại hãn muốn khiến Tiêu tướng quân chưa say chưa thôi, e chẳng dễ!

Mông Kha cười âm, bảo:

- Tiêu tướng quân ngàn bát chẳng say, vậy bữa nay, bằng tất cả mọi giá, đến giờ ngo, khai mạc đại hội Hốt Lý Đài xong, ta sẽ bảo các vương hầu cùng tất cả quần thần thay nhau chạm chén cùng Tiêu tướng quân, để xem Tiêu tướng quân có say không cho biết!

Tiêu Phong cười, thưa:

- Hay lắm...Tiêu Phong chẳng tài nghệ gì, chỉ giỏi uống, sẽ xin hết lòng bồi tiếp!

Phần II

Mọi người đang trò chuyện, bỗng một tên quân hầu vào bẩm:

- Tàu Đại hãn, A Nhân Hồn vương gia từ hãn quốc Y Nhân vừa đến.

Mông Kha rạng rỡ sắc mặt, phán:

- Cho mời vào! - Rồi quay sang bảo Tiêu Phong - A Nhân Hồn này đến tham dự lễ Hốt Lý đài từ hãn quốc Y Nhân kẻ cận xứ Ba Tư, đường xa vạn dặm, thiệt không dễ đi.

Tiêu Phong đã từng nghe địa danh Ba Tư, biết xứ này ở xa xôi lắm. Ông thấy một người vận trường bào màu lam tiến vào, thân hình khôi vĩ, mặt đầy nét phong sương của một cuộc hành trình cực nhọc và dai dẳng. Đến trước mặt Mông Kha, ông ta quỳ trên hai gối, cất cao giọng:

- A Nhân Hồn bái kiến Đại hãn!

Mông Kha khẽ gật đầu, bảo:

- Đứng lên đi, ngươi đã trải nhiều tân khổ đấy! - Đại hãn vẫn ngồi yên, không vồn vã đứng lên như vừa rồi đã tiếp đón Tiêu Phong.

A Nhân Hồn đứng dậy, quay sang trao đổi nghi thức chào mừng cùng Hốt Tất Liệt xong, bèn ngo sang Tiêu Phong đang ngồi nơi mé trái của Đại hãn, theo vị trí đó, gã đoán ông ắt phải là một nhân vật cực kỳ cao quý, nhưng như gã đều quen biết tất cả các vương giả, mà người lạ này gã không nhận ra là ai, gã bèn lên tiếng hỏi:

- Kính thưa Đại hãn, vị này là ai vậy?

Mông Kha vui vẻ đáp:

- Đây là Tiêu Phong, làm Đồng Liêu Đại tướng quân, người đến từ xứ hãn quốc Y Nhân, chắc chưa nghe qua tiếng tăm ông ta. Tiêu Phong từng đơn

thần độc mã xông vào trong đám mây vạn đại quân, đã trở sức khổng chế thích khách của Nam triều, cứu thoát tánh mạng tứ đệ ta từ trong vô vàn hiểm nguy đó. Ông ta hai mũi tên bắn ngã gục hai con mãnh hổ, một phát tên xạ trúng đại điều bay trên cao vạn trượng, một thân một mình xông pha thành Tương Dương để giải thoát Tân Nguyệt Công chúa, uy danh lẫy lừng khắp thảo nguyên, cũng là mãnh tướng số một của Mông Cổ ta.

A Nhân Hồn nghe thế, gã giơ cao ngón cái lên, trầm trồ:

- Tiêu tướng quân đúng là thần nhân, A Nhân Hồn thành thực kính phục!

Tiêu Phong vội đứng lên chấp tay đáp lễ, nói:

- Vương gia đã quá khen rồi!

A Nhân Hồn vui vẻ hỏi:

- Tiêu tướng quân là người Khiết Đan?

Tiêu Phong đáp:

- Đúng thế.

A Nhân Hồn nói:

- Xuyên suốt lịch sử, người Khiết Đan nổi tiếng dũng mãnh, bữa nay được gặp Tiêu tướng quân rồi, ta thấy quả nhiên danh bất hư truyền.

Rồi gã quay sang hỏi Mông Kha:

- Đại hãn, mấy vị vương gia các hãn quốc khác đã có đến đây chưa?

Mông Kha trả lời:

- Vương gia các hãn quốc Khâm Sát và Sát Hiệp Đài đều đã đến nơi, chưa thấy hãn quốc Oa Khoát Đài cùng Nãi Hốt vương gia của Thất Liệt Môn.

A Nhân Hồn chau mày, nói:

- Giờ ngo bữa nay là khai mạc lễ Hốt Lý Đài, thân từ nơi thật xa xôi mà còn đến kịp, sao Thất Liệt Môn, Nãi Hốt lại chưa thấy tới, chẳng hiểu họ có ý đồ riêng tư gì không?

Mông Kha hứ một tiếng:

- Đố tụi chúng dám! Chúng mà có lòng dạ, ý đồ riêng tư, ta sẽ cho chặt phăng cái đầu chúng xuống!

Hốt Tất Liệt nói lời:

- Lần trước cử hành lễ Hốt Lý Đài của Đại hãn, toàn hệ chúng nó cũng kiếm có đề vãng mặt, mấy năm sau này, cũng có lời ra tiếng vào, khó nói chúng nó không mang dị tâm. Đến ngay cả vương gia A Nhân Hồn còn đến tham dự, đứng ra, tụi chúng nó làm gì thì gì, cũng phải có mặt, để thấy sự tình này thật không đơn giản.

Ở Mông Cổ, khi Đại hãn đích thân đến chủ trì lễ Hốt Lý Đài, đã có mời các vương gia tham dự, theo lệ thường, các vị đó phải tự động đến, nếu không đến, tức là biểu lộ sự đại bất kính, có lòng muốn làm phản. Oa Khoát Đài là con thứ ba của Thành Cát Tư Hãn, đứng hàng nối ngôi kế sau vị hãn vương thứ nhì con của Thành Cát Tư Hãn. Khi Oa Khoát Đài qua đời, người kế vị sau đó của y cũng mắc bệnh mà chết sau hai năm nối vị, sau đó con cháu dòng dõi Đà Lôi đã tranh nhau địa vị đại hãn cùng từ tôn của dòng Oa Khoát Đài. Vì thời thơ ấu, Mông Kha do Oa Khoát Đài nuôi nấng, đã từng theo trường tôn Bạt Đô của Thành Cát Tư Hãn viễn chinh phương tây, đánh chiếm được Khâm Sát cùng Oát La Tư. Khi Quý Do chết đi, Bạt Đô đề cử Mông Kha lên kế thừa hãn vị, nhưng đã bị tộc hệ Oa Khoát Đài cùng hệ của Sát Hiệp Đài phản đối, sau đó, nhờ Truật Xích của hệ Bạt Đô cùng hệ Đà Lôi của Hốt Tất Liệt giúp đỡ, cùng với đề cử nhiệt liệt của Mang Kha Tát Nhân, cuối cùng, Mông Kha lên làm Đại Hãn của Mông Cổ. Các tộc hệ của Oa Khoát Đài cùng Nãi Hốt của Thất Liệt Môn rất căm phẫn, thường thẳng thừng biểu lộ sự bất mãn với Mông Kha. Dùng những phương pháp cứng có, mềm có, ba năm qua, Mông Kha đã duy trì được đoàn kết trong nội bộ Mông Cổ, nào ngờ, lần cử hành lễ Hốt Lý Đài mà đích thân Đại Hãn triệu tập, cả Thất Liệt Môn cùng Nãi Hốt ngang nhiên không đến, rõ ràng, đã công khai biểu lộ sự bất phục tùng.

Mông Kha gằn giọng hứ, bảo:

- Thấy kẹ tụi chúng! Giờ ngo mà không đưa nào chương mặt, ta sẽ lập tức cử binh đi hãn quốc Oa Khoát Đài hỏi tội. Lần này, không còn sự hỗ trợ của hãn quốc Sát Hiệp Đài, để xem bọn chúng đầu đá thế nào với ta?

Năm đó, hội bầu cử Đại hãn, trong bốn dòng con của Thành Cát Tư Hãn, có con cháu của Truật Xích cùng Đà Lôi hết lòng ủng hộ Mông Kha, còn dòng Oa Khoát Đài và dòng Sát Hiệp Đài thì về theo phe Thất Liệt Môn thuộc dòng Oa Khoát Đài. Nhưng sau ba năm trị vì, Mông Kha đã dần dần thu phục được con cháu dòng Sát Hiệp Đài, duy nhất con cháu Oa Khoát Đài là vẫn tiếp tục chống đối, luôn âm mưu giành lại ngôi vị Đại Hãn.

Bỗng từ bên ngoài, rộ lên một hồi tiếng bước chân nhiều người, sau đó, quân hầu vào báo:

- Bẩm Đại hân, đã đến giờ ngo, ở bên ngoài, các vị vương gia cùng các tướng quân đang chờ, xin được triều kiến.

Mông Kha khoát tay, phán:

- Cho mời họ vào.

Thị vệ bên đồng thanh truyền lệnh, hai vị đại thần dẫn đầu cả bọn tiến vào, còn Hốt Tất Liệt, Tiêu Phong, A Nhân Hồn cùng Tân Nguyệt thấy đều đứng lên, cùng họ làm lễ tương kiến Mông Kha. Nghi lễ xong xuôi, tất cả an tọa.

Mông Kha quét ánh mắt nhìn quần thần, nói:

- Thấy chư vị từ xa đến đây dự lễ, bổn hân rất lấy làm sung sướng, hôm nay, toàn gia tộc chúng ta tụ tập vào buổi lễ thường niên này, các vị đều là dòng dõi Thành Cát Tư Hân, chúng ta cùng huyết thống, nếu cùng nhau một lòng giốc sức, chúng ta sẽ hoàn thành chí nguyện vĩ đại của Thành Cát Tư Hân, in gót chân thiết kỵ Mông Cổ lên toàn thể đất đai dưới gầm trời này!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Mã Hành Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.18 - Chương 127: Công Thành Chi Chiến

Quần thần đồng thanh hô lớn như sấm:

- Chúng thần nguyện theo Đại hân trọn đời!

Mông Kha đứng lên, khoát mạnh tay, phán:

- Được lắm! Hãy chuẩn bị rượu tể!

Thị thần đồng thanh ứng tiếng, nhận lệnh.

Đại hân Mông Kha rào bước ra ngoài, đi đến một khoảnh đất trống, Tiêu Phong nhận ra đây là Tiểu giáo trường, chung quanh có đông đảo quân sĩ võ trang đầy đủ đứng gác một cái đài cao lớn, hai bên đài đặt hai cái vạc to, lửa dưới vạc cháy hừng hực, lưỡi lửa liếm tấp trên cao. Trên đài bày một cái bàn lớn, sắp đầy các phẩm vật tế lễ.

Quần thần nối đuôi theo sau, đến trước đài, họ đứng sắp hàng theo chức vị, khi Mông Kha bước lên đài, thị tòng dâng một chén rượu tể, được ông ta nâng cao ngang đầu, lớn giọng khấn vái:

- Cầu xin các đấng tổ tiên nơi cõi linh thiêng trên cao phù hộ cho con cháu được bình an, giàu mạnh, đề nhất thống thiên hạ.

Khấn xong, ông vái hai vái, tạt rượu trong chén ra tứ phía trên đất. Dưới đài, quần thần đồng loạt quỳ rạp xuống, đầu vái chạm xuống đất, trong một sự tĩnh lặng tuyệt đối.

Xong phần tế tửu, thị tòng dâng lên hai nén hương, Mông Kha tiếp lấy, đang tính đem cắm vào bình hương trên bàn thờ thì nghe rộ một tràng tiếng vỗ ngựa dồn dập tiến về phía tế đài. Trong bầu không khí tĩnh lặng trang nghiêm, thanh âm đó nghe rộn rã hẳn lên, khiến tất cả ngạc nhiên, dời mắt nhìn nhau, cuộc tế lễ long trọng này, ai mà dám to gan đến khuấy rầy! Hương trong tay, Mông Kha do dự một chút, rồi đem cắm vào bát hương. Ông chấp tay lễ ba lễ, quần thần bên dưới cũng lễ theo. Cung cách trang trọng này thật đối nghịch hẳn với tiếng vỗ ngựa vang dội mỗi lúc một gần.

Mông Kha lễ bái xong, quay ra, sắc mặt rất bất bình, ông trông thấy một thót ngựa đang ào ào phóng vào, lập tức bị hai hàng quân sĩ cử trường thương chặn lối. Kỵ sĩ cũng vào loại khá giỏi, đã nhanh chóng giật dây cương, kèm ngựa đứng lại, con ngựa hí lên một tràng dài, cát bóng hai vó trước, kỵ sĩ như được gắn dính cứng vào yên ngựa, không hề suy suyển. Rồi gã lớn giọng bẩm báo:

- Bẩm Đại hân, có tin tức quân vụ khẩn cấp, là Thất Liệt Môn và Nãi Hốt đã làm phản rồi.

Quần thần giương mắt nhìn nhau, tuy ai nấy đều biết dòng Oa Khoát Đài vốn bất hoà cùng Mông Kha, và Hốt Tất Liệt, nhưng không ngờ nổi là họ đã không coi trọng đoàn kết Mông Cổ, dám công nhiên tạo phản.

Mông Kha sắc mặt hoà hoãn trở lại, phất mạnh tay áo, phán:

- Tránh đường cho hãn vô đi.

Toán quân sĩ triệt hồi trường thương, gĩa kị sĩ gióng ngựa đến trước mặt Mông Kha, gĩa nhảy xuống ngựa, nằm phủ phục trên đất, thưa:

- Bẩm Đại hãn, tin cấp báo từ Mạc Nam đến, cho hay Thất Liệt Môn cùng Nãi Hốt mượn tiếng trên đường đi dự Hốt Lý Đài, đã dẫn quân xông pha hướng tây bắc, lợi dụng lúc tứ vương gia điều hết các tướng soái đi Yên kinh, hôm qua, Nãi Hốt sau một trận tấn công mãnh liệt, đã chiếm trọn Kinh Triệu.

Lần Mông Kha tế lễ Hốt Lý Đài tại Yên Kinh này, ông vốn e ngại bọn vương giả mượn cớ đem quân đội theo hộ vệ, để gây binh biến, nên giống như trong quá khứ, ông ta hạ lệnh Hốt Tất Liệt gom hết sáu quân đoàn từ Mạc Nam lên hộ giá tại Yên Kinh.

Mông Kha trầm giọng hỏi:

- Vậy hiện thời, tình hình thành Kinh Triệu là thế nào?

Kỵ sĩ cúi đầu, thưa:

- Chiếm được Kinh Triệu xong, dù phần lớn cư dân ở đây là người Hán, nhưng người gốc Mông Cổ cũng không phải ít, bọn phản loạn đã chẳng phân biệt, hễ cứ gặp mặt, thấy không vừa mắt, là giết !

- Sao vậy được - Mông Kha nổi cơn thịnh nộ, tung chân đá một phát vào cái vạc, làm nó đổ ầm xuống, tàn lửa bắn lên tung toé, khiến bọn hộ vệ hốt hoảng tránh né, chạy lùi về sau.

Ánh lửa chiếu loe loe vào mặt Mông Kha, thấy thần sắc ông ta ngưng trọng, rồi nghe ông quát hỏi:

- Hốt Tất Liệt đâu?

Hốt Tất Liệt tiến ra, lớn giọng đáp:

- Có thần ở đây.

Mông Kha lại quát hỏi:

- Đông Liêu tướng quân đâu?

Tiêu Phong cũng tiến ra, thưa:

- Thần có mặt!

Mông Kha nói gằn từng chữ:

- Ra lệnh hai khanh lập tức thống suất thuộc hạ lên đường, đi Mạc Nam gấp, chiếm lại Kinh Triệu, chặt đầu Thất Liệt Môn và Nãi Hốt, mang về cho ta!

Hốt Tất Liệt chấp tay, rạp người xuống:

- Thần lĩnh mệnh!

Ông ta hay tin chính hãn địa của mình bị phản loạn chiếm hữu, trong lòng cực kỳ nóng nảy, đang hận không có cánh bay ngay về Mạc Nam.

Vốn Tiêu Phong chỉ chăm chăm tìm dịp từ chức, nhưng cho đến giờ, ông vẫn chưa có cơ hội, giờ đây, hay tin cư dân Kinh Triệu bất luận là Hán hay Mông, đều đang gặp khổ ải, trong lòng ông cũng lo sốt vó, thấy đây không phải lúc từ chức được, thấy trước hết phải phụ giúp Hốt Tất Liệt đi Mạc Nam chiếm lại thành Kinh Triệu, hồng cứu tính mạng mấy vạn cư dân ở đây, bèn cũng sang sảng giọng thưa:

- Tiêu Phong lĩnh mệnh!

Hai người quay mình, định bước đi, bỗng nghe Mông Kha gọi giật giọng:

- Khoan đi đã!

Hốt Tất Liệt cùng Tiêu Phong đứng hẵn lại, đồng thanh hỏi:

- Đại hãn còn điều gì phán bảo?

Mông Kha gằn giọng:

- Nghe đây: Không chặt được đầu của Thất Liệt Môn và Nãi Hốt, hai người chó có về gấp lại ta!

Mông Kha vốn cùng một mẹ đẻ với Hốt Tất Liệt, tuy lúc nhỏ, Mông Kha sống cùng Oa Khoát Đài, nhưng giữ quan hệ thân thiết với Hốt Tất Liệt, hồi Mông Kha tranh đoạt ngôi đại hãn, công lao của Hốt Tất Liệt không phải nhỏ. Khi lên ngôi đại hãn rồi, Mông Kha lập tức đem nguyên một dải đất Mạc Nam tặng cho Hốt Tất Liệt làm đất phong hầu, tình anh em họ càng thân thiết hơn lên. Bây giờ, nghe giọng lưỡi Mông Kha, ai nấy đều hiểu, ông ta muốn

lần này, Hốt Tất Liệt phải mạnh tay trừ dứt hậu hoạn từ tộc hệ Oa Khoát Đài.

Hốt Tất Liệt cả tiếng tàu:

- Xin Đại Hãn cứ yên tâm, thần mà không chặt được thủ cấp Thất Liệt Môn và Não Hốt đem về, sẽ xin dâng cái đầu của chính thần lên đại hãn.

Nói xong, ông cùng Tiêu Phong bước đi từng bước dài ra khỏi Tiêu giáo trường.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Mã Hành Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.18 - Chương 128: Công Thành Chi Chiến

Đi được vài ngày, đã đến gần Kinh Triệu. Thám báo đưa tin về cho Hốt Tất Liệt hay rằng bọn Thất Liệt Môn cùng Não Hốt vẫn tiếp tục cuộc tàn sát, mấy ngàn nhân mạng đã chết thảm dưới đao đồ tể. Tiêu Phong cùng Hốt Tất Liệt rất tức giận, bèn cho hạ trại nghỉ chân một đêm, bữa sau, huy động toàn quân xuất phát, đến tấn công thành.

Đến gần chân thành Kinh Triệu, Hốt Tất Liệt chỉ huy mấy vạn đại quân triển khai trận thế, cho khua trống trận, tiếng vang rền như sấm, cho phát cờ xí rợp trời, trong chốc lát, đã có hàng hàng lớp lớp người vây bọc quanh Kinh Triệu.

Hốt Tất Liệt thân hành đến trước trận quan sát, ông ta rành biết toàn thể địa thế quanh thành, thấy khắp bốn mặt đông tây nam bắc của thành là hàng tiền quân uy lực mãnh liệt, có được sự hỗ trợ của các cung nỏ Sàng tử cung với tầm bắn rất xa.

Thấy quân thủ thành bên trên lộ vẻ hốt hoảng, Hốt Tất Liệt nói với Tiêu Phong:

- Ông hãy xem hình dạng luống cuống của bọn quân thủ thành kia, rõ ràng bọn chúng bị bất ngờ vì mình đến nhanh quá, chưa kịp chuẩn bị chu đáo, bữa nay, mình công thành, chỉ giống lên một hồi trống trận là đoạt lại được Kinh Triệu thôi.

Rồi ông ta vung cao tay mặt, lớn tiếng ra lệnh:

- Hãy truyền lệnh cho các cung thủ Sàng tử cung chuẩn bị, yểm trợ công thành!

Chúng tướng lĩnh lệnh, lập tức cho nổi hiệu tù và, cho gióng trống, hàng tiền quân khắp nơi dựng thang mây, ồ ạt như triều dâng, đồng loạt tấn công. Quân trên đầu thành bắn tên xuống như mưa, một số quân sĩ đi tiên phong đã trúng tên ngã quỵ, chợt nghe vùn vút tiếng tên bay, các cung thủ Sàng tử cung huy động lấy nỏ, hàng ngàn mũi tên phóng nhanh, mạnh lên bên trên, cho nghe đám quân thủ thành kêu la liên miên, cùng gục ngã hàng loạt. Đây là lần đầu Tiêu Phong, Dương Qua và Liễu Như Lăng chứng kiến uy lực loại cung nỏ Sàng tử cung đặc biệt này, thấy tầm bắn vừa xa, vừa mang lực đạo cực mạnh, họ đều cảm thấy thật bất ngờ trước mức tấn công sát thương của chúng.

Khi hàng phòng thủ trên đầu tường thành lần lượt gục ngã dưới làn tên Sàng Tử cung, quân công thành sắp leo thang lên đến nơi, bỗng nghe có tiếng hô hoán "sát" cộng nhiều tiếng rên la thảm khốc, số quân có vũ trang đang phòng thủ đột nhiên rút ra sau, đẩy tới hàng trước một đám người ăn mặc lam lũ, trông sơ qua theo y phục, thì thấy phần lớn là người Hán, tiếng khóc lóc van lơn của họ bị che lấp trong tiếng trống, tiếng tên bay vùn vụt, riêng mình nỗ lực của Tiêu Phong cùng Dương Qua là nghe ra được. Bọn quân thủ thành đang dùng họ làm lá chắn chắn để bắn tên đáp trả. Thấy

Hốt Tất Liệt ké bên vẫn làm ngo, các Sàng Tử cung tiếp tục bắn lên hàng ngàn mũi tên, đã có vô số thương dân nơi hàng trước ngã gục.

Tiêu Phong rùng mình, ông giờ cao hữu thủ, hét to:

- Các tướng sĩ nghe đây, truyền ngừng bắn lập tức.

Tiếng hét đó được ông vận nội lực vào, nó truyền vang lên, tựa tiếng sấm sét, ai nấy đều bị đình tai, thấy đều nghe rõ mồn một giữa các âm thanh náo loạn của chiến trận. Quân thủ thành bên trên do bị nhức óc mà dừng tay, quân tấn công dưới thành nghe rất rõ khẩu lệnh của Đông Liêu đại tướng quân, dù chẳng hiểu vì sao phải ngừng tấn công, nhưng không một ai dám trái lệnh, bèn ngừng bắn tức thì.

Rồi nghe tiếng hét khẩu lệnh kế tiếp của Tiêu Phong:

- Các huynh đệ đang công thành, hãy lùi ngay về sau!

Phút chốc, tiếng phèn la khua lên báo lệnh lui quân, các quân sĩ tiên phong tấn công đều mau chóng lui hết về sau. Lũ quân binh kiệt quệ phòng thủ trên đầu tường thành, toàn là quân Mông Cổ, không muốn tiếp tục cảnh huynh đệ tương tàn, cũng thôi, không bắn tên nữa.

Trên lầu thành, tên Não Hốt đang chỉ huy ở đây bèn hết sức giận dữ, gãi giật chân, miệng hét to:

- Bắn tên!

---- Xem tiếp hồi 129 ----

Bạn đang đọc truyện *Thiên Mã Hành Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.18 - Chương 129: Phi Việt Thành Tường

Phi việt thành tường: Nhảy vọt lên đầu tường thành

So với âm lượng của khẩu lệnh do Tiêu Phong vừa truyền, thanh âm của Nỗ Hốt kém xa, trong tiếng chiêng khua ồn ào lui quân của bên Hốt Tất Liệt hòa lẫn tiếng kêu khóc bất tuyệt của đám người bị đem làm lá chắn trên đầu tường thành, chẳng ai nghe ra được lệnh của hắn.

Nỗ Hốt giận sôi máu, hắn nhảy tới bên một tên quân đang giống trống, đẩy tên này lui ra, vờn tay giật phắt lấy cái đùi trống, đích thân giống một hồi trống cực lớn, rồi quay sang hét bảo viên tướng thủ thành đứng gần đây:

- A Bất Lão Hoa, truyền lệnh bắn tên, nếu không, ta cho cắt đứt cái thủ cấp của ngươi xuống tức thì!

A Bất Lão Hoa nguyên là bộ tướng của Thành Cát Tư Hãn, dẫu hồi trước, gã ủng hộ con cháu dòng Oa Khoát Đài kế vị ngôi đại hãn, nhưng cho đến giờ, dưới sự cai trị khéo léo của Mông Kha, các tiểu hãn quốc trước đây bất phục đều dần dà chịu phép, sau nhiều năm chinh phạt, cương giới lãnh thổ Mông Cổ không ngừng mở rộng, đều là do công sức của toàn bộ tộc người Mông, lần tạo phản này, A Bất Lão Hoa tịnh không tán thành chút nào. Vừa rồi, thấy bên Hốt Tất Liệt bỗng nhiên lui quân, không tiếp tục công phá thành trì nữa, đám quân binh trên đầu tường thành thấy đều ngạc nhiên, tự ý dừng bắn tên xuống, hắn vì cũng nghĩ đến chuyện anh em một nhà tương tàn mà không cho lệnh bắn tiếp. Giờ đây, nghe Nỗ Hốt quát thét, hắn bắt buộc phải hoa tay, ban lệnh:

- Bắn tên.

Đại bộ phận quân công thành của Hốt Tất Liệt đã lui xa ra ngoài tầm tên, số ít rơi rớt đằng sau chỉ việc giương cao thuẫn bài chặn tên, nhanh chóng rút lui, nên làn mưa tên chẳng gây sát thương cho một ai.

Hốt Tất Liệt kèm ngựa đứng trước trận, khí định thần nhàn, ông ta sợ mệnh lệnh tướng soái ban ra không thuần nhất, gây tổn thương sĩ khí, bèn lập tức cười, hỏi Tiêu Phong:

- Tiêu tướng quân hốt nhiên hạ lệnh lui quân, chắc hẳn đã nghĩ ra cách công thành nào hay hơn?

Tiêu Phong lắc đầu, đáp:

- Không! Chỉ vì tôi bất nhẫn khi nhìn thấy bá tánh trên đầu tường thành vô cớ bị sát hại!

Hốt Tất Liệt khẽ thở ra, nói:

- Tiêu tướng quân lòng dạ nhân hậu, giá vào ngày thường thì hay lắm, nhưng trên chiến trường, đây là một đại kỵ!

Từ ban đầu, ông ta vốn đã nhận ra lòng bất nhẫn của Tiêu Phong khi thấy Sàng Tử cung sát hại số người dân thường bị đem làm mộc sống, mà truyền lệnh ngừng bắn, lui quân. Dừng một chập, ông ta tiếp:

- Còn một ngày chưa phá, chưa chiếm lại được thành, là còn một ngày dân cư trong ấy còn phải chịu vô vàn hiểm nguy, có được thì phải có mất, nguyên lý ấy vẫn đúng từ ngàn xưa!

Nhìn lên trên vọng gác đầu thành, Tiêu Phong chỉ tay, hỏi:

- Cái thằng đang hô hoán om sòm trên ấy là thằng nào vậy?

Hốt Tất Liệt đáp:

- Nó chính là Nỗ Hốt, là cháu ruột đại hãn, chiến đấu rất dũng mãnh, lòng dạ ác độc, nó có tài chỉ huy, thằng anh ruột Thất Liệt Môn xem ra còn thua nó xa.

Tiêu Phong còn chưa kịp lên tiếng hỏi tiếp, bỗng thấy trên đầu tường thành, có một đám người vừa xô vừa đẩy một nữ tử đến, phục sức của người đàn

bà cùng cách thức với Nào Hốt, hiển nhiên mang thân phận khá cao. Tiêu Phong đang định hỏi đây là ai, ông chợt thấy sắc mặt Hốt Tất Liệt xạm ngắt, không giống chút nào với thần thái ung dung vừa rồi.

Đồng lúc, từ trên vọng xuống một tràng cười ha hả, có tiếng người hỏi:

- Hốt Tất Liệt, ngươi hãy trông cho kỹ này, mỹ nhân đây là ai đây?

Hốt Tất Liệt sắc mặt tối sầm, không đáp trả.

Người kia ngưng cười, nghiêm giọng thét:

- Hốt Tất Liệt, ngươi phải lập tức hạ lệnh lui quân. Bằng không, ta giết ả tức thì.

Hốt Tất Liệt nổi giận, mặt mày đỏ ửng, quát trả lời:

- Đùng hòng!

Người trên đầu tường thành rút đao đánh soạt một tiếng, gí lưỡi đao vào ngang cổ nữ tử, thét lớn:

- Ngươi có muốn giương mắt ra mà xem bảo bối của ngươi chết liền tại đây không?

Hốt Tất Liệt vрон tay, chỉ thẳng mặt kẻ đó, nói:

- Thát Liệt Môn, ta đồ mi dám!

Nguyên kẻ đó đích thực là con cả của Oa Khoát Đài, tên Thát Liệt Môn.

Thát Liệt Môn ngẩng đầu cười ầm, đáp:

- Sao ta lại không dám! Làm phản thì đã làm rồi, còn có gì mà lão tử hiện giờ không dám làm?

Nào Hốt bỗng cất cao giọng:

- Hốt Tất Liệt, bọn ta chịu nhượng bộ một chút, ngươi hãy dẫn quân lui ra năm mươi dặm, bọn ta sẽ phóng thích người nhà ngươi.

Nữ tử bên trên sắc giọng nói lớn:

- Vương gia, xin vương gia mặc thiếp, hãy nhanh chóng giết chết hai thằng phản tặc này đi!

Thát Liệt Môn quai tay bạt tai nữ tử, thét:

- Câm miệng! Mi muốn chết!

Nữ tử ngoái cổ phun một bãi nước bọt vào mặt hắn, mắng:

- Ác tặc! Ăn hiếp đàn bà con gái, đâu có phải hảo hớn! Uống cho mi mang danh là con cháu của Thiết Mộc Chân!

Thát Liệt Môn cực giận, gả đưa tay chùi mặt, vung đao nhắm vào đầu nữ tử chém xuống, bỗng bị Nào Hốt đưa đao ra cản lại, nói:

- Ca ca, đừng lỗ mãng, giết chết bà ta, mình chẳng được gì đâu!

Nói xong, gả thẳng cánh tát bà ta ba tát tai, thét to:

- Mi còn ăn nói bậy bạ, chó trách ta đây chẳng khách khí nhé.

Rồi gả quay xuống hỏi lớn:

- Hốt Tất Liệt, ngươi chịu hay không?

Hốt Tất Liệt quát trả:

- Đùng mơ tưởng! Đồ Á, để rồi ta sẽ đem chặt hai tên nghịch tặc ra trăm, ngàn khúc trả thù cho nàng!

Nữ tử tên Đồ Á đôi mắt đăm lẹ, mặt nàng bỗng rực sáng lên một thoáng hoan hỉ, lớn giọng nói:

- Vương gia, xin ngài cho công thành cho mau, dân chúng trong này đều là con dân của vương gia, họ đang mong mỏi ngài tiếp cứu họ, ngài chỉ cần giết chết hai thằng nghịch tặc này đi, Đồ Á thiếp dầu chết, cũng mát lòng hả dạ!

Nói xong, bà ta nhào tới, vươn mình đưa cổ thẳng vào lưỡi đao.

Tập 18: Bình định bạo loạn

Hồi 129: Phi việt thành tường (II)

Thất Liệt Môn rút mạnh lưỡi đao, hấn dang tay nắm cổ nữ tử, đẩy nàng ra, rồi cất lực dùng cả hai cánh tay, liên tục bạt tai nàng đến miệng ứa máu tươi, hấn cất giọng độc ác bảo:

- Tìm chết chẳng? Đầu có dễ vậy?

Bên dưới thành, Liễu Như Lăng quát lớn:

- Đồ vô sỉ! Quân súc sinh, chỉ giỏi ăn hiếp đàn bà con gái!

Gã quay sang nói với Tiêu Phong:

- Đại ca, chúng mình phải nghĩ cách nhảy được lên trên ấy, hai anh em nó tàn ác quá đi thôi!

Dương Qua chăm chú quan sát tường thành cao ngệu, rồi bảo:

- Chính ra, lên trên đầu thành thực ra không khó, có điều trên ấy, địch nhân quá đông, nếu chúng ồ ạt bắn tên hay ném đá, đẩy gỗ xuống, mình vì phải lo đánh bật đi, sẽ bị cạn hơi thoát khí, khó lòng nhảy tiếp tục thêm được!

Chính vào lúc ấy, một con mộc sống vụt xông ra khỏi kiềm chế của quân canh gác, người ấy đang định chạy xuống mé dưới, bất ngờ, vì hoảng hốt không nhìn rõ đường lối, đã loạn choạng va vào ngay trước mặt Thất Liệt Môn. Thất Liệt Môn vung đao lên một phát, chặt đầu người đó đứt lìa lông lốc,

Tiêu Phong nổi giận, ông lấp tên vào cung, soạt một phát, mũi tên bay sát sạt ngang mặt nữ tử cùng Thất Liệt Môn, nghe phập một tiếng, cột cờ treo lá đại kỳ kể bên đã bị chấn gãy đôi. Phát tên đó, nếu không vì Tiêu Phong tránh chạm vào nữ tử ái thiếp của Hốt Tất Liệt, thì đã khoét một lỗ thủng trên mình Thất Liệt Môn rồi! Chỗ ông đứng khá xa tường thành, cung tên bên trên khó lòng bắn tới nơi, hoạ chăng duy nhất Sàng Tử cung của Hốt Tất Liệt là có tầm bắn xa nhường ấy, mà chỉ với cung tên thông thường, Tiêu Phong đã bắn gãy đôi cột treo đại kỳ trên ấy, đủ thấy sức tay của ông thật sự làm người cả sáu quân đoàn nhìn mà khiếp sợ, ngay đến Sàng Tử cung chưa chắc đã có được lực đạo mạnh cỡ đó.

Xong phát tên, Tiêu Phong giục ngựa xông tới, Dương Qua cùng Liễu Như Lăng nhanh chóng bám sát theo sau, ba người phóng ngựa vùn vụt như tên bắn nhắm về phía chân thành. Đến khi Thất Liệt Môn và Nãi Hốt định thần trở lại, ba người Tiêu Phong đã vào gần chân thành rồi, Nãi Hốt vội vàng hạ lệnh bắn tên như mưa xuống đầu cả ba. Tiêu Phong huy động vật áo trường bào, hết như một bức vách, đánh bay các mũi tên ra xa.

Dương Qua cùng Liễu Như Lăng toàn dùng kiếm, phong thái sử kiếm pháp của hai người thấy có khác nhau, một bên thì trầm ổn đỉnh đạc, một bên thì linh hoạt nhẹ nhàng, nhưng hai thanh gươm múa lên, đã đan lưới chặt chẽ, đẩy lui tất cả các mũi tên.

Rất nhanh chóng, ba người đã đến dưới chân tường, Dương Qua nói:

- Tiêu huynh, ta cùng Liễu huynh đệ yểm trợ cho huynh tấn công lên trên,

Tiêu Phong đáp:

- Tốt!

Liễu Như Lăng hét lớn:

- Đề đề ra trước!

Rồi gã hít vào một khẩu chân khí dài, tung mình lên cao, tên từ bên trên tua tủa bắn xuống như mưa, gã vũ lộng trường kiếm, che đầu và thân, nhưng mới dùng sức một chút, thể nhảy lên bị chệch lại, nghe đing đing đang đang chục tiếng tên chạm vào lưới gươm, thân mình gã bắt đầu rơi xuống trở lại.

Dương Qua hô lớn:

- Có ta đến tiếp tay đây!

Tiếng chưa dứt, gã đã phóng lên như chim cất, nhờ Liễu Như Lăng bên trên đang đỡ gạt tên, Dương Qua không phải tốn sức múa kiếm hộ vệ, chưa qua hết một làn hơi thở, thân mình Dương Qua gã đã lên ngang tới vai của Liễu Như Lăng, gã bèn điểm nhẹ gót chân vào đầu vai Liễu Như Lăng, mượn lực, tiếp tục vọt lên, trường kiếm trong tay múa vù vù, đánh gạt các mũi tên ra ngoài, cho nghe một loạt tiếng leng keng không dứt của tên chạm vào gươm. Nội lực Dương Qua thâm hậu hơn hẳn Liễu Như Lăng, gã có chỗ tá lực, nhưng vì múa gươm gạt tên trong không trung rất hao tổn nội lực, gã không vì thế mà giảm sức bay lên. Quân trên đầu tường thành thấy đều kinh hãi trước võ công quá đỗi cao cường ấy.

Nãi Hốt quát lớn:

- Mau ném đá xuống!

Vừa rồi bị tiếng khẩu lệnh thét đỉnh tai cùng phát tên bắn đổ đại kỳ của Tiêu Phong làm cho hoảng sợ, quân binh trên thành đều bủn rủn trong lòng, rồi lại thấy thần dũng của Dương Qua và Liễu Như Lăng, tay chân đứ ả nào cũng cập rập, trong cuộc công thành này của đại quân Hốt Tất Liệt, chúng đều cùng một ý nghĩ, bữa nay mà thua trận, mất thành, phiền loạn theo lẽ luật Mông Cổ, nếu không bị xử chém thì cũng bị phát vãng làm nô lệ, cực khổ suốt đời, chúng càng nghĩ càng thấy rét run.

Khi nghe Nỗ Hốt ra lệnh ném đá, bọn chúng càng kinh hoàng hơn, những thủ thuật phòng vệ thành trì ngày ngày tập luyện đều quên ráo, mà cũng vì đại quân Hốt Tất Liệt đến như sấm sét, các hòn đá, các súc gỗ phòng thủ chưa kịp vận chuyển lên đầu thành! Một dây người lập tức sắp hàng, cuống quýt chuyển các hòn đá, các súc gỗ lên bên trên.

Đến khi Dương Qua xông lên còn cách quãng chừng ba trượng với đầu thành, gã bỗng bị một tảng đá to đang vùn vụt rớt vào đầu, tay tả gã đang múa kiếm gạt tên, tay hữu không có, mắt thấy vô phương tránh né, gã bỗng nghe Tiêu Phong thét to một tiếng, thân mình ông ta đã bay bỗng ngang tầm với gã, ông đưa tả thủ, đẩy nhẹ một chưởng, hòn đá ấy lập tức giật ra, những từ bên trên, mấy khối đá vẫn tiếp tục rớt xuống. Tay Tiêu Phong đang nhẹ nhàng vung chưởng đẩy đá, ông bỗng thấy một loạt nhiều khối cự thạch đang vùn vụt rơi vào đầu, không kịp suy nghĩ đồng dãi, tả chưởng ông vung lên, đón đỡ, giữ khối đá ngừng lung chừng trên không, rồi ông thét to, nhả lực nơi tay tả, khối đá ấy lập tức bị bắn tung ngược lên trên, nó bay rầm rộ lên trên đầu thành, bọn quân lính đang ném đá trên ấy bất ngờ, chẳng kịp né tránh, đã bị khối đá ấy đập nát đầu, đổ máu tung toé, ngã lăn ra chết.

Nhưng khi Tiêu Phong vận sức tung đá như vậy, thân mình ông lập tức chìm hẳn xuống. Tay gã tiếp tục hoa kiếm gạt tên, miệng Dương Qua kêu lớn:

- Tiêu huynh, hãy đạp chân vào đầu vai ta mà tiếp tục đi lên.

Tiêu Phong đáp:

- Hay lắm!

Ông điểm nhanh gót chân vào đầu vai Dương Qua, đưa thân mình như một con đại bàng khổng lồ vọt mạnh lên trên. Đầu tường thành tuy còn rất xa trên cao, tên bắn tuy nhiều, nhưng phát nhảy vọt đó đã đưa Tiêu Phong lên còn khoảng một trượng nữa là đến đích, bọn quân lính trên ấy hoảng hốt, hề nhua bắn tên, đẩy đá. Tay phải Tiêu Phong múa vạt áo cản tên, tay trái ông vung ra, đẩy giật đá xuống dưới.

--- Xem tiếp hồi 130 ---

Bạn đang đọc truyện *Thiên Mã Hành Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.18 - Chương 130: Công Khắc Kinh Triệu

Quân phòng thủ trên đầu thành đều cực kỳ khủng hoảng khi Tiêu Phong tung ngược đá trở lên, Nỗ Hốt bèn dang tay gạt một tên quân sĩ ra, hấn nhắc bổng một tảng đá thật to, nhắm vào Tiêu Phong quăng xuống, được trời sinh đôi cánh tay cực khỏe, tảng đá rời tay hấn vù vù bắn vào đầu Tiêu Phong. Tả chưởng Tiêu Phong khễ vung ra, hầu như chẳng dụng sức bao nhiêu, ông đẩy tảng đá sang một bên. Mắt thấy Tiêu Phong sắp sửa chạm chân vào mặt trên tường thành, Nỗ Hốt không kịp thì giờ quay sang nhắc lấy tảng đá khác, bèn cập rập giật lấy cây trường thương từ tay của một tên quân sĩ kế bên, chọc thẳng vào Tiêu Phong.

- Đến thật hay! - Tiêu Phong buông một tràng cười dài, ông vuron tả thủ ra, xoè ngón tay thành trảo, chụp vào cán thương, mượn lực từ đấy nhảy vọt lên trên.

Thân ảnh Tiêu Phong thoáng vụt qua trước mắt, Nỗ Hốt đã thấy ông đứng sừng sững đằng trước hấn, đám quân sĩ hốt nhiên bị Tiêu Phong đột ngột hiện ra như thiên thần trên đầu thành. chúng đều hoang mang, không biết ứng phó ra sao, chẳng đứ ả nào dám tiến ra ngăn cản.

Phản ứng của Nỗ Hốt lại cực nhanh, gã bạt đao chém mạnh vào đầu Tiêu Phong. Thân hình bất động, tả thủ Tiêu Phong bung vào lưỡi đao, thanh đao lập tức tuột khỏi tay Nỗ Hốt, bay vù ra sau, tên này còn chưa kịp xoay trở, hữu thủ Tiêu Phong đã nhanh như chớp giật, vung tới thít chặt vào cổ hấn.

Vốn còn đang bàng hoàng trước khí thế dũng mãnh của Tiêu Phong, khi bọn quân phòng thủ thấy trong nháy mắt, chủ soái đã bị tóm cổ, đứ ả nào đứ ả nấy đều hồn tan phách lạc, hề nhau lui thật nhanh ra sau, không kẻ nào dám đối đầu.

Trước quân tình hỗn loạn, đứ ả em trai bị bắt, đại quân của Hốt Tất Liệt thì âm âm như hổ báo bên dưới, Thất Liệt Môn biết đại cục đã hỏng, nhưng hấn còn hy vọng vào chỗ đang nắm giữ ái thiếp của Hốt Tất Liệt làm con tin, còn muốn dùng nàng làm vật trao đổi kiểm đường thoát thân, hấn bèn một tay kẻ đao vào cổ Đồ Á, một tay kéo nàng tránh xa ra vài bước, miệng thét lớn:

- Mau buông tha đệ đệ ta ra, nếu không, ta sẽ giết chết ả này, cùng lũ dân cư khốn kiếp của cả thành.

Tiêu Phong cất giọng sang sảng đáp trả:

- Ta khuyên mi sớm đầu hàng đi cho rồi, cứ còn ngoan cố kháng cự, chỉ rước lấy một cái chết thảm mà thôi!

Cổ đang bị Tiêu Phong nắm chặt, Nỗ Hốt bỗng nhỏ giọng nói:

- Ngồi đại hãn của anh em ta bị Mông Kha chiếm đoạt, hãn ta cực kỳ hiểm độc, sao ông không bỏ tối tìm sáng, theo giúp anh em ta, sau này, khi chúng ta giành lại được ngai vàng rồi, sẽ phong vương tước cho ông, tặng hãn địa cho ông, ông theo anh em ta, sẽ chẳng là thích thú hơn sao?

Tiêu Phong hừ lạnh, đáp:

- Ta chẳng phải người Mông Cổ, những chuyện đầu đá bên trong của bọn người ta không màng ngó tới, ta cũng chẳng ham hố cái chức hãn vương gì gì đó!

Hai mắt Nỗ Hốt tròn trừng:

- Ông .. Ông chẳng lẽ lại là Đông Liêu đại tướng quân Tiêu Phong? Là người Khiết Đan?

Tiêu Phong đáp:

- Không sai! Bữa nay, ta đặc biệt đến lấy mạng hai anh em ác tặc nhà người.

Tay tả ông vẫn không rời khỏi cổ Nỗ Hốt, tay hữu thuận thế rút cái chỏm nhọn dính trên mũ trụ hãn, rồi quai tay phóng nó hết một ngọn phi phiêu, tung như điện xẹt vào Thất Liệt Môn. Diễn tiến cực nhanh, Thất Liệt Môn căn bản không cách chi đối phó, nghe "đình" một tiếng, lưỡi đao Thất Liệt Môn đang kẻ vào cổ Đồ Á đã bị chấn gãy làm mấy khúc, rớt trên mặt thành.

Người đương trường chưa từng chứng kiến cảnh kỳ lạ đó, đều không tin trên thế gian này lại có kẻ làm được. Tay Thất Liệt Môn bị chấn, bị thốn đến đau buốt, hãn lập tức nhìn nửa thanh đao còn sót trong tay, ngẩn ngơ, rồi buông rơi cán đao. Trong cơn hốt hoảng, hãn định quai tay nắm lấy cổ họng Đồ Á, bỗng một luồng kinh lực mãnh liệt ập tới, làm hãn nghẹt thở, không tự chủ thân mình được nữa, hãn loạng choạng lùi về sau ba bốn bước.

Tiêu Phong vọt tới, kéo theo Nỗ Hốt, ông dang tay đẩy Đồ Á ra sau lưng. Động tác ông liền lạc, căn bản không cho đối phương kịp hiểu mà phản ứng, so với lúc xưa, ông đoạt A Từ từ trong tay Đinh Xuân Thu, lần này, dùng khí lực ít hãn, chưa kể võ công bọn Thất Liệt Môn sao có thể đem đối đầu cùng cùng Tiêu Phong cho được?

Tuy Thất Liệt Môn sợ đến thở không ra hơi, nhưng không hề danh con cháu Thiết Mộc Chân, hãn bực tức nhìn Tiêu Phong, nói:

- Hay! Bữa nay đụng phải tay ông, ta mà có phải thiệt mạng, cũng phải kéo theo ta tính mạng bọn cư dân!

Từ phía sau, chợt một giọng lạnh lùng nói:

- Thằng nào mà chết đến nơi hãy còn cổ cựa quậy, hãy còn đánh ác thế, thiệt đáng giết!

Thất Liệt Môn kinh hãi, hãn quay phắt người lại nhìn, thì thấy một người Hán mặc trường bào vải thô, gió trên đầu tường thành xao động, thổi phấp phù khiến vạt áo phất phới, một ông tay áo rộng không cùng theo làn gió thổi mà đứng đưa, chính thị Dương Qua, Gã thừa dịp quân trên thành bị Tiêu Phong thu hút sự chú ý, quên ném đá xuống, đã hạ xuống, mượn điểm tựa nơi đầu vai Liễu Như Lăng, tung mình vọt trở lên trên, bức tường thành dẫu cao, nhưng không gây khó khăn gì cho các cao thủ cỡ Tiêu Phong cùng Dương Qua, chưa kể được thêm sự trợ giúp của Liễu Như Lăng. Gã đến từ mé sau Thất Liệt Môn, tên này dĩ nhiên không sao hay biết, quân phòng thủ thấy gã hiện hình như một bóng ma, chúng đều bất ngờ đến quên luôn cả la hét báo động, nói gì đến xông ra cản trở gã!

Tiêu Phong cười lớn:

- Dương huynh, tên ác tặc đó giao cho huynh đấy!

Dương Qua vui vẻ đáp:

- Được!

Gã vung tả thủ, tổng một đường cách không vào Thất Liệt Môn, bỗng nghe tiếng rít của đao phong, gã chẳng cần ngoái trông, ông tay áo bên hữu phất ra đằng sau, chỉ nghe hai tiếng rú thảm thiết, hai thân người đồng loạt đổ sập xuống, một là thân thể Thất Liệt Môn lãnh trọn một đường của Dương Qua, thân người kia là A Bất Lỗ Hoa đang hươi đao từ sau chém lên vào gã. A Bất Lỗ Hoa vì muốn hộ vệ cho chủ tướng, đã không quan ngại hiểm, vung đao tập kích Dương Qua.

Cả hai trúng đòn, ngã lăn ra đất, không sao gượng dậy nổi.

Thất Liệt Môn trúng đòn nặng hơn nhiều, gã nằm liệt, mấy chiếc răng gãy rơi ra ngoài, mồm miệng thổ huyết, mắt tròn trừng dăm ba cái, rồi hãn ngất xỉu.

Tiêu Phong vươn ngón tay điểm vào huyệt Đan Trung Nỗ Hốt, gã này lập tức thân hình cứng đờ, từ từ đổ xiêu vẹo xuống. Đan Trung vốn là một đại huyệt, nhưng Tiêu Phong điểm huyệt với lực đạo vừa phải, ông không giết chết ngay Nỗ Hốt, chỉ muốn làm hãn ngất xỉu, định giao hai anh em hãn cho Hốt Tất Liệt xử trí chuyện đầu đá nội bộ của bọn họ.

Tập 18: Bình định bạo loạn

Hồi 130: Công khắc Kinh Triệu (II)

Lũ quân phòng ngự thấy cả ba thủ lĩnh đều nằm lăn quay ra đấy, chưa rõ sống chết ra sao, lập tức như rấn không đầu, chúng đều hốt hoảng, đều bỏ mặc đám con tin dùng làm mồi sống, hề nhau chạy, trà trộn vào bách tính bên dưới thành.

Tiêu Phong cũng thấy kệ chúng, ông nhảy vù xuống bên dưới, mở toang cổng thành cho đại quân của Hốt Tất Liệt lăm lăm liệt liệt tiến vào. Gặp quân phiến loạn nơi nào, theo lệnh Hốt Tất Liệt, đội quân này xông đến giáp chiến, bọn phiến loạn đứa nào không chịu buông vũ khí đầu hàng, là thẳng tay giết chết. Và chẳng, cũng còn nhờ chỗ đầu đảng phiến loạn là Thất Liệt Môn cùng Nãi Hốt đều chẳng được lòng người, nên hầu hết phiến quân đều quy xuống xin hàng, về theo Hốt Tất Liệt.

Tiêu Phong mỗi tay xách một đứa, đem Thất Liệt Môn cùng Nãi Hốt từ trên đầu tường thành xuống đưa đến trước Hốt Tất Liệt, nói:

- Vương gia, hai đứa đầu sỏ này, là chuyện nội bộ vương gia, vậy để ngài tùy ý xử lý chúng.

Hốt Tất Liệt lớn giọng nói:

- Hay lắm! Lần công thành này, hoàn toàn nhờ vào thần dũng vô địch của Tiêu tướng quân, Dương đại hiệp cùng Liễu công tử, đại công ấy, thế nào ta cũng bẩm báo đầy đủ kỹ càng lên đại hân.

Ông ngoái ra sau, quát to:

- Bay đầu, mau đem ngựa đến cho Tiêu tướng quân cùng Dương đại hiệp!

Hai thiên phu trưởng bèn rời khỏi hàng ngũ, nhường ngựa cho Tiêu Phong và Dương Qua, cả hai bèn lên yên, đến đứng cùng chỗ với Liễu Như Lăng.

Lúc ấy, thấy Đồ Ái rào bước, chạy đến gặp Hốt Tất Liệt, nàng bị Thất Liệt Môn cùng Nãi Hốt và dăm ba tát tai vào mặt, khoe miệng vẫn còn rỉ máu, nàng kêu rên:

- Vương gia!

Mất dầm lệ, Hốt Tất Liệt vươn tay xuống dưới thân ngựa, bảo:

- Lên đây nào!

Đồ Ái đưa tay nắm vào cánh tay ông, Hốt Tất Liệt vận sức, kéo nàng lên ngồi đằng sau mình, nàng vòng hai tay ôm ngang eo ông ta, đáng đáp nhu mì hết một hải tử, khác với cái khí thế vừa rồi khi cả tiếng mắng nhiếc hai đối thủ.

Hốt Tất Liệt vung tay, truyền lệnh:

- Dã Túc tướng quân điều động bộ thuộc lòng sức toàn thành, truy lùng quân phiến loạn. A Lam Đáp Nhân cùng bộ hạ người phải áp giải Thất Liệt Môn cùng Nãi Hốt về giam xuống đại lao, tổ chức canh gác cho thật nghiêm ngặt. Còn các tướng lĩnh khác, hãy theo ta về Kinh Triệu vương phủ!

Lúc ấy, nhà cửa trong thành đang đóng im ỉm đều mở toang cửa, người trong nhà ủa ra đứng chật hai bên đường, khi thấy đoàn Tiêu Phong, Dương Qua, Liễu Như Lăng cưỡi ngựa cạnh Hốt Tất Liệt đi ngang qua, họ đều lớn tiếng hoan hô:

- Vương gia vạn tuế! Đông Liêu tướng quân vạn tuế!

Còn có một số người thấp hương, quỳ lạy.

Một phen này, Tiêu Phong ra tay dẹp loạn, tiêu trừ một mối đại họa lớn, giúp mấy vạn dân cư toàn thành cùng vô số quân lính Mông Cổ thoát chết. Khi dân đen bị lừa lên đầu thành làm mồi sống, Tiêu Phong buông khẩu lệnh như sấm truyền lui binh, ngừng bắn, ai nấy đều chính mắt thấy rõ, người Hán chưa từng được quân Mông Cổ đối xử kỳ lạ với họ như vậy, nên họ đều thuộc tên của vị Đông Liêu tướng quân Tiêu Phong ấy. Từ khi Hốt Tất Liệt nắm giữ Kinh Triệu, tuy ông ta dùng người Hán làm quan lại cai trị, cho áp dụng chính sách giảm thuế, tạo sự yên ổn cho cư dân làm ăn buôn bán, thế nhưng, dưới ách thống trị của Mông Cổ, thuộc hạ của Hốt Tất Liệt có lúc cũng đối xử tàn bạo người Hán, nên dân chúng không mấy hảo cảm cùng Hốt Tất Liệt.

Thường thường Hốt Tất Liệt trú quân tại Trảo Hốt đô, vì thành Kinh Triệu giữ vị trí chiến lược quan trọng vùng tây bắc, mỗi năm ông ta đều đích thân về thị sát thành này dăm ba chuyến, mấy năm qua, chưa khi nào ông được dân cư trong thành cử hành nghi lễ đón tiếp trọng đại đến thế, nên trong lòng cực kỳ khoan khoái, ông cười đến không khép miệng nổi, bảo Tiêu Phong:

- Tiêu tướng quân, lần này, ta phải hết lòng cảm ơn ông, chưa kể chuyện dẹp yên phiến loạn, nội việc bốn vương được lòng cư dân như vậy, ông thật không hổ danh đệ nhất mãnh tướng Mông Cổ! Có phải đem đến cả mười thành Lâm Hoàng đánh đổi lấy ông, cũng đáng!

Tiêu Phong cười nhẹ, đáp:

- Vương gia quá khen rồi!

Ông nghe tới hai chữ tên Lâm Hoàng, lòng lại dấy lên nỗi niềm muốn từ quan. Từ giờ, Hốt Tất Liệt sẽ càng coi trọng ông hơn nữa, chuyện từ chức xem ra khôn khó hẳn lên, ông lập tức gượng cười, trong lòng day dứt trăm mối.

Dương Qua ngẩng qua ông, cười khề, nói:

- Lần này, cứu sinh mạng cư dân, trợ giúp lớn cho bọn Thát tử kiểu đó, Hốt Tất Liệt thế nào cũng trọng vọng huynh hơn, chuyện từ chức của huynh thấy khó khăn hẳn lên!

Tiêu Phong không sao kèm được:

- Dương huynh đúng là hiểu rõ, đoán sát tâm ý Tiêu Phong, ta cũng vừa mới nghĩ đến nỗi niềm ấy, nhưng có được ắt cũng phải có mất, ta đành chịu! Bữa nay được cùng Dương huynh, tứ đệ sát cánh chiến đấu, quả là chuyện sung sướng nhất đời ta!

Dương Qua vui vẻ đáp:

- Thần kỹ của Tiêu huynh, Dương Qua ta rất lấy làm kính phục. Liễu huynh đệ niên kỷ còn nhỏ, mà đã đạt được tu vi như thế, Dương Qua ta thiệt không sao tưởng nổi!

Liễu Như Lăng hoan hỉ trả lời:

- Chẳng qua tiểu đệ chỉ gom vào có chút đỉnh sức lực yếu hèn, hôm nay, được chứng kiến phong thái tuyệt vời của hai vị huynh trưởng, thiệt không uống công bác mẹ đã sinh tiểu đệ ra đời!

Tiêu Phong cười ầm, bảo:

- Thôi ... Máy người bót tung hứng đi ... Mau ... Về đến vương phủ, bọn ta phải uống một chén cho thiệt đã, mới là phải phép!

--- Xem tiếp hồi 130 ---

--- Còn tiếp ---

Bạn đang đọc truyện *Thiên Mã Hành Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.19 - Chương 131: Quyết Định Nam Chinh

Cả đoàn về đến chỗ trú ở Kinh Triệu vương phủ, Hốt Tất Liệt khao thưởng ba quân, tổ chức cho toàn thành ăn mừng. Không những cư dân vô cùng cảm kích Tiêu Phong, ngay chính quân sĩ thuộc hạ của Hốt Tất Liệt đều thực lòng mến phục, cuộc công hãm thành Kinh Triệu của ba người Tiêu Phong, Dương Qua và Liễu Như Lăng lập tức trở thành câu chuyện đầu lưỡi tất cả người người trong thành.

Hốt Tất Liệt sai kỵ sĩ cười ngửa khoe cấp tốc đưa tin mừng về Mông Kha, còn Thát Liệt Môn cùng Nãi Hốt tiếp tục bị giam cầm trong địa lao, chờ lệnh xử trị của Mông Kha.

Mấy ngày sau đó, Tiêu Phong, Dương Qua cùng Liễu Như Lăng thả sức đối ẩm, họ hết sức hứng thú nghe Dương Qua thuật tự sự giang hồ, nghe kể về các nhân vật anh hùng khắp thiên hạ.

Một hôm, Hốt Tất Liệt cho người đến triệu Tiêu Phong.

Khi Tiêu Phong vào đến thư phòng Hốt Tất Liệt, gặp lúc ông ta đang phê chuẩn công văn nơi án thư, có nàng Đồ Á mà mặt mày hờn giận đứng bên. Thấy Tiêu Phong, nàng chấp tay, vái thật dài, nói:

- Đồ Á rất cảm kích ơn cứu mạng của đại tướng quân.

Tiêu Phong hoàn lễ, nói:

- Vương phi chớ quá khách khí.

Hốt Tất Liệt đứng dậy, cười ha hả, nói:

- Mời Tiêu tướng quân an tọa.

Tiêu Phong ngồi xuống nơi ghé kê kê bên, rồi hỏi:

- Chẳng hay vương gia cho đòi về việc chi?

Hốt Tất Liệt vẫn tiếp tục cười lớn, rồi nói:

- Có tin mừng lớn cho Tiêu tướng quân!

Tiêu Phong khẽ cười nụ, rồi giọng bình thản, hỏi tiếp:

- Chắc vương gia vừa nhận được thánh chỉ từ Đại hãn?

Ông hiểu ngay, Hốt Tất Liệt báo tin mừng, chỉ là chuyện Mông Kha thăng quan tấn chức cho mình thôi!

Hốt Tất Liệt vui vẻ đáp:

- Đúng thế! Ta vừa nhận được ý chỉ của Đại hãn, lệnh cho ta xử tử ngay tại chỗ hai tên Thát Liệt Môn và Nãi Hốt, đồng thời, để trọng thưởng đại công của Tiêu tướng quân, ban cho ông tám biển vàng, cùng phong tặng tướng quân thành Lâm Hoàng cộng khoảnh đất ba mươi dặm chung quanh đấy làm cát cứ.

Ông vừa nói, vừa lấy ra một quyển trục màu vàng, đưa cho Tiêu Phong, rồi nói tiếp:

- Thánh chỉ thảo bằng văn tự Mông Cổ, ta nghĩ tướng quân không đọc hiểu được, nên đã dịch tóm ý cho tướng quân hay, khỏi cần tuyên cáo.

Đây là ân điển cao quý nhất của Mông Cổ, xưa nay, chỉ hoàng tộc mới được phong tặng cát cứ, phần thưởng này chưa hề ban cho người ngoài. Đây là để biểu lộ lòng quý trọng cùng cực mà Đại hãn dành cho ông.

Tiêu Phong nhận tờ chiếu biểu, ông vờ liếc sơ qua, rồi tiện thể, bỏ nó vào trong ống tay áo, nhếch mép nói:

- Tạ ân Đại hãn cùng vương gia.

Ông chẳng thấy vui vẻ chút nào, ngược lại, chuyện này càng làm cho sự xin từ quan thêm bất lợi, khiến trong lòng ông này sanh lo âu.

Hốt Tất Liệt nói:

- Đại hãn còn có thêm ý chỉ này nữa, theo báo cáo của thám tử gửi từ phương nam về, hiện thời, quân Tống suốt một dải Hiệp Châu phòng thủ lỏng lẻo, con đường Sạn Đạo hiểm trở của đất Thục đang trong tầm tay quân ta. Do đó, vì sang năm, Đại hãn sẽ chuẩn bị thân chinh Hiệp Châu, đã nghĩ đến, trước tiên tấn công Ngạc Châu, khống chế một dải đất phía tây nam, cắt đứt đường liên lạc của Hiệp Châu, khiến hai miền không còn cách cứu ứng lẫn nhau. Chỉ cần hạ xong Hiệp Châu và Ngạc Châu, mình sẽ thẳng đường đi Lâm An, dẫn đến hoàn thành ước muốn nhất thống thiên hạ của Mông Cổ ta.

Chuyện Mông Cổ nam xâm Đại Tống, dù Tiêu Phong từng thấy trước là điều không tránh khỏi, thế nhưng, khi nghe qua ý đồ động binh, dàn quân của Hốt Tất Liệt, ông không sao không khỏi đổ mồ hôi hột toàn thân. Rồi ông nghe Hốt Tất Liệt nói tiếp:

- Thành thử, Đại hãn ra lệnh ông dẫn tám vạn đại quân đi tấn công Ngạc Châu, nội nhất hôm nay ông phải lên đường xuôi nam. Theo ý Đại hãn, vùng Ngạc Châu là điểm hiểm yếu của trục đường nam bắc, thế nào quân Tống cũng ra sức phòng thủ. Lần tấn công này, thứ nhất để sửa soạn đường đi nước bước cho kế hoạch nam chinh sang năm, thứ nhì để dò xem tình hình quân Tống thực hư ra sao, thứ ba để dành thì giờ dưỡng sức quân ta, đến khi tác chiến, sau một khoảng nghỉ xả hơi khá lâu vừa qua, sẽ kiểm nghiệm xem năng lực tướng sĩ tiến triển như thế nào.

Tiêu Phong nghe qua, ông giật mình, thưa:

- Vương gia, Tiêu mỗ đã từng có thừa trước với ngài từ lâu, tôi chỉ là một kẻ thô dã, không rành hành quân, tác chiến, lần này phải dẫn lĩnh quân đội, tôi sợ mình không đủ tài năng!

Ông đầu gối, nể e ngài lâu nay trong lòng, thoát một cái, đã thành hiện thực, bày mồn một ngay trước mắt.

Hốt Tất Liệt cười, bảo:

- Còn ai mà không rành biết mấy cái đó hơn ta được? Tiêu tướng quân trông bề ngoài thì thô dã, nhưng thực sự có một đầu óc nhạy bén, lại mang một thân võ công cái thế, đời này, khó lòng kiếm đâu cho ra một người đầy đủ tố chất như ông. Từ khi ông dễ dàng thu phục Kinh Triệu, danh tiếng ông loan truyền rầm rộ từ nam chí bắc, ai nấy nghe tới đều hãi kinh, sẵn lúc sĩ khí mình đang cao, có được ông lãnh binh nam hạ, thật không gì hay hơn!

Vươn tay vỗ vỗ vào vai ông, Hốt Tất Liệt nói:

- Tiêu huynh, ông đừng tự khiêm quá, tộc Khiết Đan sản sinh ra được một anh hùng như ông, bọn họ thấy đều lấy làm vinh hạnh, ta nghe nói, khi tin ông hạ thành Kinh Triệu truyền đến Lâm Hoàng, khi họ nghe rằng một mình Tiêu tướng quân đánh bại phiến loạn, đã không tổn một quân, một tốt, lại còn cứu mạng sống cho hàng mấy vạn dân cư thành Kinh Triệu, dân Lâm Hoàng thấy đều vui sướng, đã đặc biệt mở hội ăn mừng. Ta còn nghe nói Gia Luật

Anh cùng Tiêu Minh Dương dù ngàn dặm cách trở, đều ngỏ ý muốn thân hành xuống đây chúc mừng chiến công ông.

Nghe nói đến tên hai người anh em đã từng liều thân sống chết cạnh mình, Tiêu Phong không khỏi thấy nhớ nhung họ, thê nhưng, không biết sao, khi ông nghe, đang không Hốt Tất Liệt nói tên họ, dường như ông ta có ý muốn nhắc nhở Tiêu Phong rằng, số phận thành Lâm Hoàng vẫn còn trong bàn tay người Mông Cổ, cũng như ngữ khí ông ta muốn bảo, hiện thời, Khiết Đan với Mông Cổ anh em một nhà, không muốn Tiêu Phong so bì khác biệt mà ăn ở hai lòng!

Đang lúc tư tưởng Tiêu Phong tản mạn mấy chuyện đó, ông nghe thị vệ vào tâu:

- Bẩm vương gia, có tướng quân Ngột Lương Hợp Đài đến từ Trảo Hốt Đô, chờ được triều kiến.

Hốt Tất Liệt mừng rỡ, nói:

- Không ngờ ông ấy đến nhanh dữ! Ông ta đang ở đâu vậy?

Thị vệ thưa:

- Tiểu nhân biết vương gia đang tiếp Tiêu tướng quân, nên đã đưa ông ấy đến chờ tại phòng tiếp tân.

Hốt Tất Liệt đứng lên, nói:

- Được lắm! Ta ra đây gặp ông ta.

Tiêu Phong đoán chừng Hốt Tất Liệt sắp rời bước, để cho mình có thì giờ suy nghĩ kế hoạch trả lời, ông cũng đứng ngay lên, nói:

- Gặp lúc vương gia có việc, vậy Tiêu Phong xin cáo từ trước.

Hốt Tất Liệt vỗ nhẹ mấy cái vào vai ông, đáp:

- Được! Ông sớm về chuẩn bị binh mã, đại quân lên đường sớm chừng nào, hay chừng nấy!

Chẳng để Tiêu Phong trả lời, ông ta quay mình, đi ra ngoài.

Tập 19: Lĩnh binh nam chinh

Hồi 131: Quyết định nam chinh (II)

Tiêu Phong cũng tạm trú tại vương phủ, ông len lỏi, đi quanh co qua nhiều hành lang, ngõ hẹp, để về chỗ tiểu viện nơi ông ở cùng Dương Qua, Liễu Như Lăng và A Tử.

Ông trông thấy trong tay A Tử cầm khối ngọc mà Liễu Như Lăng tặng cô hồi họ dừng chân tại Tín Dương, cô ta đang ngắm soi nó vào ánh mặt trời, miệng lia chia hỏi Liễu Như Lăng đứng kế bên:

- Tử ca ca, người ta đã làm cách nào tạc mấy khuôn mặt bên trong đó? Làm sao khiến cho mấy cái mặt đó khi thì cười, khi thì khóc?

Liễu Như Lăng đùa cô:

- Chẳng phải họ khắc lên đâu, trời sinh có sẵn trong đó rồi!

A Tử ngoẹo đầu lờm già:

- Nói hết con nít nói!

Liễu Như Lăng bảo:

- Cô không tin ... kệ cô ... Cô thử nghĩ xem, trên đời này, kẻ nào có được cái tài tình vượt trội bàn tay hoá công đó?

Hai người đang cười đùa, bỗng nom thấy Tiêu Phong lững thững từ ngoài sân bước vào, Liễu Như Lăng chạy đến đón, hỏi ông:

- Đại ca, Hốt Tất Liệt cho đòi huynh ... việc gì vậy?

Tiêu Phong thở ra, khẽ khàng nói:

- Bắt ta cầm quân nam chinh.

Liễu Như Lăng và A Tử đều choáng, Liễu Như Lăng nói:

- Vừa mới đây, Dương đại ca nói ông ta triệu huynh, ắt chẳng có gì hay, không ngờ vậy mà đúng phóc!

Từ trong nhà đi ra, Dương Qua góp lời:

- Cũng phải có gì hay chứ! Trước chuyện đó, Đại hãn Mông Cổ thế nào cũng ban tặng Tiêu huynh một phần lễ lộc khá hậu hĩnh, cũng sẽ ngợi khen công lao đoạt lại thành trì của Tiêu huynh, rồi sau đó mới bắt huynh dẫn binh nam chinh.

Tiêu Phong lắc đầu:

- Ta cũng chẳng ham gì cái món lễ lộc hậu hĩnh đó.

A Từ lập tức quay phắt đầu lại:

- Tỉ phu, Đại hãn thưởng huynh món gì vậy? Huynh không ham, đem đưa cho muối đi.

Tiêu Phong lấy từ trong tay áo ra đạo thánh chỉ đó, ông nhét nó vào tay cô, nói:

- Đây là đạo thánh chỉ phong tặng ta thành Lâm Hoàng cùng khuôn viên đất đai ba mươi dặm quanh đây, muối cao húng, ta cho muối đấy.

A Từ tròn to cặp mắt, hỏi:

- Phong hầu đến ba mươi dặm đất đai quanh thành lặn? Vậy thì muối chẳng phải đương nhiên trở thành một hoàng đế nhỏ nhỏ hay sao?

Tiêu Phong đáp:

- Không sai! Từ giờ trở đi, muối phải ngày đêm chăm lo con dân của muối, lo lắng phúc lợi cho họ, đóng vai phụ mẫu họ, khi muối đem thân làm cha mẹ dân, thì không còn làm chuyện bậy bạ nào được nữa!

A Từ ném trở lại đạo thánh chỉ cho Tiêu Phong, bảo:

- Phải lo nhiều chuyện lăng nhăng thế, muối chẳng làm nổi hoàng đế đâu! Đó là công chuyện, hành vi của các vị đại hiệp, để huynh làm, xem ra hợp hơn!

Tiêu Phong nói:

- Ta cũng chẳng làm! Dân cư họ từng sinh sống thế nào thì cứ thế mà sinh sống, giờ đây, ta chỉ muốn tìm cách từ chối chuyện cầm quân nam chinh!

Rồi ông thuật toàn bộ kế hoạch của Hốt Tất Liệt, sai ông cầm quân đi đánh thành Ngạc Châu, cùng các bước chuẩn bị, các sửa soạn của Mông Kha cho cuộc thân chinh xâm phạm miền nam năm tới đây. Dương Qua và Liễu Như Lăng nghe xong, tuy cả hai đều từng dự kiến chuyện ấy rồi, họ cũng không tránh khỏi bàn hoàn. Họ thấy đều nhăn mặt nhàu mày, lặng lẽ, trầm ngâm.

Tiêu Phong bảo:

- Từ vương gia đem toàn bộ kế hoạch trình bày ta nghe, ông ta đương nhiên chẳng ngại cả đám bên mình đều rõ, như vậy mà tính, ông ta đã rất ư chắc nắm đoạt chiến thắng, cho dù Đại Tổng có biết trước mà phòng bị, ông ta cả tin toàn thắng nắm trong tay rồi!

Dương Qua buồn bã nói:

- Ta từng có thời kỳ lén lút, trà trộn dưới trướng của Hốt Tất Liệt, ông này trị quân rất nghiêm, khác xa cái vô pháp của quân binh Đại Tổng, mà quân đội đó còn gánh chịu chiến họa suốt bao nhiêu năm qua, quân tình đã yếu. không chống chọi nổi thì chớ, còn bị lũ gian thần mồi quố, số trung thần bị tru dập tã toi đến hết sạch, nếu đại quân Mông Cổ được chính tay Hốt Tất Liệt thống suất tiến hành nam xâm, Đại Tổng thật khó đương cự!

Liễu Như Lăng bàn:

- Chúng mình không sao quản được ý đồ người ngoài, đành chờ đến sang năm, lúc bọn thất tử tràn xuống, mình chỉ còn biết tận sức bảo vệ đất nước, dù chết cũng không màng. Hiện giờ, điều tối cần trước mắt là nghĩ cách nào giúp đại ca biện pháp thoái thác vụ cầm quân nam chinh.

Mọi người lập tức giữ lặng yên ... thật lâu, bỗng Tiêu Phong ngẩng phắt đầu lên, nói:

- Ta quyết định sẽ nam chinh!

Dương Qua và Liễu Như Lăng giương mắt nhìn nhau, cùng mỉm cười, một nói :

- Tiêu huynh có ý hay!

Một nói:

- Đại ca anh minh!

Ấy là, Tiêu Phong nhớ về câu chuyện ông trao đổi cùng Hoàng Dung tối hôm đó, bà Hoàng Dung có nói, chẳng may Mông Cổ quyết định nam chinh, bà

ta lại mong muốn thấy Tiêu Phong cầm quân, thì lúc công hãm thành trì, ít ra dân chúng cũng đỡ bị tai ương! Ông nghĩ lại, nếu ông thoái thác cầm quân, trong khi còn số tướng lĩnh tài giỏi dưới trướng Hốt Tất Liệt đếm không ít, bữa nay lại ở đâu nhảy ra một tên tướng quân Ngột Lương Hiệp Đài mà Tiêu Phong thấy y đã được Hốt Tất Liệt hết sức vị nể, ắt hẳn y rất xuất sắc. Cuộc nam chinh Mông Cổ mà do đám tướng lĩnh đó điều khiển, cư dân Đại Tống thể nào cũng sa vào một trường họa kiếp. Nghĩ đến đây, Tiêu Phong lập tức hạ quyết tâm, sẽ do tự tay ông cầm quân nam chinh, khi đến dưới chân thành Ngạc Châu, đánh đám ra sao, lúc bấy giờ sẽ tính.

Là những người có đầu óc bén nhạy, khi nghe câu nói quyết đoán của Tiêu Phong, Dương Qua cùng Liễu Như Lăng đều ngay tức khắc, đoán đúng, hiểu rõ tâm tư của ông.

A Từ ngỡ ngàng nhìn vào cả ba, cô hỏi:

- Máy người này bị sao rồi? Ba hồi bàn nhau kẻ sách thoái thác nam chinh, ba hồi cùng một giọng đồng lòng cầm quân ... đầu óc mấy người này chẳng phải đang có vấn đề hay sao?

Cô bước đến trước Tiêu Phong, thò ngón tay thăm dò trán ông, hỏi:

- Tì phu, huynh đang không bị nóng, bị sốt gì chứ? Hồi đó, hoàng đế Liêu quốc muốn huynh chinh nam, huynh cố sống cố chết từ chối, do thể mà mang họa sát thân, do thể mà xảy chuyện trước ải Nhạn Môn, sao bây giờ, huynh lại thay đổi ý kiến?

Tiêu Phong cười tủm tỉm, nói:

- Khi nào muội hiểu ta, là lúc muội trưởng thành rồi đấy, giờ ... muội hãy còn non nớt lắm!

A Từ quay ngoắt đi, mặt đỏ ửng về bất mãn, nói:

- Huynh lại giờ cái giọng đó ra nữa! Cứ nói người ta là con nít! Muội nhắc lại một lần nữa, muội đã lớn lắm rồi, chẳng còn là một tiểu cô nương mà huynh gặp bên bờ Tiểu Kính hồ đâu!

Tiêu Phong vui vẻ đáp:

- Không sai! Muội có lớn tuổi hơn, nhưng trong mắt ta, muội vẫn cứ là cái cô nhóc con đó suốt! Chờ khi nào muội rõ ý định này của ta, muội hãy đến nói cho ta nghe muội hiểu như thế nào, lúc ấy, ta mới tin là muội đã trưởng thành!

Nói xong, ông trở gót đi ra, nhắm phía doanh trướng của Hốt Tất Liệt mà rảo bước. Ý ông đã quyết, bây giờ, ông lại sợ Hốt Tất Liệt sau một khoảng thời gian, sẽ đổi ý, sẽ cử người khác thay ông lãnh binh nam chinh.

Đến trước nhà tiếp khách, ông nghe một người la lớn:

- Đông Liêu tướng quân? Nghe nói ông ta thần dũng vô địch, mặt tướng lần này xuất chinh cùng ông ấy, đúng là cầu còn chẳng được!

--- Xem tiếp hồi 132 ---

Bạn đang đọc truyện *Thiên Mã Hành Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.19 - Chương 132: Hoãn Binh Chi Kế

Theo sau tiếng báo danh của thị vệ, Tiêu Phong rảo bước vào phòng tiếp khách, ông nghe có tiếng kéo ghế đứng dậy của hai người, một là Hốt Tất Liệt, người kia dĩ nhiên mang tên Ngột Lương Hiệp Đài.

Hốt Tất Liệt cười ha hả, nói:

- Người Hán có câu cửa miệng "Nhắc tên Tào Tháo thì có ngay Tào Thán hiện đến!", bọn ta chính đang nói chuyện về ông, đã thấy ông bước vào !

Hành lễ theo kiểu Mông Cổ, Ngột Lương Hiệp Đài chào Tiêu Phong

- Ngột Lương Hiệp Đài bái kiến Tiêu tướng quân!

Từ người Hán chuyển về làm tộc nhân Khiết Đan, Tiêu Phong sau đó sinh hoạt trong lòng dân Mông Cổ, nhưng ông vẫn giữ kiểu cách chào hỏi hành lễ của người Hán, không theo các cách khác.

Ông chấp tay hoàn lễ, nói:

- Chào Ngột Lương Hiệp Đài tướng quân!

Ba người an tọa, rồi Hốt Tất Liệt hỏi:

- Tiêu tướng quân đi rồi còn trở lại, chắc đã có xảy ra chuyện gì chăng?

Tiêu Phong đáp:

- Không có chuyện gì cả, chỉ vì ở tại vương phủ thấy buồn, mà đi ra ngoài thì phải chen chúc người qua kẻ lại cũng mệt, nên tôi nảy ý định đến gặp gỡ Ngột Lương Hiệp Đài tướng quân, nghe ông ta kể chuyện lạ vùng thảo nguyên.

Ngột Lương Hiệp Đài vui vẻ nói:

- Giở trên thảo nguyên, người ta không nói chuyện xưa tích cũ nữa, đâu đâu cũng kháo nhau các sự tích anh hùng của Tiêu tướng quân ngài. Lần này mặt tướng đến đây, ước nguyện lớn lao nhất là được xem qua phong thái hào hùng của Tiêu tướng quân!

Tiêu Phong đáp:

- Tôi chỉ là một kẻ mặng phu, hành sự chỉ cần sao không thẹn với lương tâm là được, tôi đã có làm nên chuyện gì là sự tích anh hùng đâu?

Hốt Tất Liệt cười, bảo:

- Đại tướng quân lại quá khiêm nhường nữa rồi, lữ đại điều oai hùng trên thảo nguyên vì ngài mà đều đã phải co đầu rút cổ, trời sanh ngài làm anh hùng cũng như trời sanh cái nạng Dương Ngọc Hoàn (Dương Quý Phi của Đường Minh Hoàng) đó, nhan sắc nữ miều nạng không chối cái đi đâu được!

Ngột Lương Hiệp Đài tròn mắt hỏi:

- Dương Ngọc Hoàn là ai thế?

Hốt Tất Liệt trả lời:

- Ông đúng là ít đọc sách, đến cả nạng mỹ nữ trong số tứ đại mỹ nhân của người Hán mà ông cũng không biết nữa!

Ngột Lương Hiệp Đài nheo mắt, hỏi:

- Tứ đại mỹ nhân của người Hán? Họ hiện thời đang ở đâu? Để tiểu tướng đến bắt họ về cho vương gia?

Hốt Tất Liệt cười ngất, rồi đập bàn, nói:

- Hay tuyệt! Ngột Lương Hiệp Đài, ông mà đem về được cho ta tứ đại mỹ nữ đó, muốn gì, ta cũng thưởng tất!

Ngột Lương Hiệp Đài vỗ ngực:

- Không cần thưởng! Bất kể là mỹ nào, khi tiểu tướng xuống đến Trung nguyên, nếu truy được tông tích, là bảo đảm sẽ bắt đưa về dâng vương gia!

Lòng Tiêu Phong không cùng ý nghĩ đó, nhưng ông không cười, vì ông cũng không rõ tứ đại mỹ nữ là ai, ông cũng nghĩ hết Ngột Lương Hiệp Đài rằng bốn nạng ấy hãy còn đang sinh sống dưới Trung nguyên.

Hốt Tất Liệt gắng nhịn cười, nói:

- Được lắm! Chờ ông đem về đây, ta sẽ tính tới chuyện thưởng, bây giờ mình bàn về đề tài chính đã, lần này, Đại Hãn ra lệnh Tiêu tướng quân nam chinh, đương nhiên muốn Tiêu tướng quân làm nguyên soái, còn tướng tiên phong, ta tính để Ngột Lương Hiệp Đài tướng quân làm. Ngột Lương Hiệp Đài tướng quân từng trải trăm trận, nhiều kinh nghiệm tác chiến, cũng rèn vang danh mãnh tướng trên khắp thảo nguyên. - Dừng một chặp, ông ta hỏi Tiêu Phong - Tiêu tướng quân nghĩ sao?

Tiêu Phong đáp:

- Sắp xếp như thế là hay lắm, tôi không có ý kiến gì trái ngược.

Ông dự biết Hốt Tất Liệt có phần nào e dè mình độc quyền đại lãnh quân binh, nên đã đặc biệt cử Ngột Lương Hiệp Đài này theo kẻ cận, ông không chịu nghe theo lời y, chẳng được gì hay ho, mà lại còn đưa đến chỗ Hốt Tất Liệt sanh lòng ngờ vực, ông đành thuận miệng đáp lời ưng chịu.

Thần thái hoan hỉ, Ngột Lương Hiệp Đài chấp tay vái dài Tiêu Phong:

- Mặt tướng tạ ơn nguyên soái! Không biết chừng nào thì nguyên soái ban lệnh xuất phát?

Tiêu Phong xoa tay, đáp:

- Tướng quân bình thân, thời điểm xuất phát là do vương gia ấn định.

Hốt Tất Liệt do dự một hồi, rồi bảo:

- Ngày mốt là ngày lành, vậy sẽ ra quân ngày đó. Ngày mai cho trăm quyết Thắt Liệt Môn và Nãi Hốt, tể cò trước đại quân!

Ngột Lương Hiệp Đài thưa:

- Vương gia anh minh! Trăm quyết hai thằng nghịch tặc đó, dư đảng chúng nó lập tức tan tác, ma dân cư toàn thành thấy đều oán hận chúng, cho hành quyết chúng ngày mai sẽ có tác động nâng cao tinh thần quân dân, đúng là một công hai chuyện. Nhưng không rõ, số tám vạn quân đó thuộc biên chế nào?

Hốt Tất Liệt đáp:

- Người dẫn từ Trảo Hốt Đô về bốn vạn quân, cộng hai vạn quân ở đây của Dã Tốc cùng với hai vạn quân bản bộ của A Lam Đáp, tròn chẵn tám vạn.

Tập 19: Lĩnh binh nam chinh

Hồi 132: Hoãn binh chi kế (II)

Ngột Lương Hiệp Đài mừng rỡ:

- Tuyệt quá! Lĩnh nam chinh này, không những có Tiêu đại tướng quân, lại còn thêm Dã Tốc tướng quân cùng A Lam Đáp Nhân tướng quân, dừng nói tại Trung nguyên, ngay trên thảo nguyên, một đội ngũ như thế đủ để cho người ta mới nghe tới là đã khiếp đảm rồi. Lĩnh nam hạ này, thế nào cũng "kỳ khai đắc thắng, thủ hạ Ngạc Châu!"

Hốt Tất Liệt lắc đầu, bảo:

- Chưa chắc! Ngạc Châu nằm kế bờ Trường Giang, là địa điểm chiến lược khẩn yếu của Đại Tống, nếu để mất Ngạc Châu, họ cũng như bị chém một vết thương cực lớn mé tây Lâm An, thì thế nào Đại Tống cũng sẽ đưa toàn lực đến thủ thành, bên ta dầu binh cường mã tráng, nhưng người Hán luôn đề cao bảo vệ nước nhà, đề cho họ hợp quần, sức mạnh của họ sẽ không thể coi thường được. Lĩnh ra quân này là để chuẩn bị cho cuộc chiến đấu ngoan cường sắp tới, mình không thể coi nhẹ địch quân được !

Ngột Lương Hiệp Đài đập bồm bộp vào đầu, nói:

- Vương gia giầy chỉ phải! Mặt tướng đã từng vì khinh khinh địch mà thua trận, sao chóng quên thế!

Hốt Tất Liệt vui vẻ:

- Ông cũng chẳng nên tự trách, lần này có được Tiêu tướng quân thống lĩnh, ta không thấy e ngại ông tái phạm căn bệnh khinh địch đó. Ông chớ có trông vào ngoại hình thô dã của Tiêu tướng quân mà lầm, ông ta bên trong cực kỳ tinh tế đấy!

Ông ta đứng lên, nói tiếp:

- Trời tối rồi, mình đi ăn thôi. Cũng là dịp cho Ngột Lương Hiệp Đài tướng quân thưởng thức món ngon của Kinh Triệu

Bữa sau, Thắt Liệt Môn và Nãi Hốt bị áp giải ra pháp trường, trước mắt chứng kiến của hàng vạn dân cư toàn thành cùng các vùng lân cận, đầu hai đứa bị chém rơi lăn lông lốc trong tiếng hoan hô rầm trời của người người, kẻ kẻ, thân quyến của những nạn nhân của hai đứa đến bày bàn thờ cáo tế hồng xoa diu vong linh người đã khuất.

Qua ngày thứ ba, Tiêu Phong cùng Ngột Lương Hiệp Đài ra quân nam chinh, Hốt Tất Liệt đưa tiễn họ tận ngoại thành, hai bên chấp tay từ biệt nhau xong, quân binh nườm nượp kéo về phía đông nam, tình kỳ phát phối, vó ngựa dồn dập, bốc bụi mù trời, mãi tận khi hình bóng Tiêu Phong khuất hẳn, Hốt Tất Liệt mới ra về.

Tiêu Phong dẫn quân đi một mạch, bữa đó, đã đến được Đặng Châu, vì Trương Dương còn trong vùng kiểm soát của Tống quân, nên Ngột Lương Hiệp Đài đề nghị đi phía đông qua ngã Hà Nam, Thái Châu, rồi sẽ quật xuống phía nam nhắm Ngạc Châu. Tiêu Phong cũng không muốn dọc đường sanh chuyện lãng nhãng, cũng không muốn đụng chạm với quân dân phòng thủ Trương Dương, ông lập tức đồng ý.

Tối ấy, Tiêu Phong hạ lệnh cắm trại dừng chân bên ngoài Đặng Châu

Quan viên văn võ toàn thành Đặng Châu hay tin có Tiêu đại tướng quân nơi ngoại thành, đều bảo nhau ùn ùn kéo đến, phần để nhìn nột làm quen, phần muốn xem mặt mũi Tiêu Phong ra sao. Báo hại

Tiêu Phong bị đám đó vây khốn, ông vốn muốn về chỗ lều Dương Qua cùng Liễu Như Lăng, nhưng không sao rút ra được, cứ phải chấp chấp tay, cứ phải đáp lễ liên miên ... thật khó lòng phui tay bỏ đi ngay được. Gắng gượng được một lúc, ông thấy quá mệt mỏi, không sao dần được, ông đành thất lễ, đứng thẳng người lên, đồng dặc nói:

- Ngột Lương Hiệp Đài tướng quân, ông hãy thay ta tiếp kiến khách khứa! Xin mời chư vị cứ tự nhiên, ta xin từ biệt!

Nói xong, ông rào bước đi đến vén màn lều, bước ra ngoài, thấy kệ bọn khách khứa đến chiêm ngưỡng ông đang trợn tròn mắt ra mà nhìn.

Tiêu Phong thả bộ về chỗ lều Dương Qua và Liễu Như Lăng, thấy cả hai đang đứng nói chuyện dưới một rặng liễu.

Nghe tiếng bước chân, Liễu Như Lăng ngoái trông, gã nhận ra ông, bèn cười, hỏi:

- Đại ca đã về rồi đấy ư? Trưởng soái của huynh thật là náo nhiệt, đứng đây còn nghe ồn ào rõ mồn một, sao huynh lại có thể bỏ đi ngon lành vậy?

Tiêu Phong khoát tay, đáp:

- Đừng hỏi chuyện đó! Cả một đám kéo nhau đến dòm dòm ngó ngó, tính chờ xem có màn ca múa nào hay ho không, ý định họ tuy chẳng tệ, nhưng ta không kham nổi, đành bỏ chạy thôi!

Đứng nhìn quanh quất về các doanh trại chung quanh rặng ánh đèn lửa, tưởng chừng mênh mông đâu đâu cũng lều trại, ông xoa xoa hai tay vào nhau, hỏi:

- Dương huynh, tứ đệ, hai vị thấy đại quân di chuyển kiểu này, chẳng mấy chốc là đến Ngạc Châu, đánh đấm ra sao, khoan bàn tới, mình có cách nào làm chậm tiến trình, kéo thật dài thời gian ra lâu chừng nào hay chừng nấy và hay hơn nữa, mình làm sao để hạ thấp đầu chí của quân binh?

Dương Qua vui vẻ nói:

- Vừa rồi, chính là ta đang bàn cùng Liễu huynh đệ đề tài đó, đâu ngờ đây cũng là mối bận tâm của Tiều huynh.

Tiêu Phong "ồ" một tiếng, mừng rỡ:

- Thế có nghĩ ra cách nào chưa?

Liều Như Lăng lắc đầu:

- Chỉ là cách tạm lấy cớ này cớ kia nói cho qua chuyện, nhưng không dùng mãi được, nói một kiểu đó hoài lâu ngày thuộc hạ sẽ đâm ra nghi ngờ!

Tiêu Phong xua tay:

- Kệ tụi nó! Cách gì đâu, nói cho ta nghe thử?

Liều Như Lăng đáp:

- Tí như bữa nay, lấy cớ thời tiết xấu, mưa nhiều, đại quân không thể dầm mưa mà đi, dừng chân lại chờ, làm cho người nhác, ngựa biếng, nói thêm nữa, tí như hôm nay đến Đặng Châu, quan viên trong thành tới uỷ lạo tinh thần quân sĩ, đại quân vì thế nên tạm dừng ít bữa, để cho tụi quan lại đến bãi phóng đồng thời mình cũng vào thành đáp lễ, mấy chuyện lễ tiết đó toàn là mụm cớ, nhưng giới lâm thì trì hoãn được một hai ngày, chẳng phải duyên cớ có thể dùng kéo dài cho lâu hơn được.

Tiêu Phong bảo:

- Vậy cũng khá rồi! Đại quân mà đi nhanh, thế nào thành Ngạc Châu cũng sẽ thất thủ. Trước đây, ta có lần ta đi từ Ngạc Châu đến Tương Dương, đã phát hiện quân dân phòng thủ không nghiêm nhặt, bọn tướng sĩ ơ hờ, chẳng chút sĩ khí, bọn mình cứ rề rề hành quân, chỉ mong Đại Tổng nhanh chóng điều động binh mã đến tăng cường phòng thủ, thì khi đến sát chân thành Ngạc Châu, mình cho tấn công vớ vình, qua quít, cho thua một trận, rồi ta sẽ kéo quân trở về bắc, ta hy vọng sau một lần bại trận như thế, khi xin từ chức, Hốt Tất Liệt là thôi không còn muốn lưu giữ!

Dương Qua nói:

- Ta thấy Ngột Lương Hiệp Đài tuy có chút ngạo khí, nhưng hấn là kẻ tâm tư ngay thẳng, nếu không, Hốt Tất Liệt đã chẳng cử hấn theo giám sát trọng trách của huynh. Kế hoạch huynh tuy có hay, nhưng khi đem thi hành, huynh phải hết sức cẩn thận, đừng để hấn nhìn ra sơ hở trong đó.

Tiêu Phong đáp:

- Ta cũng thấy điểm đó, chẳng những hấn, mà ngay cả Dã Tốc cùng A Lam Đáp Nhân cũng đều tinh tế, ta đã có lưu tâm đề phòng rồi, nhưng chuyện này phải làm theo cách ta nghĩ ra, muốn cho chúng nó không thấy sơ hở, cũng khó lắm đấy, còn may có hai vị huynh đệ kề cận góp ý thêm cho ta.

Liều Như Lăng nói:

- Mình là huynh đệ, đại ca chẳng nên quá khách sáo vậy, tạm thời chưa có cách nào hay hơn cách trì hoãn tốc độ ấy, mình hãy cứ tạm mượn cớ nọ cớ kia ...

Tiêu Phong bảo:

_ Tốt lắm! Cứ thế mà làm, chỉ mong ông trời giúp thêm, ngày nào cũng mưa dầm mưa dề, thì hay lắm!

Trong những ngày hành quân sau đó, Tiêu Phong toàn viện hết có này đến có nọ, đều hợp tình hợp lý để trì hoãn tiến độ. Mà được cái, mưa gió cũng không ngừng, ngày nào mây đen đầy trời, ông đều hạ lệnh lập trại, dừng chân. Khổ nổi, đang vào giữa mùa hè, ông trời thôi giúp đỡ, mấy ngày liền ngừng mưa. Tiêu Phong đành ngao ngán cho đi tiếp, vào đến địa phận Hà Nam, ông cho ngừng quân lập trại gần các thành trì lớn nhỏ dọc đường, tiếp kiến vô số các quan viên đầy ấp hiếu kỳ tới thăm viếng, cho uống thả dầm, lại được thêm hai trợ thủ đắc lực là Dương Qua cùng Liễu Như Lăng, khi đãi các quan viên, bắt uống cho tới con mắt trắng dã, thành thử, trên đường hành quân kế tiếp, ông đã được phong tặng ngoại hiệu "Tiêu Từ Tiên". Ngột Lương Hiệp Đài, Dã Tốc cùng A Lam Đáp Nhân thấy Tiêu Phong hành quân chậm rãi vừa đi vừa uống rượu như vậy, họ dẫu sốt ruột, nhưng nghĩ ông thích rượu, ông lại chẳng có chút gì khả nghi, cả ba sẵn hết sức kính phục Tiêu Phong, nên cũng không thấy có gì đáng ngờ vực!

--- Xem tiếp hồi 133 ---

Bạn đang đọc truyện *Thiên Mã Hành Không* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.19 - Chương 133: Hoành Độ Trường Giang

Tám vạn quân binh dưới quyền thống lĩnh của Tiêu Phong, nguyên cùng mang khí thế hăng hái, họ hành quân theo tiến độ rề rà của Tiêu Phong, cả tướng lẫn sĩ đều thích thú cái cảm giác đi chậm rãi du sơn ngoạn cảnh đó, ngoài một số ít mong muốn mau chóng lập công hòng thăng tiến sự nghiệp, còn thì chẳng mấy ai ham đi nhanh ra chiến trường thí mạng sống. Phần lớn bọn họ, sau bấy nhiêu năm ròng rã chinh chiến đánh nam dẹp bắc vừa qua, đều từng trải cảm giác biết bữa nay còn sống, chưa biết ngày mai chết chóc ra sao, nên họ đều bằng lòng với tốc độ hành quân chậm lụt ấy, sống thêm được ngày nào, hay ngày nấy. Từng chứng kiến cảnh Tiêu Phong đơn thân đối đầu toàn thể địch quân, họ đều bội phục ông sát đất. Tiêu Phong bảo gì, họ nghe nấy, chẳng khi nào có nghĩ ngợi gì khác, khi ông cho hành quân chậm rãi như vậy, họ đều nghĩ bên trong ắt hẳn có huyền cơ, ông có thâm ý chỉ riêng ông hiểu, bọn phàm phu tục tử như họ sức mảy mà rành rẽ! Mọi quyết đoán của ông, họ đều chẳng hề nghi ngại, phát sinh từ sự kính nể Tiêu Phong như thiên thần. Mà Tiêu Phong đối đãi họ như anh em, ngoài viện dẫn có nọ có kia cho đi chuyển chậm rãi, mọi chuyện khác ông đều khẩn thiết chân thành cùng họ, không dòm dỏ đến riêng tư từng người, coi ai nấy ngang hàng, có thịt cùng chén, có rượu cùng nhậu, tha hồ ồn ào, ăn uống thả dầm.

Là tâm phúc của Hốt Tất Liệt, trước lúc xuất quân, Hốt Tất Liệt ngầm dặn Ngột Lương Hiệp Đài phải để tâm theo dõi mọi hành vi của Tiêu Phong, vì Tiêu Phong xuất thân từ người Hán, cho dù Tiêu Phong có còn hướng về nguồn cũ nữa hay không, nhưng một sự thực mà Hốt Tất Liệt biết rất rõ, số phận cư dân thành Lâm Hoàng vẫn còn trong vòng kiểm soát của ông ta, nói giả sử lòng Tiêu Phong vẫn còn hướng về người Hán, Tiêu Phong hẳn cũng không dám coi nhẹ mà dám manh động. Từ ngày đầu gặp gỡ, Ngột Lương Hiệp Đài thấy Tiêu Phong đối xử thẳng thắn cùng mọi người, không chút kiêu ngạo, y càng tăng thêm hảo cảm cùng Tiêu Phong hơn.

Ngày nó, đến địa phận Thái Châu, Tiêu Phong truyền lệnh hạ trại, trong lòng Ngột Lương Hiệp Đài chẳng khỏi có chút dè dặt, gã bèn thì thầm hỏi Dã Tốc:

- Dã Tốc tướng quân, Tiêu tướng quân cứ dềnh dang hành quân như vậy, ông có thấy hơi kỳ kỳ không?

Dã Tốc đáp:

_ Có gì đâu là kỳ! Tiêu tướng quân ưa thích rượu, mà các quan viên địa phương đây đều muốn diện kiến phong thái của ông ấy, rồi vì Tiêu tướng quân có vẻ dễ thân cận, chẳng hống hách, có lẽ đâu lại có điều gì sai trái kia?

Ngột Lương Hiệp Đài chau mày:

- Không phải thế! Tôi chỉ có thấy hơi có vẻ ... có vẻ ...

A Lam Đáp Nhân lờm lờm, nhỏ giọng bảo:

- Ý ông là sao kia? Cách đối xử của Tiêu tướng quân dành cho chúng ta, ông do đâu lại nghi ngại ông ta?

Ngột Lương Hiệp Đài vội lắc đầu quầy quậy:

- Tôi tuyệt chẳng có ý ấy!

Dã Tốc trợn mắt nhìn gã, nói:

- Thây kệ ý ông ra sao, hay ý ai đó có chút bất kính cùng Tiêu tướng quân, ta là ta cứ theo ông ta suốt!

A Lam Đáp Nhân vỗ vai Ngột Lương Hiệp Đài, bảo:

- Gặp người chậm chạp thì đi đứng vẫn là chậm chạp! Đi cho lạ, đến Ngạc Châu, người mới, ngựa mới, đâu có tốt!

Ngột Lương Hiệp Đài còn chưa lên tiếng đối đáp, đã nghe Dã Tốc nói:

- Lão huynh, huynh cứ yên tâm đi! Tiêu tướng quân thần thông quảng đại, huynh chưa từng được thấy bản lĩnh ông ta, khi chứng kiến một lần rồi, huynh sẽ hết còn nghĩ quanh quẩn nữa. Lần chinh nam này, đến công phá Ngạc Châu, bảo đảm ông ta sẽ toàn thắng!

Ngột Lương Hiệp Đài há hốc miệng, chưa kịp đáp trả, đã nghe A Lam Đáp Nhân tiếp lời:

- Tiêu tướng quân thắng thắn với tất cả, khoan hậu cùng mọi người, từ trên xuống dưới trong quân đội, chẳng ai là không khen ngợi ông ta, có được người vừa anh dũng vừa được lòng quân sĩ như vậy làm nguyên soái đâu phải dễ, Chẳng phải ta coi rẻ tướng lĩnh Mông Giả mình, mấy năm sau này, ta chưa hề thấy một ai có bản lĩnh siêu thánh như vậy, ông ta không phải là người thường, ông ta đơn giản là một vị thần nhân!

- Đúng thế thật! bữa đó, dưới chân thành Kinh Triệu, Tiêu tướng quân ...

Sắc mặt đầy vẻ mê mẩn, Dã Tốc cạn hết nước bọt đem kể chi tiết sự việc ngày ấy, Tiêu Phong nhảy vút lên đầu thành bắt sóng Náo Hốt như thế nào ... Ngột Lương Hiệp Đài nghe gã tuôn ra một tràng, gã vốn nghĩ rằng chuyện này thật hết sức đáng ngờ, nhưng nhờ công lao Tiêu Phong đơn thân chiếm đoạt thành Kinh Triệu, mà ông rồi được cất đất phong hầu, lên làm một bậc vương gia, thì ông sao có thể mang tâm địa hướng về người Hán cho được? Lòng gã chợt thấy nhẹ nhõm hẳn đi, lúc nghe tiếp lời Dã Tốc thao thao bất tuyệt kể cho nghe ngày ấy Tiêu Phong thần dũng ra sao, gã đắm ra mê mẩn.

Cứ dềnh dang như thế, chẳng đường vốn chỉ cần nửa tháng hành quân đã được Tiêu Phong kéo dài ra đến cả tháng. Ngày đó, đại quân đến bên bờ Trường Giang, trời đã hoàng hôn, dưới ánh nắng chiều, dòng sông cuộn cuộn chảy xuống đàng đông, trên mặt nước, thuyền bè sắp hàng một dải dài trên mặt nước, đây là số thuyền bè do quan viên Mông Giả mạn bắc Trường Giang chuẩn bị sẵn từ lâu, chỉ chờ Tiêu Phong dẫn đại quân đến là chờ tất cả binh đội sang bên kia sông đi Ngạc Châu. Đâu dè, chờ rờn chờ rã, vượt quá từ lâu khoảng thời gian ước hẹn, mà chẳng thấy tướng sĩ của Tiêu Phong đâu cả, lệnh triệt thuyền bè cũng chẳng thấy đưa đến, bọn tướng lĩnh lo chuyện độ giang đều không biết phải làm gì, đành cứ ngong ngóng trông chừng nơi mạn bắc sông. Chờ mãi như thế đến hơn mười ngày, mới thấy bóng dáng đại quân hiện ra, bọn tướng lĩnh nọ dù trong lòng có chút bức bối, lúc giáp mặt Tiêu Phong rồi, thấy đều giờ giọng nịnh hót rằng thiếu thời gian để lo liệu cho chu đáo, nào dám biểu lộ sự tức bực!

Tiêu Phong đưa đại quân đến Trường Giang xong, ông hiểu không sao tái diễn trò cù cưa được nữa, kéo thuộc hạ sinh nghi, ông cho rằng sự đình trệ dọc đường vừa qua tất đủ cho bên Đại Tổng, tuy binh nhược, tướng hèn, cũng kịp thời giờ tổ chức kháng cự, ông bèn lạo tức hỏi tên chỉ huy bọn tướng lĩnh chờ đợi ấy:

- Thuyền bè chuẩn bị đầy đủ cả chưa?

Gã nọ đáp:

- Đều chuẩn bị xong xuôi cả rồi, có thể đưa quân sang sông ngay!

Tiêu Phong nhìn ra mặt sông, thấy thuyền bè san sát đầu nối đuôi dài ngút ngàn, trên sóng nước mênh mông, thật là một quang cảnh hùng vĩ.

Tiêu Phong ngoài trông lại thì thấy Dương Qua cùng Liễu Như Lăng cũng đang dõi mắt nhìn thuyền bè như ông. Tiêu Phong quay sang hỏi viên chỉ huy:

- Tình hình bên kia sông ra sao? Đại Tổng có tăng viện thêm binh lực phòng thủ không?

Viên chỉ huy trả lời:

- Mỗi ngày, mặt tướng đều cử thám báo sang sông dò thám hai lần. Nửa tháng trước đây, bên Tống triều hay tin Tiêu tướng quân dẫn binh nam chinh, mé bên ấy, bọn họ tăng cường phòng thủ dữ lắm, rồi sau đó, mãi không thấy mình điều độ binh lính sang sông, họ đều nghĩ mình hư trương thanh thế, tên đầu lĩnh thủ thành Ngạc Châu dần dà rút quân về, hiện thời, phần phòng thủ bên ấy lơ lửng hẳn đi, còn sót lại dăm ba tàu tuần giang, căn bản không có gì đang lo ngại hết!

Tiêu Phong nghe tường trình, trong lòng ông thật chẳng biết đang chất chứa tư vị gì, cứ tưởng mình đã dềnh dang cho họ đủ thời giờ tổ chức phòng ngự, đâu ngờ lũ nọ lại cho rằng bên Mông Giả khoa trương hư thế, lơ là phần phòng ngự, ông thật chẳng biết nên khóc hay nên cười!

Bỗng nghe Dương Qua lớn giọng hỏi:

- Tên đầu lĩnh thủ thành Ngạc Châu là ai? Sao tệ hại lắm vậy?

Gã chỉ huy không biết Dương Qua là chức vụ gì, nhưng được đứng kế bên Tiêu Phong, ắt hẳn là người cực kỳ thân tín của Tiêu Phong, gã bèn cung kính đáp:

- Thủ thành Ngạc Châu vốn là Trương Thắng, nhưng hơn nửa tháng trước, Tống triều dĩ hay tin Tiêu đại tướng quân đang điều quân xuống chinh nam, tể tướng Giả Tự Đạo bèn đến ngay Ngạc Châu đốc chiến, hiện thời, mọi việc trong Ngạc Châu đều do cái tên Giả Tự Đạo đó định đoạt.

Liễu Như Lăng bực dọc nói:

- Thì ra tệ lắm vậy, chính vì hấn!

Viên chỉ huy nhìn thái độ Dương Qua cùng Liễu Như Lăng lảng mạt người Hán ấy, giọng nói hết sức phẫn nộ, gã không sao tránh khỏi thấy kỳ lạ, vừa dòm dòm vào cả hai xong, lại quay sang dòm dòm Tiêu Phong, không hiểu ba người thuộc phe nào! Trông thấy đôi mắt Tiêu Phong chăm chú nhìn vào sông nước, chừng như ông không nghe không biết, gã ta lập tức làm thinh, chỉ e mở miệng nói càn, trái ý chủ soái!

Tập 19: Lĩnh binh nam chinh

Hồi 133: Hoàn độ Trường Giang (II)

Đúng lúc ấy, từ phía sau, đốc quân là Dã Tốc cùng A Lam Đáp Nhân giục ngựa đến, họ cất cao giọng, hỏi Tiêu Phong:

- Đại tướng quân, bữa nay mình có điều quân sang sông hay không?

Tiêu Phong ngập ngừng, đáp:

- Chẳng hiểu quân Tổng hôm nay phòng thủ thế nào, vội vã sang sông, không chừng trúng mai phục.

Tiếng còn chưa dứt, một người tiến ra, chính là Ngột Lương Hiệp Đài:

- Mạt tướng tình nguyện dẫn năm trăm quân sang bên ấy thăm dò thực hư.

Tiêu Phong thông thả gật đầu, nói:

- Được! Ngột Lương Hiệp Đài tướng quân khá cẩn thận, nếu quân Tổng quân quá đông, ông phải trở về lập tức, đừng xông xáo làm càn.

Ngột Lương Hiệp Đài cao giọng đáp:

- Mạt tướng đã rõ!

Hắn quay gót, tụ tập năm trăm binh sĩ, bỏ ngựa lại, lên thuyền, vượt sông.

Tiêu Phong truyền lệnh đại quân tạm dừng, nghỉ ngơi, chờ sang sông.

Tám vạn quân sĩ dồn lại ven bờ sông, dưới bầu trời tối sầm, ngán ngát những người là người, nhưng không có lấy một tiếng thì thầm, bốn bề tĩnh lặng, chỉ có tiếng phấp phập nhẹ của gió sông lay động lá đại kỳ.

Dương Qua trầm trồ:

- Trị quân như vậy, dưới gầm trời này, còn ai khác có thể làm được?

Liễu Như Lăng bàn góp:

- Bởi thế, trong cuộc tây chinh, Mông Cổ đánh đâu được đấy, đã đi một mạch, thôn tính luôn đến tận các xứ Ba Tư và Nga La Tư.

Đúng lúc ấy, từ mặt sông thấy một tiểu thuyền vùn vụt lướt về, chẳng mấy chốc, nó cập bờ, một người xuống thuyền, rào bước đến, chính là Ngột Lương Hiệp Đài. Tới trước Tiêu Phong, hắn lớn giọng báo cáo:

- Thưa đại tướng quân, quân địch tuần phòng trên sông lơ lửng, năm trăm quân mình đã chọc thủng phòng tuyến ấy, hiện giờ, đại quân có thể an toàn vượt sông.

Tiêu Phong giật mình:

- Hai bên đã đụng độ nhau rồi sao? Thương vong nhiều ít?

Ngột Lương Hiệp Đài đáp:

- Thuyền bên địch rất ít, quân ta căn bản đã chẳng mất nhiều công sức, quần chúng tan tác, bắt gọn cả lũ, hai bên chẳng chết người nào!

Nghe thế, Tiêu Phong hiểu là tối nay, không còn có nạn để trì hoãn việc sang sông, mà cũng sẽ chẳng có đụng độ gây thiệt hại cho đôi bên, đúng là hợp ý mình, ông bèn quay sang hỏi tên tướng chỉ huy thuyền đội chờ quân:

- Đưa tám vạn quân vượt sông mất bao nhiêu chuyến qua lại?

Gã đó thưa:

- Bẩm đại tướng quân, chúng thuộc hạ đã sửa soạn đầy đủ thuyền bè, bảo đảm chỉ cần ba lượt, sẽ đưa hết tám vạn quân mã qua bên kia.

Tiêu Phong gật đầu, khoa tay một vòng trên không, lớn giọng ra lệnh:

- Cho truyền lệnh: Chuẩn bị sang sông !

Lập tức các hoi tù và rúc lên, tám vạn quân tuân tự sắp hàng theo lệnh của thiên phu trưởng cùng bách phu trưởng đang đứng ra tổ chức vượt sông. Trong tiếng bước chân người, tiếng vó ngựa dồn dập, liên miên bất tuyệt, chẳng hề nghe một âm thanh tiếng chuyện trò nào khác. Những binh sĩ chưa tới phiên xuống thuyền, đều lẳng lặng đứng chờ bên cạnh thót ngựa, sắp xếp vào hàng ngũ, thứ tự do các cấp chỉ huy điều động, thình thoảng, khi nghe tiếng lệnh của chủ tướng, thì đội ngũ họ lập tức đồng loạt bước tới, căn bản không cần Tiêu Phong phải để mắt vào. Chính vì mấy năm sau này, quân đội Mông Cổ nhiều phen giao chiến quân Đại Tống, chuyện vượt sông đã quá quen thuộc với tất cả tướng sĩ, có kẻ đã từng sang sông dăm ba chuyến rồi, nên họ không cần khẩu lệnh chi tiết từ cấp chỉ huy, họ đều biết thủ tục xuống thuyền, lên bộ ra sao.

Dã Túc và A Lam Đáp Nhân chấp tay chào Tiêu Phong, Dã Túc nói:

- Tiêu tướng quân, hai chúng thuộc hạ xin sang sông ngay bây giờ để giám sát trật tự bên kia sông.

Tiêu Phong bảo:

- Hay lắm! Thật là khó nhọc cho cả hai vị rồi, ta cùng Ngột Lương Hiệp Đài tướng quân sẽ đoạn hậu!

Ông nhìn Dã Túc và A Lam Đáp Nhân xuống thuyền, theo toán binh sĩ đi chuyển đầu vượt sông, tù và đồng loạt kêu vang, các thuyền bè lập tức di chuyển, nhấm bờ bên kia xuất phát.

Ngột Lương Hiệp Đài ngẩng nhìn lên bầu trời đầy sao, vui vẻ nói:

- Bữa nay trời đẹp, không thấy dấu hiệu sẽ mưa, hiếm khi gió nam thổi yếu, thuyền bè sẽ di chuyển nhanh đấy.

Tiêu Phong hỏi:

- Ông dường như giàu kinh nghiệm vượt sông nhỉ, liệu đêm nay, toàn bộ quân đội có sang hết được bờ bên kia không?

Ngột Lương Hiệp Đài thưa:

- Đây là lần thứ ba tôi đưa quân sang sông! Trong mấy năm vừa qua chinh chiến chống quân Tống, dù vượt sông hay vượt hồ, khi cần đáp thuyền, quân sĩ mình đều chưa quen, nên rút kinh nghiệm, ta đã gia tăng huấn luyện hành quân, chiến đấu trên sông nước, toàn thể binh sĩ đều đã thuần thục cả. Đại tướng quân chẳng nên lo lắng, bữa nay tất cả đều sẽ sang sông êm đẹp, khi mình áp sát thành Ngạc Châu, bảo đảm trời còn chưa sáng rõ!

--- Xem tiếp hồi 134 ---

Bạn đang đọc truyện *Thiên Mã Hành Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.19 - Chương 134: Binh Lâm Ngạc Châu

Dưới ánh trăng, cảnh tượng hàng hàng lớp lớp thuyền bè lũ lượt chở quân binh sang sông nom thật hết sức hoành tráng. Nhóm Tiêu Phong, Dương Qua, Liễu Như Lăng và A Tử đi chuyển thứ nhì, còn Ngột Lương Hiệp Đài thì đoạn hậu vào chuyển thứ ba. Đến lúc toàn quân Mông Cổ đến sát thành Ngạc Châu, quả nhiên trời vẫn chưa rạng bình minh.

Trên đầu thành Ngạc Châu, đèn đuốc tối thui, xem ra chẳng có nhiều quân canh gác. Ngựa Tiêu Phong còn chưa dừng hẳn bước, đã thấy Dã Túc phóng từ xa đến, hấn cao giọng nói:

- Báo cáo đại tướng quân, thuộc hạ đã dẫn hai vạn quân bao vây mé đông nam thành Ngạc Châu rồi.

Tiêu Phong còn đang sững sờ, chưa định thần, ông đã lại thấy một người khác ruổi ngựa đến, nói to:

- Báo cáo đại tướng quân, tiểu tướng đã đưa hai vạn quân sĩ vây chặt mé tây nam thành Ngạc Châu!

Người ấy chính là A Lam Đáp Nhân.

Tiêu Phong thêm kinh ngạc, ông thấy A Lam Đáp Nhân cùng Dã Túc sắc mặt hớn hở, họ vẫn ngồi yên trên lưng ngựa, mắt dõi nhìn vào ông.

Tiêu Phong về bất ngờ, ông hỏi lại:

- Gì vậy? Hai tướng quân đã cho bao vây thành rồi hả? Lệnh của ai thế?

Dã Tốc và A Lam Đáp Nhân đưa mắt nhìn nhau, họ tự hỏi vì sao đại tướng quân lại có vẻ không vui. Dã Tốc lớn giọng thưa:

- Phúc bẩm cùng đại tướng quân, hai chúng tôi lên đến bờ, thấy chung quanh thành Ngạc Châu không có phòng thủ gì cả, nên hai chúng tôi tự ý đem quân bao vây.

Tiêu Phong ngẩng lên, ông vẫn lặng thinh. Kế bên, Dương Qua khề thờ dài, nhỏ giọng bức bối nói:

- Thằng Giả Tự Đạo đúng là thứ bị thịt!

- Đã bị thịt, mà lại còn là gian tặc của nước nhà, nếu Đại Tổng diệt vong, toàn vì nó đã nhúng bàn tay của nó vào!

Dương Qua và Liễu Như Lăng đứng đằng sau Tiêu Phong, họ nhỏ giọng trao đổi, âm thanh bị che lấp trong tiếng quân sĩ rầm rập cập bờ, Dã Tốc và A Lam Đáp Nhân đang kìm ngựa đằng trước Tiêu Phong, đều không nghe thấy đối thoại ấy, cả hai hí hửng, cứ tưởng vừa lập đại công, nhưng khi thấy Tiêu Phong vẫn ngồi lặng thinh trên mình ngựa, họ chợt thót ruột, sợ bị Tiêu Phong hặc tội đã không thính lệnh từ ông, tự ý hành động, rõ là một sai phạm nghiêm trọng, tội này nhẹ thì phạt trọng, nặng có thể mất đầu.

Hai gã hốt hoảng, lập tức xuống ngựa, quỳ thụp gối, nói:

- Chúng tôi tự ý hành sự không có mệnh lệnh, xin đại tướng quân trừng trị.

Cả hai giàu kinh nghiệm chiến trường, khi thấy thành Ngạc Châu bỏ ngõ phòng ngự, họ nghĩ bụng thừa cơ hội tốt, chẳng hao tổn một binh sĩ nào mà có thể vây khốn thành, ngon ăn thật. Vốn vì thường ngày Tiêu Phong đối đãi họ như huynh đệ, gặp lúc Tiêu Phong chưa còn sang đến nơi, họ nảy sinh ý đồ tự động cho quân binh bao vây Ngạc Châu thành, không chờ lệnh cấp trên.

Thấy việc đã rồi, Tiêu Phong biết có trách móc cũng vô ích, còn có thể gây nghi ngờ trong hàng ngũ thuộc hạ, ông đành theo tình huống trước mắt mà quyết đoán, bèn sang sảng giọng, bảo họ:

- Hai tướng quân đứng lên đi. Hai vị tuy có công, nhưng chưa có lệnh ta mà đã tự ý hành sự, là sai phạm lớn, đem bù vào công lao kia, ta nay không thưởng, cũng chẳng phạt.

- Tạ ơn đại tướng quân!

Rất vui mừng, Dã Tốc cùng A Lam Đáp Nhân đứng lên, bản thân họ cũng từng nghĩ Tiêu Phong người nhân hậu, sẽ không trách phạt, nên mới đã dám cả gan tự tung tự tác.

Lúc bấy giờ, Ngột Lương Hiệp Đài cũng đã lên bờ từ lâu, hắn thấy quân sĩ bao vây thành, cho rằng đây là lệnh của Tiêu Phong, hắn mừng quá sức, mọi mối nghi hoặc trong lòng hắn lập tức tiêu tan. Hắn không muốn tụt hậu, đã hạ lệnh cho toàn bộ quân sĩ độ giang cùng hắn bủa vây thêm mấy vòng nữa chung quanh Ngạc Châu. Vốn là một tướng tài giỏi, rất được Hốt Tất Liệt đánh giá cao, trong chiến dịch này, hắn giữ chức tiên phong, chuyên tổ chức vây khốn thành trì là nhiệm vụ hàng đầu của hắn, để đầu hắn nhường cho Dã Tốc cùng A Lam Đáp Nhân chiếm mất tiên cơ. Hắn lập tức đôn đốc khắp nơi, chỉ huy quân sĩ triển khai theo địa hình, thắt chặt vòng vây quanh Ngạc Châu theo trận thức, có sự hỗ tương hô ứng giữa các mặt trận.

Quân Mông Cổ hành động cực nhanh nhẹn, và lại Ngột Lương Hiệp Đài trị quân rất nghiêm, chẳng mấy chốc, hắn đã điều khiển vây thành xong. Hắn trở về, chấp tay thưa cùng Tiêu Phong:

- Báo cáo đại tướng quân, tất cả mọi mặt trận đều đã sắp đặt xong, trừ khi nhận được quân tiếp viện, quân dân trong thành Ngạc Châu này có mọc cánh cũng đừng hòng thoát ra được.

Tiêu Phong khề gật đầu, ông khoát tay:

- Đã cực nhọc cho tướng quân Ngột Lương Hiệp Đài rồi, vậy tất cả hãy nghỉ yên một đêm! Cho truyền lệnh dừng trại.

Ngột Lương Hiệp Đài, Dã Tốc cùng A Lam Đáp Nhân bèn lập tức đi truyền lệnh, sắp đặt canh gác cho đại doanh trại nghỉ đêm. Cả ba là tướng tá từng trải trăm trận, đã tổ chức tốt tuyến phòng vệ đề phòng quân Tống xuất thành tập kích.

Phương đông rạng hồng, gió sớm đã nổi, sương sớm từ trên cành tí tách nhỏ giọt, bám vào mặt mũi. Liễu Như Lăng đưa tay quạt sương đọng trên mũi, gã thở hắt ra, rồi nói:

- Đại ca, Dương huynh, chuyện đến nước này, có lo lắm cũng vô ích, tạm thời chưa nghĩ ra cách, mình đành đến đâu hay đấy vậy!

Dương Qua ngẩng nhìn trời cao, gã than thở:

- Không thể nào để mất Ngạc Châu được, thành này thất thủ, Tương Dương sẽ bị cắt rời, khi thiếu hậu thuẫn, sẽ rất khó giữ vững được thành Tương Dương. Để mất nó đi, coi như Đại Tổng là rơi vào tay người phương bắc, cảnh nước mất nhà tan không xa!

Tiêu Phong rù thấp mái đầu, ông không nén nổi tiếng thở dài, buồn rầu:

- Toàn là lỗi ở ta! Ta đã không nắm chặt điều khiển đại quân, để xảy ra cục diện mất kiểm soát này.

- Không đâu! - Liễu Như Lăng lớn giọng - Cái này không phải lỗi ở đại ca, huynh dự định trì hoãn bước tiến chừng hơn mười ngày mới đến Ngạc Châu, đủ thời giờ cho thành Ngạc Châu sửa soạn phòng vệ chu đáo, đâu dè triều đình lại cử cái thằng Già Tự Đạo đó đến, đồ rắm chó này chẳng hiểu gì cả, nó buông lỏng phòng vệ ngoại vi của thành, ngay đến hạng ngu dần cũng biết thừa cơ hội tốt ấy mà bao vây, nói gì một quân đội từng chinh chiến từ nam chí bắc như người Mông Cổ?

Dương Qua cũng gật gù tán đồng:

- Chẳng sai! Lúc này, cách giải quyết của Tiều huynh cực kỳ thoả đáng, nếu huynh mà không giữ được bình tĩnh, phản đối bao vây, ta đồ rằng sẽ chỉ làm cho Ngột Lương Hiệp Đài cùng bọn Dã Tộc phát sinh nghi ngờ to. Mà luận về gốc gác bộ tộc của Tiều huynh, cộng thêm tình huống ở Ngạc Châu, ta thấy là không thuận lợi chút nào, thế nào Hốt Tất Liệt cũng đã có liệu trước sách lược đối phó huynh. Giờ đây, tuy mình bao vây Ngạc Châu, nhưng đại quân hoàn toàn còn dưới quyền Tiều huynh điều khiển, thêm nữa, mọi mối ngờ vực của ba tên tướng kia đã tiêu tan cả rồi, ít nhất, chúng mình cũng chưa lọt vào thế bị động!

Tập 19: Lĩnh binh nam chinh

Hồi 134: Binh lâm Ngạc Châu (II)

Tiêu Phong đứng dưới một cội cây, gió sông thổi phấp phất vào vạt áo trường bào của ông, trong vầng sáng của buổi bình minh đang ló dạng, ông đưa mắt dõi về phương nam, dải bình nguyên mênh mông kia của người Hán đã không sao tách rời khỏi ông được. Tuy mạng dòng máu Khiết Đan trong huyết mạch, nhưng tâm lòng ông luôn hướng về dải đất đã nuôi nấng ông hơn ba mươi năm, ông luôn yêu quý đất đai ấy, luôn yêu quý con người sống trên đất đai ấy, dù vật đổi sao dời, dù tang điền thương hải, tình yêu ông dành cho nó không thay đổi chút nào. Ông nghe con tim ông khắc khoải thúc giục ông phải ra sức bảo vệ mảnh đất ấy, bảo vệ những con người ấy, nhiệt huyết trong ông ngùn ngụt dâng trào, ông đưa tay vỗ mạnh vào cây. Trong tiếng thân cây to chừng bắp tay gãy đổ, ông đánh giọng nói:

- Bất cứ giá nào, phải giữ cho được thành Ngạc Châu, không để cho người Mông Cổ xông vào chiếm đoạt.

Dương Qua đang tay vỗ vai Tiêu Phong, nói:

- Tiều huynh, cảm ơn huynh.

Liễu Như Lăng bảo:

- Ông trời không bao giờ dồn người ta vào tuyệt lộ, mình cứ gắng suy nghĩ, thế nào cũng tìm ra cách.

Cùng lúc ấy, vắng vẳng vọng đến một hiệu còi. Tiêu Phong lắng nghe, thì nhận ra nó xuất phát từ bên trong thành Ngạc Châu. Trên đầu tường thành, quân sĩ đang nhộn nhịp đi lại, đang vận chuyển những súc gỗ, tảng đá dùng thủ thành. Ai nấy trên ấy đều cấp rập, họ không ngừng va vấp vào nhau, có vẻ đang cực kỳ hoảng loạn, vì vừa bùng con mắt dậy, đã thấy bên dưới thành đông ngan ngát những quân địch, lập thành thế buả vây toàn thành, khiến họ không sao tránh nổi kinh hoàng.

Đang còn quan sát, Tiêu Phong bỗng thấy một tên quân hầu đến quỳ trước mặt, báo cáo:

- Bẩm đại tướng quân, Ngạc Châu thành vừa khởi động hiệu còi triệu tập nhân mã, xem chừng sắp ra thành nghênh chiến! Toàn thể tướng sĩ đã tập trung xong xuôi, đang chờ mệnh lệnh từ đại tướng quân!

Tiêu Phong tung mình lên ngồi trên ngựa, khoát tay, nói:

- Đi ... Mình ra trước trận quan sát

Khi cả ba đến dưới chân thành, đại quân Mông Cổ đã dàn trận xong, sẵn sàng chiến đấu. Tiêu Phong từ hậu trận tiến tới, bọn quân sĩ tề ra nhường lối, ông đến đứng dưới lá đại kỳ, các tướng Ngột Lương Hiệp Đài, Dã Tộc và A Lam Đáp Nhân đã nhanh chóng đến sắp hàng đứng sau lưng ông.

Tiêu Phong hỏi Ngột Lương Hiệp Đài:

- Đã cho dọn thám kỹ chưa? Quân số trong thành là bao nhiêu?

Ngột Lương Hiệp Đài đáp:

- Bẩm tướng quân, trong thành vốn có sẵn ba vạn người ngựa, sau đó, triều đình Tổng cử Già Tự Đạo đưa quân đến tăng viện, con số là bảy vạn người, trong thành giờ có ít nhất mười vạn quân. - Hắn cả tiếng cười, rồi tiếp - Bên mình có tám vạn tinh binh, chẳng nói chúng nó mười vạn, cho dù đến hai mươi vạn quân, mình cũng không ngại. Quân đội Tổng triều toàn là thứ trung binh, bị lừa đến đây, là một lũ ô hợp, căn bản không có gì đáng ngại!

Tiêu Phong nhớ đến cảnh trưng tập quân dịch ông từng chứng kiến hồi trên đường đi từ Giang Châu lên Tương Dương, khiến ông bất giác chau mày.

Bỗng từ trong thành rộ lên ba tiếng pháo lệnh, cổng thành mở toang, một đại đội nhân mã tiến ra, sắp đặt thành trận thế chữ NHẤT, từ giữa đội hình, một người có vẻ là tướng lĩnh tách ra. Rồi một lá đại kỳ trương lên, trên cờ thêu chữ "GIÀ" thật to. Nương theo cờ, một người khôi giáp đầy đủ, chậm rãi từ trong cổng thành tiến ra, đứng chen vào giữa đám tướng lĩnh chỉ huy.

Vừa thấy y, Liễu Như Lăng chỉ chò, bảo Tiêu Phong:

- Người dưới cờ ấy là Giả Tự Đạo, đầu dê hăn còn có gan dạ ra thành nghênh chiến!

Dương Qua hừ lạnh, nói:

- Coi điệu bộ hăn, mắt nhắm mắt mở chưa tỉnh hăn ngủ, ta thấy hăn còn đang trong mộng! Nhất định hăn chưa từng tranh phuông cùng quân Mông Cổ, cứ tưởng mình vẫn còn đang ở Lâm An ấy!

Chỉ thấy Giả Tự Đạo khoa tay múa chân, không giấu nét kiêu căng, bất chợt, một người ăn mặc ra tuồng tướng tá đến gần bên hăn, thừa thốt dăm ba câu gì đó, rồi hăn vung tay, viên tướng chỉ huy đang trước nhìn vào hăn với một vẻ cung kính, xong giật mạnh cương, giục ngựa phóng ra trước trận. Đến trước hàng quân, y kèm ngựa, hoành ngang cây thương, lớn giọng thách thức:

- Hừm ... Ngột Na thất tử dám vượt ngàn dặm đến đây xâm lấn, hãy mau ra đây chịu chết!

Ngột Lương Hiệp Đài cười nhạt, chấp tay nói với Tiêu Phong:

- Đại tướng quân, mặt tướng xin ra ứng chiến!

- Tiêu huynh, trận này, xin để tại hạ lãnh!

Cùng với câu nói của tên tướng họ Ngột, giọng một người khác cất lên, chính là Dương Qua .

Ngột Lương Hiệp Đài ngạc nhiên, nhìn Dương Qua chăm chăm, hỏi:

- Dương đại hiệp, xung phong hăm trận chính là nhiệm vụ của tướng tiên phong ta đảm trách, ông đừng tranh giành với ta!

Dương Qua lạnh lùng đáp:

- Ông có biết giữa ta và triều đình Đại Tống có một món nợ oán thù không?

Ngột Lương Hiệp Đài kì lạ, hỏi:

- Cừu hận ra sao?

Dương Qua ngẩng cao đầu, đáp:

- Thù giết cha!

Ngột Lương Hiệp Đài quày ngựa lui ra, trả lời:

- Được! Nếu đã thế, xin nhường trận đầu này cho Dương đại hiệp!

Dĩ nhiên Tiêu Phong hiểu rõ ý định Dương Qua, ông bèn nhìn gã, khẽ gật đầu, bảo:

- Dương huynh, xin hết sức thận trọng.

Dương Qua cũng gật nhẹ đáp trả, rồi gã quất roi, giục ngựa tiến ra. Gã không mang khôi giáp, trong ánh bình minh, vạt áo vải thô của gã phất phới bay trong gió, cánh tay áo rộng vung vẩy, lất phất, thấy rõ là cả hai bên quân đội đều bị một phen ngạc nhiên.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Mã Hành Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.19 - Chương 135: Tả Hữu Vi Nan

Dương Qua giục ngựa đến trước viên tướng Tống triều, thấy y hoa thương, quất thét:

- Mi là đứa nào? Hãy xưng tên lên mà chịu chết!

Dương Qua nói:

- Tại hạ vô danh tiểu tốt, xin hỏi quý tính đại danh tướng quân là chi?

Tên tướng họ "hừ" một tiếng, ngao mạn đáp:

- Ta đây làm tiên phong dưới cờ Giả thừa tướng, Trấn Viễn tướng quân Lưu Nhất Hằng, mi chỉ là đồ vô danh tiểu tốt, mau về gọi Tiêu đại tướng quân của bọn mi ra đây, nghe nói hần ta một tay công dã và chiếm lại thành Kinh Triệu, thiệt cũng ghê gớm lắm, ta muốn coi mặt hần!

Thấy gã kiêu căng hống hách, Dương Qua nghĩ thầm tên này ắt hẳn thường ngày hay ức hiếp thiên hạ, gã bèn cười gằn, lạnh lùng nói:

- Tiêu đại tướng quân ư? Ngươi còn chưa xứng gặp tướng quân, hãy giao đấu trước cùng ta một trận xem thử, rồi tính sau!

Gã bạt trường kiếm, công một chiêu thẳng mặt Lưu Nhất Hằng, chỉ dùng chưa tới một thành công lực trong đòn ấy, với ý định thăm dò thực lực Tổng quân, giả dụ tên Lưu Nhất Hằng đích thực một hổ tướng, gã sẽ thừa cơ trả bại. Thế nào Ngột Lương Hiệp Đài cũng phải ra đỡ đòn cho gã, tạo cơ hội tốt cho viên tướng Lưu Nhất Hằng này giết phứt Ngột Lương Hiệp Đài cho rồi, giám sát cho Tiêu Phong một kẻ giám sát. Vốn Dương Qua thật chẳng khó khăn mà trừ khử đi Ngột Lương Hiệp Đài, nhưng rui Hốt Tất Liệt hay tin Ngột Lương Hiệp Đài chết không minh bạch trong quân, tất sẽ hoài nghi, và lại gã cũng hiểu, Tiêu Phong nhất định không bằng lòng cho gã ám sát Ngột Lương Hiệp Đài như thế, thấy nên lợi dụng cơ hội giao tranh trước hai bên quân đội để thanh toán dứt Ngột Lương Hiệp Đài là hay nhất.

Lưu Nhất Hằng vội cử thương ngạnh tiếp chiêu kiếm Dương Qua, hai người qua lại dăm ba hiệp, lòng Dương Qua nảy sinh thất vọng vô cùng cực, tên Lưu Nhất Hằng này thuộc hạng tầm thường, y thực sự chỉ là một cái bì thịt, thương pháp tồi tệ thua nhân vật giang hồ loại bình thường. Chỉ với nửa thành công lực, Dương Qua đã đánh cho y chân tay rối loạn, vô phương trả đòn. Y đồ mò hôi rờng rờng đầy mặt, trường thương vung vút loạn cả lên, mặt xám như chì.

Dương Qua ngầm thở dài chán ngán, gã nhận ra rằng, ai mà có chút am hiểu về võ học, đều thấy tên Lưu Nhất Hằng chẳng chống đỡ nổi lấy một đòn, kẻ trả bại kia là không xong, chưa kể nếu gã trả bại, thế nào Ngột Lương Hiệp Đài cũng sẽ xông ra, nhập trận, đánh bại y rồi, quân Mông Cổ sẽ thừa thắng truy kích, thành Ngạc Châu bữa nay ắt sẽ thất thủ chẳng sai.

Gã chau mày, lập tức gia tăng kinh lực vào thanh trường kiếm, đề trữu cây thương của Lưu Nhất Hằng xuống. Lưu Nhất Hằng gắng huy động toàn lực hất cán thương lên, đến độ mặt mày y đỏ tía, vẫn chẳng nhúc nhích được chút nào. Y bỗng nghe Dương Qua nói nhỏ:

- Bữa nay ta tha chết cho, mau rút binh về thành đi.

Nói xong, gã gạt mạnh trường kiếm, quai tay vỗ một chưởng vào cánh tay Lưu Nhất Hằng, chỉ nghe tên Lưu Nhất Hằng họ "hộc" lên một tiếng, cánh tay y đau buốt, cây trường thương tuột khỏi tay, rớt xuống dưới mình ngựa.

Y cực kỳ kinh hoàng, quỳ đầu ngựa bỏ chạy. Chỉ vì, trong lúc quần bách, y đã không còn tâm trí đâu mà nghe cho rõ câu nói của Dương Qua, gã bỏ chạy như vậy, đích thực vì bản năng cầu sinh! Quân Tổng mắt nhìn ông tướng tiên phong mình thua chạy, tai nghe tiếng trống bên Mông Cổ thúc trận liên hồi, nghe tiếng quân địch hò hét rầm trời, cả bọn bất chợt đều thất sắc, bao nhiêu ý chí chiến đấu trong lòng đều mất tan tành hết cả.

Giả Tự Đạo cũng trở đầu ngựa, tìm nẻo bỏ chạy, trong cơn hoảng loạn, ngựa hần va vào ngựa tên quân cầm lá đại kỳ đứng sau lưng hần, khiến hần chói vói, ngã rời khỏi lưng ngựa. Bọn thị vệ chung quanh nhanh chóng ủa vào đỡ hần dậy. Toàn thể quân Tổng trông cảnh chủ soái hoảng hốt như thế, lập tức trận thế rối tung. Còn may, tên tướng thủ thành Ngạc Châu là Trương Thắng dày dặn kinh nghiệm chiến trận, bèn lập tức ban lệnh khua chiêng lui quân, quân sĩ bên Tổng theo hiệu lệnh đó mà rút lui về trong thành.

Nhìn cảnh quân Tổng lui binh, Ngột Lương Hiệp Đài vội vã chạy đến bên Tiêu Phong, nói:

- Đại tướng quân, lòng quân Tổng đã loạn, bên mình hãy thừa thắng rượt theo, có thể phá được thành.

Tiêu Phong ngồi vững trên ngựa, đôi mắt nhìn tình thế, ông sang sảng giọng, nói:

- Chớ khá lỗ mãng, phải đề phòng gian kế bên địch. Quân Tổng cho dù không chống cự nổi, nhưng cũng không phải yếu kém đến nỗi vừa mới nhập cuộc đã tan hoang vậy!

Dã Tốc và A Lam Đáp Nhân đưa mắt ngó nhau, cùng gật đầu, nói:

- Đại tướng quân nói rất có lý! Xưa tôi từng tấn công thành Tương Dương, chưa khi nào thấy quân Tổng mới vào một trận đầu tiên mà đã tan tác hết!

Ngột Lương Hiệp Đài vội cãi:

- Đây là vì Tương Dương có Kim Dao phò mã Quách Tĩnh chủ trì, thêm toàn thành trên dưới một lòng một dạ, quân dân quyết tâm giữ thành, bên mình tấn công thật lâu mà không sao hạ nổi. Cái thành Ngạc Châu đã chẳng có một đại tướng nào giỏi như vậy, không có một đại hiệp nào trụ lại đây để chủ trì, lòng quân, lòng dân chủ bại và ly tán, lấy đâu ra gian kế?

- Tiêu huynh nói đúng đấy, bên trong nhất định có trí trá!

Một thót ngựa tiến lại gần, chính là Dương Qua.

Ngột Lương Hiệp Đài hơi khựng, y hỏi:

- Sao nói vậy được? Chẳng lẽ Dương đại hiệp đã có nhìn thấy manh mối gì?

Dương Qua gật đầu, đáp:

- Đúng thế! Ngột Lương Hiệp Đài tướng quân, ông thấy, qua trận đấu giữa ta và tên Lư Nhất Hằng, bản sự hấn thế nào?

Ngột Lương Hiệp Đài hừ lạnh, đáp:

- Chỉ là đồ bị thịt, bản lĩnh vậy mà cũng dám xông pha trận tiền! Bọn Tổng triều thiết chẳng còn ai khác nữa!

Dương Qua bảo:

- Đây là tướng quân ông đã nhìn lầm rồi, tên Lư Nhất Hằng chính ra đã cố ý giấu thực lực, y vờ thua trận, nhờ tôi giao thủ cùng hấn, nên tôi nhìn ra rõ nhất. Hơn nữa, tướng quân ông cho rằng Đại Tổng đều là hạng gà chết cả rồi, mới cho thẳng bắt tãi đó ra đánh trận đầu, bọn họ cũng hiểu rõ tính cách chiến lược của Ngạc Châu, nếu không, họ đâu có cử bấy vạn quân tiếp viện đến đây. Vậy thì làm sao họ có thể tùy tiện cho một đứa bị thịt ra ứng chiến? Chẳng lẽ cả đám bọn chúng đều là ngu dốt cả rồi sao?

Dương Qua nói một hồi, trong lòng gã thâm chửi bới tên hoàng đế họ Triệu ở Lâm An cả trăm lần, đã cử một tên gian thần cỡ Giả Tự Đạo đến đốc chiến. Tên Giả Tự Đạo trù dập trung thần, một tay che trời, đồ bất học vô thuật, những người ngơm mà hấn mang theo thì cũng cùng một giuộc, chỉ giỏi ức hiếp dân lành, đâm đá nổi gi nơi trận tiền?

Ngột Lương Hiệp Đài ngẫm nghĩ, thấy cũng không hoàn toàn bất hợp lý, hấn ngẩng trông qua đám quân binh nhà Tống đang co giò hễ nhau rút chạy về thành như một đợt thủy triều hung mãnh, mặt lộ vẻ nghi ngờ, hấn nói:

- Coi tình hình kia, quân Tống đứa nào đứa nấy đều bỏ chạy bán mạng, đâu có thấy mai phục chỗ nào đâu? - Ngoái trông sang Tiêu Phong, hấn tiếp - Đại tướng quân, mình có cẩn thận quá đáng lắm không?

Tối qua, sau khi hấn tổ chức bao vây thành Ngạc Châu xong, bao nỗi hiềm nghi trong gã về Tiêu Phong đều tan biến hết cả, lúc này, không phải hấn nổi nghi ngờ, hấn chỉ e ngại một điều, Tiêu Phong chưa từng hành quân chiến đấu, thiếu kinh nghiệm tác chiến.

Tiêu Phong lắc đầu, nói:

- Chỉ là, mình cẩn thận một chút vẫn hơn, chúng ta vây thành như thế, không cho bọn chúng phá vòng vây thoát ra, bên mình không cần xông pha gánh chịu nguy hiểm, bằng không, nếu ấy là trí trá, mình trúng phải gian kế, chả phải đã vô duyên cớ, dâng hiến vào tay địch thủ một hình thể tuyệt vời hay sao?

Dã Tốc lúc ấy cũng chen vào bàn bạc:

- Ngột Lương Hiệp Đài tướng quân, Tống binh bỏ chạy đấy đúng là trốn chạy thật, không phải giả vờ, vì tên tướng thủ thành Ngạc Châu lập mưu kế, đâu có để cho đám quân binh tép riu bên dưới thấu hiểu, giới làm chỉ dăm ba người là nắm rõ, thì bọn quân sĩ ngờ nghệch đó mới co giò chạy trốn, làm mờ mịt như mình đuổi theo mà sập vào bẫy! - Y ngừng một chút, rồi tiếp - Tôi từng theo Tứ vương gia tấn công thành Trương Dương, tụi quân Tống lắt léo vô cùng, có lần tụi nó chẳng buông đá, chẳng bắn tên, chờ khi quân mình lên gần đến đầu thành rồi, cứ tưởng chắc thắng đến nơi, đầu ngõ, Quách Tĩnh lớn tiếng ra lệnh, ngàn vạn mũi tên đồng loạt bắn ra, gỗ, đá tới tấp trút xuống, chặn đứng thế tấn công quân ta, rồi họ phản công ra, cả ngàn người bên mình bị quân phản công bao vây, tiêu diệt gọn. Thành thử quyết định của đại tướng quân là đúng, mình không nên hành sự lỗ mãng, chưa kể, mình không cần thiết xông pha hiểm nguy, bên mình lương thảo sung túc, nguồn tiếp tế đến từ mé bắc Trường Giang không thể bị gián đoạn, mình cứ bao vây dài ngày, số mười vạn quân sĩ của chúng không thể chỉ trì hơn quá một tháng đâu!

Tập 19: Lĩnh binh nam chinh

Hồi 135: Tả hữu vi nan (II)

Đứng kế bên, A Lam Đáp Nhân không ngớt gật đầu, hấn nói:

- Thật vậy ... Thật vậy ... Người Hán có câu nói "... ' - hấn gãi đầu, - ... nói gì ấy nhỉ ... tạm thời tôi không nghĩ ra! Câu này, Tứ vương gia thường hay dùng, đại khái bảo là khi kẻ địch chạy trốn, ta chớ nên đuổi bừa theo ..

Liễu Như Lăng cười, nhắc:

- "Cùng khẩu mạc truy!"

A Lam Đáp Nhân mỉm cười:

- Đúng rồi ... Chính là câu ấy đấy!

Ngột Lương Hiệp Đài thấy không ai ủng hộ mình, ngay cả Dã Tốc và A Lam Đáp Nhân đều chung nhận định của Tiêu Phong với Dương Qua, hấn tạm thời không cách gì khác, chỉ đành giương mắt nhìn tướng Trương Thắng của quân Tống đang bình tĩnh chỉ huy quân đội rút lui vào bên trong cổng thành. Theo mệnh lệnh của y, Tống quân đang hỗn loạn đã nhanh chóng sắp hàng, tuân tự triệt thoái.

Ngột Lương Hiệp Đài tuy có hơi thất lạc trong bụng, hẳn nghĩ thầm "Có khi có gian kế không chừng! Dù gì đi nữa, đại tướng quân làm nguyên soái, lần này, ta hãy nghe theo ông ấy đã!

Hắn bèn cao giọng nói:

- Lời đại tướng quân cũng có lý, mặt tướng xin tuân theo chủ ý ấy, bước kế tiếp sau đây phải làm gì, xin thỉnh ý đại tướng quân.

Tiêu Phong ngẫm thờ ra, sắc mặt chẳng thay đổi, ông bảo:

- Khuya rồi, đại quân đã vượt sông cả đêm, sáng sớm đã phải ra dàn trận nghênh chiến, ta nghĩ chắc tất cả đều đã thấm mệt, bất kể là quân Tống thực sự thua chạy thì cũng tốt, hay họ trả bại thì cũng được, tất cả chúng ta hãy cứ chờ thời cơ, lấy nhàn hạ chống cự nhọc, hãy truyền lệnh ba quân nghỉ ngơi cho tốt, đồng thời tổ chức canh gác nghiêm mật, đề phòng quân Tống đánh lên.

Các tướng chỉ huy liền hạ lệnh khua chiêng thu quân, quân binh Mông Cổ tản hàng, trở về lều trại nghỉ ngơi.

Khi Tống quân đã rút hết vào thành rồi, Trương Thắng ban lệnh đóng chặt các cổng thành, cho tăng cường lực lượng phòng thủ trên đầu tường thành. Y biết, sau chuyển xuất quân vừa qua, quân sĩ dưới quyền vốn đã lung lay trong lòng, cư dân trong thành đang hoang mang, y chỉ còn cách tử thủ thành Ngạc Châu, trong hy vọng quân Mông Cổ gặp khó khăn trong vấn đề chuyển vận lương thảo, đồng thời y được triều đình gửi thêm quân tiếp viện.

Cứ vây thành như vậy được vài hôm, Ngột Lương Hiệp Đài hết nhẫn nại, y đến gặp Tiêu Phong, xin xuất trận:

- Đại tướng quân, thỉnh ngài cấp cho tôi một vạn binh sĩ, tôi sẽ tiến ra mệ trước công thành, ngài ở đằng sau áp trận, chờ khi tôi vượt được lên đầu tường thành, mở toang các cổng, ngài sẽ thúc quân xông vào, đánh cho chúng không còn manh giáp!

Đang cảm cùi xem xét bản đồ, Tiêu Phong ngẩng lên, hỏi:

- Ngột Lương Hiệp Đài tướng quân, chính là ta đang nghiên cứu cách đánh thành, ông chờ thêm cho một chút!

Ngột Lương Hiệp Đài hỏi:

- Lại còn phải chờ? Chờ đến bao giờ? !Tôi xưa nay không thích tình trạng bị động, mình bao vây thành đã mấy bữa rồi, vẫn chưa tấn công, nghĩa là đánh đám thế nào đây?

Tiêu Phong nhướng mày, bảo:

- Một vạn quân binh chưa chắc đủ để tấn công, đánh đổ thành Ngạc Châu đâu! Ta thật không muốn thấy quân sĩ mình đi vạn dặm đến đây rồi xông mình vào chỗ chết, xương cốt chẳng được đem về chôn nơi quê hương, ông hiểu không?

Ngột Lương Hiệp Đài rán nhin cười, nói:

- Lời đại tướng quân thật lạ! Từ ngàn xưa, có chiến tranh nào mà không đổ máu, không chết người đâu?

Tiêu Phong đáp:

- Chưa kể, hiện thời mình bao vây, khi bọn chúng cạn kiệt lương thực, Ngạc Châu thành chẳng cần công cũng tự nó sụp đổ, sao mình không rán chờ, mà cứ muốn đẩy huynh đệ vào chết trong tay quân Tống?

Ngột Lương Hiệp Đài hỏi ngược lại:

- Thế nhưng nếu trong thành tích trữ nhiều lương thực, hoặc được đại quân làm viện binh kéo đến, đặt mình vào thế gọng kìm, mặt trước mặt sau đều thụ địch, thì làm thế nào?

Tiêu Phong còn đang trầm ngâm chưa đáp, Ngột Lương Hiệp Đài đã tiếp:

- Đại tướng quân bụng dạ thiện lương, không muốn binh sĩ mình đổ máu, bỏ mạng, tôi hiểu, nhưng mình chẳng thể cứ chờ đợi mãi như vậy, hạn trong nửa tháng nữa, nếu vẫn chưa thấy động tĩnh gì từ trong thành Ngạc Châu, mình sẽ thúc quân công thành, ý đại tướng quân ra sao?

Tiêu Phong chưa kịp lên tiếng trả lời, từ ngoài chợt vọng vào một tràng tiếng ngựa hí, thanh âm truyền đến mỗi lúc một nhanh chóng hơn, rồi nghe tiếng quân canh quát thét:

- Kẻ nào vậy? Mau dừng bước, nếu không muốn bị bọn ta bắn tên!

Rồi giọng một nữ tử quát trả:

- Tránh ra!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Mã Hành Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.19 - Chương 136: Cố Nhân Lai Phỏng

Nghे giọng nói, trong đầu Tiêu Phong bỗng rung động, ông rảo bước đi ra bên ngoài doanh trướng, nhìn thấy trong ánh nắng chiều, hai nữ tử ngự trên mình ngựa, một cô vận áo lục, vạt áo phát phơ, tay cầm cương, eo lưng cài ngọc tiều.

Mừng rỡ, Tiêu Phong kêu to:

- Yên Bích!

Nữ tử quay nhanh đầu ngo lại, đôi mắt trên gương mặt hoa vạt sáng lên, chính thị Lâm Yên Bích. Cô gái kẻ bên vạt áo xanh là Thanh Huyền.

- Tiêu đại ca!

Trông thấy Tiêu Phong, bất giác Lâm Yên Bích nhoẽn miệng cười, cô giật nhẹ dây cương đưa ngựa đến gần, các tên quân canh thấy đây là người quen của đại tướng quân, bèn nhanh chóng tề ra nhường lối. Lâm Yên Bích cùng Thanh Huyền tới trước mặt Tiêu Phong, cùng xuống ngựa, Yên Bích cười nhẹ, hỏi:

- Tiêu đại ca, huynh vẫn khỏe chứ?

Thanh Huyền cũng chấp tay hành lễ:

- Tiêu đại hiệp, Thanh Huyền xin kính chào đại hiệp!

Tiêu Phong vui vẻ nói:

- Vẫn khỏe!

Ông chấp tay đáp lễ Thanh Huyền:

- Thanh Huyền cô nương, đã lâu không gặp, cô cũng vẫn khỏe chứ?

Thanh Huyền cảm môi, cười, đáp:

- Tiểu nữ vẫn khỏe, có điều cô nương tiểu nữ thì không được khá lắm!

Tiêu Phong kinh ngạc, ông nhìn vào Lâm Yên Bích, hỏi:

- Yên Bích, muội sao lại không khá? Chẳng lẽ đã có xảy ra chuyện gì rồi?

Gò má trắng mịn như bạch ngọc của Lâm Yên Bích thoáng ửng hồng, cô đáp:

- Muội khỏe lắm! Huynh đừng tin lời con nha đầu nói nhăng này!

Thanh Huyền cười ồ:

- Thật kỳ diệu ghê! Ai vừa mới đây còn suốt ngày than mây thở gió đến thân mình tiều tụy! Ai lại còn ...

- Cảm tạ!

Đôi mắt đẹp của Lâm Yên Bích trợn ngược, cô gắt nhỏ:

- Con nha đầu đáng chết này, mi còn dám nói càn, để xem ta có hài tội hay không thì biết!

Thanh Huyền lè lưỡi, cô vội vàng nuốt ngay nửa câu nói kia trở vào!

Tiêu Phong tuy hoàn toàn không rõ có sao câu nói kia lại bảo người thân hình tiều tụy, nhưng ông loáng thoáng hiểu Thanh Huyền ngầm châm chọc có kẻ mắc bệnh tương tư, còn ai tương tư, thì tuy chưa rõ, nhưng kẻ gây bệnh thì Thanh Huyền chỉ đích xác vào ông, là Tiêu Phong. Trông cô tuy mặt hoa vẫn tuyệt sắc, xong rõ ra cũng nhuốm đôi ba phần tiều tụy, ông thấy thương xót trong lòng, bèn khoát tay, gọi một tên cận vệ đến, bảo:

- Hãy dọn một căn lều thơm mát, yên tĩnh cho hai cô nương đây nghỉ ngơi!

Tên thị vệ rất thông minh, thấy thường ngày Tiêu Phong không màng nữ sắc, chỉ một thân một mình trong trường, chẳng đòi hỏi gì, giờ đây, nghe ông ra lệnh thu xếp một gian lều, y đoán ắt hẳn cô nương đây là vị phu nhân tương lai của đại tướng quân, y bèn đi thu xếp mang đến các món trần thiết hạng nhất của doanh trại. Bọn chúng vừa bận rộn dọn dẹp lều trại, vừa tán mành là phu nhân tương lai nhan sắc tuyệt thế này đích thực xứng lứa vừa đôi cùng đại tướng quân của chúng.

Tiêu Phong hạ lệnh thu xếp xong lều trại cho Lâm Yên Bích cùng Thanh Huyền, ông bèn bảo sửa soạn bữa cơm tối.

Khi Ngột Lương Hiệp Đài gặp Lâm Yên Bích, y không rời ánh mắt khỏi cô, khiến Lâm Yên Bích trong lòng chẳng vui, nhưng nể mặt Tiêu Phong, cô không tiện làm to chuyện. Trước giờ ít đề ý tiểu tiết, Tiêu Phong sắp xếp mọi người an toạ xong, bèn cho đi mời Dương Qua, Liễu Như Lăng và A Tử đến, cùng dùng cơm tối. Ông nâng hồ tự rót cho mình một bát rượu, ngửa cổ uống một hơi cạn, rồi cất tiếng hỏi:

- Yên Bích, sao muội lại tìm đến chốn này? Mẫu thân cùng sư bá muội đều được khoẻ cả chứ?

- Các vị đều khoẻ, có gửi lời hỏi thăm đến huynh. - Lâm Yên Bích nhìn bát rượu trong tay ông, hỏi tiếp - Huynh uống rượu như uống nước lã, cơm nước xong, lại tiếp tục uống nữa, bộ huynh là người sắt sao chứ?

- Ha ha ... Cuối cùng, cũng có người đến cầu nhau, cần nhân Tiêu đại ca nhà mình rồi!

Hoà cùng tiếng cười vang, người mới đến nói to, Lâm Yên Bích ngoái trông ra, thấy gã mi kiếm mây phượng, tướng mạo khá anh tuấn, duy hai mái tóc mai đã lấm tấm điểm bạc, hiển nhiên dày dặn phong sương. Đi liền theo sau là một vị bạch y công tử, mũi cao môi mỏng, không cần nhìn kỹ, Lâm Yên Bích cũng biết đây là Liễu Như Lăng, cô bèn đứng lên, chấp tay, khom mình chào Liễu Như Lăng:

- Liễu đại ca, từ chia tay đến giờ, huynh có được khoẻ?

Từ dạo cô từ hôn Liễu Như Lăng ngay trước mặt Bích Vân cung chủ, cô vẫn luôn luôn giữ khách khí cùng Liễu Như Lăng, luôn dùng lễ huynh muội mà chào hỏi gã.

Liếc sơ qua cô, lòng Liễu Như Lăng cảm giác chút chua cay, nhưng mặt gã vẫn điềm đạm cười, đáp:

- Ta khoẻ lắm! Ta thấy Lâm muội gầy đi nhiều, chắc vì công chuyện trên Bích Vân cung lắm đa đoan, phức tạp?

Lâm Yên Bích khẽ cười, cô không đáp, quay sang nhìn Dương Qua, hỏi:

- Xin được hỏi, vị đại hiệp này là ...

- Tại hạ Dương Qua, xin chào Lâm cô nương.

Dương Qua chấp tay thành quyền, cúi mình chào Lâm Yên Bích.

Hàng mi đẹp dễ của Lâm Yên Bích khẽ gợn:

- Ô ... Thì ra đây là đại hiệp Dương Qua mà Tiêu đại ca từng nói đến, tiểu nữ đã thất kính rồi!

Dương Qua đáp:

- Hai chữ đại hiệp, tại hạ thật chẳng dám nhận, chỉ người tài giỏi như Tiêu huynh đây mới xứng! Ngày đó, Lâm cô nương cứu nạn Tiêu huynh, đưa huynh ấy vạn dặm xuống miền nam, đã trở thành một giai thoại trên giang hồ rồi, chưa kể cô nương đã trốn thoát khỏi Lục gia trang ngay dưới mắt Quách bá mẫu, cái công phu ấy, trên giang hồ sợ chẳng một ai khác có thể làm nổi, Dương Qua tôi thật hết sức khâm phục!

Lâm Yên Bích khẽ cắn môi, nhin cười, hỏi:

- Giai thoại gì đâu? Chẳng qua, chỉ đáng làm trò cười thôi! Ông cùng Quách đại hiệp quan hệ ra sao, mà lại gọi Hoàng bang chủ là Quách bá mẫu?

Dương Qua đáp:

- Tiên phụ cùng Quách bá bá đã lạy nhau tám lạy kết nghĩa huynh đệ, thời thơ ấu, tôi may được Quách bá bá nuôi nấng, đã từng ở trên đảo Đào Hoa, từng được Quách bá mẫu dạy dỗ chữ nghĩa, cho đến giờ, mỗi lần nhắc đến, tôi thực sự cảm kích bà ấy đã cất công dạy tôi đọc sách, viết chữ, nếu không nhờ thế, tôi bây giờ ắt hẳn làm một kẻ mù chữ!

Gã vừa nói, vừa bước đến gần bàn ăn, bỗng gã dừng bước ngay trước chỗ Ngột Lương Hiệp Đài đang ngồi, khoa tay trước mặt y, rồi dùng thân mình chắn nhân tuyến y đang rơi vào Lâm Yên Bích, gã cười, hỏi:

- Ngột Lương Hiệp Đài tướng quân này, ánh mắt ông đang chăm chú nhìn gì thế?

Vốn đang mê mải ngắm nhìn Lâm Yên Bích, Ngột Lương Hiệp Đài hốt nhiên bị Dương Qua ngăn cản, y giật mình, định thần xong, đưa tay gỡ gỡ vào đầu, cười bối rối:

- Chẳng nhìn gì đâu!

Y bỗng đứng bật dậy, cúi rạp mình chào Lâm Yên Bích theo nghi thức bộ tộc Mông Cổ, nói;

- Vị cô nương mỹ miều này, xin được phép hỏi, cô nương có biết hạ lạc của tứ đại mỹ nhân ở đâu không? Có phải cô đây là một trong bốn mỹ nữ ấy không?

Lâm Yên Bích giật mình, thấy thế, Liễu Như Lăng vui vẻ nói:

- Ngột Lương Hiệp Đài tướng quân, ông muốn tìm tứ đại mỹ nữ nào của chúng ta thế?

Ngột Lương Hiệp Đài đáp:

- Thì là tứ đại mỹ nhân của Trung nguyên thôi! Tứ vương gia bảo một trong bốn cô có tên là Dương Ngọc Hoàn kia mà!

Đến đấy, cả Dương Qua, Liễu Như Lăng cùng Lâm Yên Bích đồng lúc bật cười, thấy lạ, Ngột Lương Hiệp Đài bèn hỏi:

- Có gì đáng cười đâu? Các vị biết hay không thì cứ bảo cho một tiếng thôi là được!

Y nhìn vào Lâm Yên Bích, hỏi:

- Lâm cô nương, cô là tiên nữ xuống trần, tất nhiên cô biết rất rõ, xin làm ơn bảo cho ta hay với!

Lâm Yên Bích gắng nhin cười, đáp:

- Thứ nhất, tôi chẳng phải tiên xuống trần, tôi chỉ là người bình thường. Thứ nhì, tứ đại mỹ nữ đều đã qua đời cả rồi, ngay đến người gần đây nhất là Dương Ngọc Hoàn của nhà Đường cũng đã quá cố được mấy trăm năm nay, đại khái cả năm xương tàn cũng khó lòng tìm cho ra.

- Sao thế được? - Ngột Lương Hiệp Đài thất thanh la lớn, y vỗ vỗ mạnh tay lên đầu, chợt hiểu ra, y nói - Hèn chi, hỏi Tứ vương gia nghe tôi xin xuống Trung nguyên tìm cho ra tông tích của tứ đại mỹ nữ, ngài không ngớt cười, thì ra là vậy!

Tiêu Phong cũng vui vẻ bảo:

- Thì ra là thế, bữa nay, ta mới biết đấy!

- Tỉ phu, huynh vừa mới hay biết chuyện gì vậy?

Cùng theo câu hỏi, A Từ vén rèm bước vào, vừa thoáng thấy Lâm Yên Bích, lòng dạ cô vụt quặn thắt, cô nhìn nhìn kỹ vào Lâm Yên Bích, hỏi:

- Sao cô cũng lần đến đây làm gì thế?

Lâm Yên Bích cười nụ, đáp:

- Ta ở mãi trên cung Bích Vân, thấy chán ngán quá, nên xuống núi đi lăng quăng chơi!

A Từ "ồ" lên một tiếng, cô đến ngồi kế bên chỗ Tiêu Phong, nói:

- Đi lăng quăng mà cũng khéo dữ! Đi tuốt tới nơi đang có chiến trận kia!

- A Từ!

Tiêu Phong trầm giọng rầy cô:

- Hồi ở trên núi Lư Sơn, Yên Bích từng xả thân cứu mạng muội, làm sao muội lại có thể ăn nói với cô ấy như vậy được? Lời tục bảo là mang ân đức được uống một giọt nước, thì phải đem cả dòng suối ra mà báo đáp, hơn nữa, lại là cái ơn cứu mạng!

A Từ bậm môi bậm mép, trong lòng chẳng đồng ý, nhưng không dám hó hé gì khác.

Rồi cơm nước được dọn lên, tất cả cùng dùng bữa, trong suốt bữa ăn, Tiêu Phong mặc tình nốc rượu, Lâm Yên Bích cũng chỉ đành lắc đầu, cô không khuyên răn gì nữa.

Xong bữa ăn, Ngột Lương Hiệp Đài đứng kên cáo từ:

- Đại tướng quân, chuyện mình bàn bạc hôm nay, tôi mong tướng quân lấy đại sự làm trọng, mà lấy quyết định. Đổ máu trên chiến trường vốn dĩ chuyện rất bình thường, nếu chẳng mất đi một tính mạng nào của quân sĩ, ấy mới là lạ!

Tiêu Phong đáp:

- Được! Ta sẽ thắng thần suy nghĩ.

Ngột Lương Hiệp Đãi đi khỏi, Dương Qua nhìn theo bóng sau lưng y, hỏi:

- Tiêu huynh, y lại đang thúc giục huynh?

Tiêu Phong thuật chuyện Ngột Lương Hiệp Đãi muốn nửa tháng nữa phải cho công thành.

Liều Như Lăng thở ra, nói:

- Thật tình, y nói cũng rất hợp lý, bọn mình chẳng thể cứ ỳ ỳ vậy mãi được, càng dễ khiến y sớm phát sinh nghi hoặc!

Bỗng có tiếng bấm báo từ bên ngoài;

- Thưa Đại tướng quân, có thư tín đến từ Kinh Triệu.

- Đem vô đây!

Thị vệ bước vào, đệ trình một phong thư, rồi trở gót đi ra.

Tiêu Phong mở thư ra xem xong, lộ thần sắc nghiêm trọng.

Dương Qua bèn hỏi:

- Tiêu huynh, chẳng hay đã nảy sinh chuyện gì thế?

Tiêu Phong lắc đầu:

- Chẳng có gì! Tứ vương gia viết báo tin các huynh đệ của ta ở Lâm Hoàng là Gia Luật Anh và Tiêu Minh Dương đã dẫn đầu một đoàn tộc nhân đi Kinh Triệu thăm ta, họ vốn không hay tin ta đang nam chinh, nên Tứ vương gia cầm giữ họ lại đây, bảo là chờ ta đắc thắng trở về, sẽ gặp mặt luôn cho tiện, còn nói bọn họ nhớ nhưng ta lắm, họ đã hỏi xem tình hình chiến sự ra sao, muốn ta mau mau, đánh nhanh đánh mạnh, giải quyết cho sớm mà trở về.

Dương Qua thở dài nãy nuốt:

- Đúng là mái nhà đang dột lại gặp mưa đêm dầm dề!

Tiêu Phong xếp kỹ lá thư lại, rồi nói:

- Khuya lắm rồi, cả nhà giải tán đi thôi. Yên Bích, muội vất vả đi đường xa đến đây, cũng mệt nhiều, vậy sớm đi nghỉ đi.

Rồi cho gọi thị vệ, hỏi thăm xem lều trại của Lâm Yên Bích đã sắp đặt xong cả chưa. Thị vệ thưa tất cả đều đã sẵn sàng.

Mọi người đứng lên chia tay, thị vệ có ý sắp đặt cho gian lều Lâm Yên Bích nằm sát bên trướng của Tiêu Phong.

Chờ mọi người đi khỏi, Tiêu Phong trở về lều trướng, ông ngồi suy nghĩ một lúc lâu, rốt cục không tìm ra kế sách vẹn toàn cho cả đôi bên, ông bắt giấc thờ dài, thổi tắt đèn, đi ngủ.

Bỗng từ ngoài có tiếng hỏi vào:

- Tiêu đại ca, huynh ngủ chưa?

- Chưa đâu, muội có chuyện gì vậy?

Nhận ra tiếng Lâm Yên Bích, Tiêu Phong nhanh chóng khoác áo vào người, đốt đèn lên trở lại.

- Muội không việc gì hết, có điều khó ngủ.

Lâm Yên Bích ngập ngừng, rồi khẽ hỏi:

- Tiêu đại ca, huynh cùng muội đi dạo ven sông, được không?

- Được! Ta ra ngay!

Y phục chỉnh tề xong, Tiêu Phong vén rèm bước ra, thấy Lâm Yên Bích đứng dưới ánh sáng trăng, lúc ấy vào mùa hè, tà áo mỏng của cô không ngớt bị gió thổi phất phơ, xem thấy phong tư càng tuyệt diệu hơn xưa kia nhiều.

Lòng Tiêu Phong có chút lạ lẫm, ông nhủ thầm: "Nhà cô nương này có hơi kỳ lạ, đêm khuya lác khuya lơ mà không ngủ, lại muốn đi dạo bờ sông!"

Tiêu Phong theo Lâm Yên Bích đi ra mé bờ sông, cô hỏi han tình hình từ lúc chia tay, Tiêu Phong nhất nhất thuật lại. Nghe xong, Lâm Yên Bích đến đứng kế bên Tiêu Phong, bên bờ Trường Giang, cô đưa mắt nhìn mông lung ra nơi sông nước đang xuôi dòng về đằng đông, bỗng cô nói:

- Tiêu đại ca, ngày mai, huynh cứ chấp thuận yêu cầu của Ngột Lương Hiệp Đài đi, muội có cách này đối phó y.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Mã Hành Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.19 - Chương 137: Tiền Thế Đích Ước Định

Tiêu Phong hỏi:

- Cách thức như thế nào?

Lâm Yên Bích đáp:

- Từ ngày mai, muội cho một thứ thuốc vào thức ăn, nước uống của y, làm cho y dần dà mất hơi sức, muội bảo đảm, chỉ trong vòng nửa tháng thôi, y sẽ không sao leo nổi lên mình ngựa!

Tiêu Phong trầm giọng:

- Không được đâu, làm thế chẳng phải như hạ độc y sao? Tuy người Mông Cổ, nhưng y cũng là một nam tử quang minh lỗi lạc!

Lâm Yên Bích cười nụ, nói:

- Huynh cứ yên tâm, đây không phải thuốc độc, chỉ tạm thời làm người ta mất hơi sức, bệnh trạng giống như cảm hàn vậy mà, khi ngừng dùng thuốc, sẽ mau chóng khôi phục sức khỏe, không chút ảnh hưởng nguy hại gì đến cơ thể.

Tiêu Phong nhăn tít hàng lông mày, ông do dự một hồi, rồi nói:

- Dùng thủ đoạn kiểu này thực không hay chút nào, nhưng so với cái viễn cảnh thành Ngạc Châu bị tàn phá, dân cư Đại Tống sẽ chịu biết bao tai ương lớn, giờ chưa có cách gì khác, đành đi bước nào hay bước ấy thôi! - Ông khe khẽ thở ra, nói tiếp - Nhưng đó cũng không phải kế sách lâu dài, mình đang vây thành, quyết chẳng thể nào cứ cù cưa bất động mãi được, rồi đại quân viện binh của Tống triều áp tới, mặt trước mặt sau đồng lúc giáp công, ta nghĩ mãi, thật không muốn thấy số tám vạn quân sĩ này bỏ chạy nơi xứ người! Trước mắt, phải tìm cho ra lý do chính đáng để lui quân, mới là cái kế sách hay nhất!

- Trời không đẩy người ta vào tuyệt lộ đâu, chúng mình cứ gắng suy nghĩ, thế nào cũng tìm ra cách. - Lâm Yên Bích ngẩng nhìn lên cao, trông vào muôn vàn vì sao lấp lánh đầy trời, cô khe khẽ hỏi - Tiêu đại ca, huynh có còn nhớ hồi nào mình miệt mài, suốt đêm rong ruổi đường trường không? Đêm hôm ấy, trời cũng lấp lánh đầy sao, quảng sáng y hệt đêm nay.

Tiêu Phong ngẫm nghĩ, có chút bối rối, ông nhỏ giọng, đáp:

- Đêm ấy, ta buồn ngủ dữ, ta thiếp đi, đã chẳng chờ để được thấy sao trời mọc ra mà xem!

- Phải rồi, muội quên lưng đi mất, thực sự là - Lâm Yên Bích hồi tưởng về tình cảnh lúc bấy giờ, cô bắt giấc thờ dài - Muội chuyện trò qua lại cùng huynh dăm ba câu, đến một lúc, không nghe tiếng huynh, muội biết huynh đã ngủ vùi, nhưng muội thực lo, không biết khi ánh dương chiếu sáng vào ngày hôm sau, huynh liệu sẽ còn tỉnh dậy nữa hay không! - Nói đến đây, cô run run giọng, bây giờ nghĩ lại, dù đã qua lâu rồi, cô hãy còn thấy sợ!

Trong lòng cảm kích, Tiêu Phong vươn tay nắm lấy tay cô, nhỏ giọng bảo:

- Ta thật đã không nên không phải với muội, đã để muội chịu biết bao đau khổ vậy, chỉ vì ta mà lo âu, khắc khoải ...

Ông muốn nói gồm luôn trong những đau khổ mà cô đã phải chịu đựng, các nỗi truân chuyên của A Châu kiếp trước đã gánh chịu khi nàng cùng ông chạy bán mạng khắp chốn giang hồ, đâu đâu cũng bị người người truy sát, đề rớt cục, nàng đã chết dưới ngọn chường của ông!

Lâm Yên Bích khe khẽ thở ra, cô lắc đầu, nói:

- Không! Kiếp này, cái may mắn nhất đời của muội là đã được gặp huynh. Từ dạo còn bé, huynh đã hiện đến trong hàng trăm giấc mơ của muội, cho đến cái ngày ấy, từ trong kiệu nhìn ra, muội thấy huynh, mà muội cứ tưởng mình đang nằm mơ. - Còn một câu này nữa mà cô bối rối, không biết phải nói như thế nào, cô sống trên đời này, toàn vì chờ trông gặp được ông, vào thời khắc cô diện kiến ông lần đầu, mười chín năm của cuộc sống cô nó đang

bình lặng như mặt nước hồ vút nổi sóng gió ba đào, vì ông, cô có thể bỏ qua luôn mạng sống, bất cần đến danh tiết, có thể bội phản sư môn, chấp hết tất cả giang hồ!

Nghe cô giải bày, Tiêu Phong giữ tay cô, chặn bước chân cô đứng lại, ông nhìn vào đáy mắt cô, hỏi:

- Yên Bích, muội có biết vì sao muội từ bé đã nằm mộng được gặp ta chăng?

- Vì sao? - Đôi mắt trong như nước hồ thu của Lâm Yên Bích đầy thắc mắc, chúng rồi chiếu vào Tiêu Phong, cô không tưởng nổi, chuyện nằm mơ nằm mộng gặp ông lại còn cần

lý do sao?

Tiêu Phong chậm rãi nói:

- Vì kiếp trước, muội là A Châu.

- A Châu? - Rất nhanh, Lâm Yên Bích vụt thất thanh hỏi - Có phải đó là A Châu, vị phu nhân của Tiêu anh hùng, người từng kết nghĩa, làm đại ca của Hư Trúc cùng chủ của Bích Vân cung của muội? Sao huynh biết?

Tiêu Phong gật đầu, đáp:

- Đúng vậy! Những uẩn khúc ly kỳ bên trong, muội hãy để ta từ từ nói cho muội nghe, ta hy vọng chúng sẽ không làm muội kinh hãi!

Lâm Yên Bích trấn định xong, cô day day mạnh vào tay Tiêu Phong, bảo:

- Huynh nói đi, muội không kinh hãi đâu!

Tiêu Phong nói:

- Thực ra, ta không phải là người thời nay, mà là người nước Liêu của trăm năm trước, ta đúng là Tiêu Phong, người anh kết nghĩa của cung chủ Hư Trúc của bọn muội.

- Ô! - Tuy đã có chuẩn bị tốt tinh thần, Lâm Yên Bích cũng không sao có thể nghĩ tưởng đến cái điều mà Tiêu Phong vừa thốt ra. Cô ngược nhìn Tiêu Phong, thấy ông tuyệt không có ý đùa cợt, bất giác tim cô đập thình thịch, trực giác bảo cô biết, lời ông đó đích xác là sự thật. Cô run giọng, hỏi:

- Thế làm cách nào mà huynh lại lạc về thế giới này?

Người của trăm năm trước mà vẫn hãy còn sống đến giờ được ư? Chẳng là quỷ, hay là thần? Cánh tay cô đang níu vào Tiêu Phong phát run lẩy bẩy, nhưng dẫu cho chẳng là quỷ hay thần, kiếp này, cô sẽ không buông thả tay chàng ra nữa đâu!

- Làm muội sợ rồi, phải không? - Tiêu Phong cúi đầu, nhìn chăm chú vào cô.

- Không sợ! - Lâm Yên Bích níu, dẫn ông đến cùng ngồi xuống tảng đá ven sông, rồi nói - Được rồi! Huynh cứ từ từ nói ra đi, muội không sợ đâu!

Rồi Tiêu Phong đem chuyện của ông cùng A Châu thuật lại, dẫn đến màn ông tự sát trước ải Nhạn Môn quan, rồi ông trôi giạt về cái thế giới này, ông thuật lại rành mạch, từng ly từng tý, khác với lần ông kể cho bọn Dương Qua, Liễu Như Lăng vốn chỉ là tổng quát những nét quan trọng lớn, nhưng bây giờ, trước Lâm Yên Bích, hết như ông đang ngồi với A Châu, ông đem giải bày hết tất cả những mối ăn năn, những nhớ nhung về A Châu mà ông hằng chất chứa bấy lâu trong lòng, chỉ có thể nói cho nàng nghe trong những giấc mộng, giờ đây, trước người hậu thân của A Châu là Lâm Yên Bích, cuối cùng, ông đã có thể nói ra chúng bằng lời, để chấm dứt, ông bảo:

- Đây là những gì ta hằng muốn nói cùng A Châu, nếu ông trời cho ta được chọn lựa một lần nữa, ta sẽ không còn hăng say đi tìm trả thù bất cứ món đại cừu nào, ta chỉ mong được cùng nàng ra ngoài quan tái, thả cừu chăn dê! Thật đáng tiếc, nàng đã không còn có thể nghe nhấm lời ấy, do muội vốn kiếp trước làm A Châu, hôm nay, ta đành đem tất cả bọc bạch cùng muội!

Nghe xong, Lâm Yên Bích ngẩn ngơ một hồi, cô ngẫm nhớ về những giấc mộng thời thơ ấu, cô luôn ngưỡng mộ Tiêu Phong, vừa mới gặp ông một giây, là đã như từng quen biết ông tận thủa nào, những điều ấy, cô căn bản vốn không hiểu tại sao, giờ đây, nghe thiên tự sự của Tiêu Phong, rút cục cô hiểu, giữa ông và cô đã có dính ước duyên phận từ kiếp trước. Khi cô nghe ông nói về ước nguyện của hai người muốn được ra quan tái thả cừu nuôi dê, lòng cô bỗng quặn thắt, dường như gặp một món nợ sau biết bao nhiêu năm dài bỗng nhiên đáo hạn, cô há hốc miệng, đôi mắt bỗng nhật nhoà mấy giọt lệ.

Tiêu Phong nâng tay cô lên cho cô chùi mắt, ông cười, hỏi:

- Sao khóc thế kia!

- Muội cũng chẳng hiểu tại sao! - Cô khe khẽ cắn môi, dịu dàng nói - Chỉ là lòng muội sung sướng quá, bất chợt không tự chủ nổi, để ứa nước mắt ra, tưởng chừng muội đã ngưng chờ nghe mấy lời đó từ lâu lắm rồi!

Lâm Yên Bích rúc vào ngực ông, cô khẽ hỏi:

- Muội và A Châu có quá nhiều điểm khác biệt, huynh liệu sẽ chịu cùng muội ra quan tái chẩn dê, thả cừu không?

Tiêu Phong gật đầu:

- Ta sẽ! Chờ ta thu xếp cho tộc nhân được an toàn xong, sẽ tiện thể từ quan, ta cùng muội sẽ ra quan tái đi chẩn cừu, nuôi dê!

Lâm Yên Bích bỗng nhớ tới một chuyện, cô hỏi:

- Tiêu đại ca, hồi ở Tín Dương, huynh có nói đi cúng tế mộ phần vong thê, là A Châu, phải không?

Tiêu Phong đáp:

- Đúng đấy! Nhưng có điều kỳ lạ, trải qua biết bao nhiêu năm trường, mộ phần vẫn không bị mưa vùi gió dập, còn kỳ lạ hơn nữa, ở trước mộ nở một đoá đỗ quỳen đỏ chói, trong khoảnh rừng trúc ấy, chẳng nơi nào khác có hoa, chỉ duy nhất mọc trước mộ nàng, muội thấy có kỳ lạ hay không?

Lâm Yên Bích thoát ra khỏi ông, cô đứng dậy, cười, nói:

- Hoa ấy là do muội trồng! Hàng năm, vào tiết Thanh Minh, muội đều đến tảo mộ A Châu, từ khi muội còn chưa chào đời, Bích Vân cung đã luôn luôn cử người đi chăm sóc mộ phần ở Tín Dương, đây là một tập tục lưu truyền từ rất lâu, dù chẳng phải năm nào cũng có người đi tảo mộ, nhưng phần mộ đó thường xuyên được môn hạ Bích Vân cung bảo trì, thì dĩ nhiên không bị mưa vùi gió dập rồi! Cho đến khi muội lớn lên, hàng năm, muội đều đi đến đấy, hồi đó, muội cũng chẳng hiểu tại sao, có gì muội lại thích đến ngồi ngẩn ngơ trước mộ, thấy dường như nó rất quen thuộc với muội, trong lòng muội có trăm điều muốn nói, nhưng chưa khi nào thốt ra thành lời, muội cứ nghĩ hay muội bị ma ám, bữa nay, nghe huynh nói, muội mới hiểu tại sao!

Tiêu Phong bảo:

- Thì ra là thế, ta làm sao biết là chuyện của muội làm! Bữa ấy, trước mộ, ta nghĩ đến nát óc mà không biết là ai trồng!

Hai người mãi chuyện trò, bình minh đến từ lúc nào, trời phía đằng đông bắt đầu mờ sáng, Tiêu Phong giắt tay cô đứng lên, nói:

- Trời sáng rồi kia, suốt ngày hôm qua muội đã rong ruổi đường trường, vậy hãy về lều nghỉ một lúc nhé!

Lâm Yên Bích cười nhẹ, nói:

- Muội không mệt, nhưng huynh bảo thế, muội cũng nên về ngủ một chút.

Khi họ về đến gần doanh trường, bọn quân canh thi nhau chào Tiêu Phong, bọn chúng trông thấy Tiêu đại tướng quân đột nhiên tăng sáng, dạo chơi cùng nữ tử mới về, chúng chẳng ngăn được, ngó nhau cười cười, đều nghĩ, thì ra Tiêu đại tướng quân sớm đã có người trong mộng, hèn chi một mỹ nhân như Tần Nguyệt công chúa cũng không lọt được vào mắt xanh.

Lâm Yên Bích về đến lều, trời còn chưa sáng rõ, Thanh Huyền cũng còn đang ngủ say, cô để nguyên áo sổng, ngã lưng xuống giường, chẳng mấy chốc, đã chìm vào giấc ngủ.

Từ bữa đó trở đi, mỗi ngày, Lâm Yên Bích mỗi bỏ thuốc vào thức ăn Ngột Lương Hiệp Đài, làm y sức khoẻ giảm sút, Ngột Lương Hiệp Đài cứ nghĩ mình bị cảm mạo phong hàn, toàn thân yếu ớt, thờ khò khè, suốt ngày chỉ những muốn ngủ. Các y sĩ trong đại quân khám bệnh cho y, đều chẳng tìm ra duyên cớ, đều cho rằng y nhiễm cảm phong hàn nặng, nhưng bao nhiêu thuốc cảm mạo đem cho y uống đều vô hiệu, chẳng giúp y khoẻ hơn ra chút nào. Cứ như thế, qua nửa tháng trời, kỳ hạn y ước định cùng Tiêu Phong đã qua, y thân lâm tiên phong mà không thể ra trận, nên y cũng chẳng khỏi sốt ruột.

Về phần Tiêu Phong cũng bức rút không kém, cách cửa ải cũng chẳng hay ho gì, bảo rằng bao vây thành dăm tháng, thậm chí nửa năm là thường tình, nhưng trong suốt thời gian bao vây mà không hề cho công phá thành một lần nào, chẳng cứ Hốt Tất Liệt cùng Ngột Lương Hiệp Đài, bất cứ ai khác cũng đều chẳng khỏi phát sinh nghi ngờ! Bên trong thành Ngạc Châu, cũng không có động tĩnh gì, từ trận thua đầu tiên ấy, họ đóng kín cửa thành, cả chục ngày, chẳng một ai ra, vào, chỉ thấy họ tăng cường phòng vệ nơi đầu thành, ngày đêm quân canh phòng đông nghìn nghịt trên ải.

Một tối nọ, sau cuộc bàn luận kế sách chưa đi đến kết cục, mọi người giải tán. Dương Qua trở về lều trại cá nhân, cũng chẳng muốn châm đèn, gã nhìn vắn vơ ánh trăng nhàn nhạt chiếu từ ngoài vào, người nằm nghiêng ngả trên giường, trong lòng gã cảm giác bất ổn, nhìn cục diện hiện thời, nghĩa vụ cùng đất nước đang chông chéo vào tình bằng hữu, khiến gã bó tay, không sao tìm ra giải pháp nào.

Đang trong lúc nhắm mắt suy ngẫm, Dương Qua chợt nghe một tiếng động cực nhỏ, gã mở bừng mắt, kịp thấy một thân ảnh vút tới, ánh hàn quang loé lên, một nhát trường kiếm đang chém phập vào gã.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Mã Hành Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.19 - Chương 138: Phong Hồi Lộ Chuyển

Dương Qua né tránh kịp, bóng đen kia cực kỳ nhanh nhẹn, đã chém ngược trở lại một đường gươm, thủ pháp linh hoạt, Dương Qua nhảy vọt lên khỏi giường, tránh làn kiếm phong, gã huy động tả thủ xuất chưởng, kích thẳng vào ngang ngực bóng đen. Chưởng thế cực kỳ thần tốc, nếu đối thủ chẳng vào hàng cao thủ số một giang hồ, e sẽ khó lòng tránh thoát. Thịch khách này còn chưa kịp phản ứng, chưởng tâm Dương Qua đã áp sát vào, nhưng Dương Qua niệm tình thích khách có thể là hiệp sĩ Đại Tổng, gã bèn lui tay, đổi ý định, tính điểm yếu huyết mạch trước ngực, không dả thương đối phương. Ngón tay gã vừa chạm vào, có cảm giác một vùng đầy đặn, thì ra đây là một nữ tử.

Dương Qua vội vàng rút tay, gã thụt lui nhanh về đằng sau, nữ tử nọ cũng hét lên một tiếng, cô lùi thật mau ra ngoài xa, hoành kiếm thủ ngang ngực.

Dựa vào ánh sáng trắng mờ mờ xuyên khung cửa, Dương Qua thấy đó là một nữ tử thân hình thanh mảnh, không rõ mặt mày. Cô ta quát nhỏ:

- Ác tặc, mau nạp mạng này!

Cô vũ lộng thanh trường kiếm hung hãn đâm tới, khí thế bạt mạng. Nghe tiếng nói có phần quen thuộc, Dương Qua bất giác giật mình, gã hỏi:

- Ô ... là Trình Anh phải không?

Thanh trường kiếm của nữ tử đứng khựng giữa thình không, cô ta sững sờ, run giọng, hỏi:

- Dương ... Dương đại ca?

Đốm lửa loé lên, Dương Qua châm vào đèn, Trình Anh định thần nhìn lại, thấy trước mắt là một người mày kiếm, mắt phượng, chẳng phải người nàng hằng mơ tưởng ngày đêm đây sao? Nàng đỏ bừng đôi má, quay mình đi, tra gươm vào vỏ.

Dương Qua mời Trình Anh ngồi xuống ghế, gã hỏi:

- Trình gia muội tử, sao muội lại đến chốn này?

Trình Anh đáp:

- Tháng trước đây, muội theo sư phụ lên Tương Dương thăm sư tì, ở chơi được vài bữa, sư phụ muội lẳng lặng ra đi, muội lo nhớ Lục biểu muội, cũng cáo từ ra về. đi ngang Ngạc Châu, muội phát bệnh, phải tạm dừng bước nghỉ trong thành ít lâu, sanh liểu nhất trường bệnh, đầu dè, trong lúc ấy, đại quân Mông Cổ vây kín thành Ngạc Châu, làm muội kẹt, không ra về được. Từ cái ngày tướng Lưu Nhất Hằng bại trận, Giả Tự Đạo sợ địch như sợ cọp, đã đóng kín cổng thành, chẳng cho phép tướng thủ thành Ngạc Châu ra đối địch, sợ bị quân Mông Cổ thừa cơ công thành. Trong vòng nửa tháng qua, dân cư trong thành hầu như cạn lương thực, rất nhiều người đã phải đào củ, đào rễ cây ăn qua ngày. Muội thấy tình hình không sáng sủa, nảy ý định ám sát chủ soái Mông Cổ là Tiêu Phong, với hy vọng quân địch khi ấy sẽ như rắn mất đầu, ắt sẽ không đánh mà tan. Sau đó, muội đi gặp Trương Thắng, xin ông hạ lệnh cho quân thủ thành cho muội xuất thành, nếu muội thành công, muội sẽ phóng hỏa tiền báo tin, ông ta sẽ lập tức mở thành mang quân ra xung sát, đánh tan tàn lũ quân Mông Cổ đang ơ hờ, giải vây cho Ngạc Châu. Trương Thắng cũng không có mưu chước gì khác, bèn chấp thuận kế hoạch của muội, thừa đêm hôm tối, đã cho dòng dây thả muội xuống. Muội đột nhập quân doanh Mông Cổ, bắt một đứa quân canh tra hỏi chỗ lều trưởng của Tiêu Phong, dẫn chỉ vào chỗ này, muội bèn xông vào, đầu dè gặp huynh.

Nàng thuật xong đầu đuôi, bèn nhìn Dương Qua, hỏi:

- Dương đại ca, sao huynh lại ở trong quân doanh đây?

Nàng vốn rất tin tưởng Dương Qua, dù gặp gã trong doanh trại địch quân, cũng không chút hiểm nghi.

Dương Qua nói:

- Chuyện khá dài, muội còn nhớ hồi mình ở Gia Hưng, muội muội A Từ từng kể sự tình về tì phu của cô ấy không?

Trình Anh đáp:

- Nhớ... Ông ta là một đại anh hùng, tuy nhiên chuyện thật khó tin, sự tình A Từ kể ra thấy có phần hoang đường, chẳng hiểu hiện giờ cô ta đang ở đâu!

Dương Qua nói:

- Cô ấy hiện cũng đang ở đây, mà cũng đã tìm thấy tì phu rồi.

- Thiệt vậy sao? - Trình Anh suýt nhảy nhồm lên - Chuyện ấy có thực ư?

Dương Qua gật đầu:

- Chuyện có thực! Hơn nữa, tì phu cô ta lại chính là thống soái của đại quân Mông Cổ đang vây khốn thành Ngạc Châu!

- Thiệt hả? - Lần này, Trình Anh nhảy nhồm lên thực sự - Chẳng phải ông ta đã tự sát chỉ vì muốn tránh họa người Liêu xâm lược Đại Tống sao? Sao giờ

đây lại ...

- Muội ngồi xuống đi, thùng thưng, ta kể hết mọi chuyện cho nghe.

Dương Qua rót cho nàng một tách trà, đem tất cả mọi chuyện tường trình cho Trình Anh rõ, gã miêng lưỡi lạnh lợi, tuy nói vắn tắt, chỉ thuật những điểm chính yếu, Trình Anh nghe qua đều thông suốt. Nghe kể xong, nàng lặng thinh một hồi, rồi thở dài, than:

- Thì ra là vậy! Bây giờ tính sao ?

Dương Qua lắc đầu, đáp:

- Bọn ta cũng đang nghiền ngẫm giải pháp, nhưng đến giờ, vẫn chưa tìm thấy lối thoát!

Trình Anh chau mày:

- Nếu chẳng sớm nghĩ ra được phương pháp, thành Ngạc Châu này sẽ không cần bị tấn công mà tự nó sẽ sụp thôi, sẽ bị quân Mông Cổ xông thẳng vào, là cái chuyện mà Tiêu đại hiệp sẽ không kiểm soát nổi!

Dương Qua nghiêng răng:

- Đây là một giải pháp không hay, vì ngàn vạn con dân Đại Tống, tội mình cứ xông ào ra, giết chết gọn cả ba tên tướng Ngột Lương Hiệp Đài, Dã Tốc cùng A Lam Đáp Nhân, cho dù bất nghĩa với Tiêu huynh, nhưng mình không còn đường nào khác! Lúc ấy, quân tình Mông Cổ rối loạn, Tiêu huynh sẽ có thể mượn cơ ấy mà lui quân.

Gã thở ra, rồi tiếp:

- Làm vậy sẽ gây khó cho Tiêu huynh rất nhiều, nhưng xưa kia, Quách bá bá vì đại nghĩa cùng dân tộc mà đã từng đột nhập đại doanh Mông Cổ ám sát người anh em kết nghĩa huynh đệ của bá bá, mình cho dù chưa đến mức quyết liệt như vậy, song vào hồi nguy cấp sống còn của đất nước, cũng đành phải ra tay cho được việc thì thôi!

- Ra tay thì đúng đấy, song cách làm đó thật không hay!

Theo câu nói, một lục y nữ tử vén rèm cửa bước vào, khi Trình Anh ngược nhìn, nàng thấy nữ tử đó xinh đẹp tuyệt trần, hết tiền nữ hạ phàm, trong lòng Trình Anh không khỏi than thầm "Mình cứ tưởng, trong khắp thiên hạ, chỉ duy nhất Long cô nương là tuyệt thế, đầu gối, cái cô nương này chẳng thua sút một phân, một li nào!"

- Thì ra là Lâm cô nương, mời ngồi!

Dương Qua đứng dậy nhường ghế, tươi cười, hỏi:

- Đêm khuya khoắt thế này, sao cô nương còn chưa ngủ?

Lâm Yên Bích cười nụ, đáp:

- Muội không ngủ được, ra ngoài đi dạo, bỗng thấy một bóng đen đột nhập vô lều trưởng của Dương đại hiệp, muội đoán chừng là thích khách, bèn đến thăm chừng, ai dè lại là người quen cũ của Dương đại hiệp!

Đôi mắt mỹ miều của cô hướng vào Trình Anh, cô nhoèn miêng cười, hỏi nhỏ:

- Ti ti này, xin mạn phép hỏi quý tính đại danh nhé?

- Ta tên Trình Anh, còn cô nương tên họ ra sao?

Thấy Lâm Yên Bích ăn nói lễ phép, giọng nói mượt mà, dịu dàng, Trình Anh bất giác nảy sinh thương mến.

Lâm Yên Bích khẽ chum chím, đáp:

- Tôi tên Lâm Yên Bích, cũng là bạn của Dương đại hiệp đây!

- Thì ra là 'Khởi tử hồi sinh Lục Y tiên tử' Lâm cô nương - Trình Anh đưa tay nắm lấy tay cô, vui mừng thốt - Ta hâm mộ phương danh từ lâu, vì vô duyên chưa được gặp mặt, bữa nay diện kiến, thấy lời đó không ngoa!

Ánh mắt nàng chạm vào cây ngọc tiêu Lâm Yên Bích giắt ngang eo lưng, nàng hỏi:

- Thanh ngọc tiêu ấy, xin cho xem qua một chút, được không?

- Dĩ nhiên là được! - Lâm Yên Bích rút thanh ngọc tiêu ra, đưa cho Trình Anh.

Nhận ống tiêu, Trình Anh cầm trên tay, xem tới xem lui, sắc mặt đầy vẻ kinh ngạc, nàng hỏi:

- Trên ngọc tiêu có khắc bút tích của sư phụ tôi, Lâm cô nương, cô có quen biết sư phụ tôi à?

Lâm Yên Bích đáp:

- Ông tiêu ấy do đại sư bá trao tặng thời thơ ấu, tôi lúc ấy quá nhỏ, không còn ghi nhớ được chút ký ức nào! Sư phụ tí ti là ai? Tôi không quen biết người!

Dương Qua bảo:

- Sư phụ của Trình gia muội tử biệt danh Đông Tà, chính là lão tiền bối Hoàng Dược Sư.

Lâm Yên Bích vụt hiểu, cô vui vẻ nói:

- Đúng rồi! Đại sư bá Hà Thanh Liên muội vốn là cháu bên ngoại của Hoàng lão tiền bối, vậy ông tiêu này ắt hẳn là do Hoàng tiền bối đã tặng đại sư bá, rồi đại sư bá đã đem cho muội.

Đề cập đến sư thừa, cả hai bất ngờ thấy sư môn cả hai từng qua lại quen biết nhau, họ đều hết sức mừng vui.

Dương Qua hỏi:

- Lâm cô nương, vừa rồi, đàm thoại giữa ta cùng Trình gia muội tử cô đều nghe rõ hết, ngoài biện pháp ấy, hai ta nhất thời chẳng nghĩ ra cách nào khác, cho dù lỗi cùng Tiêu huynh, nhưng thân làm người Hán, hai ta chẳng thể đứng yên, giương mắt ra nhìn thành Ngạc Châu thất thủ!

Lâm Yên Bích gật gù, nói:

- Chẳng sai, 'Quốc gia hưng vong, thất phu hữu trách', nhưng cách làm đó, muội xem thấy vô bổ, giết chết đi ba viên tướng Mông Cổ rồi, giao tình giữa Tiêu đại ca cùng Hốt Tất Liệt sẽ khó ra, đưa đến chỗ Hốt Tất Liệt nảy sinh nghi ngờ, sẽ làm nguy hại ngay đến thành Lâm Hoàng, chưa kể ngoài điều đó, nguy ngập hơn nữa, vùng phía bắc Trường Giang nằm trọn trong tay người Mông Cổ, chỉ e chẳng chờ cho Tiêu đại ca rút quân về, Hốt Tất Liệt đã phái một tướng tá khác đến thay thế Tiêu đại ca, đến lúc ấy, ngoài sự đã làm hại Tiêu đại ca rồi, còn Ngạc Châu cuối cùng sẽ chẳng mấy chốc bị công phá, bá tánh toàn thành đi đến chỗ tiêu diệt. Dương đại ca, huynh từng gặp Hốt Tất Liệt rồi, huynh bảo, y có vì mất đi ba viên đại tướng mà sẽ không cử đại quân khác trở lại đây sau khi Tiêu đại ca triệt quân? Muội thấy y sẽ chẳng bỏ qua đâu, nếu không, làm sao y chẳng đã từng thống suất ba quân Mông Cổ tung hoành tứ phương, đánh đâu được đấy!

Lập tức, Dương Qua đỏ mặt hỏi hột, gãi hỏi:

- Lâm cô nương bàn thật đúng, vậy bây giờ, mình làm sao cho tốt?

Lâm Yên Bích lại bảo:

- Nếu chẳng phải Tiêu đại ca lĩnh binh, cũng chẳng phải vì Tiêu đại ca lo lắng cho số phận Lâm Hoàng thành, bọn mình quyết đủ sức mở đại khai sát giới, vì mỗi thù hận dân tộc bị bọn thất tử Mông Cổ lăng nhục bấy lâu, mà đi một trận sống còn cùng lũ thất tử. Nhưng là Tiêu đại ca đang lĩnh binh, bọn mình phải gắng chừa cho huynh ấy một lối thoát, phải nghĩ cách nào để vừa tránh tai họa cho bá tánh Ngạc Châu mà lại không làm khó đến Tiêu đại ca.

Dương Qua nhăn nhó, bảo:

- Cô cũng không phải không biết, bọn ta ngày đêm đều moi óc suy nghĩ gần muốn bể cái đầu, mà vẫn cứ bó tay chịu!

Lâm Yên Bích cười tủm tỉm:

- Thật ra, muội vốn cũng vô sách, tối nay, may gặp được Trình tí ti, muội mới bật ra một ý tưởng!

Đồng lúc, Dương Qua và Trình Anh cất tiếng hỏi:

- Ý thế nào?

Mỉm cười nhẹ, Lâm Yên Bích nói:

- Nghị hòa! Nhờ Trình tí ti trở về, đến tìm Giả Tự Đạo, bảo y rằng Tiêu đại ca của bọn ta có ý muốn giảng hòa, bảo y cử sứ giả đến quân doanh Mông Cổ cầu hòa, trong mấy ngày sắp tới, muội sẽ bỏ thuốc xuống các giếng nước ăn của quân Mông Cổ, làm cho toàn quân giặc mắc bệnh giống như Ngột Lương Hợp Đài, thân thể vô lực, chờ khi sứ giả bên Tống đến, Tiêu đại ca sẽ thừa dịp mà đưa đẩy, ưng thuận giảng hòa. Sau khi hai bên ký kết hiệp định, trong đó Giả Tự Đạo chịu bồi thường khoản ngân tiền, châu báu nào đó, Tiêu đại ca sẽ danh chính ngôn mã rút quân.

Dương Qua hớn hờ:

- Cách này hay đấy! Kiểu đó, ba viên tướng Mông Cổ ba mặt một lời, Hốt Tất Liệt cũng không sao bắt tội Tiêu huynh nổi!

Trình Anh vui vẻ nói:

- Lâm cô nương thật hết sức thông minh, hèn chi, hồi đó, cô nương đã cứu thoát Tiêu đại hiệp ngay dưới mắt mũi sư tử tôi!

Lâm Yên Bích nhớ đến vụ giấu Tiêu Phong trên giường, cô bắt gặp ửng hồng đôi má, nói:

- Trình tỉ tử đừng cười muội, phiên Trình tỉ tử lưu lại đây chừng ba bữa, chờ muội hạ độc các giếng nước xong, quân sĩ đều mắc bệnh, thì tỉ tử mới trở về khuyên Giả Tự Đạo. - Cô nhìn vào mặt Trình Anh, nói - Phải nhớ kỹ, tỉ nhất định phải đến nói với Giả Tự Đạo, tên đó rất ham sống sợ chết, y vừa mới thua một trận đã mất hồn vía, y nghe được có một tí cơ hội thoát chết, thế nào cũng chụp ngay lấy. Nếu vào tay Trương Thắng thế nào hán cũng sẽ sanh nghi, cho rằng bên địch đang âm mưu quỷ kế chi đây!

Trình Anh gật đầu:

- Được! Ta nhất định sẽ tìm cách gặp riêng Giả Tự Đạo, để thuyết y.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Mã Hành Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.19 - Chương 139: Y Kế Nhi Hành

Hôm sau, Trình Anh đến gặp Tiêu Phong, A Từ cùng Liễu Như Lăng. Rất vui khi gặp lại Trình Anh, A Từ nắm tay nàng, hỏi han tường tận mọi thứ.

Hàn huyền một lúc, Lâm Yên Bích đem kể sách cô nghĩ ra đêm rồi bàn cùng Tiêu Phong. Tuy không muốn mạo hiểm gây suy nhược cho cả tám vạn quân binh, nhưng trước tình thế hiện tại, Tiêu Phong đành chấp nhận giải pháp đầy rủi ro ấy. Ông gật đầu, bảo:

- Dù xảy ra gì đi nữa, ta hy vọng tám vạn tướng sĩ đều được bình yên hồi hương, vì thực ra, là Mông Cổ hay là Hán tộc, cũng đều là người, dù đi đánh nam dẹp bắc, cũng toàn tại trót dần thân vào binh nghiệp, có ai muốn đem thân mình ra đổ máu nơi sa trường, muốn tuyệt mạng, bỏ xác nơi quê người đâu!

Lâm Yên Bích nói:

- Tiêu đại ca cứ yên tâm, muội chỉ bỏ thuốc năm ngày thôi, chỉ sau năm bữa kể đó, khí lực toàn bộ binh sĩ đều sẽ tự hồi phục. Tên Giả Tự Đạo này nhát như thỏ đế, một khi y biết có khả năng nghị hoà cùng Mông Cổ, y tuyệt sẽ chẳng đem quân ra ngoài thành khiêu chiến đâu, y sẽ chỉ một lòng muốn cầu hòa.

Liễu Như Lăng bàn góp:

- Đúng đấy! Giả Tự Đạo là đứa tôi ham sống sợ chết, tự hấn là đồ vô học dốt nát, chỉ dựa hơi hướm chị hấn làm quý phi mà nắm được quyền thế nghiêng trời lệch đất, suốt ngày y thả thuyền du hí trên Tây Hồ, y có biết gì đến chiến sự? Chuyển hành quân tác chiến này chẳng phải đã làm y sợ muốn chết sao?

Qua ba bữa, báo cáo từ các quân doanh tuần tự gửi về Tiêu Phong tin tức quân sĩ họ chẳng hiểu tại sao đều toàn thân ẻo lả vô lực, quân y đến khám bệnh chỉ thấy mạch lạc có phần suy yếu, không một dấu hiệu gì tỏ vẻ đang trúng độc. Lâm Yên Bích thấy thời cơ chín muồi, lập tức ngay tối hôm ấy, cô nhờ Trình Anh hồi thành, khuyên Giả Tự Đạo hai ngày nữa cử sứ giả đến nghị hoà.

Dương Qua hộ tống Trình Anh đến tận chân thành, nàng thổi hai hiệu còi tre, quân trên đầu thành bèn gióng thang dây xuống kéo nàng lên.

Thấy Trình Anh lên đến nơi vô sự, Dương Qua cũng quay trở về doanh trại.

Về đến chỗ công trại, gã thấy Liễu Như Lăng đang đứng chờ ở đấy, y cười cười, hỏi gã:

- Dương đại ca về rồi đấy ư? Trình cô nương có lên đến được đầu thành bình an, vô sự?

Dương Qua "hừm" một tiếng, đáp:

- Được được thuận lợi cả!

Gã dòm dòm Liễu Như Lăng, hỏi:

- Sao huynh đài giờ còn chưa đi ngủ? Trông kiểu cách thế kia, chắc đang muốn tìm ta có chuyện gì chẳng?

Liễu Như Lăng vui vẻ đáp:

- Đâu có gì đâu! Tối nay trăng thanh gió mát, vàng nguyệt tỏ rạng, đệ ra ngoài ngắm trăng chơi!

Bồng Liễu Như Lăng háy mắt, ghé vào gần bên Dương Qua, gã hỏi:

- Dương đại ca, vị Trình cô nương đó có phải là tình cũ của đại ca?

- Nói nhảm nào! - Dương Qua nghiêm mặt đáp - Trình gia muội tử đích thực một cô nương còn trong còn trắng, cô chỉ kết nghĩa huynh muội cùng ta thôi, đệ chớ có nói bậy bạ vô trách nhiệm vậy!

Liễu Như Lăng vội vàng nói:

- Là đệ thuận miệng hỏi chơi thôi, Trình cô nương là một cô gái hiếm gặp trên đời, ai gặp cũng đều thấy điều đó ... Chỉ có điều ...

Dương Qua lấy làm lạ, hỏi:

- Chỉ có điều gì? Đệ có hàm ý kỳ lạ gì đây?

Liễu Như Lăng không đáp lời, gã ngược mắt lên, nhìn nhìn vào vàng trăng sáng trên cao, rồi bỗng dưng cất giọng ngâm:

- "Vấn thế gian tình thị hà vật?

Trực giáo nhân sinh tử tương hứa!"

Dương Qua nghe qua, gã chợt choáng trong đầu, nhớ lại, xưa kia, đây là hai câu mà người quá vãng Xích Luyện tiên tử Lý Mạc Sầu thường ngâm nga nơi cửa miệng. Trong một thoáng, dĩ vãng hơn mười năm trước cuộn cuộn kéo về, hồi ấy, vào lúc phong lưu thiếu niên, gã nói năng buông thả, đưa đến chỗ các nàng Lục Vô Song, Trình Anh và Công Tôn Lục Ngạc đều bị khuynh đảo con tim, rốt cuộc, Công Tôn Lục Ngạc vì gã mà thâm tử, Trình Anh cùng Lục Vô Song cũng vì thế mà ở vậy, họ bỏ phí tuổi thanh xuân, cho dù con tim gã từng thề nguyện sinh tử cùng Tiểu Long Nữ, cùng nàng chung cái hẹn ước mười sáu năm, tuy phải sống cô thân suốt mười một năm vừa qua, mối tình gã dành cho nàng tuyệt chẳng chút thay đổi. Mọi đầu đuôi, duyên có các sự việc đều gói trọn vào trong hai câu thơ:

"Vấn thế gian tình thị hà vật?

Trực giáo nhân sinh tử tương hứa!"

ấy!

Bất giác, gã buông tiếng thở dài, đưa tay đẩy cổng, gã bước vào trong khu doanh trại.

- Dương đại ca - Liễu Như Lăng gọi với theo - Trình cô nương tài mạo song toàn, phong tư diu dàng, hoàn mỹ, quả là một cô gái khó kiếm dưới trời này, cái quý báu on nữa, là mối thâm tình cô ấy dành cho huynh, đã vì huynh mà chịu ở vậy mười một năm ròng, sao huynh không chút động lòng cùng cô?

Dương Qua dừng bước, gã trầm ngâm một lúc, rồi nói:

- Đúng vậy! Cô là một nữ tử hiếm gặp trên đời, ngay cả thế tử của ta là Tiểu Long Nữ cũng chưa chắc bằng được cô ấy. Ở đời này, muốn lấy được một người vợ như thế, ít ra cũng phải tu, phải tích đức từ mười kiếp trước. Chỉ là, trong lòng ta, đang ngự trị duy nhất hình bóng thế tử Tiểu Long Nữ của ta, ta đành cô phụ tâm thâm tình của cô mà thôi!

Gã nói xong, quay đầu lại bảo Liễu Như Lăng:

- Khuya lắm rồi, trông trăng thì cũng đã trông nhiều rồi, giờ muốn về ngủ chưa?

Liễu Như Lăng gật đầu, gã quay gót, bước trở về lều của gã, trong lòng thầm than thở, cực kỳ phiền muộn, gã nhìn thấy mối thâm tình sâu đậm mà Trình Anh dành cho Dương Qua, rồi đi dò hỏi nơi A Tử, được biết nguyên lai Trình Anh cho đến giờ vẫn ở vậy, gã bất giác liên tưởng tấm si tình của gã với Lâm Yên Bích, thấy cả hai cùng một xuông, đồng bệnh tương liên, nên khuya nay gã đã đặc biệt tìm đến hỏi han nơi Dương Qua, trong lòng gã nuôi hy vọng thuyết phục Dương Qua kết lương duyên thêm cùng Trình Anh, một gái không thể hai chồng, nhưng một trai có thể lấy hai vợ, đầu ngõ, Dương Qua quá sức chí tình, gã quyết đến chết không thay lòng đổi dạ cùng Tiểu Long Nữ, dù gã biết Trình Anh vì gã mà ở vậy, gã vẫn không thể xử khác được cùng nàng. Nghĩ tới nghĩ lui, chạm vào tấm si tình Lâm Yên Bích mà gã đang chất chứa trong lòng, thấy cô không chút lay chuyển bất giác, gã cảm giác cực kỳ đau khổ.

Qua hôm sau, Tiêu Phong hội họp chư tướng, trên danh nghĩa để bàn về tình hình bệnh hoạn của ba quân, thực ra, là chờ sứ giả của Giả Tự Đạo, để cho họ đều hay biết ý định muốn giáng hoạ của bên Tống triều.

Tiêu Phong yêu cầu các thầy thuốc quân y lần lượt báo cáo tình hình bệnh trạng ba quân, đồng thời đưa giải pháp điều trị.

Các thầy thuốc này đều khổ sở, nhăn mặt nhủ mày, nói tới nói lui cả nửa buổi, chẳng một ai trong họ có thể xác định toàn quân đang mắc chứng bệnh gì!

Nghe lâu, Dã Tốc mắt kiên nhẫn, gãi đập bàn, hét lớn:

- Con bà nhà các ông! Nói cả nửa ngày trời, mà chẳng ông nào bảo cho lão từ ta đây biết đó là cái bệnh quái quỷ gì! Hay các ông toàn là một lũ ăn hại! Đem ra chém đầu quách hết cho rồi!

Mấy ông thầy thuốc hoảng hốt, họ quỳ thụp ngay xuống, van lơn:

- Tướng quân, ngay chúng tôi cũng mắc bệnh đó, toàn thân ề ề uột, mà cũng đều không rõ duyên cớ ra sao, chúng tôi đã tự dùng không biết bao nhiêu là thuốc, muốn tự chữa lấy, nhưng đều vô hiệu. Thỉnh tướng quân xem xét cho kỹ, mà dung tha chúng tôi!

Đồng loạt, tiếng cầu khẩn rộ khắp, mấy thầy thuốc này phần lớn là người Hán, họ hiểu người Mông Cổ hung ác, van lơn thì van lơn, nhưng đều không khỏi run rẩy vì sợ.

Tiêu Phong xua tay, bảo:

- Mọi người đừng ồn ào nữa, giờ đang lúc phải bàn bạc tìm đối sách, sao Dã Tốc tướng quân lại đòi xử chém người ta? Giết họ đi rồi, lấy đầu ra người lo y tế cho toàn quân?

Dã Tốc cúi gầm mặt, nói:

- Mặt tướng bỗng dưng mắt kiên nhẫn, mong đại tướng quân đừng trách phạt!

Đang con nhón nháo, bỗng có tiếng trung quân bấm báo:

- Báo cáo cùng đại tướng quân, có sứ giả Tống triều cầu kiến!

Chúng tướng đều kinh ngạc, im ắng hẳn xuống. Thần sắc nghiêm trọng, Tiêu Phong thấp giọng:

- Hãy phong toả thật nghiêm ngặt tin tức, không để vụ toàn quân mắc bệnh lọt ra ngoài, kẻ nào vi lệnh, lập tức xử trảm!

Chúng tướng dạ rân.

Tiêu Phong khoát khoát tay, chờ cho đám thầy thuốc ra ngoài xong, ông bảo:

- Cho mời sứ giả Tống triều vào!

Một chập sau, thị vệ đưa một người đến. Vừa trông qua, Dương Qua nhận ra đây là kẻ đã giao tranh cùng gã ngày nào, chính thị Lư Nhất Hằng. Chỉ thấy y hết hẳn vẻ kiêu hùng ngày nọ, người co rúm lại, dáng thấp hèn. Y đến trước chỗ án thư Tiêu Phong, quỳ thụp đôi gối xuống lạy. Tiêu Phong thăm lắc đầu, nghĩ bụng "Người này chẳng hiểu biết tí gì về nghi thức sứ giả được bình đẳng khi tương kiến, vừa vào đến nơi đã quỳ quỵ lạy lạy, đúng là đồ bỏ!"

Tiêu Phong gần giọng, nói nhỏ:

- Ông thân làm sứ giả Tống triều, chẳng nên thi hành đại lễ như thế, mau đứng lên đi!

- Tạ ơn đại tướng quân!

Lư Nhất Hằng đứng lên, y không dám ngẩng đầu, đứng run lẩy bẩy nơi ấy.

- Mời ngồi!

Tiêu Phong lên tiếng, lập tức có người đem một ghế bọc gấm đến chỗ y đứng, Lư Nhất Hằng rón rén ngồi xuống.

Tiêu Phong hỏi:

- Không hiểu sứ giả bên Tống đến có điều gì muốn chi giáo?

Tối bữa trước ngày Lư Nhất Hằng ra đi, Trình Anh gặp Giả Tự Đạo, bảo riêng cho lão nghe ý định muốn giảng hoà của Mông Cổ, dặn lão đừng hó hê cho bất cứ ai khác biết, nếu không, quân Mông Cổ ắt nổi giận, sẽ dõn ý, sẽ tấn công thành trì. Nghe qua, Giả Tự Đạo mừng như điên cuồng, nhưng vẫn có phần nghi ngại, lão thấy lời Trình Anh dặn, chỉ cử độc nhất một người sứ giả đi giải hoà, cho dù bên Mông Cổ có quý kẻ gì đi nữa, lão cũng chỉ tồn thất một cá nhân thôi. Mà Trình Anh tình nguyện ở lại làm con tin trong quân doanh của lão, đến khi nào ký kết xong hoà ước thì nâng mới cáo từ.

Do đó, Giả Tự Đạo không đắn đo gì nữa, ngay trong đêm, lão cho đòi Lư Nhất Hằng đến, buộc y xuất thành, đến gặp Mông Cổ cầu hòa. Tên Lư Nhất Hằng đâu có biết bụng dạ Tiêu Phong muốn giảng hòa, gã cho là Giả Tự Đạo đang con cự quậy giầy chết, tính đưa gã đi trước bán mạng. Khi y được Tiêu Phong mời ngồi, thấy ông có vẻ không muốn làm khó dễ gì, y bèn lấy lại tinh thần, lẩy can đảm, thưa:

- Thái sư chúng tôi muốn cùng quý quốc nghị hoà, đặc biệt cử mình tôi đến truyền đạt ý định ấy, chỉ cần quý quốc đồng ý hoà đàm, có yêu cầu gì, xin quý quốc cứ đưa ra.

Nghe y nói, Dương Qua nổi nóng, gãi quát:

- Luru Nhất Hằng, đó có phải lời Giả Tự Đạo bảo người đến truyền đạt? Người chó khá nói năng vô trách nhiệm!

Nhìn lại, Luru Nhất Hằng nhận ra Dương Qua, chính người đã đánh bại y ngày nào, y lập tức cung cung kính kính cúi rừ đầu xuống, đáp:

- Đích thật là lời của Giả thái sư, tiểu nhân nào dám thêm bớt chút gì!

Dương Qua giận đến tái xám mặt mày, tưởng y đến cầu hoà, nào ngờ lão Giả Tự Đạo lại sai y xin đầu hàng, nếu cứ kiểu này, tụi tướng lĩnh Mông Cổ đem đưa ra những đòi hỏi nghiệt ngã, lão Giả Tự Đạo sau khi nhờ hoà ước mà rút chạy được rồi, lão sẽ làm sao thi hành hiệp ước cho được? Gã đang tay đập bàn, đang muốn phát tác, bỗng thấy Tiêu Phong xua xua tay, bảo:

- Được rồi! Thành ý cầu hoà quý quốc, chúng tôi đều thấy rõ, mời ông tạm ra ngoài ngai nghỉ, chờ ta cùng chư tướng bàn bạc xong, sẽ có phúc đáp.

Chờ cho thị vệ dẫn Luru Nhất Hằng đi khỏi, ánh mắt quét vào bọn tướng lĩnh, Tiêu Phong hỏi:

- Lời sứ giả Tống triều nói đó, tất cả thầy đều nghe rõ, vậy ý kiến các ông là sao?

Chung tướng đưa mắt nhìn nhau, không ai dám mở miệng, bọn họ trước giờ đi chinh chiến, thắng nhiều hơn thua, dường như chưa từng giảng hoà cùng đối phương, nhưng lúc này, ba quân mắc quái bệnh, chẳng phải như bình thường, bọn họ đều chung một ý nghĩ ``Lòng thiết chẳng muốn hoà hoãn, nhưng nếu không giảng hoà, hiện thời không có cách chi điều quân tấn công thành trì cho được!``. Do đó, tất cả đều lặng thinh.

Nhìn quanh, chẳng thấy ai có ý kiến, ánh mắt Tiêu Phong dừng lại trên người Ngột Lương Hiệp Đài, ông hỏi:

- Ngột Lương Hiệp Đài tướng quân, hãy nói cho ta nghe ý của ông đi!

Ngột Lương Hiệp Đài mắc bệnh gần mười ngày nay, thân thể cực kỳ hư nhược, y đang gắng gượng giữ cho thẳng lưng, nhưng cuối cùng vô lực, đành ngồi ngả nghiêng trên ghế, khi bị ánh mắt Tiêu Phong thăm dò, bị ông hỏi ý, giọng y hầu như hụt hơi, y đáp nhỏ nhỏ:

- Mọi thứ đều trông vào đại tướng quân chủ định, tôi vốn không có ý nào, mà cái bệnh này nó kỳ lạ quá, tôi đoán chừng đây là do bên quân Tống bỏ thuốc xuống giếng nước ăn!

Troong óc hơi bị choáng, Tiêu Phong sắc mặt chẳng đổi, ông gật gù, bảo:

- Ông nói rất có lý, nhưng đại bộ phận quân ta đều đang bị trúng độc, vẫn chưa có cách chữa trị, kẻ sách trước mắt, ta thấy chỉ có giảng hoà mới là cách tốt hơn hết, không hiểu ý các vị là thế nào?

Bạn đang đọc truyện *Thiên Mã Hành Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.19 - Chương 140: Triệt Quân Bắc Hồi

Tiêu Phong đưa bản hoà ước ông vừa chữa xong cho Giả Tự Đạo, nói:

- Hai mươi vạn lượng bạc trắng, hai mươi vạn tấm lụa, đó là con số của hoà ước này, ta đã duyệt qua rồi, ngài lập tức phê chuẩn hai con số đó, ngừng bàn cãi những chuyện loanh quanh, ngài cho thảo bản khác, chỉ chú tâm vào những điểm trọng yếu, hai bên cùng ký vào.

Giả Tự Đạo mừng như vớ được của quý, lão đưa hai tay đón lấy, khom mình, gật đầu đáp:

- Dạ ... Đại tướng quân chờ cho một chút, tôi sẽ lập tức cho thảo bản khác.

Nói xong, lão đi ra trước án thư, hạ lệnh thợ ký thảo lại bản hoà ước theo ý của Tiêu Phong.

Vừa nghe Dương Qua nói Tống triều chỉ muốn bồi thường mười vạn bạch ngân cùng mười vạn tấm lụa, Ngột Lương Hiệp Đài cùng A Lam Đáp Nhân nổi giận, đang định lên tiếng phản đối, họ thấy Tiêu Phong đưa tay vẫy vẫy, lão Giả Tự Đạo xun xoe chạy ngay đến, gật đầu lia lịa, đồng ý liền, dù họ thấy con số này còn quá ít, nhưng nay Tiêu Phong đã mở miệng, họ không tiện phản bác nữa, có điều nhìn Tiêu Phong vừa chỉ hạ bút sửa chữa chút đỉnh đã thấy Giả Tự Đạo này chẳng dám hó hé chút nào trước khí thế của ông, họ đều phục Tiêu Phong sát đất.

Chẳng bao lâu, Giả Tự Đạo đem bản hoà ước mới được thảo lại xong dâng lên Tiêu Phong. Tiêu Phong sai thị vệ đóng dấu ấn vào chỗ của mình ký trên hai văn bản, Giả Tự Đạo cũng đóng dấu vào chỗ của lão, rồi mỗi bên thu giữ một bản.

Mọi người đều hài lòng, Tiêu Phong bèn cho hiến vài rần rượu mừng. Món rượu sữa ngựa nặng này làm Giả Tự Đạo ho sù sụ không ngớt, Dương Qua vốn muốn quậy phá lâu từ lâu, bèn tự rót đầy một bát rượu sữa ngựa, gắp nâng bát, hướng vào Giả Tự Đạo, mời:

- Giả thái sư, ta kính ngài một bát!

Giả Tự Đạo vừa ho vừa nhăn mặt nhịu mày, đáp:

- Thừa vị tướng quân này, ta thật không sao uống nổi!

Dương Qua sa sầm nét mặt, bảo:

- Giả thái sư, ngài không nể mặt ta chút nào sao?

- Không ... Không ... - Giả Tự Đạo vội lắc đầu lia lịa - Ta .. Ta ... Rượu này nồng quá, ta thật không quen uống.

Dương Qua hặc lại:

- Sao vậy? Ngài nói rượu sữa ngựa này uống không ngon à? Rượu sữa ngựa vốn là biểu hiện cho tính hào sảng, thẳng thắn của người Mông Cổ, ngài bảo không uống nổi, vậy là đã xem thường người Mông Cổ!

A Lam Đáp Nhân vỗ bàn cái rầm, la lớn:

- Gì vậy? Ai dám coi thường Mông Cổ chúng ta? Ta sẽ dao trắng đâm vô, dao đỏ rút ra cho coi!

Hắn ở Kinh Triệu khá lâu, cũng đã học được dăm câu thành ngữ của người Hán!

Giả Tự Đạo bị cú đập bàn của A Lam Đáp Nhân làm cho run sợ, rồi thấy y trợn mắt giận dữ, lao lập tức không dám hó hé gì thêm, phải nhắm mắt, nâng bát lên uống. Nào ngờ, ngụm rượu quá nồng làm lão ho sặc sụa, phun sạch cả ra ngoài.

Dương Qua cười gằn:

- Giả thái sư, ý ngài là sao? Không uống thì thôi, lại còn nhỏ toẹt cả ra ngoài! Thật là hết sức khiếm lễ!

- Đúng đó! Phải uống lại bát khác, hể còn nhỏ ra nữa, thì đúng là coi thường người Mông Cổ chúng ta!

A Lam Đáp Nhân giờ nhận ra ý định quậy phá lão Giả Tự Đạo này của Dương Qua, y lập tức hòa vô thêm.

Thị vệ lại rót đầy bát khác cho Giả Tự Đạo, Trương Thắng cùng những quan viên trung trực khác bình thường hận tên Giả Tự Đạo tận xương tủy, lúc này, thấy lão đang bị làm khó, chẳng ai trong họ muốn tiến ra gỡ bí giúp. Còn lũ thân tín xu nịnh của Giả Tự Đạo, toàn một bọn tham sinh úy tử, dĩ nhiên cũng chả đứa nào dám đến trợ giúp. Nhìn bát rượu đầy, Giả Tự Đạo vừa ngán vừa sợ tới gần sa lẹ, đành gồng mình nuốt bát rượu xuống, cố gắng không ho, không sặc, tránh phun rượu trở ra.

Đứng bên lão, Tiêu Phong thấy y đã bị quậy, chịu đau khổ nhiều rồi, ông bèn đứng lên, bảo:

- Giả thái sư vốn người cao quý, chắc cũng thường dùng thứ rượu sữa ngựa này của vùng thảo nguyên. Hoà ước đã ký kết xong, kính mời chư vị trở về, ngày mốt, chúng ta sẽ rút quân về bắc.

Giả Tự Đạo như vừa trút bỏ được một gánh nặng, bèn làm lễ cáo từ Tiêu Phong, lên ngựa ra về.

Tiêu Phong hạ lệnh cho quân sĩ rút trở về trại, bữa kế đó, ông cho mở tiệc khao thưởng toàn tướng sĩ. Khuya ấy, Tiêu Phong hỏi dự định hành trình của các bằng hữu.

Dương Qua nhớ nhung Tiểu Long nữ vô hạn, gắp tính về ở Tuyệt Tình cốc dưỡng thân, chỉ mong mỗi trời xanh run rủi cho nàng sớm trở lại gặp gã trước hạn định.

Trình Anh vốn muốn cùng đi với Dương Qua, nhưng lời ra đến miệng rồi, nàng vội nuốt trở vào, nghĩ bụng không nên quấy rầy gã, để yên cho gã một thân một mình, được tĩnh lặng mà nghĩ nhớ về Tiểu Long nữ. Nàng bèn nói muốn theo ngà đông nam trở về Gia Hưng, sẵn Liễu Như Lăng muốn về Lâm An, tất cũng phải đi cùng một đường, gã bèn mạnh miệng xin được theo hộ tống nàng.

A Tử ngao gãi:

- Trình ti ti võ công giỏi quá trời, đầu cần huynh đi theo hộ tống đâu?

Liễu Như Lăng đáp:

- Trình ti ti là đệ tử của Hoàng lão tiền bối, võ công dĩ nhiên là tuyệt vời rồi! Chỉ vì Trình ti ti rất cục chỉ là một vị cô nương, lại xinh đẹp như vậy nữa, trên đường đi thế nào chẳng khỏi khiến ít nhiều kẻ dòm ngó, tiểu đệ tình nguyện ra sức khuyến mãi, đi trước mở đường cho ti ti, dọn dẹp hết những thứ rác

rười vô lại, tránh cho tí ti bị phiền hà!

Trình Anh cười, nói:

- Liều thiếu hiệp xem chừng khéo ăn nói!

A Tử bảo:

- Một điều kêu tí ti, hai điều gọi tí ti, muội thấy huynh chỉ rình rình muốn kiếm chác gì đó thì đúng hơn!

Liều Như Lăng hi hi:

- Bộ chỉ mình cô được gọi tí ti thôi, không cho ta gọi tí ti với hay sao? Thiên hạ ở đâu có cái đạo lý đó vậy?

Gã nhìn Trình Anh, rồi nói tiếp:

- Chỉ mong tí ti nể cái mặt này, mà cho tiểu đệ được theo hộ vệ tí ti về đến nhà ở Gia Hưng, trên đường, có dịp cho tiểu đệ được nghe tí ti dạy dỗ thêm cho.

Trình Anh vui vẻ đáp:

- Hào ý của Liều thiếu hiệp, dĩ nhiên ta phải nhận, mà thiếu hiệp người đã gọi ta mấy tiếng tí ti đó, ta sao nỡ để thiếu hiệp gọi uống công cho được, cứ theo tí ti đây đi cùng một đường, dạy dỗ thì không dám, nhưng thiếu hiệp đây ăn nói có duyên, đọc đường, chỉ mong được nghe thiếu hiệp giỡn cợt cho thêm vui, bớt buồn!

A Tử vỗ tay:

- Từ ca chẳng có bản sự gì khác, chỉ độc nhất món đó!

Lâm Yên Bích cũng tủm tỉm cười, góp vào:

- Trình tí ti, tí ti đừng nghe y béo lẻo cái miệng, nói những gì là đi mở đường, nói ra sức khuyến mãi, thực ra là để dựa hơi Trình tí ti, để xua bớt đi những oanh cùng yến dọc đường. Y mà một mình một thân ra đi, trong hành trình, có chỗ nào mà y không có người quen cũ! Chỗ này sa đà ít bữa, chỗ kia lưu luyến dăm hôm, đi có khi cả nửa năm cũng chưa về đến được Lâm An!

Vốn đang chệnh choáng dăm ba chén rượu, Liều Như Lăng thấy Lâm Yên Bích mồm miệng lanh lợi, nói cười sắc sảo, gã chợt thấy lòng quần thắt, nhưng chỉ vui vẻ nói:

- Chẳng hiểu Lâm muội học được thói trêu người từ khi nào? Ngày xưa, muội mặt lạnh như tiền, cả năm không mở miệng cùng ta được quá ba câu, lúc này lại phát ngôn, miệng lưỡi lại quá sức lanh lợi a!

Dương Qua cười ha hả:

- Tiểu huynh hào khí ngút trời, oai hùng bệ vệ, Lâm cô nương đây thông minh nhạy bén, mồm miệng sắc sảo, mỹ nhân kết với anh hùng, đúng là ông trời xe duyên!

A Tử nghe mà ngọt ngat, cô la lớn:

- Dương đại ca, huynh nhậu đến say khướt rồi kia! Sao huynh lại mở miệng hồ đồ vậy? Lòng tí phu muội chỉ mang nặng hình bóng tí ti của muội, nói cái gì mà ông trời xe duyên!

Bỗng một bàn tay mềm mại nắm lấy tay cô, một giọng dịu dàng nói bên tai:

- A Tử, muội theo ta ra ngoài đi dạo chơi nhé!

- Đi đâu mà đi! - A Tử ngoài trông lại, cô nhận ra ánh mắt hiện rõ nét trắc ẩn của Trình Anh, ruột gan cô vụt chua xót, nổi ghen tuông hoà lẫn mối oan khiên trào dâng trong lòng, cô gần như muốn oà khóc to lên được!

Mấy lúc sau này, Dương Qua cũng nhận ra tình ý giữa Tiểu Phong cùng Lâm Yên Bích, lại nghe về tám chân tình họ đã từng vào sinh ra tử bên nhau, chuyện họ gắn bó cùng nhau là lẽ thường, trong đầu tất cả, ai cũng thấy cả hai người Tiểu Phong và Lâm Yên Bích thực sự là một đôi trời sinh, Dương Qua cũng chẳng làm ngoại lệ, nên trong một lúc cao hứng, gã đã cất giọng tán vào. Kịp khi nghe A Tử mở miệng phản bác, gã đột nhiên nhớ lại mối thâm tình cùng đồng sanh cộng tử của cô cùng Tiểu Phong, gã bất giác hối hận đã lỡ lời, đã động chạm vết thương lòng của A Tử, gã bèn lập tức vỗ mạnh tay lên đầu, than van:

- Ôi ... A Tử nói đúng thật, ta say quá mất rồi, choáng cái đầu muốn chết!

Nghe câu nói của Dương Qua, Lâm Yên Bích chẳng khỏi ửng hồng gò má, nhưng khi thấy thái độ A Tử như vậy, cô nhất thời không biết phải nói gì, cô ngậm thờ dài, ngẫm nghĩ "Tình ý của A Tử đối với chàng thực quá sâu đậm, đích thực cô đã sống chết bám theo chàng, dù chàng chưa hề động tâm cùng

cô, nhưng trọn đời này, chàng không thể không quan tâm đến cô. Sau này, ta cùng chàng ra tái ngoại chẩn dè, ta rồi cũng sẽ phải vầy đoàn cùng A Tử, cô ta ghen ghét ta tận xương tủy, thù đoạn lại hết sức thâm độc, ta làm sao có được một ngày sống cho yên ổn đây? Nhưng xem lại tấm si tình của cô cùng chàng, đến cả trăm năm vẫn cứ theo đuổi chàng về tận thế giới này, mà chàng lại không chút động tâm nào, cô ấy thực đáng thương!" Trong một lúc, tâm tư cô rối bời, không biết gỡ khúc mắc ở đâu, cô đành gạt nó sang một bên, không muốn lại nghĩ đến chuyện ấy nữa, nhưng suốt cuộc đời này, tình cảm cô dành cho Tiêu Phong không thể để bất cứ gì làm cô thoái lui, cô đành để nó đến mai sau này sẽ tính.

Bỗng nghe Tiêu Phong nói:

- A Tử, ta phải nói cho muội hay một sự kiện quan trọng này, có thể muội sẽ không tin, nhưng đây là một sự thực, cô ấy ... cô ấy - ông chỉ thẳng ngón tay vào Lâm Yên Bích - Cô ấy chính là tì ti A Châu của muội đầu thai vào kiếp này, ông trời run rủi đưa đẩy ta trôi giạt về đây, đồng thời cũng cho A Châu được đầu thai vào cùng thế giới này, kiếp trước, cô ấy đích thực A Châu!

Câu nói dứt, mọi người nhìn nhau kinh ngạc, lập tức A Tử gay gắt la lớn:

- Muội không tin! Muội không tin! Cô ta với A Châu chẳng có điểm gì giống nhau hết!

Tiêu Phong thờ ra, ông đáp:

- Đã là kiếp tái sinh rồi, đâu cần gì phải hình dạng giống nhau như hệt? Muội tin hay không tin cũng vậy, sự thật là thế, tâm tư ta buộc ta phải nói cho muội rõ, cô ấy đích thực là A Châu!

A Tử đứng vụt dậy, cô đưa mắt dòm dòm vào Lâm Yên Bích, rồi quay sang chăm chú nhìn vào Tiêu Phong, nỗi tuyệt vọng tràn ngập vô cùng cực trong lòng, cô đỏ lệ như mưa, lớn tiếng thét:

- Muội không tin! Huynh đang gạt muội, Huynh lừa dối muội!

Cô chạy như bay ra ngoài, tận đáy lòng, cô hiểu, về bề ngoài, tuy Tiêu Phong thô dã, nhưng đầu óc ông rất chi tinh tế, chính ông mở miệng nói ra, thì đây ắt là sự thực. Cô biết quá rõ mối thâm tình Tiêu Phong dành cho A Châu, cô hiểu ngay, từ giờ về sau, ông đối xử cùng A Châu ra sao sẽ đối xử y hệt cùng Lâm Yên Bích. Trong một lúc, bao nhiêu buồn giận, đau lòng, ganh ghét, chúng ồ ạt, hè nhau chiếm lĩnh đầu óc cô, giấc mộng cô hằng ôm ấp được suốt đời kề cận bên ông vụt tan vỡ, khiến cô chịu không thấu, chỉ muốn phát điên!

- A Tử! - Trình Anh vội vàng rượt theo, nàng chỉ thấy A Tử đoạt cổ ngựa từ tay một tên quân sĩ, phóng lên trên yên, ra roi chạy vùn vụt về hướng nam. Sợ cô bị tai nạn, Trình Anh cũng phóng lên một thót ngựa khác, rượt đuổi theo sau.

Trong trường, mọi người nghe tiếng vó ngựa, họ đồng loạt chạy ra xem, chỉ thấy hai thót ngựa một trước một sau, đã chạy đi xa lắm rồi. Tiêu Phong lo cho A Tử, vội ra lệnh cho quân đem đến một thót ngựa khác, định tự ông cưỡi đi tìm. Liễu Như Lăng hốt nhiên giựt dây cương khỏi tay ông, leo tót lên lưng ngựa, bảo ông:

- Đại ca làm thống soái toàn quân, không rời đi được, để đệ đi thế cho.

Tiêu Phong gật đầu đồng ý, Liễu Như Lăng thúc ngựa chạy đi, bỗng nghe Tiêu Phong từ mé sau gọi nhần theo:

- Tử đệ, tính tình A Tử bướng bỉnh, nếu cô ấy không chịu trở về, đành phiền đệ thay ta lo liệu cho cô ấy!

Liễu Như Lăng cả tiếng đáp lại:

- Đệ hiểu rồi! Đại ca cứ yên tâm.

Nói xong, gã đã giục ngựa chạy như bay, khuất vào nẻo xa.

Mọi người cụt hứng, rủ nhau giải tán. Đến chiều tối, cũng chẳng thấy bóng dáng A Tử trở về. Qua đến hai hôm sau, cũng chẳng một tăm hơi. Từng dự định ngày đó đưa toàn quân trở về, Tiêu Phong cho rằng A Tử có được Trình Anh và Liễu Như Lăng chiếu cố, cô sẽ không gặp bất trắc gì, mà hai bên đã ký kết hoà ước xong, chẳng phải chuyện trẻ nít nói chơi, ông bèn ra lệnh cho toàn quân nhổ trại, lui binh.

Bích Vân cung cũng tọa lạc trong vùng đất thuộc Mông Cổ, Lâm Yên Bích dĩ nhiên cũng theo Tiêu Phong đi lên miền bắc.

Nơi ven sông, Dương Qua chia tay cùng Tiêu Phong xong, gã trực chỉ đi về nẻo Tuyệt Tình cốc.

Đại quân của Tiêu Phong vượt qua Trường Giang xong, cùng nhau ngược bắc trở về,

Bạn đang đọc truyện *Thiên Mã Hành Không* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.19 - Chương 141: Hắc Dạ Lý Địch Đăng Quang

Hắc dạ lý địch đăng quang: Ánh sáng đèn trong đêm đen.

Đại quân rầm rập trải bắc, vượt ngang ngả Thái Châu để về Kinh Triệu, Bích Vân cung vốn tọa lạc ở phía bắc Kinh Triệu, nên Lâm Yên Bích cũng theo Tiêu Phong đi Kinh Triệu trước.

Khi đại quân đến gần thành Kinh Triệu, bỗng cổng thành rộng mở, sau ba tiếng pháo lệnh nổ vang, Hốt Tất Liệt cười ngựa tiến ra trước, dẫn theo sau toàn bộ quân sĩ ra ngoài nghênh đón.

Tiêu Phong nhảy xuống ngựa, quỳ trước mình ngựa Hốt Tất Liệt, lớn tiếng:

- Tiêu Phong bắt tài, đã chẳng triệt hạ được Ngạc Châu, thỉnh vương gia trị tội.

Ngột Lương Hiệp Đãi, Dã Tốc cùng A Lam Đáp Nhân cũng rời khỏi mình ngựa, đến quỳ bên cạnh.

Hốt Tất Liệt vội xuống ngựa, đến đỡ Tiêu Phong dậy, rồi đưa tay vỗ vỗ vào vai ông, y cười vang, nói:

- Tiêu tướng quân có tội gì đâu? Lăn ra quân này, chẳng tổn thất một binh sĩ nào, mà còn buộc Tống triều phải ngoan ngoãn mỗi năm mỗi cống nạp hai mươi vạn lạng bạch ngân, hai mươi vạn tấm lụa, ấy cũng là một thắng lợi rất to lớn, thử hỏi có ai trong thiên hạ làm được bằng vậy?

Nghe y nói thế, Ngột Lương Hiệp Đãi, Dã Tốc cùng A Lam Đáp Nhân bất giác thảm thờ ra, họ vốn cứ nghĩ sẽ bị Hốt Tất Liệt hải tội cả đám, không những thế, lại còn được y khen ngợi. Cả ba cùng một ý nghĩ "Vương gia đối xử quá hậu cùng Tiêu đại tướng quân, mọi công chuyện ông ta làm, vương gia đều bỏ qua hết!"

Đây là lần đầu Lâm Yên Bích gặp Hốt Tất Liệt, nhìn thấy ở y khí độ cùng chân tâm đó, cô chẳng khỏi run sợ, than thầm hèn chi mấy lần Tiêu Phong muốn từ quan mà đều đã không sao ngoi lời được, người này chiều hiền đãi sĩ, coi trọng tín nghĩa, nếu y mà không phải một vị vương gia Mông Cổ ngàn ngạt hùng tâm, người mang tính tình như y sẽ thật tâm đầu cùng Tiêu Phong. Cô nghĩ bụng "Nhìn hình thế Đại Tống hiện thời, gian thần đầy triều đình, dân chúng khốn khổ, với tham vọng nhất thống thiên hạ của y, hoàn thành giấc mộng ấy chỉ còn là sớm hay muộn thôi, cho dù Tống triều thực sự vẫn hãy còn nhiều hảo hán không sợ chết, nhưng số đông bọn cầu nhàn, hưởng lạc, nhát gan đang thao túng quyền thế, thì Đại Tống làm sao có thể đương cự hàng mấy chục vạn thiết kỵ mang đầu chí dũng mãnh của Hốt Tất Liệt!". Bất giác, cô nảy sinh phiền muộn trong lòng.

Đại quân lần lượt nhập thành, tối hôm ấy, Hốt Tất Liệt mở yến tiệc to chiêu đãi, khao thưởng tam quân, y không hề động đến vụ không tán công thành Ngạc Châu để đi đến ký kết hoà ước, Trong buổi yến tiệc, Hốt Tất Liệt nói cười vui vẻ, hết sức quý trọng Tiêu Phong, hầu như y nhiều phen thối phồng ông lên. Khi Ngột Lương Hiệp Đãi kể lại chuyện y tra hỏi tử đại mỹ nữ thế nào, Hốt Tất Liệt cười bảo y:

- Ông thấy đó, oàn do yếu kém văn hoá Trung nguyên! Hồi đó mà ta nghĩ ý tìm diệt các tiên vương nhà Đường, nhà Tống, chắc thế nào ông cũng sẵn sàng vỗ ngực nhảy ra nhận lời tức thì, cho tới có phải xuống âm ty truy nã được các âm hồn đó., có muốn lấy thủ cấp chúng mang về dâng, cũng là vô phương!

Ngột Lương Hiệp Đãi cười hi hi:

- Tiên vương Đường, Tống, thần vốn cũng chẳng biết là giống gì, thì ra rất những người đã quá cổ cả!

Nghe y nói, mọi người cười ồ, Tiêu Phong sực nhớ một điều, ông hỏi:

- Vương gia, ngài có lần viết thư nói là huynh đệ Gia Luật Anh và Tiêu Minh Dương của tôi đã từ Lâm Hoàng xuống Kinh Triệu tìm thăm tôi, không hiểu hai người đó hiện ở đâu?

Hốt Tất Liệt đáp:

- Họ trú lại đây khoảng nửa tháng, không thấy ông về, cho rằng chiến cuộc còn kéo dài, nên đã trở về cả rồi, có nhờ ta chuyển lời nhắn ông nếu rảnh rang, mau về thành Lâm Hoàng thăm nom họ, trên ấy, ai cũng mong, nhớ ông!

Nguyên Tiêu Phong cứ nghĩ Hốt Tất Liệt cầm giữ hai người nọ chờ ông trở về, không dè lại đoán sai ý Hốt Tất Liệt, ông lập tức cảm giác áy náy, thêm nữa, chuyện nghị hoà đó, Hốt Tất Liệt đã chẳng chút trách quở, mà lại còn khen rồi rít, vụ mờ miệng xin từ quan này, trước mặt bá quan, thật khó lòng đề cập tới, ông đánh nhủ lòng, sau này sẽ tìm cơ hội khác đem thưa cùng Hốt Tất Liệt..

Vừa nốc rượu vừa xem biểu diễn các màn múa thô dã của Mông Cổ, ngoài Tiêu Phong cùng Hốt Tất Liệt, mọi người đều có phần chệnh choáng.

Bổng Dã Tốc đập bàn, la lớn:

- Con bà nó, ta vẫn chưa hiểu tại sao, vừa đi khỏi Ngạc Châu, ta đã lại được ăn uống, ngủ nghỉ bình thường trở lại, mấy cái vụ toàn thân èo uột, chả còn thấy chút nào, ai này cũng đều như ta, con bà nó, thiệt là hết sức kỳ lạ, khó hiểu!

Ngột Lương Hiệp Đãi nói:

- Chẳng có gì lạ đâu, nhất định có kẻ đã bỏ thuốc xuống các giếng ăn, kẻ này giới hoá trang giống quân sĩ mình, lẫn lút vào doanh trại chúng ta, lại hiểu rất rõ mọi sinh hoạt trong quân doanh, mới có thể thần không hay, quỷ không biết mà hạ độc các giếng nước. Công phu sử dụng độc lại cực cao siêu, y mới đã có thể tạo ra tình trạng sức khỏe mọi người sút giảm, không chút biểu hiện đã trúng độc, đến tất cả thầy thuốc quân y đều bó tay chẳng hiểu là bệnh trạng gì, cùng bó tay chịu thua. - Gã ngừng một chút, rồi tiếp - Nhưng có thể khẳng định một điều, là kẻ đó đã không có ý muốn giết tận giết tuyệt, chứ nếu hãn mà bỏ chất kịch độc, chúng mình chỉ có trắng cảnh giấy chết! Từ giờ trở đi, bọn mình phải hết sức chú trọng cất đặt trông nom cho kỹ các nguồn nước, tránh mọi rủi ro to!

Hốt Tất Liệt khẽ hừ một tiếng, nói:

- Toàn chuyện đã qua, đừng nhắc lại nữa, bên Tống triều nhiều kỳ nhân dị sĩ, mà mình còn chưa đề phòng đúng mức đến họ, vậy cứ làm theo lời Ngột Lương Hiệp Đài tướng quân nói đó, từ giờ, mình phải tăng cường phòng vệ hơn nữa.

Biết con người Hốt Tất Liệt thông minh cỡ nào, Tiêu Phong khẳng định trong tâm y có phần nghi ngờ ông, nhưng ngữ điệu y thì lại ra sức bảo vệ cho ông, tức thì cảm kích y vô ngần, ông thâm tính, sẽ đứng ra thủ thật, sẽ dám đứng ra nhận trách nhiệm chuyện mình đã làm. Cảm giác nhiệt huyết dâng tràn lên đầu, ông bèn chấp tay hướng sang Hốt Tất Liệt, nói:

- Vương gia, thực ra ...

- Ôi ... Tội nay ta quá chén, uống tới có phần mê man! - Hốt Tất Liệt khoát tay chặn lời Tiêu Phong, - Tiêu tướng quân có gì muốn nói, hãy chờ đến ngày mai, đầu bàn vương đang nặng như đeo đá, đang cần đi ngủ. Các vị hành quân cả ngàn dặm đường ắt đều thấy mệt mỏi cả rồi, vậy hãy đi nghỉ ngơi đi.

Thấy y muốn tránh né, Tiêu Phong không tiện nói thêm, bèn lập tức cùng mọi người cáo từ, ra về.

Giống như trước khi xuất chinh, Tiêu Phong trú tại trong vương phủ, khi ông vượt mấy dãy hành lang về đến khu biệt viện phía sau, nhà cửa, phòng ốc chung quanh đều vắng lặng, duy nhất từ hai gian nhà nhỏ thấy có ánh đèn vàng, một gian là chỗ ở của Lâm Yên Bích cùng Thanh Huyền, gian nhà kia là chỗ của Tiêu Phong tạm trú. Ánh đèn vàng vọt từ hai gian lại tạo một cảm giác êm ả trong ông. Từ đáy tiềm thức, ý tưởng khiến bước chân Tiêu Phong chậm hẳn lại, ông dừng bước, mắt trông vào vàng sáng ánh đèn, tâm tư ông dần dà bình thản trở lại. Chợt ông tự nhận ra, ông lâu nay khắc khoải, ba mươi năm qua, ông chừng như chưa khi nào sống cho riêng mình, mối hận thù của đất nước ông, chuyện giết chóc giữa các sắc tộc, mường tượng chúng không ngừng quần quít vào ông. Từ Liêu quốc giạt về xứ Mông Cổ, xuyên qua hơn trăm năm, ông vẫn cứ không sao thoát khỏi dòng định mạng lời cuốn ông, trong tất cả mọi gì xảy ra, đặc biệt trong chuyến nam chinh này, luôn lách để chẳng làm mất đi sinh mạng một tên quân binh nào, đồng thời giữ trọn lời thề cùng Hoàng Dung quyết không sát hại một sinh mệnh người Hán, nhưng bị giam mình trong các ràng buộc đó, cái tư vị thật khó chịu đựng quá, trên đời này chắc chẳng một ai khác bị vùi dập vào những khổ ải đó. Vào thời khắc này, ông cảm giác mỗi một ngất người, cái mỗi một thấm từ trong ra. Trời sinh ông hội đủ mọi yếu tố làm một anh hùng, từ nhỏ ông đã được nuôi nấng trong những tiêu chuẩn đào tạo anh hùng, ân sư Uông Kiêm Thông đã ra sức bồi bồi cho ông,

tại ông nghe, mắt ông thấy toàn những thiên anh hùng ca, những sự tích anh hùng, trui rèn cho ông trong hai mươi năm, tạo ông thành một hán tử đội trời đạp đất, một đấng anh hào dám hy sinh thân mạng cho đất nước, cho quốc dân, nhưng ông trời trở trêu, đã không cho ông làm người Hán. Ông không thể đưa tộc nhân của ông đi xâm lược mảnh đất đã có công nuôi nấng ông, ông vì vận mạng tộc nhân Khiết Đan mà phải bó thân đi cùng người Mông Cổ tác ác như cạp beo, những tư vị ấy, ông đã đều phải nếm qua hết.

Lúc ông nhìn ánh đèn vàng êm ả đó, ông chợt phát hiện thân hình mình thực đã quá sức mệt mỏi, ông đâu cần được ngàn vạn người sùng kính, ông chỉ muốn được như vàng ánh sáng đèn êm ả đó, toả sáng trong bóng đêm tĩnh lặng, cho con tim nhức mỏi của ông có một chỗ nào đó mà nhờ neo, mà ngơi nghỉ. Ông biết đó là ánh sáng đèn mà Lâm Yên Bích thấp lên chờ ông trở về, trong quá khứ, ông chưa khi nào để ý đến tiểu tiết, nhưng tối nay, ông chợt phát hiện, ông khao khát một chỗ nào đó cho con thuyền ông thả neo dừng bến ngơi nghỉ. Dẫu đây chỉ là một vàng sáng vàng êm ả nhỏ nhỏ, nhưng nó đã là một nguồn xoa dịu vô ngần của lòng ông. Ông âm thầm nhẩm nhủ "Ngày mai, bất cứ giá nào, ta quyết phải gặp vương gia để từ quan"

Tiêu Phong cất bước, khi đi ngang qua gian nhà của Lâm Yên Bích, vàng sáng khoát lên khuôn mặt ông một màu vàng, tạo trong ông một cảm giác êm ả ông chưa từng nếm qua, nó lắng lặng, thấm từ từ vào trong tâm tư.

Từ trong nhà vọng ra một tiếng kêu khẽ:

- Tiêu đại ca..

- Ủm... Chuyện gì thế?

Tiêu Phong dừng bước. Vàng nguyệt trên cao thật tròn trịa, đang từ vị trí cao nhất ở thiên đình reo rắc ánh sáng xuống toàn khu biệt viện, chung quanh khu vương phủ yên ắng, đêm đã khuya lắm rồi, nhưng Tiêu Phong không hỏi cô tại sao còn chưa ngủ, ông đủ hiểu cô, để biết tránh nói những lời khách sáo thừa hời.

- Bữa nay, Hốt Tất Liệt có làm khó dễ gì huynh không? - Tiếng Lâm Yên Bích vọng ra - Y là người sắc sảo, những duyên cớ bên trong, y đã sớm thấy hết cả rồi.

- Đúng thế, y sớm biết từ lâu, nhưng đã chẳng hề làm khó ta chút nào, mà lại còn không ngừng khen ngợi ta nữa, lúc ta định thú thực, y đã cố ý lẩn tránh, không để cho ta nói.

Nói đến đây, nghĩ đến cái đãi ngộ hoàn hảo mà Hốt Tất Liệt trước giờ luôn dành cho mình, lòng Tiêu Phong nhuốm chút ngượng ngùng, ông ta nhân nghĩa với mình như vậy, mà mình lại không thể tận trung cùng ông ta, từ cổ chí kim, trên đời này, có gì vẹn toàn cả đời đường được đâu!

Khe khẽ thở dài, Lâm Yên Bích hỏi tiếp:

- Vậy giờ huynh tính sao?

Tiêu Phong ngược lên trời cao, ông bình thần nói:

- Ngày mai ta sẽ đến nói hết sự thực cùng ông ta. Ông ấy muốn xử trí thế nào, cứ mặc ông ta, ta hết muốn bị khó khăn vây khốn, Bất cứ giá nào, ngày mai, ta sẽ xin từ chức.

Một lúc thật lâu sau, Lâm Yên Bích mới nói:

- Ủ ... Muội cứ ở đây chờ tin tức huynh vậy!

- Muội ngủ đi...

Tiêu Phong cất tiếng trả lời xong, ông bước đi về gian nhà của mình. Ông hiểu ẩn ý câu nói đó của Lâm Yên Bích, nếu ngày mai, ông gặp bất trắc gì, Lâm Yên Bích cũng sẽ không tiếp tục sống lại trên đời này nữa! Không cần ông khuyên nhủ, cô biết, xưa kia A Châu từng bắt ông phải cố sống, vậy mà rốt cục, ông đã bỏ qua lời hứa cùng nàng, đã nhặt hai mẫu tên gây đâm vào ngực để tự tận, Lâm Yên Bích cũng đã từ tiền kiếp là A Châu theo ông về đến cõi này, cô hiểu rất rõ, phải sống trợ trợ một thân trên đời này, đây là một đau khổ vô cùng cực.

Ông mở cửa, bước vô nhà, nhìn ngọn đèn thấp sáng chờ đợi ông, ông cảm giác một niềm bình thản trước giờ ông chưa trải qua, ông chẳng còn gì để nghĩ ngợi khác nữa, chỉ là chờ cho trời sáng, sẽ đến gặp Hốt Tất Liệt, nói cho trọn câu chuyện.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Mã Hành Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.19 - Chương 142: Tắc Thượng Ngưu Dương

Bữa sau, Tiêu Phong dùng điểm tâm xong, bèn đi thẳng đến trú quán của Hốt Tất Liệt. Khi ông đến khoảnh vườn trước dinh thự của Hốt Tất Liệt, thấy chung quanh tĩnh lặng, vắng bóng những thị vệ bình thường vẫn nhộn nhịp qua lại. Chẳng gặp một quân canh nào trong vườn, Tiêu Phong đi thẳng vô nhà, bên trong rộng lớn mênh mông, chỉ duy nhất một tên thị vệ đang gục đầu trên mặt bàn ngủ gục.

Cảm giác cực kỳ quái lạ, Tiêu Phong thăm hỏi, chẳng biết đã xảy ra chuyện gì đây, ông bèn rào bước đến đằng sau tên thị vệ, nhẹ vỗ vào vai y. Tên này ngơ ngác ngoái trông lại, khi nhận ra Tiêu Phong, vội nhanh chóng quỳ xuống làm lễ, miệng không ngớt kêu van:

- Tiểu nhân tội đáng chết, lỡ ngủ quên, đã không thấy đại tướng quân bước vào.

Tiêu Phong khoát tay,:

- Đừng lo... Nghe ta hỏi đây, vương gia không có nhà à?

- Là Tiêu tướng quân đấy ư? - giọng một nữ tử vọng đến, Tiêu Phong ngược trông, thấy ba cô gái Mông Cổ đang từ hậu đường tiến ra, một cô trong bọn đầu đội mào kết châu ngọc, gương mặt mỹ miều, chính là ái thiếp Đồ Á của Hốt Tất Liệt.

- Tiêu Phong kính chào vương phi.- Tiêu Phong chấp tay chào nàng. - Tại hạ có chuyện muốn diện kiến vương gia, chẳng hiểu ngài có nhà hay không?

Đồ Á đáp lễ xong, nàng đưa tay mời Tiêu Phong an tọa, ra lệnh cho đem rượu đến, rồi vui vẻ hỏi:

- Tiêu tướng quân có chuyện gì gấp cần bẩm báo cùng vương gia?

Tiêu Phong đáp:

- Cũng không có gì gấp, chỉ là muốn thưa cùng vương gia đôi điều.

Đồ Á cười:

- Vậy là Tiêu tướng quân đã đến không đúng lúc rồi, khuya qua, đại hãn cho ngựa trạm khẩn cấp đến đòi vương gia ngay trong đêm phải lên đường đi Yên Kinh, nói là có quân tình khẩn cấp cần bàn bạc.

Tiêu Phong giật mình, ông tự hỏi, sao lại tẩu xảo đến thế? Hay là Hốt Tất Liệt đã đoán trước được ý định của mình, đã cố tình lẩn tránh mình? Ông bèn

hỏi ngay:

- Vương gia có nói khi nào thì ngài trở về không?

Đồ Á lắc đầu:

- Không thấy ngài nói gì ... Vừa được cấp báo là ngài lên đường tức thì, đến ngay hành lý cũng không kịp lo liệu. Và ngài dặn giữ kín chuyện này, để tránh phiền nhiễu trên hành trình, làm cản trở chuyển đi khẩn cấp của tình hình chiến sự.

Thấy nàng không hề có ý lừa gạt, Tiêu Phong nghĩ đại khái Yên Kinh đích thực có chuyện quân tình khẩn trương, chứ không lý do gì Hốt Tất Liệt chỉ vì muốn tránh mình đến xin từ chức mà lại phải ra đi vội vã lúc nửa khuya như thế! Tiêu Phong đành than thầm, cái chuyện xin từ chức này sao mà long đong vất vả đến thế, ngay cả cơ hội đề xuất cũng là không!

Đồ Á nhìn nhìn ông, cười tủm tỉm, nói:

- Mà Vương gia đúng là thần cơ diệu toán, đã biết trước sớm này thế nào Tiêu tướng quân cũng đến xin cầu kiến, nên đã nhờ ta chuyển đến Tiêu tướng quân mấy câu!

- Dạ? Mặt Tiêu Phong sáng lên - Vương gia nhờ vương phi chuyển đến tại hạ điều gì?

Đồ Á đáp:

- Vương gia bảo, gần nửa năm qua, Tiêu tướng quân hết xông pha từ đông sang tây, lo nam chinh bắc chiến, lập chiến công hiển hách, Tiêu tướng quân dù rằng thiên hạ đệ nhất anh hùng, nhưng cũng phải vì thế thấm mệt, vương gia sợ Tiêu tướng quân thiếu dịp nghỉ ngơi cho đủ, đã đặc cách cho Tiêu tướng quân nghỉ phép một thời gian ngắn, ngài còn nói cư dân Lâm Hoàng đều nhớ nhung Tiêu tướng quân lắm, nên nhắn Tiêu tướng quân hãy tính chuyện đi lên trên ấy thăm họ. Còn nữa, kể từ khi đại hãn gia phong cho Tiêu tướng quân vùng cát cứ ấy, Tiêu tướng quân cũng có dịp về đây chăm sóc đất đai của mình, nếu không có chiến sự gì to lớn lắm, thì vương gia sẽ không triệu hồi Tiêu tướng quân về quân doanh đâu. Vậy Tiêu tướng quân hãy mặc sức mà an hưởng thú vui ấy.

Nghe thế, lòng Tiêu Phong cảm động, ông chậm rãi nói:

- Vương gia đã sớm nhìn rõ tâm tư tại hạ, nên mới nhờ cậy vương phi nói cùng tại hạ mấy câu đó, thực vương gia đã đối đãi Tiêu Phong hết tình hết nghĩa, khiến Tiêu Phong thập phần ngượng ngùng!

Đồ Á vội khoát khoát tay:

- Tiêu tướng quân chớ nên mau miệng nói thế! Vương gia nhờ ta nhắn thêm cùng tướng quân, những công trạng to lớn trong quá khứ của ông, ông chỉ nên nghĩ nhớ đến chúng, còn những chuyện khác thì ông cứ yên lòng mà bỏ qua hết đi, ngài hy vọng Tiêu tướng quân sẽ không nhìn ngài như một vị vương gia, chỉ muốn được ông xem như một bằng hữu thông cảm ông thì hay hơn! Ngài nói, Tiêu tướng quân là một đáng anh hùng đầu đội trời, chân đạp đất, ngài sẽ không muốn hành xử cùng ông những chuyện không nên không phải giữa bạn bè với nhau.

Nghe qua, Tiêu Phong yên lặng hồi lâu, cái tình nghĩa mà Hốt Tất Liệt dành cho ông qua lời của nhắn của Đồ Á đã được chuyển đạt trọn vẹn, vậy mà Tiêu Phong vẫn hay chỉ nhìn thấy ở Hốt Tất Liệt cái hùng tâm thôi, lúc này, ông hoàn toàn bị những lời ấy tác động nặng nề niềm cảm kích to lớn vào tâm can, cho dù con người ông ta ra sao, ít nhất, ông ta đối xử cùng Tiêu Phong bằng cả một tấm chân tình tận tìn tận nghĩa của một bằng hữu.

Từ biệt Đồ Á xong, Tiêu Phong trở về chỗ ở tạm đằng vườn sau, ông thấy Lâm Yên Bích đang đứng chờ mình dưới tàng cây, sắc mặt đầy lo âu, khi cô vừa nhìn thấy ông, gương mặt bỗng lộ nét nhẹ nhõm trở lại, cô không hiểu ông đã mở lời xin từ chức được chưa, nhưng Tiêu Phong hoàn toàn vẫn được bình yên vô sự.

Khi Tiêu Phong đến gần, nhìn vào mặt ông, Lâm Yên Bích khẽ nói:

- Tiêu đại ca, chưa từ chức được cũng chẳng phải chuyện to tát gì, mình sẽ tìm cách khác.

Tiêu Phong lắc đầu:

- Ta cũng không vì thế mà lo buồn, giờ ta mới hiểu, nếu ta quyết chí từ chức, vương gia cũng sẽ không làm khó gì ta đâu, trước giờ, ông ta đối xử cùng ta bằng một nghĩa khí của bằng hữu, mà ta sợ dĩ phải đánh bạn cùng ông ta, toàn chỉ vì sợ ông ta đem an nguy của Lâm Hoàng áp đặt lên ta, ta thực là đã đem bụng dạ tiểu nhân đi đo lòng người quân tử! - Ông ngược lên, trầm giọng nói tiếp - Lòng ta cực ân hận vì đã cứ hiểu lầm ông ta suốt. Ta thật uống đã mang tiếng anh hùng, vậy mà đi nghi ngờ đến cả chân tình của ông ta!

Nghe ông phát biểu đầu cua tai nheo về mối cảm khái của mình, Lâm Yên Bích cũng hiểu sơ sơ chuyện gì đã xảy ra, cô dịu dàng khuyên:

- Tiêu đại ca, huynh chẳng nên tự trách, hồi đầu, Hốt Tất Liệt đưa huynh lên làm chức đại tướng quân đó, đích xác vì sinh mạng của ngàn vạn cư dân thành Lâm Hoàng, vô hình trung đã áp đặt nó lên huynh, mà ông ta mang hùng tâm hùng hực, chỉ chăm chăm muốn nhất thống thiên hạ, huynh bị ràng buộc rối rắm trong đó, huynh đã không bắt nghĩa cùng bằng hữu đâu, chỉ là bị tai ách của dân Đại Tống làm cho huynh thành bất nhần.

Tiêu Phong ngoái trông cô, môi ông khẽ điểm một nét cười:

- Suốt cuộc đời này, ta từng làm nhiều điều quấy, đã từng làm sát không ít người vô tội, nếu ta thực sự tự trách mình, thì sớm đã cạo đầu đi tu, ngày ngày day mặt vô tường sám hối cho rồi. Muội đừng lo, mấy chuyện giết lầm đó, ta quên đã lâu, chỉ nói miệng thôi, chớ không vướng bận trong lòng đâu.

Lâm Yên Bích cười:

- Cái đó muội hẳn đã hiểu, Tiêu đại anh hùng nhà ta đâu có đâu mà câu nệ lắm vậy? Sau đây, huynh dự định ra sao?

Nhìn những tầng mây trắng trời bông bành, Tiêu Phong nói:

- Dù chưa từ chức xong, nhưng ít ra ta cũng có được một khoảng thời gian rồi rồi muốn làm gì thì làm. Ta dự định trở về thành Lâm Hoàng thăm thú anh em, cùng bọn họ cưỡi ngựa đi săn bắn, đi chăm sóc mục súc cùng họ - Ông dừng câu nói, ngược nhìn vào Lâm Yên Bích - Muội tính sao? Về Bích Vân cùng hay theo ta đi một chuyến đi Lâm Hoàng?

Lâm Yên Bích ngoái nhìn hàng lá cây xanh mượt bên ngoài, đáp:

- Bích Vân cùng cũng chẳng có công chuyện gì ... Muội ... Muội ...

Cô chưa dứt câu, gò má trắng muốt chợt đã ửng hồng.

Tiêu Phong cười âm, bảo:

- Vậy thì hay lắm! Bọn mình kéo nhau đi Lâm Hoàng, muội theo ta ruổi ngựa săn bắn, chăm sóc mục súc! - Ông chợt hạ thấp giọng, êm ái nói - Chi hiềm ta là người thô dã, chẳng rành thi thơ, ca từ, chẳng hiểu thú văn chương tao nhã, ta chỉ e ép uổng muội chịu đựng mà mang phiền muộn thôi!

Lâm Yên Bích cúi gằm mặt, nói:

- Không ... Huynh không thô dã, tâm tư huynh tinh tế vô cùng, muội ... muội biết chắc chắn! - Cô ngẩng đầu, nhìn về khoảng mệnh mông vùng đông bắc, nền trời trong xanh ngấn ngát không gợn bóng mây, cô hằng trải qua bao giấc mộng, được đi dạo chơi miền đất ấy, đi trên vùng thảo nguyên bát ngát những cỏ xanh rì ấy, rồi đây, cô sẽ được thấy từng cụm mây trắng mang hình dạng những bầy mục súc chăng?

Hồi 142 : Tắc thượng nguư dương - Phả

Thanh Huyền dĩ nhiên cũng hiểu biết, cô ngỡ ý muốn trở về Bích Vân cùng trình báo cho Giang phu nhân hay mọi công chuyện của Lâm Yên Bích, ngõ hầu tránh cho người trên cung phải lo lắng, chứ không chịu theo Lâm Yên Bích cùng Tiêu Phong đi Lâm Hoàng. Lâm Yên Bích nài nỉ cô mấy lần, nhưng cô nhất quyết không đổi ý, Lâm Yên Bích cũng đành chịu. Tối hôm ấy, họ sửa soạn hành trang xong xuôi, sớm ngày hôm sau, ba người xuất hành khỏi Kinh Triệu, chấp tay chào từ biệt nhau xong, Thanh Huyền đi về phía tây bắc, còn Tiêu Phong và Lâm Yên Bích lên đường nhắm hướng đông bắc.

Ngày nọ, hai người tới cửa ải Nhạn Môn. Tiêu Phong đến đứng trước bờ vực, ông nhớ lại khí thế hùng mạnh của ngàn vạn nhân mã người Liêu quốc ngày đó, giờ này, tất cả đã vùi thân thành tro bụi cả rồi, lòng không khỏi bồi hồi vô ngần, ông đưa chỉ tay vào chỗ đáy vực đang vùn vụt sương khói mù mịt, nói:

- Hồi trước, mẹ ta cũng đã vùi thân dưới chỗ ấy. Sau khi ta tự sát, A Tử đã ôm thân xác ta nhảy xuống đáy vực, đâu ngờ, một cái nhảy đó mà đã vượt thời gian trăm năm, để đưa ta đến ngày nay.

Lâm Yên Bích thò đầu nhìn ngắm đáy vực sâu thăm thẳm, cô tưởng tượng, năm ấy, trước ngàn vạn người ngựa giáp trụ kìn kìn, trước ánh mắt chứng kiến của quân đội hai bên, Tiêu Phong dùng hai mấu tên gậy đâm vào ngực tự sát, không sao tránh khỏi rừng mình, cô bèn nắm chặt lấy tay ông, kéo ông lui xa ra, bảo:

- Tiêu đại ca, huynh chớ có đứng gần bờ vực nữa, chỗ này thiệt hết sức xúi quẩy!

Tiêu Phong ngoái trông lại, thấy ánh mắt đầy lo âu của cô, trong lòng bỗng dưng xao xuyến, ông bèn gật đầu, đáp:

- Ủ.

Vượt qua nhiều làng mạc, thị trấn người Hán, họ vào đến vùng thảo nguyên, lúc ấy đã cuối hè, cỏ cây đang độ, trải một màu xanh mượt trên khắp thảo nguyên, đây đó rải rác từng bầy mục súc, những con bò sắc trắng, đen, những thốt ngựa cao lớn, những mục đồng đang nhàn nhã vung roi chân dắt đàn cừu, dê, thỉnh thoảng, họ cao giọng ca những câu hò hát êm ái. Bầu trời xanh thẳm, từng cụm mây trắng nổi trôi, ngồi trên lưng ngựa, Lâm Yên Bích phóng tầm mắt nhìn ngút ngàn, dường như viên chân trời đã tiếp nối vào với mặt đất xanh cỏ, xa xa, đàn mục súc như hoà lẫn vào mây trời, cô không thể phân biệt đâu là gia súc, đâu là mây nổi. Cô hít một hơi dài, mùi cỏ hoa thanh thoát thấm vào tận cuống phổi, rồi đưa tay chỉ vào nơi xa xăm, cô nhoèn miệng cười:

- Tiêu đại ca, huynh trông kia, thì ra mục súc trên thảo nguyên hoà lẫn thân mình vào cùng mây trắng, thiệt không thể nhận rõ đâu là thú, đâu là mây!

Theo hướng ngón tay cô, Tiêu Phong nhìn xa xa, ông vui vẻ nói:

- Quả có thể thật, trước giờ ta chưa hề để ý thấy, chưa khi nào ta cảm giác mục súc và mây nổi lại hoà nhập vào nhau, đúng là Lâm đại thần y có một trí óc tưởng tượng khá phong phú!

Lâm Yên Bích cười khúc khích:

- Huynh trước giờ chỉ suốt ngày nốc rượu, say rồi thì lăn ra ngủ, nếu không thì lại đắm đắm về vụ thoái thác chức Đông Liêu đại tướng quân đó, huynh còn đầu đầu óc để nhìn mây trời với mục súc nữa!

Tiêu Phong gật gù:

- Ủi nhi ...Người hiểu ta trên đời này, còn ai khác ngoài Lâm đại thần y!

Hai người nói nói cười cười, rồi trong tay vung vẩy ruổi ngựa trên thảo nguyên, Tiêu Phong có cảm giác đang sống lại thưở ông cùng A Châu chạy một mạch xuống miền nam, tình ý giữa hai người theo đường dài mà nảy nở, thưở ấy xem ra chưa xa gì lắm, giờ đây, bên cạnh ông cũng có một A Châu đang vượt thời gian, không gian về với ông, cùng cùng một mối tương thông tâm tư, cùng cảm giác về sự sống và cái chết, khiến cô, giữa ngàn vạn nhân thế đã tỉnh cớ gặp gỡ lại ông, đã mơ hồ ẩn ức lại kiếp sống trước. Ngay giả thử cô xấu xí như ma lem, ông cũng sẽ đối xử cô hết như giờ, chỉ vì cô là kiếp sau của nàng, ông trời đã bắt ngờ một cách thích thú mà ban cho cô dung nhan đẹp đẽ như thiên tiên thì cũng được thôi. Mười mấy năm sau này, không những Lâm Yên Bích bị Bích Vân cung chủ cứ theo một đường hướng dạy dỗ uốn nắn cho cô phong cách lạnh nhạt làm tiêu chuẩn của một người đẹp, mà cô còn thường xuyên chịu đựng tính khí thất thường, chợt vui đấy, chợt buồn đấy rất bất định của bà ta, tâm tư cô ít được những phút vui thú thoải mái. Mấy ngày này, cô vui vầy cùng người trong mộng, được cùng chàng rong ruổi khắp miền thảo nguyên, lòng cô vui sướng ngất trời, cô cứ ngỡ mình đang trong mơ, chỉ vì đã bao nhiêu lần mộng mị trước đó, cô vốn cũng mơ được cùng chàng tung tăng một cuộc du hành tương tự, cũng từng xiết bao sung sướng như thế trong những giấc mơ ấy, hết như cô đang hưởng vui thú như bây giờ. Cô chỉ mong muốn nối tiếp cuộc đời này bằng những ngày sinh sống bên cạnh chàng trên đồng cỏ, để thực hiện cái ước hẹn thả cừu chăn dê của kiếp trước.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Mã Hành Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.19 - Chương 143: Trùng Phản Lâm Hoàng

Trùng phản Lâm Hoàng = Trở về Lâm Hoàng

Tuy hai người không gấp rút, nhưng nhờ sức chạy đích thực vào hạng vô địch thiên hạ của hãn huyết bảo mã, họ đi chừng hơn nửa tháng thì đã thấy thấp thoáng bóng đầu tường thành Lâm Hoàng, gặp trên vùng phụ cận thảo nguyên ngút ngàn quanh thành nhiều bầy gia súc, nhiều mục đồng đang nhàn hạ vung roi chăn dắt dê, cừu.

Tiêu Phong kìm cương, dừng ngựa dõi mắt nhìn, vùng đất khoanh tròn ba mươi dặm này là cát địa mà Mông Kha phong tặng cho ông, trong lòng thầm nuôi hi vọng nó vĩnh viễn giữ mãi đáng về yên tĩnh, bình lặng ấy, đừng vương vào khổ ải của chiến trận.

Bỗng Lâm Yên Bích hỏi:

- Muội nghe nói vùng đất ba mươi dặm chung quanh đây là thuộc huynh, muội không hiểu, những mục súc trên ấy có phải tất cả đều là sở hữu của huynh không?

Tiêu Phong ngẫm nghĩ một chút, rồi đáp:

- Theo luật lệ hiện hành, có thể nghĩ là thế!

Lâm Yên Bích vui vẻ nói:

- Vậy thì tuyệt quá! Huynh còn chưa khởi nghiệp nhà nông, mà đã có đầy đàn những cừu và dê. Ngày mai, muội sẽ bảo mục đồng quay quần mục súc lại, mình chính thức khai trương nghề chăn nuôi.

Biết Lâm Yên Bích có ý thôn cọt, Tiêu Phong nói lời cô:

- Chớ những nhiều họ! Muội muốn vào nghề chăn nuôi, hãy để ta mua sắm cho muội một ít dê, cừu.- Ông khẽ cười, nói thêm - Ta khuyên muội hãy bắt đầu nuôi cho tốt hai ba con thôi, đừng ham hố số nhiều!

Lâm Yên Bích lấy làm lạ:

- Vì sao?

Ngồi yên trên ngựa, Tiêu Phong khoát tay một vòng, chỉ vào mấy mục đồng, ông nói:

- Muội thấy họ có vẻ nhàn nhả lắm, chỉ cần vung ngọn roi thôi, nhưng thực ra, họ chăn gia súc từ hồi còn nhỏ tuổi, do đó đã luyện tập thành thực

cách chắn dất, nếu súc vật mà nổi hứng chạy toán loạn tứ phía, họ đều biết làm cách nào thu phục, gom chúng trở về. - Ông lác đầu, tiếp - Mà Lâm đại thần y nhà ta chỉ giỏi nghề cắt thuốc với nghề hạ độc, giao cả bầy gia súc đó cho muối, bữa nay lạc một con., bữa mai mất hai con, chẳng mấy chốc là không còn một mống nào!

Lâm Yên Bích cười khanh khách:

- Huynh chê muối dữ a! Để bữa nay, muối ra tay gom chúng lại cho huynh xem, coi muối có biết chắn dất chúng hay không!

Cô miệng cười, tay vung roi, giục ngựa chạy ào tới chỗ đàn dê, cừu. Mấy con thú đang cắm cúi gặm cỏ, chợt bị một thót ngựa cao lớn xông vào, thấy đều kinh hoàng, chúng kêu be be âm ỉ, rồi co căng chạy giạt ra tứ phía. Gã mục đồng vội vàng vung roi vun vút gom góp dê cừu trở lại, vừa hả hê la lớn:

- Cô nương kỵ sĩ áo xanh kia ơi, mau dừng ngựa lại! Cô làm mấy con vật của ta hoảng sợ quá rồi kia!

Lâm Yên Bích kinh ngạc, cô vội giật cương lia lịa, dừng phắt ngay đằng trước bầy cừu. Từ sau chạy vội vã đến, Tiêu Phong cười ầm:

- Thấy chưa? Muối không tin lời ta, đã làm dê cừu của người ta hoảng loạn rồi rít cả lên!

Trông thấy gã mục đồng hò hét liên miết, tay roi không ngớt vung vẩy, Lâm Yên Bích hối hận trong lòng, cô xuống ngựa, đến đứng nhìn y gom góp bầy gia súc, vài con cừu sau con hoảng loạn, lại cắm cúi tiếp tục gặm cỏ.

Lâm Yên Bích đến trước mặt y, khoanh tay xin lỗi:

- Vị đại ca này, vừa rồi ta làm mấy con cừu hoảng sợ, thật là lỗi quá!

Gã mục đồng không ngắt đầu, tay gã không ngớt vỗ về vào đầu mấy con cừu, hé miệng nói nhỏ:

- Không sao đâu! Lần sau, cô để ý cho một chút khi cười ngựa. Cô từ phương nam lên, phải không?

Lâm Yên Bích đáp:

- Ừ ...

Cô thấy y đang vỗ về một con cừu tựa như ta dỗ dành một đứa trẻ, nhỏ giọng dịu dàng bảo nó:

- Tiểu Bạch, đừng sợ nữa! Có tao ở đây, không xảy ra chuyện gì đâu. Mày cứ ngoan ngoãn gặm cỏ đi, đừng để tao phải lo.

Lâm Yên Bích gần như muốn bật cười, cô hỏi:

- Nói với nó như thế, liệu nó có hiểu không?

- Dĩ nhiên là hiểu, nó quen tiếng người mà!

Gã mục đồng bấy giờ mới ngẩng lên, gã hơi giật mình khi trông thấy Lâm Yên Bích, cứ tưởng mình đang gặp tiên nữ! Trên vùng thảo nguyên này, gã chưa hề gặp một cô nương nào đẹp để đến thế. Một giọng nói rần rori vang lên:

- Tích Cổ, mi chưa nhận ra ta sao?

Chợt nghe có người gọi đúng tên mình, gã mục đồng ngoái trông lại, khi hình ảnh một thân mình cao lớn, gương mặt khô ngô đập vào mắt, gã nhảy nhồm lên, rồi chạy a tới trước người ấy, gã quỳ thụp xuống, giọng vui mừng đến thành run rẩy:

- Tiêu tướng quân, cuối cùng, ngài đã trở về! Chúng tiểu nhân ngày đêm trông ngóng ngài, rất cuộc, ngài đã về lại đây!

- Mau đứng dậy! Tiêu Phong vươn tay kéo y đứng lên, nói - Chẳng phải ta đã nhiều lần căn dặn rồi sao, khi gặp ta, chớ có quỳ lạy thế!

Mặt mày hớn hờ, gã cười toe toét phô hàm răng trắng trên gương mặt đen nhẻm, đưa tay cốc vào đầu mình, nói:

- Tiểu nhân trong một lúc cao hứng, đã quên phứt mất quy củ ấy!

Bỗng gã quay phắt người, hả hê la lớn:

- Bớ mọi người! Mau đến đây xem, Tiêu tướng quân đã về lại đây rồi nè!

Tiếng hô hoán mừng vui của gã truyền khắp vùng thảo nguyên khoáng vắng, lập tức, tất cả bỗng lặng yên, người người, ai nấy đều ngoảnh trông lại, bỗng từ từ phía tiếng hoan hô rộ lên ầm ầm, rồi rùng rùng những người cùng gia súc đều đổ dồn về chỗ ấy. Khi đến trước Tiêu Phong, họ bao vây quanh xung, bèn quỳ cả xuống, mặt ai nấy đều mừng rỡ phấn khích, có vài người mắt rướm lệ, tất cả giương cao đôi tay, phủ phục đầu rạp xuống đất. Nhìn quang cảnh người người đổ nước mắt chan hoà, Lâm Yên Bích bỗng dưng không hiểu vì đâu, cô cũng thấy cảm động muốn khóc lên được, cô khẽ khàng bặm môi, gắng gượng giữ cho đôi mắt đang nhoà nhoà đừng ứa nước mắt.

Đứng giữa đám đông, Tiêu Phong cũng cảm giác đôi tròng mắt râm rập ướt lệ nóng, ông nhất thời cứng họng không thốt nên lời, bèn ngẩng cao đầu trông lên cao vút, nhìn mây trắng trôi nổi bồng bềnh giữa nền trời trong xanh, trong lòng rộn rã tiếng ông tự nói cùng mình "Ta đã trở về nhà rồi! Rốt cục, ta đã về đến nhà rồi! Cỏ màu lục mướt biếc, trời xanh trong vắt, đây mới đúng là nhà của ta!"

Ông dang tay nâng mấy người già cả đứng dậy, rồi chấp tay, vái khắp một vòng, cất giọng sang sảng nói:

- Các vị lão thành, các huynh đệ, ti muội của ta, xin mời tất cả ... mau đứng dậy đi!

Mọi người vái thêm một vái nữa, rồi lần lượt đứng lên. Cầm tay một lão nhân, Tiêu Phong nói:

- Mình cùng một huyết thống với nhau, các vị cũng là thân quyến của Tiêu Phong ta, mọi người không nên thủ lễ quá đáng, từ giờ trở đi, mình hãy đối xử nhau bình đẳng, đừng thi hành đại lễ nữa!

Năm xưa, một thân một ngựa ra thành nghênh chiến đại quân Mông Cổ, Tiêu Phong đã cứu thành Lâm Hoàng thoát con chiến hoả, ai nấy đều phục ông tựa một thần nhân, lại nghe đồn Tiêu Phong hòa nhả, không câu nệ lễ tục, bữa nay chính mắt họ chứng kiến, đều thấy ông hoàn toàn hào sảng, thẳng thắn, không nề tiểu tiết. Tất cả đều lập tức cất tiếng vang dạ, lòng kính mến Tiêu Phong gia tăng gấp bội, càng thấy kiêu hãnh vì tộc Khiết Đan đã sản sinh được một đấng anh hùng như ông.

Lại chấp tay vái vòng quanh một lần nữa, Tiêu Phong hỏi to:

- Từ khi chia tay đến giờ, tất cả mọi người thấy đều mạnh khoẻ cả chứ?

Một ông già đầu tóc bạc trắng đáp:

- Nhờ hồng phúc của tướng quân, tất cả chúng tôi đều khá cả, năm vừa qua, mưa thuận gió hoà, cỏ cây tươi tốt, mục súc chúng tôi nuôi đều đặc biệt được béo tốt cả, mọi người có thấy thế không?

Mọi người rùng rùng ứng tiếng:

- Đúng vậy!

Tiêu Phong hỏi tiếp:

- Còn với người Mông Cổ thì sao? Mình có bị họ khi dễ không?

Hồi 143 : Trùng phẫn Lâm Hoàng - Phần cuối

Ông già tóc bạc trắng ấy vuốt râu, cười hi hi, đáp:

- Từ sau khi tướng quân đi nhậm chức Đông Liêu đại tướng cho Mông Cổ, người Mông Cổ đối xử rất đàng hoàng tử tế với chúng tôi, mà hai sắc tộc xem ra vốn cùng một nguồn, lại cùng kiểu sống du mục như nhau, những tập tục sinh hoạt hai bên không khác nhau mấy, khi chấm dứt những chiến loạn giữa hai bên rồi, quan hệ giữa hai sắc tộc tốt đẹp hẳn lên, đưa đến những cuộc hôn nhân giữa trai gái Khiết Đan cùng Mông Cổ. Đám con cái sinh ra từ những kết hợp đó khiến cho hết còn phân biệt Mông Cổ cùng Khiết Đan, mọi người đều coi nhau như cùng một nhà.

Nghe ông lão nói thế, mọi người đồng loạt cười ồ.

Tiêu Phong cũng tùm tùm cười, ông gật đầu, bảo:

- Thế thì hay quá! Mọi người hãy giải tán, trở về chăm sóc mục súc cho tốt đi.

Mọi người bịn rịn chia tay, ai nấy đều để ý đến Lâm Yên Bích đang đứng kề Tiêu Phong, hiển nhiên mỹ nhân xứng đôi cùng anh hùng, họ trầm trồ dung nhan tuyệt mỹ của Lâm Yên Bích, đều thấy chỉ có nữ tử như thế mới sánh ngang cùng Tiêu tướng quân của họ.

Bỗng Lâm Yên Bích đưa tay ngoắt Tích Cổ. Gã Tích Cổ này vội chạy nhanh đến, chấp tay, hỏi rất cung kính:

- Cô nương có điều chi dạy bảo?

Lâm Yên Bích cười, đáp:

- Không dám! Ta chỉ muốn hỏi thăm xem anh có muốn bán lại chỗ gia súc đó hay không?

Tích Cổ lắc đầu:

- Không bán đâu! Chỉ là nuôi để làm thịt dùng trong nhà!

Lâm Yên Bích có phần thất vọng, cô lại hỏi:

- Vậy anh biết có nhà nào muốn bán gia súc không? Ta đang muốn mua đằm con!

Tích Cổ vụt vỗ mạnh tay vào đầu:

- Thì ra cô nương ngài muốn mua à? Ngài không bảo sớm cho một chút! ... Đây ... Đây này ... - Y đưa cây roi vào tay Lâm Yên Bích - Bầy mục súc này xin dâng hết cho ngài.

Lâm Yên Bích lắc đầu lia lịa, nói:

- Không ... Anh đừng cho ta .. Ta không nhận chúng đâu ... Mà ta cũng không biết cách chăn dắt cả bầy, chỉ muốn nuôi hai con thôi, nhiều quá, ta không chăm lo nổi!

Tích Cổ cười hi hi:

- Dễ lắm ... để tiểu nhân chỉ cho là xong, nhà cô nương có sẵn chuồng nuôi chưa?

- Nhà ta? - Lâm Yên Bích cười xoa - Ta vẫn còn chưa biết sẽ trú ngụ ở đâu, làm sao biết sẽ có chuồng sẵn hay chưa

Tiêu Phong cười rộ:

- Muốn xây chuồng cũng không dễ đâu! Làm một cái thì được, nhưng ta thấy muội chớ học chăn dắt chúng xong hãy tính chuyện lừa chúng về chuồng. Dê cừu thích sống thành bầy, nuôi có hai con, sợ chúng sẽ bị cảm giác cô độc!

Tích Cổ vội bàn góp:

- Không khó khăn gì đâu! Tiểu nhân sẽ giúp cô nương đưa chúng ra đồng buổi sáng, buổi chiều thì lừa chúng về chuồng, nếu Tiêu tướng quân còn chưa yên tâm, tiểu nhân có thể ở tạm nơi phủ đệ của tướng quân, thay cô nương, chăm sóc chúng ban đêm. Chúng đều đã quen vâng lời tiểu nhân cả rồi, tiểu nhân đoán chắc sẽ không xảy ra chuyện gì đâu!

Lâm Yên Bích lắc đầu:

- Làm vậy không được! Không cần phải nhọc công anh đâu, ta mỗi ngày sẽ ra đây, tìm anh, nhờ anh dạy cách chăn dắt .. Chờ học thành thục rồi, ta sẽ tự tay nuôi cả bầy !

Tiêu Phong leo lên mình ngựa, vui vẻ nói:

- Lâm đại thần y thông minh số một, chăn dắt mục súc là chuyện nhỏ, đề nghị đó sẽ tiến hành thôi, bây giờ chưa phải lo tới ngay, mình hãy vô thành trước đã, kéo mấy huynh đệ ta đang trông!

Lâm Yên Bích cũng hớn hờ, leo trở lên mình ngựa xong, cô chào từ biệt Tích Cổ, rồi chậm rãi đi về phía thành Lâm Hoàng.

Bỗng một toán người ngựa từ trong thành Lâm Hoàng phóng nhanh ra, chạy thẳng đến chỗ của họ. Hai người dẫn đầu hươ tay vẫy vẫy Tiêu Phong, nghe thoang thoang có tiếng gọi "Tiêu đại ca".

Tiêu Phong cười vang, ông vẫy tay đáp trả, rồi giục ngựa chạy đến đón. Thấy vậy, Lâm Yên Bích biết họ nhất định là mấy huynh đệ mà ông vừa nói tới, Gla Luật Anh cùng Tiêu Minh Dương.

Chạy gần đến nơi, cả đoàn người cùng nhanh chóng xuống ngựa, đến quỳ tại trước đầu ngựa Tiêu Phong. Người dẫn đầu hô lớn:

- Gla Luật Anh mừng đón Tiêu tướng quân!

Giọng nói chan chứa xiết bao vui mừng.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Mã Hành Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.19 - Chương 144: Sơ Tiễn Minh Ước

Tiêu Phong xuống ngựa, rào bước đến, vươn hai tay nâng Gla Luật Anh và Tiêu Minh Dương đứng lên, rồi quay sang cất giọng sang sảng bảo đám đông:

- Các huynh đệ chớ quá câu nệ lễ tiết, đứng cả lên đi thôi.

- Dạ ...

Toán quân đồng thanh đáp lời, rồi lần lượt đứng dậy.

Siết chặt tay Gia Luật Anh và Tiêu Minh Dương, Tiêu Phong hỏi:

- Hai huynh đệ này, lâu quá không gặp, vừa rồi các bạn đi Kinh Triệu tìm thăm, rồi vào lúc ta vắng nhà, các đệ đều vẫn khoẻ cả chứ?

Gia Luật Anh đáp:

- Nhờ phước đức Tiêu đại ca, hai chúng tôi đều khoẻ, một năm sau này, người Mông Cổ nhất nhất giữ lời hứa, không tăng thuế, dân chúng đều làm ăn sinh sống tốt đẹp, có được cuộc sống ấm no, toàn nhờ vào công ơn của Tiêu đại ca đấy thôi!

Tiêu Minh Dương nói thêm:

- Ở đây, nhà nhà đều thành kính tôn tượng Tiêu đại ca để thờ, cầu chúc Tiêu đại ca được sống lâu, được khoẻ mạnh, luôn bình yên hưởng thụ hạnh phúc.

Khoé mắt long lanh, trước tình cảm tộc nhân dành cho mình, Tiêu Phong cảm động vô ngần, những nỗi niềm khổ sở chất chứa trong lòng suốt một năm qua để lo toan cho vận mệnh của Lâm Hoàng phút chốc tan biến, vì họ, ông hùng hực trong tim mỗi quyết tâm bảo toàn cho họ, cho mảnh đất này, dầu phải chết cũng không sờn lòng.

Liếc nhanh vào Lâm Yên Bích, Tiêu Minh Dương hỏi Tiêu Phong:

- Cô nương đây là ...

Tiêu Phong quay nhìn cô, đáp:

- Cô tên Lâm Yên Bích, mấy phen ta gặp hiểm nạn dưới Trung nguyên đều nhờ cô cứu giúp, nếu không có cô, sợ bữa nay không còn được gặp lại các huynh đệ.

Nghe ông nói, Gia Luật Anh cùng Tiêu Minh Dương đồng loạt chấp tay, vái Lâm Yên Bích một vái thật sâu.

Lâm Yên Bích vội vàng hoàn lễ, bảo:

- Hai vị hành đại lễ như thế, Yên Bích thấy thật không xù. Nghe ông nói, Tiêu Minh Dương mừng lắm, sớm hôm kề cận Tiêu Phong vốn là ước vọng trong đời, nhưng khi đảo ánh mắt sang Lâm Yên Bích, gã lại lắc đầu, bối rối nói:

- Không đâu, đệ cô thân, chẳng cần phủ đệ, mà chỗ ở hiện thời của đệ cũng còn tốt chán.

Lâm Yên Bích liếc gã, mỉm cười, nói:

- Minh Dương huynh đệ, câu đó là nói cho người ngoài, cái toà phủ đệ to lớn này mà chỉ hai người ở thì quá sức lãng phí, ta lại không uống rượu, mà Tiêu đại ca của huynh đệ một ngày không rượu là không xong, thấy đại ca uống một mình không vui, huynh đệ nên dọn vào đây, làm bạn rượu cùng Tiêu đại ca là phải phép lắm rồi.

Tiêu Phong nhìn Tiêu Minh Dương, khoát tay, nói:

- Vậy đệ cứ thế mà làm, đừng từ chối nữa!

Ông biết Tiêu Minh Dương mồ côi mẹ từ nhỏ, sống cuộc sống cô đơn khổ sở, may còn có được Gia Luật Anh lo toan cho, gã cứ phải tạm trú nơi phủ đệ nhà Gia Luật, ông cảm thương thân thế gã, đồng thời ưa thích cái tánh sôi nổi thẳng thắn của gã, thành thử mới đặc biệt cùng gã.

Thấy Lâm Yên Bích đã nói thế, Tiêu Minh Dương không tiện khước từ nữa, gã bèn vui vẻ chấp thuận.

Mọi người an cư xong, Gia Luật Anh gởi đến nhiều gia nhân cùng nô bộc, Tiêu Phong đều trả về hết, chỉ giữ đủ người ngày hai buổi lo cơm nước, quét tước.

Đã lâu không đi săn, Tiêu Phong thấy ngứa ngáy tay chân, sang ngày thứ hai, ông bèn rủ Lâm Yên Bích, Tiêu Minh Dương cùng cười ngửa ra ngoài thành, đến các khoảnh rừng lân cận, chỉ nội nửa ngày trời đã thu hoạch được khá tốt, ngày tối hôm ấy, Tiêu Phong cho thiết tiệc trong phủ, chiêu đãi mấy bố con nhà Gia Luật cùng các người quen biết cũ, yến ẩm tận tình.

Từ đó trở đi, Lâm Yên Bích thường ra ngoài thành, tìm gặp Tích Cổ học chăn nuôi, còn Tiêu Phong lúc thì đi săn, lúc thì giúp cô chăn nuôi mục súc, cả hai hay ngồi trên thảm cỏ, thả mắt nhìn ngắm mây trời mang hình dạng dê, cừu, hoặc tán dóc hàng giờ, hoặc lặng nghe gió lùa rì rào bên tai, cùng nghĩ nhớ về những ngày tháng xưa, về những lúc hoạn nạn vào sinh ra tử bên nhau, chừng như đang còn sống trong những giấc mộng ấy. Họ thấy, cái mơ ước được bên nhau chăn dắt mục súc miền quan tái, trong cuộc sống thực, đẹp hơn trí tưởng tượng nhiều. Kể đó, ngẫu nhiên Lâm Yên Bích gặp trong thành một bệnh nhân nguy kịch, cô ra tay cứu chữa, đưa người bệnh từ Quỷ Môn quan về lại dương thế, khiến danh tiếng thần y của cô lại vang dội khắp nơi,

con bệnh nườm nượp kéo đến, làm cô tắt bật suốt ngày mà không chữa hết, chẳng còn thì giờ cho mục súc. Cô bèn linh động, nghĩ cách chiêu mộ thầy thuốc trong vùng vào phủ, truyền dạy nghề thuốc độc đáo của Bích Vân cung cho họ, rồi bỏ cáo bệnh nhân toàn thành đến điều trị nơi các thầy thuốc ấy, chỉ khi nào họ không chữa xong, cô mới phải ghé mắt vào. Mấy tháng như vậy, y tế, điều trị bệnh nhân được sắp đặt, tổ chức chu đáo, cùng lúc mùa đông về, cô trên thảo nguyên tàn rụi cả, không thể thả mục súc mà chăn dắt, cô chỉ hoặc làm thầy thuốc, hoặc theo Tiêu Phong săn bắn, chẳng mấy chốc, dưới sự dìu dắt của chính tay Tiêu Phong, cô trở thành một cao thủ trong nghề cung tiễn.

Ngày nọ, bão tuyết to, Lâm Hoàng thuộc vùng đất giá băng, người người đều rút vào chốn ấm áp trong nhà, trên đường cái quan tịnh không một bóng bộ hành. Đầu đội mũ lông, thân khoác áo ấm, Lâm Yên Bích đứng bên cửa sổ nhìn ngắm cảnh vật bên ngoài, cô chợt nhớ về Giang Nam, những năm trước đây, cô thường xuống trốn lạnh ở Chiết Quế cư vùng ấy, là lúc các hoa quế đều đã tàn tạ, giữa tuyết nhẹ, các bông mai nở rộ, khoe sắc trắng đầy cụm cây, thoang thoang một mùi hương man mác, ngấm ngấm hồi lâu, cô buột miệng, khe khẽ ngâm:

- Quân tử cố hương lai,

Ứng tri cố hương sự,

Lai nhật ý song tiền,

Hàn mai trước hoa vị...

(Thơ Vương Duy, tạm dịch:

Ngày bạn từ cố hương đến đây,

Chuyện vẫn nhau về xóm cũ, làng xưa,

Mình đứng trước khung cửa sổ chạm khắc đẹp đẽ,

Hỏi bạn:

Mấy cội hàn mai rày đã đơm bông chưa?)

- Gì thế kia? Muội đang nhưng nhớ cố hương ư?

Hoà cùng tiếng bước chân là giọng nói của Tiêu Phong.

Ngoảnh trông lại, Lâm Yên Bích cười nụ, cô đáp:

- Muội thực cũng không hiểu cố hương của muội là ở đâu nữa! Chỉ vì phần lớn thời gian, muội sinh sống tại vùng Giang Nam, giờ này, nhìn tuyết rơi, muội lại nhớ đến hoa mai vùng Giang Nam cũng trắng như thế.

Tiêu Phong đến đứng sánh vai bên cô, ông nhìn ra mấy đụn tuyết đang vun cao ngoài song cửa, nói:

- Chốn này là vùng băng giá lạnh ngắt, mùa đông đến, toàn thể cây cỏ đều tàn rụi, chìm chóc nếu không kịp di cư về nam, đều sẽ chết rét hết. - ông ngoái trông vào Lâm Yên Bích - Yên Bích, chắc muội chưa quen sinh sống nơi vùng giá lạnh này, hẳn vì thế mà đang tưởng nhớ về Giang Nam?

- Không phải - Lâm Yên Bích lắc đầu, rồi khi quay sang, bắt gặp ánh mắt Tiêu Phong, cô né tránh đi, nói khẽ - Mấy lúc này, muội sống rất hạnh phúc, vì ngày ngày đều được thấy huynh, đều được chuyện trò cùng huynh ..

Cô không quen thói lộ tình cảm con tim, nên ngắt ngang câu nói, gò má chớm ửng hồng.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Mã Hành Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.19 - Chương 145: Đại Lý Kỳ Ngộ

Nghe thế, Tiêu Phong cười ha hả:

- Chỉ cần muội không vì nhớ nhung mà sinh phiền muộn thì tốt thôi! Muội đã muốn thưởng ngoạn hoa mai, bọn mình cứ kéo nhau trở về Trung nguyên, muội tha hồ mà ngắm. Mà cũng dễ ta tìm kiếm A Tử nữa. - Đôi mắt đoái trông ra bên ngoài, ông nói tiếp - Chẳng hiểu A Tử sao lại nổi cơn vậy, tính nết cô nhỏ này có hơi kỳ quặc, hồi nọ, lúc chạy trốn khỏi Liêu quốc, cô ta đã dám móc bỏ cả hai tròng mắt đến thành mù loà, chả hiểu lần này còn gây tai hoạ gì nữa đây? - Dừng một chút, ông tiếp - Ta thật không yên tâm chút nào, phải đi Giang Nam tìm cô ấy mới được!

Lâm Yên Bích gật đầu:

- Được lắm... Ngày mai, mình lên đường.

Bữa sau, Tiêu Phong cùng Lâm Yên Bích từ biệt tất cả, để Tiêu Minh Dương ở lại giữ phủ tướng quân, cả hai cưỡi hãn huyết bảo mã, nhắm hướng nam ra đi. Suốt đường, chỉ thấy toàn băng tuyết, giá lạnh, tuyết phủ trắng xóa ngàn dặm trường, đôi khi hãn huyết bảo mã gặp không ít khó khăn trước những đồng tuyết cao ngê, nhưng cả hai đều thông thả kiên trì, đi chừng hơn nửa tháng, đã về đến Yên Kinh.

Mấy năm sau này, Yên Kinh lại trở thành náo nhiệt khác thường, ý định tìm gặp Hốt Tất Liệt không thực hiện được vì ông ta đã xuống miền nam từ lâu, Tiêu Phong đành chịu. Cả hai người ở ẩn tít tại Yên Kinh, thuở xưa, Tiêu Phong từng trú ngụ tại đây mấy năm, ông thấy vùng mười sáu châu Yên Vân này chẳng thay đổi là mấy, dù đã cách xa hơn trăm năm. Chỉ là người Mông Cổ thì nhiều, không còn bóng dáng đồng tộc Khiết Đan, Trong vài lần đi dạo, ông phát hiện chuyện người Mông ức hiếp người Hán là khá phổ biến, ông hay ra tay can thiệp mỗi phen chứng kiến cảnh ấy, bọn người Mông đó vì không biết đứng độ vào ai, ra sức chống cự, đều bị ông thắng tay giáo huấn, chúng bị khổ đau nhiều bèn về bẩm báo lại cùng chỉ huy của chúng. Đến khi tên tổng soái hay được tin có kẻ hoành hành ầu đã quân binh của y, y nổi giận, kéo cả đoàn tìm đến hỏi tội. Khi nhận ra Tiêu Phong là đại tướng quân mà y từng gặp trong buổi lễ Hốt Lý Thai của Đại Hãn, y lập tức co vùi, rồi nghe Tiêu Phong lên lớp một hồi xong, y đành tím mặt mà rút lui. Cuối cùng, quan lại tại Yên Kinh đều hay biết vị mãnh tướng đệ nhất của Mông Cổ là Tiêu đại tướng quân đã đến Yên Kinh, đại tướng này không ư cảnh Mông Cổ ức hiếp người Hán, họ truyền lệnh sĩ quan dưới quyền quân thúc kỷ càng sĩ tốt, chấm dứt chuyện tùy hứng hành hung người Hán.

Nhờ thế, toàn thành Yên Kinh càng thêm thoải mái, vui vẻ trong dịp đón mừng năm mới, yên tâm có được vị Tiêu đại tướng quân này đứng ra bảo kê cho họ.

Đêm trừ tịch, Tiêu Phong không tham dự yến tiệc của lũ quan viên Mông Cổ hòa nhau chào mời, ông cùng Lâm Yên Bích ra phố xem trẻ đốt pháo tếp. Cả hai đều nhớ về buổi tối trừ tịch nọ, Tiêu Phong đang trong tình trạng thập tử nhất sinh, được Yên Bích chở xe trốn chạy vượt ngàn dặm đường. Tại tiểu trấn gần Đại Thắng quan, may gặp đứa nhỏ đã giúp họ thoát tầm truy nã của quan quân Hoàng Dung. Cùng tối nay, cũng dịp cuối năm rộn rã tiếng pháo như vậy, nhớ lại màn nguy cấp năm nào, cô dường như đang diễn lại trong đầu quang cảnh ấy. Tay Tiêu Phong nắm chặt tay Lâm Yên Bích, ông cũng nhớ về mấy dịp nguy nan năm xưa, nay được ông trời đưa cô về cạnh ông, còn bảo cho ông biết cô đây cũng là hậu thân của A Châu, kiếp trước, ông trợ giúp cô, một thân một mình xông xáo vào Tự Hiền trang, đến kiếp này, cô đã cứu mạng ông, chẳng chút nề hà ngay đến cả danh tiết, mạng sống của mình.

Cuối năm, hoa mai trong thành Yên Kinh đua nở cùng tuyết trắng, người người dầm tuyết đi thưởng hoa, Lâm Yên Bích cũng tay trong tay cùng Tiêu Phong đi xem hoa nở. Cánh mai lay động trong gió rét, hương mai thoang thoang trong không khí khi thấm vào buồng phổi, gợi chút cảm giác một mùa xuân mới đang đến gần. Hồi ông còn làm Nam Viện đại vương, Tiêu Phong ít để ý đến cỏ hoa, cây cối, nhưng giờ đưa Lâm Yên Bích đi dạo chơi khắp chốn trong thành, ông chợt nhận ra, ngoài cái hứng thú nâng chén, cạn vò rượu, thế gian còn có nhiều lạc thú khác nữa!

Lâm Yên Bích rất thích thú nghe Tiêu Phong kể về toà thành Yên Kinh này của những ngày ông còn làm Nam Viện đại vương, nghe kể về những ngày qua của ông. Tại mỗi địa điểm trong mười sáu châu Yên Vân, cô hỏi han cận kề sinh hoạt thời Liêu quốc, khiến nhiều lúc Tiêu Phong phải vỗ trán, moi óc, nhớ trở lại những chi tiết quá khứ ấy.

Cuộc sống yên ả trôi qua, sau tết Nguyên đán, một ngày nọ, Lâm Yên Bích được môn nhân từ Bích Vân cung đến cho hay hiện thời A Tử không còn ở Giang Nam nữa mà đã đi xuống Đại Lý rồi.

Tiêu Phong có chút ngạc nhiên, ông hỏi:

- Chỉ mình cô ta đi Đại Lý thôi sao?

Môn hạ Bích Vân cung đó đáp:

- Nghe nói có Liễu công tử cùng đi.

Tiêu Phong thở một hơi nhẹ nhõm, nói:

- Có tứ đệ thập tụng, ta yên tâm rồi, trên đời này, chỉ duy nhất tứ đệ đủ sức quản lý cô ta!

Lâm Yên Bích lắc đầu, bảo:

- Không phải đâu! Trên đời này, cô ta chỉ hành xử và ăn nói theo ý một người là huynh thôi!

Tiêu Phong bật cười, ông hỏi:

- Là ta? Cho tới giờ, ta vẫn chưa có cách nào quản được, cô ta, cứ phải ngày ngày trốn mắt lên mà răn đe cô ta, mà ngăn cản cô ta đắm đầu vào những rắc rối mới khác!

Lâm Yên Bích đáp:

- Nhiều lắm là Liễu đại ca phòng ngừa được rắc rối mới của cô, nhưng chẳng có cách nào ngăn cản cô ta tự sát hay tự huỷ hoại thân thể. Duy nhất huynh đủ sức làm điều đó, thử hỏi, ngày ấy, trước Nhạn Môn quan, cô ta đưa tay móc mắt, ôm thân xác huynh nhảy xuống vực, bấy nhiêu cao thủ hiện diện đương trường, có ai ngăn cản được cô ta đâu!

Nói đến đây, tưởng tượng ra quang cảnh ngày ấy, Lâm Yên Bích không khỏi cảm động trước cái tình mà A Từ dành cho Tiêu Phong. Cô khẽ khép rèm mĩ, nhỏ giọng nói tiếp:

- Chính ra, A Từ đáng thương vô cùng, dù cô ấy tính nết độc ác, nhưng cái tình cô ấy dành cho huynh làm rung động đến cả trời đất, huynh ... huynh nếu huynh có muốn chia sẻ tình cảm cùng cô, muội ... muội cũng ..

Cô muốn nói "Muội cũng không có ý kiến gì cả ", nhưng lời lên đến miệng rồi, cô không sao thốt ra được, cảm thấy nói ra, sẽ làm khó Tiêu Phong vô ngần.

- Đừng nói thế! Trước giờ, ta coi A Từ như một đứa em gái - Tiêu Phong gằn giọng, cắt ngang câu nói của Lâm Yên Bích - Năm ấy, lúc hấp hối, A Châu yêu cầu ta chăm sóc thật tốt cho cô ta, vậy mà, suốt bao nhiêu năm qua, ta chỉ làm một tên mắng phu thô dã, đã chẳng lo liệu tốt cho cô ấy, thật có lỗi cùng A Châu trên cõi cao xanh kia!

Nhắc đến A Châu, Lâm Yên Bích không khỏi chạnh lòng, từ thuở nhỏ, nổi lên nghĩ về A Châu, cô vẫn cứ vương vất cái cảm giác ấy, mà chẳng hiểu vì sao, giờ mới hiểu rõ, A Châu là tiền kiếp của cô, cô dịu dàng nói:

- Tiêu đại ca, ngày mai, mình lên đường đi Đại Lý, tìm cho ra A Từ, cho dù cô ấy điêu ngoa, quỷ quái tới đâu, muội cũng sẽ hết lòng chăm lo cho cô. Kiếp trước, cô là bào muội của muội, kiếp này, cô cũng vẫn là thế!

Qua hôm sau, hai người rời Yên Kinh, đi về hướng tây nam. Vượt Hoàng Hà, qua khỏi tỉnh Hà Nam, họ đã vào đến địa phận nhà Tống. Càng xuống phía nam, băng tuyết trên đường mỗi lúc một thưa dần, bắt đầu cảm nhận được hơi hướm của mùa xuân. Tuy cô từng nhiều lần ngàn dặm kiếm trình vào nam ra bắc, chưa khi nào Lâm Yên Bích chứng kiến sự chuyển biến đầy mĩ lực từ mùa đông sang mùa xuân này, chưa khi nào có được cảm giác rộn rã trong tâm do nó đưa đến. Cô chưa khi nào nghĩ mình có thể nhanh nhẩu miệng lưỡi nhiều đến thế, có thể suốt ngày trò chuyện liên tục cùng Tiêu Phong về mọi thứ, mọi đề tài, khi thì hỏi vãng sự của Tiêu Phong hồi ông dừng chân địa phương họ đang đi, khi thì chỉ chỏ vào hoa cỏ ven đường, nêu tên chúng cũng như giải thích cho ông công dụng trong nghề thuốc của chúng. Qua đó, Tiêu Phong xưa nay ít để tâm đến thảo mộc, đã học hỏi được khá nhiều kiến thức mới về được lý.

Đi hơn một tháng, qua khỏi đất Ba Thục, họ tiến vào địa giới Đại Lý.

Vừa vào đến Đại Lý, đã thấy khắp ven đường, khắp làng xóm, đâu đâu cũng trồng tràn lan nhiều chủng loại khác nhau của hoa trà, chúng nở hoa đỏ rực tựa rắng chiều, trắng muốt như sắc bạch ngọc, chúng khe khẽ lay động trong làn gió xuân mon man, dường như muốn cất tiếng chào đón khách lữ hành trên đường. Lần đầu xuống Đại Lý, trước rừng hoa trà ngan ngát, cả Tiêu Phong lẫn Lâm Yên Bích đều say sưa ngắm nhìn, tự nhủ, cái danh tiếng đệ nhất thế giới về trà hoa của Đại Lý thật chẳng ngoa chút nào.

Một cô nương nhỏ nhắn từ quán trà ven đường đơn đả vẫy tay, chào mời:

- Khách quan, mời hai vị xuống ngựa, dừng chân thưởng thức danh trà xứ Đại Lý chúng tôi, hương vị thấm thía từ đầu lưỡi xuống tâm can, đảm bảo các vị một ngụm uống vào là không sao dừng được.

Lâm Yên Bích kèm cương, hỏi Tiêu Phong:

- Tiêu đại ca, bọn mình dừng chân uống chơi một chén nhé?

- Ừ ...

Tiêu Phong tụt xuống khỏi mình ngựa, ông rảo bước vô quán, hỏi cô nương đó:

- Tiểu muội muội, có rượu không?

Tiểu cô nương hơi thảng thốt, rồi nhoèn miệng cười, đáp:

- Dạ có .. Mời khách quan ngồi, tiểu nữ xin đem ra ngay.

Hai người ngồi yên chỗ, Lâm Yên Bích thì nhăm nháp tách trà thơm ngát, còn Tiêu Phong nốc ừng ực món rượu trắng cay xé cổ. Lâm Yên Bích nâng chén trà, mời:

- Trà này hương thơm ngát, huynh có muốn uống thử qua một chút không?

Tiêu Phong đón chén trà, một hơi uống cạn, rồi nâng bát rượu lên, vui vẻ hỏi cô:

- Rượu này còn ngát hơn nhiều, muội cũng nhấp qua một bát?

Lâm Yên Bích đón lấy bát rượu, cô chun miệng nhấp một chút, chép chép lưỡi, rồi nhanh chóng đưa trả cái bát cho ông.

Tiêu Phong cười ha ha, rồi ực liền một hơi.

Bỗng, nhanh như một ánh chớp, một bóng người từ ngoài bay vù vào, mọi người chỉ thấy hoa mắt lên, người nọ đã đến trước bàn Tiêu Phong, y thò tay

vén khăn trải, định chui xuống gầm bàn. Hành động nhanh như chớp giật đó, đến cả Lâm Yên Bích cũng không nhìn rõ mặt mũi y! Thoáng nghe "bịch" một tiếng, tay Tiêu Phong đã vỗ vào cánh tay y, người nọ chẳng nói chẳng rằng, đã hươi hai tay lên múa loạn, nghe bịch bịch liên hồi, y đã sách chiêu cùng Tiêu Phong được mấy hiệp! Mấy chiêu thức qua lại đó diễn ra nhanh quá, không ai nhìn rõ được, chỉ thấy bóng người vùn vụt di chuyển loạn loá.

Lâm Yên Bích giật mình, cô biết đang đụng vào đại cường địch, nhưng hai bên giao thủ nhanh vun vút, tưởng chừng họ đánh đấm loạn đả, nhưng thực sự là cảnh giới cực cao của "vô chiêu thắng hữu chiêu". Người nọ dường như không ham chiến, đã lùi nhanh một bước ra sau, tay lại muốn vén khăn bàn để chui xuống dưới.

Tiêu Phong thân ảnh loáng qua một cái, đã đứng chặn trước mặt y, quát to:

- Tôn giá là ai? Định làm gì thế này?

Người nọ khom mình, chẳng ngược mặt, nhỏ giọng nói:

- Tránh ra ... Tránh ra .. Có người rượt ta, ta phải chui xuống gầm bàn này mà trốn!

Giọng y hoảng hốt, vẻ như đang kinh hãi, đang tìm cách trốn tránh một nhân vật cực kỳ đáng sợ

Tiêu Phong vô cùng lạ lùng, ông nghĩ thâm người này võ công cao cường hiếm ai sánh kịp, sao lại còn có cao thủ lợi hại khiến y khiếp sợ nhường ấy, kẻ đó nhất định đứng tuyệt đỉnh trần gian! Ông thấy y râu tóc bạc phơ, tuy mặt mũi hồng hào, đích thực một người già trông tuổi, bỗng ông rùng mình, tự hỏi "Có khi kẻ khiến y đang hãi sợ là lão tiền bối Đường Lăng?"

Chỉ một tích tắc ơ hờ của Tiêu Phong đang tự vấn, lão già đó đã như một bóng mờ, len qua cạnh thân hình Tiêu Phong, chui tọt xuống gầm bàn. Y nhỏ giọng, dặn:

- Mấy người tuyệt đối đừng có nói ta đang trốn dưới gầm bàn nhé, nếu không, sẽ mắc công ta lắm đấy!

Thấy y già nua tuổi tác mà hành sự như tuồng con nít, Tiêu Phong không khỏi cười ồ, ông trở về chỗ, cùng Lâm Yên Bích ngồi xuống trở lại, rồi hỏi nhỏ xuống dưới bàn:

- Tiền bối, người rượt đuổi ngài là ai vậy?

Tiếng vo ve như tiếng muỗi, tất cả mọi người ngồi quanh không thể nghe được, nó chỉ lọt vào tai của Lâm Yên Bích cùng lão già đang trốn., ấy là thuật truyền âm nhập mật dựa vào nội lực cao siêu của người sử dụng.

- Là Đoàn hoàng gia! - Lão già cũng nhỏ giọng trả lời - Ngán vạn lần, chớ có mách là ta đang trốn ở dưới này! - Tiếng cũng nhỏ rí như tiếng Tiêu Phong, chỉ riêng ông cùng Lâm Yên Bích là nghe được.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Mã Hành Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.19 - Chương 146: Lão Ngoan Đồng Dữ Nhất Đẳng Đại Sư.

Lâm Yên Bích khúc khích cười, hỏi:

- Tiền bối là Lão Ngoan Đồng Châu Bá Thông?

Lão già "ừm" nhỏ, rồi nói:

- Khẽ nôm thôi chứ, đừng để Đoàn hoàng gia nghe thấy!

Lâm Yên Bích cố ý gõ ngón tay lên mặt bàn, cô thì thầm:

- Lạ quá chừng ... Làm sao mà Lão Ngoan Đồng lại chạy tuốt xuống Đại Lý vậy kia?

Lão già dưới gầm bàn rồi rít:

- Hào cô nương, xin cô đừng gõ lên mặt bàn nữa ... - Giọng bỗng có phần tức tối - Nếu chẳng vì cô nhỏ Quách Tương đó, ta xuống cái chỗ quỷ quái này làm gì?

- Quách Tương? - Lâm Yên Bích thắc mắc - Có phải là nhị cô nương, con gái út của Quách đại hiệp không?

Gầm bàn bỗng dưng im phăng phắc, ngay cả tiếng hô hấp cũng không có! Còn đang lạ lẫm, Lâm Yên Bích chợt thấy Tiêu Phong khoát khoát tay, ánh mắt ông đang dõi ra phía ngoài cửa quán. Ngoái nhìn ra, Lâm Yên Bích thấy một vị tăng nhân đang bước vào, thân mình khoác tăng bào màu xám, chòm râu trắng buông chùng ngang ngực.

Nhỏ giọng, Tiêu Phong hỏi cô:

- Xem bước chân người này, thấy võ công ngang ngửa cùng tiền bối Hoàng Dược Sư, vậy chắc là Đoàn hoàng gia rồi?

Nhìn ra đúng là Nhất Đăng đại sư, Lâm Yên Bích khẽ đáp:

- Đúng là cao thủ ngang hàng cùng Hoàng lão tiền bối, danh hiệu đích thực Nhất Đăng đại sư.

- Khờ quá! Nhất Đăng đại sư chính là Đoàn hoàng gia Đoàn hoàng gia cũng là Nhất Đăng đại sư!" Từ dưới gầm bàn, Châu Bá Thông đang dùng mặt âm giải thích cho cô hiểu.

Lâm Yên Bích cười xoà:

- Cái đó tiểu nữ biết lâu rồi!

Châu Bá Thông "Úi" một tiếng, rồi ríu rít dùng mặt âm tiêu van nài:

- Ông ta có đến đây, hảo cô nương, xin cô đừng có tiết lộ cho ông ta hay nhé!

- Không chịu đâu! - Lâm Yên Bích cười rũ xuống mặt bàn, nói - Trừ phi lão chịu hứa lời cùng tôi một chuyện .

Châu Bá Thông chịu liền:

- Ồ .. Ồ ... Gì ta cũng chịu hết, chỉ cần cô đừng lên tiếng đánh động!

Lâm Yên Bích gõ nhẹ vào mặt bàn hai tiếng, rồi nói:

- Được! Nhất ngôn vi định, chờ ông ta đi khỏi, tôi sẽ nói cho lão hay chuyện tôi muốn là chuyện gì.

Nhất Đăng đến chọn một ghế trống ngồi xuống, đảo mắt một vòng quanh quán, rồi rù thấp hàng mi. Tiểu cô nương của quán trà đến gần, cất giọng thánh thót hỏi:

- Thưa đại sư muốn dùng thứ trà nào?

Nhất Đăng nói:

- Có thứ trà lá răm hái trước tiết Cốc Vũ không? Pha cho ta một bình.

Tiểu cô nương đáp:

- Thì ra đại sư rành uống trà, thứ trà lá nhỏ hái trước tiết Cốc Vũ chính thị loại trà mà ông nội tiểu nữ thường cất riêng để dùng, để tiểu nữ vào hỏi xin.

Nhất Đăng vội chấp tay, nói:

- Nếu thế thì thôi ... Đem cho ta một bình Hồ Nữ Nhi trà cũng được.

Tiểu cô nương cười chum chim:

- Không có gì khó đâu! Ông nội tiểu nữ rất ưa làm quen các vị khách thành thạo trà đạo, xin đại sư chờ cho một chút.

Thấy mặt mày thiện lương, dáng vẻ hết sức hoà nhã của Nhất Đăng đại sư, Tiêu Phong bèn dùng mặt âm hỏi Châu Bá Thông:

- Tiền bối, vị Nhất Đăng đại sư này, tôi thấy là người đạo hạnh cao, đã xảy ra cừu hận gì cùng tiền bối? Mà khiến tiền bối sợ sệt dữ vậy?

- Cái đó ... Cái đó ... - Dưới gầm bàn, Châu Bá Thông gãi đầu gãi trán một hồi, rồi khó khăn lắm mới áp ứng nói tiếp - Tiểu huynh đệ, cái đó ta không muốn nói ra, được chăng?

Lâm Yên Bích cũng dùng mặt âm bảo lão:

- Lão không muốn nói thì thôi, vậy để tôi hỏi ngay chính đại sư, chắc cũng được!

- Đừng ... - Châu Bá Thông hốt hoảng gần như muốn vọt người ra khỏi gầm bàn, lão thò tay kéo kéo vạt áo Tiêu Phong - Tiểu huynh đệ, võ công người

giời lắm, mà đối xử người ngoài cũng tốt, người hãy khuyên can lão bà của người, đừng để bà ấy tố giác ta với Đoàn hoàng gia. Ta không thể chạm mặt ông ta, vì ta từng mắc lỗi lớn cùng ông ấy.

Nghe Châu Bá Thông gọi mình là lão bà của Tiêu Phong, Lâm Yên Bích mắc cỡ đỏ ửng gò má, nhưng trong lòng thấy tư vị ngọt ngào ... Thấy thế, Tiêu Phong nháy nháy mắt cùng Lâm Yên Bích, rồi nâng bát, ông uống xong một ngụm rượu, tùm tùm đáp:

- Tiền bối yên chí ... Đó là cô ta muốn đùa cợt tiền bối chút thôi, cô ấy sẽ không tiết lộ hành tung tiền bối đâu!

Cùng lúc đó, một lão già từ đằng sau quán bước ra, trên tay thận trọng bưng một ấm trà Tử Sa, chậm rãi tiến về phía Nhất Đăng đại sư. Lão ta vừa nhìn sơ qua, bình trà đang nâng cao để rót, vụt thấy đôi tay run rẩy, hai gối chột quỵ xuống, lão giờ cao song thủ, đưa bình trà quá khỏi đầu, giọng nghèn nghẹn:

- Hoàng thượng, thỉnh bệ hạ dùng trà!

Vừa nói, vừa chảy nước mắt chan hoà.

Nhất Đăng sững sốt, đại sư chăm chú nhìn ông lão đang quỵ, thấy ông ta râu tóc bạc phơ, mặt đầy vết nhăn.

- Lão là ... - Nhất Đăng đưa tay tiếp bình trà, nghĩ thầm người này đích xác từng là người của cung điện hoàng gia Đại Lý, mới rành rõ cung cách, lễ tiết dâng trà ấy.

Ông lão rủ thấp mái đầu:

- Bẩm Hoàng thượng, thần vốn là thị vệ Tiểu Đào Tử của ngài!

Nhất Đăng đỡ ông lão đứng lên, chăm chú nhìn, rồi sau một thoáng vui mừng trên nét mặt, lấy lại nét bình thản, đại sư gật đầu:

- Đúng .. Đúng là Tiểu Đào Tử.

- Hoàng thượng, ngài đã nhìn ra thần rồi - Ông lão hết sức vui mừng - Thượng thiên có mắt, cuối cùng cũng còn cho hạ thần được gặp lại thánh thượng, giờ hạ thần chết cũng không còn gì phải ân hận nữa!

Nhất Đăng khẽ lắc đầu, chấp tay, bảo:

- Thi chủ, lão nạp đã nương mình cửa Phật hơn mười năm nay rồi, không còn là hoàng thượng nữa!

Lão già vội gật đầu, thưa:

- Dạ ... Nô tài tội đáng chết!

Nhất Đăng lại lắc đầu:

- Chúng sanh bình đẳng, ông chớ tự xưng làm nô tài!

Ông lão lại vội vàng liên tục gật đầu, nọ:

- Dạ ... - Không biết phải tự xưng thế nào nữa, ông tạm thời chỉ còn cách trở tay vào bình trà - Thỉnh lão nhân gia ngài thưởng thức trà này, đây là trà lá rậm hái trước tiết Cốc Vũ ...

Nhất Đăng nâng tách trà, uống một ngụm nhỏ, gật đầu bảo:

- Trà ngon ... So với hồi xưa, thấy đậm đà hơn nhiều, bản lĩnh sao tằm, chế biến trà của ông đã có bước tiến khá dài đấy!

Gương mặt nhăn nheo của ông lão bừng sáng như hoa nở, chùng như lão vừa bắt được vàng ròng - Máy ngày tới, chỉ mong ngài quá bộ đến đây lần nữa, thần sẽ có lứa trà thơm tho quý giá mới, ngưỡng mong được lão nhân gia thưởng thức và bình phẩm.

Nhất Đăng lắc đầu:

- Lòng tốt của thi chủ, lão nạp xin tâm lĩnh, nhưng ta đang bận công việc khẩn, phải đi Đại Lý gấp, chẳng thể lưu lại đây lâu được.

- Đại Lý? - Ông lão nét mặt sáng rỡ, - Hoàng ... là lão nhân gia ngài hồi cung?

Môi Nhất Đăng điểm nhẹ nét cười, đại sư nói:

- Lão nạp giờ xuất gia trốn đời, sớm đã không còn nhà cửa nữa, sao hoàn tục được? Chỉ là để truyền báo một tin tức thôi!

Thấy ông lão cứ đứng quỳ luyên quẩn quanh mình, đại sư chỉ vào ghế trước mặt, bảo:

- Mời thí chủ ngồi xuống đây.

- Dạ không ... Tôi đứng cũng được!

Nhất Đăng không làm sao khác được, đại sư cạ chén, rồi đầy hai chén khác, có ý mời ông lão ngồi xuống uống. Ông lão vẫn đứng, đã nhanh chóng và trang trọng uống chén trà, cho dù Nhất Đăng biểu lộ ý muốn ông cùng ngồi, nhưng ông vẫn cứ chấp nê, cứ đứng mãi.

Lâm Yên Bích quan sát quang cảnh, cô khẽ thở dài, nói nhỏ:

- Cái thói quen phục vụ trong hoàng cung đã ăn sâu rồi, cung cách nô tài ấy đời này là không sao rũ bỏ cho được!

Nhất Đăng dùng thêm hai tách trà nữa, rồi lấy từ trong bọc ra một đồng tiền, đại sư đặt nó lên mặt bàn xong, bèn đứng dậy, chấp tay chào:

- Lão nạp còn có việc gấp, phải kiếu từ thôi, thi chủ gắng bảo trọng.

Ông lão đưa tay nhón đồng tiền lên, thưa:

- Hoàng... Làm sao có thể tính tiền trà ngài được...

Ông ta quay lại, chẳng còn thấy ai nữa, Nhất Đăng đã nhẹ nhàng rời gót, đi mất từ bao giờ.

Lâm Yên Bích vỗ hai tiếng lên mặt bàn, vui vẻ nói:

- Châu tiền bối, ra đi thôi ... Người đã đi khỏi rồi.

Từ dưới bàn, Châu Bá Thông đáp:

- Chưa được! Ta hãy cứ nán lại đây ít lâu nữa, nhờ ông ta bắt chột quay lại, thì sao!

Tiêu Phong tức cười quá, ông nâng bát rượu uống cạn, nói:

- Cũng được ... Ông cứ ở nán lại dưới đây, hai ta phải lên đường thôi.

Ông ném một đĩnh bạc nhỏ lên bàn, đang định đứng lên theo Lâm Yên Bích, bỗng sức nhớ ra, bèn cúi xuống hỏi:

- Châu lão tiền bối, vừa rồi tiền bối có nói đến nhị cô nương của Quách đại hiệp, là chuyện gì vậy?

Châu Bá Thông vỗ mạnh tay vào trán, la lớn:

- Ui da ... Ta bị lo trốn tránh Đoàn hoàng gia mà quên lửng đi mất, mau lên nào ... Tiểu huynh đệ hãy giúp ta đuổi theo giùm.

Tiêu Phong ba phen bốn bận nghe lão ta lách chách cái miệng, nhưng vốn ông kính ngưỡng con người Quách Tĩnh, nên quan tâm đến chuyện dính dáng vào Quách nhị cô nương, chẳng thể bình chân như vại mà tự thủ bằng quan, ông bèn vén khăn bàn, khom mình xuống, hỏi:

- Quách nhị cô nương rốt cục là bị gì vậy? Hiện cô ta đang ở đâu?

Châu Bá Thông đưa ngón tay chặn ngang miệng, suýt suýt hai tiếng, hai mắt lác liếc khẽ cụp xuống, thì thầm:

- Nói nhỏ nhỏ chứ! Quách Tương lén trốn khỏi đảo Đào Hoa, bị kẻ ác rượt đuổi, làm Kha lão đầu lo quỳnh quáng, tình cờ gặp ta trên đường, đã nhờ ta mất sáng để ý giùm, ta cũng khơi khơi tìm, mà cuối cùng thấy, ta đuổi một mạch theo tới đây, thấy tụi nó sao các cố đem giấu Quách Tương gần chỗ này, đầu dè vô tới địa phận Đại Lý, lại chạm trán với Đoàn hoàng gia, thiệt xui xẻo quá xá, trên đời, ta vốn ngán gặp ông ta nhưt, ngán quá trời, vậy mà đem đụng đầu ở đây!

Lão ta còn đang huyền thuyên dài dòng về vụ tại sao lại bắt ngờ đụng độ Nhất Đăng đại sư mà phải bỏ trốn, Tiêu Phong cắt ngang lời lão:

-Được rồi .. Được rồi ... Châu tiền bối, ông hãy nói cho tôi hay kẻ ác đã bắt giữ, đem Quách Tương chạy về hướng nào?

Châu Bá Thông bắt ngờ, lão đưa tay gãi đầu, đáp:

- Chạy hướng nào? - Lão ta đưa tay chỉ chỗ lung tung một hồi, rồi chột lác đầu, nói - Ta chỉ cấm đầu đuổi theo tụi nó, đã không để ý đến phương hướng!

Tiêu Phong ngẫm nghĩ một chút, rồi nói:

- Ông đi ra đây, đưa bọn ta đến chỗ lần chót ông thấy tụi họ.

Châu Bá Thông "hừ" một tiếng, kéo tấm khăn bàn phủ xuống trở lại, nói nhỏ:

- Không được! Ta phải ẩn núp dưới này, không thể để cho Đoàn hoàng gia thấy ta!

Tiêu Phong muốn khóc chẳng được, muốn cười không xong, biết cứ giằng giũa với lão chỉ tổ mất thì giờ, ông bèn đứng thẳng người lên, bảo Lâm Yên Bích:

- Mình đi thôi. Tự bọn mình tìm ra cô nhỏ đó.

Hai người vừa đi được dặm bước, bỗng thấy Châu Bá Thông vén khăn bàn, đưa nửa khuôn mặt ra ngoài, nhỏ giọng bảo:

- Ta quên mất một điều, ta theo tụi chúng một chấp thì thấy trên đường có vẽ ký hiệu tam giác, ta cứ truy theo những dấu hiệu đó thì đi xuống đến Đại Lý đây.

Tiêu Phong và Lâm Yên Bích sáng mắt lên, cùng bảo:

- Không nói ra cho sớm

Lâm Yên Bích chợt long lanh ánh mắt, cô hỏi:

- Làm sao lão biết là Quách Tương đang bị tụi chúng bắt giữ?

Châu Bá Thông gật đầu lia lịa như gà con mổ thóc,

- Nhất định là tụi chúng nó thôi! Nói không sai, ta nghe chúng bàn bạc nhau, có nhắc đến tên Quách Tương, còn nói luôn đến Quách Tĩnh, bảo là khi Quách Tĩnh trở về đảo mà không thấy con gái, không biết sẽ hoảng hốt tới đâu? Nhưng có điều chúng không hay, là Kha lão đầu hay tin Mông Cổ đang định tấn công Tương Dương, lão ấy sợ Hoàng Dung và Quách Tĩnh bận tâm, nên căn bản đã không đi Tương Dương báo tin cho Quách Tĩnh hay, chỉ đành nhờ ta cùng ít người quen tìm giúp giùm cô nhỏ.

Tiêu Phong Nghe lão nói xong, ông cung tay chào Châu Bá Thông:

- Tiền bối, ta phải lo đi tìm cứu cô ta, xin từ biệt.

Rồi ông cùng Lâm Yên Bích rảo bước đi ra ngoài. Người trong quán thấy Châu Bá Thông tuổi tác như vậy mà lại hành xử y hệt con nít, nấp né dưới gầm bàn, đều bụng miệng cười thầm, nghe ba người họ thì thầm, tuyệt không lọt rõ vào tai, không hiểu những gì họ trao đổi.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Mã Hành Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Q.19 - Chương 147: Nhất Dương Chỉ

Tiêu Phong và Lâm Yên Bích gửi ngựa lại quán, họ tìm tới một dặm chung quanh đấy chừng nửa ngày, cuối cùng thấy ký hiệu hình tam giác vẽ trên một góc tường.

Quan sát ký hiệu xong, Lâm Yên Bích nói:

- Xem hình tam giác này thì góc nhọn chỉ về hướng phải đi.

Tiêu Phong gật đầu, rồi bỗng dừng ông cau mày, hỏi:

- Muội nghĩ xem, bọn họ lưu ký hiệu để làm gì?

Lâm Yên Bích đáp:

- Có hai khả năng, thứ nhất là họ chờ đồng lõa, vẽ ký hiệu để hẹn chỗ gặp, cũng có khả năng dùng ký hiệu để dẫn dụ mình đâm đầu vào lưới họ chăng sẵn.

Tiêu Phong cười vang, nói:

- Được lắm.. Hai ta cứ xông vào, xem thử xem lưới chăng ra sao?

Lâm Yên Bích cười tủm tỉm, hai người triển khai khinh công, đi theo hướng chỉ của đầu tam giác, quả nhiên, thấy dưới gốc một thân cây to, khắc ký hiệu chỉ về một nẻo khác. Tiếp tục đi theo các ký hiệu được chừng trăm dặm, đến chấp tới, tại một khoảnh rừng trúc, thì không còn ký hiệu nào khác nữa.

Nhìn quanh thấy âm u tịch mịch, các thân trúc cao ngệu mọc đầy. Họ tìm quanh quần đầy một lúc lâu, không phát hiện ra được dấu vết nào khác.

Quan sát kỹ rừng trúc, Tiêu Phong chợt nhận ra giống trúc có vẻ kỳ lạ, thấy có nét quen thuộc, ông tuyệt bất ngờ gặp lại trúc ấy chốn này. Bỗng nghe tiếng Lâm Yên Bích bảo:

- Thật kỳ lạ ... Thứ trúc thân vuông này mười từng trông thấy nơi Tiểu Kính hồ, đâu dè nơi đây cũng có trồng.

Tiêu Phong chợt vỡ ra, thì ra trúc đây giống y hệt thứ trúc nơi Tiểu Kính hồ, thân trúc không tròn trịa mà lại vuông vắn, khiến ông mang cảm giác quen thuộc. Ông nghĩ bụng, hồi ấy, bên bờ hồ Tiểu Kính, đã từng gặp qua Đoàn Chính Thuần, giống trúc thân vuông này ắt hẳn do ông ta lấy giống đem về trồng ở Đại Lý, chúng mọc ở đây cũng không phải chuyện lạ. Đảo mắt một vòng, ông hạ thấp giọng:

- Quanh đây không một dấu vết nhà cửa, duy nhất khoảnh rừng trúc này, mà hết thấy ký hiệu chỉ đường, vậy điểm hẹn chắc cũng ở gần thôi.

Lâm Yên Bích phóng vút tới trước:

- Ủ ... Minh vô xem xem sao.

- Chậm đã - Tiêu Phong gọi nhỏ, ông đưa tay níu cô lại, khẽ bảo:

- Nắm chặt vào tay ta đây này, đi bước thật nhẹ, đề phòng cạm bẫy ngầm.

Lâm Yên Bích nghe theo, cô nắm tay Tiêu Phong, họ nhẹ bước tiến vào rừng trúc, tán lá rậm rì, lẫn vào ánh tà dương, trong lòng cô cảm giác ngọt ngào, cảnh sắc mượt mà đa dạng, có thấy một chút gì hang rồng hồ huyết đâu!

Tiêu Phong sánh bước cùng cô vào rừng trúc, ông tập trung tinh thần xuống lối đi, dò tìm cạm bẫy, tay nắm chặt vào tay Lâm Yên Bích, ông nhớ tới A Châu, hồi đó, cũng y hệt bây giờ, trùng phải gian kế của Mã phu nhân, ông cùng nàng tiến vào rừng trúc ven bờ hồ Tiểu Kính, để rồi nàng không bao giờ trở ra khỏi khu rừng ấy! Giờ đây, bên cạnh kiếp chuyển thế của A Châu, ông quyết không để xảy ra một chút bất trắc gì.

Hai người nhẹ bước xuyên cánh rừng trúc, suốt đường chẳng phát hiện mảy may khác lạ, rồi dần dà đi dọc theo ra một lối mòn quanh co rải đá cuội, họ đến một vùng khoáng vắng ngát những cây trà cao to, hoa trà nở rộ soi mình vào mặt nước dưới một chiếc cầu nhỏ đưa đến một tiểu đình. Hoa trà ở đây khác hẳn các chủng loại trà mà họ đã thấy trên đường xuống Đại Lý, cụm hoa trắng muốt như bạch ngọc, điểm tuyết nhưng gân nhỏ nhỏ màu đỏ, khiến chúng so với các thứ bạch trà khác lại có phần trội hơn về mặt tạo nhả.

Lâm Yên Bích buột miệng kêu:

- Mỹ nhân trảo phá kiêu! Chẳng ngờ lại gặp được ở đây giống trà cực phẩm này!

- Không ngờ cô nương đây cũng là người thông thạo ngôn thưởng hoa! - Từ giữa rừng hoa vọng ra giọng một na, y dừng một chút, rồi nói lớn - Hai vị từ xa ghé qua, ta đã thất lễ không ra nghênh đón từ ngoài xa!

Qua ngữ điệu, dường như y đoán trước họ sẽ đến, lời y nói bình thản, không một chút gì là ngạc nhiên.

Tiêu Phong và Lâm Yên Bích nhìn về hướng ấy, cùng ý nghĩ kẻ này ẩn mình trong rừng hoa, rõ ràng đang chờ và biết chắc họ sẽ tới. Cả hai đề khí, tung mình lên cao, vượt khoảnh đất đầy trà hoa, nhẹ nhàng đáp xuống trước tiểu đình, thấy bên trong có một nam tử đang ngồi rót rượu từ bầu vào chén độc ẩm. Khi họ xuất hiện, y chẳng ngẩng lên, đưa ngón tay chỉ vào mấy cổ ghế đá kề cận, nói:

- Mời hai vị an tọa.

Tiêu Phong cũng chẳng khách khí, ông cùng Lâm Yên Bích ngồi xuống ghế đá, rồi chấp tay chào nam tử:

- Các hạ quá thủ lễ rồi, chắc cũng biết rõ mục đích chúng tôi, vậy mình cứ thẳng thắn, người là đang bị các hạ cầm giữ, phải thế không?

Gã bạch y nam tử vụt ngẩng đầu, ngao mạn trả lời:

- Đúng thế.

Gương mặt gã thanh tú, tuổi tác ước chừng ngoài ba mươi.

Tiêu Phong gần giọng:

- Hay lắm ... Chẳng hay các hạ muốn thế nào thì mới chịu thả người.

Bạch y nam tử chưa trả lời ngay, y đưa ánh mắt loang loáng chớp qua khuôn mặt Tiêu Phong, rồi nhặt giọng, hỏi:

- Ông không phải người Hán?

Trước vẻ kiêu ngạo của y, Tiêu Phong chẳng khỏi bực tức, ông sang sảng đáp:

- Không sai... Ta là người Khiết Đan

- Hèn chi... - Bạch y nam tử lúc lắc cái đầu, vẫn giọng nhạt nhẽo - Người thì nhất quyết không tha, trừ phi ta chết đi!

Tiêu Phong nổi giận, ông nghĩ bụng, gã này coi mặt mày thanh nhã, vậy mà đến một đứa gái nhỏ cũng không buông tha, ông nén giận, lạnh lùng đáp:

- Được lắm... Ta cũng nói cho ông hay, ta nhất định giải cứu người, chỉ khi nào chết đi mới thôi.

- Giỏi... Uống rượu trước đã! - Bạch y nam tử đưa tay nghiêng bầu rót đầy hai chén, tự mình bung một chén lên uống, Tiêu Phong cũng không nói năng gì, ông nâng chén kia lên, một hơi uống cạn.

Bạch y nam tử nghiêng đầu ngó lại Tiêu Phong, hỏi:

- Ông không sợ trong rượu có độc?

Tiêu Phong cười ha hả:

- Đến uống rượu mà cũng sợ, vậy khi ra giang hồ, đi đứng thế nào đây?

- Hay lắm... Sảng khoái lắm - Bạch y nam tử khẽ lắc đầu, thở ra một hơi nhẹ - Chỉ tiếc một điều, lại đi làm chó săn cho người Mông Cổ!

Lâm Yên Bích lạnh lùng nói:

- Thứ nhỏ mọn như các hạ cấy vào đầu mà nhiech kẻ khác làm đồ chó săn cho người ngoài? Trò bắt cóc trẻ nít, chẳng qua cũng là một thủ đoạn hạ cấp chốn giang hồ.

Bạch y nam tử ngược trông lên, liếc sơ qua Lâm Yên Bích, giọng khinh bỉ:

- Ta thấy cô là người Hán, sao lại đi nhập bọn với y?

Lâm Yên Bích cũng ngẩng cao đầu, giọng ngạo nghễ:

- Thiên hạ không ai giỏi gần sánh ngang ông ta, ta không nhập bọn cùng thì nhập với ai?

Cô nhận định y là một kẻ quen lớn lối cùng người khác, chẳng có chút gì khí tượng một nhân vật giang hồ.

Bạch y nam tử không nói gì thêm, y cứ liên tục nghiêng bầu rót rượu, y cạn một chén, Tiêu Phong cạn một, cho đến lúc rỗng bầu, y vung tay ném cả chén lẫn bầu xuống đất, rồi vụt đứng dậy, "soạt" một tiếng, rút gươm khỏi vỏ, y lạnh lùng nói:

- Nào! Ra đây... Bữa nay, chẳng phải ông chết thì là ta chết!

Tiêu Phong đứng thẳng người lên, dòm vào y:

- Không có cách nào khác sao?

Ông thấy y tuy cung cách ngạo mạn, nhưng chẳng chút nhuốm vẻ tiểu nhân, có khi lại mang nét một quân tử quang minh thẳng thắn.

- Không! - Trường kiếm của y khoát một vòng, rung thân kiếm vang tiếng ong ong, rõ ràng nội lực y cao thâm, ánh hàn quang của lưỡi kiếm óng ánh như nước, quả thực một thanh bảo kiếm hiếm thấy.

- Được... Đành đắc tội thôi - Tiêu Phong rào bước ra bên ngoài tiểu đình, đến đối diện cùng bạch y nam tử.

Bạch y nam tử vung trường kiếm, bảo:

- Ông dùng binh khí đi, kiếm đây là bảo kiếm đấy.

Ý tứ là y không muốn dựa vào lợi khí để chiếm phần trội trước Tiêu Phong.

Tiêu Phong cười nhẹ, đáp:

- Ta chưa khi nào dùng vũ khí... Mời xuất chiêu.

Bạch y nam tử có chút ngạc nhiên, cất cao giọng:

- Hay lắm... Xem kiếm!

Trường kiếm vẽ một vạch trên không, rồi chém xiên xiên về mé trái Tiêu Phong.

Tà chi của Tiêu Phong bùng mạnh ra, nhắm đúng vào lưỡi gươm, đầu dè thân kiếm bỗng chuyển hướng, đâm mạnh vào mé bên phải của Tiêu Phong.

Tiêu Phong lắc mạnh thân mình sang một bên, thanh trường kiếm chém sát sạt trượt vào mé phải ông.

Tiêu Phong quát thét:

- Giỏi ...

Ông dè khí, đôi chưởng huy động như vũ bão, nhưng thanh gươm của bạch y nam tử múa chấp chôn không rõ phương hướng, nhanh như tia chớp, chiêu thức trộn lẫn cả hư cùng thật, có điều y cho thấy vẻ thiếu kinh nghiệm chiến đấu, dấu võ công cao siêu, thanh kiếm trong tay y đã chẳng thể chạm vào được đối thủ, y dần dà nhận thấy mình đang đụng phải một cao thủ từng trải trăm trận là Tiêu Phong, khó tìm được người tương đương dưới gầm trời này, thấy ông dư sức đối phó những chiêu kiếm của y.

Bạch y nam tử nhận thấy thân mình Tiêu Phong di chuyển nhanh nhẹn, mỗi nhát chưởng ông phóng ra đều đầy rẫy nội lực, mang khí thế dòn non lấp biển vỗ thẳng vào chính diện của y, chưởng phong hùng mạnh khiếp người, y càng đấu càng kinh hãi, khi thấy Tiêu Phong đáng vẻ thanh thoát, chưởng nọ nối tiếp chưởng kia một cách ung dung không cần vận sức, khiến y chỉ lo thủ, không sao phản công, y hiểu rõ, bữa nay y đã đụng độ một cao thủ tuyệt thế.

Bỗng trường kiếm bạch y nam tử xuất một hư chiêu, tả thủ y vụt đưa mạnh ra, ngón trở búng nghe "suỵ" một tiếng, một tia rượu như phát tên phóng thẳng vào Tiêu Phong.

- Nhất Dương chỉ!

Tiêu Phong trầm giọng thét nhỏ, cùng lúc, ông lắc mình sang một bên, đầu ngơ, tia rượu như có mắt, đã di chuyển theo về phải trước ngực ông.

Chẳng ngăn được tiếng khen "giỏi", hữu chưởng Tiêu Phong rút nhanh về thủ ngang ngực, đẩy ra một cổ kinh khí, lập tức chặn đứng tia rượu trong thình không.

Bạch y nam tử bậm môi, trường kiếm trong tay phải vùng mạnh ra, nhắm chém vào eo lưng Tiêu Phong, chiêu kiếm này lợi hại vô ngần, nếu Tiêu Phong muốn né tránh nhất chém, tất phải nhảy lên cao, khi đó lực đạo trong hữu chưởng ông sẽ bị suy thoái, tia rượu do đó sẽ bắn trúng vào thân mình ông, cho dù nó không kích trúng vào vùng ngực, nhưng bị ngón Nhất Dương chỉ lừng danh thiên hạ của Đại Lý xạ phải, máu thịt chỗ đó sẽ bắn tung toé ra, khoét một lỗ lớn trên đôi phương.

Nhìn chiêu thức hung hiểm đột ngột tung ra, bằng cách nào, Tiêu Phong cũng khó tránh sát thương, miệng Lâm Yên Bích rú lên, trái tim cô thót lại, bỗng cô nghe Tiêu Phong quát lớn một tiếng, ông dè khí vào hữu chưởng, vùng mạnh vào tia rượu, khiến nó giật hẳn sang bên trái, chưởng phong tiếp tục chém mạnh vào cánh tay cầm gươm, khiến trường kiếm thoát tay, bắn mạnh trở về phía sau.

Bạch y nam tử kinh hoàng đến thất sắc, y ngần vịn lần không ngờ chưởng lực của Tiêu Phong lại hồn hậu đến mức đó, một chưởng đánh giật Nhất Dương chỉ, còn dư lực để đánh bật tung thanh trường kiếm mà y đang vận dụng toàn lực vào đấy, khiến nó bay đi. Y hứ lạnh một tiếng, không thêm né tránh thanh gươm đang vùn vụt bay vào, mà tiếp tục vận lực vào ngón chỉ, tăng cường sức mạnh cho tia rượu.

Bỗng y nghe Tiêu Phong nạt:

- Ngừng tay đi thôi ...

Một luồng lực đạo dừng mãnh đã ập thẳng tới, khiến y hầu như nghẹt thở, tia rượu trên không trung bị đánh văng ra tứ phía, cánh tay bạch y nam tử bỗng ẻo oạt, không còn sức đề sử tiếp ngón Nhất Dương chỉ. Y chệnh choạng lui về sau chừng một trượng, gót còn chưa vững, thanh trường kiếm đang bay vù vù tới đã cắm "sột" một tiếng vào ngay mặt đất trước y.

- Tại sao đã ngưng tay?

Bạch y nam tử gắng gượng trấn áp nhộn nhạo trong lòng ngực để đưa câu hỏi. Y hiểu rất rõ, vừa rồi, nếu Tiêu Phong dồn tia rượu trở vào, thế nào y cũng lãnh trọng thương.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Mã Hành Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.19 - Chương 148: Đoàn Gia Hậu Nhân

Đôi mắt sáng như điện của Tiêu Phong quét nhanh vào mặt y, rồi ông cất tiếng hỏi:

- Ông có phải dòng dõi họ Đoàn ở Đại Lý?

- Không sai! - Bạch y nam tử bỗng trợn mắt, nhìn kỹ vào Tiêu Phong, hỏi - Ông là Tiêu Phong, vị tướng quân số một của Mông Cổ?

Tiêu Phong khẽ gật đầu:

- Chính là Tiêu mỗ!

- Hèn chi! Bữa nay, ta thua trong tay ông, nhưng thua mà tâm phục khẩu phục! Một năm trước đây, ông từng cứu mạng người anh họ của ta, bữa nay xem lại, thấy rõ ràng ông là một trang hán tử. Thế thì tại sao ông lại đi giúp bọn Mông Cổ tàn sát dân đen?

Tiêu Phong đáp:

- Cái đó không chỉ dăm ba câu mà giải thích cho rõ hết được, ngày hôm nay, ta không có hứng thú sa đà vào đấy.

Ông quan sát kỹ gã bạch y nam tử, thấy y diện mạo tuấn tú, có nét hao hao giống Đoàn Dự, ông bất giác hỏi:

- Xin cho hỏi, các họ tên họ là chi? Có biết gì về Đoàn Dự không?

Bạch y nam tử thẳng thốt, hỏi lại:

- Tên ta là Đoàn Minh, Đoàn Dự là ông cố nội đã mất của ta, nhờ đâu ông biết rõ tên họ của người?

Thời ấy, họ tên của hoàng đế, người dân thường không được phép kêu gọi, cho nên, danh tính các ông vua ít ai biết, chưa kể Đoàn Dự đã qua đời gần trăm năm nay vậy mà đột nhiên có một người dị tộc lại kêu rành rành tên họ ấy ra, dò hỏi nơi y, khiến y cảm thấy hết sức quái lạ.

Tiêu Phong nhớ lại sự tích cũ, hồi năm nào, Đoàn Dự đã vượt đường xá xa xôi cách trở hàng mấy ngàn dặm lên giúp ông vượt ngục Liêu quốc, ông không sao ngăn được giọng lệ nóng nhòa đôi mắt, ông ngẩng cao đầu, đáp:

- Đoàn Dự đã lên làm vua rồi, chắc thế nào cũng đem lại thanh bình, thịnh vượng cho con dân Đại Lý .. Lãng mộ hiện ở đâu, chỉ cho ta hay, để ta đến thấp nén hương, tế lễ.

Đoàn Minh gằn giọng:

- Ông còn chưa cho ta biết nhờ đâu ông rành rõ danh tính ông cố nội ta, ta làm sao bảo cho ông hay lãng mộ của ngài đặt tại đâu!

Tiêu Phong khẽ lắc đầu:

- Không bảo thì cũng chẳng cần ... Người đã quá cố gần trăm năm nay rồi, có viếng mộ hay không .. cũng vậy thôi.

Ông ngoái trông lại Đoàn Minh, hỏi tiếp:

- Bữa nay ta đến đây tìm cách giải cứu người, muốn được nghe xem vì đâu ông lại nhất quyết không chịu buông tha? Bộ giữa hai bên có mối hận thù à?

Đoàn Minh cười nhạt:

- Dĩ nhiên là có hận thù rồi! Tên đó lòng lang dạ sói, từng rêu rao đòi lập Đại Lý thành bình địa, chả phải thù nhà nợ nước hay sao?

- Gì vậy? - Tiêu Phong sững sờ, giọng rần rờ hỏi lại - Ông đang nói về ai vậy?

Đoàn Minh hần học nhìn Tiêu Phong:

- Ta dĩ nhiên muốn nói về cái người mà Tiêu đại tướng quân ông đang muốn giải thoát, sao ông cứ phải khẳng khái dọ hỏi?

Sau một phút ngẫm nghĩ, Tiêu Phong bỗng ngẩng phắt lên, nhìn thẳng mặt Đoàn Minh, hỏi:

- Có phải ông muốn nói Hốt Tất Liệt?

Mặt thoáng chút dè bủ, Đoàn Minh đáp:

- Chẳng phải tự ông vừa nói đến Hốt Tất Liệt kia sao? Ông còn muốn đi cứu ai khác nữa?

Tiêu Phong biến sắc, hỏi:

- Đúng là ông đang giam giữ Hốt Tất Liệt?

Đoàn Minh rút thanh trường kiếm khỏi mặt đất, gác nó ngang thân người :

- Đừng giả vờ ngờ nghệch nữa! Đã tìm được đến chốn này, coi như ông cũng quá giỏi, để ta bảo cho mà hay, bữa nay, ta có chết cũng quyết chẳng

phóng thích Hốt Tất Liệt cho ông đâu! Ông võ công cao cường mấy đi nữa, thủ đoạn ông có ghê gớm đến đâu đi nữa, cũng đừng hy vọng tìm cho ra được hần!

Nghe nói Hốt Tất Liệt bị y bắt giữ, Tiêu Phong bị chấn động một lúc, ông đưa mắt nhìn lưỡi gươm loá loá lạnh lạnh trong tay Đoàn Minh, trầm ngâm một lúc, ông cảm giác công chuyện này có phần quá sức kỳ quái, ông đang định lên tiếng, bỗng nghe Lâm Yên Bích hỏi:

- Tiêu đại ca, sao trong thiên hạ lại có chuyện trùng hợp đến lạ lùng vậy? Nhất định bên trong có âm mưu quỷ kế gì đây!

Quay sang Đoàn Minh, cô hỏi:

- Đoàn công tử, hai ta theo dõi đến tận chỗ này, là vì muốn cứu con gái của Quách Tĩnh, Quách đại hiệp, tên gọi Quách Tương, chẳng hay công tử đã từng gặp gỡ cô?

Về lạ lắm, Đoàn Minh hỏi ngược trở lại:

- Quách Tương? Ta chưa hề nghe qua cái tên ấy bao giờ, danh tiếng của Quách đại hiệp thì ta có biết, bọn ta Đoàn gia ở Đại Lý rất kính ngưỡng ông ta, vậy đi bắt giữ con gái ông ta làm gì?

Tiêu Phong Lâm Yên Bích đưa mắt nhìn nhau, cùng một ý nghĩ, họ đang bị địch thủ cho lọt trông vô kể "Điều hổ li sơn", nhưng cung cách mà Đoàn Minh bảo y đang giam giữ Hốt Tất Liệt, y đang có ý chuẩn bị đồng quy vu tận cùng Hốt Tất Liệt, chẳng có chút gì là giả vờ hết.

Suy nghĩ một lúc, rồi Tiêu Phong ngó thẳng vào y, hỏi:

- Đoàn công tử, tôi muốn được diện kiến cùng vị Hốt Tất Liệt mà ông đang giam giữ, được hay không?

-Sao được! - Đoàn Minh vung vẩy thanh gươm - Ta biết ta chẳng thể đối địch ông, vậy ông giết ta thì cứ giết, ta nhất định không để ông cứu hần ra khỏi chốn này!

Tiêu Phong thấy y hiên ngang quyết liệt, sắc mặt không chút hãi sợ cái chết, làm ông chợt nảy sinh kính trọng y.

Bỗng Lâm Yên Bích "khi" một tiếng cười lớn, bảo thẳng mặt Đoàn Minh:

- Đoàn công tử, công tử khí phách dữ dằn, bọn ta thấy mà nể, chỉ có điều, công tử đúng là một tên loạn óc!

Đoàn Minh hần học hỏi lại:

- Xin giải thích rõ ràng?

Lâm Yên Bích đáp:

- Ông nghĩ kỹ lại mà xem, ông muốn cùng chết với Hốt Tất Liệt kiểu đó, bên Mông Cổ giỏi lắm tồn thất một vị vương gia nắm nhiều quyền hành, bọn họ còn có biết bao nhiêu là vương gia khác nữa, mà vị quan trọng hàng đầu chính là đại hãn đang trị vì, là Mông Kha, ông nghĩ kỹ đi, nếu ông hại chết Hốt Tất Liệt rồi, bộ Mông Kha không đủ sức đập Đại Lý của ông thành bình địa được sao? Ta e rằng đại quân Mông Cổ đang ùn ùn kéo xuống đây!

Đoàn Minh đưa mắt liếc sang Lâm Yên Bích, rồi y bảo:

- Cô thuyết rất có lý, nhưng ta biết hai người nói tới nói lui cũng là chỉ muốn giải thoát Hốt Tất Liệt, ta không lọt trông đâu!

Lâm Yên Bích cũng không màng, cô nói tiếp:

- Tôi không những nói lên sự thực, mà còn có giải pháp này nói ông nghe, ông nên bức bách Hốt Tất Liệt ký kết hiệp ước vĩnh viễn không xâm phạm tới Đại Lý, nếu như y không ưng chịu, thì có thể bảo y ký kết, nhượng cho Đại Lý hai ba mươi năm hoà bình, so với tánh mạng tôn quý của y, có thể y khứng chịu!

Rồi cô xoay chuyển ánh mắt, nháy nhó Tiêu Phong, nói tiếp:

- Nếu y vẫn không chịu, Tiêu đại tướng quân nhà ta đây sẽ hết lòng ra sức khuyên nhủ y, vậy tốt hơn, thay vì giết y đi, chẳng bằng dành cho y con đường sống đáng giá.

- Ông ta ? - Đoàn Minh nhìn nhìn vào Tiêu Phong, y cười nhạt - Ông ta làm đại tướng quân cho Mông Cổ, có gì lại đi giúp Đại Lý của ta?

Tiêu Phong cất giọng sang sảng:

- Chuyện này, ta nguyện ra sức tài bồi!

Đoàn Minh thoáng một chút bất ngờ, nhìn cái khí thế hào hùng của hán tử khôi ngô này, câu nói của ông ta bộc lộ khí phách không để gì ngờ vực nổi, y buột miệng hỏi:

- Tại sao?

Tiêu Phong quay mình ra nhìn ngắm mấy cụm hoa trà bên ngoài, ông chậm rãi đáp:

- Vì ta được người Hán nuôi dưỡng cho thành nhân, đồng thời ta cũng có liên quan sâu xa với họ Đoàn.

Đoàn Minh nghĩ ngợi một chặp, rồi nói nhỏ nhỏ:

- Thì ra là vậy, vừa rồi, ông đặt câu hỏi về cổ nội của ta, thì ra giữa hai dòng họ có dây mơ rễ má từ xa xưa.

Tiêu Phong chỉ còn cách nói theo ý đó, ông đáp:

- Không sai ! Có liên hệ mật thiết lắm, con cháu họ Tiêu luôn khắc cốt ghi tâm, lời dặn dò từ đời nọ sang đời kia, dạy không bao giờ được quên, ta không dám làm trái, bữa nay kiếm cho Đại Lý của ông ba mươi năm bình an, Tiêu mỡ rất lấy làm sung sướng được góp vào một tay.

- Tốt! - Đoàn Minh lớn giọng nói - Nếu có liên hệ sâu xa giữa hai bên, thế nào con cháu nhà họ Tiêu cũng phải biết đảm sự tích của dòng họ ta, xin được nghe ông kể cho vài thiên cổ sự.

Tiêu Phong cười nhẹ, đôi mắt ông dời về nơi xa xăm, dường như đang khơi dòng ký ức

- Ông cô nội Đoàn Dự của ông có dăm người phi tần, làm hoàng hậu dĩ nhiên là Vương Ngữ Yên cô nương, ngoài ra còn có Mộc Uyển Thanh cô nương, Chung Linh cô nương. Xưa kia ông từng nuốt "Mãng cô chu cấp", thân thể do đó miễn nhiễm tất cả các loại độc chất, ông ta thường ưa thích nghiên cứu kinh Phật, hay ngâm nga thi phú, đích thực một tên một sách... Ủ ...đúng đấy, ngón "Lục Mạch thần kiếm" của ông vốn không linh nghiệm gì lắm, sau đó, lúc lên Liêu quốc cứu nghĩa huynh của mình thì luyện nó đến thành xuất quỷ nhập thần, khắp thiên hạ hầu như chẳng kiếm ra đối thủ!

Đoàn Minh tròn mắt kinh ngạc nhìn nhìn vào Tiêu Phong một lúc thật lâu, bỗng nghe "soạt" to một tiếng, y tra guom vào vỏ, giọng rành mạch, y bảo:

- Thôi được! Hôm nay ta tin ông một lần!

Y quay gót đi vào giữa rừng hoa, miệng dặn:

- Hai người chờ cho một chút, ta sẽ đưa Hốt Tất Liệt đến đây!

Tiêu Phong cùng Lâm Yên Bích trở vào ngồi trong toà tiểu đình, Lâm Yên Bích hỏi:

- Huynh nghĩ Hốt Tất Liệt sẽ chịu ký kết không?

Tiêu Phong lắc đầu, cười, nói:

- Nếu đúng là Hốt Tất Liệt, sẽ chưa chắc chấp thuận, nhưng ta đoán kẻ bị giam giữ nơi đây chẳng phải là tứ vương gia! Quanh mình tứ vương gia có Kim Luân pháp vương cùng một số cao thủ hộ giá, đến ngay cả đám Quách đại hiệp cũng chả làm gì được, nói gì mấy người con cháu họ Đoàn này!

Lâm Yên Bích gật đầu:

- Nói đúng đấy, vậy sao huynh còn đòi gấp cho được gã giả mạo này?

Tiêu Phong đáp:

- Ta tuy nghĩ thế, nhưng nếu không chính mắt thấy, thì ta hoàn toàn không yên tâm, bởi vì vương gia đối xử ta tình thân như huynh đệ, ta mạng on cao tựa non, không thể nào thấy ông gặp hoạn nạn mà thông tay cho được!

Đang lúc hai người trò chuyện, bỗng nghe tiếng bước chân, rồi thấy Đoàn Minh áp giải một người từ giữa rừng hoa tiến ra. Tiêu Phong đứng lên, đưa mắt nhìn kỹ về phía ấy, ông thấy người kia mày rậm, mắt to, quả thật đúng là Hốt Tất Liệt! Tiêu Phong thẳng thốt, ông lớn giọng:

- Yên Bích, xem chừng đây đúng là Hốt Tất Liệt rồi!

Lâm Yên Bích cũng hơi giật mình, cô chuyển đầu, nhìn thật kỹ về hai người đang tiến lại gần.

Khi Hốt Tất Liệt trông thấy Tiêu Phong, sắc mặt tái mét, ông ta lạt giọng, kêu:

- Đại tướng quân, sao ông lại có mặt ở đây?

Lâm Yên Bích nhỏ giọng bảo Tiêu Phong:

- Muội có cảm tưởng người này không phải Hốt Tất Liệt.

Tiêu Phong ngạc nhiên hỏi cô:

- Sao biết được? Thấy giống y hệt Hốt Tất Liệt!

Lâm Yên Bích nhỏ giọng:

- Chỉ là trực giác xui khiến, muội cũng không rõ vì đâu, người này không có cái khí phách của Hốt Tất Liệt.

Tiêu Phong quan sát thật kỹ Hốt Tất Liệt, ông thấy nhân dạng kẻ đó không khác Hốt Tất Liệt chút nào, thế nhưng y theo ý của Lâm Yên Bích, y đã không biểu hiện một cách tự nhiên cái khí thế vương giả, và lại, Hốt Tất Liệt xưa nay vẫn gọi ông bằng Tiêu tướng quân, hiếm khi kêu bằng chức tước đại tướng quân, ông lập tức gằn giọng, quát hỏi:

- Mi là đứa nào? Tại sao dám giả dạng làm Hốt Tất Liệt vương giả?

Kẻ kia run bắn mình mẩy, y quỳ thụp ngay xuống, van lơn:

- Xin đại tướng quân tha mạng, tiểu nhân chỉ là tuân theo lệnh trên mà thôi!

Nhìn quang cảnh, Đoàn Minh chẳng khỏi giật mình đến há hốc miệng, kẻ kia đang quỳ lạy, run rẩy, đúng là của giả, chẳng còn nghi ngờ gì nữa!

Sau một lúc bàng hoàng, y nổi giận đến toé khói, vươn tay nắm cổ lôi thốc tên giả Hốt Tất Liệt lên, quát thét:

- Nói cho mau! Chuyện này rốt cục là chuyện gì vậy?

Giả Hốt Tất Liệt run như cây sậy:

- Tiểu nhân là thể thân của vương giả Hốt Tất Liệt, hai tháng trước đây, tuân lệnh Kim Luân pháp vương, đã khoác vai vương giả đi xuống Trung nguyên, vào xứ Đại Lý, ra về huênh hoang mục đích để cho người ta bắt giữ. Kim Luân pháp vương cấm tiểu nhân không được khai khẩu, hăm sẽ đem giết trọn toàn gia. Tiểu nhân ban đầu định tự tử cho rồi, nhưng để cứu mạng gia quyến, đã bó buộc làm thế này, biết trước sau gì rồi cũng mệnh vong, nhưng gặp đại tướng quân đây vốn là bậc đại anh hùng của người Mông Cổ, ngài đã từng cứu tiểu nhân thoát chết nơi Kinh Triệu, tiểu nhân không đành lòng lừa dối ngài.

Giận quá, Đoàn Minh siết chặt trường kiếm trong tay, Tiêu Phong bèn ngậm vận khí, hể y xuống tay giết người nọ, ông sẽ lập tức ra tay cứu mạng hắn.

Bỗng Đoàn Minh vung tay, đẩy người nọ ngã lăn ra xa, hằm hừ:

- Mi cút đi! Chớ có để lọt vào tay ta lần nữa!

Người nọ bò lăn, lồm cồm, không sao đứng lên nổi, Tiêu Phong tiến lại gần, đưa tay đỡ hắn đứng lên, ông hỏi:

- Người có biết lần này, vì lý do gì, Kim Luân pháp vương lại bắt người đóng thế vai Hốt Tất Liệt?

Y lắc đầu, đáp:

- Tiểu nhân không rõ, chuyện tối mật đó, người thường không sao biết nổi, tiểu nhân chỉ hiểu là mình phải phục tùng mệnh lệnh.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Mã Hành Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.19 - Chương 149: Lộ Bàng Tiểu Điem

Tiêu Phong bảo gã giả Hốt Tất Liệt:

- Đi đi! Nếu rủi gặp Kim Luân pháp vương, chỉ cần nói là đã được ta tha cho trở về.

Giả Hốt Tất Liệt muôn vãn cảm kích, rạp người lạy tạ Tiêu Phong, rồi quay mình bước đi.

Quay sang Đoàn Minh, Tiêu Phong nói:

- Xem ra hai chúng ta đều đã bị lừa bịp cả thôi! Kim Luân pháp vương bắt cóc con gái của Quách đại hiệp, rồi lại dùng tên giả Hốt Tất Liệt này mà mất ông, với ý đồ đẩy nhân vật giang hồ Đại Tổng xuống xung đột cùng nhân sĩ của Đoàn hoàng gia miền Đại Lý, Hai bên trai cò tàn hại lẫn nhau, y đứng giữa đóng vai ngư ông đắc lợi.

Đoàn Minh ngần ngợ một lúc, rồi y thờ dài, giọng ngân ngẫm:

- Đâu ngờ ... Là của giả!

Y chấp tay vái dài Tiêu Phong, nói tiếp:

- Đa tạ Tiêu đại hiệp đã cảnh tỉnh.

Tiêu Phong chấp tay vái trả:

- Đừng khách khí làm chi, hai ta còn phải đi tìm con gái của Quách đại hiệp, xin cáo từ thôi.

Đoàn Minh cũng chấp tay, đứng trông theo bóng Tiêu Phong cùng Lâm Yên Bích đi xa dần, đột nhiên y gọi to:

- Xin Tiêu đại hiệp dừng bước, không hiểu ông có thể nói cho ta rõ gây liên hệ giữa các tiên tổ hai nhà họ Tiêu và họ Đoàn?

Tiêu Phong vẫn không dừng bước, ông cao giọng nói vọng về mé sau:

- Ta có nói, các hạ cũng không tin đâu, Đoàn Dự vốn kết nghĩa huynh đệ cùng Tiêu Phong ta, thế nguyên đồng sinh cộng tử, ta đây tái sinh dương thế, mà đệ đệ ta đã nên người thiên cổ trăm năm nay rồi! Chuyện xưa tích cũ, Tiêu mỗ không giây phút nào quên lãng!

Theo tiếng nói, hình bóng Tiêu Phong và Lâm Yên Bích đã khuất xa dưới màn rừng trúc.

- Chuyện xưa tích cũ? Lia đời đã trăm năm nay ...

Đoàn Minh đứng ngần ngợ giữa gió rừng xào xạc, cảm giác đang trong cơn mộng mị, y tự hỏi, chẳng hiểu là mình hay Tiêu Phong, ai đang cuồng si?

Khi Tiêu Phong cùng Lâm Yên Bích ra khỏi khu rừng trúc, họ chợt không biết phải đi về hướng nào để tìm cho ra tung tích Quách Tương. Tiêu Phong dõi ánh mắt về phương bắc, hỏi:

- Yên Bích, muội nghĩ liệu Kim Luân pháp vương có thể đưa Quách Tương về Mông Cổ chăng?

Lâm Yên Bích trầm ngâm một lúc lâu, rồi cô lắc đầu:

- Cái đó muội cũng không đoán nổi, Kim Luân pháp vương rất giáo hoạt, thật khó suy đoán được tâm tư ông ta.

- Kè nào đấy?

Bỗng Tiêu Phong quay nhanh người, quát to.

Trong nháy mắt của bóng đêm, một thân người xuất hiện từ đằng sau một thân đại thụ, tóc bạc trắng, mình vận hắc y, trên mặt chẳng chjít những nếp nhăn nheo, xem chừng là một bà già, rồi nghe bà hỏi ngược trở lại:

- Mấy người cũng là ai vậy?

Thấy đó là một bà già, giọng Tiêu Phong hoà hoãn lại, đáp

- Hai ta là người đi đường, bà tại sao lại ẩn nấp đằng sau cây ấy?

Bà già nọ lạnh lùng nói:

- Ta cũng là người đi đường, vừa rồi, thấy hai đứa từ rừng trúc bước ra, ta ẩn mình sau cây đó, xem hai đứa là gì, vậy có gì là lạ kia chứ?

Vốn Tiêu Phong nghi ngờ bà ta là phe đảng của Kim Luân pháp vương, nhưng nghe giọng nói, bà không phải người dị tộc, thần sắc bình thản, chẳng lộ chút gì về hoảng hốt, lo sợ.

Bà ta nói xong, đã quay mình, bỏ đi về phía bắc.

Nhìn bóng bà ta hoà vào màn đêm, Lâm Yên Bích nói nho nhỏ:

- Bữa nay thiệt kỳ lạ hết sức, buổi sáng thì gặp một ông già tóc bạc phơ cùng một vị hoà thượng râu tóc trắng xoá, tới đêm khuya lại đụng nhằm một bà già cũng tóc trắng nữa, mà toàn là nhân vật giang hồ, hai ông nọ, ai nấy đều một thân võ nghệ cùng mình, cái bà lão này, thấy võ công xem chừng cũng không tồi!

- Tiểu cô nương, cô vừa nói đã có gặp một lão già râu tóc bạc phơ, phải vậy không?

Bà già đó nhanh như làn gió thoảng, đã quay trở về, đến đứng trước Lâm Yên Bích, làm cô phát giật mình muốn nhảy dựng lên. Chỉ thấy bà nét mặt khản trương, đôi mắt nhìn cô, bảo

- Nói mau lên, cô thấy lão già đó thân hình cao lớn cỡ nào, hình dạng ra sao?

Lâm Yên Bích đáp:

- Lão già đó mặt mày hồng hào - Cô chợt xoay chuyển ánh mắt - Mà tôi còn biết lão ta tên họ là thế nào nữa kia.

- Tên lão là gì?

Bà già ghé sát mặt lại gần, căng khăn trương hơn lên.

Lâm Yên Bích tủm tỉm cười, đáp:

- Được! Tôi có thể nêu tên lão ta lên cho bà hay, nhưng trước hết, bà phải bảo tôi biết, bà là ai? Có phải là bà đang ra công tìm kiếm lão già mặt mày hồng hào đó không?

Bà lão nọ đột nhiên rút cổ về, vung tay thành trào, định nắm lấy tay trái của Lâm Yên Bích.

Lâm Yên Bích giật tay trái về, cô thừa thế nấp vào sau lưng Tiêu Phong, cười, hỏi:

- Bà không muốn nói thì thôi, có chỉ lại vung tay thô bạo?

- Nha đầu giỏi này, mau ngoan ngoãn nói ra cho rồi đi!

Vừa nói, bà già vừa xuất chưởng hướng vào Tiêu Phong, phát chưởng cách không này, vốn chẳng phải để trực tiếp tấn công Tiêu Phong, nhưng làn chưởng phong giá lạnh của bà vừa tạt đến, cánh tay áo Tiêu Phong khẽ phát ra, hoá giải kinh lực đó trở thành mất tâm tích.

Bà chẳng có ý đã thương hai người, chỉ muốn ép buộc Lâm Yên Bích khai khẩu chỉ chỗ lão già, nên chỉ vận dụng có năm thành công lực thôi. Khi thấy Tiêu Phong thần nhiên, phát nhẹ tay áo, triệt tiêu toàn bộ kinh lực ngọn chưởng, bà bất giác vừa tức giận, vừa kinh hãi, bèn ngưng tụ chân khí nơi đan điền, tăng lực đạo lên đến mười thành, song chưởng đồng loạt đẩy ra, quyết chí lấy tính mạng đối phương.

Tiêu Phong giữ yên Lâm Yên Bích phía sau, ông vẫn vung tay áo như cũ, hoá giải toàn bộ mười thành công lực của ngọn chưởng từ bà già nọ, tất cả hàn khí đều tắt ngấm.

Bà già nọ mặt xám như chì, buông thông hai tay, bà chán nản, nói:

- Bỏ đi ... Bữa nay gặp phải cao nhân, các người không muốn nói thì thôi, ta đã lung tung ngót cả mười năm nay rồi, thôi, lại vẫn cứ tiếp tục một mình truy lùng nữa vậy.

Bà nói dứt lời, cất bước ra đi, hiểu rằng vừa qua, Tiêu Phong đã nhẹ tay, nếu ông xuất toàn lực, đẩy ngược hàn chưởng của bà trả về, bà nếu chẳng bị chết ngay thì cũng lãnh nội thương trầm trọng.

- Xin tiền bồi dưỡng bước - Lâm Yên Bích vội gọi to - Vừa qua, vẫn bồi đưa cọt chút đỉnh, mong được thứ tội.

Bà già chẳng hề ngừng bước, chẳng quay đầu, vẫn cứ phi thân ra đi.

Lâm Yên Bích bèn lớn tiếng gọi theo:

- Lão ấy tên là Châu Bá Thông!

Bà già chợt rung động toàn thân, lập tức quày trở về, giọng bà run run:

- Lão ấy đang ở đâu?

Thấy mặt bà lo loá, thần sắc kỳ lạ, bất giác Lâm Yên Bích lui về mé sau hai ba bước, hỏi:

- Tiền bồi bộ mang hận thù cùng lão ấy à? Người tôi muốn nói, chính thực là Lão Ngoan đồng Châu Bá Thông.

Cô nghĩ thầm, lão Châu Bá Thông này chân chất vô tâm, sao lại có thể gây oán thù cùng kẻ nào khác trên cõi đời này cho được?

- Đích thực là ta đang tìm lão ấy. - Giọng bà già chợt toát đầy phản kích đến trở thành run run, - Hai người cứ yên tâm, ta cùng lão ấy chẳng có oán thù gì hết, ta chỉ muốn gặp mặt lão ấy thôi.

Tiêu Phong đỡ lời:

- Chúng tôi từ miền bắc xuống đây, sớm hôm nay, có gặp ông ấy tại một quán bán trà, cách xa đây khoảng chừng trăm dặm.

Bà già tự thắc mắc một mình:

- Trà quán? Lão vào trà quán để làm gì? Lão ấy đâu có thích uống trà đâu!

Lâm Yên Bích cười, đáp:

- Dĩ nhiên lão ta không vào quán để uống trà, chỉ là để chơi trò trốn tìm cũng một vị lão hòa thượng, có khi giờ này còn đang trốn dưới gầm bàn, chưa chịu chui ra đâu!

- Lão hòa thượng?- Bà già nhảy dựng lên - Có phải là Đoàn hoàng gia không?

Lâm Yên Bích thấy kỳ quặc:

- Nhất Đăng đại sư xuất gia đã hơn mười năm nay rồi, chả còn ai trên giang hồ gọi ngài là Đoàn hoàng gia, tại sao bà lại xưng hô như thế?

- Hắc hắc!- Bà già cười mát mấy tiếng - Đoàn hoàng gia thì vẫn cứ là Đoàn hoàng gia, lão ta có thể phát, có đi làm sư đến chết, cũng không sao rửa cho sạch được cái tội nghiệt của lão ta đã gây ra

Lâm Yên Bích càng thấy kỳ lạ hơn nữa, cô hỏi:

- Nhất Đăng đại sư lòng lành tựa bồ tát, ai nấy trên giang hồ đều rõ biết, tội nghiệt từ đâu ra cơ chứ?

Bà già tức tối, hét to:

- Tội nghiệt của lão, trên đời này, duy nhất ta biết thôi! Máy người thì biết gì!

Chợt bà ngoảnh trông về mặt bắc, hỏi:

- Hai người không lừa gạt ta đấy chứ? Châu Bá Thông sợ nhất là đụng đầu Đoàn hoàng gia, vậy duyên cớ gì khiến lão ta lại lần mò xuống Đại Lý?"

Tiêu Phong đáp:

- Cô con gái nhỏ của Quách đại hiệp bị người ta bắt mang xuống đây, Châu tiền bối vì muốn cứu cô bé ấy, đã theo dấu kẻ địch, chạy tuốt xuống đây!

Bà già gật gù:

- Thì ra thế! Quách Tĩnh là nghĩa đệ của lão, lẽ dĩ nhiên lão đi cứu cháu gái lão là đúng rồi.

Bà vừa nói, vừa rào bước chạy về hướng bắc để tìm gặp Châu Bá Thông. Bà bỗng dừng quay đầu trở lại, nói:

- Ta lúc từ miền nam đi lên đây, dường như có thấy một con bé con bị vài người vây khốn, chon nhỏ lúc ấy đang ngồi trong một tiểu điểm ven đường.

Tiêu Phong vội vàng cao giọng hỏi vội theo:

- Tiểu điểm đó ở chỗ nào?

Lúc ấy bà già đi đã xa lắm rồi, chỉ nghe tiếng tra lời vọng về:

- Ước chừng năm chục dặm đường, phía nam.

- Mình đi nào!

Không nói gì thêm, Tiêu Phong kéo Lâm Yên Bích, cùng trở khinh công đi về hướng nam. Quảng đường năm chục dặm đó, bằng vào nội lực thâm hậu của Tiêu Phong cùng thuật khinh công có hạng của Lâm Yên Bích, lúc vầng trăng toả ánh sáng mờ nhạt vào màn đêm, họ đã thấp thoáng thấy ánh đèn của tiểu điểm, trong khi các hộ nông gia quanh đấy đều đã tắt lửa đèn, đã yên giấc.

Họ bước vào tiểu điểm lúc mọi người đang dùng bữa tối. Một người trong bọn bảo Tiêu Phong và Lâm Yên Bích:

- Khách quan, tiểu điểm chúng tôi đã đóng cửa, các vị muốn ăn bữa tối, xin làm ơn đi tìm chỗ khác.

Đưa mắt đảo sơ một vòng quanh bên trong tiểu điểm, Lâm Yên Bích hỏi:

- Trăng vừa mới lên đang đông, sao quán đây đóng cửa sớm thế?

Người đàn ông trung niên nọ đứng lên, đáp:

- Xin cáo lỗi khách quan ! Bữa nay là sinh nhật nội tử, chúng tôi đóng cửa sớm để ăn mừng.

Người đàn bà ngồi kế bên đứng dậy theo, bà khom mình, nói:

- Đúng vậy, thưa tiểu thư, gặp ngày sinh của ta, ông lão ta nói, quanh năm vất vả nhiều rồi, bữa nay nên đóng cửa sớm, tiện thể cho cả nhà được nghỉ ngơi, nhàn hạ một chút!

Tiêu Phong cất tiếng:

- Xin cho hỏi, các vị có trông thấy ...

- Huynh nè! Minh nên xin lỗi họ đã quấy quả họ nhiều! Đại ca, hai ta đi đi thôi.

Lâm Yên Bích ngắt lời Tiêu Phong, cô liếc ánh mắt sang ông, rồi đưa tay kéo ông đi ra ngoài.

Vốn Tiêu Phong định hỏi họ có phải đã có một nhóm người áp tải một tiểu cô nương vào nghỉ nơi đây không, nhưng khi ông thấy thần sắc Lâm Yên Bích như thế, ông bèn ngậm miệng, theo Lâm Yên Bích đi ra khỏi tiểu điểm. Dắt tay, đưa ông vào sâu một khoảnh rừng kế cận, cô mới dừng bước, quay đầu nhìn về phía ánh đèn tiểu điểm, rồi bảo ông:

- Tiêu đại ca, mấy người trong tiểu điểm đó có phần kỳ lạ.

Tiêu Phong hỏi:

- Kỳ lạ chỗ nào? Ta thấy ông chủ quán đó dường như chẳng phải nhân vật giang hồ, chẳng phải người có võ nghệ trong mình!

Lâm Yên Bích đáp:

- Ông ta thì đúng là không có võ công, nhưng người đàn bà xưng làm vợ ông ta thì võ nghệ đầy mình, huynh không thấy vậy sao?

Tiêu Phong lắc đầu:

- Ta đã chẳng để mắt đến bà ta.

Lâm Yên Bích cười:

- Tiêu đại hiệp đúng là giữ lễ quá kỹ! Lúc bà ta đứng lên, đã cố gắng giả dạng một lão phụ nông thôn, kiể cách một bà già, có điều, bà ta quên lửng mắt lã, theo tuổi tác, bà ta chưa trông lắm, vậy mà bà ta cố đóng vai già nua, hai mắt bà ta sáng loang loáng, rõ ràng một nhân vật nội lực thâm hậu, nên càng lộ liễu hơn lên. - Cô ngừng một chút, rồi tiếp - Còn một điều này giúp muội quả quyết bà ta không phải bà chủ quán!

Tiêu Phong túm tít trả lời:

- Ánh mắt Lâm thần y sắc bén đến thế, Tiêu mỗ xin dâng tai ra nghe!

Lâm Yên Bích vẫn giữ nụ cười trên môi, cô đáp:

- Huynh nghĩ thử xem, mấy người bán quán xưng hô cùng khách khứa thế nào?

Tiêu Phong hốt nhiên hiểu ra:

- Bà ta đã gọi muội là tiểu thư, thay vì gọi bằng đại danh từ 'khách quan'!

Lâm Yên Bích vui vẻ bảo:

- Ngay chốc! Tiêu đại hiệp chẳng hổ danh đại hiệp! - Tựa người vào một thân cây, cô nói tiếp - Và hai người hoá kẻ ngồi cùng bàn từ đầu chí cuối đã chẳng hề ngẩng lên nhìn qua một lần. Theo thói quen chào mời khách hàng đến nhập tâm, hẳn có người vô quán, ít ra, họ cũng phải ngược nhìn qua, vậy mà hai người nọ vẫn cứ ngồi yên thì lì!

Tiêu Phong bắt giác giương cao ngón tay cái, khen:

- Quan sát tỉ mỉ từng li từng tí, phục quá, phục quá! Nói vậy thì, có khả năng lớn là Quách Tương đang bị giấu trong điểm, khuya này, tụi mình đột nhập vô điều tra dò thám!

Lâm Yên Bích gật đầu:

- Muội cũng có ý đó. Nhưng mình phải hết sức làm cho êm thấm, để họ phát hiện được, họ dòi con tin ra chỗ khác, thì mình sẽ khó truy lùng lại lắm!

Đúng lúc ấy, ánh đèn trong quán vụt tắt ngấm, dưới ánh sáng lung linh từ mặt trăng trên cao, tiểu điểm mang nét ảm hiện mờ mờ.

Q.19 - Chương 150: Thâm Dạ Truy Tung

Tiêu Phong kéo Lâm Yên Bích:

- Đi ... Minh đến đây dò thám thử!

Cùng trở khinh công, hai người lẳng lặng quay về tiểu điểm.

Không một tiếng động, họ nhẹ nhàng nhảy lên mái ngói. Sân trước chìm trong màn đêm đen, dưới ánh trăng mờ mờ, cảnh vật nhập nhòa, không rõ nét. Tiêu Phong lắng tai nghe ngóng, không một âm thanh nào vọng ra từ bên trong điểm, ông phi thân tiến về phía sau khách sảnh, Lâm Yên Bích cũng bám sát theo sau.

Nằm gí sát mình vào mái nhà, Tiêu Phong đưa tay, dùng sức, gỡ rời một phiến ngói, Thò đầu qua lỗ trống, qua bóng đêm đen mờ mờ, Tiêu Phong loáng thoáng nhận ra một hình người đang ngồi trên giường, lại có một người khác đang lặng lẽ đi rảo qua rảo lại, tiếng bước chân cực nhỏ, nếu không nhờ nội lực thâm hậu, chưa chắc Tiêu Phong nghe nổi thanh âm ấy.

Cả hai không nói chuyện gì, chỉ thấy kẻ nọ cứ tiếp tục đi qua đi lại. Đang lúc Tiêu Phong cùng Lâm Yên Bích sốt ruột vì chờ đợi, bỗng người ngồi trên giường nói khẽ:

- Ngừng đi qua đi lại được không? Cứ đi tới đi lui hoài làm người ta nghe mà phát mệt! Khuya lắm rồi đấy, người muốn ngủ thì cứ đi ngủ đi, để ta canh chừng ở đây.

Người kia dừng bước, thì thầm bảo:

- Giang đại ti có nói bữa nay quốc sư đến gặp tui mình, vậy mà qua canh hai lâu rồi, sao vẫn chưa thấy người đâu cả?

Người ngồi trên giường chậm rãi đáp:

- Đừng lo lắng chi cho vô ích! Quốc sư chỉ nói sớm thì tối nay, trễ thì sáng mai, giờ vẫn chưa muộn gì lắm!

Người kia trả lời:

- Ông ta đến sớm chừng nào, đỡ cho mình chừng nấy! Chuyện này chẳng phải chuyện chơi, người võ lâm Trung nguyên đang nháo nhào lên đi lùng kiếm tung tích tiểu nha đầu họ Quách, mà chẳng phải ai tầm thường nào khác, chính là có cả cái lão già điên điên khùng khùng Châu Bá Thông đó, bọn mình cả lũ xúm nhau lại cũng không húng chịu nổi một quyền của lão ta!

Tiêu Phong cùng Lâm Yên Bích đưa mắt nhìn nhau, họ phát vui mừng, nghĩ thầm nơi đây đúng là đầu mối họ đang tìm!

Người trên giường "hừ" một tiếng, bảo:

- Sao người lại đi khoa trương kẻ khác quá thế! Châu Bá Thông sớm đã bị Giang đại ti về ký hiệu đùa giỡn cho chạy loạn lên trong trò chơi trốn kiếm, bọn mình giờ ắt hẳn đã đưa lão ta vô tròng rồi. Lão ta thế nào cũng bị lần quần rầm rối với bên Đoàn gia, thì ai làm sao biết tui mình đang trốn ở đây?

Cùng lúc ấy, từ bên ngoài vọng vào tiếng bước chân. Gã đang đứng nhỏ giọng hỏi:

- Ai đó?

Có tiếng một nữ tử khẽ trả lời:

- Là ta.

Lâm Yên Bích nhận ngay ra thanh âm của kẻ đóng vai bà chủ quán.

- Có nghe động tĩnh gì từ nhà đầu đó không?

Người trên giường trả lời:

- Dường như chẳng có động tĩnh gì hết, chẳng nghe nó nói năng gì cả ... Ủa - y bỗng khẽ kêu lên - Có khi đã chết đói rồi chẳng?

- Đừng có nói xàm! Ta vừa mới đem cơm cho nó xong, chết đói sao được?

À kia bảo:

- Bọn mình nên cẩn thận thì hơn! Hết đêm nay là mình yên tâm rồi.. Hai đứa người canh chừng trước, sau canh ba, ta sẽ trở lại đây lo phiên gác của ta.

Nói xong, ả trở ra, đưa tay đẩy cửa, thấy hai thân hình đứng chặn đấy là Tiêu Phong và Lâm Yên Bích, trong bóng đêm mờ mịt, ả không nhận rõ hình dạng, bèn quát nhỏ:

- Hai người là ai?

Tiêu Phong bước thốc vào, ả nọ bất giác lui nhanh về sau. Tiêu Phong gằn giọng hỏi:

- Bọn người là thuộc hạ của Kim Luân pháp vương?

Ả nọ gay gắt hỏi lại:

- Kim Luân pháp vương cái gì? Chúng ta không biết, bọn người nửa đêm xông vào, định làm trò ma quỷ gì đây?

Tiêu Phong hừ lạnh, nói:

- Đừng giả ngây nữa! Bọn ta vừa rồi nghe trộm tất cả những gì các người nói.

Ả nọ tiếp tục lùi, ngoác miệng:

- Tội tao là thuộc hạ của ông ta thì sao? Việc gì đến bọn người?

Tiêu Phong vẫn đứng chặn tại cửa, nhạ giọng bảo:

- Đừng rườm lời nữa! Tội bay giấu con gái của Quách đại hiệp đâu, mau giao trả ra đây!

Ả nọ lùi lại mép giường, người trên ấy vụt đứng dậy, rồi cả hai gã chạy ào tới giữa phòng, nghe soạt soạt hai tiếng, grom đã thoát khỏi vỏ, ánh hàn quang chớp loáng trong bóng mờ tối, chúng chém vào Tiêu Phong.

Tiêu Phong phát tay, chưởng phong đánh thẳng vào vùng hàn quang, nghe rền một tiếng, đôi trường kiếm đã bị đánh rời tay, một thanh phá mái ngói bay ra ngoài, một thanh ghim dính vào xà nhà. Bỗng nghe rầm một tiếng lớn, Lâm Yên Bích hoảng hốt la lên, cô chạy nhanh đến bên giường, thì đã chẳng còn thấy hình dạng ả nọ đâu nữa.

Tiêu Phong vọt một bước xông đến, hai tay vươn ra nắm chặt vào cổ áo hai gã nọ, quát to:

- Cơ quan giấu chỗ nào, mau khai ra!

Hai gã nọ đầu mặt vào Tiêu Phong, hoàn toàn không chút khí lực, run như cây sậy, hàm răng đánh bọ cạp, cuối cùng, một gã rần áp ứng:

- Tôi ... Tôi tôi không biết ... Chẳng ai nói cho hay là có cơ quan hết!

Tay Tiêu Phong siết mạnh thêm một chút nữa, ông thét:

- Chẳng phải hai đứa bay giam giữ người ở đây sao? Sao lại không biết?

Cần cổ hai gã nọ đau điếng, vừa khóc vừa rên rỉ, một gã nói:

- Đúng thực chúng tôi không biết, chỉ thấy bà ta đích thân áp giải nha đầu họ Quách vô giam trong phòng đó, rồi đuổi chúng tôi ra ngoài này, buộc canh gác, chờ bà ta trở lại.

Gã kia nói thêm:

- Dạ đúng vậy ... thưa đại hiệp, quả tình tôi tôi không biết gì hết. Quốc sư cũng hết sức nể nang thì, lần bắt giam người này, bày trò đánh lừa nhân sĩ giang hồ đang truy lùng, hoàn toàn do thị sắp đặt hết, Tôi tôi chỉ làm theo mệnh lệnh của thị thôi.

Chợt trước mắt loé sáng, Lâm Yên Bích đã đánh lừa châm vào ngọn đèn trên bàn, mấy ngón tay thuần mãnh như bạch ngọc của cô đang hươi hươi hai tể thuốc đen nhánh vào mặt hai gã nọ, rồi cô quay sang bảo Tiêu Phong:

- Họ không muốn nói cũng không sao, mình cho họ uống hai hoàn thuốc này, chỉ nửa thời thần thôi, sẽ bị trào máu thất không, toàn thân phát ngứa ngứa muốn chết, có khi họ sẽ tranh nhau khai ra không chừng!

Tiêu Phong ầy cả hai gã gửi gửi bệt xuống sàn, quát thét:

- Hai đứa có chịu nói hay không?

Hai người nọ quỳ mọp, gập đầu chan chất như gỗ trống, khóc lóc:

- Xin đại hiệp tha mạng! Hai đứa tôi mới ra giang hồ kiếm ăn, tình cờ gặp nữ tử họ Giang đó, võ công cao hơn tui tôi nhiều, ả rú rê nhập bọn để phát tài. Kế đó, ả đưa tui tôi đến gặp Kim Luân pháp vương của Mông Cổ. Kim Luân pháp vương đối xử tui tôi không tệ, đã chu cấp ngân lượng. Lần này, ông ta bắt cóc đứa con gái nhỏ của Quách Tĩnh, ra lệnh cho tui tôi phụ áp tải, đem nó xuống tàng giấu vùng này, Địa điểm này là cơ sở của Giang đại tì, tui tôi được phân phó canh chừng, chỉ biết đứa nhỏ bị nhốt dưới căn hầm bí mật dưới giường, nhưng mở cửa cơ quan thế nào, chúng tôi thực sự không rành.

Rồi cả hai lạy liên tục như tế sao.

Tiêu Phong quát:

- Đứng lên đi!

Quay sang Lâm Yên Bích, ông bảo:

- Thấy rõ là hai đứa này không biết gì hết, vậy mình phải tự tay tìm thôi!

Lâm Yên Bích gật đầu, tả thủ bùng đèn, hữu thủ cô lần mò từng ly từng tí sàn giường, cả nửa buổi, vẫn không tìm ra manh mối. Lúc ả nọ khởi động cơ quan, cô đang đứng bên ngoài nhà, trong bóng đêm nhập nhoạng, cô đã không thể thấy được ả ta đã mở cửa địa đạo mà bỏ trốn ra sao. Cô lùi ra đứng trước giường, chăm chú rọi đèn vào gần, quan sát bức tường mé trên, bỗng thấy một viên gạch phản chiếu ánh đèn khác lạ, cô bèn khẽ đưa tay đẩy vào đấy, không thấy động tĩnh gì, cô bèn nhấn mạnh thêm một chút, nghe cách một tiếng, ván mặt giường bỗng lay động, rồi nghe rầm một cái, một vòm địa đạo hiện ra bên dưới.

Hết sức mừng rỡ, Tiêu Phong bảo Lâm Yên Bích:

- Đề ta xuống trước.

Đưa cây đèn cho ông, Lâm Yên Bích dặn:

- Huỳnh phải hết sức cẩn thận.

Tiêu Phong gật đầu, ông tiếp nhận cây đèn, đề khí, nhẹ nhàng hạ mình xuống, kinh khí tập trung vào lòng bàn tay, ông ra sức đề phòng ả nọ bắn ám khí tập kích. Đầu dè, chân chạm đất rồi, chẳng thấy ám khí đâu, ông bèn đưa mắt ước lượng căn hầm, thấy nó trống rỗng, chẳng bóng dáng một ai. Vừa lúc Lâm Yên Bích xuống theo đến nơi, thấy tình hình vậy, cô giậm chân, nói:

- Lại để nó trốn thoát mất rồi.

Cô chăm chú quán sát mặt thất, nói:

- Căn hầm này nhất định có thông đạo chạy ra bên ngoài, mình hãy mau tìm cho ra cơ quan mở cửa ngõ, nó chưa đi xa đâu!

Lần này, Lâm Yên Bích không tìm tòi trên tường, cô để Tiêu Phong rọi đèn, chăm chú quan sát nóc hầm, không thấy gì khác lạ, cô bèn cúi đầu thăm dò mặt đất.

Tiêu Phong hỏi:

- Muội không tìm trên tường à? Có khi cơ quan cũng giấu trên tường không chừng?

Lâm Yên Bích đáp:

- Cũng có thể là cơ quan đặt trên tường, nhưng muội nghĩ, cơ quan thứ nhất đã giấu trong tường, vậy cái thứ nhì này sẽ có nhiều khả năng được đặt ở chỗ khác, mục đích lừa người ta cứ ăn quen theo bên trên mà tìm nơi gạch gắn tường. Để muội tìm nơi nóc hầm đã, khi không tìm thấy, sẽ dò theo tường sau.

Chính trong lúc cô đang giải thích, Tiêu Phong hốt nhiên phát hiện một chỗ dưới sàn đất hơi bị lõm, ông bèn dùng sức, ấn mạnh chân vào đấy, nghe ầm một cái, mặt tường đang bằng bặt chợt mở bung ra một khung cửa nhỏ.

Tiêu Phong cùng Lâm Yên Bích tiến vào, thấy một địa đạo, Tiêu Phong cầm đèn đi trước, quanh co uốn khúc một lúc, họ ra khỏi địa đạo, cửa là một hang động ẩn sâu vào lòng núi, phía trước được che khuất bởi cây cỏ rậm rạp chung quanh, cực kỳ bí mật.

Trời còn chưa sáng rõ, phương đông trắng nhờ nhờ, gió sớm thổi nhẹ nhàng, hai người vạch cỏ chui ra, toàn thân ướt đẫm sương mai. Tay rầy cỏ vụn dính bám trên quần áo, Lâm Yên Bích ngược trông lên, cô đưa tay gỡ bỏ cỏ vụn bám đầy đầu Tiêu Phong, cười, hỏi:

- Trước giờ Tiêu đại hiệp chưa từng chui rúc từ địa đạo lên chắc? Hi hi ...Coi kìa ... đầy một đầu rác!

- Dĩ nhiên là đã từng chui nhui địa đạo rồi! - Tiêu Phong cười hi hi, ông cúi thấp đầu xuống cho cô gỡ cỏ, nói tiếp - đáp - Xứ Đại Lý này hầm hố không ít, hồi xưa, trong đám gia thần của tam đệ ta, có một tay đặc biệt chuyên nghề đào địa đạo, lúc ta bị cầm tù trên Liêu quốc, là y đã khai thông địa đạo, góp phần giúp ta vượt ngục.

Lâm Yên Bích vui vẻ tán:

- Có khi mấy cái địa đạo này là tác phẩm của đám cháu chắt ông ta không chừng

Cô gỡ bỏ sạch sẽ đầu tóc Tiêu Phong xong, buông thõng tay, nói:

- Mình tiến ra phía trước đây dò thám, nữ tử đó chắc chưa đem đứa nhỏ Quách Tương đi xa lắm đâu!

Hai người vạch đám cỏ mềm, đi được một chặp, bỗng nghe từ phía trước có tiếng cười khanh khách, rồi có tiếng nói trong trẻo bảo:

- Mi có giỏi thì lên đây!

Lại nghe giọng nói một mồi của một nữ tử đáp trả:

- Xứ nhà đầu, mi có giỏi thì mau xuống đây!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Mã Hành Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.19 - Chương 151: Tiểu Đông Tà

Trong vùng ánh sáng buổi rạng đông, Tiêu Phong cùng Lâm Yên Bích rón rén đến gần, chỉ thấy một cô bé con ngồi vắt vẻo bên trên cành một cây đại thụ cao ngệu, mình cô vận quần áo màu xanh lục nhạt, cổ đeo một chuỗi vòng minh châu lấp lánh phản chiếu nắng sớm, đôi chân mang hài màu phấn hồng nhẹ nhàng đong đưa. Khoé môi vẫn cười khanh khách, cô nói:

- Chị bé à, chị mà lên đây được, ta phục lăn, từ giờ sẽ nghe lời chị, không bỏ trốn nữa đâu.

Chuyển ánh mắt xuống phía dưới, Tiêu Phong và Lâm Yên Bích tức thì thấy một nữ tử béo mập đang đứng, mắt tròn tròn vì giận dữ, ả đang nhìn chăm chăm lên đỉnh cây.

Vừa nhìn qua, bất giác Lâm Yên Bích "hích hích" một tràng cười, đôi mắt cô dòm qua Tiêu Phong, rồi dòm lại nữ tử, cô cười... đến rũ cả người xuống.

Tiêu Phong lấy làm lạ, hỏi:

- Muội cười gì thế? Trên mặt ta có nhọ hay sao?

Tay Lâm Yên Bích chỉ chỗ vào cô ả béo ị, cô vẫn cười đến gần hụt hơi:

- Huynh trông cho kỹ xem, là ai kia?

Tiêu Phong chăm chú nhìn ả béo, thấy quen quen, ông ngẫm nghĩ một hồi, rồi vỗ vế la lớn:

- Ta nhớ ra rồi, đây là Triệu Phi Yến!

Ông cười hì hì, nhìn Lâm Yên Bích, hỏi:

- Sao cô này lại cũng đến đây? Bữa đó, nếu ta mà không vung đũa cứu mạng, thì cô ta đã ô hô ai tai vì mấy cây châm của muội rồi.

Lâm Yên Bích cố nhịn cười, đáp:

- Hôm ấy, nếu muội không ra tay giải nguy cho huynh, làm sao huynh thoát thân cho khỏi được, hồi ấy đã không ngờ lời cảm ơn muội thì chó, mà lại còn lên tiếng trách móc người ta hung dữ nữa kia!

Tiêu Phong vui vẻ nói:

- Ồ ... Giờ thì ta cảm ơn, được chưa?

Chính đang giữa cuộc đối thoại, Triệu Phi Yến bỗng tức bực quát một tiếng chửi mắng, rồi tung mình lên, với ý định nhảy tới chỗ cô bé, nhưng khinh công ả quá kém, đã không đủ khả năng đưa ả cao đến nơi, khi hết trớn nhảy, thân mình ả đã rơi xuống trở lại, cùng lúc cô bé nọ vung tay ném một loạt đạn vào đầu ả. Thân mình còn đang lừng lợ trong không, Triệu Phi Yến không sao né tránh được, ả đã lãnh ngay hai viên vào trán. Kêu "ui da" hai tiếng,

ả té vùn vụt, cắm đầu xuống mặt đất

Tiêu Phong cùng Lâm Yên Bích trông thấy ả đầu cỏ tóc tai dính bụi đất nhọ nhem, chỗ bị đạn của cô bé bắn trúng, thấy nổi hai cục u to. Cũng còn may, cô bé lực tay không mạnh, nếu không thì ả đã huyết lưu mẫn địa mất rồi.

Tiểu cô nương nọ rụt đôi chân lên, cô cười rũ rượi, ngón tay thuận mảnh trắng trẻo của cô trở vào ngay trên trán mình, bảo:

- Ha ha ... Mi thử lấy tay dò trên trán mà xem, chả phải đang nổi hai cục u to đùng kia sao?

Triệu Phi Yến nghe theo, đưa ngón tay miết vào trán, đụng phải hai khối u, ả bị đau đớn, kêu thét lên.

Tiểu cô nương kia thu nét cười lại, nghiêm sắc mặt, bảo:

- A ... Mi chớ có la hét kêu khóc thế, sẽ làm độc công tâm mau hơn lên.

Triệu Phi Yến hết hồn, ả ngước lên, hỏi:

- Tại sao?

Tiểu cô nương đáp:

- Trên đạn của ta có tẩm độc, thành ra trán mi mới nổi u bự như vậy. Mà mi càng la khóc to chừng nào, sẽ càng khiến cho độc chất thấm lẹ hơn chừng này!

Bỗng cô trở ngón tay thẳng vào Triệu Phi Yến, cao giọng nói:

- Úi chao ... Mi đừng có vận sức tay mà miết vào đấy, rùi chỗ vết thương xé miệng, nước độc ứa ra, sẽ làm toàn thân thể nát rữa ra.

Triệu Phi Yến vội vàng rụt tay xuống khỏi trán, sắc mặt khủng khiếp, bỗng ả ngóc đầu lên, nói:

- Tiểu nha đầu, mi chớ có nói phóng đại lên thế.

Tiểu cô nương nọ ngước mặt nhìn trời cao, đáp:

- Mi muốn tin hay không .. mặc ngươi. Môn Đàn Chi thần công này của ông ngoại dạy, ta chưa học xong hết, nên ta đã xin được từ ti ti Đường Uyển của Đường môn một ít độc được đem tẩm vào đây, dùng phòng chống những quân tội tặc trên giang hồ.

Bỗng cô chăm chú nhìn xuống trán ả:

- Khấp trán mi đang đổi sang màu đen kịt kia kìa, mi không tin, cứ đi tìm người khác hỏi xem có đúng thế không..

Triệu Phi Yến thất kinh hết hồn vía, ả gắng gượng kèm giữ ngón tay không sờ lên trán, chỉ e làm vỡ vết thương khiến cho nước độc ứa ra, làm lở loét toàn thân. ả tựa người, hai tay ôm vòng vào thân cây, vờn cổ ngoảnh ra ngóng ngóng tứ phía, miệng lầm thầm rên:

- Sư tì đi đâu mất rồi không biết! Sao mà lâu quá, chưa thấy trở về!

Tiểu cô nương ngồi vững trên chạc cây, bỗng tay cô trở về mé tây, miệng nói:

- Ta thấy chỗ đó có một khe suối nhỏ, nếu ngươi không tin, cứ đến dòng suối đó, soi mình xuống mặt nước mà xem.

Triệu Phi Yến nghe lời, đi về phía đó, được dăm ba bước, bỗng ả dừng phắt, quay đầu lại nói:

- Mi đừng hòng lừa ta, tính chờ ta đi khỏi đây rồi mi bỏ trốn ra chỗ khác à?

Tiểu cô nương cười khanh khách, bảo:

- Vậy thì ngươi đừng đi đâu nữa, cứ ở chờ dưới gốc cây đó cho đến khi toàn thân rữa nát thành một bãi nước hôi thối, Ngươi có nói sư tì ngươi đang đi đón khách, vậy đề sáng mai, họ đến đây, thì thấy ngươi đã biến thành một vũng nước đen ròi.

Triệu Phi Yến nghe nói vậy, ả phát run rẩy toàn thân, mặt trắng bệch, ả trợn trừng nhìn tiểu cô nương, kêu lên:

- Nha đầu, mau đưa giải dược ra đây.

Tiểu cô nương nọ móc từ trong bọc ra một bình ngọc nhỏ, cô trút từ đấy ra một hoàn thuốc đen nhánh, khi Triệu Phi Yến vừa ngửi được mùi thơm nhẹ nhẹ của thuốc, ả chìa nhanh tay ra nói:

- Đưa đây mau lên.

Tiểu cô nương tung hứng hoàn thuốc trong tay, rồi vụt bảo:

- Cho mi thì cũng được, nhưng mi phải để cho ta đi giải trước cái đầu.

Triệu Phi Yến gạt đầu lia lịa, nói liêm miệng:

- Ồ . Được ... Được...

Tiểu cô nương nhìn quanh quất, rồi bảo:

- Trước tiên, mi hãy lui xa ra chừng trăm bộ, vì ta sợ mi sẽ a vào giặt thuốc! - Cô ta chu mỏ, bảo - Ta báo cho mi biết trước, hễ mi mà xông vào cướp giặt, ta sẽ nuốt trọn thuốc này tức thì, chẳng cho mi nữa, để mi chết rũ nát chơi!

Triệu Phi Yến vội xua tay lia lịa:

- Đứng ... Đứng ... Để ta lui ... Mi không bỏ chạy, ta sẽ không xông vào mi đâu.

Ả vừa nói, vừa bước giặt lùi.

- Ta nhỏ con vậy, làm sao chạy thoát khỏi tay người cho được? - Tiểu cô nương chăm chú dõi theo bước ả đi thật lùi, miệng lớn tiếng đếm - Một hai ba .. Một hai ba ...

Triệu Phi Yến dừng bước, hỏi:

- Mi tại sao cứ một hai ba, một hai ba ... hoài vậy?

Tiểu cô nương cười hì hì:

- Ui .. Xin lỗi .. Ta vốn bị cà lăm từ hồi còn nhỏ, làm sao hết bệnh một cách thần tốc cho được?

Triệu Phi Yến chịu thua, lờm cô ta một phát, nhưng tính mạng mình còn nằm trong tay người, ả kệ cô nhỏ đếm sao thì đếm, đành phải cứ tiếp tục lùi, cho tới khi cô ta đếm ngang số một trăm thì Triệu Phi Yến đã đi xa khỏi hơn hai trăm bước, ả khó thể trông chừng cô bé con được nữa.

Lâm Yên Bích cười khe khẽ:

- Cô nhỏ này chắc chắn là Quách Tương, cái bộ dạng ranh mãnh ăn người, y hệt mẹ cô ta.

Tiểu cô nương chính là Quách Tương, từ chạc cây cao, cô nhẹ nhàng trở khinh công, sau vài lần nhún gót, đã đáp tới mặt đất, cho thấy dù tuổi còn non, cô đã có phong phạm con nhà đại gia. Cô đứng sát vào cây, nói:

- Chị béo ơi, chị cứ ở yên ở chỗ đó nhen, ta qua mé rừng bên kia đi tiểu xong, sẽ tức thì trở về cho chị thuốc giải.

Triệu Phi Yến quát lớn:

- Mi đừng có tìm cách bỏ trốn, từ chỗ này, ta nhìn thấy rõ hết mọi thứ.

Quách Tương đáp:

- Yên tâm đi. Ta biết là ta trốn không thoát mà!

Rồi, dần bước đến chỗ cỏ rậm rạp, cúi sát mình xuống, cô lom khom bò cả tay lẫn chân về phía đông. Chợt trước mặt cô có giọng ong óng của một nữ tử:

- Tiểu nha đầu! Để xem xem mi bỏ trốn đi đâu?

Quách Tương chẳng chút ngần ngại, cô đứng thẳng dậy, ù té bỏ chạy về chỗ Tiêu Phong cùng Lâm Yên Bích đang ẩn thân, cô đâu dè sự tì của Triệu Phi Yến đã trở về đây từ hồi nào, trong lòng thâm than khổ liên miên.

Khi Quách Tương chạy tới ngang một thân cây to, nữ tử đó đã rượt tới nơi, cho thấy rõ võ công cùng khinh công của bà ta cao hơn Triệu Phi Yến rất nhiều, bà ta quát nạt:

- Lại còn muốn bỏ chạy nữa sao?

Bà vươn tay nhắm chụp vào đầu vai Quách Tương. Mất thấy tay bà ta sắp nắm trúng vào mình, Quách Tương hốt hoảng la lên, cô trượt chân, té chúi nhủi về đằng trước. Bỗng từ đằng sau cây, một thân ảnh nhoáng ra, tay tổng chưởng vào nữ tử nọ, chặn đứng thế chụp của ả, tay kia thò ra nắm dính vào Quách Tương.

Quách Tương lập tức cảm giác một cổ đại lực truyền từ cánh tay nọ sang, giúp cô đứng vững lên, vừa kịp lúc một thân ảnh khác vọt tới, vươn cánh tay

ngọc thon thả ra ôm chầm, kéo cô sát vào lòng, rồi hỏi:

- Tiểu cô nương, có phải cô tên là Quách Tương không?

Quách Tương phủ phục trong lòng người nọ, mũi người một mùi hương nhẹ nhàng, gây cảm giác rất dễ chịu.

Ngước trông lên, Quách Tương bất giác chẳng ngăn được một nụ cười, đáp:

- Muội đúng là Quách Tương, tí tí, chị đẹp ghê, mùi hương trên mình chị người thiệt hết sức dễ chịu.

Đôi mắt đen láy của cô đảo qua một vòng, rồi cô hỏi:

- Chị là ai? Sao lại biết tên muội? Muội chưa từng gặp một tí ti hình dung đẹp đẽ như chị?

Trong lúc Quách Tương hỏi Lâm Yên Bích mấy câu ấy, Tiêu Phong đã một chưởng đánh thụ thương nữ tử kia, đẩy ả giạt mấy trượng về đằng sau.

Lúc Tiêu Phong dừng tay, nữ tử nọ sau cơn hốt hoảng, đã đưa mắt quan sát hai người đứng trước ả, rồi giận dữ hỏi:

- Ta cùng bọn người không thù không oán, có sao hai người như âm hồn không siêu thoát, cứ bám riết lấy, làm hỏng đại sự của ta?

Tiêu Phong liếc sơ qua ả, giọng rần rở:

- Kim Luân pháp vương đâu? Chẳng phải là mi đang trên đường đi đón lão ta sao? Bảo lão ra đây gặp ta!

Nữ tử nọ ôm đầu vai bị trúng thương, quát hỏi lại:

- Rốt cục mi là giống gì?

Chỉ vờn vờn một chiêu, ả ta biết chàng trai khôi ngô tuấn tú, thân hình cao lớn trước mặt đây là một đại cao thủ võ công thâm sâu không biết tới đâu cho cùng.

Tiêu Phong nhặt giọng bảo:

- Chuyện này mi không quản nổi đâu, cứ đưa Kim Luân pháp vương đến đây gặp ta là được thôi.

Nữ tử nọ rầm rức đáp:

- Kim Luân pháp vương sai chúng ta bắt đưa tiểu nha đầu này về đây, có bảo là sớm hôm nay sẽ đến nhận nó, mà cho đến giờ vẫn chưa thấy bóng dáng đâu hết.

Lâm Yên Bích hỏi:

- Kim Luân pháp vương sai các người bắt Quách Tương đưa về đây, có phải muốn dùng cô ta uy hiếp Quách đại hiệp cùng Hoàng bang chứ?

Nữ tử nọ lắc đầu, đáp:

- Cái đó thì ta không rõ, ta chỉ thừa hành lệnh bắt người thôi.

Quách Tương nắm tay Lâm Yên Bích, trở vào nữ tử, nói:

- Bà này là kẻ ác đấy! Bữa đó, muội đang dạo chơi ven bờ biển đảo Đào Hoa, bà ta đã cùng hai người khác nữa dong thuyền ghé vô, hỏi muội đây là đâu, bảo là đang bị lạc. Muội trả lời là đảo Đào Hoa, bọn họ lại hỏi cha mẹ muội đang ở đâu, muội nói là cha mẹ đang trấn giữ thành Tương Dương, đâu dè, họ trở mặt, bịt miệng muội, không để cho Kha công công của muội hay biết, đã đem muội lên thuyền, đưa muội tới chỗ này, nếu cha mẹ muội mà hay tin, thế nào cũng giết họ.

Cô nhỏ bồng hứ một tiếng, nói tiếp:

- Muội biết rồi, bọn họ muốn dùng muội để uy hiếp cha mẹ muội, có điều họ không biết đấy thôi, cha mẹ muội nhất định chẳng để cho họ thao túng đâu!

Tiêu Phong có chút ngạc nhiên, ông chẳng thể tưởng nổi một cô bé tuổi còn non nớt như vậy, lại có những lập luận kiểu đó. Ông chăm chú nhìn cô, thấy mặt cô khẽ héch lên, biểu lộ quyết cường, dưới vầng sáng buổi bình minh, khoác lên đó một vẻ đẹp như ngọc tạc.

Lâm Yên Bích vuốt nhẹ vào đầu tóc cô, khẽ hỏi:

- Nói cho tí đây hay đi, thế bà ác nhân này đã có hành hạ muội trên đường đi đến đây không? Để tí ra tay trả thù giùm cho muội!

Q.19 - Chương 152: Thụ Lâm Cứu Quách Tương

Quách Tương tươi cười đáp:

- Cái đó thì lại chẳng bị. Muội không chịu ăn, bọn họ còn năn nỉ muội nữa kia!

- Là chàng đấy ư? - Tiếp theo tiếng kêu đầy nét hân hoan, Triệu Phi Yến đã chạy ào tới, khi thân hình cao lớn của Tiêu Phong đập vào ánh mắt, ả bắt gặp vẻ vui mừng, vừa kinh ngạc.

Tiêu Phong hỏi:

- Triệu cô nương, sao cô cũng có mặt ở đây?

Triệu Phi Yến đứng dựa người vào một thân cây, tay vịn vào một ché áo, miệng nói:

- Đại sư tỷ dẫn tôi theo, sao chàng cũng đến chốn này?

Mụ đàn bà kia trợn mắt nhìn ả, mụ dòm qua Triệu Phi Yến rồi dòm lại Tiêu Phong, giọng lạ lùng:

- Sư muội, thì ra muội biết ông ta, ông ấy là ai thế?

Triệu Phi Yến cúi gầm mặt, e thẹn đáp:

- Là người phu quân đã uống hết vỏ rượu Nữ Nhi Hồng của muội, muội cũng không biết chàng tên họ là gì!

Tiêu Phong dờ khóc dờ cười, đang định lên tiếng cãi chính, ông bỗng nghe tiếng Lâm Yên Bích lạnh lùng nói:

- Còn không biếu mắc cớ kia .. Ai là phu quân của mi?

Từ lúc gặp Tiêu Phong, Triệu Phi Yến chỉ đã thẹn thùng cúi gầm mặt xuống, tay e ấp vào vỏ ché áo, căn bản không nhòm nhối gì đến người cung quanh, khi nghe giọng nói thanh thoát của Lâm Yên Bích, ả ngược mắt lên trông, mới nhận ra nữ tử mặt mày rạng rỡ đứng kế bên Tiêu Phong, tà áo xanh phát phơ, trông cô tựa một nàng tiên. Khi nhận định đây là Lâm Yên Bích, cũng là thiếu nữ tuyệt sắc, hồi ở tiểu điểm dưới chân núi Thiên Sơn đã từng phóng ngân châm, suýt lấy đi tính mạng của mình, sự việc xảy ra đã lâu, mà nỗi hãi sợ vẫn còn vương vất trong lòng. Nhưng ghen tuông, ả lớn tiếng mắng chửi lại:

- Tại sao lại là người nữa kia? Ngày nọ, người dùng ngân châm ám toán ta, ta còn chưa tính sổ nợ kia kia!

Lâm Yên Bích không giận, mà lại còn cười to, đáp:

- Hay lắm! Chừng nào muốn, mi thì cứ đến đây mà tính!

Triệu Phi Yến nhìn cô tươi cười rạng rỡ, càng tăng nét yêu kiều diễm lệ không bút nào tả xiết, cô đứng kế bên Tiêu Phong, thấy đúng là một đôi anh hùng mỹ nhân, ả chẳng sao ngăn nổi ghen tức bùng phát, bèn rút từ eo lưng ra một cây thiết sạm, la lớn:

- Bữa nay, ta sẽ rạch nát cái mặt mi, cho mi biến thành xấu xa như quỷ sứ!

Ả hươi cây thiết sạm xông tới, nhưng chỉ mới đi được hai bước, mắt đã thấy loá sáng ánh ngân quang, rồi nghe Triệu Phi Yến rú "ui da", cánh tay vụt như buốt, thiết sạm tuột khỏi tay, bay văng ra xa. Ả giơ bàn tay lên xem, thì thấy một vùng đen xì, đích thị đang bị trúng độc cực nặng. Ả liền miệng rên rĩ với mụ đàn bà kia:

- Sư tỷ, muội bị trúng độc rồi, tỷ tìm cách trả thù cho muội!

Mụ nọ cứ tưởng Triệu Phi Yến chỗ quen biết với Tiêu Phong, hai bên ắt hẳn sẽ hoan hỉ trò chuyện, mụ đâu dè Lâm Yên Bích cùng Triệu Phi Yến có thù cũ, hai bên vừa gặp mặt đã động thủ liền. Khi thoáng liếc thấy cánh tay đen xì của Triệu Phi Yến, mụ bất ngờ vì độc châm của nàng lại quá sức ghê gớm đến thế, mụ bèn xoay chuyển trông mặt, tính kế thoát thân một mình, bất chấp tính mạng Triệu Phi Yến chưa biết sống chết ra sao.

Mụ chấp tay nói với Tiêu Phong:

- Tôi lỡ đại bị ma quỷ ám ảnh, đã ra tay bắt cóc con gái của Quách đại hiệp. Bữa nay, sư muội tôi bị trúng phải độc châm của cô nương đây, tôi cũng không cầu xin giải được, hai vị cứ thông thả mà đưa cô nương Quách Tương đi. Từ giờ, tôi hứa sẽ không quấy rầy cô ấy nữa, hai bên coi như giảng hoà,

vậy tôi xin từ biệt, mai sau có khi mình còn gặp lại.

Nói xong, mẹ như một cái bóng mờ, co chân chạy vù tuốt ra đằng sau.

Triệu Phi Yến cúi rũ tấm thân béo ệu của ả tựa vào thân cây, ngay trên gò má cũng đã thoáng hiện làn khí đen, ả gọi vói theo mẹ đàn bà nọ:

- Sư tỷ, cứu mẹ với!

Mẹ nọ rõ ràng nghe lời kêu van ấy, nhưng mẹ già điếc, cứ co giò chạy về vạt rừng đằng sau. Bỗng mắt mẹ loáng một cái, cảm giác có một bóng người phóng vùn vụt qua bên trên đầu, rồi, đứng lừng lững nơi không xa lắm trước mặt, người kia cản đường bỏ chạy của mẹ, giọng đánh lại:

- Người bỏ mặc sư muội người, tính chạy đi đâu vậy?

Mẹ nọ ngược trông, nhận ra Tiêu Phong, bắt gặp ánh mắt sáng quắc, mẹ bất giác rùng động toàn thân, giọng bối rối:

- Tôi ... Tôi chạy đi tìm giải dược cứu nó!

Tiêu Phong lạnh nhạt nói:

- Người đi tìm giải dược ở đâu? Nhân vật có thuốc giải trong mình đang đứng đây, người không hỏi xin nơi cô ta, lại còn định chạy đi tìm nơi nào?

Mẹ nọ đáp:

- Tại tôi biết là cô ta sẽ không cho đâu!

- Người hãy đến quỳ tại đây, có khi ta sẽ cho người không chừng - Từ đằng sau vọng tới tiếng trả lời của Lâm Yên Bích.

Mẹ nọ mặt mày đỏ au, bỗng dưng mẹ chỉ tay vào Triệu Phi Yến, lớn giọng:

- Con nhỏ béo ị này, tôi đã chịu nhịn nhục nó lâu lắm rồi, xưa kia, nó cứ suốt ngày dèm pha tôi cùng sư phụ, dèm rằng tôi không đáng hoàng, bữa nay đây, tôi quyết dứt tình cùng nó. Nó là nó, tôi là tôi, chuyện sống chết của nó, tôi không dính dáng vô nữa!

Triệu Phi Yến nghe qua, vốn tự trong đầu ả đang hoang mang cảm giác gần đất xa trời đến nơi, mà cũng phải nổi đoá, ả bèn nhảy nhồm lên:

- Hay chưa... Bữa nay rốt cuộc ta mới thấy rõ bộ mặt thật của mi! Mi lòng dạ đen tối, trước đây, ta mù quáng nghe theo lời mi, đã đối xử hết tình hết nghĩa cùng mi, thế mà bữa nay, mi trở mặt với ta như vậy ... ta ... ta ...

Tay ả xia xói toan loạn, miệng ảm ức đến nghẹn lời ...

Ngón tay thanh mảnh của Lâm Yên Bích búng ra một cái, miệng cô khẽ quát:

- Đón lấy giải dược này!

Triệu Phi Yến đưa tay chụp lấy, bất kể hoàn thuốc to nhỏ ra sao, ả đã ném tọt vào mồm, nuốt chửng ngay xuống.

Lâm Yên Bích bảo:

- Phải vận khí đan điền, thúc đẩy đưa dược lực đi khắp châu thân.

Triệu Phi Yến y lời, ả ngồi xếp bằng trên đất, vận khí đưa dược lực chạy khắp toàn thân. Mẹ đàn bà nọ, trước mặt không lối đi, mà Triệu Phi Yến cũng đã có giải dược rồi, mẹ chỉ còn mỗi một cách là lùi về đứng kế bên Triệu Phi Yến.

Tiêu Phong cũng đã lui về chỗ cũ, ông quay sang bảo Lâm Yên Bích:

- Mình đi đi thôi. Hai ta đưa Quách Tương về thành Tương Dương.

Lâm Yên Bích nắm chặt vào tay Quách Tương, cô sánh vai cùng Tiêu Phong ra đi, bỗng Triệu Phi Yến mở bừng mắt, la ó:

- Tiểu nha đầu, mi còn chưa đưa cho ta giải dược kia! Ta không muốn bị chết rữa nát toàn thân!

Quách Tương quay lại, cười khanh khách, bảo:

- Mấy hòn đạn của ta đâu có tẩm độc gì đâu, đó là ta bồn cọt chị đẩy thôi.

Triệu Phi Yến bờ ngỗ, rồi lại la to:

- Ta không tin! Thứ thuốc mi đem theo trên mình, là thuốc giải, đúng hay không?

Quách Tương vẫn cười khanh khách, cô nói:

- Đó là Cửu Hoa Ngọc Lộ, bộ chị đã không ngửi thấy mùi thơm của nó sao?

Triệu Phi Yến lẩm nhẩm:

- Cửu Hoa Ngọc Lộ hoàn? Là thánh dược của đảo Đào Hoa ...

Trong chớp mắt, Tiêu Phong cùng Lâm Yên Bích đã cùng nâng Quách Tương trở khinh công đưa cô đi xa lắm rồi. Lúc Quách Tương quay đầu ngó lại, cô không còn thấy Triệu Phi Yến đâu nữa, bèn hỏi Lâm Yên Bích:

- Xin cho hỏi quý tính đại danh của tỷ tỷ?

Lâm Yên Bích cười đáp

- Ta tên Lâm Yên Bích.

- A ... Lâm tỷ tỷ ... - Quách Tương lại ngược trông sang Tiêu Phong, hỏi:

- Xin cho hỏi, đại hiệp cao tính đại danh là gì?

Tiêu Phong cúi đầu, đáp:

- Ta tên Tiêu Phong.

- Xin chào Tiêu đại hiệp. - Quách Tương tròn mắt ngó ông, nói tiếp - Tiêu đại hiệp ghê gớm thật, chỉ một chưởng đã đánh cho mục ác nhân đó trọng thương.

Tiêu Phong vui vẻ hỏi:

- Tại sao cô gọi Lâm tỷ tỷ, mà không chịu gọi ta là Tiêu đại ca?

Quách Tương lắc đầu lia lịa, nói:

- Không ... Không gọi thế được ... Nhắc trông qua, muội biết ngay ông là một đại anh hùng, một anh hùng khí bạt sơn hà, giống y hệt cha muội.

Lâm Yên Bích đưa tay bẹo chòm mũi cô bé, vui vẻ nói:

- Ui da, cái cô bé nhóc này mồm miệng lạnh ghê! Lại nói có chữ có nghĩa, là mẹ muội dạy muội, phải không?

Quách Tương kêu "ái" một tiếng, rồi đáp:

- Mẹ muội chỉ dạy muội học hết Kinh Thư, có nhiều thứ mẹ không dạy, là tự muội đọc sách lấy, phải nói là chính muội tự nhận mặt chữ.

Đôi đồng tử đen nhánh của cô bỗng lúng liếng, rồi cô hỏi:

- Tiêu đại hiệp, Lâm tỷ tỷ, muội muốn cầu xin một việc này, được không?

Tiêu Phong khả khả cười, bảo:

- Được! Muội nói đi.

Quách Tương nói:

- Muội muốn về đảo Đào Hoa trước, để gặp Kha công công, ông ấy nhất định lo lắng lắm. - Cô bé bỗng "ui da", rồi tiếp - Có khi Kha công công đã rời đảo đi tìm muội rồi, mà muội hiện không biết công công đang ở đâu!

Lâm Yên Bích tươi cười bảo cô:

- Muội cứ yên tâm. Ta sẽ sai người đưa tin đến Kha công công, báo ông ấy hay là bọn ta đã tìm thấy muội rồi, để ông ấy trở về đảo Đào Hoa chờ muội.

Quách Tương thích thú nói:

- Vậy thì hay quá. Nhưng mà Kha công công chẳng biết đang ở đâu, làm sao tỷ tìm ra cho được?

Lâm Yên Bích đáp:

- Ta tìm được! Muội cứ yên tâm.

Quách Tương gắng sức gật gù cái đầu, mỗi tay cô bị Tiêu Phong và Lâm Yên Bích giữ chặt, chân cô không chạm đất, cô lướt vù vù theo họ, tai nghe gió thổi ù ù, mắt thấy cây cối hai bên đường chạy vùn vút về sau, nhưng cô không chút hãi sợ, trong lòng lại thấy sung sướng. Miệng cô cứ nói lách chách không thôi, lắm khi làm Tiêu Phong cùng Lâm Yên Bích cười rũ rượi.

Ba người liên tục di chuyển về hướng bắc, vào hoàng hôn, họ đã về đến chỗ trà quán nơi gửi ngựa. Nhận lại hai con hãn huyết bảo mã xong, Lâm Yên Bích hỏi tiểu cô nương bán quán:

- Cai ông già tóc bạc trốn dưới gầm bàn, đi đâu rồi?

Tiểu cô nương cười hi hi, đáp:

- Hai vị đi rồi, ông ta cứ trốn riết dưới gầm bàn, tới lúc quán đóng cửa, kêu lão chui ra, mãi lão không chịu. Thật lâu sau, lão đi khỏi được một lúc rồi, lại có một bà già tóc trắng khác đến hỏi thăm xem lão già tóc bạc ra đi về hướng nào, tôi có nói cho bà ấy biết.

Cả Tiêu Phong lẫn Lâm Yên Bích đều cười ồ, đều cùng nhớ đến bà già vận hắc y ấy.

Lâm Yên Bích và Quách Tương cười chung một ngựa, theo sát bên Tiêu Phong. Hãn huyết bảo mã cước lực thiên hạ vô song, đi được một chặp, họ đã đến Thiện Xiển phủ của Đại Lý. Ngoài thủ phủ Đại Lý, đây là một thị trấn lớn vào hạng hai, đường phố buôn bán cực kỳ phồn thịnh. Lâm Yên Bích tìm đến phân đàn của Bích Vân cung, ra lệnh họ chuyển tin tức đã tìm thấy Quách Tương đi khắp giang hồ, rằng cô đang trên đường về đảo Đào Hoa. Ba người dùng cơm tối nơi phân đàn, nghỉ qua đêm, rồi hôm sau tiếp tục hành trình về hướng đông.

Khi họ ra khỏi thị trấn Thiện Xiển phủ ngập đầy hoa lá, từ nơi xa xa, Tiêu Phong thấy có một người đang đứng ngay giữa đại lộ, khi đến gần, thì thấy tay áo trường bào người nọ phất phới trong gió, mười ngón tay chấp lại, râu tóc trắng xoá, chính là vị Nhất Đăng đại sư họ từng gặp nơi quán trà. Đại sư chấp tay vái một vái, nói sang sảng:

- A Di Đà Phật, khổ hải vô biên, hồi đầu thị ngạn.

Tiêu Phong cùng Lâm Yên Bích đồng loạt nhảy xuống ngựa, hoàn lễ Nhất Đăng.

Tiêu Phong hỏi:

- Đại sư đạo hạnh cao thâm, Tiêu mỗ ngu độn, chưa lĩnh hội được. kính mong đại sư dạy bảo.

Thấy hai người nhất mực giữ lễ, Nhất Đăng có hơi bất ngờ, ông ngẩng lên, đảo ánh mắt sang Tiêu Phong, rồi nói:

- A Di Đà Phật, có phải thi chủ là Tiêu Phong, làm Đông Liêu đại tướng quân cho Mông Cổ?

Tiêu Phong gật đầu:

- Đúng thế.

Nhất Đăng lại trở sang Quách Tương đang ngồi trên ngựa, hỏi:

- Tiểu cô nương đây có phải là con gái của Quách Tĩnh cùng Hoàng Dung, tên gọi Quách Tương?

Tiêu Phong lại gật đầu:

_ Đúng vậy.

Hai tay chấp lại, Nhất Đăng niệm vào câu Phật hiệu, rồi ngược lên, đại sư cả tiếng hỏi:

- Lão nạp không tự lượng sức mình, dám cả gan xin Tiêu tướng quân để người lại?

Trong đầu, Lâm Yên Bích biết Nhất Đăng đại sư đang hiểu lầm, cô bèn nhoèn miệng cười, nói:

- Đại sư, chúng tôi ..

Tiêu Phong xua xua tay, ông vén tà áo, chấp tay vái Nhất Đăng đại sư một vái, nói:

- Hay lắm! Đã từng nghe đại danh Nhất Đăng đại sư từ lâu, hôm nay hai chúng ta được gặp nhau đây, có dịp bàn luận luận bàn ...

Ông nghe đại danh của Đông Tà, Tây Độc, Nam Đế, Bắc Cái. Ông đã có dịp quá chiêu với Đông Tà, Tây Độc và Bắc Cái đều đã qua đời cả rồi, bữa nay hạnh ngộ Nam Đế, lại là hậu nhân Đoàn gia, Tiêu Phong rất mong muốn xem qua võ công đại sư một lần cho biết. Ông lập tức thuận dịp, co chân nhảy vút sang vạt cỏ mép vệ đường, chấp tay vái đại sư một vái thật sâu, miệng nói:

- Đại sư, xin mời ...

Bạn đang đọc truyện *Thiên Mã Hành Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.19 - Chương 153: Tiểu Chiến Nhất Đăng

Nhất Đăng lại niệm thêm vài câu Phật hiệu nữa, rồi giắt vạt áo sát vào eo lưng, đại sư co chân nhảy vào vạt cỏ, mười ngón tay chấp lại, nói:

- Xin mời Tiểu thí chủ!

Đại sư biết Tiêu Phong lưng danh thiên hạ, tuy suốt đời, đại sư hiếm gặp đối thủ như vậy, nhưng lần này, vì muốn giải thoát Quách Tương, đại sư không dám xem thường, ngón tay bên mặt vận dụng tám thành công lực, cách không điểm tới Tiêu Phong.

Từ mé ngoài, hai tay Tiêu Phong vẽ một vòng tròn nhỏ, ông tung chưởng, nghênh tiếp chỉ lực của Nhất Đăng. Khi hai luồng lực đạo chạm vào nhau, chỉ nghe xoẹt xoẹt, đã thấy Nhất Đăng lui một bước ngẩn về đằng sau.

Trong lòng bất giác hãi thán, đại sư biết bữa nay gặp một cao thủ mà võ công ngài chưa hề được thấy qua trên đời.

Nội lực Tiêu Phong thâm sâu không biết đâu là cùng, vừa rồi, ông đã tiếp một chiêu thức từ ngọn chỉ mà đối phương đưa hết những tinh túy vì diệu nhất của Nhất Dương chỉ của Đại Lý Nhất Dương chỉ vào đấy.

Dẫu biết Nhất Đăng là hảo thủ số một của võ lâm Trung nguyên, nức danh một đời, nhưng Tiêu Phong nhìn đại sư râu tóc bạc phơ, tuổi tác đã trộm lắm rồi, ông chỉ muốn thăm dò xem võ công của hậu nhân Đoàn gia ra sao, nên đã chỉ vận dụng có tám thành công lực, thế nhưng, Nhất Dương chỉ của Nhất Đăng chẳng phải tầm thường, chỉ lực đó có thể phá đá, bạt núi, nó phát tiếng suỵ suỵ trong không gian. Lúc Tiêu Phong khẽ né tránh sang một bên, tảng đá to lớn nơi sau lưng ông đã bị ngón Nhất Dương chỉ cách không đập mạnh vào, đến vỡ tan nát, tung bụi mù mịt.

Quách Tương bèn nhảy từ lưng ngựa xuống, cô đến bên Lâm Yên Bích, hỏi nhỏ:

- Lâm tỷ tỷ, vị hòa thượng bộ có cừu hận lâu năm cùng Tiểu đại hiệp sao? Có chi vừa mới gặp mặt mà đã gây xung đột tức thì?

Lâm Yên Bích giắt tay cô tiến vô vạt cỏ ven đường, đáp khẽ:

- Đây là Nhất Đăng đại sư, muội đã có khi nào nghe cha mẹ muội nói đến ngài chưa?

Quách Tương tròn tròn đôi mắt:

- Đây là Nhất Đăng đại sư sao? Mẹ muội có kể ngài từng cứu mạng mẹ muội, ngài lại còn là sư phụ của Chu bá bá, mình phải mau căn họ, bảo họ ngừng tay, vì ai nấy đều là người nhà cả mà!

Lâm Yên Bích đưa ngón tay lên chặn ngang miệng cô bé, "suyt" một tiếng, bảo cô:

- Muội đừng nói lớn quá, đây là vì Nhất Đăng đại sư muốn đến cứu muội, ngài tưởng hai đứa ta bắt cóc muội, dùng muội uy hiếp cha mẹ muội! Tiểu đại ca vì từng nghe danh tiếng võ công ngài, nên muốn thử qua cho biết!

Quách Tương hốt hoảng:

- Nhưng Nhất Đăng đại sư giỏi võ ghê gớm, lỡ ngài đã thương mất Tiểu đại hiệp thì sao?

Lâm Yên Bích cười:

- Không có đâu! Muội cứ yên tâm đi, võ công Tiểu đại ca chẳng kém Nhất Đăng đại sư đâu, hai đứa mình cứ lặng yên mà xem. Đến chừng nào đại sư quá nóng nảy vì muốn giải cứu muội, thì lúc ấy muội hãy la lớn lên, hãy chưởng mặt giải thích cho ngài hiểu.

Quách Tương nửa tin nửa ngờ, cô bé đứng một bên, mắt chăm chú theo dõi trận đấu giữa Tiêu Phong và Nhất Đăng đại sư, tai nghe tiếng chỉ lực quần thảo cùng chưởng kinh trong không gian, hai đấu thủ đều tập trung tinh thần vận khí, kinh khí toát ra từ toàn thân khiến tà áo họ phát phới cuộn cuộn giạt ra đằng sau.

Khi thấy chỉ lực đạt cảnh gió bạt núi phá đá của Nhất Đăng đại sư càng lúc càng nhanh mạnh, khiến mình khó đường tránh né, Tiêu Phong lập tức nhấn mạnh hai gót chân, thân hình bung lên, ông gia tăng kinh lực trong tay lên đến mức tối đa, xuất một chiêu "Khán long hữu hồi", chưởng kinh chưa đến nơi mà Nhất Đăng đã cảm giác cuồng hống thờ hất khó khăn, rồi kinh lực sầm sập đổ đến như một đợt sóng mãnh liệt.

Không những ngón chỉ sắc bén của mình bị chưởng lực của Tiêu Phong hoá giải hết, đại sư còn bị bức lui một bước ra sau, mới thoát khỏi dư lực của

chiều "Khán Long hữu hối" đó. Tiêu Phong xuất chiêu tấn công đó sang Nhất Đăng xong, thân mình ông khẽ lay động, ông thu hồi kinh lực, chấp tay thành quyền vãi Nhất Đăng một vãi, nói:

- Môn Nhất Dương chi của Đại Lý, quả nhiên danh bất hư truyền, Tiêu mỡ bội phục.

Thấy Tiêu Phong không thừa thế tấn công tiếp, trong lòng Nhất Đăng bất giác nảy sinh một niềm kính trọng, đại sư ngược mắt trông Tiêu Phong, mười ngón tay chấp lại:

- Tiêu thí chủ đã nương tay, lão nạp xin tâm lĩnh. Thí chủ có quen biết Bắc Cái Hồng bang chủ sao?

Tiêu Phong lắc đầu:

- Thưa không!

Nhất Đăng lấy làm lạ:

- Vậy mười tám ngón chưởng Hàng Long đó Tiêu thí chủ học được ở đâu? Sự tinh diệu của chiêu thức, cái hùng mạnh của chưởng lực hơn hẳn hồi Hồng bang chủ còn tại thế.

Tiêu Phong khẽ chau mày, ông thật không biết phải giải thích như thế nào cho Nhất Đăng hiểu.

Khẽ đẩy vào Quách Tương, Lâm Yên Bích vui vẻ bảo cô:

- Đến lúc muội ra mặt rồi đấy!

Với thông minh lanh lợi của mình, Quách Tương tức thì chạy a đến trước mặt Nhất Đăng đại sư, cô quỳ thụp xuống, nói:

- Nhất Đăng đại sư, con là Quách Tương, kính cẩn cúi mình chào ra mắt ngài.

Nhất Đăng dang tay nâng cô đứng lên, đại sư chăm chú quan sát Quách Tương, rồi gật gù bảo:

- Không sai! Con thật có nhiều phần giống Hoàng bang chủ, đúng là con gái của Quách Tĩnh.

Đại sư hồi tưởng lại, ngày ấy, trong con bão tuyết, Tiểu Long nữ bế trên tay một đứa bé sơ sinh đỏ hỏn, bất giác thò ra, nói:

- Ta không ngờ, thoáng chốc đã mười hai năm trôi qua, con giờ đã cao lớn lắm thế này!

Quách Tương thưa:

- Mẹ con thường nhắc nhở đến ngài luôn, thường cầu mong ngài khang kiện, con từ nhỏ nghe đại danh ngài như sấm động bên tai, hôm nay may mắn được diện kiến, khi về nhà kể lại, thế nào mẹ con cũng sẽ vô cùng vui sướng.

Ánh mắt cô xoay chuyển, cô nói tiếp:

- À mà không, mời ngài đến chơi đảo Đào Hoa của con! Chưa đầy một tháng nữa là giỗ kỵ của bà ngoại con, mẹ con và ông ngoại thế nào cũng đều sẽ trở về đảo làm giỗ tết dăm ba ngày, ngài sẽ được gặp gỡ lại các người.

Nhất Đăng dòm dòm Quách Tương, rồi quay sang nhìn Tiêu Phong, đại sư lắc đầu, nói:

- Thiệt mắc cỡ quá! Ta không đủ sức cứu con thoát khỏi tay Tiêu thí chủ đây ...

Quách Tương vụt chạy đến bên Tiêu Phong, nắm chặt vào tay ông, cô cười khanh khách, nói:

- Đại sư, ngài hiểu lầm rồi đấy! Đây là Tiêu đại hiệp đã cứu con khỏi tay kẻ ác, cũng chính là đang cùng Lâm tỷ tỷ trên đường đưa con trở về đảo Đào Hoa đó.

Nhất Đăng nghe nói, đại sư hết sức ngạc nhiên, một lúc sau mới lên tiếng hỏi:

- Tiêu thí chủ chẳng phải đang làm đại tướng quân cho Mông Cổ sao?

Tiêu Phong dặt tay, đưa Quách Tương đến trước mặt Nhất Đăng, đáp:

- Đúng vậy! Nhưng tôi đã có duyên được gặp gỡ Quách đại hiệp một lần, tôi hết sức khâm phục tấm lòng vì nước vì dân của đại hiệp, nên đã không thể khoanh tay đứng yên trước vụ Quách Tương bị bắt cóc.

Lâm Yên Bích lúc ấy cũng đã tiến lại gần, cô kính cẩn chấp tay hành lễ cùng đại sư, nói:

- Bích vân cùng Lâm Yên Bích kính xin ra mắt Nhất Đăng đại sư.

Nhất Đăng hoàn lễ cùng cô, rồi nói:

- Thì ra đây là Lâm cô nương, vị thần y danh lừng thiên hạ, lão nạp xin chào!

Đại sư nhìn cả ba, hỏi:

- Đoàn các vị trên đường về đảo Đào Hoa sao? Tiêu thí chủ đang làm tướng cho Mông Cổ, tại sao không ở trong quân ngũ chỉ huy quân đội mà lại đi xuống Đại Lý làm gì?

Tiêu Phong đáp:

- Đúng thế. Chúng tôi đang hộ tống Quách Tương về đảo Đào Hoa, chức vụ đại tướng cho Mông Cổ thực ra chỉ là chuyện giả, tôi sẽ chẳng dẫn quân ra trận mạc, mà cũng chẳng muốn tham gia xông pha hành quân, sẽ xin được vương gia Hốt Tất Liệt cho từ chức, để nghỉ ngơi một thời gian.

Nhất Đăng bảo:

- Thì ra thế! Ta cứ tưởng ông xuống Đại Lý thám thính quân tình đấy.

Tiêu Phong hơi bất ngờ, ông hỏi:

- Thám thính quân tình? Bộ Mông Cổ đã phát động chiến tranh chống Đại Lý rồi sao?

Nhất Đăng thoáng thờ dãi:

- Mông Cổ xâm lược Đại Lý chỉ là chuyện sớm hay muộn thôi. Thực ra, ta đã nghe phong thanh tin tức rằng, đại quân Mông Cổ tấn công Tương Dương quá lâu mà không sao hạ nổi thành, họ bèn chuẩn bị đầu tằm Đại Lý, rồi từ ngã Đại Lý phía tây nam sẽ đánh ngược lên Đại Tống, do đó ta trở về quê báo tin.

Vừa mới giao đầu cùng Tiêu Phong xong, Nhất Đăng cảm phục chính khí đường đường cùng mức độ hùng mạnh của cường lực từ ông, trong lòng đại sư bất giác coi ông như người cùng chí hướng với mình.

Hàng lông mày sẽ cau lại, Tiêu Phong hỏi:

- Trước đây, Hốt Tất Liệt từng bàn tính chuyện tiêu diệt Đại Lý, nhưng hơn một năm qua, vẫn không thấy ông ta có động tĩnh gì, có khi lần này, tin phát động xâm lăng chỉ là lời đồn huyền ảo?

Nhất Đăng gật gù, đáp:

- Có thể là thế! Ta từng nghe nhiều lần loại tin đồn kiểu ấy, nhưng lúc ấy còn lưu lạc tha phương, không tiện về xứ sở báo tin, rồi sau một thời gian dài, cũng đã không thấy Mông Cổ có manh nha gì với Đại Lý. Lần này, ta đang ở Hồ Nam, nghe nói Mông Cổ động binh, cùng tin tức con gái Quách Tĩnh bị bắt cóc, nên vội chạy về Đại Lý thông báo.

Mười ngón tay đan lại, đại sư niệm vài câu Phật hiệu, rồi tiếp:

- Ta là người xuất gia, vốn muốn dứt chuyện hồng trần, coi mọi sự như không, nhưng vẫn chẳng tránh khỏi lo lắng cho vận mệnh tổ quốc, khi nghe những tin tức ấy, vẫn cứ thấy bồn chồn khôn xiết.

Tiêu Phong nghĩ về chính thân thể mình, tình cảm vẫn luôn luôn gắn bó cùng Đại Tống, ông ngược mắt nhìn về phía đông, nói:

- Quốc gia hưng vong, thất phu hữu trách, ai mà có thể đặt mình đứng đứng ra ngoài cho được?

Nhìn thần thái Tiêu Phong, Nhất Đăng hỏi:

- Ta nghe nói Tiêu thí chủ gốc gác Khiết Đan, được nuôi nấng và trưởng thành trong lòng Đại Tống, thân ông giờ đây làm đại tướng cho Mông Cổ, ắt bị giằng co dữ lắm?

Tiêu Phong quay lại, chấp tay vái Nhất Đăng một vái, nói:

- Tuệ nhãn của đại sư, chỉ thoáng qua đã thông tỏ tâm tư Tiêu Phong này!

Nhất Đăng cười:

- Trận chiến tại Ngạc Châu, ta thấy hai bên Đại Tống cùng Mông Cổ đã chẳng tổn một sĩ tốt nào mà lại ký kết xong hoà ước, ta vẫn nghĩ rằng bên trong tất có duyên cớ gì đây, bữa nay, lão nạp rốt cục đã hiểu tại sao!

Quách Tương một tay kéo áo Tiêu Phong, một tay nín vào Nhất Đăng, vui vẻ nói:

- Đại sư chuyện trò hết sức rôm rả cùng đại hiệp, vậy bọn mình bốn người hãy kéo rốc về đảo Đào Hoa, mẹ con mà được gặp, ắt sẽ vô cùng sung sướng.

Từ mé rừng sâu đột nhiên vọng ra một tràng tiếng loạt xoạt, rồi một bóng người như con lốc chạy vù vù ra khu đất trống trải ấy, y đưa mắt trông, liếc thấy Tiêu Phong, bèn thò tay kéo ông, miệng hỏi:

- Hào huynh đệ, thân mình ông cao lớn dữ, tạm cho ta mượn đỡ làm chỗ lẩn trốn nhé?

Tiêu Phong nhận ra đấy là lão già bữa nọ đã chui trốn dưới gầm bàn, là Châu Bá Thông, ông đưa tay đẩy lão ra, đầu dè, vừa phát lực vô cánh tay, đã thấy Châu Bá Thông cũng vận sức chống lại, song chường đôi bên giao nhau nghe loạt xoạt, nhanh nhanh tựa bướm vờn hoa, thốt chốc họ đã qua lại đâm ba chiêu.

Tiêu Phong sử dụng cảm nã thủ pháp của Thiếu Lâm, trong khi Châu Bá Thông đã dùng ngón nghề ruột là Không Minh quyền, quyền cước thi thố hết sức lanh lẹ, Tiêu Phong thích thú, ông lui ra, vận nội lực vô chường tâm, miệng nói lạnh lót:

- Châu tiền bối, hai ta lại quần nhau một trận nữa cho thiệt là thống khoái nhen?

Châu Bá Thông bỗng rút nhanh về sau, xua xua tay, nói:

- Không đánh nhau đâu! Bữa nay ta không rảnh, mà ông võ công lại cực giỏi, mai đây ta sẽ tìm đến ông so tài sau!

Lão ta dòm quanh quất, rồi giậm chân:

- Xứ sở quái quỷ gì đâu! Đến một chỗ cỏ cây rậm rạp làm chỗ trốn cũng không có!

- Châu thi chủ, đã lâu không gặp, vẫn được mạnh giỏi chứ?

Vốn bận giắt tay Quách Tương thối lui ra đằng sau, lưng Nhất Đăng đang hướng về phía Châu Bá Thông, lúc này, đại sư đã quay người lại, mười ngón tay đan lại, vái chào lão.

Trong lúc cập rập vừa rồi, Châu Bá Thông chỉ lo gạ gẫm Tiêu Phong cho lão chỗ trốn sau lưng ông, đã không để ý đến chung quanh, bây giờ, lão chăm chú nhìn, bỗng lão nhảy dựng lên, chẳng nói chẳng rằng, đã quay mình bỏ chạy.

Cùng lúc, từ trong rừng, một bóng người khác xuất hiện, chạy a về phía Châu Bá Thông, miệng la lối:

- Châu Bá Thông, ông đứng lại đây cho ta!

Tiêu Phong và Lâm Yên Bích nhận ra đấy là bà lão hắc y họ đã gặp nơi ven rừng trúc bữa trước.

Tiêu Phong hít mạnh vào một hơi thở sâu, giọng sang sảng:

- Châu tiền bối, ta đã tìm thấy Quách Tương rồi, đang sắp sửa đưa cô ấy về đảo Đào Hoa, ông đừng mất công đi kiếm cô ta nữa.

Châu Bá Thông chân chạy vẫn không lui bước, lão quay lại, đáp:

- Ta biết rồi! Không cần la lối om sòm vậy!

Nói dứt lời, thân hình lão đã mất tăm nơi xa xa.

Bà già áo đen thấy không đuổi theo kịp, bèn vừa khóc vừa mắng:

- Châu Bá Thông, ông đúng là một người vô lương tâm! Trời đất ơi, đạo lý ở đâu vậy kìa, ta tìm ông đến khổ, sao mà vừa ngó thấy ta là ông đã bỏ chạy trốn chết! Mấy năm nay, ta chỉ muốn nói với ông đôi ba câu mà cũng không xong!

Nhất Đăng chấp tay vái chào bà lão:

- Anh Cô, lão nạp xin chào!

Bà hắc y này đích thực là phi tử Anh Cô ngày xưa của đại sư, bà mãi miết truy đuổi Châu Bá Thông, chẳng chút quan tâm đến các kẻ khác, khi nghe thanh âm của Nhất Đăng, bà bèn quay lại, lờm đại sư một cái, rồi quay ngoắt đi, hoà trong tràng cười lạnh lẽo là tiếng bước chân tiếp tục vùn vụt đuổi theo Châu Bá Thông. Bỗng từ trong rừng vọng ra câu nói đầy oán hận:

- Ngươi thấy người sắp chết mà không cứu, đã làm tuyệt mạng hải nhi của ta, ta không bao giờ tha thứ cho ngươi đâu!

Thời gian như bóng chim câu vụt qua cửa sổ!!!!

Q.19 - Chương 154: Bị Điều Tại Thụ Thượng Đích Nhân

Quách Tương lấy làm lạ, cô bé dòm dòm Nhất Đăng, rồi kéo kéo tay Lâm Yên Bích, cô hỏi nhỏ;

- Lâm tỷ tỷ, Nhất Đăng đại sư đây tầm lòng nhân hậu, hồi đó đã từng cứu tính mạng mẹ muội, vậy tại sao cái bà lão ấy lại bảo Nhất Đăng đại sư thấy người sắp chết mà không chịu cứu?

Lâm Yên Bích nắm bàn tay nhỏ nhắn của cô, khẽ đáp:

- Ta cũng không rõ! Người ta sống trên đời, hành vi cũng có lúc sai lầm, nhưng chỉ cần biết ăn năn hối cải là được. Nhất Đăng đại sư giờ đây đầy từ bi nhân ái, con số người được ngài cứu đếm không biết bao nhiêu, chả cần biết trước đây đại sư đã có sai lầm đến đâu đi nữa, ta đều có thể coi như bù đắp lại được hết.

Tiêu Phong hỏi Nhất Đăng:

- Đại sư, Tiêu mỡ muốn thỉnh giáo một chuyện này?

Nhất Đăng đáp:

- Tiêu thi chủ cứ hỏi đi.

Tiêu Phong hỏi:

- Họ Đoàn ở Đại Lý vốn lừng danh một tuyệt kỹ là Lục Mạch Thần Kiếm, thiên hạ không đâu có, ngày nay, không hiểu còn truyền nhân chăng?

- Không còn! Đã thất truyền từ lâu rồi.

Rồi hơi lạ lẫm, Nhất Đăng nhìn nhìn Tiêu Phong, hỏi:

- Môn Lục Mạch Thần Kiếm ấy thất truyền đã lâu, trên giang hồ chẳng mấy ai hay, họ chỉ còn biết có mỗi Đại Lý Nhất Dương Chi, Tiêu thi chủ do đâu mà biết đến nó thế?

Tiêu Phong đáp:

- Tổ tiên tôi xưa có kết giao cùng quý cố tổ Đoàn Dự, rất bội phục ngón Lục Mạch Thần Kiếm của nhà họ Đoàn nơi Đại Lý, vì đây là môn võ công thuộc hạng tốt đỉnh, trấn áp khắp thiên hạ, tiếng tăm do đó có lưu truyền đến hàng con cháu họ Tiêu.

Nhất Đăng nói:

- Thì ra là thế! Lục Mạch Thần Kiếm truyền đến ông cố tổ Đoàn Dự thì đạt thành tựu tối cao, nhưng từ đó về sau, chẳng một ai có đủ ngộ tính để luyện cho viên mãn lục mạch, rồi dần dà nó mai một, sang đến đời lão nạp, trong họ chỉ còn sót duy nhất Nhất Dương Chi.

Đại sư chăm chú nhìn Tiêu Phong, những muốn hỏi ông đã học Hàng Long thập bát chưởng từ đâu, nhưng trước đây, đại sư đã chứng kiến cảnh Tiêu Phong chau mày chau mi, có vẻ khó nói, đại sư thôi không hỏi nữa, ngai vui vẻ bảo Tiêu Phong:

- Tiêu thi chủ cũng là một kỳ tài của võ học, môn Hàng Long thập bát chưởng thấy còn hơn hẳn Hồng bang chủ, Ngón cầm nã Thiểu Lâm qua tay thí chủ sử xuất, đã thể hiện được uy lực vô ngần, bữa nay lão nạp thua mà tâm phục khẩu phục, đã được mở rộng tầm mắt.

Tiêu Phong đáp:

- Đại sư quá khen rồi. Hôm nay Tiêu mỡ may mắn được xem qua công phu Nhất Dương Chi, thật hết sức kính phục.

Quay sang dòm dòm vào Quách Tương, ông nói tiếp:

- Đại sư, ngài vẫn du tứ hải, chẳng bằng theo chúng tôi đi một chuyến ra đảo Đào Hoa?

Nhất Đăng lắc đầu:-

Không đi được, đệ tử của tôi là Từ Ân ở Hồ Nam, chuyến này không đồng hành cùng tôi, tôi vì e ngại y đạo hạnh chưa được bao sâu, trên chốn giang hồ, y chưa tự kiềm chế nổi, dễ xảy ra sinh sự cùng người, tôi đang không mấy yên tâm, phải mau chóng trở về giúp y tu tập.

Đại sư đan mười ngón tay vào nhau, vãi:

- Thôi đành nhờ công sức Tiêu thi chủ và Lâm thi chủ đưa Quách Tương về đảo Đào Hoa vậy, lão nạp xin cáo từ.

Nói xong, đại sư khoa phát phới cánh tay áo rộng, nhắm hướng bắc mà đi.

Dõi nhìn theo hình ảnh Nhất Đẳng đang xa dần, Tiêu Phong buồn bã:

- Hậu nhân Đoàn gia chẳng còn ai biết Lục Mạch Thần Kiếm, tuyệt kỹ của tam đệ bị thất truyền sau trăm năm, thực đáng tiếc thay.

Lâm Yên Bích ghé sát bên ông, cô cũng đưa mắt dõi theo hình bóng Nhất Đẳng, rồi khe khẽ nói:

- Tâm ý của đại sư là thế, nhưng chả hiểu ngài đã làm chuyện gì phương hại đến người khác? Đúng là thật hết sức khó tin ...

- Có ai mà không lầm lỗi? Đời này chẳng ai là thánh cả!

Tiêu Phong xoay qua, ông bế Quách Tương đặt lên lưng ngựa, rồi bảo Lâm Yên Bích:

- Mình đi thôi! Hai ta nên sớm hộ tống cô bé Quách Tương về nhà, để thân quyến cô bé đỡ sốt ruột. Tạm thời chưa tìm ra A Tử, nhưng có tứ đệ theo cùng, chắc sẽ chẳng xảy ra sự cố gì đâu!

Nhìn Tiêu Phong và Lâm Yên Bích lần lượt tung mình lên yên ngựa, Quách Tương chột hỏi:

- Tiêu đại hiệp, con có chuyện này muốn nói?

Đưa tay gạt cương, Tiêu Phong lớn tiếng bảo cô:

- Con nói đi.

Quách Tương lí nhí:

- Con muốn nói là mỗi khi con cưỡi ngựa, từ giờ trở đi, đại hiệp không phải bế đặt con lên yên nữa, con có thể tự mình leo lên được, cảm ơn đại hiệp.

Tiêu Phong sùng sốt, rồi ông bật cười ha hả, đáp:

- Được Từ giờ trở đi, ta sẽ để cô tự lên ngựa lấy!

Ba người tiếp tục đi về hướng đông, ngày nọ, họ đến thành Thạch Quận, giáp ranh giữa Đại Lý và Đại Tống, thấy hoa trà nở rộ dọc đường, nhưng gặp rất ít dân cư, tìm suốt nửa ngày mà không thấy một khách điểm nào để nghỉ chân, khi cưỡi đôi hãn huyết bảo mã quanh co khỏi vài chặng đường thì tiến vào một khoảnh rừng rậm rạp. Tiêu Phong dẫn đầu, Quách Tương ngồi đằng trước Lâm Yên Bích, cô bé vừa ngẩng đầu định nhìn ngắm các vạt nắng chiếu xuyên qua tán lá, đột nhiên một bóng hình màu đen vụt tuột mạnh xuống, đập mạnh vào tầm mắt, khiến Quách Tương hoảng hốt la lớn, cô bé vùng mạnh đôi tay định đẩy nó ra xa, nhưng thân mình cô bé chợt bị giật mạnh về phía trước, ấy là Lâm Yên Bích vừa thúc ngựa vọt nhanh tới, kịp tránh thoát bóng đen.

Khi cả ba quảy đầu nhìn lại, chỉ thấy một thân mình áo đen treo từ cây cao, đang đung đưa qua lại, hai tay bị trói, đầu rũ thấp, chẳng biết còn sống hay đã chết.

Quách Tương đang vui đùa sát vào Lâm Yên Bích, nghĩ tới vừa qua mình đã hót hải la ó, cô có hơi ngượng nghịu, bèn nhỏ giọng hỏi:

- Không hiểu người này sống chết ra sao, nhưng bị người ta đem treo ngược lên cây vậy, coi tội quá!

Tiêu Phong xoay đầu ngựa, đến gần thân mình đó, ông đưa tay kéo vào sợi dây với ý định giật cho nó đứt ra, đem thân xác người nọ xuống đất, bỗng thấy y ngẩng phắt đầu lên, la chói lói:

- Đừng ... Đừng có kéo vào sợi dây!

Vốn cho rằng người nọ đã chết, khi Tiêu Phong thấy y vụt ngóc đầu, ông hơi bị giật mình, rồi có phần lạ lùng, lại nghe y la lớn đừng kéo sợi dây, ông càng thấy kỳ lạ hơn. Vẫn ngồi trên yên ngựa, tay vẫn nắm vào sợi dây, ông hỏi y:

- Sao vậy? Bộ bị treo như vậy ... thoải mái lắm sao?

Người áo đen nọ lắc đầu, giọng nói nghe như muốn khóc:

- Ông thấy kệ tôi ... Tôi không thể nào cởi bỏ dây ra được, hễ chạm đất là sẽ bị chết thảm lắm đó.

Nghe y phều phào như sắp chết, Tiêu Phong lại hỏi thêm:

- Bị treo vậy đã bao lâu rồi? Vừa qua, là ai giật mạnh, thả dây xuống vậy?

Người áo đen nọ nhìn quanh quất, có nét khủng hoảng:

- Không ai hết .. Vừa rồi, ở trên cây, do mất thăng bằng mà tôi đã tự bị tuột xuống đấy thôi.

Càng lúc càng kỳ quái. Tiêu Phong hỏi:

- Chẳng lẽ lại tự nhà ngươi buộc dây, tự treo mình lên trên đó sao? Treo lên cây để làm gì?

Người áo đen nọ giọng chẳng mấy vui vẻ gì, nói:

- Van xin ông ... đừng ngó ngang gì đến tôi, được không! Tôi thích tự treo mình lên trên ấy để nhìn ngắm phong cảnh, bộ không được sao?

Lúc ban đầu, cho rằng y bị thần hồn hoảng loạn, Tiêu Phong nghe y nói mấy câu sau đó, giọng điệu phù hợp với thần sắc, ông nghĩ chắc y bị khó khăn gì đấy, bèn bảo y:

- Ngươi chớ sợ! Có chuyện gì khó, cứ thẳng thắn nói ra, ta sẽ hết lòng giúp đỡ!

Người áo đen nọ bỗng nổi giận đùng đùng, y chiếu cặp mắt bức tức vào Tiêu Phong, nói:

- Đâu lại nhảy ra người thích xen vô chuyện người khác? Tôi mà đứng xuống đất là sẽ bị chết thảm thiết, không đất chôn, ông đâu có biết con yêu nữ đó nó ghê gớm thế nào đâu? Ông là ai, tài nghệ gì mà muốn giúp tôi? Hừ ... Cút đi ngay cho tôi nhờ, đừng có khư khư đứng đó mà làm hại lão tử nhiều hơn nữa!

Tiêu Phong thấy y ăn nói bất cần, ông hơi bức, bèn cười nhạt:

- Ồ .. Ngươi không cần ta giúp, nhưng ta vẫn cứ muốn giúp.

Ông vận sức vào tay, nghe bứt một tiếng, đã bứt đứt sợi dây to bằng cổ tay làm hai đoạn, người áo đen nọ ngã phịch một cái xuống đất, mặt chúi xuống dưới, bị bùn đất bám đầy. Y ngồi dựng lên, kêu thét oa oa âm ỉ,

- Ông hại tôi chết mất rồi! Ông và tôi vậy là tiêu rồi! Lại dám đi trêu vào yêu nữ.

Y hoảng hoảng hốt hốt đứng lên, dấn một bước, định xông vào Tiêu Phong, nhưng đã ngã ạch ngay ra đấy, rồi không còn hơi sức nào để đứng dậy, y oà khóc thật to, quỳ rạp cả thân mình trên mặt đất, đập đầu vái lạy Tiêu Phong:

- Đại hiệp, ngài làm ơn tha cho, ngài cật tôi trở lại vào đây, rồi treo tôi lên cây như cũ, nếu con yêu nữ đó mà thấy tôi đang ngồi trên mặt đất như vậy, nó sẽ hành hạ tôi đến chết mất.

Nhìn đáng đáng thương của y, Quách Tương tiến lại gần, cô van vì Tiêu Phong:

- Tiêu đại hiệp, người này thật tội nghiệp quá, mình hãy đưa ông ta đi cùng, đừng để ông ta chịu biết bao nhiêu đau khổ nơi đây.

Tiêu Phong còn chưa kịp lên tiếng, người nọ đã lắc đầu lia lịa, xua xua tay:

- Không được đâu! Tôi không đi khỏi nơi này được đâu, tám lão bà của tôi hãy còn nằm trong tay yêu nữ, tôi mà bỏ đi, thế nào họ cũng sẽ bị nó hành hạ cho chết mất.

- Ngươi lấy tới tám bà vợ lận? - Lâm Yên Bích lạnh lùng hỏi y - Đúng là đáng tội chết mà! Ta thấy ngươi thân mang võ công, vì sao mà lại ra nông nỗi này?

Người nọ tức giận:

- Cô nghĩ tôi đang đứng chờ cái gì ở đây? Trước khi nó kèm chế mấy bà vợ của tôi, tôi đã bỏ trốn mấy bận rồi ấy chứ, nhưng đều đã bị nó tóm trở về, làm tôi thiệt như lũ khi khọt! Mà cứ lần sau, nó tố khổ hơn lần trước nhiều, tôi ... tôi như đã chết đi mấy lần! - Chỉ vào vết nám trên gò má trái, y nói tiếp - Đây là chỗ nó cho bọ cạp chích, da thịt nơi gò má này giờ bị mất hết cảm giác. Rồi y đưa tay vén ống quần lên, vụt nghe Quách Tương "ồ" một tiếng kinh hãi, vì thấy da thịt trên chân y máu me loang lổ, chẳng còn chỗ nào lành lặn, vải quần rút rời khỏi miệng mấy vết thương làm y rên xiết đau đớn, y nghiêng rống nói tiếp - Đây là sau lần thứ ba bị nó tóm về, đã luồn một con rắn vào ống quần, cho rắn cắn rút thịt da tôi thành như vậy, còn may đó không phải rắn độc, nhưng nó nghiền rút làm tôi đau đến chết đi sống lại hàng trăm lần.

Kiến thức của Tiêu Phong và Lâm Yên Bích khá rộng, nhưng thấy da thịt trên chân y, nghe y kể chuyện, họ đều không khỏi hít vào một hơi thở sâu, thầm nghĩ sao lại có cách hành hạ người ta dã man đến thế.

Lại nghe người nọ khóc sụt sùi:

- Cứ mỗi lần trốn đi mà bị bắt trở về, là một lần bị hành hạ ghê gớm hơn trước nhiều, tôi, thấy chẳng thể đào tẩu được nữa Rồi nó lại còn bắt giữ tám bà

vợ tôi làm con tin, bắt tôi đến trình diện nó mỗi ngày, để nó đem treo lên cây này. Hồi nãy, nó có việc bận phải đi đâu đó, nên lúc vắng mặt nó, tôi bị treo ngược lâu lắm chóng mặt, không chịu nổi nữa, đã tự rút, ngồi nghỉ trên cành cao. Vừa hay mấy vị đi ngang qua, tôi tưởng yêu nữ trở về nên đã tự buông mình ngã xuống, đâu dè là mấy vị.

Y nằm bẹp gí trên mặt đất, van vãn:

- Đại hiệp, ngài làm ơn treo tôi lên trở lại, tôi bị hành dữ quá rồi, không dám bỏ trốn nữa!

Tiêu Phong nghe qua, ông dang tay tuốt vào sợi dây quần trên mình y, làm nó nát vụn như cám, rơi tã toỉ trên đất. Nhìn gương mặt thất sắc của y, Tiêu Phong lớn giọng bảo:

- Đừng sợ gì hết. Ta sẽ cùng ông ở đây chờ nó, để xem nó đáo để cỡ nào!

Người nọ thấy Tiêu Phong vuốt sơ một cái mà đã khiến đoạn thừng to cỡ ngón tay cái nát vụn như đậu hũ, y hiểu đã gặp một nhân vật võ công không tầm thường, trong lòng y có phần yên ổn trở lại, nhưng sắc mặt vẫn còn nét khùng khiếp, y ngồi bệt trên đất, không hó hê gì nữa.

Bồ Lân Yên Bích hỏi người áo đen:

- Làm sao mà ông bị sa vào tình cảnh này vậy?

Người nọ ngập ngừng:

- Tôi ... Tôi ban đầu chỉ muốn dòm qua yêu nữ này một chút, đâu dè ... đâu dè nó lại hung ác như ông ấy!

Rồi y không ngớt buông tiếng thóa mạ.

- Thôi được rồi. Lâm Yên Bích ngắt ngang mấy câu chửi rủa của y, cô lạnh lùng nói - Ông cứ ngồi yên tại đây, chúng ta sẽ nấp vào sau thân cây này, tránh cho nó thấy đông người quá mà sợ, không dám thò mặt ra.

Liếc trông qua y, cô nói tiếp:

- Ông bị đau khổ như ông ấy, chắc cũng đáng đời thôi, ta xem ra, ông cũng chẳng phải hạng tốt lành gì!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Mã Hành Không* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.19 - Chương 155: Trùng Ngộ A Tử

Khi y trông thấy Tiêu Phong và Lâm Yên Bích giắt Quách Tương đến ẩn sau một gốc cây to xong, người áo đen nọ hoảng hốt, y ngồi bệt trên đất, rên rĩ:

- Tôi mà ngồi như vậy, tại đây, thế nào yêu nữ đó cũng sẽ nổi giận!

Quách Tương thò đầu ra, mách nước:

- Ông cứ nói là sợi thừng không chịu nổi sức nặng, đã đứt, làm ông rơi xuống đấy.

Người áo đen bèn la lớn:

- Nếu nó lại hành hạ tôi nữa thì sao?

Tiêu Phong nhô mình ra một chút, bảo y:

- Đừng lo! Có ta ở đây, nó sẽ không hành hạ gì được ông đâu!

Rồi ông co mình, rụt nhanh về nấp sau thân cây, nói nhỏ:

- Đừng làm ồn nữa! Có tiếng chân người đang đi đến kia!

Mọi người lập tức lặng yên, chỉ còn nghe tiếng gió xào xạc qua tán lá. Lần lần, tiếng bước chân đến gần, nghe rõ dần, ngay cả Quách Tương cũng nhận ra. Rồi thấy một nữ tử áo tím, mặt mày cực kỳ xấu xa, có phần cứng nhắc, Tiêu Phong rú nhỏ nhỏ:

- A Tử!

Ông vừa định bước ra, bỗng bị một cánh tay mềm mại giữ lại, rồi nghe tiếng Lâm Yên Bích khẽ sát bên tai, nói nhỏ:

- Gượm đã ... Để xem xem A Từ sẽ làm gì người áo đen kia.

Quách Tương trở tay lên mặt A Từ, thì thầm hỏi:

- Cô ta đang đeo trên mặt một tấm nạ da người của ông ngoại chế tạo, vậy là cô ấy có quen biết ông ngoại hả?

Lâm Yên Bích khẽ trả lời:

- Không quen đâu! Đây là mặt nạ do Trình cô cô của con tặng, cô ấy quen Trình cô cô của con

Quách Tương gật gù mái đầu nhỏ bé:

- Ủm ... Thì ra là người nhà cả, nhưng coi cô ta sao dữ dằn quá, làm sao lại hành hạ vị thúc thúc này tệ hại đến thế!

Trong khi bên này, hai người to nhỏ xầm xì với nhau, đằng kia, A Từ đã đến gần chỗ người áo đen, y nhác trông sang, đụng phải hình dạng xấu xí gớm ghê của tấm nạ, y cất giọng hốt hoảng, hỏi:

- Người là ai?

A Từ dừng phắt lại, cô cười khanh khách, do đang đeo nạ, mặt cô không lộ chút biểu tình gì, chỉ thấy hàm răng trắng nhon. Nghe tiếng cười đó, người kia biết ngay chính cô đang hoá trang mặt nạ, y còn đang cúi đầu kinh hoàng, đã thấy tấm nạ đó gí sát vào mặt, làm y sợ đến lạnh toát người, y rú "ui da" một tiếng to, rồi ngã ngựa người ra sau.

A Từ tung gót đá một cước vào cẳng chân đang mang thương tích của y, mắng:

- Đồ quỷ nhát gan!

- Ủi ...

Gã áo đen bị đá, đau co rúm người, y thét lên, rồi đang trong tư thế lồm cồm đứng dậy, y lại ngã lăn cù ra đấy.

- Đứng lên đi! Đừng có mà giả vờ! - A Từ ngoác miệng nhếch y, bàn tay thon nhỏ vung lên, ghim một mũi châm bạc sáng loá vào đúng ngay đầu mũi y, rồi cô cười - Cái gò má sưng phù của ngươi thật là khó coi, ta tính thả cho ngươi về, lại chỉ sợ mấy mụ vợ của ngươi không nhận ra ngươi, nên ta đâm ngọn châm đó, chọc một lỗ vào da mặt, giúp máu độc có chỗ rỉ ra, coi tốt hơn!

Người áo đen nghe thế, vui mừng quá sức, y gật đầu lia lịa. A Từ rút mũi châm ra khỏi chòm mũi y, miệng giậm giậm:

- Ta đây xưa nay chỉ chuyên môn hạ độc, chuyện chữa trị độc chất cho người khác thì lại cực hiếm ..

Người áo đen nọ vội vàng rũ gục cái đầu xuống, van lơn:

- Cầu xin cô nương ra tay làm việc thiện, giải độc cho tôi!

A Từ gật gù:

- Được rồi ... Ngươi đã cầu xin như thế, ta cũng sẽ giúp cho một phen.

Cô ta lui chừng ba trượng ra đằng sau, tay vung vẩy mũi châm ra dáng nhắm nhĩa đích phóng, làm người áo đen nọ hết hồn, y kêu lên:

- Cô ... Cô định làm gì thế?

A Từ neho một mắt lại, mắt kia chăm chú nhìn mũi châm, bảo:

- Ta giúp chữa bệnh cho mi, nhưng ... nam nữ thụ thụ bất thân, ta sẽ đứng tại đây phóng châm vô ngay trên mặt mi. Không xong .. không xong rồi, - Cô vừa nói vừa móc thêm từ trong túi ra dăm ba mũi châm khác nữa, nắm vào tay, đưa lên nhắm lấy chuẩn vào mặt người nọ, miệng rú rí - Mặt ngươi sưng tấy nhiều quá, nếu chỉ dùng một châm thì máu sẽ rỉ quá cjhậm, ta ném nguyên một nắm kim như thế vào mặt này ắt là máu rỉ ra mau hơn!

Người áo đen nọ sợ đến xanh xám mặt mày:

- Phóng một lúc nhiều kim như thế, rồi không chuẩn đích, lỡ .. lỡ ghim trúng vào mắt .. thì sao?

A Từ nhăn mặt:

- Thì sao ...? Thì sẽ thành người mù thôi!

Người áo đen vội vội vàng vàng đưa tay ôm mặt, y nằm lăn ra đất, nài nỉ:

- Cô nương, cô nãi nãi, tôi biết tôi làm bậy, đáng lẽ tôi không nên mở miệng chọc ghẹo cô, nhưng cô cũng đã hành hạ tôi suốt mấy ngày vừa qua rồi thôi. Cầu xin cô tha cho, từ giờ, tôi xin chữa!

- Ô kia ... Kỳ quá nhỉ ... Chả phải vừa mới cầu xin ta chữa trị cho hay sao? Nói cho mi biết, thuốc giải đầu đã được tẩm sẵn vào mũi nhọn mấy ngón châm này, ta mà phải phóng ra nhiều vậy, chỉ để giúp giải độc cho mi thôi.

Nghe thế, người áo đen ngóc đầu lên, hỏi:

- Trước giờ cô đã có từng giải độc cho người khác theo kiểu đó chưa? Không hiểu thủ pháp của cô nương có thuần thực, chuẩn đích hay không?

A Tử đếm đếm mấy ngón tay, rồi nói:

- Trước giờ, ta mới chỉ dùng cách này chữa trị cho có ba người, trong số hai tên bị trúng châm vô mắt, một tên thành người mù, một tên bị chột, tên còn lại, bị kim ghim đúng vào huyệt Thái Dương, rùi cái là kim không vô sâu, làm y trợn trắng hai mắt lên, cuối cùng là chết!

Người áo đen nghe thế, y ôm đầu, khóc rống, chà gò má sưng phù về phía Tiêu Phong.

Trông vào gò má đen nhem của y, Tiêu Phong cũng không nhận rõ biểu tình y ra sao. Dĩ nhiên, Tiêu Phong biết tài nghệ của A Tử là thế nào, từ cự ly xa như thế, nhất định cô ả chẳng thể hoàn toàn cắm châm trúng đích hết cho được.

A Tử quát:

- Ngẩng đầu lên!

Người nọ bất giác càng cúi đầu cho thấp, cho lẹ hơn nữa, y hướng vào Tiêu Phong, kêu van:

- Đại hiệp, xin cứu mạng!

Đúng ngay lúc ấy, loe loé ánh bạc trong không gian, đích thực A Tử đã vung tay phóng ra tất cả các mũi châm.

Tiến lên nào anh em!!!

Hồi 155 - Trùng ngộ A Tử (2)

Nhanh như một tia chớp, Tiêu Phong phóng ra từ sau thân cây, thân mình còn đang lửng lơ trên không, ống tay áo đã phát phৌ một phát, đánh giật toàn bộ ngân châm của A Tử rơi tan tác đầy đất, rồi ông gằn giọng, hét:

- A Tử, không được làm càn!

Hốt nhiên thấy Tiêu Phong hiện trước mặt, A Tử chẳng khỏi vừa hãi vừa mừng, cô run giọng, kêu lên:

- Tì phu!

Rồi cô chạy a đến, nhào vào Tiêu Phong.

- Tì phu, là huynh đến tìm muội, đúng không?

Hai tay A Tử bấu vào ngang eo Tiêu Phong, hồi xưa, mỗi lần làm nũng Tiêu Phong, cô vẫn hay phủ phục vào lòng ông.

Tiêu Phong vỗ nhẹ vào lưng cô, nâng cô đứng dậy, nói:

- Ta nguyên muốn đến Lâm An tìm muội, sau đó, khi hay tin muội đã xuống Đại Lý, bọn ta bèn đi thẳng tới đây đây.

Nhìn gương mặt đã tháo dỡ tấm nạ của cô, da dẻ trắng bệch, có phần nhợt nhạt hơn xưa, rõ ràng cô đã gầy đi nhiều, trong lòng Tiêu Phong chẳng khỏi rộ lên một nỗi thương xót, những lời mắng mỏ định tuôn ra, đã chẳng rời khỏi cửa miệng được.

- A Tử, lâu nay mạnh giỏi? - Từ sau cây, Lâm Yên Bích giắt tay Quách Tương đi ra, miệng cười, ánh mắt dõi vào cô.

A Tử gặp lại Tiêu Phong, lòng cô đang mừng vui tràn trề, mắt bỗng thấy Lâm Yên Bích cũng hiện đến, tâm can cô chuyển biến nhanh sang oán hận, cô lờ mờ qua Lâm Yên Bích, giọng nhạt nhẽo:

- Cũng còn khá, may mà chưa chết!

Người áo đen nọ đang mừng hóm có được Tiêu Phong chống lưng cho, tưởng có chút đỉnh sinh cơ, y đâu dè họ lại quen biết nhau trước, mà mối liên hệ coi bộ chẳng tầm thường, y phát sợ hãi, bèn thừa dịp không ai để ý đến mình, y gắng gượng lên đi ra xa.

- Đây .. bỏ chạy đi đâu đấy? - A Tử hầm hừ, định đuổi theo tóm cổ tên áo đen chân đang mang trọng thương về, nhưng cô đã bị Tiêu Phong vươn tay

ra kéo trở lại, ông trầm giọng:

- A Từ, muội thật là quá quắt, ông ta nói chẳng có mấy câu, muội chỉ cần dạy dạy, bảo bảo ông ta dấm tiếng là được rồi, hay đầu muội lại quá sức tàn ác, sao lại cho rắn, cho bồ cạp cắn rút da thịt ông ta vậy?

Mắt A Từ long lanh nhìn Tiêu Phong, hốt nhiên, miệng cô méo xệch, nước mắt tuôn xuống như mưa, cô nức nở:

- Thiệt lâu quá không gặp, vừa mới thấy muội, huynh đã lớn tiếng mắng mỏ rồi ...

Thấy cô điệu bộ dạng, hình dáng tựa tựa A Châu, Tiêu Phong chẳng khỏi mềm lòng, ông dịu giọng:

- Được rồi, chỉ cần muội từ giờ sửa đổi, đừng làm càn bậy, ta sẽ thôi không mắng mỏ muội nữa.

Trở tay vào người áo đen, A Từ hét lên:

- Thằng cha này chẳng phải người đảng hoàng gì, nó dám nhìn thẳng mặt muội mà tán tỉnh vớ vẩn, nói những gì là muốn nạp muội về người thiếp thứ chín, muội mà không ra tay giáo huấn y, thiệt tức không chịu nổi, chưa kể là nó đã chọc vào muội trước, chẳng phải muội vô có trên nó.

Lâm Yên Bích ném ra một cái bình nhỏ trên mặt đất, bảo gã áo đen:

- Đây là thuốc giải nọc độc chỗ bồ cạp cắn trên mặt, hai chân ngươi bị sưng tấy vậy cũng là hình phạt đích đáng phải nhận lãnh, vết sẹo các thương tích đó sẽ là một nhắc nhở ngươi bài học này, cho ngươi nhớ suốt đời.

Ngươi nọ nửa tin nửa ngờ, y cúi nhặt cái bình lên, mở nắp, lấy một ít thuốc xoa vào mặt.

Tiêu Phong hỏi A Từ:

- Muội sao không ở Lâm An mà mò mò xuống Đại Lý làm gì vậy? Từ đệ ta không đi Đại Lý à?

A Từ đáp:

- Muội chán Lâm An quá, định bụng đi xuống Đại Lý dò la xem sao, mà muội vốn là một bậc công chúa của Đại Lý, hồi đó đã không có dịp vênh vào chốn quê hương, giờ là lúc nên đi chứ sao? Từ ca ca cũng có đi theo muội, mấy hôm rày, đang lo công chuyện làm ăn ở Thạch Quận, muội thừa cơ la cà chốn này, đầu dè đụng phải một tên vô lại, muội sẵn dịp quất cho nó một mịch!

Quay sang người áo đen, Tiêu Phong bảo:

- Ông ở lại đây, đừng có đi đâu hết, chờ bọn ta, về thành rồi, ta cho đưa mấy người vợ của ông tới, ông sẽ cùng họ về nhà.

Dứt lời, ông đưa tay nắm vào tay Quách Tương, định đặt cô lên lưng ngựa, bỗng nhớ lại lời hứa hôm trước, ông cười ha hả, nói:

- Tiểu Quách Tương, bạn này, ta để mặc cho cô leo lên ngựa lấy!

- Ủa ... Được!

Quách Tương cười, cô khẽ vận sức, tung mình từ mặt đất tót lên ngồi vững trên lưng con ngựa cao nghệu, tay vuốt vào chòm lông đỏ của con hãn huyết bảo mã, miệng nói:

- Ngựa này giống y hệt con Tiểu Hồng của cha, là con lớn lên cùng lượt với con ngựa đó!

A Từ dòm dòm cô bé, hỏi:

- Bé là con của Hoàng Dung à?

Quách Tương trả lời:

- Đúng thế! Cô có quen biết Trình cô cô của con sao?

A Từ đáp:

- Không sai! Mà con Tiểu Hồng mã của bé, ta cũng từng có dịp cưỡi rồi, so ra còn kém con hãn huyết bảo của ta xa!

Quách Tương chỉ tùm tùm cười, cô bé không lấy thế làm bực.

Trông cô bé tuổi còn nhỏ mà đã có khí độ bất phàm, Tiêu Phong hết sức vừa ý, ông tung mình, nhảy lên ngồi vào đằng sau Quách Tương, tay cầm dây cương, miệng bảo Lâm Yên Bích và A Từ:

- Yên Bích, A Từ, hai người hãy cưỡi chung một ngựa, mình kéo nhau đi Thạch Quận kiếm tứ đệ.

Lâm Yên Bích lên yên trước, cô chìa tay, bảo A Tử:

- A Tử cô nương, xin mời!

Tuy chẳng mấy thích thú, nhưng không làm gì khác hơn được, A Tử đành vin vào tay Lâm Yên Bích mà leo lên lưng ngựa.

Ra khỏi khoảnh rừng, theo hướng dẫn của A Tử, cả đoàn nhắm hướng đông nam rong ruổi, chẳng mấy chốc đã về đến thành Thạch Quận.

Trở tay vào một trang viện, A Tử bảo Tiêu Phong:

- Tứ ca ca hẳn là đang ở trong trang viện này.

Mọi người xuống ngựa, khi đi đến gần cổng, nghe một giọng nói hoà tiếng cười:

- Ha ha ... Lưu đại tiểu thư đúng là hết sức thẳng thắn, bữa nay, Liễu mẫu ta xin toàn sức phụng bồi quân tử, nàng có điều kiện gì, cứ nói toạc cả ra là được!

Giọng nói, tiếng cười tràn đầy tình tứ.

Lại nghe một giọng nữ khác ngập ngừng:

- Điều kiện của thiếp là ... Chẳng muốn cưới thiếp, thì chỉ có thể lấy một mình thiếp làm vợ mà thôi!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Mã Hành Không* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.19 - Chương 156: Huynh Đệ Trùng Phùng

Không nhận được nữa, Lâm Yên Bích bật cười, cô nói nhỏ nhỏ:

- Liễu đại ca lại gặp rắc rối nữa rồi!

Chỉ nghe từ trong vọng ra tiếng Liễu Như Lăng:

- Mong nỡ nhân hiền cho, Liễu mẫu rất lấy làm vinh dự, nhưng tiếc cái là tại hạ đã lập gia thất rồi, điều kiện ấy tại hạ không thể tuân theo được, nàng đưa điều kiện khác đi!

Cô Lưu tiểu thư yên lặng một lúc, rồi nói:

- Vậy thì thiếp đành chịu làm đệ nhị phòng! Nhưng chàng đừng có nói là đã lập đến mười tám phòng rồi đâu đấy nhé!

Liễu Như Lăng cười rộ, đáp:

- Đích thực là vậy! Nàng thật thông minh, vừa đoán một cái đã trúng phóc. Nếu Lưu tiểu thư ưng chịu, ta chỉ đành uỷ khuất nàng vào làm đệ thập cửu phòng thôi!

- Chàng ...

Cô Lưu tiểu thư đó chỉ thốt lên được có mỗi một tiếng ấy, rồi im bật, dường tượng đang giận đến bị nghẹn họng.

A Tử cười bò lăn ra, cô rào bước, vừa tiến đến ngang khung cổng trang hoàng trạm trổ hoa mỹ, đã bị hai gã gia nhân vạm vỡ, từ hai mé bên hông dang tay cản đường.

A Tử trừng mắt nhìn cả hai, nạt:

- Mở to hai con mắt chó ra mà xem, là bốn cô nương ta đây mà!

Hai gã canh cửa nhìn kỹ lại cô, rồi vội vàng rút tay về, chúng rút lui nhanh trở về chỗ cũ, một tên trong bọn nói:

- Chẳng phải cô nương ở trong trang viện sao? Cô nương lẳng lặng xuất trang hỏi nào vậy?

- Chẳng đến phiên hai đưa người quân chuyện ta ra vào trang!

A Tử bước thẳng vô trong, cô vừa cười vừa nói to:

- Trên đời này sao lại có thứ người không biết liêm sỉ là gì thế kia! Loại bị ép gả bán thì ta đã nghe, thấy nhiều, nhưng loại đòi ép người ta cưới mình thì đây mới là lần thứ hai ...

Nàng Lưu tiểu thư cũng không phạt ý, cô ta nâng chén trà lên chiêu một ngụm, rồi lạnh lùng đáp:

- Ta mà có đề ý đến chàng thì đã sao chưa? Cô cũng muốn dòm ngó đến chàng à?

A Tử còn chưa trả lời, đã thấy Liễu Như Lăng đứng vụt dậy, gả la lớn "Đại ca!", rồi chạy ào ào đến trước Tiêu Phong, gả chụp lấy tay ông, vui mừng hỏi:

- Đại ca, sao huynh lại tìm được đến đây vậy? Đạo này huynh mạnh giỏi?

Tiêu Phong cười ha hả:

- Khoé! Đệ cũng khoẻ chó? Bọn ta tình cờ gặp A Tử, nên đã theo cô ta đến đây.

Lâm Yên Bích trịnh trọng cúi rạp mình vái chào Liễu Như Lăng.

Liễu Như Lăng vui vẻ bảo cô:

- Lâm muội muội không cần thi lễ, có ngày ta sẽ cũng sẽ hành lễ như vậy với muội đó.

Dĩ nhiên Lâm Yên Bích hiểu ý Liễu Như Lăng, nhưng cô sợ A Tử nghe thế sẽ mất vui, bèn lập tức cười xoà, đổi đề tài:

- Liễu đại ca, huynh đang thương thảo vụ làm ăn hay đang cò kè chuyện hôn nhân thế?

- Vừa là chuyện làm ăn, vừa là cò kè hôn nhân - Theo sau câu nói, thấy cô Lưu tiểu thư đó khoan thai đứng lên, chắp tay chào Tiêu Phong cùng Lâm Yên Bích, nói tiếp - Kính mời hai vị quý khách an tọa, A Tử cô nương là khách thượng trú rồi, xin cứ tự nhiên ngồi xuống nhé.

A Tử kéo ngay ghế, ngồi xuống:

- Mới ở đây có dăm ba ngày mà đã thành khách thượng trú rồi ư?

Lâm Yên Bích liếc sang Lưu tiểu thư, thấy nàng mặt hoa da phấn, vóc mình yếu điệu, có thể tính là một mỹ nhân hiếm thấy, cô ghé tai Liễu Như Lăng hỏi nhỏ:

- Liễu đại ca, sao lại đổi tính tình thế này?

Liễu Như Lăng đáp khê:

- Ta xưa nay phụ rầy không ít người, nay thôi không muốn lại phụ thêm một ai khác nữa.

Từ khi gả huỷ hôn ước cùng Lâm Yên Bích, trong lòng lạnh giá, những thói trăng hoa ngày xưa cũng giảm khá nhiều.

Tay nắm tay Tiêu Phong, Liễu Như Lăng quay sang bảo Lưu tiểu thư:

- Lưu tiểu thư, đại ca ta đã đến đây rồi, ta phải mời huynh ấy đi uống rượu, nếu mấy điều kiện của cô không thể thay đổi được, vụ làm ăn này coi mời hỏng mất rồi.

Gả trang trọng cúi chào cô ta, rồi kéo Tiêu Phong đi ra ngoài.

- Chàng chờ cho một tí! - Lưu tiểu thư nọ đứng lên, nói - Thiếp chịu lép vế một chút, thiếp làm đệ tam phòng cũng được, nhưng chàng phải thôi hết mấy bà từ thứ ba trở xuống!

- Ha ha! - Liễu Như Lăng cười âm - Thôi vợ ta không làm được đâu, trừ khi nàng đồng ý làm tiểu thiếp đệ thập cửu phòng.

- Chàng ... - Lưu tiểu thư giận đến đỏ mặt tía tai, nàng ta chop từ bên trên giá một pho tượng Quan Âm bằng bạch ngọc chạm trổ hoa mỹ, ném về phía Liễu Như Lăng.

Liễu Như Lăng cũng chẳng quay đầu, gả vừa vuron tay nhanh ra sau, vừa cười, nói:

- Vậy rõ ràng nàng không khứng làm tiểu thiếp đệ thập cửu phòng của ta, cũng chẳng cần hoàn trả món làm tin này làm gì, để ta tặng lại cho nàng vật ấy, cũng được thôi!

Gã vung tay, pho tượng ngọc bay vèo trong không gian, trở về đứng bằng bần trên giá, chẳng chênh lệch là bao so với vị trí cũ.

Vẫn chẳng quay đầu, Liễu Như Lăng cặp lại tay Tiêu Phong, gã cười vang ... kéo ông đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Mã Hành Không* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.